சாது அச்சுக்கூடம்,
இராயப்பேட்டை, சென்னை.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

பதிப்புரை

சிவஞானபோதம் சித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்கனுள் முதனூலாகத் திகழ்வது. இதற்குப் பலரியற்றிய உரை நூல்களுள் சிவஞான சுவாமிகளியற்றிய பாடியம் எனும் இப்பேருரையே மிகச் சிறந்தது. இதை நமது சமாஜம் வெளியிட வேண்டுமென்று பல பேரறிஞர்கள் விரும்பினார்கள். அவ்விருப்பத்துக் கிணங்க இந்நூல் வெளியிடப்படுகின்றது. இந்நூல் மிகச் செம்மையாகவும் திருத்தமாகவும் வெளி வருதற்குப் பல வழிகளிலும் துணை புரிந்தவர்கள் திரு. வி. உலகநாத முதலியாரவர்களும், திரு. மா. துரைசாமி முதலியாரவர்களுமே யாவர். இவர்களுள் முற்கூறிய சாது அச்சுக்கூட உரிமையாளர் இதைச் சமாஜ வெளியீடாக உதவுதற்கு அன்புகூர்ந்து ஒப்புக் கொண்டனர். இவ்விரு பெரியார் கட்கும் நமது சமாஜம் மனமார்ந்த நன்றி செலுத்துகின்றது. இந்நூல் சைவ நன்மக்கட்குச் சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானம் முதலிய எல்லா நலங்களையும் அளிப்பதாக.

இங்ஙனம் :

ம. பாலசுப்பிரமணியன்,
காரியதரிசி,
சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம்

அணிந்துரை

உலகு உயிர் கடவுள் என்னும் மூன்றும் என்றும் இருப்பன. உலகு மாறுதலுடையும் உள்பொருள். உயிர் அறியாமை விரவிய அறிவாகிய உள்பொருள். கடவுள் அறியாமையே இல்லாத முற்றறிவுடைய உள்பொருள். இம் மூன்றனுள், கடவுள் கட்டில்லாத முற்றறி வுடையதாகலின், அஃது அங்கு இங்கு எனுதபடி எங்கும் நீக்கமற நிறைந்தும் எல்லாவற்றையுங் கடந்தும் நிற்கும் தன்மையுடையது. எங்குமுள்ள கடவுளை விடுத்து உலகும் உயிரும் பிரிந்து தனித்து நிற்பதில்லை. இரண்டும் கடவுளின் அகண்டத்தில் கலந்தே நிற்கும்.

உயிருக்கு உலகும் கடவுளும் வேண்டும். கடவுளுக்கு உலகும் உயிரும் வேண்டும். உலகும் உயிரும் இல்லையேல் கடவுளும் வேண்டுவதில்லை. உலகைக்கொண்டே கடவுள் உயிருக்கு நலன் செய்து உயிரைத் தன்னைப்போலாக்குதல் வேண்டும். முப்பொருளும் இவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று இன்றியமையாதனவா யிருத்தல் கருதற்பாலது.

பண்டைநாளில் வாழ்ந்த மக்கள் முதலில் உலகுண்மையையும், பின்னே உயிருண்மையையும், அதற்குப் பின்னே கடவுளுண்மையையும் படிப்படியாகக் கண்டிருப்பார்கள். இம் முப்பொருளுள் எங்குமுள்ள கடவுள், உலகு உயிரில் கலந்து நிற்றலை அவர்கள் நாளடைவில் உணர்ந்திருப்பார்கள். இக் கலப்பே பின்னைநாளில் அத்துவிதம் என்று சொல்லப் பட்டது.

முப்பொருளைப் பற்றியும் அத்துவிதத்தைப் பற்றியும் ஆராய்ச்சி முதிர முதிரப் பலதிறக் கருத்து வேற்றுமைகள் தோன்றின. அவைகளிற் பல, நூல்களாகி உலவுகின்றன. அந் நூல்களால் சில சமயம் நலனும், சில சமயம் தீங்கும் விளை

கின்றன. காய்தல் உவத்தல் அகற்றி நடுநின்று உண்மை காணும் நோக்குடன் நூலாராய்ச்சி செய்வோர்க்கு நற்பயன் விளையும்; மற்றவர்க்குத் தீப்பயன் விளையும்.

தத்துவ விதை முதல் முதல் நமது நாட்டில் விதைக்கப் பட்டது. இவ்வுண்மை சரித்திரக் கண்ணர்க்கு நன்கு விளங் கும். மிகமிகப் பழைய காலத்தில் - அதாவது சரித்திரக் காலத்துக்குப் பல்லாயிரமாண்டுகளுக்கு முன்னர் - நமது நாடு நாவலந்தீவு என்ற பெயர் பெற்றிருந்தது. அத்தீவில் வாழ்ந்த மக்களில் ஆத்ம சக்தி (Occult Power) பெற்றவர் 'சித்தர்' என்று அழைக்கப்பட்டனர். அவர் கண்ட முடிபே சித்தாந்த மென்பது. இது குறித்துச் " சித்த மார்க்கம் " என்னும் நூலில் சிறிது விரித்துக் கூறியுள்ளேன்.

சித்தமார்க்கமாகிய சித்தாந்தம் ஒருபோது உலக முழு வதும் பரவியிருந்தது. இந்நாளில் உலகிடை நிலவும் சமயங் கள் யாவும் சித்தாந்தத்தின் சிதைவுகளேயாம். சிதைவுகள் ஒவ்வோரிடத்தில் ஒவ்வொருவிதப் பெயர் தாங்கி நிற்கின்றன.

சித்தாந்தம், இடைநாளில் தான் பிறந்த நாட்டிலேயே வடக்குப் பகுதியில் "வேதாந்த"மென்றும், தெற்குப் பகுதி யில் " சித்தாந்த " மென்றும் வழங்கலாயிற்று. பின்னே இரண்டும் வெவ்வேறாகக் கருதப்பட்டன. வேற்றுமையுணர் வால் வாதப்போர்களும் நிகழ்ந்தன.

நமது நாட்டு மொழிகளுள் தொன்மை வாய்ந்தன இரண்டு. ஒன்று வடமொழி; இன்னொன்று தென்மொழி. முன்னையதிலுள்ள நூல்களில் பழமையது வேதம். பின் னையதிலுள்ள நூல்களில் பழமையது தொல்காப்பியம். பழைய இருக்கில் இயற்கைக் கூறுபாடுகளும், உயிர் வளர்ச் சியும், கடவுளியல்பும் பேசப்பட்டிருத்தலும், தொல்காப்பி யப் பொருளதிகாரத்தில் இயற்கை நிலக்கூறும் இன்பமும், ஓரறிவுயிர் முதலியனவும், கந்தழிக்கடவுள் நிலையும் பேசப்பட் டிருத்தலும் வெள்ளிடைமலை.

வடமொழி வேதம் நாளுக்குநாள் பெருகலாயிற்று. அதன்கண் புகுந்துள்ள ஞானப்பகுதியாகிய உபநிடதம் -

அதாவது வேதாந்தம்-மன்பதையையே கவர்ந்தது. வேதாந்தம் கடல்போலப் பெருகிற்று என்றுங்கூறலாம். அக்கடலிற் பலர் படிந்து ஆழங்காண்டல் அரிதாயிற்று. அவ்வருமை போக்க வியாச முனிவர் முயன்றார்; முயன்று வெற்றியும் பெற்றார்.

வியாசமுனிவர் தமது நுண்ணறிவால் வேதாந்தக் கடலைக்கடைந்து வேதாந்த சூத்திரம் என்னும் அமுதை உலகுக்கு உதவினர். வேதாந்த சூத்திரத்துக்குப் 'பிரம சூத்திரம்' என்று வேறொரு பெயருமுண்டு. இச்சூத்திரத்துக்குப் பாடியங்கள் அறிஞரால் வரையப்பட்டன.

பாடியங்கள் தோன்றுதற்கு முன்னர் வேதாந்தம் ஒருமை நோக்குடன் அறிஞரால் கொள்ளப்பட்டு வந்தது. பாடியங்கள் தோன்றிய பின்னர் வேதாந்தத்தின் ஒருமை நோக்கு நாளடைவில் பாழ்படலாயிற்று. சிவாத்துவிதமென்றும், கேவலாத்துவிதமென்றும், விசிஷ்டாத்துவிதமென்றும், துவிதமென்றும், பிற என்றும் வேதாந்த உலகில் கவடுகோடுகள் முளைத்தன; அவைகளின்மீது செடி கொடிகளும் தூறுகளும் படர்ந்தன.

பாடியக்காரர்கள் பெயரால் மடங்களும் சம்பிரதாயங்களும் காணப்பட்டன. அவைகளை யொட்டி வாதப்போர்களும் பிணக்குகளும் வீறிட்டெழுந்தன. மூலத்தின் ஒருமை, மக்களின் உள்ளமாம் அரியாசனத்தினின்றும் இழிந்து வீழ்ந்தது. உரைகளின் பன்மை அங்கே இவர்ந்து ஆட்சி புரியலாயிற்று.

பாடியங்கள் வரைந்த பெரியோர்கள்மீது பழி சுமத்துவது அறியாமை. அவர்கள் கருணை மேலீட்டான் அவ்வக் காலத்துக் கேற்றவாறு பாடியங்கள் வரைந்தார்கள். பாடியங்களை யொட்டிக் காணப்பெற்ற மடங்களும் சம்பிரதாயங்களுமே பழிக்கு உரியனவாம்.

உயர்திணை யுலகம் என்றும் ஒருபெற்றியா யிராது. அதன்கண் கருத்து வேற்றுமை நிகழ்வது இயல்பு. சிற்சில சமயம் மூன்று பொருளில் ஒன்றை விடுத்து மற்றொன்றை

மன்பதை கொள்ளும். அதனால் வாழ்வுங் குலையும். அவ்வந் நேரத்திற் சான்றோர் தோன்றி மன்பதை விடுத்த ஒன்றை வலியுறுத்திச் செல்வர்.

ஒருபோது நமது நாட்டவர் உலகை மறந்து, வாழ்வை வெறுத்துக் கடவுள் பெயராலும், வேதத்தின் பெயராலும் கொலை வேள்வி புரிவதில் கருத்துச் செலுத்தினர். கொலை வேள்வியால் எளிதில் வீடுபேறெய்தலாம் என்னும் உறுதி மக்களிடைப் பசுமரத்தாணிபோல் பாய்ந்து நின்றது. அந் நாளில் புத்தர் பெருமான் தோன்றி, உலகியலின் பெருமையைப் புலப்படுத்திக் கொல்லா அறத்தின் விழுப்பத்தை உயிர்கட்கு அறிவுறுத்தினர். கடவுள் கடவுள் என்று வாயாற்பேசி, வெறிகொண்டு தீச்செயல் புரிந்து வந்த மக்கட்குக் கடவுளுபதேசஞ் செய்யப் புத்தர் பெருமான் முந்தினாரில்லை. அக்காலப் போக்கிற்குக் கடவுளுபதேசம் அநாவசியமென்று புத்தர் பெருமான் கருதினர்போலும் !

காலநிலை நோக்கிக் கடவுளுண்மையை வலியுறுத்தாது புத்தர் பெருமான் சென்றமையால், அவர் வழிவழி வந்த சிலர் அறநெறி நிற்பதிற் கருத்துச் செலுத்தாது, கடவுளுண்மையை மறுப்பதில்மட்டும் கருத்திருத்துவாராயினர். அவர் தம் பிரசாரத்தால் யாண்டும் நாத்திகம் பரவலாயிற்று. அதைக் கடியச் சங்கரர் தோன்றினர். அதை அவர் எவ்வாறு கடிந்தனர் ?

புத்தர் பெயரால் சடத்தின் உண்மைமட்டும் வலியுறுத்தப்படுதலையும், அறிவாகிய கடவுளுண்மை மறுக்கப்படுதலையும் சங்கரர் கண்டார் ; மக்கள் உள்ளத்தில் அறிவாகிய கடவுளுண்மை உலவாது, சடத்தின் உண்மைமட்டும் உலவியதால், மக்கள் மனோ நிலையை மாற்ற வேண்டி, அறிவாகிய கடவுளொன்றே உண்மை யென்றும், அறிவுக்கு வேறாகப் பிற பொருள் இல்லை யென்றும் அறிவுறுத்தப் புகுந்தார் ; அந் நோக்குடன் பாடியமும் வரைந்தார். காலத்துக் கேற்ற தொண்டு சங்கரரால் செய்யப்பட்டது.

அறிவாகிய கடவுள் ஒன்றே என்னும் விழுமிய கருத்தில் உறைந்து நில்லாது, அதற்கு வேறாகப் பிறபொருள்

இல்லை என்பதில் மட்டும் உறைந்து நிற்க மக்கள் தலைப்பட்டார்கள். அதனால் சங்கரர் விவகார நிலையினர்க்கு இன்றியமையாததென்று சொல்லியும் செய்தும் காட்டிய கடவுள் வழிபாட்டுக்கு இடர் நேர்ந்தது. அவ்விடரைப் போக்க இராமாநுஜர் போந்தனர். அவர், ஜகஜ்ஜீவபர உண்மையை நிலைநாட்டி, ஆண்டானடிமைத் திறத்தை வலியுறுத்திக் கடவுள் வழிபாட்டின் அவசியத்தை உலகுக்கு உரைத்தனர். இவ்வெடுத்துக் காட்டுகள், காலத்துக் கேற்றவாறு ஆன்றோர் கருத்து வெளிவருதலை உணர்த்துதல் காண்க.

பாடியக்காரர் உள்ளக்கிடக்கைகளைச் சரித்திரக் கண்கொண்டுநோக்கினால் பிணக்குக்கு இடமே நேராது. மடங்களும் சம்பிரதாயங்களும் அறிவு விளக்கத்துக்குத் தோன்றவில்லை. அவை, பாடியக்காரர் பெயரால் கட்டுப்பாடுகளையும் மூடவழக்கவொழுக்கங்களையும் வளர்க்கவே தோன்றின. கட்டுப்பாடுகளும் மூடவழக்கவொழுக்கங்களும் அறியாமையைப் பெருக்கிப் பிணக்குகளை யோம்பாது வேறு என் செய்யும்? முப்பொருளைப் பற்றியும் அத்துவிதத்தைப் பற்றியும் சொற்போரும் மற்போரும் ஆங்காங்கே நிகழ்ந்தன. உண்மை காணும் நன்முயற்சி எழவில்லை. எங்கணும் குழப்பம் குழப்பமே பெருகிற்று.

பொருளுண்மையைப் பற்றிக் குழப்பம் நிகழும்போதெல்லாம் பெரியோர் தோன்றுதல் மரபு. அம்மரபுப்படி ஒரு பெரியார் தோன்றினர். அவரே மெய்கண்டார் என்பவர்.

மெய்கண்டார் வாயிலாகச் சிவஞானபோதம் வந்தது. சிவஞானபோதத்தின் வழியே சிவஞானசித்தி, சிவப்பிரகாசம் முதலிய நூல்கள் தோன்றின. இந்நூல்களால் குழப்பங்களெல்லாம் இரிந்தோடின. முப்பொருளுண்மையும், அத்துவித உண்மையும், வேதவேதாந்தத்தின் உள்ளமும், வேதாந்த சூத்திரத்தின் உள்ளமும் மன்பதைக்கு நேரிய முறையில் புலனாயின.

சிவஞானபோத வரலாறு நாட்டில் பலவிதமாக வழங்கப்படுகிறது. ஒன்றைப் பற்றிப் பலவிதக் கதைகள் கட்டு

வது நாட்டவர் பழக்கம். கதைகள் தெய்வ உணர்ச்சியை எழுப்பும் என்பது நம்மவர் எண்ணம்போலும். சிவஞான போதத்தைப் பற்றி எழுந்த கதைகள் யாவும், தென்முகத் தெய்வத்தின் ஒரு திருக்கையில் சிவஞானபோதம் இருப்பதைச் சொல்லாமற் போகவில்லை. இவ்வொன்றை எல்லாக் கதைகளும் ஒரே முகமாக அறைகின்றன. இது சிந்திக்கற் பாலதே.

தென்முகத்தெய்வம் உலகிலுள்ள பழம் பெருஞ்சமயங் கட்கெல்லாம் பரமாசாரியராக விளங்குவது. முன்னைநாளில் இவ்வாசாரியருக்கே வந்தனை வழிபாடுகள் நடைபெற்று வந்தன. இவரே தலைமைக் குரவரென்று தியொசாபிகல் சங்கத்தைக் கண்ட பிளவட்ஸ்கி அம்மையாரும் தமது நூல்களில் வலியுறுத்தி யுள்ளார்.

தென்முகத் தெய்வம் சாந்தமயமா யிருப்பது; சொற் பொருள் கடந்த நிலையில் சாந்தம் நிலவுவதை அறிவுறுத்துவது; 'சாந்தம் சாந்தம் சிவம்' என்னும் நுட்பத்தின் அறிகுறியாக விளங்குவது. அத்தெய்வத்தின் ஒரு திருக்கையில் சின்முத்திரையும், மற்றொரு திருக்கையில் சிவஞானபோதமும் திகழ்கின்றன. பெருவிரலும் சுட்டுவிரலும் ஒன்றி மற்ற மூன்று விரல்களும் சேரநிற்றலின் குறி சின்முத்திரையாம்.

சின்முத்திரை முப்பொருளுண்மையைத் தெரிவிப்பது. பெருவிரல் - பதி; சுட்டுவிரல்-பசு; மற்ற மூன்று விரல்கள்-மும்மலமாகிய பாசம். பசு மும்மலங்களினின்றும் நீங்கிப் பதியுடன் சேர்தல் வீடுபேறு என்பது கருத்து. இவைகளின் உள்ளுறை சிவஞானபோதம் என்பது. சின்முத்திரையும் சிவஞானபோதமும் பொருளில் ஒன்றே. இரண்டும் இரண்டு கைகளாகச் சொல்லப்படுவது தத்துவம். பிறவுறுப்புக்களும் தத்துவத்தின்பாற்பட்டனவே. விரிவு ஈண்டைக்கு வேண்டுவதில்லை.

தென்முகத் தெய்வத்தின் திருக்கையில் விளங்கும் சிவஞானபோதம் அருள்நாத மயமாயிருப்பது. நாதம் இருவிதம். ஒன்று மாயா நாதம்; மற்றொன்று அருள் நாதம்.

மாயா நாதம் மாயை வாயிலாகப் பிறப்பது. இஃது எல்லார்க்குங் கேட்கும். அருள்நாதம் மாயா நாட்டங் கடந்தது; சாந்த சமாதி நிலையில் எழுவது ; மெய்யறிஞர்க்கு மட்டும் புலனாவது.

உலகம் நாம ரூபங்களாகப் பரிணமித்திருக்கிறது. நாம ரூபங்கள் பேதபுத்தியை உண்டுபண்ணுவன. நாம ரூபங்கள் உள்ளவரை பேதபுத்தி யிருக்கும். பேதபுத்தி உள்ள மட்டும் நாம ரூபங்கள் தோன்றும். நாம ரூபங்கள் அழிந்தால் எல்லாம் ஒலிமயமாகும். அந்நிலையில் பேதபுத்தி அழியும்.

எல்லாம் ஒலி மயமாகப் புலப்படும் வேளையில் குருநாதன் காட்சியளிப்பன் ; சிவஞானபோதத்தை உபதேசிப்பன். அவ்வுபதேசம் ஒலி மயத்தை ஒளி மயமாகச் செய்து, சாந்தத்தையும் சொல்லொணா மேல்நிலையையுங் கூட்டும். சிவஞானபோத உபதேசம்பெற்ற பெரியோர்வழி வரிவடிவில் பரிணமிப்பது சிவஞானபோத நூல்.

ஒலி வடிவில் மொழிவேற்றுமை கிடையாது. ஒலி, வரி வடிவம் பெறும்போது வேற்றுமையுணர்வு தோன்றுகிறது. நாம ரூபத்தில் வேற்றுமை விளைதல் இயல்பு. வேற்றுமையுணர்வை யொழிக்கவே மக்கள் முயலல் வேண்டும். சிவஞானபோதம் வேற்றுமையுணர்வை ஒழிக்கவல்லது.

மெய்கண்டார் தமிழர். அவர் குருநாதன் வாயிலாகப் பெற்ற சிவஞானபோத உபதேசம், அவர் வழியாகத் தமிழ்ச் சிவஞானபோத நூலாகத் திரண்டது. சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைப்பது தமிழுக்குரிய சிறப்பியல்பு. தமிழ்ச் சிவஞானபோதம் மிகச் சுருங்கிய நூல் ; பன்னிரண்டு சிறு சிறு சூத்திரங்களால் ஆக்கப்பட்டது. சிறு நூல் பெரிய உலகையும், எண்ணிறந்த உயிரையும், எல்லையற்ற இறையையும் காட்டுதல் வியப்பன்றோ ? சிவஞானபோதம் சுருங்கிய சொல்லும் பெருகிய பொருளும் உடையது. சிவஞானபோதச் சொல் ஆலின் விதைபோன்றது ; அதன் பொருள் மரம் போன்றது.

சிவஞானபோதத்துக்கு உரை பல உண்டு. அவைகளுள் சிறந்தது சிவஞான சுவாமிகள் உரை. சிவஞான சுவாமிகள் இருவித உரை இயற்றியுள்ளார். ஒன்று சிற்றுரை; வேறொன்று பேருரை. பேருரை, சிவஞானபாடியமென்றும் திராவிடமாபாடியமென்றும் வழங்கப்படுகிறது. சிவஞான சுவாமிகள் உரை, சிவாக்கிர யோகியாரது வடமொழி யுரையை ஒருபுடைத் தழுவியது.

மெய்கண்டார் அருளிய சிவஞான போதத்தின் அகத்தைத் திறந்துகாட்டவல்ல திறவு சிவஞானமுனிவர் உரையே என்று கூறலாம். இவ்வுண்மை, மூலத்தையும உரையையும் ஒருங்குவைத்து ஆராய்வோர்க்கு நன்குபுலனாகும். சிவஞான முனிவர் நுண்ணுடல்கொண்டு மெய்கண்டாருடன் பேசிப் பேசி உரைவரைந்தனரோ என்று நினைக்குமாறு அவர்தம் உரை அமைந்திருக்கிறது.

சிவஞான முனிவர் வடமொழிக்கடலையும் தென்மொழிக் கடலையும் உண்ட பெருங் கொண்டல். அக்கொண்டல் பொழிந்த மழையின் தேக்கம் சிவஞான பாடியம். சிவஞான முனிவரது தத்துவ ஆராய்ச்சி நுட்பத்தை நோக்கும்போது நீலகண்டரும் சங்கரரும் இராமாநுஜரும் மத்துவரும் ஒருருக்கொண்டு சிவஞான முனிவராக வந்தனரோ என்றும், அவர் தம் தமிழ்நடையை நோக்கும்போது நக்கீரரும் இளம்பூரணரும் பரிமேலழகரும் நச்சினார்க்கினியரும் ஒருருக்கொண்டு அவராகப் போந்தனரோ என்றும் அறிஞர் கருதற்கு இடன் உண்டாகிறது.

சிவஞான முனிவரை அறிவுப்பிண்டம் என்று கூறல் மிகையாகாது. கலைகளெல்லாம் சிவஞானமுனிவராகத் தோன்றின போலும். தருக்கமும், வியாகரணமும், இலக்கியமும், இலக்கணமும் தமிழ்ச் சிவஞான முனிவருக்குப் பணியாட்களாகித் துணைபுரியத் தவங்கிடந்தனவோ என்னவோ தெரியவில்லை.

சிவஞான போதத்துக்குச் சிவஞான முனிவர் உரை, நிலனாய் நீராய்க் காற்றாய் ஒளியாய்த் துணைசெய்து வரு

கிறது. சிவஞானபோதத்தைத் தழுவி, முப்பொருளுண்மையையும், அத்துவிதத்தின் சிறப்பையும், பிற நுட்பங்களையும் சிவஞான முனிவர் விளக்கித் தெளிவுசெய்துள்ள பெற்றியை எச்சொல்லால் சொல்வது ? எவ்வெழுத்தால் எழுதுவது ?

சிவஞானமுனிவர் கருத்துக்கள் பல, தற்கால விஞ்ஞான கலைக்கு அரண் செய்வனவாகத் திகழ்கின்றன. இனிவரும் தத்துவ உலகில் சிவஞான முனிவர் பாடியம் அரசு வீற்றிருக்குமென்பதில் ஐயமில்லை. தற்காலச் சைவ உலகம் சிவஞான சுவாமிகளது பெருமையை உணராது கிடப்பது வருந்தத்தக்கது.

'உள்ளது போகாது இல்லது வாராது' என்பது பழமொழி. இது சத்காரியவாதம் எனப்படும். சித்தாந்தம் சத்காரிய வாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. சத்காரிய வாதத்தின் வழிநின்று சிவஞான சுவாமிகள் சிவஞான போதத்துக்கு உரை கண்டுள்ள மாண்பு போற்றற்குரியது.

கண்கூடாக விளங்கும் உலகு மாயாகாரியமானது. மாயா காரியமாகிய உலகு நாமரூபங்களை உடைமையான், அது சுட்டியுணரப்படுவதாகிறது. சுட்டியுணரப்படும் ஒன்று என்றும் ஒரு தன்மையதாயிராது. அஃது அழிதன்மாலையதே. அழிவு எதற்கு ? நாமரூபத்துக்கா ? மூலத்துக்கா ? அழிவு நாமரூபத்துக்கே உண்டு என்றும், மூலத்துக்கு இல்லையென்றும் விஞ்ஞானகலைகூறும். ஆகவே நாமரூபங்கள், உள்பொருளாய மாயையினின்றும் தோன்றி, அம்மாயையிலேயே ஒடுங்குந் தன்மையன என்க. இம்முறையில் உலகு மாறுதலடையும் உள்பொருளென்பதைச் சிவஞான முனிவர் திறம்படச் சிவஞானபோத வாயிலாக விளக்கஞ் செய்கிறார்.

அறிவு ஒன்றே உள்பொருள் என்று கூறுவோர் மாயைக்குத் தனி இருப்புக்கூறுவதில்லை. மாயைக்குத் தனி இருப்புக் கூறின், இருபொருளுண்மைக்கு இடந்தருவதாகும் என்பது அன்னார் எண்ணம்போலும்! அவர், மாயை அறிவின்சாயலாகக் காணப்படும் பொய்த்தோற்றமுடைய ஒன்று என்றும், அஃது உள்பொருள் அன்று என்றும், அநிர்வசனீயம் என்றுஞ் சொல்

வர். மாயை சடம் (Matter); அறிவில்லாதது. அறிவில்லா ஒன்று அறிவாகிய ஒன்றினின்றும் எங்ஙனந் தோன்றும்? இதைக் கடா விடைகளான் சிவஞான முனிவர் தெளிவு செய் துள்ளதை ஆராய்ந்து பார்க்க.

உயிர் தனித்த பொருளா அல்லது பூதங்களின் கூட்டுறவால் பிறப்பதா என்னும் ஆராய்ச்சியும் உலகில் நிகழ்ந்து வருகிறது. உயிர் - சடமும் அல்லாததாய், முற்றறிவாகிய கடவுளும் அல்லாததாய், சடத்துடன் சேரும்போது சடம்போலவும், கடவுளுடன் சேரும்போது கடவுள் போலவும் நின்று, சார்ந்ததன் வண்ணமாயிருப்பது என்று சிவஞானபோதம் செப்புகிறது. இவ்வுண்மையைச் சிவஞான முனிவர் தருக்க முறையால் நன்கு நிறுவிக் காட்டியுள்ளார்.

மஞ்சளும் சுண்ணமும் சேர்ந்ததும் சிவப்புநிறம் தோன்றுவதுபோலப் பூதங்களின் சேர்க்கையால் உயிர் தோன்றுகிறது என்று பூதவாதிகள் கூறுவதுண்டு. அவர் கூற்றைச் சிவஞானமுனிவர் உடைத்தெறிகிறார். மஞ்சளும் சுண்ணமும் சேரும்போது சிவப்பு நிறம் பிறத்தல் உண்மை. சிவப்பு நிறம் யாண்டிருந்து பிறக்கிறது? உள்ள ஒன்றினின்றும் பிறக்கிறதா? இல்லாத ஒன்றினின்றும் புதிதாகப் பிறக்கிறதா? எதுவும் உள்ள ஒன்றினின்றும் பிறப்பது இயற்கை. சிவப்பு நிறம் மஞ்சளிடத்தில் கரந்திருந்தது. அது சுண்ணத்தின் கூட்டுறவு பெற்றதும் சிவப்பாக வெளியாயிற்று. இவ்வாறு பூதங்களினின்றும் உயிர் தோன்றியதெனில், அஃது எப் பூதத்தில் ஒடுங்கியிருந்து தோன்றியது என்னுங்கேள்வி எழுமன்றோ? மஞ்சள் சடம்; அதனின்றும் வெளியான சிவப்பும் சடம். சடத்தினின்றும் சடம் பிறத்தல் இயல்பு. பூதம் சடம்; உயிர் சித் (அறிவு). சடத்தினின்றும் சித் எங்ஙனம் பிறக்கும்? நெல் கமுகாக நீள்வதுண்டோ? இவ்வாறு சிவஞானமுனிவர் தாங்கண்ட உண்மையை விளக்கியிருத்தல் உன்னற்பாலது.

ஒருவன் உயிரை ஆராயப் புகுந்தான். அவன், உயிர் என்பது தோலா நரம்பா எலும்பா மூளையா மனமா கரணமா எது என்று ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து ஒன்றுமில்லை என்ற முடி

வுக்குவந்தான் பாவம்! அவன் கூற்றைச் சிவஞானமுனிவர்—ஒரூருக்குச் சென்ற நூற்றுவர், ஊர் சேர்ந்ததும் எல்லாரும் வந்தனரா என்று தெரிந்துகொள்ள ஒருவன் நூற்றுவரையும் எண்ணப்புகுந்து, அவன் தன்னை விடுத்து எண்ணி எண்ணி ஒருவனைக் காணோமே என்று வருந்திய சமயத்தில், ஓர் அறிஞர் 'எண்ணிய உன்னையுஞ் சேர்த்து எண்ணிப் பார்க்க' என்று கூறியதும், நண்பரை எண்ணியவன் நாணுற்றான் என்னும் ஒரு சிறு கதையை எடுத்துக் காட்டி, உயிரை ஆராயப் புகுந்தவனுக்கு நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்துகிறார். உயிர், தோலா நரம்பா பிறவா என்று ஆராயப் புகுந்தவனை, அவன் தன் ஆராய்ச்சிக்குக் கருவியாக நின்று துணைசெய்யும் ஒன்று எது என்று சிந்தித்துப் பார்க்குமாறு முனிவர் அவனை நோக்கி அறை கூவுகிறார்.

உயிர் பேரறிவின் கூறேயன்றித் தனித்த ஒன்றன்று என்று வாதிப்போரும் உளர். உயிர் பேரறிவின் கூறாயின், அதற்கு இடையில் அஞ்ஞானம் எங்கிருந்து வந்தது என்னுங் கேள்வி பிறவாமற்போகாது. இதற்கு, 'அஞ்ஞானம் பொருளாயிருந்தாலன்றோ அதற்குப் பற்றல் பற்றாமை கூறலாம். அது பொருளன்றே' என்னும் விடை அளிக்கப்படுகிறது. அஞ்ஞானமில்லையெனில் உயிரெல்லாம் ஞானமயமாக வல்லவோ இருத்தல்வேண்டும்? விடுதலைக்குரிய முயற்சி எற்றுக்கு? அஞ்ஞானம் உள்பொருளன்று என்று கூறுவோரும் விடுதலைக்கு முயற்சிசெய்யாமலா இருக்கிறார்? இல்லை. மேலும் விவகாரத்தில் அஞ்ஞானம் உண்டு என்றும், பாரமார்த்திகத்தில் அஃது இல்லை என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. பொய்யான-அதாவது இல்லாத-அஞ்ஞானம் விவகாரத்தில் மட்டும் எங்கிருந்து எப்படி நுழைந்தது? ஆகவே, உயிர் அஞ்ஞானமுடையதென்பதையும், அஞ்ஞானமில்லாதது முற்றறிவாகிய இறையொன்றே என்பதையும் சிவஞான முனிவர் விளக்கி யிருத்தல் காண்க.

கடவுள் என்பது அறியாமை இல்லாதது; முற்றறிவாயிருப்பது; உலகு உயிர்களில் நீக்கமற நிறைந்திருப்பது; அவைகளைக் கடந்தும் நிற்பது; போக்கு வரவில்லாதிருப்

பது; எல்லாம் ஒடுங்குதற்கும் தோன்றுதற்கும் நிலைக் களனு யிருப்பது. இன்னோன்ன கடவுளியல்புகளை விளக்கி, அக்கடவுளொன்றே மகா சங்காரத்துக்குரியதென்று சிவ ஞான சுவாமிகள் வேத வேதாந்தக் கலைகளைக்கொண்டும், யுக்தியைக்கொண்டும், அநுபவத்தைக் கொண்டும் நிறுவி யிருத்தலை ஆய்ந்து உண்மை உணர்க.

படைப்பைப்பற்றிப் பலர் பலவாறு கூறுப. கடவுள் எல்லாம் வல்லவராகலின், அவர் வெறும் பாழினின்றும் உலகாதிகளைப் படைக்கிறுர் என்று கூறுவோருமுளர். சிவ ஞானபோதம் கூறும் படைப்பு, தருக்க முறைக்கு மிகப் பொருந்தியதா யிருக்கிறது. சிவஞான முனிவர் அதைத் தழுவிப் பலவழியிலும் அணிசெய் துள்ளார்.

இவ்வுலகில் ஒளியும் இருளும் உண்டு; நினைப்பும் மறப் பும் உண்டு; அறிவும் அறியாமையும் உண்டு; இன்பும் துன் பும் உண்டு. இங்கே முழு ஒளியோ இருளோ - நினைப்போ மறப்போ-அறிவோ அறியாமையோ-இன்போ துன்போ - இல்லை; ஒளியும் இருளும் பிறவும் விரவியேயிருக்கின்றன; விரவியிருக்கும் நிலைகொண்டு, முழு ஒளி இருள் - நினைப்பு மறப்பு-அறிவு அறியாமை-இன்பு துன்பு-உடைய ஒரு நிலை யுண்மையை அறிவால் அளந்து ஊகித்து உணரலாம். உயிர், முழு ஒளி-நினைப்பு-அறிவு-இன்பு-உள்ள இடத்தினின்றும் ஈண்டுப் போந்திருக்குமா அல்லது முழு இருள்-மறப்பு-அறி யாமை-துன்பு-உள்ள இடத்தினின்றும் ஈண்டுப் போந்திருக் குமா என்பது ஆராயற்பாலது. வெயிலிலுள்ள ஒருவன் நிழலை நாடுதல் இயல்பு. ஆதலால் உயிர், முழு ஒளி-நினைப்பு-அறிவு- இன்பு-உள்ள இடத்தினின்றும் ஈண்டுப் போந்திராது. அது, முழு இருள்-மறப்பு - அறியாமை - துன்பு - சூழ்ந்த இடத்தி னின்றுமே ஈண்டுப் போந்திருத்தல் வேண்டும். "காரிட்ட ஆணவக் கருவறையில் அறிவற்ற கண்ணிலாக் குழவி யைப் போல் கட்டுண் டிருந்தஎமை வெளியில்விட் டல்லலாங் காப் பிட் டதற்கி சைந்த - பேரிட்டு மெய்யென்று பேசுபாழ்ம் பொய்யுடல் பெலக்கவினை யமுத மூட்டிப் பெரியபுவ னத்தி னிடை போக்குவர வுறுகின்ற பெரியவிளை யாட்ட மைத்திட்-

டேரிட்ட தன்சுருதி மொழிதப்பில் நமனைவிட் டிடரற
ஒறுக்கி இடர்தீர்த் திரவுபக வில்லாத பேரின்ப வீட்டினில்
இசைந்து துயில் கொள்மின் என்று-சீரிட்ட உலகன்னை வடி
வான எந்தையே சித்தாந்த முத்தி முதலே சிரகிரி விளங்க
வரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே சின்மயா னந்த குருவே'' என
வருஉந் தாயுமானார் திருவாக்கை நோக்குக.

முழு இருளில் மூழ்கியுள்ள உயிர் அவ்விருளினின்றும் வெளிவர இயலாததா யிருக்கிறது. அதன் கட்டை யவிழ்க்க இறைவன் திருவருள் சுரக்கிறான். இறைவன் முற்றறிவுடையவனாதலின், அவன்பால் இரக்கம் இயல்பாகவே அமைந் திருக்கிறது. அழுக்காறெழும்போது இரக்கம் ஒடுங்குதலையும், அழுக்காறொடுங்கும்போது இரக்கம் எழுதலையும் அநுபவத்தால் உணர்கிறோம். அழுக்காறு, வன்கண் முதலியன அறியாமைக் கூறுகள். இரக்கம், ஒப்புரவு முதலியன அறிவுக்கூறுகள். இறைவன் முற்றறிவுடையவனாயிருத்தலின், அவன்மாட்டு இரக்கம் இயல்பாகவே அமைந்திருத்தலை விளக்க வேண்டுவதில்லை. நீரில் தண்மை யிருப்பதுபோலவும், நெருப்பில் வெம்மையிருப்பதுபோலவும் இறைவனிடத்தில் இரக்கம் இயல்பாயிருக்கிறது. இரக்கத்தின் தன்மை என்னை? துன்பங்கண்ட இடத்தில் அஃது எழுந்து துன்பத்தைப் போக்க முயல்வது அதன் தன்மை. உயிர், தன்னிலை யறியாது இருளில் மூழ்கிக் கிடக்கிறது. அதைக் காணும் இறைவனது இரக்கம் வாளாகிடக்குமோ? அவ்விரக்கம் உயிரைத் துன்பத்தினின்றும் விடுதலைசெய்ய முனைகிறது. இறைவன் இரக்கத்தால் உயிரின் கட்டை யவிழ்த்து, அதைத் தன்னைப் போலாக்கத் திருவுளங் கொள்கிறான். இறைவன் உயிரின் கட்டைப் படிப்படியாக அவிழ்க்க அதற்குப் பலதிற மாயா உடலம் அளிக்கிறான். உயிர் மாயா உடலம் பெற்றதும் சிறிது அறிவு விளங்கப் பெறுகிறது. மாயை உயிரின் அறியாமையை நீக்குதற்குரிய கருவி. 'மாயா தனு விளக்கு' என்று சிவஞானசித்தி கூறுதல் காண்க.

தனு கரண புவன போகங்களெல்லாம் மாயையின் காரியப்பாடேயாம். மாயா காரியமாகிய தனு கரண புவன போகங்

களை உயிருடன் இறைவன் சேர்ப்பதே படைப்பு என்பது. இப்படைப்பில் புதுமை ஒன்றுமில்லை. உயிரும் உள்ளது; மாயையும் உள்ளது; கடவுளும் உள்ளது. உயிர் அறியாமைக் கட்டிலிருப்பதால் அது தானே மாயையுடன் சேர்வதில்லை. மாயை சடமாதலின் அதுவும் தானே உயிருடன் புணர்வதில்லை. இரண்டையும் சேர்க்க ஒரு பொருள் வேண்டப்படுகிறது. அஃது உயிரைப்போல அறியாமைக்கட்டில்லாததாய், மாயையைப்போலச் சடமல்லாததாய், முற்றறிவுடையதாயிருத்தல்வேண்டும். இவ்வியல்புடைய ஒன்றே கடவுள் என்பது. உள்ள ஒன்றுடன் உள்ள ஒன்றைச் சேர்ப்பதே கடவுள் புரியும் படைப்புத்தொழிலென்க. இந்நுட்பத்தைச் சிவஞான முனிவர் விளக்கியுள்ள திறம் பாடியத்தில் திகழ்கிறது.

உயிர் தொடக்கத்தில் புல் கொடி செடி மரம் முதலிய உடலங்களைப் பெற்றும், பின்னை புழு மீன் ஆமை பறவை விலங்கு முதலிய உடலங்களைப் பெற்றும், இறுதியில் மக்கள் உடலைப் பெறுகிறது. மக்கட் பிறவியில் உயிர்க்குப் பகுத்தறிவு முகிழ்க்கிறது. பகுத்தறிவின் இயல்பு பிறவுயிர்களைத் தன்னைப்போல் கருதுவது. இவ்வியல்பை மேலும் மேலும் பெருக்க உயிர் முயலுதல் வேண்டும். இம்முயற்சியில் தலைப்படாத உயிர் தெய்வநிலையடையாது.

பகுத்தறிவு விளங்கியதும் உயிர், தன்னை இந்நிலைக்குக் கொணர்ந்த இறைவனிடம் நன்றியறிதலுடையதாய், அவனை நினைந்து நினைந்து உருகும் பயிற்சியில் நிலைத்து நிற்றல் வேண்டும். உருகும் உள்ளம் இறைவனுக்குக் கோயிலாதல் ஒருதலை. பகுத்தறிவுடைய மக்களுக்கு இறை வழிபாடு இன்றியமையாது வேண்டற்பாலது. "குனித்த புருவமும் கொவ்வைச்செவ் வாயிற் குமிண்சிரிப்பும் - பனித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியிற் பால்வெண்ணீறும் - இனித்த முடைய எடுத்தபொற் பாதமுங் காணப்பெற்றால் - மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவ தேயிந்த மாநிலத்தே" என்று அப்பர் அருளியிருத்தலை யோர்க. இறைவனது நன்றியை மறந்து, அவனை நினையாது வாழும் உயிரைத் தீவினை சூழ்ந்து

உறுத்தும். அதனால் பிறவி வளரும். பிறவியில்லாக் கடவுளை உன்ன உன்னப் பிறவிவேர் அறும்.

கூர்தல் அல்லது உள்ளது சிறத்தல் (Evolution) என்னும் நியாயம் பற்றி ஹெக்கல், டார்வின், கித் முதலியோர் கூறியுள்ள உயிர் வளர்ச்சி, சிவஞானபோத உரைக்கண்ணும் ஒளிர்தல் கவனிக்கற்பாலது. உயிர், புழு மீன் ஆமை பன்றி குரங்கு முதலிய உடலங்களைத் தாங்கிப் பின்னை மனித உடல் தாங்குவதென்பது சிவஞானபோதத்துக்கு அரண்செய்யும் உண்மையே யாகும்.

உயிர் சடத்தின் சார்பு கொள்ளக் கொள்ள அதன் அறிவு நன்கு விளங்கும் என்று விஞ்ஞானகலை கூறுகிறது. சிவஞானபோதம் என்ன சொல்கிறது? உயிர் மாயையின் கூட்டுறவு பெறப் பெறப் படிப்படியே அறியாமை நீங்கி அறிவு விளக்கம் பெறுகிறது என்று சொல்கிறது. இரண்டுக்கும் வேற்றுமையுளதோ? சிவஞானபாடியம், இந்நுட்பங்களையெல்லாம் மிகத் தெளிவாக விளக்கிக் காட்டுகிறது.

உலகு-உயிர்-கடவுள்-உண்மை கூறுஞ் சிவஞானபோதம், அம்மூன்றும் தனித்தனியே நிற்கவில்லை என்றும், உலகு உயிருடன் கடவுள் நீக்கமற நிறைந்து நிற்கிறது என்றும் முழங்குகிறது. முப்பொருளுண்மையை மறுத்துப் பொருள் ஒன்றே கூறுவோர், உலகு உயிருடன் கடவுள் நீக்கமற நிறைந்திருத்தல் என்னுங் கூற்றை ஏற்பதில்லை. எங்கும் நிறைந்துள்ள கடவுளில் உலகும் உயிரும் இடம்பெறின், கடவுளுக்குப் பரிபூரண தோஷம் உண்டாகுமென்று அவர் வாதிக்கிறார். அவ்வாதத்தைச் சிவஞான முனிவர் தடைவிடைகளால் வீழ்த்தி, மெய்கண்டார் உள்ளக்கிடக்கையை உறுதிப்படுத்துவது கூர்ந்து சிந்திக்கத்தக்கது.

இரண்டு பொருள் ஓரிடத்தில் இடம்பெறா என்பது உண்மையே. எள்ளுள்ள இடத்தில் கொள்ளிருத்தல் முடியாது; அஃதுள்ள இடத்தில் இஃதிருத்தல்முடியாது. எள்ளுங் கொள்ளும் எல்லையுடைய வடிவப்பொருள். எல்லையுடைய வடிவப் பொருள் ஒன்றுள்ள இடத்தில் மற்றொன்றிருக்க

இடம்பெறுதல் அரிதே. கடவுள் எல்லையுடைய பொருளன்று. அஃது உருவமற்றது; எல்லையற்றது; அகண்டமானது. அதைக் கண்டப் பொருளாக் கருதி, இரண்டு பொருள் ஓரிடத்தில் இடம் பெறு என்னும் நியாயத்தைக் குறிப்பது நியாயமாகுமா? அவயவப் பொருளுக்கேற்பட்ட நியாயத்தை நிர்அவயவப்பொருளுக்கு எடுத்துக் காட்டுதல் தருக்க முறையாகாது.

ஆகாயம் தனித்தும் மற்றப் பூதங்களில் நிறைந்தும் இருப்பது. அது மற்றப் பூதங்களில் பாய்ந்திருப்பது உண்மை. காற்றுள்ள இடத்தில் ஆகாயம் இருக்கிறதா? இல்லையா? இங்கே இரண்டு பொருள் ஓரிடத்தில் இடம் பெறு என்னும் நியாயத்தை எடுத்துக் காட்டுவது அறிவுடைமையாகுங் கொல்! ஆகாயம்போன்றது கடவுள்; மற்ற பூதங்கள் போன்றவை உலகும் உயிரும். இவ்வாறு சிவஞான முனிவர் பாடியத்தில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளதைத் தற்கால அறிவியல் நூல் வல்லார் நோக்குவாராக.

உலகு உயிருடன் கடவுள் நீக்கமறக் கலந்துள்ள நிலையையே மெய்கண்டார் அத்துவித மென்கிறார். பொருள் ஒன்றே என்னுங் கொள்கையுடையார், மெய்கண்டார் கருத்தை ஏற்பதில்லை. அத்துவித மென்பதிலுள்ள அகரத்துக்கு அவரவர் கொள்கைக்கு இயைய அவரவர் பொருள் சொல்கிறார். மெய்கண்டார் சார்பினர் அகரத்துக்கு அன்மைப் பொருள் கூறுகிறார்; ஏகான்மவாத சார்பினர் அகரத்துக்கு இன்மைப் பொருள் கூறுகிறார். மறுமை முதலிய வேறு பொருள் கூறுவோருமுளர். அக்கடைகளை ஈண்டுத் திறக்கில் அணிந்துரை பெருகும்.

அகரத்துக்கு அன்மைப் பொருளும் உண்டு; இன்மைப் பொருளும் உண்டு. அமலம் அநேகம் என்னுஞ் சொற்களை எடுத்துக்கொள்வோம். இரண்டிலும் அகரம் இருக்கிறது. அமலம் என்பதற்கு மலமில்லை என்பது பொருள். அநேகம் என்பதற்கு ஒன்றல்ல பல என்பது பொருள். முதலிலுள்ள அகரம் இன்மைப் பொருளையும், இரண்டாவதிலுள்ள

அகரம் அன்மைப் பொருளையும் தருகின்றன. அநேகம் என்பதிலுள்ள அகரத்துக்கு இன்மைப் பொருள் கூறின், அநேகம் என்பது பல என்னும் பொருளிழந்து ஒன்றுமில்லை என்னும் பொருளுடையதாகும். அநேகம் என்பதற்குப் பொருள் ஒன்றுமில்லை என்பதா? பல என்பதா? பல என்று எவருஞ் சொல்வர். இதனால் பெறுவதென்னை? எண்ணுப் பெயருடன்வரும் அகரம் அன்மைப் பொருளையே தருமென்பது பெறுகிறோம். அத்துவிதம் என்பதிலுள்ள அகரம், துவிதம் என்னும் எண்ணுப்பெயரை யொட்டியிருத்தலான், அகரத்துக்கு அன்மைப்பொருள் குறிப்பதே இலக்கண வரம்பும் உலக வழக்குமாகும். சிவஞான முனிவர் வியாகரணங்கொண்டு அத்துவித அகரத்துக்கு அன்மைப் பொருளென்றே உறுதி செய்துள்ளார்.

வேதத்தில் ஒன்றைக்குறிக்க ஏகம் என்னுஞ் சொல்லும், இரண்டைக் குறிக்கத் துவிதம் என்னுஞ் சொல்லும் போந்திருக்கின்றன. சிவனும் சீவனும் ஒன்றாயிருப்பின் ஏகமென்றும், வெவ்வேறாயிருப்பின் துவிதமென்றுஞ் சொல்லுமளவில் வேதம் நின்றிருக்கும். வேதம் அத்துவிதம் என்று விளம்பி யிருக்கிறது. ஆகவே, அத்துவிதத்துக்குப் பொருள் ஏகமென்றோ துவிதமென்றோ கோடல் வேதவிருத்தமாகும். இதையும் சுவாமிகள் பாடியத்தில் தெள்ளத் தெளிய விளக்கியிருக்கிறார்.

'பொருள் ஒன்றே' என்று வேதம் கூறுவதற்குக் கடவுள் ஒன்றே என்று மெய்கண்டார் கொண்ட பொருளைச் சிவஞான முனிவர் தெளிவு செய்துள்ளதை நோக்குழி முனிவரது வடமொழிப் புலமை நன்கு புலனாகும். சிவசூத்திரம் முதலிய பல வடமொழி நூல்களைச் சிவஞான முனிவர் பொருந்திய முறையில் ஆண்டிருத்தல் புலவர்கட்கு விருந்தாகும். சிவஞானபாடியத்தைப் பயில்வோர், வேத வேதாந்தம், ஆகமம், வேதாந்த சூத்திரம், சூத்திர பாடியங்கள் முதலியவற்றைப் பயிலாமலே, அவைகளைப் பயின்ற பயனைப் பெறுவர் என்பது திண்ணம்.

சிவஞானபாடியம் தத்துவ ஆராய்ச்சிக்கு ஒரு கருவூலம் போலத் துணைபுரியும்; தமிழ் பயில்வோர்க்கும் அவ்வாறே துணைசெய்யும். சிவஞானபாடியம் தமிழ்ச் செல்வம்; கற்பகம்; காமதேனு. அது வேண்டுவதை உதவும். இத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த திராவிடமாபாடியம் ஒவ்வொரு தமிழரிடத்திலும் மிளிர்தல் வேண்டுமன்றோ? தமிழ் வாழ்க; சிவநெறி வாழ்க; சிவஞான முனிவர் சேவடி வாழ்க.

இராயப்பேட்டை
சென்னை
24—3—36

திரு. வி. கலியாணசுந்தரன்

உ

சிவமயம்

மெய்கண்டார் வரலாறு*

பண்டைமறை வண்டரற்றப் பசுந்தேன் ஞானம்
பரிந்தொழுகச் சிவகந்தம் பரந்து நாறக்
கண்டஇரு தயகமல முகைக ளெல்லாங்
கண்திறப்பக் காசினிமேல் வந்தஅருட் கதிரோன்
விண்டமலர்ப் பொழில்புடைசூழ் வெண்ணெய் மேவு
மெய்கண்ட தேவன்மிகு சைவ நாதன்
புண்டரிக மலர்தாழச் சிரத்தே வாழும்
பொற்பாதம் எப்போதும் போற்றல் செய்வாம்.

—**சிவஞானசித்தியார்**

நடுநாட்டிலே, பெண்ணாகடம் என்ற தலத்திலே, அச்சுதர் களப்பாளர் என்ற சைவ வேளாளர் புத்திரப் பேறின்மையால் வருந்தித் தமது குலகுருவாகிய சகலாகம பண்டிதரிடம் தமது குறையைத் தெரிவிக்க, அவர் தேவாரத்தில் கயிறு சாத்திப் பார்த்துத் திருஞான சம்பந்தர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய,

பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினோ டுள்ளநினை
வாயினவே வரம்பெறுவர் ஐயுறவேண் டாவொன்றும்
வேயனதோ ளுமைபங்கன் வெண்காட்டு முக்குளநீர்
தோய்வினையா ரவர்தம்மைத் தோயாவாந் தீவினையே.

என்ற பாசுரத்தைக் கண்டு மிக மகிழ்ந்து, திருவெண்காட்டுக்குச் சென்று முக்குள நீராடி வழிபாடு செய்யத் தமது சீடர்க்குக் கட்டளையிடுதலும், அச்சுதர்களப்பாளரும் அவ்வண்ணமே சென்று வழிபாடு செய்ய, மனைவியார் கருப்பவதியாகி ஓர் ஆண் பிள்ளையைப் பெற்றெடுத்தனர். குழந்தைக்குச் சுவேதவனப்பெருமாள் என்ற திருநாமம் சூட்டப்பட்டது. இக்குழந்தை பெண்ணாகடத்தில் தந்தையா ரில்லத்திலும், திருவெண்ணெய் நல்லூரில் நல்லம்மான் இல்லத்திலும் அருமையாக வளர்ந்து வந்தது. இக்குழந்தையின் மூன்றாவது ஆண்டிலே திருவெண்ணெய்நல்லூரி லிருக்குந் தருணத்திலே, திருக்கயிலாய பரம்பரையில் அகச் சந்தானத்து நான்காவது குரவராகிய பரஞ்சோதி முனிவர் ஆகாய வீதியாக வந்து, இக்குழந்தை பண்டை நற்றவத்தாற்பெற்ற பரிபக்குவத்தை யறிந்து உபதேசம் செய்து, தமது

*இவ்வரலாறு திரு. ம. பாலசுப்பிரமணிய முதலியாரவர்களால் எழுதப்பெற்றது.

ஆசிரியராகிய சத்திய ஞான தரிசனிகளுடைய (=மெய்கண்டார்) பெயரையே இக்குழந்தைக்கும் தீக்ஷா நாமமாகச் சூட்டிச் சென்றார்.

இவ்வாறு உபதேசம் பெற்ற மெய்கண்டார் பொல்லாப் பிள்ளையார் சந்நிதியிலே நிட்டை செய்து சிவஞானபோதம் என்ற நூலையும் அதற்கு வார்த்திகப் பொழிப்புரையையுஞ் செய்து பல நன்மாணக்கர்க்குபதேசித்துவந்தனர். இவர் உபதேசிப்பதைக் கேள்வியுற்ற இவருடைய குலகுருவாகிய சகலாகம பண்டிதர் இவரிடம் வந்து ஆணவ மலத்தைப் பற்றி வினவ, மெய்கண்டார் இவர் செருக்குற்று நிற்கும் நிலையைச் சொல்லாமற் சொல்ல எண்ணி, இவரை ஒரு முறை ஏற இறங்கப் பார்த்தனர். உடனே சகலாகம பண்டிதர் இதை யறிந்து, மெய்கண்டார் திருவடிகளில் வீழ்ந்துவணங்கித் தமக்குபதேசிக்குமாறு வேண்டினர். மெய்கண்டார் இவருக்குபதேசம் செய்து தமது சிவ ஞானபோதத்துக்கு ஒரு விரிந்த வழிநூல் செய்யுமாறு கட்டளையிட்டனர். இவ்வழி நூலே சிவஞான சித்தியார் ஆகும். மெய்கண்டார் சிறந்த சிவாநுபூதிமானாக விளங்கிச் சகலாகமபண்டிதர் என்ற அருணந்தி சிவாசாரியார், மனவாசகங் கடந்தார் முதலிய நாற்பத்தொன்பது நன்மாணவர்கட்குபதேசம் செய்து ஐப்பசி சுவாதி நன்னாளிலே சிவசாயுச்சிய பதவி யடைந்தனர்.

இவருடைய காலம் கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியாகும். இதைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி, கல்வெட்டு, இவர் இயற்றிய சிவஞானபோதம் முதனூலே வடமொழி நூலின் மொழிபெயர்ப் பல்ல வென்பதைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி, சிவஞான பாடியத்தின் சாரம் முதலியவற்றை நமது சமாஜ வெளியீடாகிய "மெய்கண்டாரும் சிவ ஞானபோதமும்" என்ற நூலிற் காண்க.

சிறிய வாடியிற் பெரியமால் வரைப்பொருள் செறிந்தாங்
கறிவு நூல்களின் முடிபெலா மகத்தடக் கியதோர்
நெறியி னீடிய நிகழ்சிவ ஞானபோ தத்தைக்
குறிய தீந்தமி ழாலுரை குரவனைப் பணிவாம்.

மூன்று மலங்கெடுத்து மூலமா மப்பொருளுந்
தோன்ற வருளுந்தன் தொண்டர்க்கிங்—கான்றமைந்தோர்
கைகண்ட தன்றே கடன்ஞாலத் தெப்பொருட்கு
மெய்கண்ட தேவன்விரைத் தாள்.

கண்ணுதலுங் கண்டக் கறையுங் கரந்தருளி
மண்ணிடையின் மாக்கண் மலமகற்றும்—வெண்ணெய்நல்லூர்
மெய்கண்டா னென்றொருகான் மேவுவரேல் வேறின்மை
கைகண்டா ருள்ளத்தின் கண்.

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவஞான சுவாமிகள் வரலாறு*

தென்பாண்டி நாட்டிலே தண்பொருநை யாற்றின் கரைக் கருகிலே (அம்பா சமுத்திரம் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கருகிலுள்ள) விக்கிரம சிங்கபுரத்திலே சைவ வேளாளர் குலத்திலே சிறந்த சிவ பக்தராக விளங்கிய ஆநந்தக்கூத்தருக்கும் மயிலம்மையாருக்கும் முக்களாலிங்கர் என்பவர் பிள்ளையாகத் தோன்றிப் பெற்றோர்களால் அருமையாக வளர்க்கப்பட்டு வந்தனர். முக்களாலிங்கர் இளமையி லேயே சிறந்த கல்விமானாக விளங்கினர். திருவாவடுதுறை யாதீனத் துத் துறவிகள் சிலர் தலயாத்திரைசெய்து தமது ஊருக்குவந்த போது அவர்களை வரவேற்று அவர்கட்குத் திருவமுது செய்வித்துத் தமது தாயாரைப் புகழ்ந்து,

"அருந்ததியென் னம்மை அடியவர்கட் கென்றுந்
திருந்த அமுதளிக்கும் செல்வி—பொருந்தவே
ஆநந்தக் கூத்தர் அகமகிழத் தொண்டுசெயும்
மானந்த வாத மயில்."

என்று இவர் பாடியதைக்கேட்ட துறவிகள் முக்களாலிங்கரை ஆசீர் வதித்து அவ்வூரிலுள்ள திருமடத்துக்குச் சென்றனர். முக்களாலிங் கர் தமது பெற்றோர்களிடம் விடைபெற்று அத்துறவிகளுடன் திருவாவடுதுறை சென்று, ஆங்கு சின்னபட்டத்திலிருந்த பின் வேலப்ப தேசிகரிடம் தீக்கையும் சந்நியாசமும் சிவஞானயோகி என்ற தீக்ஷாநாமமும் பெற்று, மெய்கண்டசாத்திரம் முதலிய எல்லா நூல்களையும் ஐயந்திரிபறக்கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து வட மொழியிலும் தமிழிலுமுள்ள இலக்கிய இலக்கண தருக்க நூல்களை யெல்லாம் பயின்று சிறந்த ஞானாசிரியராக விளங்கினர்.

சிவஞான யோகிகளியற்றிய இலக்கண, இலக்கிய, தருக்க, சாத்திர நூல்கள் மிகப் பல. அவை கீழ் வருவனவாகும்:—

*இவ்வரலாறு திரு. ம. பாலசுப்பிரமணிய முதலியாரவர்களால் எழுதப்பெற்றது.

(1) இளசைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி (2) கச்சி ஆநந்தருத்திரேசர் பதிகம் (3) கம்பராமாயண முதற்செய்யுட் சங்கோத்தர விருத்தி (4) கலைசைச் செங்கழுநீர் விநாயகர் பிள்ளைத் தமிழ் (5) கலைசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி (6) காஞ்சிப்புராண முதற்காண்டம் (7) குளத்தூர் அமுதாம்பிகை பிள்ளைத் தமிழ் (8) குளத்தூர்ப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி (9) செப்பறைப்பதி இராசை அகிலாண்டேசுவரி பதிகம் (10) சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா (11) திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை (12) திருமுல்லைவாயிலந்தாதி (13) திருவேகம்பரந்தாதி (14) திருவேகம்பாரநந்தக் களிப்பு (15) பஞ்சாக்கர தேசிகர் மாலை (இவை இலக்கியம்) (16) இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி (17) சங்கர நமச்சிவாயர் நன்னூல் விருத்தியுரைத் திருத்தம் (18) தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி (இவை மூன்றும் இலக்கணம்) (19) தருக்க சங்கிரகமும் அன்னம்பட்டீயமும் (இது தருக்கம்) (20) அரதத்தாசாரியர் சுலோக பஞ்சக மொழிபெயர்ப்பு (21) எடுத்தென்னும் சொல்லுக்கிட்ட வைரக்குப்பாயம் (22) என்னையிப்பவத்தில் என்னுஞ் செய்யுட் சிவசமவாதவுரை மறுப்பு (23) சித்தாந்தப் பிரகாசிகை (24) சித்தாந்த மரபு கண்டன கண்டனம் (25) சிவசமவாதவுரை மறுப்பு (26) சிவஞானசித்திப் பொழிப்புரை (27) சிவஞானபாடியம் (28) சிவஞானபோதச் சிற்றுரை (29) சிவதத்துவ விவேகம் (இவை பத்தும் சமய நூல்கள்). சுவாமிகள், உலகிலெழுந்த வழுவான பல கொள்கைகளை அவ்வப்போது மறுத்துச்சிறந்த உரைநடைநூல்களால் உண்மையை நிலைநாட்டியது தமிழ்நாடும் தமிழ்மொழியும் சைவசமயமும் ஒருங்கே செய்த தவத்தின் பயனேயாகும். சுவாமிகள் போன்ற சிறந்த மறுப்புரையாசிரியரை (Controversialist) எந்நாட்டிலும் காண்பதரிது.

சிவஞான சுவாமிகள் காஞ்சிபுரத்திற்றங்கி சிவஞானபாடியத்தையும் காஞ்சிப் புராணத்தையும் எழுதினொர்களென்றும், சுவாமிகளுடைய புலமை, திறமை, ஒழுக்கம் முதலியவற்றைக் கண்டு திருவாவடுதுறை யாதீனத்திலுள்ள சிலர் அழுக்காறு கொண்டனரென்றும், சுவாமிகள் திருவாவடுதுறையை யகன்று கச்சி, தொட்டிக்கலை, சென்னை முதலிய பல இடங்களிற்றங்கித் தொண்டை நாட்டையே தமது இருப்பிடமாகக் கொண்டு மேற்கூறிய நூல்களியற்றினொர்களென்றும், பின்னொரு காலத்தில் அவ்வாதீனத்தினர் சுவாமிகளை மடாதிபதிகளாக அமரும்படி விண்ணப்பிக்க, சுவாமிகள் தாம் வணங்கப் பிறந்ததாகவும், வணங்கப்படுதற்குப் பிறக்கவில்லை யென்பதாகவும் கூறி மறுத்தார்களென்றும், சுவாமிகட்கு நாக்கு மிகவும் நீண்டிருந்ததால் சுவாமிகள் ஆதிசேடனவதாரமென்று போற்றப்பட்டார்களென்றும், பெரியபுராணத்தை வலக்கண்ணாகவும் பரஞ்சோதி

யார் திருவிளையாடற் புராணத்தை இடக்கண்ணாகவும் தாம் பாராட்டித் தமது படுக்கையிலும் வலது புறத்தில் பெரியபுராணச் சுவடியையும், இடதுபுறத்தில் திருவிளையாடற் சுவடியையும், மார்பில் திருவாசகத்தையும் வைத்துக்கொள்வது சுவாமிகளுடைய பழக்கமென்றும் கர்ணபரம்பரையாகச் சில செய்திகள் கூறப்படுகின்றன. இவைகளை யாராய்ந்து உண்மை காண்பது அறிஞர் கடன். சுவாமிகள் காஞ்சிபுரத்திலிருந்த காலத்தில் அவ்வூர் வைணவர் சிலர் கம்பராமாயணமே சிறந்த தமிழ்க் காவியமென்று செருக்குடன் கூற, அவ்விராமாயணத்திலுள்ள "நாடிய பொருள்கை கூடும்" என்ற காப்புச் செய்யுளிலுள்ள பல குற்றங்களைக் கூறிச் சங்கைசெய்ய அவ்வைணவர்கள் உத்தரங் கூறாது விழிக்க, சுவாமிகளே உத்தரங் கூறி அவர்களை மகிழ்வித்தார்கள். இந்நூல் கம்பராமாயண முதற்செய்யுட் சங்கோத்தர விருத்தி எனப்படுவது. காஞ்சிப் புராணத்தை அரங்கேற்றிய காலத்தில் சில புலவர்கள் கூத்தப்பெருமான் துதி முன்னரும் ஏகாம்பரநாதர் துதி பின்னரும் வைக்கப்பட்டதை ஆக்ஷேபிக்கத் தமது மாணாக்கர் கச்சியப்ப முனிவரை அவர்கட்குப் பதிலளிக்குமாறு சுவாமிகள் பணிக்க, அவர் ஓதுவார் மூர்த்திகளைக் கொண்டு திருவேகம்பத்துத் தேவாரத்தை ஓதும்படி செய்ய, ஓதுவாரும் "திருச்சிற்றம்பலம்" என்று தொடங்குதலும், புலவர்களை விளித்து "இவ்வாறு இத்தலத்தில் தொடங்குதல் பொருந்துமோ, பிருதிவியம்பலம் எனத் தொடங்குதல் வேண்டாவோ" என்று கூறி அப்புலவர்களைத் தலைகுனியும்படி செய்தனரென்ற ஒரு செய்தி கூறப்படுகின்றது. சுவாமிகள் திருப்பாதிரிப்புலியூரிலிருந்த காலத்தில் ஒரு பிரபு ஒரு பொற்கிழியை வைத்து "கரையேற விட்ட முதல்வா வுன்னை யன்றியுமோர் கதியுண்டாமோ" என்பதை ஈற்றடியாகவைத்து ஒரு செய்யுளியற்றுவோர்க் கிப்பொற்கிழி யளிப்பேமென்ன, ஓர் ஏழைப் பிராமணன் இதைச் சுவாமிகளிடம் தெரிவிக்க, சுவாமிகள்,

வரையேற விட்டமுதஞ் சேர்ந்தனிட வுண்டனைவல் வினமென் றூலு
முரையேற விட்டமுத லாகுமோ வெனைச்சித்தென் றுரைக்கி னென்
நரையேற விட்டமுத ளைவனுக் கொண்டுநறும் புலிசை மேவுங் [று
கரையேற விட்டமுதல் வாவுன்னை யன்றியுமோர் கதியுண் டாமோ.

என்ற செய்யுளை எழுதிக்கொடுத்து அந்தப் பிராமணன் பொற்கிழியைப் பெறுமாறு செய்தார்களென்ற ஒரு செய்தியும் கூறப்படுகிறது.

சிவஞான சுவாமிகள் கச்சியப்ப முனிவர், தொட்டிக்கலை சுப்பிரமணிய முனிவர், இலக்கணம் சிதம்பரநாத முனிவர் முதலிய பன்னிரு மாணவர்கட்குபதேசம்செய்து நெடுங்காலம் தமிழ்த்தொண்டும்

சமயத்தொண்டும்புரிந்து சாலிவாகனசகாப்தம் ௧௭௦௮ விசுவாவசு௵ சித்திரை௴ ௮௳ ஞாயிற்றுக்கிழமை (17-4-1785) பகல் $1\frac{3}{4}$ மணிக்கு ஆயிலிய நக்ஷத்திரத்தில் சிவசாயுச்சிய பதவியடைந்தார்கள். சிவஞான சுவாமிகள் தோத்திரப் பாக்களில் சில கீழ்வருமாறு :—

கருணைபொழி திருமுகத்திற் றிருநீற்று நுதலுங்
கண்டாரை வசப்படுத்தக் கனிந்தவா யழகும்
பெருமைதரு அறவோடு பொறையுளத்திற் பொறுத்தே
பின்னுகனூர் மலர்த்தாள்கள் பிரியாத மனமும்
மருவினர்க ளகலாத ஞானமே வடிவாம்
வளர்துறைசைச் சிவஞான மாமுனிவன் மலர்த்தாள்
ஒருபொழுது நீங்காம லெமதுளத்திற் சிரத்தில்
ஓதிடுநா வினிலென்று முன்னிவைத்தே யுரைப்பாம்.

திண்ணவின்பச் சேவடியுந் திருவிழியுந்
திருமார்புஞ் செல்வக் கையு
நண்ணுமன்பர்க் கருள்கருணைத் திருமுகமும்
பசுங்குழவி நடையே யாகிப்
புண்ணியத்தின் பொலிவாகி யற்புதக்கோ
லக்கொழுந்தாய்ப் புலைநா யேற்குக்
கண்ணைவிட்டு நீங்காத சிவஞான
சற்குருவே கருணை வாழ்வே.

ஓதரிய வாய்மைச் சிவாகமங் கட்கெலா
முற்றபே ராகரமதா
யோங்குதிரு வாவடு துறைப்பதியி லற்புதத்
தொருவடிவு கொண்டருளியே
பேதமுறு சமயவா திகளுள மயக்கைப்
பெயர்க்கும்ரச குளிகையாகிப்
பிரியமுட னேவந் தடுத்தவர்க் கின்பப்
பெருங்கருணை மேருவாகி
ஆதரித் தடியேங்க ளுண்ணத் தெவிட்டாத
அமிர்தசா கரமாகியே
அழகுபொலி கலைசைச் சிதம்பரே சுரரடிக்
கதிமதுர கவிதைமாரி

மாதவர் வழுத்தப் பொழிந்தருளி யென்றுமவர்
மன்னிவளர் சந்ததியிலோர்
மணிவிளக் கெனவளர் சிவஞான மாதவன்
மலர்ப்பதம் வணங்குவாமே.

—தொட்டிக்கலை - சுப்பிரமணிய முனிவர்

சீலநிகழ் மூலவாகமப் பொருளொன் றென்றாகித் திறம்பு றாது
ஞாலநிகழ் குலதெய்வ மெனப்பலருங் கொண்டாட நாங்க ளுய்யச்
சாலநிகழ் சமவாத முதலியபோ யொளித்திடவு தயமாய் வந்த
பாலநிகழ் விழிமறைத்த சிவஞான யோகிபதம் பணிந்து வாழ்வாம்.

—மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை

கலைதேர் நமச்சி வாயகுரு கருணைக் கடலிற் றிளைத்தாடிக்
கலகப் பாசத் தொடரறுத்துக் காமத் தறியை யறவீழ்த்தி
அலையுஞ் சமயத் தருக்கனைக்கி முடிவே ரோடு மகழ்ந்தெறிந்திட்
டருளின் படாத்தை முகமேற்கொண் டாதி வேதா கமங்களெனுந்
தொலையா மணிக ளிருமருங்குந் தொனிக்கச் சைவ மதம்பொழிந்து
துங்க மோடு முலகமுற்றுஞ் சுற்றும் வெற்றி வாரணமே
மலையா தருளு முனிவர்சிகா மணியே வருக வருகவே
வளமார் துறைசைச் சிவஞான வள்ளால் வருக வருகவே.

—பாண்டித்துரைத் தேவர்

சந்தானசாரியர் திருநக்ஷத்திரம்

சித்திரை யத்த முமாபதி யாவணித் திங்கள்தனில்
உத்திரஞ் சீர்கொள் மறைஞான சம்பந்த ரோதுகன்னிச்
சுத்தமெய்ப் பூர மருணந்தி ஐப்பசிச் சோதிதன்னில்
வித்தக மெய்கண்ட தேவர் சிவகதி மேவினரே.

சிவஞான சுவாமிகள் திருநக்ஷத்திரம்

மன்னும் விசுவா வசுவருட மேடமதி
யுன்னிரவி நாட்பகலோ தாயிலியம்—பன்னுந்
திருவாள னெங்கோன் சிவஞான தேவன்
திருமேனி நீங்குந் தினம்.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

உ ள் ளு றை

உ

சிவமயம்

சிவஞானபோதச் சூர்ணிக்கொத்து*

முதற் சூத்திரம்

௧.—சகம் பிறப்பிருப்பிறப்பாகிய முத்தொழிலையுடையது.

௨.—அது அரனாலே உடையது.

௩.—மற்றிருவரும் முத்தொழிற்படுவர்கள்.

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

௧.—அரன் உயிர்களின் இரண்டற நிற்பன்.

௨.—உயிர்களுக்குக் கன்மபலனை அரனே கொடுப்பன்.

௩.—உயிர்கள் அச்சு மாறியே பிறக்கும்.

௪.—அரன் சருவ வியாபகன்.

மூன்றாஞ் சூத்திரம்

௧.—இல்லையென்கிற அறிவுடனே சொல்லுகையினாலே அறிவுயிர் உண்டு.

௨.—எனது உடல் என்று பொருட்பிறிதின்கிழமையாகச் சொல்லுகையினாலே, உடற்கு வேறாய் உயிர்உண்டு.

௩.—ஐந்தையும் ஒருவனே அறிதலின், ஒவ்வொன்றைமாத்திரம் அறிகிற ஐந்திற்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.

௪.—கனவுடலை விட்டு நனவுடலிலே வருகையினாலே, அக்கனவுடற்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.

---

*இதன் ஆசிரியர் பொல்லாப் பிள்ளையார் என்று பழைய வரலாறும், திருவாவடுதுறை சுவாமிநாத தேசிகர் என்று புதிய ஆராய்ச்சியும் கூறுகின்றன.

ரு.—நித்திரையிலும் பிராணவாயுத் தொழில் பண்ணவுஞ் சரீரத்துக்குப் புசிப்புந் தொழிலும் இல்லாதபடியினலே, பிராணவாயுவுக்கு வேருய் உயிர் உண்டு.

சு.—மறந்து மறந்து நினைக்கிறபடியினலே மறவாமல் இருக்கிற அரனுக்கு வேருய் உயிர் உண்டு.

எ.—எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் வேறு வேறு பெயர் இருக்கையினலே, அந்தந்தத் தத்துவங்களுக்கு வேருய் உயிர் உண்டு.

நான்காஞ் சூத்திரம்

க.—அந்தக்கரணங்களுக்கு உயிர் உட்கூடினலன்றித் தொழில் இல்லாதபடியினலே, அந்தக்கரணங்களுக்கு வேருய் உயிர் உண்டு.

உ.—மலமறைப்பால் உயிருக்கு அறிவு இல்லை.

ங.—உயிர் மூன்றவத்தைப்படும்.

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்

க.—உயிராலே தத்துவங்களெல்லாந் தொழில் செய்யும்.

உ.—அரனலே உயிர்களெல்லாம் அறியும்.

ஆருஞ் சூத்திரம்

க.—உயிரறிவினலே அறியப்பட்டதெல்லாம் அழியும்.

உ.—அப்பிரமேயமாக அறியப்பட்டவனே அரன்.

ஏழாஞ் சூத்திரம்

க.—அரன் பாசத்தை அநுபவியான்.

உ.—பாசம் அரனை அநுபவியாது.

ங.—உயிர் அவ்வரனை அடையும்; அநுபவிக்கும்.

எட்டாஞ் சூத்திரம்

க.—உயிருக்கு நல்லறிவு தவத்தினலேயே வரும்.

உ.—உயிருக்குச் சற்குருவாய் வருவது அரனே.

௩.—உயிர் பஞ்சேந்திரியங்களைப் பற்றுகையினாலே தன்னை யும் அறியமாட்டாது.

௪.—உயிர் பஞ்சேந்திரியங்களிலே பற்றற்றால் தன்னையும் அறியும்.

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்

௧.—உயிர் அரன் ஞானத்தினாலேயே அரனைக் காணும்.

௨.—உயிர் பாசத்திலே பற்றற்றால், அரன் வெளிப்படுவன்.

௩.—பஞ்சாக்ஷரசெபம் பண்ணினால் வாசனாமலம் போம்.

பத்தாஞ் சூத்திரம்

௧.—அரனுடன் ஒன்றாகி நில்.

௨.—உன்றொழிலெல்லாம் அரன் பணி யென்று கொள்.

பதினோராஞ் சூத்திரம்

௧.—ஞானிக்கு வருகிற விடயங்களை அரனே அநுபவிப்பன்.

௨.—அரனை மறவாமல் அன்பு இருந்தால் அவனிடத்திலே ஐக்கியமாய்ப் போவன்.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்

௧.—மும்மலங்களையுங் களைக.

௨.—சிவஞானிகளுடனே கூடுக.

௩.—சிவஞானிகளையுஞ் சிவலிங்கத்தையுஞ் சிவனெனவே தேறி வழிபடுக.

௪.—வழிபடாமையை ஒழிக.

ஆக சூத்திரம் ௧௨ - க்குச் சூர்ணிக்கொத்து. ௩௯.

உ

சிவமயம்

சிவஞான போதத்தைப்பற்றிய சில செய்யுள்கள்

நூற்சிறப்பு

வேதம் பசுஅதன்பால் மெய்யா கமம்நால்வர்
ஓதும் தமிழ்அதனின் உள்ளுறுநெய்—போதமிகு
நெய்யின் உறுசுவையாம் நீள்வெண்ணெய் மெய்கண்டான்
செய்ததமிழ் நூலின் திறம்.

சூத்திரக்கருத்து

முதற்பதி யானே யைந்து முன்னத்து விதமி ரண்டே
இதற்பினே யனுமா னத்தா லெண்ணிலா வுயிர்கண் மூன்றே
அதற்பினே யவத்தை நான்கே யகமறுத் திடலே யைந்தே
செகற்பதி பிரித்த லாறே தெரிவித்த லுயிரை யேழே.

மறைப்பினை நீக்கி ஞான வாரியை நினைத்த லெட்டே
சிறப்புடை யுபாயந் தம்மாற் றெளிவித்த லுயிரை யொன்பா
னறுத்திடன் மலங்கள் பத்தே யழுந்தலே சிவத்தி லொன்றே
திறப்பணி கொளலி ரண்டே சிவஞான போதஞ் சித்தி.

சூத்திரத்தொகை முதலியன

சூத்திரமீ ராறினுக்குச் சூரணிமுப் பானென்பா
னேத்தவெண்பா வெண்பா னிரண்டனைத்துஞ்—சேர்த்ததொகை
நூற்றுமுப்பான் மூன்றிவற்றை நுண்ணுணர்வி னுய்ந்துணர்ந்தோர்
வேற்றுருக்கொள் ளாருறுவர் வீடு.

அதிகரண வெண்பாத்தொகை

ஐயொருப தேழேழு மாங்கமைந்த நாலாறு
மையொன்ப தோரெட்டோ டாறாறுந்—துய்யவெட்டோ
டெண்பத்து மொன்றுஞ் சிவஞான போதத்தின்
மன்னருளும் வெண்பா வகை.

அதிகரணத்தொகை

மூன்றுநான் கேழு மூன்றே முடிந்தபி னிரண்டி ரண்டே
மூன்றுநான் மூன்று நன்றாய் முடிந்தபி னிரண்டி ரண்டே
ஏன்றநான் கீறு தாமே யிவையீரா றிலகத் துள்ளே
ஏன்றமுப் பானென் பானே யெனக்கரு ளிரங்கி னானே.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

வடமொழிச் சிவஞானபோத மூலம்*

[illegible] |

[illegible] ||

[illegible] |

[illegible] ||

[illegible] |

[illegible]

[illegible] ||

[illegible] |

[illegible] ||

[illegible]

[illegible] |

[illegible] ||

---

* இது இரௌரவாகமத்துள் பாசவிமோசன படலத்திலிருப்பதாக ஆன்றோர் கூறுவர்.

[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவஞான பாடியம்*

திருப்பாசுரம்

வாழ்க அந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாமர னாமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

திருச்சிற்றம்பலம் திருச்சிற்றம்பலம் திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாசகம்

நமச்சிவாய வாஅழ்க நாதன்றாள் வாழ்க
இமைப்பொழுது மென்னெஞ்சி னீங்காதான் றாள்வாழ்க
கோகழி யாண்ட குருமணிதன் றாள்வாழ்க
ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் றாள்வாழ்க
ஏக னநேக னிறைவ னடிவாழ்க
வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தனடி வெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவா ருண்மகிழுங் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவா ரோங்குவிக்குஞ் சீரோன் கழல்வெல்க
ஈச னடிபோற்றி யெந்தை யடிபோற்றி
தேச னடிபோற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமல னடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கு மன்ன னடிபோற்றி

---

*இவ்வணக்கச் செய்யுள்களை யெழுதியே சிவஞான சுவாமிகள் பாடியத்தைத் தொடங்கினார்களென ஆன்றோர் கூறுவர்.

சீரார் பெருந்துறைநந் தேவ னடிபோற்றி
ஆராத வின்ப மருளுமலை போற்றி
சிவனவனென் சிந்தையு ணின்ற வதனால்
அவனரு ளாலே யவன்றாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழச் சிவபுரா ணந்தன்னை
முந்தை வினைமுழுது மோய வுரைப்பனியான்.

திருச்சிற்றம்பலம் திருச்சிற்றம்பலம் திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்குறள்

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.

திருச்சிற்றம்பலம் திருச்சிற்றம்பலம் திருச்சிற்றம்பலம்

கற்பக விநாயகர் துதி

பொற்பொது குடபாற் பொற்புற நடிக்குங்
கற்பகத் திருதாள் கற்பவர் நமரே.

திருச்சிற்றம்பலம் திருச்சிற்றம்பலம் திருச்சிற்றம்பலம்

குருமரபு வாழ்த்து

கயிலாய பரம்பரையிற் சிவஞான
போதநெறி காட்டும் வெண்ணெய்ப்
பயில்வாய்மை மெய்கண்டான் சந்ததிக்கோர்
மெய்ஞ்ஞான பாநு வாகிக்
குயிலாரும் பொழிற்றிருவா வடுதுறைவாழ்
குருநமச்சி வாய தேவன்
சயிலாதி மரபுடையோன் திருமரபு
நீடூழி தழைக மாதோ.

திருச்சிற்றம்பலம் திருச்சிற்றம்பலம் திருச்சிற்றம்பலம்

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவஞானபாடியம்

சிறப்புப் பாயிரம்

சைவாகமங்களின் உளவாகிய நாற்பாதங்களுள் வைத்து ஞானபாதத்தோதிய பொருளை ஆராயும் ஆராய்ச்சி இந்நூலின்கண் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. இவ்வாராய்ச்சிக்குப் பயன் யாதோவெனவும், இது கேட்டற்குரியார் யாவரெனவும், இதனால் நுதலப்படும்பொருள் யாதெனவும், இதனைப் பயப்பிக்குங் கருவியாய் இதற்குமுன் ஒருதலையான் உணர்தற்பாலது யாதெனவும், இதனை வழங்குதற்கிட்ட பெயர் யாதெனவும், இஃது யாண்டு வழங்குவதெனவும், இதன் முதனூல் யாதெனவும், இந்நூல் செய்தார் யாவரெனவுங் கேட்போர்க்குப் பலவாற்றான் ஆசங்கை நிகழுமன்றே; அவர்க்கு அவ்வாசங்கை நீங்கி மனவெழுச்சி சேறற்பொருட்டு இந்நூன்முகத் துரைக்கப்படுவதாகிய சிறப்புப்பாயிரம் :—

மலர்தலை யுலகின் மாயிருள் துமியப்
பலர்புகழ் ஞாயிறு படரி னல்லதைக்
காண்டல் செல்லாக் கண்போ லீண்டிய
பெரும்பெயர்க் கடவுளிற் கண்டுகேண் ணிருள்தீர்ந்
தருந்துயர்க் குரம்பையி னான்மா நாடி
மயர்வற நந்தி முனிகணத் தளித்த
உயர்சிவ ஞான போத முரைத்தோன்

பெண்ணைப் புனல்சூழ் வெண்ணெய்ச் சுவேதவனன்
பொய்கண் டகன்ற மெய்கண்ட தேவன்
பவநனி வன்பகை கடந்த
தவமுடி புனைந்த தலைமை யோனே எனவரும்.

இதன் பிண்டப்பொழிப்பு உரைத்துக்கொள்க. இப் பாயிரப்பொருள் நூலிறுதியின் 'எந்தைசனற்குமரன்' என்னும் வெண்பாவாற் பெறப்படுதலின் ஈண்டுங்கூறுதல் கூறியது கூறலாம் பிறவெனின்,—ஆகாது; எந்தை சனற் குமர னென்பதனாற் பெறப்பட்டதனையே மாணாக்கர்க்கு நான்முகத்து உணர்த்துதற்பொருட்டு ஈண்டுத் தந்துரைத்த தாகலானென்பது. மிருகேந்திரத் திறுதியிற்கூறும் வரலாற் றினை நாராயணகண்ட ஆசிரியர் நான்முகத்துத் தந்துரைத் ததூஉம் இக்கருத்தேபற்றியென்க. அல்லதூஉம், பொது வியல்பு சிறப்பியல்பென இருதிறப்படுத்து உணர்த்தியது இந்நூல் என்னும் பாகுபாடு ஆண்டுப் பெறப்படாமையின், அது கூறப்புகுந்தார் ஏனையவும் உடன்கூறினாரென்றலு மொன்று.

நிலவுலகமுழுதும் பரந்த விருளென அதன் பெருமை கூறுவார், மலர்தலையுலகின்மாயிருள் என்றார். மா-பெருமை. ஆகாரமுன்னும் யகரவுடம்படுமெய் சிறுபான்மை அருகிவரு தலை [1]"மாயிருஞாலம்" என்றாற்போலக் கொள்க. மாயாத விருளினிக்குதற்கு மாயிருளென்றாரென வினைத்தொகை யாக்கலுமொன்று. இவ்விருளென்னும் பொருளதியல்பும், இதன் றோற்றமும், கண்ணிந்திரியத்தி னியல்புரைப்புழிக்[2] காட்டுதும். ஒன்றோடொன்றொவ்வாத எல்லாச் சமயத்தாரா னும் புகழப்படுதலிற் பலர்புகழ்ஞாயிறு என்றார். முற் றும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது.

ஏனை ஒளிகளான் மடங்காது யாண்டும் பரந்த புற விருளை ஒருபாலெழுந்த ஞாயிறு துமிப்பதுபோல, ஏனைச்

[1] அப்பர் தேவாரம்—4 - 56 - 1.

[2] இந்நூல் இரண்டாம் சூத்திரம்—உ-ம் அதிகரணம்.

சமயநூல்களான் மடங்காது யாங்கணும் நிறைந்த அகவிருளை ஓராகமத்தின் ஒருபடலத்தினெழுந்த பன்னிரு சூத்திரந் துமிக்குமென்பது குறிப்பான் விளக்குதற்குப் படரின் என்றார். அல்லதையென்பது, [1]"தன்மனைக் கிழத்தி யல்லதை பிறர்மனை - யன்னையிற்றிரா நன்ன ராண்மை" என்றாற்போல அன்றியென்னும் பொருள்படவந்த வினையெச்சக் குறிப்பு ஐயீற்றுடைக்குற்றுகரம். படரிற் காண்டல்செல்லுங் கண் எனற்பாலதனை எதிர்மறைமுகத்தாற் கூறினார், இன்றியமையாமை விளக்குதற்கு; "வாராமையில்லை" யென்றாற்போல் வனவுந் தேற்றப் பொருள்பயப்ப வந்தவாறு காண்க. இது வடமொழிமதம். இப்பொருள் விளங்குதற்பொருட்டுக் கண் மேல்வைத்துக் கூறினாரேனும், உவமேயப் பொருட்கேற்பக் கண் காண்டல்சேறற்குப் படர்ந்த ஞாயிறுபோல் என ஞாயிற்றின்மேல் வைத்துரைத்தல் கருத்தாகக் கொள்க.

இருட்கேட்டிற்கும் நிருவிகற்பஞ் சவிகற்பமென்னும் இருவகைக் காட்சிக்கும் ஞாயிறு இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றாயவாறு போல, மலத்தீர்விற்கும் ஆராய்ச்சி அநுபூதியென்னும் இருவகை புணர்விற்கும் இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றாயது இந்நூலென்பார், துமியப் படரினல்லதைக் காண்டல் செல்லாக் கண்போல் நாடித் தீர்ந்து கண்டு மயர்வற அளித்த சிவஞான போதம் என்றார். எனவே, புறவிருணீக்கிக் காட்டுதற்குப் பன்னிருவகைப் பட்ட ஞாயிறு போல, அகவிருணீக்கி புணர்த்துதற்குச் சூத்திரத்தாற் பன்னிருவகைப்பட்டது இந்நூலென்பதூஉமாயிற்று. இவ்வாறன்றி ஞாயிற்றைக் கடவுட்கு உவமையாக்குவாருமுளர். நூலுட் கூறியவதனைப் பாயிரத்துட் கூறவேண்டாமையானும், ஈண்டைக்காவதோர் பயன்றாராமையானும், அஃது உரையன்மையறிக.

பெரும்பெயர்க்கடவுள் என ஞேயமொன்றே பெரும் பெயர்க்குப் பொருளாகக் கூறினார்; ஏனையவற்றைத் தன்னுளடக்கி நிற்றலிற் றலைமைபற்றி யென்றுணர்க. பெரும்

[1]ஞானமிர்தம்—17. 39.

பெயரெனினும், மகாவாக்கியமெனினும், ஒருவார்த்தையெனினும் ஒக்கும். பெரும்பெயர்ப் பொருளே அஞ்செழுத்திற்குமாதலின், பெரும்பெயரோடு அஞ்செழுத்திடை வேற்றுமையின்மையுணர்க. ஈண்டிய பெரும் பெயர் - எல்லாநூற்பொருளுந் திரண்டு கூடிய பெரும்பெயரென்க. [1]"அருளாற்று மாரணமு மல்லாது மஞ்சின் - பொருளாற் றெரியப் புகின்" என்பதனானுமுணர்க. கண்ணிருள் வினைத்தொகை. புறவிருள்போலப் புலனாகாது கருதலளவையான் அறியப்படுவதென வேற்றுமை கூறுவார் கண்ணிருளென்றார். குரம்பையின் - இன் ஏதுப்பொருட்கண்வந்த ஐந்தாமுருபு. புக்கில்போலன்றென்பது உணர்த்துதற்கு அருந்துயர்க்குரம்பையெனப்பட்டது. அது, [2]"புக்கி லமைந்தின்று கொல்லோ வுடம்பினுட் - டுச்சி லிருந்த வுயிர்க்கு" என்பதனானும் அறிக.

தலைமைபற்றி அருந்துயர்க்குரம்பையி னென்றாரேனும், இனமாதல்பற்றிக் கரணம் புவனம் முதலாயினவும் உடன்கொள்ளப்படும்; படவே, உடம்பு முதலியவற்றான் ஆன்மாவை நாடுதலாவது, இவ்வுடம்பு சடமாகலின், இதன்கண் இன்பத்துன்பங்களை அறிந்து நுகர்தற்கு இதனின் வேறாய் ஆன்மாவென்றொரு பொருள் உண்டென்றும்; ஒருடம்பின் நிகழும் இன்பத்துன்பங்கள் மற்றோருடம்பின் அறியப்படாமையின், உடம்புதோறும் ஆன்மாக்கள் வெவ்வேறு உண்டென்றும்; அவை இவ்வுடம்பிற் கட்டுற்று நிற்றற்கு மூலமாய் ஒருபந்தம் அநாதியே யுடையவாதல் வேண்டுமென்றும்; வேண்டவே, மூன்றவத்தை யுளவாமென்றும்; நாடோறும் நனவும் கனவும் உறக்கமும் பேருறக்கமும் உயிர்ப்படங்குதலுங் காணப்படுதலான், உடம்பினும் ஐந்தவத்தைப் படுமென்றும்; புலன்களையுணரும் நனவிடத்து நினைப்பும் மறப்பும் முறையானே மாறிமாறி நிகழ்தலின் ஆண்டும் ஐந்தவத்தைப்படுமென்றும்; இவ்வான்மாக்கள் உடம்பிற் கட்டுண்டு தம்வயத்தனவன்றி நிற்றலின், இவற்றிற்கு உடம்பு முதலியவற்றைப் படைத்து நடாத்தி யொடுக்குதற்குப் பா

[1] திருவருட்பயன்—81. [2] திருக்குறள்—340.

மான்மா ஒருவன் உண்டென்றும்; அவன் இம்மூன்றனுள் ஓரோவொருதொழில் செய்யும் கடவுளர்க்கு மேலாய் இவர் களையுந் தொழிற்படுத்தி நிற்பனென்றும்; அவன் உலகத் தைப் படைக்குங்கால் விகாரமின்றி யுடனாய்நின்று தனது சமவேதசத்தியான் இருவினைகட்கேற்ப மாயையென்றொரு சடசத்தியினின்றும் தோற்றுவித் தொடுக்குவனென்றும்; இதனானே அவனும் இலயம் போகம் அதிகாரமென்னும் மூன்றவத்தை யுடையனென்றும்; அஃது அவனுக்கு உப சாரமேயென்றும்; அவன் அமலனாய் நின்றே இவ்வான்மாக் களுக்கு இன்பத்துன்பங்களைக் கருவிகளின்வழியான் நுகர் விப்பனென்றும்; அவன் அழிபொருள்போலச் சுட்டியறியப் படுவானுமன்றிப், பொய்ப்பொருள்போல அறியப்படாத வனுமன்றி, வேறுயறியப்படுவனென்றும்; அங்ஙனம் அறி கின்றவன் ஆன்மாவென்றும் ஆகமவளவை சார்பாகத் தலை நின்று வழியளவையான் ஆராய்ந்து பொதுவியல்பு துணிதல். வழியளவையெனினும், கருதலளவையெனினும், அநுமான மெனினும் ஒக்கும். ஆன்மாவென்பது பொதுச்சொல்லாக லிற், பரமான்மாவுங் கொள்ளப்பட்டது.

இனிப், பெரும்பெயர்க் கடவுளிற் காண்டலாவது, அங்ங னந் தன்னையுந் தலைவனையும் பொதுவிலக்கணத்தானுணர்ந்து மலநீங்கிய பின்னர்ப், பெரும்பெயர்ப்பொருளே சிறந்தெடுத் தோதும் ஆகமவளவை சார்பாகத்தலைநின்று, அழுந்தியறி தலை அநுபவித்த லென்னுஞ் சொற்குப் பொருளாகலின் அவ்வநுபவ மெனப்படுவது மேற்பொதுவியல்பாற் பெறப் பட்ட முப்பொருள்களுள் அழுந்தாது நின்றறியும் பரமான் மாவுக்கும் அறிவில்லாத சடமாகிய பாசத்திற்குங் கூடாமை யின் அவ்விரண்டின் வேறாய்ச் சர்வஞ்ஞானோத்தரத்தினோதி யவாறு தன்னாற் பற்றப்பட்டபொருளின் அதுவதுவேயாக அழுந்துமியல்புடைய ஆன்மாவே அவ்விரண்டினையும் அநுப விக்கு மென்றும்; எனவே, மாசுநீங்கியவழி ஆடையின் குணமாகிய வெண்மை ஆடைமுழுதினும் விளங்கினாற்போல, மலநீங்கியவழித் தன்வியாபகமுற்றும் விரிந்துவிளங்கு மியல் புடைமை மாத்திரையேபற்றி முன்விளங்கிய ஏகதேச

அறிவை நோக்கி முற்றறிவெனப்படும் ஆன்மாவின் அறிவு, ஒன்றின் அழுந்துங்கால் மற்றொன்றினை அறியுமாறின்மை பற்றி முழுவதும் ஒருங்கேயறியும் பேரறிவாகிய பரமான் மாவினறிவை நோக்கிச் சிற்றறிவெனப்படுமென்றும்; சார்ந்த தன் வண்ணமாய் அழுந்தியறிவதாகலின், யாண்டும் தனக்கு வியஞ்சகமாய் அறிவிக்கும் அறிவையின்றி அமையாதென் றும் ; சில ஆன்மா வீடுபேறெய்தினவாகச், சில எய்தா நிற் பனவாகச், சில எய்துவனவாகக் காணப்படுதலான், அவ்வா றுதற்கு ஏதுவாய்த் தத்தங் காலவெல்லைகளில் நீங்குவன வாகிய மலசத்திகள் பலவுளவென்பது பெறப்படுதலின், அதுபற்றி ஆன்மாக்களும் பலவாதல் பெறப்படுமென்றும் ; பலவாதல் பெறப்படவே, இலக்கணத்தால் அவற்றிற்குத் தம்முள் வேற்றுமையாவது தத்தமறிவு தத்தமக்குரிய சோபானமுறையிற் றூலமுஞ் சூக்குமமுமாய் நிகழ்தல்பற்றி யறியப்படுமென்றும் ; இதனானே ஆன்மாக்களுக்குப் பக் குவா பக்குவ பேதங்களாமாறும், அவற்றாற் பெத்தமுத்திப் பேதங்களாமாறும், செயற்கை யியற்கைகளாமாறும், ஆகவே, முத்தியும் பெத்தமும் ஒன்றாகக் காணப்படுமாறும் எல்லா மினிதுவிளங்குமென்றும் ; இவ்வான்மாக்களின் வேறாகிய பரமான்மாவின் அறிவு இதுபோல் அழுந்துதலின்றி நின் றறியுஞ் சுதந்தரவறிவாகலின், வியஞ்சகம் வேண்டாது முழு வதுந் தானே அறிந்தும் அறிவித்தும் நிற்கும் பேரறிவா மென்றும் ; அதனால் இதுகாறும் உயிர்க்குயிராய் நின்று உணர்த்திவந்த பரமான்மாவே இப்பொழுது குருவுமாய் வந்து, இது பகை இஃது உறவு என்றுணர்த்தி விடுவிக்கு மென்றும் ; அதனை யுணர்தற்குத் தவங் காரணமென்றும் ; பகையைப் பகையென்றுணரவே உறவோடு கூடுமென்றும் ; அது சிவஞானமொன்றானே உணரப்படுமென்றும் ; அது பாசப்பற்று அற்றாலன்றி விளங்காதென்றும் ; அப்பற்று, முத்தி பஞ்சாக்கரத்தின் முறைமையறிந்து உச்சரிக்கவே பற் றறக் கழியுமென்றும் ; மாணிக்கத்தைச் சார்ந்த படிகம் மாணிக்கமாயொழியாது மாணிக்கத்தின் ஒளியும் நிறமும் பெற்றுத் தன்னொளி அதுவாயடங்கி அம்மாணிக்கத்துக்குச்

சமமாய் நிற்குமாறுபோலப் பரமான்மாவினுடைய எண் குணங்களுமே தன்குணமாகக்கொண்டு தன்குணம் அவையே யாயடங்கிப் பரமான்மாவேபோல ஒற்றித்துநின்று, அப் பரமான்மாவே தனக்கு விடயமாக அயராவன்பு செய்யிற் சிவா நந்த அநுபவம் பெறுவனென்றும்; அடிமை என்றுமடி மையே யென்றுந் திருவருள்கண்ணாக அனுபூதியிற் கண்டு சிறப்பிலக்கணம் உணர்தல்.

பெத்தத்தினின்ற நிலைபற்றிக்கூறும் இலக்கணம் ஆகந்துகமாகலிற், பொதுவியல்பென்றும்; முத்தியினின்ற நிலை பற்றிக்கூறும் இலக்கணஞ் சகசமாகலிற், சிறப்பியல்பென்றும் ஆயின. புடைநூலாசிரியர் முதற்கட் [1]"பொதுவுண்மை யெனக்கருதி" யென்றெடுத்துக்கொண்டு, முடிவின்கட் [2]"பெத்தமுத்திகண் மதித்தாமன்றே" யென முடித்தமை யின், ஈண்டுக் கூறப்படும் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்புகளுக்கு இவையே பொருளாதல் அறிக. ஆகவே, பலபொருட்குப் பொதுவாய இலக்கணம் பொதுவியல்பென்றும், ஒருபொருட் கேயுரிய விலக்கணஞ் சிறப்பியல்பென்றும், அளவைநூலாற் கூறப்படும் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு வேறு; தடத்தலக்க ணம் சொரூபலக்கணம் என்னும் வடசொற்குப் பரியாயப் பெயராய் ஈண்டுக் கூறப்படும் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு வேறெனத் தெரிந்துணர்ந்துகொள்க. இவ்விருவேறு வகைக் குஞ் சொல்லொருமை மாத்திரைபற்றியே மயங்கற்க.

அற்றேல், அஃது அங்ஙனமாக; ஆகமங்களின் இங்ஙனம் இருவகைப்படுத்துக் கூறவேண்டியது என்னை? சிறப் பியல்பு ஒன்றே கூற அமையுமாலோவெனின், அமையாது; [3]"புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம் புக்கும் புகன்மிருதி வழியுழன்றும் புகலுமாச்சிரம-அறத்துறைக ளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்து மருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங் கள் படித்துஞ் - சிறப்புடைய புராணங்க ளுணர்ந்தும் வேத சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றாற் சைவத் - திறத்

[1]சிவப்பிரகாசம்—11. [2]சிவப்பிரகாசம்—99.

[3]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உகரு.

தடைவர் இதிற்சரியை கிரியா யோகஞ்செலுத்தியபின்ஞானத் தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்" என்றோதுதலின், ஆன்மாக்கள் அங்ஙனந் தத்தமக்குரிய சோபானமுறையின் அறிந்துவருந் தன்மைக்கேற்பத் தூலாருந்ததிநியாயமாக உணர்த்தவேண் டும் ஆகலினென்க.

தூலாருந்ததி நியாயமாவது, அருந்ததிமீனை அறியாதா னுக்கு இஃது அருந்ததிமீனெனக் காட்டின் அது மிகவும் நுண்ணிதாகலிற் காண்டல் அரிதாகலான், அதனுடன் றோன் றுவதோர் பெருமீனை இஃது அருந்ததியெனக் காட்டி, அதனை உற்றுநோக்கி யுணர்ந்த பின்னர் அருந்ததிமீன் அஃ தன்று, அதன்மருங்கே தோன்றுநின்றது பார் எனக்காட்டி உணர்த்துதல்போல்வதோர் முறைமை.

அவையாவன :—[1]"காரணங் கழறல் வேண்டுவ லாரண- மறியோ னமல னுதற் கத்த - பொறிதீர் புற்கலன் விழுமலம் புணர்தற்கு" என வினயவழி, [2]"அற்றே சொற்ற தனுதி மற்றவர்க் - கெற்றெனி லாதி யியையிற் குற்றமில் - காரணங் கழறுவ லம்ம சீருணந் - திகழொளிப் பளிங்குபோலப் புக ழுறு - மிறைபுற் கலனுக் கென்றனன் குறைவின் - றறைகழ லருளொளி பரந்த - பொறைவளர் சார லறவ னேனே" என் றெடுத்துக்காட்டி உளங்கொளற்பொருட்டுத் தூலமாக விடை கூறிப், பின்னர்ச், சீருணம் தான்பிறந்த நிலத்தியல்பாற் களிம்புற்றதாகலின் அது காரணமின்மைக்கு எடுத்துக் காட்டாமாறென்னை யென்றுசங்கித்து, [3]"ஒளிக்கு மிருளுக்கு மொன்றே யிடமொன்று மேலிடிலொன் - றொளிக்கு மெனினு மிருளடராதுள் ளுயிர்க்குயிராய்த் - தெளிக்கு மறிவு செறிந் துள தேனுந் திரிமலத்தே - குளிக்கு முயிரருள் கூடும்படிக் கொடி கட்டினனே" என்றெடுத்துக்காட்டி, வேறுவினயவழி, உண்மையான் விடைகூறி உணர்த்துதலும்; [4]"வினையோ வன்றிச் - சொல்விவரு மாயையோ வணுவை முந்தச் சூழ்ந்த" தென வினயவழி, " மலமுளதா வொழிந்த வெல்

---

[1]ஞானுமிர்தம்—2. 1. [2]ஞானுமிர்தம்—2. 4.
[3]கொடிக்கவி—1. [4]சிவப்பிரகாசம்—25.

லாம் - நெல்லின்வரு தவிடுமிபோ லநாதியாக நிறுத்திடுவ" ரெனவும், "வித்தும் மரமும்போலு" மெனவும் எடுத்துக் காட்டி உளங்கொளற்பொருட்டுத் தூலமாக விடைகூறிப், பின்னர்த், தவிடும் உமியும் ஒன்றற் கொன்று காரணகாரியமாகாமையின் அவை ஒருங்கே நெல்லின்கண் உளவாதல் கூடும், வித்தும் மரமும் ஒன்றற்கொன்று காரணகாரியமாயினும் அவற்றிற்கு மூலகாரணமாகிய பூதங்கள் உண்மையின் அப்பூதங்களினின்று முதற்சிருட்டியில் மரமாதல் வித்தாதல் இரண்டிலொன்று முந்தித்தோன்ற அதன்பின் ஒன்றற்கொன்று காரணகாரியமாகத் தோன்றுதல் கூடுமாகலின், அவற்றை ஈண்டு எடுத்துக்காட்டி அநவத்தைப்படவிடுத்தல் விடையாமாறு யாங்ஙனம் என வினுயவழி, அநவத்தை யாகாதவாறு உண்மையான் விடைகூறி உணர்த்துதலும் போல்வனவாமென்க.

பொதுவியல்புணர்த்தும் நூல்கள் பொதுவெனவும். சிறப்பியல்புணர்த்தும் நூல்கள் சிறப்பெனவுங் கூறப்படும், சிறப்பியல்பு சகசமாயுள்ளதாதலின் உண்மையெனவும்படும். ஏனைச் சமயத்தார் கூறும் சிறப்பியல்பெல்லாம் போலியென்பது உணர்த்துதற்கும் இஃது உண்மையெனப்படும். பவுட்கரம் மிருகேந்திரம் மதங்கம் முதலிய சிவாகமங்கள் பெத்தத்தினின்ற நிலைபற்றி இலக்கணங் கூறுதலின் அவை பொதுவெனவும், சர்வஞ்ஞானோத்தரம் முதலிய சிவாகமங்கள் முத்தியினின்ற நிலைபற்றி இலக்கணங்கூறுதலின் அவை உண்மையெனவுங் கூறப்படுமாகலின், பவுட்கர முதலியவற்றின் பொருளுக்கேற்பச் சர்வஞ்ஞானோத்தர முதலியவற்றிற்குப் பொருள் கொள்ளாது சர்வஞ்ஞானோத்தர முதலியவற்றின் பொருளுக்கேற்பப் பவுட்கர முதலியவற்றிற்குப் பொருள் கொள்வர் திருவருள்கிடைத்த நுண்ணறிவினோரென்றுணர்க.

அன்றியும், பவுட்கர முதலிய சிவாகமங்கள் முனிவர் முதலாயினோர்க்கு அருளிச் செய்தன. சர்வஞ்ஞானோத்தர முதலிய சிவாகமங்கள் கந்தன் கணபதி முதலாயினோர்க்கு அருளிச் செய்தன. கந்தன் முதலாயினோரை நோக்க முனிவர் முதலாயினோர் பரிபாகத்திற் குறைந்தவராதலின், அவர்க்கரு

ளிச்செய்த பவுட்கர முதலியவற்றிற் கேற்பக், கந்தன் முதலி யோர்க்கு அருளிச் செய்த சர்வஞ்ஞானோத்தர முதலியவற் றிற்குப் பொருள் கோடல் பொருந்தாமையும், முனிவர் முத லாயினோரை நோக்கக் கந்தன் முதலாயினோர் பரிபாகத்தின் முதிர்ந்தவராதலின், அவர்க்கு நுட்பப் பொருளை உள்ளவா றருளிச் செய்த சர்வஞ்ஞானோத்தர முதலியவற்றின் பொரு ளுக்கேற்ப, முனிவர் முதலாயினோர்க்கு அருளிச் செய்த பவுட்கர முதலியவற்றிற்குப் பொருள் கோடல் பொருத்த முடைமையுந் தெற்றென வுணர்ந்து கொள்க. இன்னும், இவற்றிற்குத் தம்முள் வன்மைமென்மைகள் பொதுவதிகா ரத்திறுதியிற் காட்டுதும். இக்கருத்தறியாத அகோரசிவா சாரியர் முதலியோர் சர்வஞ்ஞானோத்தர முதலியவற்றிற்குச் செய்த வியாக்கியானம் போலியுரை யென்றொழிக.

உபநிடதங்களினுஞ் சுபால முதலிய உபநிடதம் உலகந் தோன்றி யொடுங்கு முறைமையும், தோற்றி யொடுக்குதற்கு ஒரு கருத்தாவுண்டென்னு மாத்திரையும்போல்வன உணர்த் துதலிற் பொதுவெனப்படும். சாந்தோக்கிய முதலிய உபநிட தம் இருவகையுங் கூறுதலிற் பொதுவுஞ் சிறப்புமாம். அதர் வசிகை அதர்வசிரம் சுவேதாச்சுவதரம் கைவல்லியம் முதலிய உபநிடதங்கள் முத்திநிலையே பற்றிச் சாதகமும் பயனுங் கூறுதலின் உண்மை யெனப்படும். ஆகலான், அதர்வசிகை முதலிய உபநிடதப் பொருள்பற்றிச் சுபால முதலிய உபநிட தங்களுக்குப் பொருள் கொள்வதன்றிச், சுபால முதலியவற் றின் பொருள்பற்றி அதர்வசிகை முதலியவற்றிற்குப் பொருள் கோடல் பொருந்தா தென்பது நுண்ணறிவான் உணர்ந்து கொள்க. இக்கருத் தறியாத இராமானுசர் முதலி யோர் கூறும் பொருள் போலியென்றொழிக.

இனி, அதர்வசிகை முதலிய உபநிடதங்களிற் கூறும் பொருள்களுஞ் சிவாகமப் பொருளை நோக்குமவழிச், சூத்திர மும் பாடியமும்போலத் தூலாருந்ததி முறைமையாமாகலின், வேதம் பொது நூலெனவும், ஆகமஞ் சிறப்பு நூலெனவுங்

கூறப்பட்டன. [1]"வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவ சித்தாந்தத் திறனிங்குத் தெரிக்க லுற்றாம்" என்றதூஉம் இம்முறைமை தெரிந்துணர்ந்து கோடற் கென்க. [2]"வேதப் பயனாஞ் சைவமும் போல்" என்பதும் அது. இவ்வுண்மை யுணர்ந்து கொள்ளமாட்டாதார் உபநிடதங்கள் ஒன்றோ டொன்று முரணுமெனவும், உபநிடதமுஞ் சிவாகமமுந் தம்முள் முரணுமெனவும், சிவாகமத்துள்ளும் ஒன்றோடு ஒன்று முரணுமெனவும் மயங்கி, ஒன்றன் பொருளை பற்றி ஏனைய வற்றை இகழ்வர்; தொன்றுதொட்டுவருங் கேள்வியான் அநுபவமுடைய தேசிகன் றிருவருள் பெறுமையான் என்பது. [3]"சாத்திரத்தை யோதினர்க்குச் சற்குருவின் றன் வசன - மாத்திரத்தே வாய்க்குநலம் வந்துறுமோ—வார்த்த கடற் - றண்ணீர் குடித்தவர்க்குத் தாகந் தணிந்திடுமோ - தெண்ணீர்மை யாயிதனைச் செப்பு" என்றதூஉம் இக்கருத்து நோக்கி யென்க.

இனி, மொழி பெயர்த்துக் கூறும் நூல்களினும் ஞானாமிர்த முதலியன பெரும்பாலும் பொதுவியல்பு மாத்திரையே கூறுதலிற் பொது வெனவும், திருவுந்தி திருக்களிற்றுப்படியார் முதலியன சிறப்பியல்பு மாத்திரையே கூறுதலின் உண்மையெனவுமா மென்பது.

பொதுவியல்பு அளவை முகத்தானும் இலக்கண முகத்தானுங் கூறப்பட்டுக் கேட்டல் சிந்தித்தல் என்னும் இரு திறத்தான் உணரப்படும். சிறப்பியல்பு சாதன முகத்தானும் பயன் முகத்தானுங் கூறப்பட்டுக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டையென நான்கு வகையான் உணரப்படும். சிறப்பியல்பு எனினுந் தன்னியல்பு எனினும் ஒக்கும். நாடி என்றதனால் வழியளவையான் என்பதூஉம், கண்டு என்றதனால் அநுபூதியினால் என்பதூஉந் தாமே விளங்கும். அநுபூதி தன்வேதனைக் காட்சி என்பன ஒரு பொருட் கிளவி. பெரும் பெயர்க் கடவுளிற் காண்டற்கு மலத்தீர்வும், மலத்தீர்விற்கு

[1]சிவப்பிரகாசம்—7. [2]பெரியபுராணம்—1219.

[3]திருக்களிற்றுப்படியார்—கூ.

அருந்துயர்க் குரம்பையினுள் மாநாடலும் எது வென்பது விளக்குதற்கு அம்முறையே கூறினார்; கூறினாரேனும், பொருளுக் கேற்ப மாறுதல் கருத்தெனக் கொள்க.

அற்றேல், மயர்வறுதல் பெரும்பெயர்க் கடவுளிற் காண்டற் பயனாதலின் அம்முறைபற்றி அதனை முற்கூறுகவெனின் அங்ஙனமாயினும் இது சிறந்த பயனென்பது விளக்குதற்கும், அளித்த வென்பதனோடு இயைதற்கும் ஆண்டுக் கூறாது பிற்கூறினா ரென்க.

இஃது என்சொல்லியவாறோ வெனின், இவ்விருவகையியல்பும் வேறுவேறு கூறும் ஆகமங்களின் பொருளொருமை உணர மாட்டாது ஒரோவொன்றே பற்றி ஐக்கியவாதமுதற் பலதிறத்தான் வேறுபட்டுத் தம்முள் மாறுகொண்டு மயங்குவார்க்கு, அங்ஙனம் மயங்காது அவற்றின் பொருளொருமை உணர்த்துதற்கு எழுந்தது இந்நூலென்றவாறாயிற்றென்பது. இஃது அறியாதார் எல்லா வாகமப் பொருள்களையும் பன்னிரு சூத்திரத்தாற் றொகுத்து விளக்குதற் கெழுந்தது இந்நூல் என்று உரைப்ப. மிருகேந்திரத்தின் முதற்கண்ணதாகிய ஒரு சூத்திரத்தானே எல்லா வாகமப் பொருளுந் தொகுத்து விளக்கப்பட்டன வென்பது ஆண்டே அறியக் கிடத்தலானும், மற்றும் அங்ஙனந் தொகுத்துக் கூறும் ஆகமங்கள் பலவுள ஆதலானும், அது பற்றி இதன்கட் போந்த விசேட மின்மையானும், நாடிக் கண்டு மயர்வற அளித்த சிவஞானபோதம் என்றதற்குத் தாற்பரியம் அஃதாகாமையானும், அவருரைப்பன வெல்லாம் போலியென்றொழிக.

சிவஞான போதம் என்றதூஉம் இக்காரணத்தாற்பெற்ற பெயர். அஃது எவ்வாறெனின், [1]"உயர்ஞான மிரண்டா மாறு மலமகல வகலாத மன்னுபோதத் - திருவருளோன் றொன்றதனைத் தெளிய வோதுஞ் சிவாகமமென் றுலகறியச் செப்பு நூலே" என்பவாகலிற், பரஞானம் அபரஞானம் இரண்டுஞ் சிவஞான மெனப்படும். அவற்றுள், பரஞானத்தைப் போதிப்பது எல்லா வபர ஞானங்கட்கும் பொதுவாத

[1]சிவப்பிரகாசம்—10.

லின், ஈண்டுச் சிவஞானம் என்றது அவ்வபரஞானமாகிய சிவாகமமேயாம். போதித்தல் - அவற்றின் நிச்சயப்பொருள் இதுவென உணர்த்துதலாம். ஆகவே, சைவாகமங்களின் பொருணிச்சயம் உணர்த்துவது சிவஞானபோதம் எனக் காரணக்குறியாயிற்றென்று உணர்க. இப்பொருள் வடமொழிச் சிவஞானபோதத்துப் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்துப் பிற்பாதியிற் கூறியவாறு பற்றி உரைக்கப்பட்டது.

சிவஞானமெனப் பொதுப்படக் கூறினுந் தலைமைபற்றி ஞானபாதமே கொள்ளப்படும். ஞானபாதத்திற்குத் தலைமை [1]"கிரியையென மருவுமவை யாவுஞானங் கிடைத்தற்கு நிமித்தம்" என்பதனானும் அறிக.

அற்றேல், ஏனை மூன்றுபாதப் பொருள்களை ஆராயும் நூல்கள் யாவையெனின், அவை சோமசம்புசிவாசாரியர் செய்த கிரியாகாண்டக்கிரமாவலி முதலியனவாமென்க. அற்றேல், ஞானபாதப் பொருளாராய்ச்சி நூலும் பிற்காலத்து ஆசிரியன்மாரே கூறவமையும்; ஆகமத்துட் கூறவேண்டாம் பிற வெனின், ஆசிரியன்மார் அவை அநுட்டிக்குமுறைமை ஆராயப் புகுந்தாரன்றி அவற்றிற்குப் பொருளொருமை ஆராயப் புகுந்தாரல்லர். அவை சிறுபான்மை தம்முள் வேறு பாடுடையவென்றும், "யார்யார் எவ்வாகமத்தின் முறையே தீக்கைபெற்றார் அவரவர் அவ்வாகமத்தின் முறையே அநுட்டிக்க" என்றும், "எக்கோயிலின் எவ்வாகமத்தின் முறையே பிரதிட்டை செய்யப்பட்டது அக்கோயிலுக்கு அவ்வாகமத்தின் முறையே பூசை விழா முதலிய நடாத்துக" என்றும், மாறிச்செய்யிற் குற்றமென்றும் ஆகமங்களே கூறுதலின் அவற்றிற்குப் பொருளொருமை காட்டலாகாமையிற், கற்பபேதத்தானும், ஆன்மாக்கள் கருத்து வேறுபாட்டானும், அவ்வவற்றிற்கேற்பப் பொருள்கூறல் பொருத்தமுடைத்து என்பது பற்றி, அவற்றைக் கூறும் ஆகமங்கள் சிறுபான்மை அங்ஙனம் வேறுபட நிகழ்ந்தன. இனி, ஞானபாதமாவது பொருட்டன்மை உணர்த்துவதாக

---

[1]சிவப்பிரகாசம்—10.

வின் ஆண்டு வேறுபடுதல் பொருந்தாதாயினும், ஆன்மாக்களின் மலபரிபாக தாரதம்மியத்திற் கேற்பத் நூலாருந்தி முறைமைத்தாக உணர்த்துதல் மரபு என்பது பற்றி, அங்ஙனங் கூறும் ஆகமங்களை நோக்குவோர் அவை ஒன்றோடொன்று முரணுவனபோலக் கருதி மயங்குவர். அங்ஙனம் மயங்காமைப் பொருட்டு ஞானபாதப் பொருள்களையெல்லாம் பொது உண்மை என இருவகைப்படுத்து ஆராய்ச்சி செய்து ஒருதலையான் உணர்த்த வேண்டுதலின், அஃது ஏனையோரான் ஆகாமையின், வேண்டுமென்க.

அங்ஙனம் முரணுவனபோலத் தோன்றுவன யாவையெனின், சுவாயம்புவம் முதலியவற்றிற் பதார்த்தம் ஏழென்றலும், பவுட்கரம் மதங்கம் முதலியவற்றின் ஆறென்றலும், பராக்கியை முதலியவற்றின் ஐந்தென்றலும், சர்வஞ்ஞானோத்தரம் முதலியவற்றின் நான்கென்றலும், இரௌரவம் மிருகேந்திரம் முதலியவற்றின் மூன்றென்றலும் போல்வனவாமென்க. அவையெல்லாம் மூன்றென்றதனுள் அடங்குதலின் முப்பொருளென்றலே எல்லா வாகமங்கட்குந் துணிபெனக் காட்டுதல் போல்வன பொருளொருமை கூறுதலா மென்பது.

அஃது அங்ஙனமாக; இந்நூல் நந்திபெருமான் பெறுதற்கு வரலாறு என்னையெனிற், கூறுதும் :—மகா சங்கார கால முடிவின்கண் உலகங்களை மீளப் படைத்தற்பொருட்டுப் பரமான்மாவாகிய பரமசிவத்தினுடைய பராசத்தி குடிலையை நோக்கியவழி, வேதாகமங்கள் குடிலையினின்றும் நாதவடிவாயும், அதன்பின் விந்து வடிவாயும், அதன்பின் அக்கர வடிவாயும் முறையே தோன்றின. பின் அவற்றைச் சொற்றொடர்ப் படுத்துச் செய்யுளாக்கிப் பிறர்க்கு அருளிச்செய்தற்பொருட்டுப் பரமசிவன் ஈசான முதலிய பஞ்சப்பிரம மநுக்களாகிய சத்திகளை திருமுடி முதலிய அவயவங்களாகச் சகள நிட்களத் திருமேனி கொண்டருளிச் சதாசிவமூர்த்தியாய் நின்று, தற்புருட முதலிய நான்கு திருமுகங்களான் வேதங்களைத் தோற்றுவித்து, மேற்கண்ணதாகிய ஈசான முதலாகிய ஐந்து திருமுகங்களானுங் காமிகம் முதலிய இருபத்தெட்டு ஆகமங்

களையுந் தோற்றுவித்து, வேதங்களை அநந்ததேவர் வழியானே பிரமனுக்கு அருளிச்செய்து, சிவாகமங்களைப் பிரதிசங்கிதை முறையானே பிரணவர் முதலிய பதின்மரும் மகாருத்திரர் முதலிய பதினெண்மருமாகிய இருபத்தெண்மருக்குஞ் சிவபேதம் உருத்திரபேதமெனப் பகுத்து ஒரோவொன்று ஒவ்வொருவருக்கு அருளிச்செய்து, பின்பு மகௌக முறையானே அவ்விருபத்தெட்டினையும் வித்தியேசர் எண்மரின் முதல்வராகிய அநந்ததேவருக்கு அருளிச்செய்தான். அவற்றை அநந்ததேவர் நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரரின் முதல்வராகிய சீகண்டருத்திரருக்கு அருளிச்செய்தார். அவற்றைச் சீகண்டருத்திரர் கணங்கட்குந் தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் அளித்தற்பொருட்டு முதற்கண் நந்திபெருமானுக்கு அருளிச்செய்தார். இது சிவாகமம் வந்த வரலாறு என்றுணர்க. இன்னும் இதனை விரிப்பிற் பெருகும்; ஆகமங்களிற் கண்டுகொள்க.

அங்ஙனம் ஆகமங்களெல்லாங் கேட்டருளிய நந்திபெருமான் சீகண்ட முதல்வரை வணங்கி நின்று, சிவாகமந்தோறுஞ் சரியை முதலிய நாற்பாதங்களுஞ் சிறுபான்மை வேறுவேறாகக் கூறப்பட்டன. அவற்றுள், உண்மையாவது இதுவென்று அருளிச்செய்ய வேண்டுமென இரந்து விண்ணப்பஞ்செய்து வினாயவழிச், சீகண்ட முதல்வர் கருணைகூர்ந்து "நன்றே வினாயினாய்! அநந்ததேவர் எமக்கு அருளிச்செய்தவாறே கூறுகின்றோம்; கேட்பாயாக" என்றருளிக், "கற்பந்தோறும் படைப்பு வேறுபாடுங் கேட்போர் கருத்து வேறுபாடும்பற்றி அவற்றிற்கு இயையச் சரியை முதலிய மூன்று பாதங்களும் ஆகமங்களின் வெவ்வேறாகக் கூறப்பட்டன. ஆகலான், அவற்றுள், எவ்வாகமத்தின்வழி யார் தீக்கை பெற்றார், அவ்வாகமத்தின் வழி அவர் ஒழுகற்பாலர். இனி, ஞானபாதமாவது பொருட்டன்மை உணர்த்துவதாகலான் அது பலதிறப்படுதல் பொருந்தாமையின், அவையெல்லாந் தூலாருந்ததி முறைமைபற்றிக் கூறப்பட்டனவன்றி மாறுகோளல்லவென்பது வகுத்துணர்த்துதற்பொருட்டு, இரௌரவாகமத்துட் பன்னிரு சூத்திரத்தாற் கூறப்பட்டது சிவ

ஞானபோதம் என்பதோர் படலம். அது கேட்டார்க்கு, எல்லா வாகமப் பொருள்களும் மாறுகோளின்றி இனிது விளங்கும்'' எனக் கூறி, அச்சிவஞானபோதத்தை நந்தி பெருமானுக்கு அருளிச்செய்தார்.

நந்திபெருமானும் அது கேட்ட துணையானே எல்லா ஐயமும் நீங்கி மெய்ப்பொருள் தெளிந்து, பின்னர் அதனைத் தம் மாணாக்கர் பல்லோருள்ளுஞ் சிறந்த சனற்குமார முனி வர்க்கு அருளிச் செய்தார். அவர் தம்மாணாக்கர் பல்லோருள் ளுஞ் சிறந்த சத்தியஞான தரிசனிகளுக்கு அருளிச்செய்தார். அவர் தம்மாணாக்கர் பல்லோருள்ளுஞ் சிறந்த பரஞ்சோதிமா முனிகட்கு அருளிச் செய்தார். அவர் தமிழ் நாடு செய்த தவத்தானே திருவெண்ணெய் நல்லூரின் அவதரித்தருளி மெய்யுணர்வின் முற்றுப்பேறுடையராய் எழுந்தருளியிருந்த மெய்கண்டதேவர்பால் வந்து சிவஞானபோதத்தை நல்கி, "இதனை ஈண்டுள்ளோர் உணர்ந்து உய்தற்பொருட்டு மொழி பெயர்த்துச் செய்து பொழிப்புமுரைக்க" என்று அளித்தரு ளிப் பொழிப்புரைக்குமாறுஞ் சத்தியஞானதரிசனிகள்பால் தாம் கேட்டவாறே வகுத்தருளிச்செய்து நீங்க, அவரும் அவ்வாறே மொழிபெயர்த்துப் பொழிப்புரையுஞ் செய்தரு ளித், தம்முடைய மாணாக்கர் பல்லோருள்ளுஞ் சிறந்த அருணந்திசிவர்க்கு அளித்தருளினர். இது நூல் வந்த வரலாறெனக் கொள்க.

இப்பொழிப்புரையை வடநூலார் வார்த்திகம் என்பர். பொழிப்பு எனினுங் காண்டிகை எனினும் ஒக்கும். பொழிப் புரை இருவகைப்படும் ; அது முன்னர்க் கூறுதும்.

உயர்சிவஞானபோதம் என்றது ஏனை மூன்று பாதத்தை ஆராயும்நூல்கட்கு மேற்பட்ட சிவஞானபோதம் என்றவாறு; எனவே, அந்நூல்கள் உணர்ந்த பின்னர் இந்நூல் கேட்கற் பாற்று என்பது பெற்றும் ; பெறவே, முன்னர்த் தீக்கையுற் றுச் சிவாகமங்களை ஓதி அதன்பின் ஏனை மூன்று பாதங்களை ஆராயும் நூலை முறையே கேட்டு அவ்வாறு ஒழுகி மனந் தூயராய் நித்தியாநித்திய உணர்வு தோன்றிப் பிறவிக்கு

அஞ்சி வீடுபேற்றின் அவா மிக்குண்டாயவழி, அவர்க்கு இந் நூல் உணர்த்துக என்பது போந்தமைதனக் கொள்க.

அற்றேல், முற்பிறவியிற் சரியை கிரியை யோகங்களைச் செய்து முற்றுப்பெற்று அறியாமையின் நீங்கினோர்க்கு இப் பிறவியின் அவை செய்யவேண்டாமையிற் சரியைநூல் முதலிய மூன்றும் ஆராய்ந்த பின்னர் இந்நூல் கேட்கற்பாற் றென்பது ஒருதலையன்றாலெனின், அற்றன்று; [1]"ஆலயந் தானு மரனெனத் தொழுமே" எனவும், [2]"மன்முதனாளும்" எனவும், [2]"குண்டலியிற் செய்தோமங் கோதகன்டஞ் சாளிக் கில்" எனவுங் கூறுதலின் ஞானநிலையின் நிற்போர்க்கும் மயர் வறுத்தற்குச் சாதகமாகச் சரியை முதலியன செய்யவேண் டுதலின், அந்நூல்கள் ஒருதலையான் முன்னர் ஆராயவேண்டு மென்க. அகன்ற,புனைந்த என்னும் பெயரெச்சங்கள் முறையே காரியப்பெயரும் ஏதுப்பெயருங்கொண்டு முடிந்தன.

உயர் சிவஞானபோதமென்பதனால் யாப்புங் கேட்போ ரும் நுதலியபொருளும் நூற்பெயரும், காடித் தீர்த்து கண்டு மயர்வற வென்பதனால் நுதலிய பொருளின் வகையும் பய னும், நந்தி முனிகணத்தளித்த வென்பதனால் வழியும், வெண்ணெய்ச் சுவேதவனன் மெய்கண்டதேவன் என்பவற் றால் ஆக்கியோன் பெயரும், தமிழ்வழங்கு நிலமே இந்நூல் வழங்கு நிலமென எல்லையும் உணர்ந்துகொள்க. ஈண்டுக்கூறும் பயன்முதலாயின ஏனையாகமங்களுக்கு ஏலாமையின், இவ் வொருநூற்கே உரிய சிறப்புப்பாயிரமாயவாறு உணர்க. வட நூலார் யாப்பை ஆநந்தரியமென்றும், நுதலிய பொருளை விடயமென்றும், கேட்போரை அதிகாரிகளென்றும், பயனைப் பிரயோசனமென்றுங் கூறுப. யாப்புச் சம்பந்தமென்பாரும் உளர்.

இஃதறியாது வழியின்வகையாயடங்குந் தொகுத்தன் முதலியவற்றை யாப்பென்றும், நூல் அரங்கேறும் அவைக் களத்துள்ளோரைக் கேட்போரென்றும் உரைப்பாருரை

[1]இந்நூல், கஉ-ம் சூத்திரம்.

[2]இந்நூல் கூ-ம் சூத்திரம், ந-ம் அதிகாரணம்.

யெல்லாம் போலியென்பதூம் பிறவுந் தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தியுள் விரித்துரைத்தாம் ; [1]ஆண்டுக் காண்க.

[2]சைவாகமப் பிராமாணியம்

அற்றேல், அஃது அங்ஙனமாக ; வேதங்கள் ஒருவராற் செய்யப்படாது நிலைபேறு உடைமையானும், ஆன்றோரால் தழுவப்படுதலானுங் குற்றமின்றிப் பிரமாணமாம் என்பது துணியப்படும். ஆகமங்கள் அவ்வாறு நித்தமன்றி ஒருவராற் செய்யப்பட்டமையானும் ; பிரமப்பொருள் வேதமொன்றானே *உணர்த்தப்படும் என்பது எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையானும் ; அங்ஙனமாயினும் மிருதிநூல் முதலியன போல வேதம் முதனூலாகக்கொண்டு ஆகமங்கள் செய்யப் பட்டனவெனின், அது நம்மனோர்க்குக் கொள்கை அன்மையானும் ; அங்ஙனங் கொள்ளின் வேதப்பொருள் உணர்ந்து நூல்செய்த மனு முதலியோர்போல, ஆகமஞ்செய்த இறைவனுக்கு முற்றுணர்வின்மை பெறப்படுதலானும் ; அவ்வாறன்றி முற்றுணர்வு இயல்பாகவுடைய இறைவனாற் செய்யப் பட்டமையின் ஆகமங்கள் பிரமாணமெனக் கூறின், முற்றுணர்வுடைய இறைவனுண்மை துணிந்தபின்னர் அவனாற் செய்யப்பட்டமையின் ஆகமம் பிரமாணமெனத் துணியப் படும், ஆகமம் பிரமாணமெனத் துணிந்த பின்னர் அதனால் இறைவனுண்மை துணியப்படுமென, "ஒன்றனை யொன்று பற்றுதல்" என்னுங் குற்றமாமாகலானும் ஆகமம் பிரமாணம் என்பது தெளியப்படாதாம்.

அல்லதூஉம், வாசிட்டலைங்கத்திற் "பாஞ்சராத்திரம் புகழ்ந்தெடுத் தொருசிலர் பகர்வார்" என்பது முதலாகத் தந் திரவழி ஒழுகுவோரை எடுத்துக் கூறி "அவர் மா மூடர்" எனவும், பாத்மபுராணத்தில் வசிட்டனுக்குந் திலீபனுக்குங் கூற்று நிகழ்வுழித் "திராவிட தேசந் தன்னிற் சித்திர சேன

---

[1]தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தி, பக்கம்—கஉ.

[2]சிவாக்கிர பாடியம், க-ம் சூ-ம், ருக முதல் கூஉ-ம் பக்கம் வரை.

பா - ம்—*உணரப்படும்.

னென்பான்" என்று எடுத்துக்கொண்டு, "சித்திரசேனன் என்னும் அரசன் பாசண்டர் கூற்றைபற்றி வைதிக ஒழுக்கத்தைக் கைவிட்டுப் பாசுபதவழி ஒழுகி நரகத்தில் வீழ்ந்தான்" எனவும், வாசிட்டலிங்கத்திற் "சாண்டில்லியன் என்பான் ஒருவன் தறுகண்ணனாய்ப் பிரமனை நயந்து வாசுதேவனைத் தீங்கு நெறியானே வழிபட்டு நிரயத்தில் வீழ்ந்தான்" எனவுஞ், சூதசங்கிதையில், "மொழிபாஞ்ச ராத்திரங்கா பாலங் காளா முகஞ்சாத்தம் பவுத்தமா ருகதந் தன்னிற் - கழிபாசுபதநூல்சாம் பவத்திற் றீக்கை காதலிப்பீர் வேதியரிற் கடையர் காணீர்" என்றற்றொடக்கத்தால் "தந்திரவழி ஒழுகுதல் பொய்த்தொழில் உணர்ந்து வெகுண்ட கவுதமன் சாபப் பயன்" எனவும், "கூர்மபுராணத்தில், "அனைவரு மரன்றனை யரியை யண்மி" என்று எடுத்துக்கொண்டு "அறமுனிவர் இட்ட சாபவயத்தானே வேட்பித்தல் முதலியவற்றின் அதிகாரமின்மையான் விருத்தியின்றி வருந்துவோர்க்கு விருத்தியின்பொருட்டுத் தந்திரஞ் செய்யப்பட்டது" எனவும், அதனுள், "மோகநூ லிருவேமுஞ் செய்வோம் விடைக்கொடியாய்" என்பதனால் ஆகமங்கள் மோகிப்பிக்கும் நூல் எனவுங் கூறுதலால், ஆகமம் பிரமாணமல்ல என்பதே தெற்றென விளங்குமாகலின், அவை வீடுபேறு முதலிய மறுமைப்பயன் பயப்பிக்குமாறு என்னையெனிற் கூறுதும்:—

வேதம் நித்தம் என்பதற்குப் பிரமாணம் இன்மையானும், தோற்றக்கேடுகள் காணப்படுதலான் அநித்தம் என்பதே துணியப்படுதலானும், "அந்தக் ககரமே இது" என்னும் மறித்துணர்வு "அந்தச் சுடரே இது" என்பதுபோலச் சாதி யொருமைபற்றி நிகழ்வதேயாம் ஆகலானும், அவ்வாறன்றி எழுத்துக்கள் நித்தமெனக் கொள்ளினும் அவை ஒன்றோடொன்று தொடர்ப்பாடுற்று வருஞ் சொற்கள் அநித்தமே ஆகலானும், உலகத்திற்குத் தோற்ற ஒடுக்கங்கள் உண்மையிற் பிரவாகநித்தம்என்பதும் பொருந்தாமையானும், எல்லா வுயிர்கண்மாட்டும் பேரருளுடைய பரமசிவனாற் செய்யப்பட்டமை பற்றியே வேதங்கட்குப் பிரமாணமுண்மை கொள்ளப்படும். அம்முறையானே சிவாகமங்களும் பிரமாண

மாதல் துணியப்படும். அது வேதமுதல் உலகாயத நூல் இறுதியாகிய எல்லாநெறியும் பரமசிவனாற் செய்யப்பட்டமையிற் பிரமாணமாமெனச் சூதசங்கிதையிற் கூறியவாற்றானும் அறிக.

ஒருவன் இன்னேன் வந்தேன் என்புழி, அவனும் அவன் வாய்மொழியும்போல, முதல்வனும் முதல்வனாற் செய்யப்படும் வேதாகமங்களுந் தம்முட் காரக ஏதுவும் ஞாபக ஏதுவுமாகிய வேறுபாடுடைமையின், இன்னோரன்னவை "ஒன்றனை யொன்று பற்றுதல்" என்னுங் குற்றமாகா என்க. இனி ஆன்றோரால் தழுவப்பட்டமைபற்றி வேதஞ் சிவாகமம் இரண்டும் பிரமாணமெனத் துணிந்த பின்னர் அவற்றானே அவை பரமசிவனாற் செய்யப்பட்டன என்பது துணியப்படும் ஆகலானும் ஒன்றனையொன்று பற்றுதல் ஆகாமை உணர்க. ஆன்றோரால் தழுவப்படுதல் ஆகமப்பகுதியின் இன்றாலெனின், அற்றன்று; "துறக்கம் வேண்டியோன் சோதிட்டோமத்தான் வேட்க" என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகட்கு அவை வேட்குமாறு வகுத்துக் கூறுஞ் சுருதிகளும் அத்தன்மையவாகிய கற்பசூத்திரங்களும் இன்றியமையாது வேண்டப் படுமாறுபோல, வேதத்துள் விதிக்கப்படுஞ் சிவபூசை முதலிய விதிகட்கும் அவற்றை வகுத்துக் கூறுங் காமிகம் முதலிய சிவாகமங்கள் இன்றியமையாது வேண்டப்பட்டு நிற்றலின், அவை ஆன்றோரால் தழுவப்படுதல் ஒருதலை; ஆகலான் என்க. இது சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்தில் அரதத்தாசாரியர் கூறியவாற்றான் அறிக.

அங்ஙனமாயினுந் தீக்கைப்பேறு ஆன்றோரால் தழுவப்படாமையின், அப்பகுதியிற் பிரமாணமாமாறு என்னையெனின், அற்றன்று; சுவேதன் உபமன்னியன் அகத்தியன் முதலியோர்க்குத் தீக்கைப்பேறு காண்டலான் என்க. உபமன்னியன் அகத்தியன் முதலியோர்பாற் கண்ணன் இராமன் முதலியோர்க்குத் தீக்கைப்பேறு அரிவஞ்சம் பாரதம் பாத்மபுராணம் முதலியவற்றின் விரித்துக் கூறியவாறுங் காண்க. அஃது எல்லாரும் பெறுமை, எல்லாருக்கும் மல

பரிபாகம் இன்மையாற், பரமகஞ்ச சந்நியாசம் போல, அதற்கு உரிய அதிகாரிகள் சிலரேயாகலான் என்பது.

அற்றேல், வாமநூல் முதலாயினவும் பரமசிவனாற் செய்யப்பட்டமையின், காமிகம் முதலியவற்றோடு ஒப்பப் பிரமாணமாதல் வேண்டப்படும் பிறவெனின், படாது; அவற்றுட் கூறுஞ் சுரைக்குடந் தாபித்தல் முதலிய ஆசாரங்கள் வேதத்துள் எடுத்தோதி விலக்கப்பட்டமையின், சௌத்திராமணி யாகத்தில் சுரையேற்றல் வேதத்துள் விதிக்கப்பட்டதாயினும் ஏனையோர்க்கே ஆயவாறுபோல, அவையும் ஏனையோர்க்கே உரிய என்பது பெறுதுமாகலான், அவையும் அவற்றிற்கு உரிய அதிகாரிகள் வேறுபாட்டாற் பிரமாணமாம் எனக் கொள்ளப்படும் என்க. அங்ஙனமாயின், அது வேதவிதியோடு முரணுமாலோவெனின், அவற்றுட் கூறுங் கிரியைகட்கு வேதநெறியில் தப்பிய மாந்தர் அதிகாரிகள் எனப் பிரித்து வைத்தலான் முரணாதென்க. இது காந்தத்துட் கூறப்பட்டது.

இனிப், பொருள்கள் முரணியவழி வலியவற்றான் மெலியவை கண்டிக்கப்படும் எனக் கொள்க. எல்லாநெறியும் இறைவனாற் செய்யப்பட்டமையான் விசேடம் இன்மையின், அவற்றுள், ஒன்றற்கொன்று வன்மை மென்மை கூறின், இதுவே மாறுகொளக் கூறலாமால் எனின், அற்றன்று; அவற்றைப் பின் வழிப்படுத்து நூல்செய்தோர் தாரதம்மியத்தானே அவற்றிற்கு வன்மை மென்மை கூறுதல் அமையுமாகலின். பின்னூல் செய்தார் அவ்வந் நெறியிற் கூறும் பொருள்களை அம் மொழியின் தாற்பரியம் அறியாது மயங்கி அவற்றோடு மாறுகொளத் தொகுத்தும் விரித்துஞ் செய்தாராகலின், அவை மென்மை எனப்பட்டன. மாறுகோளில் கூற்றின் எல்லாம் பிரமாணமேயாம் என்க.

இனி, வேதத்தினுஞ் சிவாகமத்தினும் இந்திரன் முதலியோர் அவ்வாறு வழிப்படுத்து வேறு நூல் செய்யாது, வேதத்திற்கு வியாசர் முதலியோரும் ஆகமத்துக்குப் பிரணவர் முதலியோரும்போலச் சம்பிரதாய மாத்திரமே விளக்கினோராகலின், அவ்விரண்டனுள் வன்மை மென்மைகள் கூறு

தல் பொருந்தாமையின், அவற்றுள் ஒரோவழி மாறுகோள் போலத் தோன்றியவழி, வேதவாக்கியங்கள் தம்முள் மாறு பட்டவழிக் கருத்து வேறுபாடுபற்றிக் கூறியதெனத் தெரிந் துரைத்துக் கொள்வதுபோல, அவை முரணுதவாறு தெரிந் துரைத்துக் கொள்வதன்றி அவை ஒன்றுடனென்று மறுக்கப் படா என்க.

இவ்வாறன்றி, இன்னும் ஒருவாற்றான் விடுக்குமாறு:— சாருவாகம் முதலிய எல்லாச் சமயமும் பரமசிவனுற் செய் யப்பட்டமையிற் பிரமாணமேயாமாயினும், அவற்றுள், முதற்கண் மிகவும் மந்த உணர்வினராய் உலக இன்பமே பெரும்பயன் எனவும், தமக்குப் புறம்பாகிய மக்கள் முதலி யோரே ஆன்மா எனவும் அபிமானஞ் செய்து உழலும் அதி காரிகளுக்குப் பரமசிவன் இரங்கித், துன்பம் முதலியவற் ரேடு விரவுதலான் உலக இன்பம் பேருறுதிப் பயனன்று எனவும், மக்கள் முதலியோர் ஆன்மா அல்லர் எனவும் உணர்த்தி, அவர்களுணர்வு அவ்வளவின் நிலைபெறுதற் பொருட்டு, நுட்பப்பொருள் உணர்த்தப்புகிற் கொள்ள மாட்டாமையால் தூலவுடம்பே ஆன்மா எனவும், அவ்வுடம்பு நசித்தலே பேருறுதிப் பயன் எனவும் அறிவுறுத்தருளி ஞன். பின்பு அங்ஙனம் அறிவுறுத்த நெறியே ஒழுகிப் பரமசிவன் திருவருட்கு உரியராய் மலசத்தியிற் சிறிது நீங்கி, உடம்பே ஆன்மா உடம்பு நசித்தலே பேருறுதிப் பயன் என்பவற்றின் ஐயப்பாடு தோன்றிய அதிகாரிகளுக்கு, உடம்பு முதலியன ஆன்மாவல்ல என்று மறுத்தற் பொருட் டுப் புத்தநூல் அறிவுறுத்தருளினன். இவ்வாறே மேலுஞ் சோபான முறையான் உபதேசித்தருளியதென மாறுபா டின்மை உணர்ந்து கொள்ளப்படும்.

இங்ஙனஞ் சாருவாகம் முதலிய நூல்களைச் சோபான முறையாற் கொள்ளவே, அதிகாரி தாரதம்மியத்தான் மேலுள்ள நூல்கள் கீழுள்ள நூல்களை மறுக்கு முகத்தால் தோன்றினவாகலின், மாறுகோளில்லை என்பதூஉம், அவை யும் ஒருவாற்றாற் பிரமாணமேயாம் என்பதூஉம் போந்தமை உணர்க.

இது, தைத்திரியத்தில் அதிகாரி பேதம்பற்றி "அன்னமய கோசம் பிரமம்" என்றும், அதனை மறுத்து மேல் அதனிற் சூக்குமமாகிய "பிராணமய கோசம் பிரமம்" என்றும், அதற்குமேல் "மனோமய கோசம் பிரமம்" என்றும், அதற்குமேல் "விஞ்ஞானமய கோசம் பிரமம்" என்றும், அதற்குமேல் "ஆனந்தமய கோசம் பிரமம்" என்றும், ஒன்றற்கொன்று சூக்குமமாய் உணர்த்துதல் போலவும், கவுசிதக உபநிடதத்தில் அதிகாரி பேதத்தால் இந்திரன் தைத்தியனுக்குத் தன்னையே பிரமமாகக் கூறியதுபோலவும் கொள்க. அங்ஙனம் புல்லை எதிரே காட்டி ஆக்களைப் பிடிக்குமாறு போலச், சோபான முறைமை பற்றிக் கூறியது என்பதூஉம், அவை எல்லாம் ஒருவாற்றாற் பிரமாணம் என்பதூஉஞ் சூதசங்கிதையிற் காண்க.

இங்ஙனங் கூறியவாற்றானே, வேதமுஞ் சித்தாந்த சைவாகமமும் என்னும் இரண்டுமே உத்தமநூல் எனவும், ஏனைச் சாருவாகமுதற் பாஞ்சராத்திரம் இறுதியாகிய நூல்களெல்லாம் இவ்விரண்டனோடும் மாறுபட்டவழி மறுக்கப்படும் எனவும், அவற்றுள்ளும் வழிநூல் செய்தார் தாரதம்மியத்தாற் கீழ்க்கீழ் நூல்கள் மேன்மேல் நூல்களான் மறுக்கப்படும் எனவும் உணர்ந்துகொள்க.

இனித், "தந்திரவழி ஒழுகினோர் மூடர்" எனவும், "நிரயத்தில் வீழ்ந்தார்" எனவும், "அவை சாபப்பயன்" எனவும், "விருத்திப் பொருட்டு" எனவும், "மோகநூல்" எனவும் புராணங்களிற் கூறியது வேதப்பொருளோடு மாறுகொளக் கூறும் பாசுபதம் பாஞ்சராத்திரம் முதலிய புறச்சமயங்களையேயாம்; வேதப்பொருளையே விரித்துக் கூறப்புகுந்த வேதசாரமாகிய சித்தாந்த சைவாகமங்களை அன்றென உணர்க. இதுவும் வாயவ்விய சங்கிதை சனற்குமார சங்கிதை கூர்மபுராணம் மகுடாகமம் முதலியவற்றுட் கூறியவாறு.

இனிப், புறச்சமயவழி ஒழுகினோரை அங்ஙனம் இழித்துக் கூறியதூஉம் அந்நெறி ஒழுகுதல் பற்றி அன்று; மற்றென்னெனின், அவற்றையே பொருளாகக்கொண்டு வேத

நெறியை நிந்தித்தமைபற்றி என்க. அதுவும் ஆண்டே கூறப்பட்டது. புறச்சமய நூல்கள் விருத்திப்பொருட்டுச் செய்யப்பட்டன என்பதூஉம் உடலோம்புதற் பொருட்டென்றதன்று; விருத்தி ஒழுக்கமுமாமாகலிற் சாபத்தால் வேதநெறியின் நீங்கினோர் ஆசரித்தற்பொருட்டு என்றவாறும். மோகநூல் என்றதூஉம் மணிமந்திர மருந்து முதலியவற்றான் விம்மிதம் பயக்கும் நூல் என்றவாறேயாம்.

இனி, வேதமுஞ் சிவாகமமும் ஒன்றேயாயினும் இருபகுதிப்பட்டது, வேதம் மூன்று வருணத்தாருக்குஞ் சிவாகமம் நான்கு வருணத்தாருக்கும் பொதுவாதல் பற்றியாதலாற் சிவாகமங்கள் பிரமாணம் என்பது தெற்றென உணர்க. இங்ஙனஞ் சைவாகமங்களுக்குப் பிராமாணியம் பவுட்கரவுரையின் உமாபதி சிவாசாரியார் காட்டியவாறே காண்க.

நீலகண்ட பாடியத்திற் பதியதிகரணத்திற் காட்டுமாறு:—

"சிவாகமங்களில் ஒருசாரன பரப்பிரமங் கேவலம் நிமித்தகாரணம் எனக்கூறும்; அதனை மறுத்தற்கு எழுந்தது இவ்வதிகரணம் என்று உரைப்பாருமுளர்; அது பொருந்தாது; யாம் வேதத்திற்குஞ் சிவாகமத்திற்கும் வேற்றுமை கண்டிலம்; சிவனாற் செய்யப்படுதலின் வேதமுஞ் சிவாகமம் என வழங்கப்படும்; ஆதலாற் சிவாகமம் மூன்று வருணத்துக்கே உரித்தாயதும் நான்கு வருணத்துக்கே உரித்தாயதும் என இருவகைப்படும். அவற்றுள், முன்னையது வேதம் எனவும் பின்னையது சிவாகமம் எனவும் வழங்கப்பட்டன; இவ்விரண்டுஞ்செய்த கருத்தன் சிவன் ஒருவனேயாம்; இவ்வாறு சுருதியினும் புராணங்களினுஞ் சிவாகமங்களினுங் கூறப்பட்டது; பஞ்சப்பிரமம் பிரணவம் பஞ்சாக்கரம் பிராசாதமுதலிய மந்திரங்களும், பதி பசு பாச முதலிய பொருள் வழக்கமும், திருநீற்றின் உத்தூளனம் திரிபுண்டரம் உருத்திராக்கந்தரித்தல் சிவலிங்கபூசை முதலிய தருமங்களும் பிறவும் வேதஞ் சிவாகமம் இரண்டினும் ஒப்பக்காண்டலான், அவ்விரண்டும் பிரமாணமே ஆகலானும், கருத்தா ஒருவனே ஆகலான் அவ்விரண்டற்கும் பொருள் ஒன்றேயாகலின் அவற்

றுள்ளும் மாறுபாடின்மையானும், இவ்வதிகரணங் கேவலம் நிமித்த மாத்திரமே இறைவன் எனக்கூறும் இரணிய கருப்ப நூலாகிய யோக சாத்திரத்தை மறுத்தற்கு எழுந்ததெனவே யாங் கூறுதும்" என்று இவ்வாறு நீலகண்ட சிவாசாரியராற் காட்டப்பட்டது. இதனை விரித்துச் [1]சிவாதித்த மணிதீபிகை சிவதத்துவ விவேக முதலிய நூலுடையார் சிவாகமங்கட்குப் பிராமாணியங் காட்டியவாறும் அந்நூல்களுட் காண்க.

"வேதஞ் சிவாகமம் என இருபகுதிப்பட்டது, மூன்று வருணத்திற்கும் உரிமையாதலும் நான்கு வருணத்திற்கும் உரிமையாதலும் பற்றி" என நீலகண்ட பாடியத்திற் கூறப்பட்டது.

[2]"வேதநூல் சைவநூலென் றிரண்டே நூல்கள் வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்க - ளாதிநூ லநாதி யமலன்றருநூ லிரண்டு மாரணநூல் பொதுசைவ மருஞ் சிறப்பு நூலா - நீதியினா லுலகர்க்குஞ் சத்திநிபா தர்க்கு நிகழ்த்தியது நீண்மறையி னொழிபொருள்வே தாந்தத் - தீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல்சைவம் பிறநூ றிகழ் பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும்" எனவும், [3]"உலகியல் வேதநூ லொழுக்க மென்பது - நிலவுமெய்ந் நெறிசிவ நெறிய தென்பதும்" எனவுங் கூறுபவாகலின் அங்ஙனந் தூலாருந்ததி முறைமைபற்றிக் கூறுதலின் இருபகுதிப்பட்டது எனவே யாங் கோடும்.

இனிச், சைவரில் ஒருசாரார் சைவாகமங்களில், "உலக நூல், வைதிகம், அத்தியான்மிகம், அதிமார்க்கம், மாந்திரம்" என நூல்களை ஐவகைப்படுத்து, "மாந்திரம் ஒழிந்த நான்கும் புறநூல்" என வைதிகத்தினையும் அவற்றுடன் விலக்குதலானும், "வேதாந்தத்தில் ஏகனே ஆன்மா" என வேதாந்தத்தைப் புறச்சமயங்களோடு எடுத்தோதி மறுத்தலானும், வேதம் பிரமாணமன்று என்பர். அது பகுத்துணர்வில்லாதார் கூற்றேயாம் என்று மறுக்க; என்னை? ஆண்டு வைதிகம்

[1]அப்பயதீக்ஷித சுவாமிகள். [2]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உகஎ.
[3]பெரிய புராணம்—2723.

என்றது மீமாஞ்சை நூலும் வைசேடிக நூலும் நையாயிக நூலும் என்னும் மூன்றுமேயாம் எனவும், புறச்சமயங்களோடு வைத்து எண்ணிய வேதாந்தமாவது ஏகான்மவாதங் கூறும் வியாச நூல் எனவுஞ் சித்தாந்தப் பிரகாசிகையிற் சர்வான்மசம்புசிவாசாரியர் கூறுதலான், அது வேறென்பது தெற்றென விளங்குமாகலின், ஆண்டு வேதம் என்றதூஉம் மீமாஞ்சை நூலே எனக் கொள்க; வேதத்துள் விதித்த கரும காண்டத்தை ஆராய்ச்சி செய்தலின், அதற்கும் அப்பெயராயிற்று. அங்ஙனங் கொள்ளாக்கால், "வேதசாரஞ் சிவாகமம் ஆகலாற் சைவாசாரத்திற்குரியோன் வைதிகன்" எனவும், "வேதாந்தப் பொருளைத் தெளித்துக் கூறுவது சித்தாந்தம்" எனவும், "பிறநூல் பிறபொருள்களைக் கூறும்" எனவும் வேதத்தோடு ஒற்றுமை யுடைமை பற்றியே சிவாகமங்கட்குப் பிரமாணமாதல் கூறும் வசனங்களோடு முரணுமாறு அறிக.

"பாசுபதம்" என்பது யோகப் பெயராற் சைவாகமங்கட்கும் உருடிப் பெயராற் பாசுபதாகமங்கட்கும் ஆமாறு போல, "வேதாந்தம்" என்பது யோகப் பெயரான் வேதத்தின் முடியாகிய உபநிடதங்களைக் கூறும்; உருடிப்பெயரான் அவற்றை எடுத்துச் செய்த ஏகான்மவாத நூலைக் கூறும்; ஆதலின், அவ்விருவேறு வகையுந் தெரிந்துணர்ந்து கொள்க.

சிவதீக்கை

வேதம் ஓதுதற் கண்ணும் வைதிகாசாரத்தின் கண்ணும் உபநயனப் பேறுடையார்க்கன்றி அதிகாரமின்மை போலச், சைவாகமம் ஓதுதற் கண்ணுஞ் சைவாசாரத்தின் கண்ணுஞ் சிவதீக்கைப் பேறுடையார்க்கன்றி அதிகாரம் இல்லையெனக் கொள்க.

அத்தீக்கை நிராதாரஞ் சாதாரமென்று இருவகைப்படும். அவற்றுள், நிராதாரமாவது விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலருக்குத் தீவிரந் தீவிரதரமென்னும் இருவகைச் சத்திநிபாதத்தாற் பரமசிவன், ஆசான் மூர்த்தியை அதிட்டித்து

நின்று செய்வதன்றித், தானே முன்னின்று செய்வது. அஃது உயிர்க்குயிராய் நின்று செய்வதுஞ் சதாசிவமூர்த்தமாய் நின்று செய்வதுமென இருவகைப்படும். அவற்றுள், முன்னையது விஞ்ஞானகலருக்கும் பின்னையது பிரளயாகலருக்குமெனக் கொள்க. இன்னும் நிராதாரதீக்கை இருவகைப்படும். அவற்றுள், ஒன்று தீவிர சத்திநிபாதத்தான் அநந்த தேவர் முதலியோர் பதங்களை உதவுவது; ஒன்று தீவிரதர சத்திநிபாதத்தான் வீடுபேறே உதவுவதாம்.

இனிச், சாதாரதீக்கையாவது சகலருக்கு நிலவுலகத்தின் ஆசான்மூர்த்தியை அதிட்டித்து நின்று நால்வகைச் சத்திநிபாதத்தாற் செய்வது. அதுவுந் திருநோக்கமுதற் பலவகைப்படும். அவற்றுட் சிறந்தது ஔத்திரி தீக்கை. அது சபீசம் நிர்ப்பீசமென்று இருவகைப்பட்டுச் சாதிகாரை நிரதிகாரை யென்று இருவகைப்படும்.

அவற்றுள், சபீசமாவது சைவாசாரத்தின் வழுவாதொழுகும் ஆற்றலுடையோர்க்குச் சைவாசார கன்மத்தை நிறுத்தி மற்றவற்றைச் சுத்திசெய்வது. அஃது, அசத்தியோ நிர்வாணத்தின் விசேடமாய்ச் சிவதருமிணி உலகதருமிணி யென்று இருவகைப்படும். நிர்ப்பீசதீக்கையாவது சைவாசாரம் அநுட்டிக்கும் வலியில்லோர்க்குச் சைவாசார கன்மத்தையும் ஓமத்தாற் சுத்திசெய்து செய்யுந் தீக்கை. அது சபீசமல்லாத அசத்தியோ நிர்வாணமுஞ் சத்தியோ நிர்வாணமுமென்று இருவகைப்படும். சபீசதீக்கைப் பேறுடையார் சாதகரும் ஆசிரியருமாய் நித்தியத்தும் நைமித்திகத்துங் காமியத்தும் அதிகாரிகளாவராகலின், அவ்வதிகாரத்தைப்பயக்குஞ் சபீசநிர்வாணமும், அதற்கு அங்கமாகச் செய்யப்படுஞ் சமய விசேடங்களுஞ் சாதிகாரை எனப்படும். நிர்ப்பீச நிர்வாணமுடையார்க்கும் ஏனைச் சமயவிசேட தீக்கை யுடையார்க்கும் நித்தியமாத்திரத்தினன்றி நைமித்திகத்துங் காமியத்தும் அதிகாரமின்மையின் நிர்ப்பீசநிருவாணமும் ஏனைச் சமய விசேடங்களும் நிரதிகாரை எனப்படும். சாதிகாரை நிரதிகாரையென்னும் இவை இரண்டுங் கிரியாவதியென்றும் ஞானவதியென்றும் ஒவ்வொன்று இருவகைப்படும்.

அவற்றுள், கிரியாவதியாவது குண்டமண்டலாதி அனைத்தும் புறத்தே நிலவுவித்துக் கிரியைசெய்வது. ஞானவதியாவது அவையனைத்தும் மனத்தாற் கற்பித்துக்கொண்டு பாவனையாற் கிரியைசெய்வது. இவை புறப்பூசையும் அகப்பூசையும்போலக் கொள்க.

இவ்வாறு சோமசம்புசிவாசாரியர் முதலியோர் சாதிகாரை நிரதிகாரை இரண்டும் ஞானங் கிரியை எனவெவ்வேறு இருவகைப்படுமெனப் பகுத்து முதற்கண்வைத்துக்கொண்டு, மேற் சமயமுதலியனவாகச் செய்யுமுறையெல்லாம் விரித்துக் கூறுதலின், அங்ஙனம் மேற்கூறும் விதிகளெல்லாம் இவ்விரண்டற்கும் பொதுவென்பது தானேபோதரும்; போதரவே, மனத்தாலியற்றுங்கால் நாபித்தானமே குண்டமும், ஆண்டுறும் அங்கியே அங்கியும், விந்துத்தானத்தமிழ்தமே நெய்யும், இடையுஞ் சுழுமுனையுமே சுருவமுஞ் சுருக்குமாகலான், அவை என்ஞான்றுந் தூயனவேயாகலின், அவற்றைத் தூய்மை செய்யவேண்டாமையிற் புறத்தே குண்டமுதலியவற்றில் தூய்மைசெய்தற்கு விதித்த கிரியைகளும் மற்றுமவைபோல்வனவும் மீமாஞ்சை நூலிற் பத்தாமத்தியாயத்திற் கூறும் நியாயத்தானே விலக்கப்படுதலின் அவையொழித்து ஒழிந்தவையெல்லாம் மனோபாவனையாற் செய்யப்படும் என்பதூஉம், குண்டமுதலியவற்றை அவாவாது மாணுக்கனுடம்பில் தூய்மைசெய்தற்குரிய நிரீக்கணமுதலிய கிரியைகள் புறத்தே செய்யப்படும் என்பதூஉம் பெற்றாம். புறத்தங்கி குண்டலியங்கியோடும் விந்துவங்கியோடுஞ் சார்த்தி வாங்கி வாகீசுவரி கருப்பநாடியிற் புகுவித்துப் பிறப்பிக்கும் பாவனையானன்றித் தூய்மைபெறுதலுஞ் சிவாக்கினியாதலுங் கூடாமையானும், குண்டலியங்கி விந்துவங்கி இவ்வாறு வேண்டாது இயல்பானே தூய்மையுற்றுச் சிவாக்கினியேயாய்ப்புறத்தங்கியினையும் தூய்மைப்படுத்தும்ஆற்றலுடைமையானும், புறத்துச்செய்யும் அங்கிகாரியத்தினும் அகத்துச் செய்யும் அங்கிகாரியஞ் சிறந்ததென்பது தெரிந்துணர்ந்துகொள்க. குண்டலியங்கி தூய்மைசெய்யவேண்டாது இயல்பானே சிவாக்கினியாமாயினும் அதனைப் "பூரகத்தானே சுழு

முனைவழியான் வாங்கித் துவாதசாந்தத்தின் ஞானவன லோடுங் கூட்டி மீளக்கொணர்ந்து குண்டலித்தானத்தின் வைத்துக் கிரியைசெய்க" என விதித்தது ஞானமயமாக்குதற் பொருட்டெனக்கொள்க.

சிவஞானசித்தியினும், [1]"ஒளத் திரியிரண்டு திறனு மிலகுஞா னங்கிரியை" என முதற்கண் எடுத்தோதி, முடி விலும், [2]"அழிவிலாக் கிரியையினு ளதல்சத்தி மத்தா ளுதல்" என முடித்தமையின், இடைக்கட் பட்டனவெல்லாம் இரண்டற்கும் பொதுவென்பது கண்டுகொள்க. "மனத்தா லியற்றுவது கிரியை" என்பதனை "மனத்தாற் கிரியையியற்று வது" என மாறிப் பொருளுரைத்துக்கொள்க. அங்ஙனங் கொள்ளாது கிரியையென்பதனை மேலேகூட்டின் மனத்தால் எத்தையியற்றுவது எனக் கடாயினார்க்கு விடையின்மை அறிக. அங்ஙனங் கொள்ளவே, "கிரியாவதிதான்" என்னும் எழுவாய் "நிலவுவித்துச் செய்தல்" என்னும் பயனிலை கொண்டு முடிந்ததென்க; எனவே, "கிர்ப்பிசஞ் சபீசமென விரண்டாகி நிகழும்" என்பதற்கு எழுவாய் "அவ்விரண்டும்" என்பது பெற்றாம். அற்றாகலினன்றே இறுவாயினும் "அழி விலாக் கிரியையினு ளதல்சத்தி மத்தா ளுதல்" என அவ் விரண்டனையும் எடுத்தோதி முடித்ததூஉமென்க.

இஃதறியாதார் தமக்குவேண்டியவாறே உரைப்ப. அது, சோமசம்புசிவாசாரியர் முதலியோர் பத்ததிகளையும், அவற் றிற்கு மூலமாகிய சிவாகம வசனங்களையும் ஓதியுணராத மட வோர் நாத்திகமதம்பற்றி உரைக்கும் உரையாகலின், அது பொருளாக வைத்து மறுக்கற்பாற்றன்று என்றொழிக. "அழிவிலாக் கிரியையினு ளதல்சத்தி மத்தா ளுதல்த்து வாசுத்தி பண்ணி" என்பதனால் இவ்விருவகையுள் ஒன்றனை அத்துவசுத்தி பண்ண அமையுமெனக் கூறுதலானும், இவ் வாறு சோமசம்புசிவாசாரியர் முதலியோர் நூலினுஞ் சிவாக மங்களினுங் கூறுதலானும், "அத்துவசுத்தி செய்தபின்னர் மந்திரங் கிரியை பாவனைகளின் குறைபாடு தீர்தற்பொருட்டு

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உ௫௫.
[2]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உ௫அ.

விஞ்ஞான தீக்கை செய்யப்படும்" என்றது சாம்பவ தீக்கை எனவுஞ் சத்தி தீக்கை யெனவுந் தெரிந்துணர்ந்து கொள்க. எனவே, ஞானதீக்கை இங்ஙனம் இருவகைப்படும் என்பதாயிற்று.

அஃதாக; தீக்கைபோலப் பிரதிட்டையும் இருவகைப் படும் என்றற்கு ஓத்திலாமையிற் சிவலிங்கப் பிரதிட்டை புறந்தங்கி காரியத்தானன்றி அகத்தங்கி காரியத்தாற் செய்தல் பொருந்தாதெனின்; அற்றன்று. பரார்த்த விதிக்கு அஃதொக்கும்; ஆன்மார்த்தபூசை தீக்கைப்பின் செய்யும் ஆசாரமாகலின் ஆன்மார்த்தலிங்கப் பிரதிட்டை தீக்கையுள் வியாப்பியமாய் அடங்குதலின், அது தீக்கைசெய்த முறை பற்றியே செய்யப்படுமென்பது கூறாமையே விளங்குமென்று உணர்க.

ஞானவதியந்தியேட்டி

இனி, ஞானதீக்கையுடையார்க்கு அந்தியேட்டி செய்யுமாறுவது, துறந்தோர்க்குக் கனனமே விதித்தலின் அவரை யொழித்து, ஏனை நைட்டிகப்பிரமசரிய முதலிய நிலையினின்று ஞானதீக்கைப் பேறுடையராய் ஒழுகினோர் இறந்துழிப் புறத்துடம்பினை வாளா புறத்தெரியிற் பெய்து அடக்கி ஈமக்கடன் முற்றிய பின்னர், அவ்வான்மாவை மாசாலப்பிரயோகத்தாற் கொணர்ந்து சந்தனமுதலியவற்றுள் ஓர் ஆதாரத்தின் வைத்து முன்போல எல்லாவிதியும் மனோபாவனையாற் சங்கார முறைபற்றிச் செய்து சமய தீக்கையுடையாரை உருத்திரலோகத்தினும், விசேடதீக்கையுடையாரை ஈசுரலோகத்தினும், நிருவாணதீக்கையுடையாரைப் பரமசிவன் றிருவடியினுஞ் சேர்ப்பிப்பதாம் எனக்கொள்க.

சமயதீக்கை

இனி, அவற்றின் விரிவாகிய சமயமுதலியவற்றுள், சமய தீக்கையாவது மண்டபபூசை செய்து விதிமுறையே மாணாக்கனை வழிபடுவித்துச் சம்பாத ஓமத்தாற் சுத்திப்படுத்துவது. இதனாற் சைவாசாரத்திற்கு அதிகாரியாவன்.

விசேடதீக்கை

விசேடதீக்கையாவது அவ்வாறு சமயதீக்கை செய்து குண்டத்தில் வாகீசுரனையும் வாகீசுவரியையும் ஆவாகித்து மாணாக்கனான்மாவை வாங்கி வாகீசுரனால் வாகீசுவரி கருப்ப நாடியிற் செலுத்திக் கருப்பாதான முதலியகிரியைகளை மும் மூன்று ஆகுதியின் நிரப்பிக் கருமுதிர்ந்து பயந்ததாகப் பாவித்துக் குண்டத்தினின்றும் ஆன்மாவை மீளவாங்கி மாணாக்க னிதயத்தானத்திலே தாபித்து இவ்வாறு சிவபுத்தி ரனாகச் செய்வது. இதனானே சிவபூசை முதலியவற்றிற்கும் யோகநெறிக்குஞ் சிவாகமம் ஓதுதற்கும் அதிகாரியாவன்.

நிருவாணதீக்கை

நிருவாணதீக்கையாவது இவ்வாறு சமயவிசேடம் இரண் டுஞ் செய்து ஆன்மாக்கள் மூன்று திறத்தாற் செய்யுங் கன் மங்கட்கு இடமாகிய அறுவகை அத்துவாக்களின் தன்மை களும் அவை ஒன்றினொன்று அடங்குமுறைமையும் அறிந்து, மந்திரமுதல் ஐந்தினையுங் கலையைந்தினும் பகுத்து அடக்கி, நிவிர்த்தி முதலிய ஐந்தையும் ஒவ்வொன்றாகச் சோதித்து, அவற்றினின்றும் நீங்கிய மாணாக்கனான்மாவை வாங்கிப் பிரா சாதநெறியானே பரமசிவனிடத்தில் ஒடுக்கி, ஒடுங்கியவழி, மாணிக்கத்தைச் சார்ந்த படிகவொளிபோலத் தற்போதம் அடங்கிப் பரமசிவனுடைய அறுவகைக் குணங்களுந் தன் குணமாகத் தன்மாட்டு மிக்குவிளங்கிச் சிவானந்தம் மேலிடும் படி ஒவ்வொரு குணங்களை மும்மூன்று ஆகுதியால் தோற்று வித்து, முப்பொருள்களின் பொதுவியல்பு உணர்த்துமுகந் தானே மலத்தைநீக்கி உண்மைஞானம் விளங்கச்செய்வது. இதனானே சிவாகமங்களின் உண்மைப்பொருள் ஆராய்தற்கு அதிகாரியாவன். அங்ஙனம் உண்மைப் பொருளாராய்ச்சி யாற் சிவஞானம் விளங்கிச் சிறப்பியல்புணர்ந்து சிவப்பிரகா சித்து வாசனை நீங்கி வீடுபேறு அடைவன். இது [1]"அத்துவா சுத்திபண்ணி மலமகற்றி - யொழிவிலாச் சிவப்பிரகா சித்

[1] சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உடு அ.

தற்கு ஞான முதிப்பித் துற்பவந் துடைப்பன்" எனவும், [1]"ஞானத்தால் வீடென்றே நான்மறைகள் புராண நல்லவாகமஞ்சொல்ல" எனவுங் கூறுந் திருவாக்குக்களானும், இவ்வாறே கூறுஞ் சிவாகமவசனங்களானும் அறிக. அத்துவாக்களினியல்பு [2]முன்னர்க்காட்டுதும்.

இனிப் [3]"பொருவினிரு வாணம்..........அறுவகையுமொருவி நினை வரிதாம் பரபதத்து ளுயிர்விரவப் பயிற்று" மென்றாற்போலுஞ் சிவாகமவசனங்களைப்பற்றி அவற்றின் கருத்துணராது தீக்கையே வீடுபேறுதவும் ஞானம்வேண்டாவெனவும், "ஞானத்தால் வீடென்றே" என்புழி ஞானமென்பதும் ஆகுபெயரால் தீக்கையை யுணர்த்துமெனவும் முரணிக் கூறுவாருமுளர். பவுட்கரத்தில் "ஆசிரியத்தன்மையினதிகாரமும் மலநீக்கமுஞ் சிவவிளக்கமும் ஞானத்தாற்பெறற்பாலனவாகலான் ஞானபாதத்தையே எமக்குத் தெரித்தருளுக" என முனிவர் வேண்டிக்கோடலானும், அவை வேறு பொருள்படுதற் கேலாமையானும், மதங்கமுதலியவற்றினும் இவ்வாறே கூறுதலானும், தீக்கையென்னுஞ் சொற்குப் பொருள் மலத்தைக்கெடுத்து ஞானத்தைக் கொடுக்குமென்று ஆகமங்கள் கூறுதலானும், தீக்கையாவது சிவாகமங்களிற் கூறும் நித்தியமுதலியவற்றின் அதிகாரமும் ஆகமக்கேள்வியின் அதிகாரமு மென்னும் இரண்டனுள் ஓரதிகாரத்தை முற்றுவிக்க வல்லதாகிய பரமசிவனுடைய வியாபாரசத்தியாமென்பது தீக்கைக்கெல்லாம் பொதுவிலக்கணமாகலானும் பிறவிக்குருடனுக்குப் படலத்தை நீக்கிய துணையானே பொருள்களைக் காட்டினலன்றிக் காண்டல்கூடாமையானும், [4]கந்தகாலோத்தரஞ் சிவதருமோத்தரந் தேவிகாலோத்தரஞ் சருவஞ்ஞானோத்தரம் ஞானதிலக முதலியவற்றினெல்லாம் ஆன்மா ஞானமொன்றானே வீடெய்தற்பாற்றென வரையறுத்துக் கூறுதலானும், தீக்கைமாத்திரத்தானே சிவப்பேறு கூடுமென்றல் பொருந்தாதென மறுக்க.

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௨௭௯. [2]இந்நூல் இரண்டாஞ் சூத்திரம் மூன்றும் அதிகரணம். [3]சிவப்பிரகாசம்—9. [4]சிவாக்கிரபாடியம் எட்டாஞ் சூத்திரம், ௫௬௧-ம் பக்கம்.

இனி, ஒளியானன்றி இருணீங்காதவாறுபோல ஆணவமும் ஞானத்தானன்றித் தீக்கைமாத்திரத்தானே நீங்காதெனவும், அத்துவசுத்தியின் அத்துவாக்கண் நிரம்பிக்கிடந்த சஞ்சிதகன்மமாத்திரையே நீங்குமெனவும், அதனானே ஞானத்திற்கு உரியனாவனெனவுங்கொள்க. இன்னும் விஞ்ஞானகலர்க்கு முதல்வன் உண்ணின்றவாறே தீக்கையென்னும் இயற்கைப் பெயருடைய தனது கிரியாசத்தி சங்கற்ப மாத்திரையானே மலநீக்குவதன்றி ஒளத்திரிதீக்கையான் அன்றென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததாகலாற், கண்ணின் படலம் மருத்துவன் செய்யுந் தொழிலானன்றி நீங்காதவாறுபோல ஆன்மாவின் கண்ணதாகிய மலமுங் குரவன் செய்யும் ஒளித்திரி தீக்கையானன்றி நீங்குதல் கூடாதென்பார்க்கு அஃது யாண்டுஞ் செல்லாமையான் யாண்டுஞ் செல்வதாகிய முதல்வனது கிரியாசத்தி சங்கற்பமொன்றே மலநீக்கத்திற்குக் காரணமெனவும், கிரியாசத்தியும் ஞானசத்தியுந் தம்முள் வேறன்மையான் உபசாரத்தாற் றீக்கையெனப் பெயர்பெறும் ஒளத்திரி முதலியவை சஞ்சிதவினையை நீக்கி உரிமைப்படுத்து முகத்தானே ஞானத்திற்கு அங்கமாவதன்றிச் சுதந்திரமாகாதெனவுந் தெற்றென உணர்க. முதல்வனது சங்கற்பமொன்றே உண்மையாற் றீக்கையெனப்படுமாகலின் அதுவே மலநீங்குதற்குக் காரணமெனக் கூறுதும் என்னையாயின், அது சித்தசாதனமாகலான் அதனான் உனக்குப் போந்ததொன்றில்லை யென்றொழிக. "பொருவினிரு வாணம்...... பரபதத்து ளுயிர்விரவப் பயிற்று" மென்றது ஞானவழியான் ஏதுவாதல் பற்றி யென்க.

இனி, நிருவாணதீக்கை சத்தியோநிருவாணதை யென்றும் அசத்தியோநிருவாணதை யென்றும் இருவகைப்படும். அவற்றுள், சத்தியோநிருவாணதை அதிதீவிர சத்திநிபாதமுடையார்க்குத் தீக்கைசெய்த மாத்திரையே பொருளின் சிறப்பியல்பு புலப்படவுணர்த்திக் கண்ணுக்குப் பகல்விளக்குப்போல உடம்போடற்று நீங்கச்செய்வது. அசத்தியோநிருவாணதையாவது மந்தமுதலிய சத்திநிபாதமுடையார்க்குத் தீக்கைசெய்தபின் உடம்பு முகந்துகொண்ட வினைப்

பயன் நிற்குங்காறும் உடம்போடுநின்று உடம்பு நீங்கியபின் ஞுதல், பதமுத்திகளின்வைகிக் காலாந்தரத்திஞுதல் முத்தி யடையச் செய்வது. இவ்வசத்தியோ நிருவாணதையின் விசேடம் உலகதருமிணி எனவுஞ் சிவதருமிணி எனவும் இரு வகைப்படும்.

அவற்றுள், உலகதருமிணியாவது அதன்மமாத்திரையே சுத்திசெய்யுந் தீக்கை. பௌதிகதீக்கை யென்பதூம் இது.

இனிச், சிவதருமிணியாவது தன்மமும் அதன்மமு மாகிய எல்லாக் கன்மங்களையுஞ் சுத்திசெய்யுந் தீக்கை. நைட்டிகமென்பதும் இது.

பௌதிகதீக்கை பௌதிகப் பிரமசாரிகட்கும் இல்வாழ் வார்க்கும் வானப்பிரத்தர்க்குஞ் செய்யப்படும். நைட்டிக தீக்கை நைட்டிகப் பிரமசாரிகட்குந் துறவறத்தினின்ருேர்க் குஞ் செய்யப்படும்.

பௌதிகப் பிரமசாரியாவான் காலவரையறையிற் பிரம சரியவிரத முடித்து இல்லறத்திற் செல்வோன். நைட்டிகப் பிரமசாரியாவான் அவ்வாறன்றி மரணுந்தம் பிரமசரிய விர தம் பூண்டுகொண்டோன். அவன் அங்கிவேட்டல் முதலிய கன்மங்களைத் துறவாமையின் மனஞ்சலித்ததாயின் ஆசாரி யன் அநுஞ்ஞைபெற்று விரதவுறுப்புக்களை விதிமுறையானே மாற்றி இல்லறத்திற் சேறலும் ஒரோவழிக் கூடும். துறவ றத்தினின்ருேன் அங்கிவேட்டல் முதலிய கன்மங்களையுந் துறந்தமையின் அவனுக்குக் கூடாது. இவை அவ்விருவர்க்குந் தம்முள் வேற்றுமையென்பது. நைட்டிகப் பிரமசாரிகளுந் துறவறத்தினின்ருேரும் நைட்டிக தீக்கைக்கு உரியராகலின் நைட்டிகர் எனவும், ஏனையோர் பௌதிகதீக்கைக்கு உரிய ராகலிற் பௌதிகர் எனவும் பெயர்பெற்று, இவ்வாறு நான் காச்சிரமத்தோருந் தீக்கை வேறுபாட்டான் இருதிறத்தராய் அடங்குவர் என்க.

சைவசந்நியாசம்

இங்ஙனந் தீக்கை வேறுபாடுபற்றி இருவகையாக அடக் கிக் கூறுங் கருத்துணராதார் சைவத்தின் இரண்டே ஆச்சிர

மம், நான்கில்லையெனப் பிதற்றுவர். சௌசவிதி ந்யாசவிதி முதலியவை நான்காச்சிரமங்கட்கும் வெவ்வேறாகச் சைவாகமங்களிற் கூறுதலானும், அசிந்திய விசுவசாதாக்கிய முதலியவற்றிற் சைவசந்நியாசங் கொடுக்கு முறைமையும், தபசுவி விவிதுசு வித்துவான் என்னுஞ் சைவசந்நியாசத்தின் பாகுபாடும், அவற்றினின்றோர் அநுட்டிக்கு முறைமையும், அவர்க்கு இறந்துழிக் கனனஞ்செய்பு முறைமையும் பிறவும் விரித்தோதுதலானும், வேதமுஞ் சிவாகமமும் ஒன்றேயென்பது மேற்காட்டினுமாகலின் வேதவழக்கோடு முரணுதலின்மையானும், அது வேதவழக்கோடுஞ் சிவாகமவழக்கோடும் மாறுகொள்ளுவார் கூற்றேயாமென மறுக்க.

ஆசிரியத்தன்மையினதிகாரம்

அற்றாயினுந் துறவறத்தினின்றோர்க்கு ஆசாரியாபிடேகம் விலக்கப்பட்டமையின் தீக்கை செய்தற்கு அதிகாரம் இன்றெனின், அங்ஙனம் விலக்கியது தபசுவி யென்னுஞ் சன்னியாசிக்கே ஆகலானும், நைட்டிகருக்கென்று எடுத்துக் கூறப்பட்டனவெல்லாம் நைட்டிகப் பிரமசாரிகளுஞ் சந்நியாசிகளு மென்னும் இருவருக்கும் பொதுவாகலானும், வித்துவானென்னுஞ் சன்னியாசிக்கு அங்கிகாரியமன்றி அபிடேகஞ் செய்யுமாறு அசிந்திய விசுவசாதாக்கியத்தில் விதந்தெடுத்தோதுதலானும், அங்ஙனமாயினுஞ் சாம்பவதீக்கை மாத்திரைக்கே அதிகாரம் உண்டெனக் கோடுமெனின், அங்ஙனம் விதந்தோதாமையின் அது பொருளன்மையானும், அதுவும் வேதவழக்கோடுஞ் சிவாகமவழக்கோடும் முரணுவார் கூற்றேயாமென மறுக்க.

அங்ஙனமாயினுஞ் சைவத்தில் தீக்கை முதன்மையாகலின் வருணம் ஆச்சிரமம் பற்றித் தாரதம்மியங் கூறுதல் பொருந்தாதெனின்,—தீக்கைப்பின் விதிக்கப்படும் ஆசாரங்களெல்லாம் வருணமும் ஆச்சிரமமும் பற்றியே தாரதம்மியம் ஓதுதலானுஞ், சிவதீக்கை ஆன்மாவுக்கேயன்றி வைதிகச் சடங்குபோல உடம்பு முதலியவற்றிற்கு அன்றெனச் சித்

தாந்தசாராவலி முதலியவற்றிற் கூறுதலின், அத்தீக்கை யால் ஆன்மாவின்கண்ணதாகிய பசுத்துவம் நீங்கியதன்றி உடம்பின்கண்ணதாகிய சாதி நீங்காமையானும், சாதியுந் தீக்கையாற் கழியுமாயின் ஆதிசைவம் மகாசைவம் அநுசைவம் அவாந்தர சைவம் என்னும் பகுப்பு ஏலாமையானும், மகாசைவர்க்கு விதித்த ஆசாரம் அவாந்தரசைவராற் செய்தல் கூடாமையானும், "வேதியர் நான்கு வருணத்தார்க்குங் குரவராவார், அரசர் மூன்று வருணத்தார்க்குங் குரவராவார், வணிகர் இரண்டு வருணத்தார்க்குங் குரவராவார், சூத்திரர் சூத்திரர்க்கே குரவர்" என விதந்தோதுதலானும், "பிராமணர் முதலிய மூன்று வருணத்தின் நான்காச்சிரமத்துள்ளோருங் குரவராவார், சூத்திரரின் நைட்டிகரே குரவராவார், பிரணவமுதலிய மந்திரங்கட்குந் தாபனமுதலியவற்றிற்கும் உரியராவார், சூத்திரரின் இல்வாழ்வார்க்கு நித்தியமாத்திரத்தினன்றி நைமித்திக முதலியவற்றின் அதிகாரம் இல்லை" யென்றும், "நித்தியத்தினும் மந்திரங்கள் பிரணவம் ஒழியவே கொள்ளப்படு" மென்றும், அவர் அபிடேகத்திற்கே உரியரல்லர் மற்றுத் தாபன முதலியவற்றிற் கூறவேண்டுவதென்னை" யென்றும் ஆகமங்களுக்கெல்லாந் தலையான காமிகத்துள்ளே விதந்தெடுத்து ஓதுதலானும், இதனானும் ஆச்சிரமங்கட்குத் தாரதம்மியந் தானே விளங்குதலானும், பௌதிகர்க்கு உலக தருமிணியும் நைட்டிகர்க்குச் சிவதருமிணியுமென ஆச்சிரமங்கட்குத் தீக்கையினுந் தாரதம்மியம் உண்மையானும், சிவதருமிணி இல்வாழ்வார்க்கும் ஆமென்றற்கு மூலவசனம் இன்மையானும், ஆகாதெனவே சிவாகமங்களோறும் விலக்குதலானும், "நைட்டிகன் நைட்டிகனுக்கும் பௌதிகனுக்குந் தீக்கை செய்க, பௌதிகன் பௌதிகனுக்கே தீக்கை செய்க" என விதித்தலானும், வருணத்தினும் ஆச்சிரமத்தினுந் தாரதம்மியம் உண்மை தெற்றென உணரப்படுமாகலின், அதனை இல்லையென்றலும் வேதவழக்கோடுஞ் சிவாகமவழக்கோடும் மாறுகொள்வார் கூற்றேயாமென மறுக்க.

சிவாகமங்களின் இல்வாழ்வார்க்கு உயர்ச்சிகூறும் வசனங்களெல்லாம் பரார்த்த பூசைக்கண் ஆதிசைவரைக் குறித்

துக் கூறியதேயாமென்பது தெரிந்துணர்ந்துகொள்க. "பிரம சாரி கிருகி யென்னும் இருவருமே குரவராவார், ஏனை இரு வருங் குரவராகார்" என்றதூஉம் பரார்த்த பூசைக்கண் ஆதி சைவரைக் குறித்துக் கூறியதெனக் கொள்க. கிரியாவதி செய்தற்கண் அவ்விருவருமே குரவர், ஏனை இருவருங் குரவ ராகார் என்னுங் கருத்தான் ஓதியதென்றலும் ஒன்று. இங்ஙனங் கொள்ளாக்கால் ஏனைச் சிவாகமங்களோடு முரணுமாறு அறிக.

அற்றேல், நான்கு வருணங்களினும் இலிங்கிகட்கும் இல்வாழ்வார்க்கும் ஆசிரியத்தன்மை உண்டெனச் சிவாகமங் களிற் கூறுதலிற் காமிகவசனம் ஒன்றேபற்றிச் சூத்திரரின் இல்வாழ்வார்க்கு ஆசிரியத்தன்மை இன்றெனக் கோடல் பொருந்தாதெனின்,—அற்றன்று; நான்கு வருணத்தினும் விரத்தர்க்கும் இல்வாழ்வார்க்கும் ஆசிரியத்தன்மை உண் டென்றது ஏனையோரிற் சாவகாசமுடைமையிற் பொதுவிதி. காமிகத்திற் சூத்திரரின் இல்வாழ்வாரை விதந்தெடுத்தோதி விலக்கியது வேறு சாவகாசமின்றி நிரவகாசமாய் நிற்றலின் அபவாதமாகிய சிறப்புவிதியாகலாற், பொதுவிதி ஆயிரங் கூடினும் விதந்தெடுத்தோதுஞ் சிறப்புவிதி ஒன்றானே விலக் கப்பட்டு அஃதொழிந்தவற்றின்மேற் செல்லுமென்னும் நியாயம் எல்லா நூலார்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததாகலிற் காமிக வசனம் வலியுடைமையானென்க.

அற்றேல், காமிகவசனம் அங்ஙனங் கூறியது சூத்திர ரிற் சாமானியமாகிய இல்வாழ்வாரை நோக்கியெனக் கொள் ளாமோவெனின்,—கொள்ளாம்; என்னை? நான்குவருணத்தி னுஞ் சாமானியமாயினோர்க்கு ஆசிரியத்தன்மை இல்லையென் பது ஆசிரியவிலக்கணங் கூறும்வழிப் பெறப்பட்டதாகலின் வேறெடுத்து விதந்தோத வேண்டாமையானும், அங்ஙனங் கொள்ளிற் சூத்திரரின் நைட்டிகரும் ஏனை மூன்றுவருணத்து இருதிறத்தாருஞ் சாமானியராயினும் ஆசிரியத்தன்மைக்கு உரியரெனப் பொருள்பட்டு, ஆசாரியவிலக்கணங்கூறிய விதிக ளெல்லாம் பயனிலவாய் முடியும் ஆகலானும் என்பது.

இனி, நைட்டிகதீக்கை இல்வாழ்வார்க்கும் ஆமெனக் கொண்டு சூத்திரரின் நைட்டிகர் ஆசிரியரெனப் பொதுவாகக் கூறுதலான் நைட்டிகதீக்கையுடைய இல்வாழ்வார்க்கும் ஆசிரியத்தன்மை உண்டென்று பொருள்கொண்டு சூத்திரரின் இல்வாழ்வார்க்கு அபிடேக முதலியன இல்லையென விலக்கிய நூலும் மற்றைப் பௌதிகரையெனக் கொள்ளிற் படும் இழுக்கு என்னையெனின்,—நைட்டிகதீக்கை இல்வாழ்வார்க்கும் உண்டென்பது சிவாகம வழக்கோடு முரணிக் கூறுவார் கூற்றேயாமாகலிற் பொருந்தாதென்க. இதனானே முற்காலத்துச் சூத்திரரின் ஆசிரியராயினரெல்லாம் நைட்டிகர் எனவும், அங்ஙனம் ஆசிரியராய் நைட்டிகப் பிரமசரிய விரதத்தினின்றோரிற் சிலர் விரதந்தாங்கும் ஆற்றலின்றி இல்லறம்பூண்டு விருத்திப்பொருட்டு ஆசிரியத்தன்மையும் விடாதுகொண்டு மக்கண் முறைமையினும் ஆசிரியத்தன்மை வைத்தாரெனவுங் கொள்க. அஃது அவர்மரபின் தொன்மைகள் ஆராயின் இனிது விளங்கும். சிவாகமங்களின் ஆதிசைவர்க்கேயன்றி ஏனையோர்க்கு மக்கண் முறைமையினும் ஆசிரியத்தன்மை விதியாமையும் அறிக.

இச்சமய முதலிய தீக்கைப்பேறு மறையோர் முதலிய மூன்று வருணத்தார்க்கும், சற்சூத்திரருக்கும், அநுலோமருக்குமேயாமென உணர்க. ஏனையோர் திருநோக்க முதலிய தீக்கைக்கேயன்றி ஔத்திரி தீக்கைக்கு உரியரல்லர் என்க. திருநோக்க முதலியன சுதந்திரதீக்கையாயும் ஔத்திரிக்கு அங்கமாயும் இருவகைப்படும். சமயவிசேடங்களும் அவ்வாறு சுதந்திர தீக்கையாயும் நிருவாணதீக்கைக்கு அங்கமாயும் இருவகைப்படும். இன்னும் இவற்றின் விரிவெல்லாஞ் சிவாகமங்களுட் காண்க. ஈண்டு உரைப்பிற் பெருகும்.

சற்சூத்திரர் அசற்சூத்திரர் என்னும் வேறுபாடு சிவாகமங்களினும், பராசரஸ்மிருதி முதலியவற்றினும், புராணங்களினும், "சூத்திராணும்" என்னும் பாணினி சூத்திரத்தின் மாபாடியங் கையடங்களினும், பிறவற்றினுங் கண்டுகொள்க. இவ்வேறுபாடு அறியாதார் சூத்திரர் என்னும் பொதுப் பெயரேபற்றிச் சற்சூத்திரரையும் அசற்சூத்திரரோடு வைத்

தெண்ணி இகழ்வர்; மனிதர் என்னும் பொதுப்பெயரேபற்றி மறையோரையும் அவ்வாறு சூத்திரரோடு வைத்தெண்ணி இகழ்வர்போலும் என்றொழிக.

அல்லதூஉம், மாலயனோடு குணதத்துவத்தின் வைகுஞ் சங்கார ருத்திரனுக்கும், சதாசிவ தத்துவத்தின் வைகும் மகாசங்கார ருத்திரனாகிய சதாசிவக் கடவுளுக்கும் இவ்வேறுபாடு வேதங்களெல்லாம் முழங்கவும் அவ்வேறுபாடு உணராது உருத்திரனென்னும் பொதுப்பெயரேபற்றி ஒன்றாக வைத்து மூவரென்று எண்ணியும், வேதப்புறமாகிய பாசுபதம் பாஞ்சராத்திர முதலியவற்றிற்கும், கற்பசூத்திரம் போல வேதவிதியை வகுத்துக்கூறுங் காமிக முதலிய சிவாகமங்கட்கும் இவ்வேறுபாடு வாயவ்வியசங்கிதை முதலிய புராணங்களின் முழங்கவும் அவ்வேறுபாடு உணராது தந்திரமென்னும் பொதுப்பெயரே பற்றிச் சித்தாந்த சைவாகமங்களையுஞ் சமயநூல்களோடு வைத்தெண்ணியும் இகழும் புல்லறிவாளர் சற்சூத்திரர் அசற்சூத்திரரென்னும் வேறுபாடு அறியாது ஒன்றாக வைத்தெண்ணி இகழ்தல் வியப்பன்று என்க.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவஞானபாடியம்

மங்கல வாழ்த்து

காமிகம் முதலிய சைவாகமங்களுள் ஞானபாதப் பொருளின் இகலறுத்து அவற்றின் பொருளுண்மை போதித்தற்கு இரௌரவாகமத்தில் எழுந்த சிவஞானபோத நூலினைத் தமிழுலகம் உய்தற்பொருட்டு மொழிபெயர்த்துச் செய்து பொழிப்புரைப்பான் எடுத்துக்கொண்ட ஆசிரியர், சாக்கிரத்தே அதீதத்தைப்புரியுந் தமக்கு இடையூறு சிறிது மணுகாமை அறிந்தாராயினும், ஆன்றோராசாரம் பாதுகாத்தற்பொருட்டும், மாணுக்கர்க்கு அறிவுறுத்தற்பொருட்டும் முதற்கண் இடையூறு நீக்குதற்குரிய கடவுளை வாழ்த்துவதாகிய மங்கலவாழ்த்துக் கூறுகின்றார் :—

கல்லா னிழன்மலை
வில்லா ரருளிய
பொல்லா ரிணைமலர்
நல்லார் புனைவரே என வரும்.

வாழ்த்தும் வணக்கமும் பொருளியல்புரைத்தலும் என மங்கலவாழ்த்து மூவகைப்படும். அவற்றுள், இது பொருளியல்புரைத்தல் எனக்கொள்க.

நந்திபெருமானுக்கு இந்நூலறிவுறுத்தருளிய முதலாசிரியரென்பது உணர்த்துதற்குக் கல்லானிழல் என இடங்

கூறினார். ஆண்டெழுந்தருளி யிருந்து, சிவாகமப் பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று முரணுவனவாக மலைந்து வினாவிய நந்திபெருமானுக்கு, இந்நூலான் மலைவு தீர்த்தருளினார் என்பார் மலைவில்லார் என்றார். இல்லார் - இல்லாகச் செய்தாரெனப் பண்படியிற் பிறந்த வினைப்பெயர்.

இனி, மலைவில்லார் என்பது மேருவை வில்லாகவுடையர் எனக்கொண்டு, கல்லாலின் நிழலில் எழுந்தருளியிருந்து வீடுபேறும், மலையை வில்லாக வளைத்துப் பகைவரை வென்று போகமும் அளித்தருளியோர் எனினும் அமையும். எனவே, ஐந்தொழிற்கும் வினைமுதல் என்றவாறாயிற்று.

அருளிய என்பது செய்யிய என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்; [1]"உண்ணிய புகில்" என்றாற்போல. அது புனைவர் என்னும் பிறவினை முதல்வினைகொண்டு முடிந்தது. அருளுதல் - புனைந்தமை பற்றிக் கல்லானிழலில் வீற்றிருந்து மலைவு தீர்த்தருளிய ஆசிரியர் கருணைமீக்கூர்தல். அருளிய பொல்லார் எனப் பெயரெச்சமுடிபாகவைத்து உரைத்தலும் ஒன்று.

பொள்ளார் பொல்லார் என மரீஇயிற்று; சுயம்புமூர்த்தி என்றதாம்.

இணைமலர் - பண்புத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையாய்த் திருவடியை உணர்த்திற்று. இணை என்பதனைத் திருவடிக்கு அடையாக்கி இருபெயரொட்டாகுபெயர் என்றலும் ஒன்று. இவற்றியல்பெல்லாஞ் [2]சூத்திர விருத்தியுள் உரைத்தாம்; ஆண்டுக் காண்க. புனைவர் என்றதற்கேற்பத் திருவடியை மலராக உருவகஞ் செய்தாரென்றலும் ஒன்று.

நல்லார் - கேட்டுச் சிந்தித்துத் *தெளிந்து முதிர்ந்தோர். புனைதல் - [3]"தாடலை போல்" அடங்கி நிற்றல். ஏகாரம் ஈற்றசை; தேற்றமெனினும் அமையும்.

---

[1]அப்பர் தேவாரம்—4. 11. 3. [2]தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி பக்கம்—சச. [3]திருவருட்பயன்—74.

பா - ம்—*தெளிந்த முதியோர்.

இப்பாட்டு வஞ்சித்துறை. இது கல் என்பது முதல் ஏ என்பதிறுவாய்ப் பன்னிருசொற்களாற் கூறவே, இந் நூல் பன்னிரு சூத்திரத்தாற் செய்யப்பட்டதெனவும், அவற் றுள் மும்மூன்று சொற்கள் ஒவ்வொரடியாக வைத்து நான் கடியாகக் கூறவே, இந்நூலும் அவற்றுள் மும்மூன்று சூத் திரம் ஒவ்வோரியலாக வைத்து நான்கியலாற் செய்யப்பட்ட தெனவும், அவற்றுள் முன்னீரடியும் ஒருவினைமுடிபும் பின்னீரடியும் பிறிதோர் வினைமுடிபுமாக இருவகைப்படுத் துச் செய்யவே, முன்னாறு சூத்திரமும் ஓரதிகாரமும் பின் னாறு சூத்திரமும் வேறோரதிகாரமுமாக இந்நூல் இரண்டதி காரத்தாற் செய்யப்பட்ட தெனவுங் குறிப்பானுணர்த்திய வாறு காண்க. இரண்டாமோத்தின் முதற்சூத்திரம் "இருவு மது" என முதலோத்தின் இறுதிச் சூத்திரத்தோடு மாட் டெறியப்படுவதென்பது உணர்த்துதற்கு 'மலைவு' என்பதனை ஈரடியினுஞ் சாரவைத்தார். 'கல்லாணிழல்' என முதலடியில் இடங்கூறவே முதலோத்துப் பிரமாணங் கூறுவதென்ப தூஉம், இரண்டாமடியில் 'மலைவில்லாரருளிய' எனச் செய்கை கூறவே இரண்டாமோத்து இலக்கணங் கூறுவதென்பதூஉம், மூன்றாமடியிற் 'பொல்லாரிணைமலர்' எனத் திருவடி கூறவே மூன்றாமோத்துச் சாதனங் கூறுவதென்பதூஉம், நான்கா மடியில் 'நல்லார் புனைவர்' எனப் பேறுகூறவே நான்காமோத் துப் பயன் கூறுவதென்பதூஉங் குறிப்பாற் பெறப்படும். பிறவும் இவ்வாறோர்ந்துணர்க. இங்ஙனம் நூனுதல் பொரு ளெல்லாங் குறிப்பாற் றன்னகத்தடக்கி நிற்றல் மங்கலவாழ்த் துக்கு இலக்கணமென்றுணர்க. இவ்வாறு நால்வகைப்படுத் தோதியது இந்நூலென்பது, [1]"ஈண்டளவும் பொருளியல்பும் வேண்டுஞ் செய்தி - முறைமைகளும் பெத்தமொடு முத்தி யெல்லாம்" என வழிநூலாசிரியர் வகுத்தோதியவாற்றானுங் கண்டுகொள்க.

[1]சிவஞானசித்தி, பரபக்கம்—கக.

அவையடக்கம்

மங்கலவாழ்த்துக் கூறுமுகத்தான் ஈண்டைக்கு இறைவனுவான் இவனென்பது உணர்த்தி, இனி அவையடக்கங் கூறுமுகத்தான் அவ்விறைவனால் இயம்பப்படும் நூல் உணர்ந்தாரது உயர்வும் ஏனைச் சமயநூல் உணர்ந்தாரது இழிவும் உணர்த்துகின்றார் :—

தம்மை யுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வார்
எம்மை யுடைமை யெமையிகழார்—தம்மை
உணரா ருணரா ருடங்கியைந்து தம்மிற்
புணராமை கேளாம் புறன் என வரும்.

உணர்ந்து எனவே குருமுகத்தாற் கேட்கப்படுஞ் சிவாகமநூல்பற்றியென்பது வருவித்து உரைத்துக்கொள்ளப்படும். தமையுடையதன் எனவே தாம் தலைவனுக்கு உடைப்பொருளென்பதூஉம், எம்மையுடைமை எனவே யாம் தமக்கு உடைப்பொருளென்பதூஉம் பெறப்பட்டன. உடைப்பொருள் அடிமையும் உடைமையுமென இருவகைப்படும். அவற்றுள், உயிர்வருக்கமெல்லாம் இறைவனுக்கு அடிமை எனவும், மாயை கன்மங்களும் அவற்றின் காரியங்களும் உடைமை எனவும் உணர்ந்துகொள்க.

தன்னுணர்வார் என்புழி இரண்டனுருபு விகாரத்தாற் றொக்கது. உடைமையின் என ஏதுப்பொருட்கண் வரும் இன்னுருபும், புணராமையான் என்னும் ஆனுருபுந் தொக்குநின்றன.

எமையிகழார் என்பது எம்மைக் [1]"குற்றங்கணீக்கிக் குணங்கொண்டு கோதாட்டுவா"ரன்றி இகழ்தல் செய்யாரென்க. எனவே, எம்மாற் செய்யப்படும் நூலையும் அவ்வாறு கைக்கொள்வர் என்பது குறிப்பெச்சம். தம்மை

[1] திருவாசகம், திருவம்மானை—உ0.

யுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வார் எனவே, தம்மை யுணர்ந்தன்றித் தலைவனை உணர்தல் கூடாதென்பது பெற்றும்.

அற்றேல், [1]"தன்னிலே தன்னை யறிந்தாய் - தன்னையுந் தானே காணும்" எனவும், [2]"அதிலறி வடங்கி - மன்னிட வியாபி யாய வான்பயன் றோன்றும்" எனவுந் தலைவனை யுணர்ந்தன்றித் தம்மையுணர்தல் கூடாதென்றுஞ் சார்புநூல் இதனோடு முரணும்பிறவெனின்,—முரணாது; அஃது ஆன்ம சிவரூபத்தான் ஆன்ம தரிசனமுஞ் சிவதரிசனத்தால் ஆன்ம சுத்தியு மாமாறு கூறிற்றெனவும், இஃது ஆன்மசுத்தியின் சிவப்பேறுமாறு உணர்த்துகின்றதெனவுந் தெரிந்துகொள் ளப்படு மாகலின். [3]"அரன் - றன்னிலே தன்னைக் கண்டு தமைக்காணார்" என்பதனோடு முரணுமையும் இவ்வாறே உணர்ந்துகொள்க.

இதனானே, தம்மையுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர் வாராவார் ஆன்மலாபப் பேறுடையார் என்பது பெற்றும். அவர் சிவமேயாகலின் எம்மையுடைமை என்றார். உடை மை - உடையராந் தன்மை. எம்மையுடைமையென இரண் டாவது குறிப்புப்பெயர் கோடல் அமையுமென்பது, [4]"இரண் டாகுவதே" என்னுஞ் சூத்திரத்துச் சேனாவரையர் "புகழை யுடைமை" என உதாரணங்காட்டி யாப்புறுத்தமையானும் அறிக.

தம்மையுணரார் எனப் பொதுப்படக் கூறுதலானே, தாமொரு பொருளுண்டென்பதை உணராத உலகாயதரும், தம்மைக் குணிப்பொருளென்று உணராத புத்தர் சாங்கியர் மாயாவாதிகளும், தம்மை முதல்வனுக்கு அடிமையென்று உணராத ஏனைச்சமயத்தாரும் அடங்குவர். பாஞ்சராத்திரிக ளுஞ் சிவாத்துவிதசைவருந் தம்மை உடைப்பொருளெனக் கொள்ளினும், அவருட் பாஞ்சராத்திரிகள் உடைப்பொரு

---

[1]சிவப்பிரகாசம்—72. [2]சிவப்பிரகாசம்—78.

[3]இந்நூல் கூ-ம் சூத்திரம், க-ம் அதி. நாடியோ.

[4]தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், வேற்றுமையியல், சூத் திரம்—கo.

ளாகிய தமக்கு அணுபரிமாணங் கோடலானும், உடையா னல்லாதானை உடையானென மயங்கிக் கோடலானும், உடையானுக்குப் பரிணாமங் கூறுதலானும், சிவாத்துவிதசைவர் உடையானது சிற்சத்திக்குப் பரிணாமங் கூறுதலானும், பிற வாற்றானும் அவரும் தம்மையுணரார் எனக்கொள்க.

'தம்மையுணர்ந்தார் தன்னுணர்வார்' எனவே தம்மை யுணரார் தன்னுணரார் என்பது தானே போதருமென்பது பற்றி உணராருணராரென் றொழிந்தார். முன்னின்ற உண ரார் எதிர்மறை வினைப்பெயர்.

அவர் உடங்கியைந்து தம்மிற் புணராமையாவது, பிறவிக் குருடர் பலர் குழீஇக்கொண்டு வேழங்காண்டல் விருப்பான் அது நின்றுழிச் சென்று கையினால் ஒவ்வோருறுப்பினைத் தைவந்து, வேழமாவதுமுறம்போல்வதென்றும், உரல்போல்வ தென்றும், உலக்கைபோல்வதென்றும், மலைபோல்வதென்றுந் தம்முண் மாறுகொண்டு ஒருவரையொருவர் மறுத்துக் கலாம் விளைத்தல்போலச், சித்தாந்தசைவநெறி நின்று ஆசான்றிரு வருள் பெறாதார் தத்தம் உணர்விற்கேற்பச் சமய நூல்களில் ஒவ்வொன்றனை ஆராய்ந்து அவற்றிற் கூறும் ஏகதேசப் பொருள்களைபற்றிக் கூறி, ஒருவரை யொருவர் மறுத்துத் தம்முண் மாறுகொண்டு கலாம்விளைத்தல். அங்ஙனங் கலாய்க் கின்றுழிக் கண்ணுடையானொருவன் நோக்கி, இவர் செவி முதலிய ஓரோருறுப்புக்களைபற்றிக் கூறிக் கலாம் விளைக் கின்றாரெனவும், வேழத்தினியல்பு வேறெனவுந் தெரிந்து ணர்ந்து அவர்க்கு அதனை உணர்த்தலுறின், [1]"கொடிறும் பேதையும்" போலத் தாங்கொண்டதேபற்றி அவனையுந் தம்முளொருவனாகவைத்து இழித்துக்கூறி, மாறுகோடலே யன்றிப் பொருளெனக் கொள்ளமாட்டார். அதுபற்றி அவன் வெகுளாது இவரதியல்பு இதுவென நகையாடி ஒழிந்துவிடும். அதுபோல, ஒவ்வொரு சமயநூல்பற்றி அங்ஙனம் பிணங்கு வாரை அவையெல்லாம் ஒவ்வோரேகதேச இயைபுபற்றிக் கூறினவாகலான், அவைபற்றிப் பிணங்கற்க எனவும்,

[1] திருவாசகம், போற்றித் திருவகவல், அடி—௬௩.

பொருட்டன்மை வேறெனவும் யாம் இந்நூலாலுணர்த்தப் புகின், அவர் அதனைக் கொள்ளமாட்டாது பயிற்சி வயத்தால் தாங்கொண்டதேபற்றி எம்மையுந் தம்முளொருவராக வைத்து இகழ்ந்துரைப்பாராகலின், அவ்வழி அவர் வெள்ளறிவு இதுவென் றொழிவதேயன்றி அதனைக் கொள்ளாமென்பார் கேளாம்புறன் என்றார். கேட்டல் - பொருளாகக் கோடல். அது "ஊறுகேளாது" என்பதனானும், [1]"கேளாரும் - வேட்ப மொழிவதாம்" என்பதனானும் அறிக.

புறன்-புறச்சமயம்பற்றி இகழ்ந்துரைக்கும் மொழியும், புறங்கூற்று மொழியுமென்பது இரட்டுற மொழிதலாற் கொள்க. புறங்கூற்று மொழியாவது புறச்சமயிகளல்லாத பாடாணவாதசைவர் முதலியோர் முன்னன்றிப் புறத்தே இகழ்ந்துகூறும் மொழி.

இச்சமயங்களெல்லாம் புறப்புறச்சமயமும், புறச்சமயமும், அகப்புறச்சமயமும், அகச்சமயமுமென நான்கு வகைப்படும். அவற்றுள், புறப்புறச்சமயம் உலகாயதம், நால்வகைப் பௌத்தம், ஆருகதமென அறுவகைப்படும். புறச்சமயம் தருக்கம், மீமாஞ்சை, ஏகான்மவாதம், சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரமென அறுவகைப்படும். அகப்புறச்சமயம் பாசுபதம், மாவிரதம், காபாலம், வாமம், வைரவம், ஐக்கியவாதசைவமென அறுவகைப்படும். அகச்சமயம் பாடாணவாதசைவமுதற் சிவாத்துவிதசைவமீறாக அறுவகைப்படும். இவையெல்லாம் அகம் புறம் என்று இரண்டாய் அடங்குமாறும் ஓர்ந்துணர்க.

இவ்வாறிரண்டாய் அடக்கியும், அவற்றைத் தம்முள் வேறுபாடுநோக்கி நான்காக வகுத்துக் கூறுதலும் அமையுமென்பது, தொல்காப்பியத்தில் அகம் புறம் என்றிரண்டாய் அடக்கிக்கூறிய பொருளைத் தம்முள் வேறுபாடு நோக்கிப் பன்னிரு படலத்தில் அகம் அகப்புறம் புறம் புறப்புறமென நான்காகப் பகுத்தோதியவாற்றானு முணர்க. இஃதறியாதார், தொல்காப்பியமும் பன்னிருபடலமுந் தம்முண் முரணுவன

[1]திருக்குறள்—643.

மாகக் கருதி, அவற்றுள் ஒரு நூலையேபற்றி மற்றொன்றனை இகழ்வர்.

ஈண்டுக்கூறிய சமயத்தாருள், உலகாயதர்முதல் ஆருகதர் ஈறாகிய அறுவரும், வேதஞ் சிவாகமமிரண்டனையும் நிந்திக்கும் நாத்திகராயினும், ஒரு நூலென்றும் பிரமாணமென்றுங் கொண்டு ஒருநெறிக்கண்ணே நிற்றலான் அவர் சமயம் புறப்புறச்சமயமென வேறுவைத் தெண்ணப்பட்டன.

தார்க்கிகர் முதற் பாஞ்சராத்திரிகளீறாகிய அறுவரும், வேதம் பிரமாணமெனப் பொதுவகையாற் கொள்ளினும், அவருள் தார்க்கிகர், தன்னாற் பிராமாணியங் கொள்ளாமையானும், வேதப் பொருளோடு முரணிப் பொருட்டன்மை கோடலானும், மீமாஞ்சகர் கருமகாண்டமாகிய வேதமாத்திரைக்கே பிரமாணங்கொண்டு ஞானகாண்டமாகிய உபநிடதங்களை இகழ்தலானும், ஏகான்மவாதிகள் ஞானகாண்டமாத்திரைக்கே பிரமாணங்கொண்டு கருமகாண்டத்தை இகழ்தலானும், ஏனை மூவரும் வேதவாக்கியங்களில் தத்தம் மதத்திற்குப் பொருந்துவனமாத்திரையே எடுத்துக்கொண்டு ஏனையவற்றிற்குப் பிரமாணங் கொள்ளாமையானும், வேதப்புறமாகிய நூல்களைப் பிரமாணமெனக் கோடலானும், இவ்வாறுவருஞ் சிவாகம நிந்தகராகலானும் இவர் சமயம் புறச்சமயமென வேறுவைத் தெண்ணப்பட்டன.

பாசுபதர் முதலிய ஐவரும், வேதஞ் சிவாகமமிரண்டற்கும் பொதுவகையாற் பிரமாணங்கொள்ளினும், அவ்விரண்டற்கும் புறமாகிய பாசுபத முதலிய நூல்கட்குச் சிறப்பு வகையாற் பிரமாணங் கோடலானும், வேதஞ் சிவாகமமிரண்டினும் ஆகா என விலக்கப்பட்டனவற்றை ஆசரித்தலானும், ஐக்கியவாதசைவர் வேதஞ் சிவாகம மிரண்டற்கும் சிறப்பு வகையாற் பிரமாணங் கொண்டு, அவற்றில் விலக்கியன ஒழித்து விதித்தவழி ஒழுகுவாராயினும் எல்லாப் பெருங் கேட்டிற்கும் மூலகாரணமாகிய ஆணவமலத்துண்மை கொள்ளாமையானும், அதனுண்மை சாதிக்குஞ் சிவாகம வாக்கியங்களை இகழ்தலானும் அவ்வாறுவகைச் சமயமும் அகப்புறச்சமயமென வேறுவைத் தெண்ணப்பட்டன.

ஏனைப் பாடாணவாதசைவர் முதலிய அறுவரும் பொருளுண்மையெல்லாஞ் சித்தாந்தசைவரோடொப்பக் கொள்ளும் அந்தரங்க உரிமையுடையராயினும், அவ்வப்பொருள்கட்குக் கூறுந் தன்னியல்பு பொதுவியல்பு மாத்திரையின் முரணுதலான் அவர்சமயம் அகச்சமயமென வேறுவைத்தெண்ணப்பட்டன.

இவ்வாறு நால்வகைச் சமயங்கட்குஞ் சித்தாந்தசைவத்தோடுளதாகிய வேற்றுமைத் தாரதம்மியங் கண்டுகொள்க.

அகச்சமயமாறனுட் சிவாத்துவிதசைவமாவது நிமித்தகாரணத்துக்குப் பரிணமங் கூறுவதாகலின், அது நிமித்தகாரணபரிணமவாதம் எனவுங் கூறப்படும். அங்ஙனங்கொண்ட சிவாத்துவிதசைவர் கருத்துணராதார் சிவாத்துவிதசைவமாவது யாதோவெனவும், [1]"நிகழ்சிவாத் துவிதாந்தத்துக் - குலவின ரளவளாவா" என்றமையின், இறுதிக்கண் எடுத்தோதப்படுஞ் சுத்தசைவம்போலு மெனவும் மயங்குவர். சுத்தசைவம் நுட்பப்பொருளுணராமை மாத்திரையேபற்றி வேறுவைக்கப்பட்டதன்றிக் கருத்துவகையாற் சித்தாந்தசைவத்தின் வேறன்மையிற் சுத்தசைவஞ் சித்தாந்த சைவத்துள் அடங்குமென்றுணர்க. அற்றாகலினன்றே, [1]"நிலவுல காய தாதி நிகழ்சிவாத் துவிதாந் தத்துக் - குலவின ரளவ ளாவாக் கொள்கைய தாகி" என ஏனைச் சமயங்களை எடுத்தோதி விலக்கிச் சுத்தசைவத்தை அங்ஙனம் விலக்காதொழிந்ததூஉமென்க.

இனி, இவ்வாறன்றிப் பாடாணவாதத்திற்கும் பேதவாதத்திற்குந் தம்முள் வேறுபாடு சிறிதாகலின், அவ்விரண்டனையும் ஒன்றாகவைத்தெண்ணிச் சுத்தசைவத்தையுமுடன்கூட்டி அகச்சமயமாறெனக் கோடலுமொன்று. இங்ஙனமாகலான் [2]"மெய்தரு சைவ மாதி யிருமூன்றும்" என்றதூஉம் பாடாணவாத முதலிய அறுவகைச் சைவங்களையுமெனக் காண்க. பாசுபதர் முதலியோர் கலைக்குமேலுள்ள தத்துவங்களை உணராமையின் அவர் [2]"வித்தையாதி - மெய்துதத்

[1]சிவப்பிரகாசம்—99. [2]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—கக௫.

துவங்க ளெய்வர்" எனக் கொடல் பொருந்தாமை அறிக. ஐக்கியவாதசைவர் கலைக்குமேலுள்ள தத்துவங்களுண் டெனக் கொண்டாராயினும், மூலமலம் உண்டென்பதறி யாமையின் மூலமல நீங்கிய முத்தர்க்கன்றிச் சுத்ததத்துவ புவனங்களி லெய்துதல் கூடாமையின், அவர்க்கு முத்தித் தானம் மோகினிக்குமேற் சுத்தவித்தைக்குக் கீழ் விஞ்ஞான கலர்க்குரிய தானமேயாமாகலின், ஏனைப் பாடாணவாதசைவர் முதலியோரே [1]"வித்தையாதி....தத்துவங்க ளெய்வர்" என் றறிக. [2]"புறச்சமயத் தவர்க்கிருளா யகச்சமயத் தொளியாய்" என்புழியும் அகச்சமயமென்றது, [3]"ஏகனனேக னிருள்கரும மாயை யிரண்டு" என்னும் ஆறுபொருளுங் கொண்ட பாடாணவாத முதலிய அறுவகைச் சைவங்களேயா மென வும், புறச்சமயமென்றது அங்ஙனம் பொருளுண்மை கொள் ளாத ஏனை மூவகைப் புறச்சமயங்களையு மெனவும் உணர்ந்து கொள்க.

புறப் புறச் சமயம்

உலகாயதம்

புறப்புறச்சமயமாறனுள் உலகாயதமாவது :—காண்ட லளவை ஒன்றே பிரமாணம் ; காணப்படும் நிலம் நீர் தீ வளி யென நான்கே தத்துவங்கள் ; இவை நித்தப்பொருள்கள் ; இவற்றின் கூட்டமே உடம்பு ; பாகடையுஞ் சுண்ணாம்புங் கூடியவழிச் செவ்வண்ணம் பிறக்குமாறுபோல இவற்றின் கூட்டரவின் ஒருணர்வுண்டாம் ; அவ்வுணர்வு உடம்பு வளர வளரும் தேயத் தேயுமாகலின், உடம்பிற்கு வேறே உயி ரென்பதும் பொய் ; உடம்பிற்கு இன்பத் துன்பங்கள் இயல்பாயுள்ளன ; இவற்றிற்குக் காரணம் வினையென்பதும்

---

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—கஙரு. [2]சிவப்பிரகாசம்—7.
[3]திருவருட்பயன்—52.

பொய் ; மயிலைச் சித்திரித்தாரையுங் குயிலைக் கூவுவித்தாரை
யுங் காணுமையிற் கடவுளுண்டென்பதும் பொய் ; இம்மை
யின் மங்கைப் பருவத்து மகளிரொடு மணந்து உண்டுடுத்து
வாழ்வதே துறக்கவின்பம் ; அதுபெறாது பகைவரால்
நோயால் வறுமையால் நால்களாற் பிறவாற்றால் வருந்து
வதே நிரயத் துன்பம் ; வேறே துறக்கநிரயமுள என்பதும்
பொய் ; நான்கு பூதக்கூட்டரவிற் பிராணவாயு ஒன்று நீங்கில்
உணர்விழந்து உடம்பு நாசமாம் ; அதுவே வீடுபேறு ;
வேறே வீடுபேறுண்டென்பதும் பொய் ; இவ்வுண்மை யுணா
ராத மடவோர் மறுமை யுண்டெனக் கொண்டு தவங்கள்
பட்டினி முதலியவற்றான் வருந்துவர் ; கற்பு முதலிய சங்
கேதநூல்கள் மதுகையின்றி மதியுடையோராற் செய்யப்
பட்டன ; பொன் நிலம் உணவு முதலிய தானங்களை உயர்த்
துக்கூறும் நூல்கள் பசியான் வருந்தி நல்கூர்ந்தோராற்
செய்யப்பட்டன ; தேவகுலந் தண்ணீர்ப்பந்தர் கூவல்
பொய்கை சோலை முதலியன செய்தலை உயர்த்துக் கூறும்
நூல்கள் வழிச்செல்வோராற் கூறப்பட்டன ; ஆகலான்
இவற்றைக் கைவிட்டு உழவு பசுக்காவல் வாணிகம் செங்
கோன்முறைமை முதலியனவாக ஆன்றோர் காட்டிய நெறியி
னின்று இம்மையின்பங்களை நுகர்ந்து வாழ்தல் உறுதிப்
பயன் என்பதாம்.

இவ்வுலகாயதநூல் செய்தோன் பிருகற்பதி யென்
றுணர்க. இவ்வுலகாயதர் தேகான்மவாதிகளும், இந்திரி
யான்மவாதிகளும், பிராணுன்மவாதிகளும், அந்தக்கரணுன்ம
வாதிகளுமெனப் பலதிறப்படுவர்.

பௌத்தம்

இனிப் பௌத்தமாவது :— உலகத்துப் பிறந்திறந்
துழன்று சில முதலியவற்றான் நல்லுணர்வு தோன்றி முழு
துணர்ந்து முத்திபெற்றுத் தன்னைப்போற் பிறருமுணர்ந்து
உய்தற்பொருட்டுக் கருணையினுற் பிடகநூல் செய்தவன் புத்
தக் கடவுள் ; அந்நூலிற் கூறும் பொருள்களாவன ஞானமே

ஆன்மா எனப்படும்; அது நீரோட்டம்போலச் சந்தான மாய்க் கணந்தோறுந் தோன்றி அழியும்; அங்ஙனம் தோன்றி யழியுங்கால் பான்மத நாற்றம்போல முற்கணத்தின் அழி வெய்தும் ஞானத்திற்றோன்றிய வாசனை, பிற்கணத்திற் றோன்றும் ஞானத்திற் பற்றுதலான் அறிவு முதலாயின நிக ழும்; மற்றும் உள்பொருளெனப்பட்டவையெல்லாங் கணந் தோறுந் தோன்றியழியும் ; இந்த ஞானத்திற்றோன்றிய வாசனை அழிவதே முத்தி என்பதாம். ஞானங்கூடக் கெடுதல் முத்தி என்பாருமுளர்.

இப்பௌத்தமதத்தர் மாத்தியமிகர், யோகாசாரர், சௌத்திராந்திகர், வைபாடிகரென நால்வகைப்படுவர். இந் நால்வரும், முறையே எல்லாப்பொருளுஞ் சூனியமெனவும், புறப்பொருள் சூனியமெனவும், புறப்பொருளுண்மை வழி யளவையான் அறியப்படுமெனவும், புறப்பொருள் காட்சிப் பொருளாமெனவுங் கூறுப. இந்நால்வரும் ஆதிபுத்தனுடைய மாணுக்கர்.

மாத்தியமிகர்

இவருள், மாத்தியமிகராவார்:—உலகத்துப்பொருள்கள் உள்பொருளாயின் அழியா ; இல்பொருளாயின் தோன்ரு ; உள்ளவுமில்லவுமாமெனின் முரணும்; இரண்டுமல்லவெனின் உணர்ச்சி கூடா ; ஆகலின் இந்நான்கு பகுதியுமின்மையான் எல்லாப்பொருளுஞ் சூனியமே ; மயக்கத்தாற் காட்சிப் பொருள்போலப் புலப்படுகின்றனவென ஆசிரியன் பிடக நூற்பொருள் உணர்த்தியவழி அதனை உண்மையாகக்கொண்டு மேல் வினவாதார்.

ஆசிரியன் மொழிந்தது பொருளெனக் கோடலிற் றலை மாணுக்கர், அதற்குமேல் வினு நிகழ்த்தாமையிற் கடை மாணுக்கரென இரண்டும் ஒருங்குற்று நின்றமையின், மத்தி யமமாணுக்கராய் மாத்தியமிகர் எனப் பெயர் பெற்ருர் என்பது.

யோகாசாரர்

இனி, யோகாசாரராவார்:—அங்ஙனம் ஆசிரியன் உணர்த்தியவழிப் புறப்பொருள் பாழென்பதனை உடம்பட்டு ஞானமும் அவ்வாறு சூனியமாயின் வழக்கற்பாடு கூடாதன்றே? என வினவினார்க்கு, நன்றே வினவினீர்! ஞானமாத்திரம் உள்ளது; அந்த ஞானம் சாகாரம் நிராகாரம் என்று இருவகைப்படும்; அவற்றுள், வட்டம் சதுரம் கறுப்பு சிவப்பு முதலிய வடிவிற்றாய் அகத்தே தோன்றும் ஞானம் சாகாரமெனவும், பந்தம் நீங்கியவழி அங்ஙனம் வேறுபாடின்றித் தொடர்ச்சியாய் எழுவதாகிய ஞானம் நிராகாரமெனவுங் கூறப்படும். இத்தன்மைத்தாகிய ஞானமேயன்றிப் பொருளென வேறில்லை; கனவின்கட் புறப்பொருளை அவாவாது கேவலஞானத்தானே வழங்கக் காண்டலான் நனவின்கண் வழங்குவதும் அவ்வாறேயாம்; அவ்வுணர்வு அகத்தின் நிகழ்வதேயாயினும், அநாதி வாசனைவயத்தாற் புறத்தே காணப்படுவதுபோலத் தோன்றி நின்றதெனக் கொள்க என்று ஆசிரியனுணர்த்தினன். அங்ஙனம் உணர்த்தப்பட்டோர், ஆசிரியன் மொழிந்ததனை உடம்பட்டு அதற்குமேல் வினவினாராகலின் யோகாசாரரென்றாயினார் என்பது.

பௌத்தமதத்தில் ஆசிரியன் மொழி உடம்படுதலை ஆசாரமெனவும் அதற்குமேல் வினவுதலை யோகமெனவுங் குறியிட்டு வழங்குபவாகலான், அவ்விரண்டானும் பெற்ற பெயர் என்றுணர்க.

சௌத்திராந்திகர்

இனிச், சௌத்திராந்திகராவார்:—அங்ஙனம் ஆசிரியனுணர்த்தியவழிப் புறப்பொருண் முழுவதுஞ் சூனியம் என்பதென்னை? யான் இது கண்டேனென்று உணர்வுழி யான் என்னும் ஞானம் அகத்துப்பொருளும் இது என்று சுட்டியறியப்படுவது புறத்துப்பொருளுமாகலான் அவற்றிற்கு வேறுபாடு தெற்றென விளங்குதலானும், இரண்டும் ஒருங்குணர்தலேபற்றி ஒன்றென்றல் பொருந்தாமையானும்,

இரண்டுமொருங்குணர்தல் எனவே, வேறுபாடின்மை தானே பெறப்படுதலானும், ஞானமே குடம் படம் முதலியனவாகத் தோன்றுகின்றதெனக் கோடல் பொருந்தமன்று என வினவினார்க்கு, நன்றே வினவினீர்! புறத்துத் தோன்றுவனவும் உள்பொருளேயாம்; அவை காட்சிப்பொருளல்ல; குடவடிவிற்றாகிய ஞானமுணர்ந்த பின்னன்றிக் குடமுணர்தல் கூடாமையிற் கணத்திற் றோன்றியழியுங் குடமுதலாயின அங்ஙனம் உணருங்காறும் நிலைபெறுதலின்மையாற் குடமுதலாயின தத்தம் வடிவினை ஞானத்தின்வைத்திட்டழிந்த பின்னை, ஞானத்துட் பற்றிய வடிவானே அங்ஙனம் இறந்துபோய குடமுதலாயின வழியளவையின்வைத்து உணரப்படும். இவற்றிற்குக் காரணம் என்னையெனின், புறம் அகம் என்னும் இருவகைச் சமுதாயமாம். அவற்றுட் புறச்சமுதாயம் நிலமுதலாயின. அவற்றிற்குக் காரணம் பரமாணுக்கள். அவை, நிலவணு நீரணு தீயணு வளியணு என நால்வகைப்படும். அவை ஒருங்குபலதொக்கவழிப் புறச்சமுதாயந் தோன்றும். இனி, அகச்சமுதாயம் சித்தமுஞ் சித்தப்பகுதியுமாம். அவற்றிற்குக் காரணம் ஐவகைப்படுங் கந்தங்கள்; அவை, உருவம் வேதனை ஞானங் குறி வாசனை என்பனவாம். கந்தமென்பது சமூகம் என்னும் பொருட்டு. அவற்றுட் சித்தத்தாற் சிந்திக்கப்படுஞ் சத்தமுதலாயின உருவக்கந்தம். இவை புறத்துள்ளனவாயினும் அகத்திற் சித்தத்தாற் சிந்திக்கப்படுதலின், அகச்சமுதாயத்துள் வைத்து எண்ணப்பட்டன. இனி, அகச்சமுதாயத்துட்பட்ட உடல் பொறி முதலியவற்றை உருவக்கந்தம் என்றலுமொன்று. அவ்வுருவக்கந்தத்தை உணருமுணர்வு ஞானக்கந்தம்; அது சாகாரம் நிராகாரம் என்னும் வேறுபாட்டாற் பிரவிருத்திவிஞ்ஞானமென்றும் ஆலயவிஞ்ஞானமென்றும் இருவகைப்படும். சாகாரஞ் சவிகற்பமாம். நிராகாரம் நிருவிகற்பமாம். இனி, இவ்வுணர்வாற்றோன்றும் இன்பத்துன்பநொதுமல்கள் வேதனைக்கந்தம். சாத்தன் கொற்றன் முதலிய பெயர்கள் குறிக்கந்தம். அப்பெயர்களாற் பகுத்துணருஞ் சவிகற்பவுணர்வு குறிக்கந்தமெனவும், நிருவிகற்பமொன்றே ஞானக்கந்தமெனவுங்

கோடலுமொன்று. அவற்றின் வாசனை வாசனைக்கந்தமாம். வாசனையெனினுஞ் செய்கையெனினும் ஒக்கும். குறியெனினுஞ் சஞ்ஞையெனினும் ஒக்கும். இவ்வைந்தும் ஒருங்கே தொகுதலான் அகசமுதாயந் தோன்றும். இவற்றுள், உருவக்கந்தம் புறசமுதாயத்துள் வைக்கப்படும்; ஏனை நான்குமே சித்தமுஞ் சித்தப்பகுதியுமாகிய அகசமுதாயம் என்பாருமுளர். சகமுழுதும் இவ்விருவகைச் சமுதாயத்துள் அடங்குமென்று ஆசிரியன் உணர்த்தினன். அதுகேட்ட மாணாக்கர், இங்ஙனம் மாணாக்கர் வினவிய கடாவிற்கேற்ப அறிவுறுக்குஞ் சூத்திரங்கள் எவ்வளவின் முடிவுபெறு மெனக் கடாயினர். அவ்வழி ஆசிரியன் சூத்திராந்தங் கடாவிய நீர் சௌத்திராந்திகரெனப் பெயர்பெறுக என்றமையின், அவர்க்கு அது பெயராயிற்று.

வைபாடிகர்

இனி, வைபாடிகராவார்:—ஆசிரியன் அங்ஙனம் உணர்த்தியவழி அது கேட்ட மாணாக்கர், புறப்பொருள் ஞானத்தால் அநுமித்தறியற்பாற் றென்றதென்னை? ஞானமே தனக்குக் காட்சிப் பொருளாகலானும், காட்சிப் பொருள் ஒன்றுமின்றாயின், வியாத்தி யுணர்தற்கு இடமின்மையான் வழியளவை நிகழாதாகலானும் இது மாறுகோளுரைபோலுமெனக் கடாயினராகலின், அவர் வைபாடிகர் எனப்பட்டார். மாறுகோளுரை எனினும் விபாடை எனினும் ஒக்கும். அவர்க்குப் புறப்பொருள் காட்சிப்பொருளாம் எனவும் ஆசிரியன் உணர்த்தினன்.

இங்ஙனம் வினவினர் கருத்துக் கேற்ப நால்வகைப்படுத்துச் செவியறிவுறுப்பினும், கணபங்க முதலியவற்றை உடம்பட்டுக் கோடலான் எல்லாரும் முறையானே முழுதுஞ் சூனியம் என்று கோடற்குரியர் என்பது ஆசிரியன் கருத்து. அங்ஙனமாயினும் வினவினர்கருத்துக் கேற்ப ஆசிரியன் கூறிய விடைப்பொருளை உறுதியாகக் கோடலின், மதம் வேறுபட்டு நால்வராயினர். இங்ஙனம் பௌத்தமதம் நான்குங் கண்டு கொள்க.

ஆருகதம்

இனி, ஆருகதமாவது:—சீவனும் அசீவனும் ஆச்சிரவமும் சமுவரமும் நிர்ச்சரமும் பந்தமும் வீடுமெனப் பதார்த்தங்கள் ஏழுள. இவற்றுட் சீவன் அநாதிசித்தனும் முத்தனும் பெத்தனுமென மூவகைப்படும். இவற்றுள், அநாதிசித்தன் அருகக்கடவுள். முத்தன் மோகமுதலிய பந்தத்தின் நீங்கினவன். பெத்தன் அவற்றுட் கட்டுண்டவன். இச்சீவன் எடுத்த உடம்பளவின் வியாபகமாய் உடம்புதோறும் வெவ்வேறாம்.

இனி அசீவன், புற்கலமும் ஆகாயமும் தன்மமும் அதன்மமுமென நான்குவகைப்படும். அவற்றுள் உருவப்பொருளான நிலமுதலிய நாற்பெரும் பூதமும், மரம் புல்லு முதலிய நிலையியற்பொருளும், பை முட்டை முதலியவற்றிற் பிறக்கும் இயங்கியற்பொருளுமெனப் புற்கலம் அறுவகைப்படும். இவற்றிற்குக் காரணம் பரமாணுக்கள். உலகாகாயமும் உலகங்கடந்த ஆகாயமுமென ஆகாயம் இருவகைப்படும். உலகங்களுக்கு உட்படுமாகாயம் உலகாகாயமெனவும், உலகங்கட்குப் புறத்தே எல்லையின்றியுள்ளது உலகங்கடந்தவாகாயமெனவும் உணர்க. தன்மம் புற்கலத்தின் வேறாய் நன்மையைப் பயப்பது. அதன்மம் தீமையைப் பயப்பது. அசீவ பதார்த்தவகை நான்கும் இங்ஙனம் கண்டுகொள்க. இவையெல்லாம் அத்திகாயமென்னும் வாய்பாடுகூட்டி வழங்கப்படும்.

இனி ஆச்சிரவமாவது, பொறிவழிச்சேறல்; கன்மத்தொடர்ச்சி யென்பாரும் உளர்.

சமுவரமாவது, அங்ஙனஞ் செல்லாமற்றடுத்து முத்திக்குக் காரணமாவது. அது நிலத்தின் எறும்புமுதலியன சாவாது வழிநோக்கி மெல்லமெல்ல வியங்குதலும், இனியவை கூறுதலும், நியமவுணவும் முதலாயினவாம்.

நிர்ச்சரமாவது, சுடுபாறையிற்கிடத்தல் தலைமயிர்பறித்தன் முதலிய தவம்.

பந்தமாவது, இருப்புக்குடம்மை தன்னகப்பட்ட சுரைப் பழத்தை நீர்நிலையிற் கீழ்ச்செலுத்துமாறுபோலச் சீவனு டைய சுதந்திரத்தை அடக்கிப் பிறவியிற் சுழல்விக்கும் மோக முதலிய எண்குணங்களுமாம்.

வீடாவது, இருப்புக்குடம்மை தகர்ந்தவழிச் சுரைப் பழம் மேலெழுமாறுபோலச் சீவன் மோகமுதலியவற்றின் நீங்கிச் சுதந்திரம்பெற்று உலகங்கடந்து எல்லையின்றியுள தாகிய ஆகாயத்தின் மேனோக்கியே சேறல். மேலெல்லைக்கண் இருத்தல் முத்தி யென்பாரும் உளர்.

இவ்வெழுவகைப் பதார்த்தங்களும் அநேகாந்தவாதத் தாற் கூறப்படும். அஃதாவது, உடம்பெடுத்தற்கு முன் சீவ னுண்டோ? இல்லையோ? என்று வினவழி, உண்டாம், இல்லையாம், உண்டுமில்லையுமாம், சொல்லொணாததாம், உண்டு மாஞ் சொல்லொணாததுமாம், இல்லையுமாஞ் சொல்லொணா ததுமாம், உண்டுமில்லையுமாஞ்சொல்லொணாததுமாமென எழு வகையான் இறுத்தல். வினவையெல்லாம் இவ்வாறே இறுக் கப்படும். ஆம் என்பது ஈண்டுச் சற்றென்னும் பொருட்டா யதோ ரிடைச்சொல். சொல்லொணாதது என்பது உளது மிலதுமல்லாதது என்னும் பொருட்டென்பது. எனவே, உள்ளதும் இல்லதும் உளதிலதும் இரண்டுமல்லதுமென நான்குபக்கமாய், இரண்டுமல்லதென்னும் பொருட்டாகிய சொல்லொணாததென்பதனோடு உள்ளதும் இல்லதும் உள திலதும் என்னும் மூன்றுங்கூட்ட ஏழு பக்கமாயின வெனக் காண்க.

பொருளியல்பு இவ்வெழுவகையுள் ஒன்றாகச் சொல்ல வும்படுஞ் சொல்லவும்படாது என்பது கருத்தாகலின், முரா ணுமையுமறிக. இவ்வெழுவகையுள் ஒவ்வொன்றைபற்றிக் கூறும் ஏனைச்சமயத்தார் கோட்பாடெல்லாம் உள்ளடக்கி நிற்றலின், இங்ஙனம் அநேகாந்தவாதங் கூறுஞ் சமயமே மேற் பட்ட சமயம் என்பது அவர்கருத்து. ஆருகதம் முடிந்தது.

இவருள், உலகாயதன் காட்சிவாதியெனவும், பௌத் தன் கணபங்கவாதியெனவும், ஆருகதன் அநேகாந்தவாதி

யெனவும், பௌத்தருள்ளும் மாத்தியமிகன் சூனியவாதியெனவும், யோகாசாரன் விஞ்ஞானவாதியெனவும், ஏனை இருவருஞ் சமுதாயவாதிகளெனவும் உணர்க. இவ்வாறு புறப்புறச் சமயமாறுங் கண்டுகொள்க.

புறச் சமயம்

தருக்கம்

இனிப் புறச்சமயமாறனுள் தருக்கமாவது:—வைசேடிகமும் நையாயிகமுமென இருவகைப்படும். அவற்றுள், வைசேடிகநூலிற் கூறும் பொருளாவன: திரவியம் குணம் தொழில் சாதி விசேடம் சமவாயம் இன்மையெனப் பதார்த்தம் எழுவகைப்படும்.

அவற்றுள் திரவியம், நிலம் நீர் தீ வளி ஆகாயம் காலம் திசை ஆன்மா மனமென ஒன்பது வகைப்படும். அவற்றுள், நிலமுதலிய நான்கும் அநித்தப்பொருள்கள். அவற்றின் காரணங்களாகிய நால்வகைப் பரமாணுக்களும் ஆகாயமுதலிய ஐந்தும் நித்தப்பொருள்கள். அவற்றுள், ஆகாயம் காலம் திசை மூன்றும் ஒவ்வொன்றேயாய் வியாபகமாயுள்ளன. ஆன்மாக்கள் வியாபகமாய் எண்ணிறந்தனவாம். மனம் அணுவளவிற்றாய் ஆன்மாக்கடோறும் வெவ்வேறாயிருக்கும். ஆன்மா பரமான்மா சீவான்மாவென இருவகைப்படும். பரமான்மா முற்றுணர்வுடையவன்; எல்லாம் வல்லவன்; அவனிச்சைவயத்தானே உலகந் தோன்றி ஒடுங்கும்; அவனாற் செய்யப்பட்டது வேதம். இனிச் சீவான்மாக்கள், சிற்றறிவினவாய் வினைக்கீடாகப் பிறந்திறந்து இன்பத்துன்பங்களை நுகர்வனவாம். ஆன்மாக்களுக்கு மனத்தோடு கூடாதவழி அறிவில்லை. இங்ஙனந் திரவியம் ஒன்பதுங் கண்டுகொள்க.

இனிக் குணங்களாவன: திரவியம் பற்றுக்கோடாக நிகழ்வன. அவை, உருவம் சுவை நாற்றம் ஊறு முதலியனவாக

இருபத்துநான்குவகைப்படும். அவற்றுள், புத்தி இன்பம் துன்பம் விருப்பு வெறுப்பு முயற்சி அறம் பாவம் என்னும் எட்டுக்குணமும், பாவனை யென்னும் வாதனையுஞ் சீவான்மாக்களுக்குச் சிறப்புக்குணங்கள். இவற்றுள், புத்தி விருப்பு முயற்சி மூன்றும் பரமான்மாவுக்குச் சிறப்புக்குணங்கள். பரமான்மாவின் குணங்களாகிய புத்திமுதலிய மூன்றும் நித்தியம். சீவான்மாக்களின் புத்திமுதலிய மூன்றும் அநித்தியம். ஏனையவும் ஓர்ந்துகொள்க.

தொழிலாவன : எழும்பல் வீழ்தல் வளைதல் நிமிர்தல் நடத்தலென ஐவகைப்படும்.

சாதியாவது : பலபொருட்குப் பொதுவாகிய தன்மை. அது பரம் அபரமென இருவகைப்படும்.

விசேடமாவது : ஒவ்வொருபொருட்கே உரிய தன்மை. அவை, நிலவணுமுதலிய பரமாணுக்களும் ஆகாயமுதலிய ஐந்துமாகிய நித்தப் பொருள்களின் வேறுபாடுணர நிற்பன வாய்ப் பலவாம்.

சமவாயமாவது : அவயவமுதலியவற்றிற்கு அவயவிமுதலியவற்றோடு நீக்கமின்றி உளதாகிய இயைபு. அஃது ஒன்றேயாம்.

இன்மையாவது : முன்னின்மையும் அழிவுபாட்டின்மையும் என்றுமின்மையும் ஒன்றினொன்றின்மையுமென நான்கு வகைப்படும்.

ஆக இங்ஙனங்கூறும் எழுவகைப் பொருள்களின் சிறப்பியல்பு பொதுவியல்பு வேற்றியல்புகளை உணரவே உடம்பு முதலியவற்றின் வேறாகிய ஆன்மாவினியல்பு விளங்கும்; விளங்கவே, உடம்பு முதலியவற்றை நானென்று எண்ணிய மித்தையுணர்வு கழியும்; அது கழியவே, முயற்சியின்மையின், அறம்பாவங்கள் இல்லையாய்ப் பிறவி ஒழியும்; ஒழியவே, வரக்கடவனவாகிய துன்பங்களின்மையின், உடம்பு முகந்துகொண்ட வினைப்பயன் நுகர்ச்சியாற் கழிவுழி இறுதித் துன்பங்கெட்டு மனத்தோடு கூடுதற் கேதுவின்மையின், அறிவின்

றிப் பாடாணம்போற் கிடப்பதே முத்தியென்பதாம். வைசேடிகநூல் செய்தவன் கணாதமுனிவன்.

இனி நையாயிகமாவது:—வைசேடிகநூல் கூறியவற்றைச் சிறுபான்மை வேறுபடுத்துப் பிரமாணம் பிரமேயமுதலாகப் பதினாறுவகையான் விரித்துக் கூறுவதாம். நையாயிகநூல் செய்தவன் அக்கபாத முனிவன்.

இங்ஙனம் இருவேறுவகைப்படுந் தருக்கநூலார் சிலவற்றிற்குக் கணபங்கங் கோடலின் அத்தவைநாசிகரெனவும், புத்தநூலார் எல்லாப் பொருட்குங் கணபங்கங்கோடலின் முழுவைநாசிகரெனவும் உணர்க. தருக்கநூலார் சிலவற்றிற்குக் கணபங்கங் கூறுமாறுவது, உண்டவுணவின் சாரமே அவயவங்களாய்ப் பரிணமித்துக் கணந்தோறும் வளர்ந்துந் தேய்ந்தும் வேறுபடுதலின், அவயவியாகிய உடம்பும் வளர்ந்துந் தேய்ந்துங் கணந்தோறும் பிறிதுபிறிதாம்; அங்ஙனங் கணந்தோறும் வளர்ந்துந் தேய்ந்தும் வருதல் காணப்படாதாயினும், மழைத்தாரையால் நிறையும் பொய்கைநீரும் இறைப்பக் குறையுங் கூவனீரும்போல முடிவின்கட் காணப்படுதலின், கணந்தோறும் வளர்தலுந் தேய்தலுமுடைமை பெற்றாம். இவ்வாறே மண்டொடுதல் பூரித்தல் முதலியவற்றால் நிலமும், யாற்றுநீர்ப்பெருக்கு முதலியவற்றாற் கடலும், கணந்தோறும் நிறைவு குறைவுடைமையான் இன்னோரன்னவை யெல்லாங் கணபங்கமாய்ப் பிறிதுபிறிது தோன்றுமெனக் கொள்வர்.

சௌத்திராந்திகரும் வைபாடிகருஞ் சமணருந் தார்க்கிகரும் பரமாணு காரணவாதிகளாயினும், அவருட் சௌத்திராந்திகரும் வைபாடிகரும் சமணரும் பரமாணுக்கள் ஒருங்கு பலதொக்குக் காரியமாமென்பர்; தார்க்கிகர் இறைவனிச்சைவயத்தாற் பரமாணுக்களிற் கிரியைதோன்றி, இவ்விரண்டு பரமாணுக்கள் தம்மிற்சேர்ந்து இரட்டையணுவாய், அவை மும்மூன்று தம்முட்சேர்ந்து மும்மையணுவாய், அவை நந்நான்கு தம்முட்சேர்ந்து நான்மையணுவாய், இவ்வாறே ஒன்றற்கொன்று சினையும் முதலுமாய் முறையே தோன்றிக் காரியப்படுமென்றும், ஒடுங்குங்காலும் இறைவனிச்சைவயத்தான் அம்முறையே ஒடுங்குமென்றுங் கொள்வர்.

தார்க்கிகருஞ் சௌத்திராந்திகரும் வைபாடிகரும் நிலவணு நீரணு தீயணு வளியணுவெனப் பரமாணுக்கள் நால்வகைப்படுமெனக்கொள்வர். சமணர் அவ்வாறு கொள்ளாது பரமாணுக்களெல்லாம் ஒருதன்மையனவே என்பர். இவை தம்முள் வேற்றுமை.

இங்ஙனமாயினுந் தார்க்கிகர், வேதநெறியினொழுகி வேதத்திற்குப் பிரமாணங் கோடலின், புறப்புறச்சமயிகளாகிய நாத்திகரோடு சேராது வைதிகருள்வைத் தெண்ணப்பட்டாரென்க. தார்க்கிகமதம் முடிந்தது.

மீமாஞ்சை

இனி மீமாஞ்சையாவது :—வேதத்திற் கருமகாண்டவாராய்ச்சி செய்தற்கெழுந்த நூலாகலின், அதுவும் வேதமெனப்படும். அது, பன்னிரண்டத்தியாயமாகச் சைமினி முனிவனாற் செய்யப்பட்டது.

அந்நூலுட் கூறும் பொருளாவது:—வேதம் ஒருவராற் செய்யப்பட்டதன்றி அநாதியே சுயம்புவாயுள்ளது ; அங்ஙனமாகலின் வேதம் பிரமாணமெனப்படும்.

வேதத்துள்ளும் "நீராடுக," "வேள்விசெய்க "வழிபடுக" என்றாற்போலத் தொழிற்படுத்துவனவாகிய சோதகவாக்கியங்களே பிரமாணமாம். உலகத்துச் சொற்பொருளுணருந் அவாவினராகிய இளையோர், " ஆவினை யாக்க " " மேதியை விடுக்க " என ஏவும் முதியோன் கூறும் மொழி கேட்டும், அதுபற்றி இயற்றும் முதியோன் செய்யுந் தொழிலினைக் கண்டும், பின்பு "மேதியை யாக்க" "ஆவினை விடுக்க" என மாறிக்கூறியவழி அங்ஙனஞ் செய்யுந் தொழிலினைக் கண்டும், இச்சொற்கு இதுபொருள் இச்சொற்கு இதுபொருளெனவும், இங்ஙனஞ் சொற்பொருளெல்லாந் தொழிற்படுத்துஞ் சொல்லானே உணர்தற்பாலன எனவும் உணர்ந்துகொள்வாராகலின், வேதத்தினும் அவ்வாறு தொழிற்படுத்துஞ் சொற்களே பொருள்விளக்கிப் பிரமாணமாமென்பது தெளியப்படும்.

அங்ஙனமன்றி, "உலகந் தோன்றி யொடுங்கும்" என்றும், "தோற்றியொடுக்குதற் கோரிறைவனுண்டு" என்றும், "இந்திரன்முதலிய கடவுளர் உளர்" என்றும், "அவர் இவ்வியல்பினர்" என்றும் பொருளியல்புகூறும் வாக்கியங்கள் பிரமாணமாகாவாயினும், அவை தொழிற்படுத்துவனவாகிய சோதகவாக்கியங்கட்குப் புனைந்துரைவகையான் உபகாரமாதல்பற்றிப் பிரமாணமெனக் கொள்ளப்படும்.

"இந்திராயசுவாகா," "வருணாயசுவாகா" என்றாற் போலும் வேதமந்திரங்களும் பொருளுடையவல்லவாயினும் விதிவாக்கியங்கட்கு உபகாரமாதல்பற்றிப் பிரமாணமெனப் படும்.

"சோதிட்டோமம்" "பரிமேதம்" என்றாற்போலும் வேள்விப்பெயர்களும், வேள்விகளின் வேறுபாடு முதலியன உணரநிற்றலிற் பிரமாணமாம்.

இங்ஙனம் வேதத்தின் விதிவாக்கியமல்லாதனவும் ஒருவாற்றான் விதிக்கு உபகாரப்படுதல்பற்றிப் பிரமாணமென்று உபசரித்துக் கொள்ளப்படும்.

வேதமெல்லாம் இங்ஙனம் விதியும் புனைந்துரையும் மந்திரமுங் குறியீடுமென நான்குவகைப்படும். இவற்றுள், விதி அங்கியும் ஏனைமூன்றும் விதிக்கு அங்கமுமாம். விதிவாக்கியம் விதித்தலும் விலக்குதலுமென இருவகைப்படும். அவை பற்றிச் செய்யும்வினையும் அறமும் பாவமுமென இருவகைத்து.

"ஆன்மாவை அறிக" என விதித்தலின் ஆன்மாக்கள் பலவாய் நித்தமாய் வியாபகமாய்ப் பிறந்திறந்து வினைகளைச் செய்து வினைப்பயன்களை நுகர்ந்துவரும்.

வினைசெய்தவர்க்கு வினையே துறக்கமுதலிய பயன்களை உதவும். காமியப்பயன்களைக்குறித்து வினைசெய்யின் அவ்வினை அவ்வப்பயன்களை உதவும். காமியம் வேண்டாது, விலக்கியனவும் ஒழித்து, வேள்வி செய்யின் அவ்வினை முத்தியை உதவும்.

இவ்வான்மாக்களுக்கு வேறாய்ப் பரமான்மா ஒருவன் உண்டு என்பதூஉம், உலகந் தோன்றி அழியும் என்பதூஉம் பொய்; உலகம் என்றும் இவ்வாறே நிலைபெறும் என்பதாம்.

இங்ஙனஞ் செய்யப்பட்ட சைமினிசூத்திரங்கட்குப் பாடியஞ் செய்தான் சபரமுனிவன். சூத்திரத்திற்கும் பாடியத்திற்குஞ் சிறுபான்மை வேறுபாடுகொண்டு பட்டாசாரியன் சூத்திரமதம்பற்றி வழிநூல்செய்தான். பட்டன் மாணாக்கனாகிய பிரபாகரன் பாடியமதம்பற்றி வழிநூல் செய்தான். இங்ஙனமாகலின் மீமாஞ்சைமதம் இருவகைப் பட்டது.

பட்டாசாரியன், கன்மமே பயன்கொடுக்குமென்றும் முத்தியில் நையாயிகர்போல ஆனந்தமுண்டு என்றுங் கொள்வன். பிரபாகரன், கன்மநாசத்தில் அபூர்வமென ஒன்று தோன்றிநின்று பயன்கொடுக்குமென்றும், வைசேடிகர் போலப் பாடாணம்போற் கிடப்பதே முத்தியென்றுங் கூறுவன்; பொருட்டன்மைகளினுஞ் சிறுபான்மை பட்டாசாரியனில் வேறுபடக்கூறுவன். பிரபாகரமதமெனினுங் குருமதமெனினும் ஒக்கும்.

மீமாஞ்சைநூல் பன்னிரண்டத்தியாயத்துள் முதலத்தியாயம், முதற்பாதத்திற் கருமங்களுக்கு நேரே பிரமாணமான விதிவாக்கியங்கட்குப் பிரமாணம் இல்லையென வாதிகள் கூறுஞ் சங்கைகளை மறுத்து வேதஞ் சயம்புவாகலிற் பிரமாணமாமென்றும், இரண்டாம் பாதத்திற் புனைந்துரை வாக்கியங்களும் மந்திரங்களுமாகிய இரண்டும் விதிக்கு வேண்டப்படுந் திரவியங்களுந் துதிகளும் முதலியவற்றைத் தெரிவித்தலிற் பிரமாணமாமென்றும், மூன்றாம் பாதத்தில் வேதத்தோடு முரணாது மனு முதலிய ஆன்றோராற் செய்யப்பட்ட மிருதி முதலியவற்றிற்கு மூலவேதம் உண்டென்று வழியளவையான் உணரப்படுதலின் அவை பிரமாணமாமென்றும், நாலாம் பாதத்தில் விதிவாக்கியத்தில் அகப்பட்ட வேள்விப்பெயர்கள் கருமவேறுபாடும் மாட்டேற்றும் அநுவாதமும் முதலியன உணர்நிற்றலானும் கருமத்திற்குப்

பெயராகலானும் பிரமாணமாமென்றும் இவ்வாறு பிரமாண மாமாறு உணர்த்துதலின், "பிரமாணவியல்" என்னும் பெயர்த்து.

இரண்டாமத்தியாயம், அங்ஙனம் பிரமாணமாகிய வேதத்திற் பெறப்பட்ட கருமங்கள், வேதவாக்கியங்களிற் கூறும் பகுதிவினை வேறுபடுதலும், ஒருவினை பலகாற்கூறு தலும், தொகைகூறுதலும், வெவ்வேறு குறியிடுதலும், குணவேறுபாடு கூறுதலும், வேறுபிரகரணத்திற் கூறுதலு மாகிய இவற்றுள் ஒன்றற்கொன்று வேறுபாடுடைமை தெரி வித்தலின், "கருமபேதவியல்" என்னும் பெயர்த்து.

மூன்றாமத்தியாயம், அங்ஙனம் பலவேறு வகைப்பட்ட கருமங்கட்குச் சுருதி இலிங்கம் வாக்கியம் பிரகரணம் தானம் குறியீடு என்னும் இவற்றானே இதற்கு இஃது அங்கமென வும், இஃது அங்கியெனவும், அங்கமுமங்கியுமா முறைமை கூறுதலின், "அங்காங்கியியல்" என்னும் பெயர்த்து. தலை மைப்பொருள் அங்கியும் தலைமையில்பொருள் அங்கமு மெனக்கொள்க.

சுருதி முதலியவற்றுட் சுருதியாவது, வேறொன்றனை அவாவாது தான் கருதிய பொருளைத் தானே தெரிவிப்பது. அது விதிக்குஞ்சொல்லுங் குறியீட்டுச்சொல்லும் விவகரிக் குஞ் சொல்லுமென மூவகைப்படும்.

இலிங்கமாவது, ஆற்றலாற் பொருளை உணர்த்துவது. அது சொல்லாற்றலும் பொருளாற்றலுமென இருவகைப் படும். ஒருமந்திரத்தின்வருந்தொழில்பற்றி அத்தொழில் நிகழுங் கருமத்திற்கு அம்மந்திரம் அங்கமென்பது சொல் லாற்றலாற் பெறப்படும். அவியினைக் கருவியாற் சுருவத் தாற் கையால் வாங்குக எனப் பொதுப்படக் கூறியவழி, கருவி இறைச்சிக்குஞ் சுருவம் நெகிழ்ந்தபொருட்குங் கை புரோடாசமுதலியவற்றிற்கும் அங்கமென்பது பொருளாற்ற லாற் பெறப்படும்.

வாக்கியமாவது, இங்ஙனஞ் சுருதியும் இலிங்கமுமன்றிச் சொற்றொடர்பு பற்றி உணரவருவது.

பிரகரணமாவது, "சோதிட்டோமம் வேட்க" என்றாற் போலும் விதி வாக்கியங்களாற் பொதுப்பட உணர்ந்து, சிறப்பானறியப்படாத கன்மங்களான் அவாவப்பட்டு இவ்வாறு செய்யற்பாற்றெனை வகுத்துக் கூறுவது. அது பெரும் பிரகரணமென்றும் இடைக்கட்பட்ட பிரகரணமென்றும் இருவகைப்படும்.

தானமாவது, நிரனிறையிடமும் அண்மையிடமுமென இருவகைப்படும். அவற்றுள் அண்மை, சொல்லினண்மையும் அநுட்டானத்தினண்மையுமென இருவகைத்து.

குறியீடாவது, காரணத்தான் வரும் பெயர். அது வேத மரபுபற்றிய பெயரும் உலகமரபுபற்றிய பெயருமென இருவகைப்படும்.

இவ்வாறு சுருதி முதலியவற்றின் இயல்பு உணர்ந்து கொள்க.

நாலாமத்தியாயம், இங்ஙனம் அங்கமும் அங்கியுமாகிய கன்மங்களை அநுட்டிப்பிக்கும் பிரயோகமாமாறு கூறுதலின், "பிரயோகவியல்" என்னும் பெயர்த்து. அங்கம் பிழைத்த வழி அங்கியின்பொருட்டு வேறங்கம் வேண்டப்படும்; அங்கி பிழைத்தவழி அங்கத்தின்பொருட்டு வேறங்கி வேண்டப்படுவதின்று. அங்கம் பிழைத்தவழி அதற்கு அங்கி பலவுளவாயின், யாதொன்றற்கு அங்கமாயே மற்றொன்றற்கு அங்கியாம் அதன் பொருட்டே வேறங்கம் வேண்டப்படும்; மற்றொன்றன்பொருட்டு வேண்டப்படுவதின்று என்றாற்போலத் தெரிவிப்பது பிரயோகமுறைமை என்க.

அஞ்சாமத்தியாயம், ஒரு பிரயோகத்துட்பட்ட அங்காங்கிகளை அநுட்டிக்கும் முற்பிற்பாட்டு முறைமையைச், சுருதிமுறைமை பொருண்முறைமை பாடமுறைமை முதலியனபற்றித் தெரிவித்தலின், "முறைமைப்பாட்டியல்" என்னும் பெயர்த்து.

இங்ஙனம் இரண்டாவதின், உற்பத்திவிதியான் அறியப்படுங் கருமபேதமும், மூன்றாவதின், உபகரிக்கும் விதியான் அறியப்படும் அங்காங்கியியல்பும், நான்கினும் ஐந்தினும், பிர

யோகிக்கப்படுவனவற்றின் விதியான் அறியப்படும் பிரயோக மும் முறைமைப்பாடுந் தெரித்துணர்த்தியபின், ஆறுமத்தி யாயம் பயன்கூறு முகத்தான் அதிகாரிகளாவாரைத் தெரி வித்தலின், "பயனியல்" என்னும் பெயர்த்து ; அதிகாரவிய லெனினுமாம்.

இங்ஙனம் நால்வகைப்படும் எடுத்தோத்துவிதிகளை ஆராயுமாறு ஆறத்தியாயத்துள் உணர்த்தி, மேல் ஏழாவது முதற் பத்தாவதிறுவாய் நான்கத்தியாயங்களான் மாட் டேற்றுவிதி ஆராயுமாறு உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வாறு செய்யற்பாற்று என எடுத்தோதுவது எடுத்தோத்துவிதி யெனவும், அதுபோலச் செய்க என மாட்டெறிவது மாட் டேற்றுவிதியெனவும் உணர்க.

அவற்றுள் ஏழாமத்தியாயம், "அதுபோலச் செய்க" என்னும் வசனத்தானும், அங்ஙனம் வசனமில்லனவற்றிற் குப் பெயரொருமையானும், அதுவுமில்லனவற்றிற்கு இது செய்க என விதித்தலான் அது செய்யுமாறு யாதானும் ஒன்ற னொடு மாட்டெறியும் வசனமுண்டென வழியளவையானுண ரப்படும்விதியானும் மாட்டெறியுமாறுணர்த்தி, எட்டாமத்தி யாயம், அங்ஙனம்பொதுப்பட வழியளவையான் உணரப்படு வனவற்றுள் எதுபோல் எது செய்யப்படுமென்று அவாய வழிச் சொல்லொப்புமை பொருளொப்புமைபற்றி இன் னதுபோலின்னது செய்யப்படுமெனத் தெரிந்தெடுத்துணர்த் துதலின், ஏழாவதும் எட்டாவதும் "மாட்டேற்றியல்" என் னும் பெயரினவாம்.

ஒன்பதாமத்தியாயம், அங்ஙனம் மாட்டெறிந்தமைபற் றிப் பகுதிப்பொருளிற் செய்யுங்காரியம் விகுதிப்பொருளிற் செய்வுழிப் பகுதியிற்கூறும் மந்திரமுஞ் சாமமுந் தொழிலும் விகுதிப்பொருளுக்கேற்ப வேறுபடக்கொள்ளுந்திறம் நியா யம்பற்றி ஊகிக்குமாறு உணர்த்துதலின், "ஊகவியல்" என் னும் பெயர்த்து.

பத்தாமத்தியாயம், அங்ஙனம் ஊகித்தபின்னர் மாட் டெறிந்தவற்றுள் ஆண்டைக்கு உரியனவாகாதவற்றை நியா

யம்பற்றி விலக்குமாறு உணர்த்துதலின், "விலக்கியல்" என்னும் பெயர்த்து.

இங்ஙனம் பத்தத்தியாயத்தினும் எடுத்தோத்துவிதியினும் மாட்டேற்றுவிதியினுந் தெரித்துணர்த்தவேண்டியவற்றைத் தெரித்துணர்த்தியபின்னர், ஏனை இரண்டத்தியாயத்தினும் இவ்விருவகைக்கும் பொதுவாகிய தந்திரமும் பிரசங்கமுமாமாறு உணர்த்துதலின், பதினோராமத்தியாயம் "தந்திரவியல்" என்னும் பெயர்த்து; பன்னிரண்டாமத்தியாயம் "பிரசங்கவியல்" என்னும் பெயர்த்து.

தந்திரமாவது, கருமஞ்செய்புங்காற் றலைமையின பலவுளவாய் ஒருதேசமும் ஒருகாலமும் ஒருகருத்தாவுமாயவழி, அவ்வவற்றிற்கெல்லாம் பொதுப்பட அங்கவனுட்டானம் ஒருகாற்செய்யவமையும் என்றாற்போல்வது. அங்ஙனமன்றி மறித்துஞ் செய்யற்பாலதாதலே அவாபம் என்பர். பிரசங்கமாவது, முதற்கண்வந்த ஆசிரியன் அமுதுசெய்தற்கட்ட அறுசுவையடிசில் ஆசிரியனையன்றியும் ஒருதலையான் அங்ஙனம் அட்டிடுதற்குரியனுய்ப் பின்புவந்த மருகனுக்கும் உபகாரமாதல்போல, ஒன்றன்பொருட்டுச் செய்தவினை மற்றொன்றற்கும் உபகாரமாதல். ஆசிரியனுக்கட்ட அடிசில் ஆசிரியனுடன்வந்தவர்க்கும் உபகாரமாதல் பிரசங்கமன்றென்பது.

மீமாஞ்சைநூலிற் பன்னிரண்டத்தியாயமும் நுதலிய பொருள் இங்ஙனந் தொகுத்துணர்த்தப்பட்டது. இவற்றிற்கு உதாரணம்விரிப்பிற் பெருகும். நையாயிகநூலிற் கூறுந் தருக்கமும், மீமாஞ்சைநூலிற் கூறும் நியாயங்களும் எல்லா நூல்கட்கும் உபகாரமாமெனக் கொள்க. மீமாஞ்சை மதம் முடிந்தது.

ஏகான்மவாதம்

ஏகான்மவாதமாவது:—மாயாவாதமும், பாற்கரியவாதமும், கிரீடாப்பிரம வாதமும், சத்தப்பிரமவாதமுமென நான்குவகைப்படும்.

மாயாவாதம்

அவற்றுள், மாயாவாதமாவது:—சச்சிதானந்தமாய் நித்தமாய் வியாபகமாய் நிற்பது பிரமம்; பரமார்த்தத்தில் அஃதொன்றே மெய்ப்பொருள்; ஏனையவெல்லாம் பிரமத்தின் விவர்த்தனமாய் இப்பியில் வெள்ளிபோல அவிச்சையினாற் காணப்படுவனவாகலிற் பொய். இங்ஙனந் தோன்றும் உலகத்திற்கு முதற்காரணமாகிய மாயை பிரமம்போலச் சத்துமன்றி முயற்கோடுபோல அசத்துமன்றி அநிருவசனமாயிருக்கும். அநிருவசனம் என்பது சொல்லொணாதது என்னும் பொருட்டு. இந்த மாயைக்கு வேறாகிய பிரமரூபமே யான் என வேதாந்த ஞானத்தால் அறிவதே முத்தியென்பதாம்.

பாற்கரியவாதம்

பாற்கரியவாதமாவது:—முன்கூறப்பட்ட பிரமமே சடமுஞ் சித்துமாகிய உலகங்களாய்ப் பரிணமித்தது. அங்ஙனம் பரிணமித்து விகாரப்பட்டமையை அறியாமையினாற் பந்தமாயிற்று. பரமார்த்தத்தில் ஒரு பொருளே. வேதாந்த ஞானத்தான் உடம்பிற்கு வேறாகிய ஆன்மரூபம் விளங்கும். அதுவே பரப்பிரமம் என்றறிந்து அதன்கண் இலயித்தலே முத்தியென்பதாம்.

கிரீடாப்பிரமவாதம்

கிரீடாப்பிரமவாதமாவது :—முன்கூறப்பட்ட பிரமமே நான். யான் ஒருபடித்தன்றிப் பலவேறுவகைப்பட்ட விகாரப்பொருள்களோடுகூடிப் பலவாற்றான் விளையாடுகின்றேன் என்று இவ்வாறறிவதே முத்தியென்பதாம்.

சத்தப்பிரமவாதம்

சத்தப்பிரமவாதமாவது :—காரணமாகிய பரப்பிரமம் இறுதிக்காலத்திற் சத்தவடிவிற்றாயிருக்கும். அஃது அவிச்சையினாற் சடமுஞ் சித்துமாய உலகங்களாய் விரியும். முடிவின்கட் சத்தமாத்திரையே உள்ளது என்று இங்ஙனமறிவதே முத்தியென்பதாம். இங்ஙனம் நால்வேறுவகைப்பட்ட ஏகான்மவாத நூல் செய்தவன் வியாதமுனிவன்.

சாங்கியமதம்

இனிச், சாங்கியமதமாவது :—மூலப்பகுதி, நித்தமாய் வியாபகமாய்ச் சடமாய் எல்லாப்பொருட்குங் காரணமாய் முக்குணங்களும் ஒப்பநின்ற அவதரமாய் அருவாய் உள்ளது. இஃது இருபத்துநாலாந் தத்துவம். இதன்கட் டோன்றுங் காரியம் புத்திமுதல் நிலமீறாக இருபத்துமூன்று தத்துவமுள. இத் தத்துவம் இருபத்துநான்கிற்கும் வேறாய் நித்தமாய் வியாபகமாய் அருவாய்ப் பலவாய் அறிவதுஞ் செய்வதுமின்றி அறிவுமாத்திரமாய் ஒன்றற்குக் காரணமாதலுங் காரியமாதலுமின்றிநிற்கும் ஆன்மாக்கள் இருபத்தைந்தாந் தத்துவமெனப்படும். இவ்விருபத்தைந்தாந் தத்துவமாகிய புருடன் முத்தியினும் பெத்தத்தும் ஒருதன்மையனேயாம். புருடனுக்கு மலினமென்பதில்லை. தாமரையிலைநீர் போல் ஒட்டற்று நிற்பன். அநாதியே புத்தியைச் சார்ந்த அவிச்சைவயத்தாற் பெத்தனெனப்பட்டு இன்பத்துன்பவுணர்வு தோன்றுகின்றது. புத்தியாவது மூலப்பகுதியின் பரிணாமம்; அதுவே மான் என்றும் அந்தக்கரணம் என்றுங் கூறப்படும். அது பொறிவழியான் ஞானமாய்ப் பரிணமித்து விடயத்திற் செல்லும். புருடன் செய்வானென்பதும் புத்தி அறியுமென்பதும் வேற்றுமையுணராமையான் என்பது. மூலப்பகுதியையும் புருடனையும் பகுத்துணரவே அவிச்சை நீங்கும்; அதுவே முத்தி எனப்படும். ஆன்மாக்களுக்கு வேறாய் இறைவனொருவன் உண்டென்பது பொய் என்பதாம். இந்நூல் செய்தவன் கபிலமுனிவன். இதனுட் கூறுஞ் சற்காரியவாதம் சைவமுதலிய சற்காரியவாத நூல்கட் கெல்லாம் உபகாரமாம். இதனுட் கூறும் அத்தியாசவாதம் மாயாவாதத்துக்கு உபகாரமாம். சாங்கியமதம் முடிந்தது.

யோகமதம்

யோகமதமாவது :—நிலமுதற் புருடனீறாகிய இருபத்தைந்து தத்துவமும் பெத்தமுத்திகளும் நிரீச்சுரசாங்கியர் கூறியவாறேயாம். மூலப்பகுதியையும் புருடனையும் பகுத்

துணரும் விவேகவுணர்வுபோல எண்வகையுறுப்பிற்ருகிய யோகமும் முத்திக்கேதுவாம். இருபத்தாருந் தத்துவம் இறைவனொருவனுளன். அவன், முற்றுணர்வுடையனுய்ச் சாத்திரங்களை அருளிச்செய்து புருடருக்கு ஞானத்தை அறிவுறுப்பனுகலின், இவ்வான்மாக்களுக்கு வேறென்றுணரப் படும் என்பதாம். இந்நூல் செய்தவன் பதஞ்சலிமுனிவன். யோகமதம் முடிந்தது.

பாஞ்சராத்திரமதம்

இனிப், பாஞ்சராத்திரமதமாவது :—இருபத்துநாலாந் தத்துவமாகிய குணதத்துவத்தின்மேல் இருபத்தைந்தாந் தத்துவம் வாசுதேவனென்று ஒருவனுளன். அவனே பரம் பொருள். அவனிடத்தினின்றுங் கண்ணனும், அநிருத்தனும், மகரத்துவசனும், இரௌகிணேயனுமென நால்வர் உலகங்களைப் படைத்தற்பொருட்டுத் தோன்றினர். இந்த நால்வகை வியூகங்களாற் சடமுஞ் சித்துமாகிய எல்லாவுலகமும் படைக்கப்பட்டனவாகலான், எல்லாம் வாசுதேவன் பரிணாமமேயாம். இங்ஙனங்கூறும் பாஞ்சராத்திரத்தினன்றி வேதங்களின் உறுதிப்பயனுண்டாகாது; ஆதலாற் பாஞ்சராத்திர முறையே தீக்கைபெற்று வாசுதேவனைவழிபட்டு வாசுதேவனுருவில் இலயமாதலே முத்தி என்பதாம். இந்நூல்செய்தவன் வாசுதேவன் என்க. பாஞ்சராத்திரமதம் முடிந்தது. இவ்வாறு புறச்சமயமாறுங் கண்டுகொள்க.

அகப் புறச் சமயம்

பாசுபதம்

இனி, அகப்புறச்சமயமாறனுட் பாசுபதமாவது:—ஆன்மாக்கள், பலவாய் நித்தமாய் வியாபகமாய்க் காரியகாரணக் கூட்டரவாற் ருேன்றும் ஞானத்தாற் றனித்தனி வேருயுள்ளன. இவ்வான்மாக்களுக்கு ஆணவமலம் என்பதொன்

றில்லை. மாயை கன்மம் என்றிரண்டாற் பந்தமுற்று இன்பத் துன்பங்களை அனுபவிக்கும். இவற்றின் உவர்ப்புத்தோன்றிச் சாத்திரமுறையானே தீக்கைபெற்றவன்பால் ஈசனுடைய ஞானம் போய்ப் பற்றும். அப்போது, குடும்பத்தின்பாரம் புத்திரர்பால் வைத்தொழித்துத் துறவறத்திற் செல்வார்போல, ஈசனுந் தன்னுடைய குணங்களை அவன்பாற் பற்றுவித்துத் தான் அதிகாரத்தினொழிவுபெற்றிருப்பன் என்பதாம்.

மாவிரதம்

மாவிரதமாவது:—மேற்கூறிப்போந்த இயல்பையுடைய ஆன்மாக்கள் அவ்வாறே பந்தமுற்றுச் சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கும். சாத்திரத்திற் கூறும்முறையே தீக்கைபெற்று எலும்புமாலையணிதன் முதலிய சரியைகளின் வழுவாதொழுகினவர் முத்தராவார். முத்தருக்குச் சிவனொடு சமமாக எல்லாக் குணங்களும் உற்பத்தியாம் என்பதாம்.

காபாலம்

காபாலமாவது :—ஆன்மாக்களியல்பும் பந்தவியல்பும் மாவிரதர் கொண்டவாறேயாம். சாத்திரமுறையே தீக்கை பெற்றுப் பச்சைக்கொடியொன்று கைக்கொண்டு நாடோறும் மனிதர்தலையோட்டில் ஐயமேற்றுண்பவர் முத்தராய்ச், சிவனுவேசித்தலால் எல்லாக் குணங்களும் பெற்றுச் சிவசமமாவர் என்பதாம்.

இம்மூவரும், முறையே சங்கிராந்தசமவாதியெனவும், உற்பத்தி சமவாதியெனவும், ஆவேசசமவாதியெனவும் உணர்க. இம்மூன்றுமதமுஞ் செய்தார் முறையே மாயை வித்தை காலமென்னுந் தத்துவங்களின் வைகும் உருத்திரர் மூவரெனக்கொள்க.

வாமம்

இனி, வாமமாவது:—பாற்கரியன் கூறியவாறே சடமுஞ் சித்துமாகிய அனைத்துலகுஞ் சத்தியின் பரிணாமமே. வாம

நூலில் விதித்த முறையே ஒழுகிச் சத்தியில் இலயித்தலே முத்தி என்பதாம். இந்நூல் செய்தார் சித்தபுருடர். சத்தி தத்துவத்தின் வைகும் ஓரான்மாவாற் செய்யப்பட்டது சுத்த சாத்தம் என்றறிக.

வைரவம்

இனி, வைரவமாவது :—பெரும்பாலும் வாமமதத்தோ டொத்துச் சிறுபான்மை ஆசாரங்களான் வேறுபட்டு வயிர வனே பரம்பொருளெனக் கொண்டு வைரவபதத்திற் சேர் வதே முத்தி என்பதாம்.

ஐக்கியவாதசைவம்

இனி, ஐக்கியவாதசைவமாவது :—[1]"இன்மைமல மாயைகன்ம மென்றிரண்டே யிறைதா னிலங்குபல வுயிர் களுமுன் புரிந்தவிரு வினையின் - றன்மைகளா லெவர்களுக் குந் தனுகரண புவனந் தந்திடுமிங் கிதனாலே யிருபய னுஞ் சார்ந்து - கன்மமெலா நேராக நேராதன் மருவக் கடவு ளரு ளாலெவையுங் கழித்திடுவ னதனாற் - பின்மலமா னவை யறுகா பெருகொளிமுன் புளதே பெற்றிடும்" என்பதாம். இவ்வாறு அகப்புறச்சமயமாறுங் கண்டுகொள்க. காளாமுகம் சாம்பவம் முதலியனவும் இவற்றின் பகுதியாய் அடங்கும்.

இனிப், பாடாணவாத முதலிய அகச்சமயங்களாறன் கருத்துச் சங்கற்பநிராகரணத்தில் விரித்தோதியவாற்று னறிக; ஈண்டும் வந்துழிவந்துழிக் காட்டுதும். ஈண்டுக் கூறாத சமயங்களும், கூறியவற்றின் பகுதியவாய் இவற் றுள்ளே அடங்கும். அஃதறிந்து அடக்கிக்கொள்க.

---

[1]சிவப்பிரகாசம்—34.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பொதுவதிகாரம்

பிரமாணவியல்

முதற் சூத்திரம்

ஈண்டு வடமொழிச் சிவஞானபோதத்துட் கூறியவாறே பொது உண்மை என்று இரண்டதிகாரமாகப் பகுத்துக் கொண்டு, பிரமாணம் இலக்கணம் சாதனம் பயனென நான்கு திறத்தாற் பொருளியல்புரைப்பான் எடுத்துக்கொண்ட ஆசிரியர், அவற்றுள் முப்பொருளின்வைத்து முதற்கட் பதியுண்மைக்குப் பிரமாணங் கூறும் முதற்சூத்திரத்துக்கு வார்த்திகமாகிய பொழிப்புரைப்பான் புகுந்து, சூத்திரத்தை மொழிபெயர்த்தருளிச் செய்கின்றார்:—

அவனவ ளதுவெனு மவைமூ வினைமையிற்
றோற்றிய திதியே யொடுங்கிமலத் துளதாம்
அந்த மாதி யென்மனார் புலவர் *எனவரும்.*

இங்ஙனம் பாடத்தை மொழிபெயர்த்துக்கொண்டு, என்பது சூத்திரமெனக்காட்டி, இனி அதன் கருத்துரைக்கின்றார்:—

என்பது சூத்திரம்; என்னுதலிற்றோவெனின், சங்கார காரணனாயுள்ள முதலையே முதலாகவுடைத்து இவ்வுலகம் என்பதுணர்த்துதனுதலிற்று எனவரும்.

சங்காரம் ஐவகைப்படும், அவற்றுள் முதலாவது, நிவிர்த்திகலையிலடங்கிய தத்துவபுவனங்களின் சங்காரம்; இரண்டாவது, பிரதிட்டாகலையிலடங்கிய தத்துவபுவனங்களின் சங்காரம்; மூன்றாவது, வித்தியாகலையிலடங்கிய தத்துவபுவனங்களின் சங்காரம்; நான்காவது, சாந்திகலையிலடங்கிய தத்துவபுவனங்களின் சங்காரம்; இறுதியது, சாந்தியதீதகலையிலடங்கிய தத்துவபுவனங்களின் சங்காரம்.

அவற்றுள், ஈண்டைக்கேற்புடையது இறுதிக்கண்ணதாகலின், ஈண்டுச் சங்காரகாரணன் என்றது சுத்தமாயாபுவனுந்தஞ் சங்கரிக்குஞ் சங்காரகாரணனாகிய பரமசிவனை; அயன்மாலொடுங்கூடக் குணதத்துவத்தின்வைகிப் பிரகிருதி புவனுந்தஞ் சங்கரிக்குங் குணிருத்திரனையன்றென உணர்க. என்னை? அவன் பிரகிருதியின் மேற்பட்ட புவனங்கட்குச் சங்காரகாரணனன்மையானும், பரமசிவன் இலயம் போகம் அதிகாரமென்னும் மூன்றவத்தையினும் முறையே அருவம் அருவுருவம் உருவமென்னும் மூன்று திருமேனிகொண்டு, சத்தன் உத்தியுத்தன் பிரவிருத்தனெனவும், சிவன் சதாசிவன் மகேசனெனவும் பெயர்பெற்றுநிற்பனென்றும், இங்ஙனந் தொழிலான் வேறுபட்டதன்றிப் பொருளான் வேறுபாடில்லையென்றும், பசுவர்க்கத்திற் பிரளயாகலரிற் பக்குவமுடையவன் சிகண்டருத்திரனென்றுஞ் சைவாகமங்களெல்லாம் ஓதுதலின், மகேசுரமூர்த்தியிறுவாயான திருமேனியே பரமசிவனுக்குச் சுதந்திரவடிவம், ஏனையவை அன்னவல்லவென்பது பெறப்படுதலானும் என்பது. இவ்வேறுபாடுணர்த்தற்கன்றே பொதுப்படச் சங்காரகாரணனை என்றொழியாது சங்காரகாரணனாயுள்ள முதலையே என விதந்தோதியதூஉமென்க.

இவ்வேறுபாடுணராது மகாருத்திரனாகிய பரமசிவனைக் குணிருத்திரனாகவைத்தெண்ணுவோரை நோக்கி, [1]"நம்மவரவரே - மூவரென்றேயெம் பிரானொடு மெண்ணிவிண்ணாண்டு மண்மேற் - றேவரென்றேயிறு மாந்தென்ன பாவந் திரித

[1] திருவாசகம், திருச்சதகம்—ச.

வரே" என வாதவூரடிகள் இரங்கிக் கூறிய திருவாக்கும் அறிக. இன்னும் [1]"தேவரி லொருவ னென்பர் திருவுருச் சிவனைத் தேவர்-மூவராய் நின்ற தோரார்" எ-ம், [2]"தேவராயு மசுரராயுஞ் சித்தர் செழு மறைசேர் - நாவராயு நண்ணுபாரும் விண்ணெரி காலிரு - மேவராய விரைமலரோன் செங்கண்மா லீசனென்னு-மூவராய முதலொருவன் மேயதுமுதுகுன்றே" எ-ம், [3]"வரியாய மலரானும் வையந் தன்னை - யுரிதாய வளக் தானு முள்ளு தற்கங் - கரியானு மறியாத கனலின் மேயான்- பெரியானென் றறிவார்கள் பேசு வாரே" எ-ம், [4]"மானை யுரித்ததள் கொண்டங்க மணிந்தவனை வஞ்சர் மனத்திறையு நெஞ்சணு காதவனை - மூவ ருருத்தனதா மூல முதற்கரு வை" எ-ம், [5]"படைத்தளித் தழிப்பமும் மூர்த்திகளா யினை" எ-ம், [6]"தேவர்கோ வறியாத தேவ தேவன் செழும் பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கு மற்றை-மூவர்கோ னாய்நின்ற முதல்வன்" எ-ம், [7]"முந்து நடுவு முடிவு மாகிய மூவ ரறியாச் - சிந்துரச் சேவடி யானை" எ-ம், [8]"முந்திய முதனடு விறுதியு மானாய் மூவரு மறிகிலர்" எ-ம், [9]"அரி யாகிக் காப்பா னயனாய்ப் படைப்பா - னரனா யழிப்பவனுந் தானே" எ-ம், [10]"வீரனயனரி.......யாரு மறியா வகையெங்க ளீசர் பரிசுகளே" எ-ம், வரும் திருவாக்குக்களானும் ஓர்ந் துணர்க. இதுவே சுருதி மிருதி புராணம் இதிகாசம் எல்லா வற்றிற்குங் கருத்தென்பது, சிவதத்துவவிவேகமுடையார் [11]"குணாதீதன்" என்னுஞ் சுலோகத்திற் கடாவிடைகளான் விரித்துக் காட்டியவாற்றான் அறிக.

---

[1]சிவஞானசித்தி. சுபக்கம்—௬௧. [2]சம்பந்தர்—1. 53. 1.

[3]சம்பந்தர்—1. 119. 9. [4]சுந்தரர்—7. 84. 7.

[5]சம்பந்தர்—1. 128. அடி 4. [6]திருவாசகம், திருச்சதகம்—௫௦.

[7]திருவாசகம், குயிற்பத்து—௫.

[8]திருவாசகம், திருப்பள்ளியெழுச்சி—௮.

[9]பதினொராந் திருமுறை, திருக்கைலாய ஞானவுலா, அடி—௧.

[10] ஷை பொன்வண்ணத்தந்தாதி—௧௫.

[11]௩௫-ம் சுலோகம்.

இங்ஙனமாயினும், சிகண்டருத்திரன் அயன்மால்போலச் சகலரினன்றிப் பிரளயாகலரிற் பக்குவமுடையோனைக் கட்டு நீங்கி முத்திபெற்ற கடவுளாகலானும், பரமசிவனுக்குரிய எல்லாப் பெயர்களும் வடிவமுந் தொழிலும் பெற்றுடையவனாகலானும், சைவாகமங்களை அறிவுறுக்குங் குரவனாகலானும், அயன்மாலிருவர்க்கும் மேலாய்ச், சைவத்தினெய்திச் சமய தீக்கை பெற்றோரால் வழிபடப்படுங் கடவுளாயினனென்க.

இங்ஙனங் கருத்துரைத்துக் கண்ணழித்துரைப்பான் புகுந்து ஈண்டு முதற்கண் உரைவகையாமாறு உணர்த்துகின்றார்:—

இதன்பொழிப்பு உரைத்துக்கோள்க எனவரும்.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொருள் முன்னர்க் கண்ணழித்துரைக்கும் உரைபற்றி உரைத்துக்கொள்க என்றவாறு. எனவே, பொழிப்புரை இங்ஙனம் இருவகைப்படும். அவற்றுள், கண்ணழித்துரைக்கும் பொழிப்புரை மாத்திரையே யாம் ஈண்டுரைக்கின்றாம். பிண்டமாகக்கொண்டுரைக்கும் பொழிப்புரை இதுபற்றி உணர்ந்துகோடல் எளிதாமாகலின், அஃது யாமுரைக்கின்றிலமெனை மாணாக்கர்க்கு அறிவுறுத்தவாறாயிற்று.

இங்ஙனம் பொழிப்புரை இருவகைப்படுமென்பது [1]"பொழிப்பெனப் படுவது பொருந்திய பொருளைப் - பிண்டமாகக் கொண்டுரைப் பதுவே" எ-ம், [2]"பாடங் கண்ணழிவுதாரண மென்றிவை - நாடிற் றிரிபில வாகுதல் பொழிப்பே" எ-ம் ஓதியவாற்றானறிக.

இஃது, ஏனைச் சூத்திரங்களினும் உய்த்துரைத்தற் பொருட்டு முதற்கண்வைக்கப்பட்டது. பிண்டப்பொருளெனினும் பதப்பொருளெனினும் ஒக்கும்.

---

[1]திவாகரம், ஒலிபற்றிய பெயர்த்தொகுதி, சூத்திரம்—கூ௦.

[2]தொல்காப்பியத்துச் சிறப்புப்பாயிரம் நச்சினார்க்கினியருரை மேற்கோள்.

உரைத்துக்கோள்க என்புழிக் 'கொள்' என்பது தற்பொருட்டுப் பொருட்கண் வந்த விகுதியாய்ப், பகுதியோடியைதற்குரிய துச்சாரியை பெற்று உரைத்துக்கொள் என நின்றவழி, அதுவும் பகுதித்தன்மைப்பட்டு மேல்வரும் வியங்கோள்விகுதி ஏற்றுத் தற்பொருட்டுப்பொருள் இனிது விளங்குதற்பொருட்டு உரைக்க என்னும் பொருட்டாய் நின்றது. இது சூத்திரவிருத்தியுள் உரைத்தாம். [1]ஆண்டுக் காண்க.

இங்ஙனம் ஆசிரியர் ஆணைத்தன்மையிற் கண்ணழித் துரைபற்றிச் சூத்திரத்திற்குப் பதப்பொருள் கூறுதும்.

அவனவளது...என்மனார் புலவர் என்பது ஆண் பெண் அலி என்றாற்போலும் உலகத்தொகுதி, தோற்றம் நிலை இறுதி என்னும் முத்தொழிலுடைமையான், ஒருவனாற் றோற்றப்பட்டு நின்று உள்ளதேயாம். அற்றேல், அஃது யாவனானுளதாமெனின், தானொடுங்குதற்கு நிலைக்களமான கடவுளினின்றும் உளதாம். ஒடுங்கியவாறே ஒழியாது மீள உளதாவது எதனாலெனின், சகசமான ஆணவமலந்தீர்க்கொடுங் காமையான் உளதாம். இங்ஙனமாகலின், சங்காரத்தொழிலைச் செய்யுங் கடவுளே முதற்கடவுளென்று கூறுவர் அறிவுடையோர் என்றவாறு.

எனும் என்பது இடைச்சொல்லடியாகப் பிறந்த பெயரெச்சமாய், இவ்வாறு என்னும் பொருள்குறித்து நின்றது. வடமொழிச்சூத்திரத்தில் "ஆதி" என்றதும் அப்பொருட்டு. அவை என்பது தொகுதி; அஃறிணைப் பன்மைச்சுட்டுப் பெயரெனக் கொள்ளின், உள எனப் பிரித்துப் பயனிலையாக்கித், தாம் என்பது அசையாகக் கொள்க. வினைமை - வினையுடைமை. உடைமை - உடைத்தாந் தன்மை.

அவ்வக்காலத்தன்றி மூவினையும் ஒருகாலத்துப்படுதல் கண்டிலம் என்பாரை நோக்கித் தன்மையின்வைத்து ஓதினார்.

தோற்றிய எனப் பிறவினை வாய்பாட்டானோதுதலின், அதற்குரிய வினைமுதல் வருவித்துரைக்கப்பட்டது. தோற்றிய

[1]தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி, பக்கம்—௪௧, ௪௨.

என்புழிப் படுசொற் றொக்குநின்றது. [1]"இல்வாழ்வான் என்பான்" என்புழிப்போல. திதிப்படும் உலகத்தைத் திதி எனவும், அந்தத்தைச் செய்யுங் கடவுளை அந்தம் எனவும் உபசரித்தார்.

காணப்பட்ட உலகத்தாற் காணப்படாத கடவுட்கு உண்மைகூற வேண்டுதலின், தோற்றிய திதியே யொடுங்கி யுளதாம் என உலகின்மேல் வைத்துக் கூறினர். சங்கார காரணனாயுள்ள முதலையே முதலாகவுடைத்து இவ்வுலகம் என்றதும் இக்கருத்தைபற்றி என்க. "தோற்றுவாேனாருவ னுளன்; அவன் ஒடுக்கி உளதாக்குவன்" எனக் கடவுளின் மேல்வைத்தோதிய வடமொழிச் சூத்திரத்திற்குந் தாற்பரியம் இதுவேயெனக்கொள்க.

ஏகாரம் தேற்றம். ஒடுங்கி என்பது பெயர். ஒடுங்கி என்புழி இன்னுருபும், மலத்து என்புழி ஆனுருபுந் தொக்கு நின்றன. ஆம் என்பதனை முன்னுங் கூட்டுக. என்மனார் என்பது செய்யுண்முடிபாயதோர் ஆரீற்று முற்றுச் சொல். மன் எதிர்காலவிடைநிலை. அது [2]"உயர்திணையென்மனார் மக்கட்சுட்டே" என்னுஞ் சூத்திரத்துச் சேனாவரையருரையானும் அறிக.

ஈண்டுப் புலவர்என்றது அளவையினியல்புணர்ந்தோரை.

இதனுள், அவனவ ளதுவெனு மவைமூ வினைமையின் என்பது ஓரதிகரணம்; தோற்றிய திதியே யொடுங்கி யுளதாம் என்பது ஓரதிகரணம்; அந்தமாதி என்பது ஓரதிகரணம்; ஆக மூன்றதிகரணத்தது இச்சூத்திரமென்றுணர்க. இம் மூன்றும், ஒன்றற்கொன்று முறையே ஏதுவும் பயனுமாய் ஒருபொருண்மேல் வருதலின், ஒருசூத்திரத்தாற் கூறினர். வருஞ் சூத்திரங்களினும் இவ்வாறே கண்டுகொள்க.

தன்னாற் கூறப்படும் பொருளும், அதன்கண் ஐயப்பாடும், அதற்குப் பிறர்கூறும் பக்கமும், அதனை மறுத்துக்கூறுஞ் சித்தாந்தத் துணிபும், இயைபும் என்னும் இவற்றிற்கு நிலைக்

[1] திருக்குறள்—41.

[2] தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம் கிளவியாக்கம்—க.

களம் ஈண்டு அதிகரணம் எனப்படும். இவற்றுள் இயைபு, நூலியைபும் அதிகாரவியைபும் ஓத்தியைபும் பாதவியைபும் அதிகரணவியைபுமென ஐவகைப்படும். அவையெல்லாம் ஆண்டாண்டுக் காட்டுதும்.

முதலதிகரணம்

இம்முதலதிகரணத்தாற் கூறப்படும் பொருளாவது, மேற் கருத்தாவினுண்மை சாதித்தற்பொருட்டு உலகிற்கு முத்தொழிலுண்மை சாதித்தலாம்.

அதற்கு அவை உளவோ இலவோ என்று இரட்டுறத் தோன்றும் ஐயப்பாடு.

ஈண்டு மீமாஞ்சைநூலாரும் உலகாயதநூலாரும் உலகத் தோன்றுதலும் அழிதலு மின்றி என்று மிவ்வாறே நிலை பெறுவதாகலின், உலகம் காரியப்பொருளாதலில்லையெனவும், எனவே இதுகொண்டு கருத்தாவினுண்மை சாதித்தல் "முயல் கோடுடைத்து; ஆன்வயிற்றுப் பிறத்தலான்" என்பதனோடு ஒக்குமெனவுங் கூறுவர்.

அவருள் மீமாஞ்சைநூலார் கூறுமாறுவது - உலகத் தோன்றிநின்றழியுமென்பது காட்சியளவையாற் பெறப்படு வதுமன்று; அவிநாபாவமாகிய ஏதுக்காணாமையின் வழி யளவையாற் பெறப்படுவதுமன்று; வேதத்துட் கூறப்படுத லாற் பெறுதுமெனின், வேதத்தில் "நடாத்துக," "நிறுவுக," "செய்க" என்றாற்போலத் தொழிற்படுத்தும் வாக்கியங்களை சொற்பொருளுணரும் வேட்கையாளர்க்கு அங்ஙனம் ஏவு வோர் சொற்கேட்டு இயற்றுவோர் செய்யுந்தொழிலானே அவ்வச்சொற்பொரு ளுணரநிற்றலிற் பிரமாணமாம்; அவ் வாறன்றிப் பொருளியல்புகூறும் வாக்கியங்களாற் சொற் பொருளுணரப்படாமையின் அவை பிரமாணமாகாவாயினும், தொழிற்படுத்தும் வாக்கியங்கட்கு யாதானுமொருவாற்றான் உபகாரமாதலுடைமையான் உபசரித்துப் பிரமாணமெனக் கொள்ளப்படுமாகலான், அதுபற்றி உரையளவையாற் பெறப்

படுமென்பதும் இன்று; ஆகலான், உலகிற்கு முத்தொழி லுண்மைபெறப்படாது என்பதாம்.

இவ்வாறு ஆசங்கைநிகழ்ந்தவழி, அதனை நீக்குதற்குக் கண்ணழித்து எடுத்துக்கொண்ட மேற்கோள் :—

ஈண்டு உளதாய் ஒருவனொருத்தி யொன்றென்று சுட்டப் பட்ட பிரபஞ்சம் உற்பத்தி திதி நாசமுடைத் தென்றது

எனவரும்.

ஈண்டு என்றது இவ்வதிகரணம் மூன்றனுள்வைத்து முதற்கண் என்பதாம்.

அவயவப் பகுப்புடைமையான் முத்தொழிலுடைமை துணியப்படுமென்றுணர்த்துவார் ஒருவ னொருத்தி யொன் றென்று சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்சம் எனச் சூத்திரத்தி னோதி யவாறே உடம்பொடுபுணர்த்து ஓதினர். எனவே, "உலகந் தோன்றி நின்று அழியும், அவனவளது வென்று இவ்வாறு பகுக்கப்படும் அவயவப்பகுப்புடைமையின், ஆடைபோலும்" என்னும் அனுமானத்தானே மூவினையுடைமை துணியப்படு மென்பதாயிற்று.

சொற்பொருளுணர்ச்சி, தொழிற்படுத்துஞ் சொன்மாத் திரையானே துணியப்படுமென்னும் வரையரையின்றித், தாய் தந்தை முதலியோர் இச்சொற்கு இதுபொருள் இச் சொற்கு இதுபொருளெனத் தெரிவித்தலானும், நிகண்டு நூன்முதலியவற்றானுந் துணியப்படுமாகலின், அதுபற்றிப் பொருளியல்பு கூறும் வாக்கியங்கள் பிரமாணமல்லவென்றல் பொருந்தாமையின், உரையளவையே பிரமாணமென்றோத வமையும்; அமையுமாயினும், அவர் மதமேபற்றி அவரை மறுத்தற்பொருட்டு மூவினையுடைமையும் வழியளவையாற் சாதித்தார்.

ஈண்டு அவயவமென்றது, ஆடையின் ஏகதேசமாய்த் தனித்தனி பிரிக்கப்படும் நூல்கள்போல ஒரு பொருளின் ஏகதேசமாய்த் தனித்தனி பிரிக்கப்படுந்தகுதியுடையவற்றை. நிலம் மலை கடல் முதலியவற்றின் ஏகதேசமாகிய மண் சிலை

நீர் முதலியன கொடுத்தல் பொழிதல் முகத்தல் முதலிய தொழில்களானே தனித்தனி பிரிக்கற்குரியவாமாறு காண்க. கலை ஆணவமலத்தின் ஏகதேசத்தை நீக்கிக் கிரியையை எழுப்புமெனவும், பரமசிவன் சுத்தமாயையின் ஏகதேசத்தைக் கலக்கிச் சுத்த தத்துவங்களைத் தோற்றுவிப்பனெனவும், அநந்ததேவன் அசுத்தமாயையின் ஏகதேசத்தைக் கலக்கிக் கலைமுதலியவற்றைத் தோற்றுவிப்பனெனவும் வழங்குவதுபற்றி அவயவம் எனப்படா; வேறுவேறு பிரிக்கற்குரியனவன்மையின். இவற்றை நீக்குதற்கண் ஒரு பொருளின் ஏகதேசமென்றொழியாது வேறுவேறு பிரிக்கற்குரியன அவயவம் என்றதூஉமென்க.

இங்ஙனமாயினும், தார்க்கிகர்மதத்திற் பரமாணுக்கள் அவயவமுடையனவல்லவாகலான் அவை தோன்றி நின்று அழியும் என்பது பெறப்படாமையின், அவயவமுடைமை காரியப்பாட்டிற்கு ஏதுவென்றல் யாண்டுஞ் செல்லாதாலெனின்,—அற்றன்று; அவன் என்றும் அவள் என்றும் அது என்றும் இவ்வாறு சடமுமாய்ப் பலவுமாய் உரைக்கப்படுவனவெல்லாந் தோன்றிநின்றழியுமென்பது கருத்தாகக்கொள்க.

[1]“இன்னுழை கதிரின் துன்னணு”க்களே பரமாணுக்களாம். அவற்றை மும்மையணுவெனக்கொண்டு அவற்றினும் நுண்ணியவாய்க் கட்புலனாகாதன உள என்றற்குப் பிரமாணமின்மையின், பரமாணுக்களும் அவயவமுடையனவேயாம். அல்லவெனக் கொள்ளினும், அவை சடமுமாய்ப் பலவுமாகலாற் றோன்றி நின்று அழிவனவேயாம் என்க. ஆணவமலஞ் சடமாயினும் பலவன்று; ஆன்மாக்கள் பலவாயினுஞ் சடமல்ல; ஆகலான் அவற்றின்கட் செல்லாமை அறிக.

இங்ஙனமாயினும், மாயை சுத்தமாயை அசுத்தமாயையென இரண்டாய்ச் சடமுமாகலான் அவை காரியப்பொருளாவான் செல்லும். அவை தனித்தனி ஒன்றேயாமெனிற்குட முதலியனவுந் தனித்தனி ஒன்றேயாகலாற் பலவாதல் யாண்டையது என்பதாய் முடியுமாலோவெனின்,—அற்றன்று;

[1]திருவாசகம், திருவண்டப்பகுதி, அடி—ரு.

அவனென்றும் அவளென்றும் அதுவென்றும் இவ்வாறு சுட்டியறியப்படுவனவெல்லாந் தோன்றி நின்று அழியும் என்பதே சித்தாந்தமுடிபெனக் கொள்க. இது விளங்குதற் பொருட்டன்றே ஆண் பெண் அலி என்றுதல், ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று என்றுதல் ஓதாது, அவனவளது எனச் சுட்டுப்பெயர்களான் ஓதியதூஉமென்க. இதற்கிதுவே பொருளாதல் உணர்த்துதற்கன்றே ஒருவனொருத்தியொன்றென்று சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்சமென உரைசெய்து எடுத்துக்கொண்டதூஉமென்க. [1]"அசத்தாஞ்சுட்டி யுணர்பொருளான வெல்லாம்", [2]"அறிவினு லறிந்த யாவு மசத்தாத லறிதி" என்னுந் திருவாக்குக்களானும் இதுவே இதற்குச் சிறந்த ஏதுவாதல் கண்டுகொள்க.

அற்றேல், [3]"அவனே தானே" எனவும், [4]"அவனிவனாய் நின்றமுறை" எனவும், [5]"அவனிவனனது" எனவும், [6]"அது நானேனென்று பாவிக்கச் சொல்லுவது" எனவுங் கூறுமாற்றால் நித்தப்பொருள்களுஞ் சுட்டியறியப்படுமாலோ வெனின்,—அற்றன்று; அவை அங்ஙனம் பொதுமையிற் சுட்டியறியப்படுமாயினும் அநுபவநிலையிற் சுட்டி அறியப்படாவென்பது, [7]"உரையுணர் விறந்துநின் றுணர்வதோருணர்வே" எனவும், [8]"அறிவிறந்தங் கறிந்திடர்" எனவும், [9]"பாவனை யிறந்து நின்று - பாவிக்கப் படுவ தாகும்" எனவும், [10]"ஆட்பாலவர்க் கருளும் வண்ணமு மாதி மாண்புங் - கேட்பான்புகி லளவில்லை கிளக்க வேண்டா" எனவும், [11]"ஏதுக்க ளாலு மெடுத்தமொழி யாலு மிக்குச் - சோதிக்க வேண்டா" எனவும் ஓதுவனவற்றான் அறிக.

---

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்.—உசுக. [2]சிவப்பிரகாசம்—55.
[3]இந்நூல் கo-ம் சூத்திரம். [4]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—நoச.
[5]திருவுந்தியார்—சo. [6]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உகூஅ.
[7]திருவாசகம், கோயிற்றிருப்பதிகம்—ந.
[8]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உகூச.
[9]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உசுகூ. [10]சம்பந்தர்—3. 54. 4.
[11]சம்பந்தர்—3. 54. 5.

பிரபஞ்சம் அவ்வாறன்றிச் சிறப்பியல்புபற்றி அநுபவமாய் உண்மையாற் சுட்டப்படும் என்னுங் கருத்தானன்றே, ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்றென்று சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்சமென்றொழியாது, உளதாய் என விசேடித்ததூஉமென்க. நித்தப் பொருள் சுட்டியறியப்படாதென்பது ஆறுஞ்சூத்திரத்திற் காண்க.

இங்ஙனம் வழியளவையானே உலகந் தோன்றி நின்று அழியுமெனச் சாதித்து மீமாஞ்சைநூலாரை மறுத்தவழி, உலகாயதநூலார் காட்சியளவை ஒன்றே பிரமாணமன்றி வழியளவை முதலியன பிரமாணமல்லவாகலான் அவற்றாற் சாதிப்பன பொருள்படாவாம் என்பர். வழியளவையின்றாயின், மேல்வரும் பயனைக் குறித்து முயற்சி செய்வாரில்லையாதல் வேண்டும். [1]"இம்மையின் முயற்சி யாலே யிருநிதி யீட்" டப்படும் என்பதே அவர் கொள்கையாகலான் வழியளவையும், அதுபற்றி உரையளவையும் பிரமாணமெனக் காட்டிய வழி, அவரும் அதனானே மறுக்கப்படுவாராயினும், அவர் மதமேபற்றி அவரை மறுத்தற்பொருட்டுத், தோன்றியழிதல் கண்கூடாகக் காட்டுவார், வேறுமோர் ஏதுக் கூறுகின்றார்:

தோற்றமுமீறும் உள்ளதன்பாலே கிடத்தலின் எனவரும்.

ஈண்டு உள்ளது என்றது திதியினை. கிடத்தல்-அதனோடு உடனிகழ்தல். அஃது எங்ஙனமெனின்,—ஏதுவை வலியுறுத்துதற்கு எடுத்துக்காட்டுவது உதாரணம் என்றறிக.

வார்த்திகப் பொழிப்பாவது உரைச்செய்யுளானும் பாச்செய்யுளானுஞ் செய்யப்படுமென்னும் வடமொழிமதம்பற்றிக், கருத்துரையும் மேற்கோளும் ஏதுவும் உரைச்செய்யுளான் உரைத்து, உதாரணம் பாச்செய்யுளான் உரைக்கின்றார் :—

பூதாதி யீறு முதலுந் துணையாகப்
பேதாய் திதியாகும் பெற்றிமையின்—ஓதாரோ

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௧௭.

வொன்றொன்றிற் றொன்றி யுளதா யிறக்கண்டு
மன்றேன்று முண்டேன்ன வாய்ந்து எனவரும்.

ஈறும் முதலுந் துணைக்காரணமாகக் கொண்டே திதி நிகழும். அற்றாயினும் ஒன்று தோன்ற ஒன்று நிற்ப ஒன்ற ழிவதன்றி ஒருங்கே தோன்றி ஒருங்கே நின்று ஒருங்கே அழியக் கண்டிலமாலெனின்,-ஒவ்வொரு கால விசேடத்திற் சாதிபற்றி ஒருங்கே தோன்றி ஒருங்கே நின்று ஒருங்கே அழிவதனைக் காண்டலால், என்றாயினும் அதற்குரிய காலம் வருமென்று உகைத்திற்கும் அங்ஙனமாதலுண்டென்று அக் காட்சிபற்றி அறியப்படும் என்பதாம்.

பூதாதி - அன்மொழித்தொகை. பூதாதிக்கு என நான் கனுருபு விரித்து உரைக்க. ஆகும் என்பது முற்றுவினை. பெற்றிமை என்றது ஈண்டுச் சாதியை. ஓகாரம்-எதிர்மறை. ஒன்றொன்றினென்பது, [1]"ஒன்றொன்றப் பார்த்துணர்வ துள்ளமே" என்புழிப்போல அடுக்குமொழி. கண்டும் என்னும் உம்மை சிறப்பு. பெற்றிமையின் ஒன்றொன்றிற்றொன்றி யுளதா யிறுதலாவது, [2]"பயில்வித் தெல்லாங் - காரிடமதனிற் காட்டு மங்குரங் கழியும் வேனில்" என்றதுபற்றி உணர்ந்து கொள்க. இங்ஙனஞ் சொற்பிரபஞ்சம் பொருட்பிரபஞ்ச மென்னும் இரண்டனுட் பொருட்பிரபஞ்சந் தோன்றி நின்று அழியுமென்பது ஏதுக்களாற் சாதிக்கப்பட்டது.

இனி இரட்டுறமொழிதலான், அவனவள் என்பதனாற் பெறப்படும் உயர்திணையும், அது என்பதனாற் பெறப்படும் அஃறிணையுமென்னும் இருதிணைப்பகுதித்தாய சொற்பிரபஞ் சம், இங்ஙனம் அவயவப்பகுப்புடைமையானும், சடமுமாய்ப் பலவுமாகலானும், சுட்டியறியப்படுதலானும், திதியின்பால் வினையிரண்டுங் காணப்படுதலானும் தோன்றிநின்றழித லுடைத்து எனவும் பொருளுரைத்துக்கொள்க.

---

[1]இந்நூல், கக-ம் சூத்திரம், க-ம் அதிகரணம்.

[2]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உக.

அற்றேல், வேதம் நித்தியம் என்னுஞ் சுருதிகளோடு முரணும்பிறவெனின்,—முரணாது; நித்தனாகிய பரமசிவனாற் செய்யப்பட்டமையானும், இறுதிக்காலத்துப் பரமசிவனிடத்தொடுங்கிய வேதம் படைப்புக்காலத்து முன்போலவே தோன்றுதலானும் நித்தமென்று உபசரித்துக் கூறப்படுமாகலின். சிவாகமங்களை நித்தமென்பதும் இக்கருத்தேபற்றி என்க. அங்ஙனமல்லாக்கால், வேதம் "பரமசிவனாற் செய்யப்பட்டது" என்னுஞ் சுருதிகளோடும், "அட்டாதச வித்தைக்கும் முதற்கருத்தாவாகிய சூலபாணி" என்றற்றொடக்கத்துப் புராணவசனங்களோடும், ஈண்டுக் கூறும் வழியானவையோடும் முரணுமாறறிக.

வித்தை பதினெட்டாவன:—இருக்குமுதலிய வேதம் நான்கும் சிக்கை கற்பசூத்திரம் வியாகரணம் நிருத்தம் சந்தோவிசிதி சோதிடமென்னும் அங்கமாறும், புராணம் நியாய நூல் மீமாஞ்சை மிருதியென்னும் உபாங்கம் நான்கும், ஆயுள்வேதம் வில்வேதம் காந்தருவவேதம் அருத்தநூலென்னும் இருக்கு முதலியவற்றிற்கு உபவேதம் நான்குமென இவை.

இவற்றுள், வேதம் நான்கும் பிரமகாண்டமும், பிரமஞானத்திற்கு நிமித்தமான கருமகாண்டமும் உணர்த்துவனவாம். சிவாகமங்களும் பிரமகாண்டமாயடங்குமென்க.

வேதங்களை எடுத்தல் படுத்தல் முதலிய இசைவேறுபாட்டான் உச்சரிக்குமாறு உணர்த்துவது சிக்கை.

வேதங்களிற் கூறுங் கருமங்களை அநுட்டிக்குமுறைமை உணர்த்துவது கற்பசூத்திரம்.

வேதங்களின் எழுத்துச்சொற்பொருளியல்பு உணர்த்துவது வியாகரணம்.

வேதங்களின் சொற்பொருள் உணர்விப்பது நிருத்தம்.

வேதமந்திரங்களிற் காயத்திரி முதலிய சந்தங்களின் பெயரும் அவற்றிற்கு எழுத்து இனைத்தென்றலும் உணர்த்துவது சந்தோவிசிதி.

வேதத்திற் சொல்லப்படுங் கருமங்கள் செய்தற்குரிய காலவிசேடங்களை உணர்த்துவது சோதிடம். இங்ஙனமாக வின் இவையாறும் வேதத்திற்கு அங்கமெனப்பட்டன.

பரமசிவன் உலகத்தைப் படைக்குமாறு முதலாயின கூறும் வேதவாக்கியப் பொருள்களை வலியுறுத்து விரித் துணர்த்துவது புராணம். இதிகாசமும் ஈண்டு அடங்கும்.

வேதப்பொருளை நிச்சயித்தற்கு அநுகூலமான பிர மாணமுதலியவற்றை உணர்த்துவது நியாயநூல்.

வேதப்பொருளின் தாற்பரியம் உணர்தற்கு அநுகூல மான நியாயங்களை ஆராய்ச்சி செய்து உணர்த்துவது மீமாஞ்சை. அது பூருவமீமாஞ்சை உத்தரமீமாஞ்சை என்றிரு வகைப்படும். அவற்றுள், முன்னையது மீமாஞ்சை யெனவும், வேதமெனவும், பின்னையது வேதாந்தமெனவும்வழங்கப்படும்.

அவ்வவ்வருணங்கட்கும் நிலைக்கும் உரிய தருமங்களை உணர்த்துவது மிருதிநூல். புராணமுதலிய நான்கும் வேதத் திற்கு உபாங்கம் எனப்படும்.

எல்லாம் அநுட்டித்தற்குச் சாதனமான யாக்கையை நோயின்றி நிலைபெறச் செய்வது ஆயுள்வேதம்.

பகைவரான் நலிவின்றி உலகங் காத்தற்கு வேண்டப் படும் படைக்கலம் பயிறலை உணர்த்துவது வில்வேதம்.

எல்லாக்கடவுளர்க்கும் உவகைவரச்செய்யும் இசை முத லியவற்றை உணர்விப்பது காந்தருவவேதம்.

இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் ஏதுவாகிய பொருள்களை ஈட்டும் உபாய முணர்விப்பது அருத்தநூல். இவை நான்கும் உபவேதமெனப்படுமென்றுணர்க.

இரண்டாமதிகரணம்

முதலதிகரணத்திற் பிரபஞ்சம் நித்தியமெனக்கொண்ட மீமாஞ்சை நூலாரையும் உலகாயதநூலாரையும் மறுத்துச், சொல்லும் பொருளுமென்று இருவகைப்பட்ட பிரபஞ்சம்

உற்பத்தி திதி நாசமுடைத்தெனக் கருத்தாவினுண்மை சாதித்தற்கோதிய ஏதுவை ஏதுக்களாற் சாதித்தவழி, ஏது உண்டு; சாத்தியம் இல்லையெனப் பிணங்கும் புத்தர் முதலியோரை மறுத்துப் பொதுவகையானுஞ் சிறப்புவகையானுங் கருத்தாவுண்மை சாதித்தற்கு எழுந்தது இரண்டாம் அதிகரணம். அதிகரணவியையும் இதனானே விளங்கும்.

இனி என்றது அதிகரணவியையுணர்த்துதற்பொருட்டு. முன்வரும் அதிகரணங்களினும் இவ்வாறே கண்டுகொள்க.

இனி ஒடுங்கின சங்காரத்தினல்லது உற்பத்தியில்லையென்றது எனவரும்.

சூத்திரத்தின் ஒடுங்கி என உலகவினைமேல்வைத்தோதி னமையின், அதற்கேற்ப ஈண்டும் ஒடுக்கின என்னுது ஒடுங்கின என உலகவினைமேல் வைத்துரைத்தார். சங்காரகருத்தாவைச் சங்காரம் என்று உபசரித்தார். அல்லதில்லை என எதிர்மறைமுகத்தாற் கூறினார், ஏனைக்கடவுளரிற் செல்லாமை அறிவுறுத்தற்பொருட்டு.

அற்றேல், உலகம் ஓரிடத் தொடுங்கி நின்று மீள உளதாமென்றது என்னை? உள்ளதாயின் உண்டாகவேண்டுவதில்லையாகலான், இல்லது உண்டாம்; உள்ளது அழியும்; இல்லவை தோன்றுங்காற் சந்தானமாய்க் கணந்தோறுந் தோன்றியழிவனவற்றுள், முற்கணத்தினின்றழியும் பொருள் பிற்கணத்திற் றோன்றும் பொருட்குச் சார்பாகலின், அவை அவ்வச்சார்பிலே வித்தின் கேட்டின் அங்குரம்போற் றோன்றும்; இதற்கொரு கருத்தா வேண்டுவதில்லையெனப் புத்தர் கூறுவர். அதனை மறுத்து மேற்கோளைச் சாதித்தற்கெழுந்த ஏது:—

இல்லதற்குத் தோற்றமின்மையின் என வரும்.

அற்றேல், உள்ளதற்கு உண்டாகவேண்டுவதென்னையென்றற்றொடக்கத்து ஆசங்கைகளை நீக்கி ஏதுவை வலியுறுத்துதற்கு எடுத்துக்காட்டும் உதாரணம்:—

இலயித்த தன்னிலில யித்ததாம லத்தா
லிலயித்த வாறுளதா வேண்டும் என வரும்.

உள்ளதற்கு உண்டாக வேண்டுவதென்னை யென்னும் ஆசங்கையை நீக்குதற்கு இலயித்தது இலயித்த தன்னில் ஆம் என்றும், அற்றேல், இலயித்தது இலயித்தவாறே ஒழியாது மீள உண்டாக வேண்டா, வேண்டுமாயின் முன் இலயித்த வின்றி நிலைபெறவே அமையுமென்னும் ஆசங்கையை நீக்குதற்கு மலத்தால் என்றும், நசித்தலேயன்றி ஒடுங்கிநின்று மீள உண்டாமென்றற்குப் பிரமாணம் என்னையென்பாரை நோக்கி இலயித்தவாறுளதாவேண்டும் என்றுங் கூறினார். இலயித்தவாறன்றி உளதாகாதென்னும் நியமமில்லையாயின், நெற் கமுகாய்நீளாது நெல்லாயே நீளுதற்கு ஏதுவென்னை யென்னுந் தருக்கமுகத்தானே அஃது அறியப்படுமென்பதாம்.

சற்காரியவாதம்

உற்பத்திக்கு முன்னுங் காரியம் உள்ளதென்று கொள்ளாக்கால், முயலின்கட் கோடுதோன்றுதவாறுபோல, மண் முதலியவற்றிற் குடமுதலியன தோன்றுதொழிதல் வேண்டும்.

அற்றேல், முன்னுங் காரியம் உள்ளதாயிற் காரகமுயற்சிகளாற் பயனென்னையெனின்,—கூவன் முதலியவற்றின் முயற்சிகளாற் புனல் வெளிப்படுமாறுபோலக் காரியம் வெளிப்படுதல் பயனென்க. அற்றேல், ஈரிடத்தினும் ஒப்பக் காரியம் உள்ளனவாயிற் கூவன்முதலியவற்றின் மண்டொடுதன்முதலிய முயற்சிகளாற் புனல் வெளிப்பட்டதென்னும் உணர்வு நிகழ்ச்சிபோல, மண்முதலியவற்றினுங் குடம் வெளிப்பட்டதென்னும் உணர்வு நிகழ்தல்வேண்டும். அங்ஙனமன்றி மண்ணிற் குடம் உண்டாயிற்றென்றும், கூவலிற் புனல் வெளிப்பட்டதென்றும் வெவ்வேறாய் உணர்வு நிகழ்தல் பொருந்தாதாலெனின்,—அற்றன்று; முன்னர்த் தூலவடிவிற்றாய் நின்று பின் வெளிப்பட்டதன்கண் வெளிப்பட்டதென்னும் உணர்வும், முன்னர்ச் சூக்குமவடிவிற்றாய் நின்று பின்னர்த் தூல

வடிவிற்றாய் வெளிப்பட்டதன்கண் உண்டாயிற்றென்னும் உணர்வும் நிகழ்தல் பொருந்துமென்க.

இன்னும், காரணமாய்நின்ற அவத்தையானன்றி வேற்றுப்பொருளாற் றடைப்பட்டு வெளிப்பட்டதன்கண் வெளிப்பட்டதென்னும் உணர்வு நிகழும். காரணமாய்நின்ற அவத்தைமாத்திரையானே தடைப்பட்டுநின்று வெளிப்பட்டதன்கண் உண்டாயிற்றென்னும் உணர்வுநிகழும். கூவன் முதலியவற்றிற் புனல், அவத்தையன்றி வேற்றுப்பொருளாகிய மண்ணே தடைசெய்து நிற்றலின், ஆண்டு வெளிப்பட்டதென்று வழங்கப்படும். அல்லுழிக் குடமுதலியவற்றை மண்முதலியனவாய்நின்ற சூக்குமாவத்தையே தடைசெய்து நிற்றலின், ஆண்டுத் தோன்றினவென்று வழங்கப்படுமென்பது. குயவன் முதலியோர் முயற்சிக்கு முன்னும் மண் முதலியவற்றின்கட் குடமுதலியன உளவெனக்கொள்ளின் அப்பொழுது காணப்படுகவென்பதூஉம் இதனானே மறுக்கப்பட்டது; மண்முதலியனவாய்நின்ற அவத்தையானே மறைபட்டு நிற்குமெனக்கோடலின்.

அற்றேல், கூவன்முதலியவற்றிற் புனன்முதலியன வுண்மை பிரமாணத்தான் அறியப்படுதலின், ஆண்டு வெளிப்படாமைக்குக் காரணம் வேற்றுப்பொருளாற் றடைப்பட்டு நிற்றலென்பது பெறுதும். ஈண்டு அத்தன்மைத்தாகிய பிரமாணமின்மையின், மண்முதலியனவாய்நின்ற காரணவத்தையே தடைசெய்து நிற்குமென்பது பொருந்தாது; அவை இல்லையாகலாற் காணப்படவில்லையென்பதே பொருத்தமுடைத்தெனின்,—அற்றன்று; "குடம் மண்ணின்கண் முன்னும் உள்ளது; ஆண்டுத் தோன்றுதலின், யாது யாண்டில்லை அஃது ஆண்டுத்தோன்றாது; வெண்மணலிற் றைலமும், முயலின்சென்னியிற் கோடும்போலும்" என்னும் அநுமானப் பிரமாணத்தானே முன்னுங் குடமுதலியன ஒருதலையாற் றுணியப்படுதலின், அது வெளிப்படாமைக்குக் காரணம், மண்முதலிய காரணவத்தையாற் றடைப்பட்டு நிற்றலேயென்பது பெறுதுமாகலின்.

அற்றேல், இங்ஙனஞ் சற்காரியவாதத்தின் வெளிப்படு தற்கு முன்னும் உளதெனக்கோடலின், வேறுவேறு நிகழுங் காரகமுயற்சிகள் பயனிலவாய் முடியும் பிறவெனின்,— முடியா ; சூக்குமவடிவினவாயுள்ளவை தூலரூபமாய் வெளிப் படுதற்பொருட்டு அவ்வவற்றிற்குரிய காரணமுயற்சிகள் ஒருதலையான் வேண்டப்படுமாகலின். அல்லதூஉம், காரணத் தோடு இயைபுடைத்தாயன்றிக் காரியம் பிறவாமையின், முன்னுங்காரியம் ஒருதலையான் உள்ளதென்று உணரப்படும். காரணத்தோடியைபு வேண்டாவாயின் எல்லாக்காரணத்தும் எல்லாக்காரியமுந் தோன்றுமைக்கு ஏதுவென்னையெனக. அவ்வச் சத்தியுடையவற்றிற் றோன்றுமெனிற் சத்தியுங் காரியத்தோடு இயைபுடைத்தாயன்றித் தோற்றுவியாது ; தோற்றுவிக்குமெனின், முற்கூறியகுற்றம் ஒழியாமை அறிக. இது ஞானமிர்தநூலினுங் கூறப்பட்டது :—

[1]" தந்து முதல காரக மைந்துறக்
கோட லாடை யின்றெனி னுடை
யுளதேற் காரக மென்னை யென்ன
வளையாக் காரக மசத்துற் பத்திக்
குண்டே யாக வாயிடை யாவினுந்
தண்டா தியாருந் தாம்வேண் டியமன்
கண்டோ ராயின் மன்ற கண்டில
மன்ன தாயி னதினஃ தூண்டென
வென்னை நியம மிதினுள திவ்வலி
யென்னிற் சித்த சாதன மன்றே
வன்றெனிற் காரகக் குழுவும் வென்றி
தாரா தோடு மோட வேரிசை
யெல்லா முடையு முடைய நல்லோய்
சொல்லே யாகு நிற்க வல்லே
யுற்பா திக்கும் வலியுண் டில்லைச்
சத்தி ரூப மாகிக் கரும
மென்றிடின் விசேட மின்ற தொன்றிடைக்

[1]ஞானமிர்தம்—15.

கண்டில மொன்றும் வென்றி யோ டொன்றக்
காரக மதற்குப் பேரிசை நியம
மாகத் தோற்று விக்குஞ் சிரிகை
வலியர் றுவய வெதிரே கத்து
மொலிகெழு முருடி யானுங் கலிகொள
வறிய லாகு மவ்வெளிப் படுச
லொலிகெழு தோற்ற மதனாற் கலிகெழு
தந்துமுதல காரகம் வந்தி லாமையிற்
புடமடி மறைத்த தடமலிந் தகன்ற
வேம முதல தாமினி தகற்றத்
தூமடி விளங்கு மியாங்கு மாமரு
கடமிக மறைத்த படங்கட மகற்ற
விடமிக விளங்கி யாங்கு வடிவுற
வெல்லாக் காரக முறினு முயற்கோ
டில்ல தில்ல தாகலின் வல்லே
கலைமுதன் மாயையி னிவணை
நிலைமலி புடைய வினையுங் காலே"

இதனானே இல்லதுமுள்ளதுமல்லாதபொருள் தோன்றுமென்னுஞ் சூனியவாதிகளையும், இல்லதுமுள்ளதுமான பொருள் தோன்றுமென்னும் அநேகாந்தவாதிகளையும் மறுத்தவாறாயிற்றென்க.

இங்ஙனம் இல்லதற்குத் தோற்றமின்மையின் என்னும் ஏதுவானே புத்தர் முதலியோரை மறுத்துச் சற்காரியவாதத்தான் ஒடுங்கின சங்காரத்தி னல்லது உற்பத்தியில்லை என்னும் மேற்கோளைச் சாதித்தவழிப், பாஞ்சராத்திரிகள் முதற்காரணத்தோடு இயைபுடைத்தாய்க் காரியந்தோன்றி அதன்கண் ஒடுங்கு மென்பதே பொருத்தமுடைத்தாகலின், உலகிற்கு முதற் காரணம் மூலப்பகுதியாகலான் மூலப்பகுதி வாசுதேவனே யாகலின், வாசுதேவன்பானின்றுந் தோன்றிவிரிந்த உலகம் ஆண்டு ஒடுங்குமென்பதே பொருத்தமுடைத்து; பரமசிவன் நிமித்தகாரணமாத்திரையேயன்றி முதற்காரணமாமென நும்மனோர் கொள்ளாமையின், நிமித்தகாரணத்தில்

ஒடுங்கு மென்றல் பொருந்ாதென்பர். அதனை மறுத்து மேற் கோளிற்போந்த குறிப்பேதுவை வலியுறுத்துதற்கு எடுத் துக்காட்டும் உதாரணம்:—

இலயித்த
தத்திதியி லென்னி னழியா தவையழிவ
தத்திதியு மாதியுமா மங்கு எனவரும்.

சித்தாகிய வாசுதேவனைச் சடமாகிய மூலப்பகுதி யென்று நீ கொள்ளினும், மூலப்பகுதிக்குக் கீழுள்ள ஏக தேச மாத்திரையேயன்றி அதன்மேலுள்ள புவனங்களும் உளப்பட முற்றும் ஆண்டு ஒடுங்காதென்பார் அழியாதவை எனவும், முற்றும் ஒடுங்குமிடம் இதுவென்பார் அழிவ தத் திதியு மாதியுமா மங்கு எனவும் கூறினர்.

"செய்யுட்க ளோசை சிதையுங்கா லீரளபு - மையப்பா டின்றி யமையுமா—மைதீரொற் - றின்றியுஞ் செய்யுட் கெடி னொற்றை யுண்டாக்கு - குன்றுமே லொற்றளபுங் கொள்" என்பது போலவே இவ்வெண்பாவினை இருதொடராக்கி வேறுவைத்துரைத்து இங்ஙனம் இருவகை யதிகரணப் பொருள் தருமாறு கண்டுகொள்க. ஈண்டு இலயித்த எனவும், தன்னிலில எனவும், யித்ததாம எனவும், லத்தா எனவும் வகையுளியாக வைத்துச் சீர்செய்து வெண்டளை சிதையாது தளையறுத்துக்கொள்க. அன்றி இதனை வெண்டுறைப்பாற் படுத்தினும் இழுக்காது. இலயித்த தன்னிலில யித்தது என் புழி, இலயித்ததென்பது ஏதுப்பொருண்மையுணர நின்ற பெயர். இலயித்ததெனச் சற்காரியவாதங்கூறவே இலயித்த வவத்தையின் அவ்வக்காரிய சத்திகளெல்லாமுடைய சமூக மாய்ச் சூக்குமமாய் நிற்பதொன்றுண்டு; அதுவே முதற் காரணமெனப்படும் எனப் பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரண மாகிய மாயையதுண்மையும் பெறப்பட்டது. அவை என்றது மாயாகாரியத் தொகுதியை. அஃறிணைப்பன்மைப் பெய ரெனக் கொள்ளின் அழியாது அழிவது என்னும் ஒருமைக ளோடு இயையாமை அறிக. ஆமங்கு என்பது பெயரெச்ச முடிபு. இரணியகருப்ப மதத்தையும் மறுத்தற் பொருட்டுப்

படைப்புக்கடவுளையும் உடன்கூறினார்; கூறவே, இவரோடு ஒருங்கெண்ணப்படுஞ் சங்காரக்கடவுளும் இவரோடுதோன்றி யழிவனெனப் பாசுபதர் முதலியோரையும் இதனானே மறுத்தவாறாயிற்று. இம்மூவரையுந் தோற்றுவிக்குங் காரணக் கடவுள் மகாசங்கார காரணனாகிய பரமசிவனென்பது அதர்வசிகையுபநிடத முதலியவற்றுட் காண்க.

நிவிர்த்திமுதலிய பஞ்சகலைகட்கும் அதிதெய்வமான பிரமன்முதலிய ஐவருள், பிரகிருதி மாயைகாறும் வியாபித்து நிற்கும்பிரதிட்டாகலைக்கு மாயோன் அதிதெய்வமாகலின் அப்பிரகிருதிமாயைக்கு அபிமானதேவதையென்னும் ஒற்றுமை பற்றிப் பிரகிருதிமாயையே வாசுதேவனெனவும், அதன்காரியம் அவன்வடிவெனவும், உபசரித்துக் கூறப்படும். அவ்வாறன்றிச் சித்தாகிய வாசுதேவனைச் சடமாகிய பிரகிருதியென்றற்குப் பிரமாண மின்மையானும், ஒற்றுமைபற்றிக் கொள்ளினும் பிரகிருதிக்கு மேலுந் தத்துவங்களுண்மை முன்னர்க் காட்டுதுமாகலின் அவை ஆண்டொடுங்குதல் கூடாமையானும், திதிக்கடவுளே முழுவதுஞ் சங்கரிக்குமாயின் திதிக்கடவுள் சங்காரக்கடவுள் படைப்புக்கடவுள் என்னும் பகுப்பேலாமையானும், சங்காரக்கடவுள் முழுவதுஞ் சங்கரிக்குங்காற் சிலரை யொழித்துச் சங்கரிப்பனென்பது பொருந்தாமையானும், சங்காரக்கடவுள் முழுவதுஞ் சங்கரித்தவழித் தானொருவனே நின்றமையிற் புனருற்பத்தி அவன்கணின்றே ஆகற்பாலதென்பது பொருத்தமுடைமையானும், பிரமன் முதலிய மூவரையும், சாக்கிரமூர்த்தி சொப்பனமூர்த்தி சுழுத்திமூர்த்தியெனக் கூறிப், பரமசிவனைத் துரியமூர்த்தியென உபநிடதங்களெல்லாம் மூவரின் வேறாக வைத்துக் கூறுதலானும், இவ்வாறு ஏனையோரைக் கூறாமையானும், சங்காரகாரணனாயுள்ள முதல்வனேமுதல்வன்; உலகமுழுவதும் அவன்பா லொடுங்கி அவனிடத்தினின்றே தோன்றுமென்பது போந்தவாறு அறிக. நிமித்தகாரணனாகிய முதல்வன் உலகிற்கு முதற்காரணம் அல்லனாயினும் முதற்காரணமாகிய மாயைக்கு ஆதாரமாய் நிற்றலின் உலகம் ஆண்டொடுங்கி ஆண்டுநின்று தோன்றுதல் அமையுமென்பது வித்

துண்டா மூலம் எனவருகின்ற வெண்பாவிற் காட்டுதுமாக லின், அதுபற்றி ஆசங்கையின்மை உணர்க. இன்னும்,

"உயர்கா யத்திரிக் குரிப்பொரு ளாகலிற்
றசாதன் மதலை தாபித் தேத்தலிற்
கண்ணன் கயிலையி னண்ணிநின் றிரப்பப்
புகழ்ச்சியி னமைந்த மகப்பே றுதவலிற்
றனதொரு விழியுட னொராயிரங் கமலப்
புதுமலர் கொண்டரி பூசனை யாற்றலி
னுங்கவற் கிரங்கி யாழியீந் தருடலி
னைங்கணைக் கிழவனை யழல்விருந் தாக்கலி
னமைப்பருங் கடுவிட மமுதுசெய் திடுதலிற்
றென்றிசைத் தலைவனைச் செகுத்துயிர் பருகலி
னவுணர் முப்புர மழியவில் வாங்கலிற்
றக்கன் வேள்வி தகர்த்தருள் செய்தலிற்
றனஞ்செயன் றனக்குத் தன்படை வழங்கலின்
மானுட மடங்கல் வலிதபக் கோறலின்
மாயோன் மகடூஉ வாகிய காலைத்
தடமுலை திளைத்துச் சாத்தனைத் தருதலி
னேழ்கடல் வரைப்பி னொன்றோ ரனேக
ரன்புமீ தூர வருச்சனை யாற்றலி
னன்கிரு செல்வமு மாங்கவர்க் கருடலி
னையிரு பிறப்பினு மரியருச் சித்தலி
னிருவரு மன்னமு மேனமு மாகி
யடிமுடி தேட வழற்பிழம் பாகலிற்
பிறப்பிறப் பாதி யுயிர்க்குண மின்மையிற்
கங்கைசூழ் கிடந்த காசிமால் வரைப்பிற்
பொய்புகல் வியாதன் கைதம் பித்தலின்
முப்புர மிறுப்புழி முகுந்தப் புத்தேள்
மால்விடை யாகி ஞாலமொடு தாங்கலி
னயன்சிர மாலை யளவில வணிதலின்
ஞானமும் வீடும் பேணினர்க் குதவலிற்
பசுபதிப் பெயரிய தனிமுதற் கடவு

ளும்பர்க ளெவர்க்கு முயர்ந்தோ
னென்பது தெளிய வியல்புணர்த் தோரே"

என்றிங்ஙனம் அரதத்தாசாரியர்கூறிய இவ்விருபத்திரண்டு ஏதுக்களாலும் பரமசிவனே பரம்பொருளென்பது தெளியப் படுதலின், அவனே முழுவதும் ஒடுக்கி உளதாக்குஞ் சருவ காரணனென்பது உணர்ந்துகொள்க. இவற்றை நாத்திகம் பேசி மறுத்துப் பாஞ்சராத்திரிகள் செய்த கிரந்தத்திற்கு மூலவசனம் இல்லையென்றொழிக.

இன்னும் பாஞ்சராத்திரிகள் சிவபுராணந் தாமதபுராண மாகலின், சாத்துவிக இராசத புராணமாகிய இரண்டு புரா ணங்களோடும் முரணியவழிப் பிரமாணமாகாதெனவும்; நான்முகனுடைய ஒவ்வொருநாள் கற்பமெனப் பெயர் பெறும், அவற்றுள், ஒருகற்பத்திற் பிரமன் சாத்துவிக குணத்தான் மேற்பட்டிருப்பன், ஒருகற்பத்தில் இராசத குணத்தான் மேற்பட்டிருப்பன், ஒருகற்பத்தில் தாமத குணத்தான் மேற்பட்டிருப்பன், ஒருகற்பத்தின் முக்குணங் களின் சங்கிரணத்தான் மேற்பட்டிருப்பன் ஆகலின் அவ்வக் கற்பங்களின் அவ்வக்குணங்களையுடைய கடவுள்புராணம் அவனால் விரித்துக் கூறப்பட்டனவாகலின், அவற்றுள், தாமதகுணத்தினையுடைய சிவன் பெருமைகூறிய புராணந் தாமதபுராணமென்பது துணியப்படுமெனவும்; இதற்கு மூல வசனம் மச்சபுராணத்திற் காணப்பட்டதெனவும் பிதற்றுவர். அது பகுத்தறிவில்லார் கூற்றேயாமென மறுக்க; என்னை: அவ்வக்கற்பங்களின் அவ்வக்குணங்களான் மேற்பட்டிருப் பன் நான்முகக்கடவுளென மச்சபுராணத்திற் கூறாமையின். ஒவ்வொருகற்பங்களின் ஒவ்வொருகுணம் மேற்பட்டு நிகழும் என்றதுமாத்திரையேபற்றி, நான்முகனும் அவ்வக்குணங்க ளான் மேற்பட்டிருப்பனென்றல் பொருந்தாமையின், கார் கூதிர் பனிமுதலியவற்றுள் ஒவ்வொன்று ஒவ்வொருகாலத் தின் மிக்குநிகழ்தலும், அதுபற்றி அவ்வக்காலங்களும் அவ் வப்பெயர் பெறுதலும், கார் கூதிர் முதலியனபற்றிச் செழிப் பனவாகிய பூவும் புள்ளும் முதலாயின அவ்வக்காலங்களின் மிக்குத்தோன்றுதலும், அதுபற்றிக் காப்பியங்களின் அவற்

றை வருணித்தலும் போலச், சாத்துவிகமுதலிய குணங்களின் ஒவ்வொன்று ஒவ்வொருகற்பத்தின் மிக்குநிகழ்தலும், அதுபற்றி அவ்வக்கற்பங்களும் அவ்வப்பெயர் பெறுதலும், அவ்வக்கற்பங்களின் அவ்வக்குணமுடைய கடவுளர் மேன்மை மிக்குத்தோன்றுதலும், அங்ஙனம் மிக்குத்தோன்றுதல்பற்றி அவ்வவர் புராணங்களின் அவ்வவர்மேன்மை கூறுதலும் பொருந்துமாறுணர்க.

அற்றேல், இங்ஙனங் கற்பங்களைப் பகுத்தோதிய மச்சபுராண வசனத்திற்குப் பயன் வேறின்மையின், அது பயனில் கூற்றாய் முடியுமாலோவெனின்,—அற்றன்று; புராணங்கள் ஒன்றற்கொன்று மாறுபடக்கூறுதலின், இவற்றுள் யாது பிரமாணம், யாது அப்பிரமாணமென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி, அவ்வக்குணம் மிக்குடைய கற்பங்களின் அவ்வக்குணமூர்த்திகளின் மேன்மை மிக்குத்தோன்றுதல்பற்றி அவ்வப்புராணங்கள் அவ்வாறு கூறுதலிற் கற்பவேறுபாடுபற்றி எல்லாப்புராணங்களும் பிரமாணமேயாமென்று உணர்த்துதற்கெழுந்ததாகலின், அதுவே பயனென்க.

அற்றேல், மச்சபுராணத்திற் கற்பங்களின் இயல்புவகுத்தோதிய வசனம்பற்றிக் கோடற்கு ஓரியைபில்லையாயினும், தாமதகுணமுடைய உருத்திரன் மேன்மை கூறுதல்பற்றிப் பிரமனுந் தாமதகுணமுடையன் என்னுமோவெனின்,—என்னும்; அங்ஙனங் கொள்வுழித், தாமதகுணமுடைய அரக்கர் பெருமை ஆண்டாண்டுக் கூறுதல்பற்றி வியாசர்முதலியோரையுந் தாமதகுணமுடையரென வேண்டுதலின். இதுவுங் குணமூர்த்திகளை நோக்கிக் கூறியது. துரியமூர்த்தியாகிய பரமசிவன் முக்குணங்கடந்தவனாகலின் அவ்விறைவன்பெருமை எல்லாக்கற்பத்தும் ஒப்பநிகழ்தலின், ஆண்டு ஆசங்கையின்மை உணர்க.

இனிச், சங்காரவுருத்திரனுஞ் சங்கரித்தற்றொழிலின் பொருட்டுத் தாமதகுணத்தை மேற்கொண்டதல்லது இயல்பாகவுடையனல்லன் என்க. தாமதகுணத்தின் காரியமாகிய துயில் மயக்கம் வஞ்சனைமுதலியன அவன்கண் இன்மையின். மாயோனுக்குச் சாத்துவிககுணங் கூறியது காத்தற்றொழின்

மாத்திரைக்கேயெனக் கொள்க. இன்னோரன்னவையெல்லாம் "பிரமதருக்கத்தவம்" என்னும் வடநூலுள் விரித்துக் காட்டியவாற்றான் அறிக. இதனானே வைணவம் நாரதீயம் கருடம் பாகவதம் பாற்மம் வராகமென்னும் ஆறும் சாத்துவிக புராணமெனவும், பிரமம் பிரமாண்டம் பிரமகைவர்த்தம் மார்க்கண்டேயம் பவுடிகம் வாமனமென்னும் ஆறும் இராசத புராணமெனவும், இலிங்கம் சைவம் ஆக்கினேயம் காந்தம் கூர்மம் மச்சமென்னும் ஆறும் தாமதபுராணமெனவும் பகுத்துக்கூறுதல் பொருந்தாமை அறிக. என்னை? புராணங்களெல்லாம் பரமசிவன் அருளிச்செய்யப்பெற்று, நான்முகனால் ஒருங்கே விரித்துக் கூறப்பட்டனவன்றி, அவ்வக் கற்பங்களின் அவ்வப்புராணங் கூறப்பட்டனவென்றற்கு ஏத்திலாமையின், அவ்வக் குணமூர்த்திகளின் மேன்மை கூறும் புராணங்களை அவ்வக்கற்பங்களின் விளக்குவித்தான் என்பது மாத்திரையேபற்றி அங்ஙனங் கோடல் பொருந்தாமையின்.

இனிச், சத்துவகுணமுதலியன உடைய கடவுளரைக் கூறுதல்பற்றி அங்ஙனம் பகுத்தாமெனின்,—அதனான் எமக்கு வருவதோர் இழுக்கின்று; எம்முடைய கடவுள் முக்குணங்களுங் கடந்தவனென்பது வேதஞ் சிவாகமம் புராணம் இதிகாசம் எல்லாவற்றினும் முழங்குதலானென்க.

அல்லதூஉம், அவர் சாத்துவிகபுராணமெனக் கொண்ட கருடபுராணத்திற் சிவரகசியத்தினும், பாற்மபுராணத்திற் சிவகீதையினும், இன்னும் பலவிடங்களினும் பரமசிவன் பெருமையை விரித்தெடுத்து இலிங்கபுராண முதலியவற்றினும் அதிகமாகக் கூறுதலின், இங்ஙனம் பகுத்ததனானும் அவர் கருத்து நிரம்பாமை அறிக.

இனி, உண்மையான் நோக்குவார்க்குச் சிவபுராணங்களெல்லாம் வேதத்திற்கு உபப்பிருங்கணமாய் வேதப்பொருளையே விரித்து எடுத்தோதுதலிற் சிறந்த பிரமாணமாமெனவும், ஏனைய புராணங்கள் அங்ஙனம் அல்லாமையின் இவற்றோடு முரணியவழி, முரணாதவாறு உய்த்துணர்ந்து பொருள் கொள்ளப்படுமெனவும், அவற்றுள், ஒரோரிடங்களின்

மாயோனுக்கும் பிரமனுக்குந் தாழ்வாக உருத்திரனைக் கூறுவனவெல்லாங் காத்தற்றொழிலும் படைத்தற்றொழிலும் இனிது நடாத்துதற் பொருட்டுச் சங்காரவுருத்திரன்கூறாய் அவர்பாற் றோன்றிய நீலலோகிதன்முதலிய அவதார மூர்த்திகளை அவர்க்குப் புதல்வரென்னும் உபசாரமேபற்றிக் கூறியனவாமெனவும் ஓர்ந்துணர்க.

பாரதத்தினும் ஓரோரிடங்களின் அங்ஙனங் கூறுவனவற்றையும் இவ்வாறே பொருளுரைத்துக்கொள்க; அல்லுழியெல்லாம் பாரதஞ் சிவன் பெருமையே விளக்குதலின். அது "பாரததாற்பரியசங்கிரக"த்துட் காண்க.

இங்ஙனமன்றி, "நாராயணன் நான்முகனைப் படைத்தான் நான்முகன் உருத்திரனைப் படைத்தான்" என்பது முக்கியப் பொருளென்பாரை, "நாராயணன்பானின்றும் பிரமன் றோன்றினான் நாராயணன்பானின்றும் உருத்திரன் றோன்றினான்" என்புழி, உருத்திரனென்றது யாரையெனவும், "நாராயணன்பானின்றும் உருத்திரன்றோன்றினான்" என்பது முக்கியப் பொருளெனக் கொள்வாரை "நான்முகன் உருத்திரனைப் படைத்தான்" என்புழி, உருத்திரனென்றது யாரையெனவுங் கடாவி மறுக்க.

அதர்வசிகைமுதலிய உபநிடதங்களிற் கூறும் பரமசிவன் "மும்மூர்த்திகளையும் படைத்தான்" என்றதுபோலக் குணமூர்த்திகளை இவ்வாறு கூறாது, தம்மையொழித்தொழிந்த இருவரையும் படைத்தாரெனவே கூறுதலாற் புராணங்கட்கும் அதுவே பொருளெனக் கொள்க.

"அயனை முன்படைத் திடுமொரு கற்பத் தரியை முன்படைத் திடுமொரு கற்பத் - துயருருத்திரன் றனைமுனம் படைப்ப னொருகற்ப மற்றொரு கற்பந் தன்னின் - முயலு மூவரை யொருங்குடன் படைப்பன் முன்பிறந்தவர் மற்றிருவரையுஞ் - செயலி னற்படைக் கவுமருள் புரிவன் சிவபிரானெனி லேற்றமிங் கெவனோ" எனச் சிவதத்துவ விவேகத்திற் கூறியதனையும் ஈண்டு விரித்துரைத்துக் கொள்க.

பாரதத்தில் "அளவில் பேரொளிப் பகவனா முருத்திரற் கச்சுத னான்மா" வாமெனச் சிவனுக்கு விண்டு ஆன்மாவென்றது அபேதமென்னும் பொருள்பட உபசரித்துக்கூறியது. சரீரமென்னும் பொருட்டு எனினும் அமையும். இவ்வாறன்றி ஆண்டு ஆன்மாவென்றது அந்தரியாமியென்னும் பொருட்டு எனக்கொள்ளின், "அளவில் பேரொளிப்பகவன்" என்று உயர்த்திக் கூறியதோடு முரணுமாறறிக. பாரதத்தின் மோக்க தருமத்தின், "ஆதலா லெனக்கான் மாவே யாமுருத் திரனை முன்னர்க் - காதலா லருச்சிக் கின்றேன் யான்" எனக் கண்ணன்கூறும் வாக்கியத்திற் சிவனைத் தனக்கு ஆன்மாவென்றது அந்தரியாமி யென்னும் பொருட்டேயாம்; தன்னாற் பூசிக்கப்படுங் கடவுளாதற்கு உரியபொருள் அதுவேயாகலானென்க.

இனி, வேதத்துட் கருமகாண்டத்தின் "விண்டு பரமன், அங்கி அவமன், அவ்விருவர்க்கும் இடைய யெல்லாத் தேவரும்" என்றது ஆண்டுச் செய்வதொரு வேள்வி விசேடத்தின் அவிர்ப்பாக மேற்குமுறையின் "விண்டு முந்தினவன் அங்கி பிந்தினவன் அவ்விருவர்க்கும் இடைய ஏனைத்தேவரெல்லாம்" என்னும் பொருட்டாகலின், ஆண்டுப் "பரமம் அவமம்" என்பன "ஆதி அந்தம்" எனவே பொருள்படுமாறு காண்க. இவ்வாறன்றி ஆண்டுப் "பரமன்" என்றதற்கு விண்டு எல்லாக் கடவுளர்க்கும் மேற்பட்டவனென்றும், "அங்கி அவமன்" என்றதற்கு அங்கி எல்லாக் கடவுளர்க்குங் கீழ்ப்பட்டவனென்றும் பொருள்கொள்ளின், "அங்கி கடவுளர்க்குள் மேற்பட்டவன்" என்று ஆண்டாண்டுக் கூறுஞ் சுருதி மிருதி புராணங்கள் பலவற்றோடும் முரணுமென்றொழிக. இவ்வாறு முன்னொடுபின் முரணாமைப் பொருள்கொள்ள அறியாது "விண்டு ஆன்மா" என்றதுபற்றியும், "விண்டு பரமன்" என்றதுபற்றியும் விண்டுவுக்கு முதன்மைகோடல் பொருந்தாமையறிக. இன்னும் வருவனவெல்லாம் இவ்வாறே ஓர்ந்துணர்க.

பாஞ்சராத்திரிகள் இன்னுங்கூறுமாறு:—அரசன் உலாப் போதுங்காலைத் தொகுதி தொகுதியாகச் செல்வாருள் அரசனாவான் இவனென்பது ஆடை அணி யானை குதிரைமுதலிய

வைபவம்பற்றித் துணியப்படாதாம்; என்னை? அவை அமைச்சர் படைத்தலைவர் முதலியோர்க்கும் பொது; அல்லதூஉம், அரசன் உவகையுற்றுழி அமைச்சர் முதலாயினோர்க்குத் தன்னரசினும் மிக்கவரிசைகள் அளித்தலுமுண்டு ஆகலின். அதுபோல, வேதத்துட் கூறப்படுங் கடவுளருட் பரப்பிரமப் பொருளாவான் இவனென்பது ஏனைப் பெருமைகளாற் றுணியப்படாதாம். மற்றுக் கிரீடங்கவித்து வெண்கொற்றக் குடை நிழற்கீழ்வருதலொன்றேபற்றி அரசனுவான் இவனென்பது துணியப்படுமாறுபோலக், காரணவாக்கியங்களுட் படைப்பு முதலியவற்றிற்குக் காரணமாகக் கூறப்படுதலொன்றேபற்றி அவனே பரப்பிரமமென்பது துணியப்படும். காரணப்பொருளாவான் நாராயணனேயென்பது சுபாலமுதலிய உபநிடதங்களிற் காணப்படும்.

அற்றேல், சிலவுபநிடதங்களிற் காணப்படுங் காரணப் பொருள் "சத்து" என்றும், "பிரமம்" என்றும், "ஆன்மா" என்றும், இங்ஙனம் பொதுவகையானும்; "இரணியகருப்பன்" என்றும், "சிவன்" என்றும், "உருத்திரன்" என்றும் இங்ஙனஞ் சிறப்புவகையானும் வெவ்வேறு பெயரான் எடுத்தோதவும் படுமாலோவெனின்,—அற்றன்று; சுபாலமுதலியவற்றுட்காரணப்பொருள் நாராயணனென்றதுஉலகந்தோன்று முறைமை எடுத்துக் கொண்டவழிக் கூறப்பட்டதாகலின் அதுவே உண்மைப்பொருளெனவும், "சத்து" "பிரமம்" "ஆன்மா" என்றற் றொடக்கத்துப் பொதுப்பெயர்கள் சாக பசு நியாயம்பற்றி நாராயணனையே உணர்த்திநிற்கும்; இரணிய கருப்பன் முதலிய சிறப்புப்பெயர்களுங் காரணப்பெயராய் நாராயணனையே உணர்த்திநிற்கும்; அங்ஙனமன்றி இடுகுறிப் பெயர் காரணத்தைவிலக்குமெனக் கொள்ளினும் ஆகுபெயராய்த்தான், மாயோனுடைய ஆயிரம்பெயர்க்குட் சிவன்முதலிய நாமங்களும் எடுத்தோதுதலின், இடுகுறியாய்த்தான், நாராயணனையே உணர்த்திநிற்குமெனவுங் கொள்ளப்படுமென்க.

அற்றேல், நாராயணன்முதலிய மாயோன் பெயர்களுங் காரணக்குறியாய்ச் சிவனையே உணர்த்திநிற்குமாகலின், கார

ணப்பொருள் சிவனென்னும் உபநிடதங்களை வலியுடைய வென மாறிக்கொள்ளிற் படும் இழுக்கு என்னையெனின்,— அற்றன்று; மாயோன் பெயருள் ஏனையவெல்லாங் காரணக் குறியாய் வேறொரு கடவுளை உணர்த்துமெனக் கொள்ளினும், நாராயணனென்னும் பெயர் இடுகுறிப்பெயராதலேயன்றி ஏனைப்பெயர்கள்போலக் காரணப் பெயருமாமென்றற்கு ஏலாது. அஃது எங்ஙனமெனின்,—நாரமென்பது நீர், அயன மென்பது இடம், நாரம் அயனமாகவுடையவன் நாராயண னென அன்மொழித்தொகையாய், இருமொழியும் புணர்ந்த வழி, "ரகரத்தின்முன் வந்த நகரம் ஒருமொழிக் கண்ண தாயின் ணகரமாய்த்திரியும்; உயிரெழுத்துக்களும் யகரவகர ஙங்களும் ககர பகர வருக்கங்களும் இடையே நிற்பினும் அங் ஙனந்திரியும்; ரகரம் நிலைமொழிக்கண்ணதாக நகரம் வரு மொழிக்கண்ணதேல் இடுகுறிப்பெயராயின் ணகரமாய்த் திரி யும்" என்பது பாணினிசூத்திரமாகலின், நாராயணனென்ப தனைக் காரணக்குறியாக்குவார்க்கு நகரம் ணகரமாய்த் திரிபு மென்றற்கு ஓத்தில்லையென்பது. அற்றாகலினன்றே சிவன் முதலிய பெயர்போல அவயவப்பொருள்பற்றிக் காரணக் குறியாய் மற்றொருகடவுளை உணர்த்துதல்பெறுத நாராயண னென்னுஞ் சிறப்புப்பெயராற் சுபாலமுதலியவற்றின் எடுத் தோதியதூஉமென்கவென்று இங்ஙனம் பிதற்றுவர். இவை அனைத்துஞ் சுவேதாச்சுவதரமுதலிய உபநிடதங்களை ஓதி யுணராத மடவோர் கூற்றேயாமென மறுக்க.

படைப்புமுதலியவற்றிற்குக் காரணமாதல் ஒன்றே பிரமத்திற்குச் சிறந்த இலக்கணமென்பதுஒக்கும். அதுபற்றி யன்றே பரப்பிரமப்பொருள் பரமசிவனேயெனத் துணிந்தா மென்க. சுபாலமுதலிய உபநிடதங்கள் உலகந் தோன்றி யொடுங்குமுறைமை உணர்த்தப்புகுந்தனவன்றிக், காரணப் பொருளை உணர்த்தப் புகுந்தனவல்ல. இடையே இயைபுபற் றிக் காரணப் பொருளும் உடன்கூறப்பட்டது. சுவேதாச்சுவ தரத்தின் அவ்வாறன்றிச், சுபாலமுதலியவற்றுட் பொதுவகை யான் உணர்ந்த காரணப்பொருளைச் சிறப்புவகையான் உணர்த் தற்பொருட்டுக், "காரணமாகிய பிரமம் யாது" என முனிவர்

விஷ்ணுப் பிரமா முதற்கண் எடுத்துக்கொண்டு, உபநிடதமுழுவதும் பரமசிவனுக்குரிய சிறப்புப்பெயர்களாற் பரமேசுவரன் றியோனையே யினங்கக் கூறுதலானும், இவ்வாறு ஏனையோர் பெயர்களுள் ஒன்றும் முதற்கண் எடுத்துக்கொள்ளாமையானும், ஏனை உபநிடதங்களினுஞ் சுவேதாச்சுவதரம் வலியுடைத்தாக வாக்கியங்களுட் கூறப்படுங் காரணப்பொருளாகிய பரமசிவனே பரம்பிரமமெனவும், ஏனைக்காரணவாக்கியங்களுட் கூறும் பெயர்களெல்லாஞ் சாகபசுநியாயத்தாற் பரமசிவனையே உணர்த்திநிற்குமெனவும், இரணியகருப்பன் நாராயணன் முதலிய சிறப்புப்பெயர்களும் அவயவப்பொருள் பற்றிக் காரணப் பெயராய்த்தான், அங்ஙனமன்றி ஆகுபெயராய்த்தான், பரமசிவனையே உணர்த்திநிற்குமெனவும் உணர்க. எல்லாப் பெயரும் பரமசிவன் பெயரென்பதே வேதத்தின் துணிபென்பது ஆண்டுக் காண்க.

நாராயணனென்னும் பெயர் மாயோனுக்கு இடுகுறியாகலினன்றே இயைபுபற்றிப் பரமசிவனை உணர்த்தும்வழி ஆகுபெயரெனக் கொண்டாமென்பது. கங்கையின் இடைச்சேரியென்புழிக், கங்கையென்பது இடுகுறியாய் வெள்ளத்தினையே உணர்த்திநிற்றலானன்றே கரையையுணர்த்தும்வழி இயைபுபற்றி ஆகுபெயராமெனக் கொண்டதூஉமென்க. கரையினையுணர்த்தும்வழியும் ஆற்றலானுணர்த்துமாயின், ஆகுபெயரென்றற்கு ஏலாமை அறிக. இங்ஙனம் நாராயணனென்பது மாயோனுக்கு இடுகுறிப்பெயராய் நின்றே கங்கையின் இடைச்சேரியென்புழிப்போல இயைபுபற்றி ஆகுபெயராய்ப் பரமசிவனையே உணர்த்துமெனக் கோடலின், ஆண்டு ணகரமாய்த் திரிதற்கு இழுக்கின்மையின், நாராயணனென்னுஞ் சொல் அவயவப்பொருள் பற்றிக் காரணக்குறியாதற்கு ஏலாதெனக்கொண்டவழியும் நின்கருத்து நிரம்புமாறில்லையென்க.

இனி, உண்மையானோக்குங்கால் நாராயணனென்பது அவயவப்பொருள்பற்றிக் காரணப்பெயராய்நின்றே பரமசிவனை உணர்த்துமென்பது காட்டுதும்:- நரருடைய தொகுதி நாரம் எனத் "தொகுதிப்பொருள்பற்றி அண் விகுதிவரும்" என்னும் பாணினி சூத்திரத்தால் அண்விகுதி பெற்றுநிற்ப,

அதன்மேல் ஆசாரப்பொருளுணர்த்தும் ககர ஙகர இத்துக்களையுடைய யகர விகுதி வந்து ஆயனின்றி நாராய் எனநின்ற வழி, அதுவும் பகுதித்தன்மைப்படுதலின், அதன்மேல் வினைமுதற் பொருண்மையை யுணர்த்தும் லகர டகர இத்துக்களையுடைய யுகரவிகுதி அக எனத் திரிந்து நாராயக என நின்ற வழி, "வினைப்பெயர் விகுதியின்ற நகரம் ணகாரமாய்த் திரியும்" என்பதனால் அங்ஙனந்திரிந்து நாராயணனென ஒரு மொழியாய் உயிர்த்தொகுதியை காத்து நிற்பனென்னும் பொருட்டாய்க் காரணக்குறியாயவாறு காண்க. இங்ஙனம் நாராயணனென்பது லகர டகர இத்துக்களையுடைய யுகர விகுதியீற்றுச் சொல்லாகலினன்றே பெண்பாலின் நாராயணியென ஙகர பகர இத்துக்களையுடைய ஈகாரவிகுதியீற்றுச்சொல் யாண்டும் வழங்குவதூஉமென்க. யுகரவிகுதியீற்றுச் சொல்லெனக் கொள்ளாக்கால் நாராயணியென ஈகாரவிகுதி பெறுதற்கு விதியின்மை உணர்க. நாராயணனென்னும் வடமொழிக்கு இங்ஙனம் விகுதிமேல் விகுதிபுணர்க்குஞ் செய்கை செய்வன வெல்லாம் வடமொழி வியாகரணம் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. இன்னும் விரிப்பிற் பெருகுமென்றொழிக. இத்தாவது செய்கைசெய்தன் முதலியவற்றிற்குக் கருவியாக முதனூலாசிரியனாற் படைத்திட்டுக் கொள்ளப்பட்ட கருவிச் சாரியை. இரணியகருப்பன் காரணப்பொருளென்பாரையும் இவ்வாறே கூறி மறுக்க.

இங்ஙனம் இல்லதற்குத் தோற்றமின்மையின் என்னும் வெளிப்படை ஏதுவானும், மேற்கோளில் ஒடுங்கின சங்காரம் என்னும் பெயர்விசேடத்தாற் பெறப்பட்ட குறிப்பேதுவானும் முறையே புத்தரையும் பாஞ்சராத்திரிமுதலியோரையும் மறுத்துச் சிறப்புவகையான் முதற்கடவுளுண்மை சாதித்த வழிச், சாங்கியநூலார் இல்லதற்குத் தோற்றமின்மையின் என்னும் ஏதுவை உடம்பட்டுச் சாத்தியமில்லை யென்பர். அவரையும் மறுத்து மேற்கோளைச் சாதித்தற்கெழுந்த ஏது:-

உள்ளதற்குச் செய்வோரின்றிச் செய்வினையின்மையின்

எனவரும்.

இதன்பொருள், மண்முதலியவற்றின் உள்ளதாகிய குட முதலிய பொருட்குக் குயவன்முதலிய செய்வோரையின்றி வினைகள் முதலிய செய்தொழில் நிகழாமையின் ஒடுங்கின சங்காரத்தினல்லது உலகிற்கு உற்பத்தியில்லை என மேற்கொண்டெடுக்கின்றார்.

என்று, ஒடுங்கின சங்காரத்தினல்ல துற்பத்தியில்லை என்றது மேற்கோள். பொதுப்பட, உள்ளதற்குச் செய்வோரின்றிச் செய்வினையில்லை என்றது ஏது. அற்றேல், ஏதுவும் பொருளும் ஒருங்கு நிற்பினன்றே பொருளுண்மை துணியப் படும். அவ்வாறின்றி, இல்லதற்குத் தோற்றமின்மையின், உள்ளதற்குச் செய்வோரின்றிச் செய்வினையின்மையின் என்புழி, ஏதுக்கள் இல்லதன் கண்ணும் உள்ளதன் கண்ணும், துணிபொருள் உலகின் கண்ணுமாய் வேறு நிற்றலின், அவற்றான் அது துணியப்படுமென்பது பொருந்தாது. அன்றியும், செய்வோரின்றிச் செய்வினையில்லை என்பதும், சங்காரத்தினல்ல துற்பத்தியில்லை என்பதும் பொதுவுஞ் சிறப்பும் மாத்திரையேயன்றிப் பொருளான் வேறன்மையின், "மலை தீயுடைத்து, நெருப்புடைமையான்" என்புழிப் போல, அநுமானமாதற் கேலாதாம். இன்னும், உள்ளதற்குச் செய்வோரின்றிச் செய்வினையில்லை என்பதனான் உலகிற்குச் செய்வோனொருவன் உண்டென்பது மாத்திரையே பொதுவகையாற் றுணியப்படுமன்றிச், சிறப்பு வகையாற் சங்காரக் கடவுளென்பது அதனாற் றுணியப்படாதாம். இங்ஙனமாகலின், ஈண்டுக் கூறும் ஏதுவும் பொருளுந் தம்முள் இயையாவாம் பிறவெனின்,—சொற்பல்காமைப்பொருட்டுத் துணிந்ததாகவைத்து அவ்வாறு கூறினாராயினும், "உலகம் உள்ளது; அது தோற்ற முடைமையின், யாது இல்லது, அது தோன்றாது; முயற் கோடுபோலும்" என்னும் எதிர் மறை யநுமானத்தாற் சூத்திரத்துத் திதி என்றதனாற் பெறப்படும் உள்ளதாதலைச் சாதித்துப், பின்னர் "உலகஞ் செய்வோனையுடைத்து, உள்ள தாய்க் காரியப்படுதலின்; யாது உள்ளதாய்க் காரியப்படுவது, அது செய்வோனையுடைத்து; குடம்போலும்" என்னும் உடம்பாட்டநுமானத்தானே தோற்றிய என்னும் பிறவினை

வாய்பாட்டாற் பெறப்படுங் கருத்தாவொருவனைப் பொது வகையாற் சாதித்தவழி, அவன் யாவனென்னும் அவாய் நிலையை நீக்குதற்கு ஒடுங்கியுளதாம் என்பதனை எடுத்துக் கொண்டு, "உலகஞ் சங்காரகாரணனால் உற்பத்தியாம், ஆண் டொடுங்குதலின்; யாது யாண்டொடுங்கும், அஃது அதனில் உற்பத்தியாம், மண்ணிற் குடம்போலும்" என்று இம் முறையே மூன்றதிகரணமாக வைத்துப் பொருள் செய்தல் ஆசிரியர் கருத்தென்பது முன்னர்க் கூறப்படும் வெண்பாக் களின் பொருளான் அறியக்கிடத்தலின், இதுபொருந்தாதெனின், —

அற்றேனும், "யாது யாண்டொடுங்கும்; அஃது ஆண் டுத்தோன்றும்" என்னும் அவிநாபாவத்தான் உலகம் மாயை யினொடுங்குதலின், மாயையேஉலகத்தைத் தோற்றுவிக்கும்; நீர் உண்டெனக்கொண்ட இறைவன் நிமித்தகாரணமென்ப தன்றி முதற்காரணமென்னாமையின், முதற்காரணம் மாயை யேயாகலின் நிமித்த காரணத்தொடுங்குமென்றல் பொருந் தாமையின்.

அல்லதூஉம், ஒருதன்மையானன்றிப் பறவை பசு நர் முதலியனவாகவும், சிலர் செல்வராகவும், சிலர் வறியராகவும் இங்ஙனங் காணப்படுதலின், இவ்வாறு தோற்றுவிப்பான் ஓரிறைவன் உண்டெனின், அவன்யாவர்மாட்டும் ஒப்ப அரு ளுடையனாதலின்றி, விருப்பு வெறுப்புடையனாம்; ஆகலின், எம்மனோர்களின் ஒருவனாவன். அங்ஙனந் தோற்றுவிப்பது அவரவர் வினையாலெனின், தன்வயத்தானன்றி வினைவயத் தாற் றோற்றுவிப்பான் இறைவனாகான். அன்றியும், இங்ஙனந் தோற்றுவித்தற்கு ஏதுவானவினையே அமையும்; இறைவன் வேண்டா. வினையும் மாயையுஞ் சடமாகலான் அவற்றைத் தொழிற்படுத்தற்கு வேறோரிறைவன் வேண்டுமெனின், — அற்றன்று; பால் சுரந்து கன்றினை வளர்ப்பவும், காந்தம் இரும்பை வலிப்பவுங் கண்டாமாகலின், சடத்துக்குஞ் செய்தி யில்லையென்பது பொருந்தாது. இன்னும், குடத்தை வனையுங் குயவன் அவிச்சையாற் கட்டுண்டு சிற்றறிவனாய் வினைவயத் தனாய் வடிவுடையனாயிருத்தலின், இவ்வுவமையாற் றுணியப் படுங் கடவுளும் இவ்வாறாய்ப், படைப்புமுதலியன செய்யுங்

கால் [illegible] கட்டிற்றுநிற்பன். அல்லதூஉம், குடத்தையும் அதன்வினையுங் குயவனையும் ஓரிடத்து ஒருங்கு கண்டான், [illegible] குடத்தைக்கண்டு, இதுவும் வனைதற்கு ஆகுங் கருத்தாவையுடைத்தென அநுமித்துணர்வதுபோல, இவ்வுலகம் படைத்தற்கு ஒருகருத்தா உண்டென வழியளவையான் உணர்தற்கு முன் இவ்வுலகத்தையும் அதனைப் படைப்பானொருவனையும் ஒருங்குடன் கண்டதின்மையின் அவிநாபாவசம்பந்தங் கூடாமையான், அநுமானமே ஈண்டைக்கேலாதாம். இங்ஙனமாகலின், உள்ளதற்றுச் செய்வோரின்றிச் செய்வினையின்மையின் என்னும் ஏதுவான் முதற்கடவுள் உண்டெனத் துணிதல் பொருந்தாதென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி, ஏதுவை வலியுறுத்துதற்கு எடுத்துக்காட்டும் உதாரணம்:—

வித்துண்டா மூல முளைத்தவா தாரகமாம்
அத்தன்று ணிற்ற லவர்வினையால்—வித்தகமாம்
வேட்டுவனு மப்புழுப்போல் வேண்டுருவைத் தான்கொடுத்துக்
கூட்டானே மண்போற் குளிர்ந்து எனவரும்.

நிலங்குளிர்ந்தவழி அதன்கண்ணதாயன்றி வித்து முளையாதவாறுபோல, மாயையுந் தனக்கு ஆதாரமாய்நிற்கும் இறைவன்சத்தியின்கண்ணதாய்நின்று, அச்சத்தி சங்கற்பித்தவழியே வித்தகமாம். ஆகலின், மாயையினொடுங்கித் தோன்றும் உலகம் அதற்கு ஆதாரமாகிய இறைவன் சத்தியின் ஒடுங்கி, அதன்கணின்றுந் தோன்றியதேயாமென்பார், மண்குளிர்ந்து வித்துண்டா மூல முளைத்தவா தாரகமா மத்தன்றுணிற்றல் வித்தகமாம் என்றும், ஒருபடியன்றிப் படைத்தல் துணைக்காரண வேறுபாட்டான் ஆகலின், அதுபற்றி அவன கருணைடைமைக்கும் நடுவுநிலைமைக்கும் இழுக்கில்லை என்பார், அவர்வினையால் வித்தகமாம் என்றும், வேண்டுவார் வேண்டும் உருவினைக் கொடுத்துச் செய்வினைப் பயனைக் கூட்டுதல்பற்றிச் சுதந்தரத்திற்கு இழுக்கில்லையென்பது உவமையின்வைத்துக் காட்டுவார், வேட்டுவனு மப்புழுப்போல் வேண்டுருவைத் தான்கொடுத்துக் கூட்டானே என்றுங் கூறினார்.

இடத்தினிகழ் பொருளின்கட் படுவதனை இடத்தின் மேலேற்றிக் கூறுதல் அமைபுமென்பது கிழங்கினின்றுந் தோன்றிய தாமரையைப் பங்கய மென்பதனானும் அறிக.

இவ்வியைபுடைமை நோக்கியன்றே [1]"மாயைதனை யொடுக்கிப் பின்னு முதிப்பிக்கு மாண்பால்" எனவும், [2]"உலகை யுருவிற் றோன்றி யொடுங்கிடும்" எனவும் ஆசிரியர் ஓதியதூஉம், உலகை யுருவிற்றோன்றி யொடுங்குமாறு வாதுளாகமத்தின் வகுத்தெடுத்தோதியதூஉம் என்க.

இதுபற்றிச் சிவாத்துவிதசைவர் நிமித்தகாரணமாகிய இறைவன் மாயையோடுங்கூடி முதற்காரணமாம் என்பர். அங்ஙனங் கூறுதல் வாய்பாடு மாத்திரையே யென்பது [3]இருவினையதிகரணத்திற் காட்டுதும்.

இறைவன் ஆதாரமும் மாயை ஆதேயமுமாதல் வியாபகமும் வியாப்பியமுமாயவாற்றான் உணர்க. வியாபகமாதல் முப்பொருட்குஞ் சமமாயினும், அவை தண்ணீரும் எண்ணெயும்போலத் தம்முள் தூலமுஞ் சூக்குமமுமாய் நிற்றலின், தூலப்பொருள் வியாப்பியமுஞ் சூக்குமப்பொருள் அதற்கு வியாபகமுமாய் நிற்குமென்பது.

முப்பொருள்களுந் தம்முள் தூலசூக்குமங்களாய் நிற்குமாறும், அதுபற்றிய வியாப்பிய வியாபகமாமாறும் [4]முன்னருங் காட்டுதும்.

உவமவினை பொருளினும் பொருளடை உவமையினுஞ் சென்றியையும்

உண்டாகவெனச் சற்காரியவாதத்தை வலியுறுத்தமையின், வித்தில்வழி நிலத்தினின்றும் அங்குரந் தோன்றாதவாறுபோல, மாயையில்வழிப் பிரமத்தினின்றும் உலகந் தோன்றாதெனப் பரிணாமவாதிகளையும், மாயை அநிர்வசனமென்னும் மாயாவாதிகளையும் மறுத்தவாறாயிற்று.

---

[1] சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—ருஉ.

[2] சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—கூஅ.

[3] இந்நூல் இரண்டாஞ் சூத்திரம், இரண்டாம் அதிகரணம்.

[4] ௸ ௸

மண்போல் என்புழிப் போல் என்பது அசை. வித்துண்டா மூலமுளைத்தவாபோல் எனக், கூட்டியுரைப்பாரும் உளர். வித்துண்டாக அம்மூலத்தினின்றும் முளைத்தவா றென்று உணர்க.

மூலம் - காரணம். குளிர்ந்தவழி என்பது குளிர்ந்து எனத் திரிந்துநின்றது. நீற்றலால் என உருபு விரித்துரைக்க. மேல்வெண்பாவின் இலயித்த என்றதனுன் மாயை பெறப் படுதலின், அஃது ஈண்டைக்குத் தோன்று எழுவாயாய் வருவித்துரைக்கப்பட்டது. அவரவர்செய்த வினையால் வித்தகமாதலும், வினையுண்மைக்குப் பிரமாணமும், அதுபற்றி முதல்வன் சுதந்தரத்திற்குக் கேடின்மையும் இருவினையதிகாரணத்துட் பெறப்படும்.

அற்றேல், வினையே அமையும்; இறைவன் வேண்டாவெனின்,—அற்றன்று; வினையும் மாயைபோலச் சடமாகலிற் கூட்டுவானையின்றி அமையாதென்க. பால்சுரந்து கன்றினை வளர்ப்பவும், காந்தம் இரும்பை வலிப்பவுங் காண்டலிற் சடமுங் கூட்டுவானையின்றி அமையுமென்பது பொருந்தாது; பால்சுரந்து வளர்க்குமாயின் உயிர்நீங்கிய ஆன்முலையினும் பால் சுரத்தல்வேண்டும். அஃதின்மையிற் சேதனமாகிய ஆவையின்றி அமையாமை உணர்க. காந்தம் இரும்பை வலித்தலும் அவ்விரண்டனையும் இயைவிக்குஞ் சேதனனையின்றி அமையாமை உணர்க.

அற்றேல், உயிர்கள் சேதனமாகலின் அவையே அமையும், இவற்றின் வேறாய் இறைவனுண்டென்பதற்குப் பிரமாணமில்லையெனின்,—அற்றன்று; உயிர்கள் மலத்தாற் கட்டுற்றுச் சுதந்தரமின்றித் தம்முடைச்செயற்குங் குடம்போல வேறொரு கருத்தாவை அவாவிநிற்றலானென்பது.

அற்றேல், மலந்தீர்ந்த முத்தரே அமைவராலெனின்,—நன்று சொன்னாய்! முத்தராவார் ஆதிமுத்தரோ? அநாதிமுத்தரோ? கூறுவாயாக. அநாதிமுத்தரெனின், அதுவே எமது சித்தாந்தமாகலின், சித்தசாதனம். ஆதிமுத்தரெனின் அவருக்கும் முத்தியளிப்பவன் முன்னரேயுள

னுதல் பெறப்படுமாகலின், அநாதிமுத்தனாகிய இறைவ னுண்டென்பது தெற்றெனவுணர்க. இது [1]"பதியனாவனை மதியோர் வரத" என்னும் ஞானாமிர்தத்தினுங் காண்க. இவை அனைத்துங் கூட்டானே என்னும் இசையெச்சத்தால் வருவித்துரைக்கப்பட்டன.

ஏகாரம் - எதிர்மறை. கூட்டானே எனப் பாடமோது வாருமுளர்; அதனால் ஈண்டைக்குப் பொருள் சிறவாமையுஞ் சொன்முடிபிற்கு இயையாமையும் உணர்ந்துகொள்க.

இனிக், குடத்தை வனையுங் குயவன் அவிச்சையாற் கட்டுண்டு சிற்றறிவனாய் வினைவயத்தனாய் வடிவுடையனா யிருத்தலின், இவ்வுவமையாற் றுணியப்படுங் கடவுளும் இவ்வாறாய்ப் படைப்புமுதலியன செய்யுங்கால் விகாரமெய்தி அதனிற் கட்டுற்றுநிற்பனென்றதனை மறுத்து ஏதுவை வலி யுறுத்துதற்கு எடுத்துக்காட்டும் உதாரணம் :—

நோக்காது நோக்கி நொடித்தன்றே காலத்தில்
தாக்காது நின்றுளத்திற் கண்டிறைவ—னாக்காதே
கண்ட நனவுணர்விற் கண்ட கனவுணரக்
கண்டவனி லிற்றின்றாங் கட்டு   எனவரும்.

நீ அங்ஙனங் கூறியதொக்கும். இஃது இவ்வாறாகவென எண்ணுதலாகிய சங்கற்ப மாத்திரையாற் செய்வதூஉம், கரணத்தாற் செய்வதூஉமென வினைமுதல் இருவகைப்படும். குயவன் கரணத்தாற் செய்வதன்றிச் சங்கற்ப மாத்திரையாற் செய்யமாட்டான். இறைவன்சத்தி அவ்வாறன்றிச் சங்கற்ப மாத்திரையானே எல்லாத்தொழிலுஞ் செய்யுமாகலாற் சங்கற்பமாத்திரத்தாற் செய்யுஞ் செய்திக்குப் பகைப்பொரு ளாகிய அவிச்சையாற் கட்டுண்டன்முதலிய குற்றங்கள், கரணத்தாற் செய்யுங் குயவன்முதலியோர்மாட்டுப்போல ஆண்டு உளதாவதற்கோர் இயைபில்லையென்பார், இறைவன் அன்றே காலத்திற் றாக்காதே நின்று ஆக்காதே கண்டும் நோக்

[1] ஞானமிர்தம்—௫௧.

காது நோக்கியும் நொடியாது நொடித்துங் கட்டின்றுதல் உளத்திற்கண்ட நனவுணர்விற் கண்ட கனவுணரக் கண்ட வனி லிற்று என்றார்.

செய்யுளாகலின் இவ்வாறு கொண்டுகூட்டியுரைக்க. ஆக்குதல் - படைத்தல். காண்டலும் அது. நோக்குதல் - காத்தல். நொடித்தல் - அழித்தல்; அது [1]*"நொடித்தான் மலை" என்பதனானும் அறிக.*

ஆக்காது நோக்காது *என்றமையான்* நொடியாது *என்றதூஉம் வருவித்துரைக்கப்பட்டது.*

கரணத்தால் ஆக்காது நோக்காது நொடியாது, சங்கற்ப மாத்திரையான் முத்தொழிலுஞ் செய்யுமென்றுரைக்க.

நொடித்தலால் *என்பது* நொடித்து *எனத் திரிந்து நின்றது; அது இன்றென்னும் வினைக்குறிப்பு முற்றுக் கொண்டு முடிந்தது. சிறப்பும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது.* இன்றுங் கட்டு *என்பது* [2]*"அருங்கேடன்" என்றாற்போல நின்றது.*

இவ்வாறு வினைமுதல் இருவேறுவகைத்தாகவுங் குயவனை இறைவனுக்கு எடுத்துக்காட்டியது வினைமுதலாதற் பொது மையான் ஒருபுடை யொத்தல் பற்றியே பிறிதில்லையென்பது கருத்து.

அற்றாயினும் முத்தொழில் செய்யும் இறைவன் உருவுடையனாதல்வேண்டும்; உடம்பின்றி வினைசெய்தல் கூடாமையானெனின்,—அற்றன்று; தன்னுடம்பினை இயக்குவதாயவுயிர்க்கு வடிவின்மையின், இறைவனும் அவ்வாறு உருவின்றிநின்றே தன்னுருவமாகிய உலகத்தைத் தொழிற்படுத்துதல் அமையுமென்க. இஃது உணர்ந்தோகாடற்கன்றே [3]*"உலகமே யுருவ மாக யோனிக ளுறுப்ப தாக - இலகுபேரிச்சா ஞானக் கிரியையுட் கரண மாக - அலகிலா வுயிர்ப் புலன்கட் கறிவினை யாக்கி யைந்து-நலமிகு தொழில்க ளோடு*

---

[1]*சுந்தரர், ஸ்ரீகைலாயம்—க.* [2]*திருக்குறள்—*210.

[3]*சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உ௩எ.*

நாடக நடிப்ப னுதன்" என்றார் வழிநூலாசிரியர். அன்றி, இறைவன் உருவமுடையவனே யென்னின்,—உருவமெல்லாங் காரியப் பொருளாகலின், அவ்வுருவினைத் தருவான் வேறோரிறைவன் வேண்டும்; வேண்டவே, அவனுக்கும் வேறோரிறைவன் வேண்டுமென்று அநவத்தையாய் முடியும்.

அல்லதூஉம், உருவமாவது எல்லாத்தொழிலுஞ் செய்யும் ஆற்றலைத் தடுப்பதாகலின், முதற்கண் இறைவன் அருவம்உருவம் என்னும் இருவகைவடிவும் இன்றிநின்றே தனது சத்தியால் விந்துவைக் கலக்கி நாதமுதலியவற்றைத் தோற்றுவித்துப், பின்னர்த் தனது இச்சைவயத்தால் வடிவமுங் கொள்வனென்று உணர்க. இது [1]"விந்துவவத்தை விசேடத் தெந்தை" என்னும் ஞானமிர்தத்தினுங் காண்க.

இனிக், குடத்தையும் அதனை வனையுங் குயவனையும் ஓரிடத்து ஒருங்கு கண்டான் அல்லுழிக் குடத்தைக் கண்டு, இதுவும் வனைதற்கு ஒரு கருத்தாவையுடைத்தென அநுமித்துணர்வதுபோல, இவ்வுலகம் படைத்தற்கு ஒருகருத்தாவுண்டென வழியளவையான் உணர்தற்கு முன் ஒருலகத்தையும் அதனைப் படைப்பானொருகடவுளையும் ஒருங்குகண்டதின்மையின் அவிநாபாவமறிதல் கூடாமையான், அநுமானமே ஈண்டைக்கேலாதென்றாய்! ஈண்டு வினவுதும். அட்டிலிற் புகையுந் தீயும் ஒருங்குடன் கண்டான் மற்றோரட்டிலிற் புகைகண்டவழித் தீயுண்டெனத் துணிதல் கூடும். மலைமேற் புகைகண்டவழி, ஆண்டுத் தீயுண்டென அட்டிலிற் புகையை எடுத்துக் காட்டித் துணிதல் கூடாதாகல்வேண்டும்; என்னை? சிறிதாகிய அட்டிற்புகைக்குப் பெரிதாகிய மலையிற்புகை வேறுபாடுடைமையின், ஆண்டுத் துணிபு நிகழ்ந்தவாறு என்னையென்பது. ஆண்டுத் துணிபு நிகழாதென்பையாயின், நீ அநுமானங் கொண்டவனல்லை. வேறுபாடுடைத்தாயினும் புகையென்னுஞ் சாதி சாமானியம்பற்றித் துணிந்தேன் என்பையாயின், ஈண்டும் அஃது ஒக்கும். செயப்படுபொருளையுஞ் செயலையுஞ் செய்வோனையும் ஒருங்குடன் கண்டவன் அல்லு

[1] ஞானமிர்தம்—௫௩.

ழிச் செயப்படுபொருளைக் கண்டவழிச் சாதிசாமானியம் பற்றி, இதுவுஞ் செய்வோனையுடைத்தென்று அநுமானத் தாற் றுணிதல் பொருந்து மென்றொழிக. இது [1]"பூபூதராதி" என்னும் ஞானாமிர்தத்தினுங் காண்க. இன்னுங் கடாவிடை களான் விரிப்பிற் பெருகும்; அவையெல்லாம் வடமொழிச் சிவாகமங்களுட் காண்க.

மூன்றாமதிகரணம்

இரண்டாமதிகரணத்தின் உலகந் தானேதோன்றி யழியு மென்னும் புத்தர் முதலியோரையும், காரணக்கடவுளுளன் அவன் சங்காரகருத்தாவின் வேறென்னும் பாஞ்சராத்திரி முதலியோரையும் மறுத்துச் சங்கார கருத்தாவே முத் தொழிற்குங் காரணமெனச் சாதித்த பின்னர், இங்ஙனமாக லிற் சங்காரகருத்தாவே முதற்கடவுளெனச் சாதித்தற்கெழுந் தது மூன்றாமதிகரணம்.

அற்றேல், எய்தாததனை எய்துவிக்கினன்றே சாத்திரம் பயன்படுவது; ஒடுங்கின சங்காரத்தினல்லது உற்பத்தியில்லை யெனவே, சங்காரகருத்தாவே முதற்கடவுளென்பது பெறப் பட்டமையின், அதனை வேறோரதிகரணமாக வைத்தோது தல் பயனுடைத்தன்றாம்பிறவெனின்,—விதியெல்லாம் எய் தாததனை யெய்துவிப்பதூஉம், ஒருகாலெய்தி ஒருகாலெய்தா தாகற்பாலதனை அவ்வழியும் இகந்துபடாமற்காத்து நியம மாக எய்துவிப்பதூஉம், ஈரிடத் தெய்தற்பாலதனை ஒரு மருங்கு மறுப்பதூஉமென மூவகைப்படும். அவற்றுள், இஃது எய்தியதனை ஒருமருங்கு மறுத்தற் கெழுந்ததாகலின், ஆகாதென்க.

அஃதாமாறு:—சிவபூசை செய்யற்பாற்றென்பது விதி யாக்காற் சிவபூசை செய்தல் வேறோராற்றாற் பெறப்படாமை யின், இங்ஙனம் விதிப்பது எய்தாததெய்துவிப்பதாம். சிவ பூசை செய்யுங்கால் இருந்துசெய்தல் வேண்டுமென்பது

[1]ஞானாமிர்தம்—௫௦.

விதியாதொழியினும், இருந்து செய்தல் சிவபூசை செய்யற் பாற்றென்னும் பொதுவிதியான் எய்திற்றேயாம். ஒரோவழி நின்று செய்தலுங் கூடுமாகலின், அவ்வழி இருந்துசெய்தல் எய்தாமையானும், அதனை வரையறுத்து எய்துவிப்பது நியம விதியாம். வேதாகமங்களிற்[1] "சிவனென்னுநாமஞ் சிவனுக்கே யுரித்து" எனச் செவியறிவுறுத்தாதவழிப் பொதுவகையான் மங்கலப்பொருள்பற்றி ஏனைப்பொருள்களினுஞ் செல்லுமாக லின், அதனை நீக்குதற்கு அங்ஙனஞ் செவியறிவுறுப்பது எய் திய தொருமருங்கு மறுப்பதாமென்க.

அற்றேல், இருந்துசெய்ய வேண்டுமென்பதனான் நின்று செய்தன்முதலியன விலக்கப்பட்டன. சிவனென்னுநாமஞ் சிவனுக்குரித்தென்பதனான் ஏனையோர்க்குரித்தாதல் விலக் கப்பட்டதாகலின், ஈரிடத்தும் விலக்குதலே பயனாகலானும், இருந்துசெய்தலேவேண்டும்; சிவனுக்கேயுரித்து என ஈரிடத் தினும் ஏகாரம் பிரிநிலைப்பொருளே தந்து நின்றதாகலா னும், இவைதம்முள் வேற்றுமையில்லையாலோவெனின்,— அஃதொக்கும். இங்ஙனமாயினும் நின்று செய்யப் புகுங்கால் இருந்துசெய்தல் பெறப்படாமையின், அவ்வழியும் அதனை எய்துவித்தன்றி ஏனையது விலக்குதல் கூடாமையானும், விதிப்பொருள் முற்படத் தோன்றுதலானும், அதுவே அதற்குப் பயன்; விலக்குதல் அதன்பின்னாக வந்த பய னென்பது.

இனிச், சிவனென்னுநாமம் ஈரிடத்தும் ஒப்பச்சேறலின் ஒருவாற்றானும் எய்துவிக்கவேண்டாமையின், ஆண்டு விலக்கு தன்மாத்திரையே பயனும் ஆகலின், ஈரிடத்தினும் முறையே பிரிநிலை ஏகாரம் இயைபின்மை நீக்குதற்கண்ணும், பிறிதி னியைபு நீக்குதற்கண்ணும் வந்ததாகலின், வேறுபாடுண்மை யுணர்க.

எய்தாததனை எய்துவித்தன்முதலிய மூன்றனையும் வட நூலார் முறையே அபூர்வவிதி, நியமவிதி, பரிசங்கியாவிதி யெனக் கூறுப. அவையெல்லாம் மீமாஞ்சைநூலுட் காண்க.

---

[1] அப்பர்—4. 112. 9.

அற்றேல், அஃதாக; சங்காரமே முதல் என்னும் அதிகரணம் எய்தியதொரு மருங்கு மறுத்தற் கெழுந்ததாமாறு யாங்ஙனமெனின், கூறுதும்:—ஒடுங்கின சங்காரத்தினல்லதுற்பத்தியில்லை யாகலாற் சங்கார கருத்தாவே முதற்கடவுளென்றல் பொருந்தும். அங்ஙனமாயினுந் தேர்முதலாயின பலர்கூடிச் செய்யக் காண்டலின், அவற்றினும் அதிவிசித்திரமான உலகம் ஒருவனாற்செய்யப்படுமென்றற்குப் பிரமாணமின்மையாற் காரணவாக்கியங்களிற் கூறப்படும் மாயோன் முதலியோரும் முதற்கடவுளரெனல் வேண்டும். அற்றாகலி னன்றே வேதத்துள் நாராயணன் இரணியகருப்பன் இந்திரன் அங்கி சூரியன் முதலியோரையும் ஆண்டாண்டு முதற்கடவுளரெனப் புகழ்ந்தெடுத்தோதியதூஉமென்பது. அல்லதூஉம், குடமுதலியவற்றிற்குக் குயவன் முதலியோரே கருத்தாவென்பது கண்கூடாகக் காண்டலிற் சங்காரக் கடவுளொருவனே முதற்கருத்தாவென்றல் பொருந்தாது. குயவன்முதலியோர் செய்யுஞ் செயலுஞ் சங்காரக்கடவுள்செயலேயாகலின், அதுபற்றி யிழுக்கில்லையென்னிற் குயவனை உவமைகூறல் பொருந்தாது. ஒருபொருளே உவமானமும் உவமேயமுமாதல் செல்லாமையின். இன்னுஞ், சைவாகமங்களிற் சிவசமமாதலே முத்தியெனக் கூறுதலின், முத்தரெல்லாஞ் சங்காரகருத்தாவோடொப்ப முதற்கடவுளாவரென்பது நும்மனோரும் ஒருதலையாகக் கோடல்வேண்டும். இங்ஙனமாகலின், ஒடுங்கினசங்காரத்தினல்ல துற்பத்தியில்லை எனச் சிறப்புவகையாற் சாதித்ததனாற் போந்த பயனென்னையென்று ஆசங்கித்தவழி, ஏனையோர் முதற்கடவுளரல்லரென மறுத்தற்கெழுந்தது மூன்றாமதிகரணமெனக் கொள்க. இவையனைத்துந் தோன்றுதற்கன்றே இனி யென்றாரென்பது.

இனிச் சங்காரமே முதலென்றது எனவரும்;

ஏகாரம் பிறிதினியைபு நீக்குதற்கண்வந்த பிரிநிலை.

அஃதெங்ஙனமெனின், — மேற்கோளைச் சாதித்தற் கெழுந்த ஏது:—

சுட்டுணர்வாகிய பிரபஞ்சஞ் சுட்டுணர்வின்றிநின்ற சங்காரத்தின் வழியல்லது சுதந்திரமின்றி நிற்றலான் எனவரும்.

உலகிற்குச் சுதந்திரமின்மையுஞ் சங்காரகருத்தாவுக்குச் சுதந்திரமுண்மையும் விளக்குதற்குச், சுட்டுணர்வாகிய பிரபஞ்சம் எனவும், சுட்டுணர்வின்றிநின்ற சங்காரம் எனவும் ஈரிடத்திற்கும் அடைகொடுத்தோதினார்.

சுட்டுணர்விற்றாகிய பிரபஞ்சம் சுட்டுணர்வாகிய பிரபஞ்சம் என்று உபசரித்துரைக்கப்பட்டது.

ஈண்டுப் பிரபஞ்சமென்றது சேதனப்பிரபஞ்சத்தை; பிரிநிலையேகாரத்தான் விலக்குதற்குரியது அதுவேயாகலின்.

இஃதறியாதார் சுட்டியுணரப்பட்ட பிரபஞ்சமென்றுரைப்பர். சேதனப்பிரபஞ்சஞ் சுட்டியறிதலும், சங்காரமுதல்வன் சுட்டாதறிதலும் உண்மையதிகாரத்திற் பெறப்படும்.

தேர்முதலாயின பலராற்செய்யப்படினும் பலரும் ஒருவனேவல்வழிநின்றே செய்வாராகலானும், முதற்கடவுளில்லையென்பார்க்குக் காட்சிப்புலனாதல்பற்றிக் குடத்தை வனையுங் குயவனை எடுத்துக்காட்டி முதற்கடவுளதுண்மை அநுமானத்தாற் சாதித்தபின்னர்க், குயவனுஞ் சுட்டுணர்வுடையனாய் அவிச்சையாற் கட்டுற்றுச் சுதந்திரமின்றி நிற்றலின், அவனைத் தொழிற்படுத்துவானும் அவ்வியல்பில்லாத முதற்கடவுளேயாமெனப் பிறிதோரநுமானத்தாற் சாதித்தல் பொருந்துமாகலின், ஆண்டு இழுக்கின்மையானும், செய்துஞ் செய்வித்தும் எல்லாத்தொழிற்கும் வினைமுதலாகிய முதற்கடவுள் சங்காரகாரணனொருவனே என்பது கருத்து.

காரணவாக்கியங்களின் நாராயணன் இரணியகருப்பன் முதலியோரைக் கூறியது குயவன்போல அவாந்தர காரணமாதல்பற்றியேயாகலின், அவையெல்லாம் ஆகுபெயராற் சங்காரகாரணனாகிய முதற்கடவுளையே உணர்த்தி நிற்குமெனக் கொள்க. இது சுவேதாச்சுவதரம் மூன்றாமத்தியாயத்து மந்திரத்தானும் உணர்க.

அற்றாயினும், சுட்டுணர்வாகிய பிரபஞ்சம் பலவாயினாற் போலச் சுட்டுணர்வின்றிநின்ற சங்காரமும் பலவாகுக. ஒன்றேயென்றற்குப் பிரமாணமென்னை? அல்லதூஉம், சுட்டுணர்வினராகிய ஆன்மாக்கள் முத்தியிற் சிவசமமாவரெனக் கூறுதலின் அவிச்சை நீங்கியபின்னர்ச் சுட்டுணர்வின்றி நிற்பராகலின், அவ்வழி அவரும் முதற்கடவுளாவராலோவென்னும் ஆசங்கையைநீக்கி ஏதுவை வலியுறுத்துதற்கு எடுத்துக் காட்டும் உதாரணம்:—

ஒன்றலா வொன்று வுளதாகி நின்றவா
றென்றலா வொன்றிலவை யீறுத—லொன்றலா
ஈறே முதலதனி னீறலா வொன்றுபல
வாறே தொழும்பாகு மங்கு எனவரும்.

இது சொற்பொருட்பின்வருநிலை. காரியப்பிரபஞ்சஞ் சடமாகலானும், சேதனப்பிரபஞ்சம் அவிச்சையாற் கட்டுற்றுச் சுட்டுணர்விற்றாய் நிற்றலானும், இவற்றைத் தொழிற்படுத்துதற்கு இவற்றின் வேறாகிய முதற்கடவுள் உண்டென்பது பெற்றாம். பெறவே, பிரபஞ்சம் விசித்திரகாரியமாய்க் காணப்படுதலின், இங்ஙனஞ் செய்யும் முதற்கடவுள், அளவிலாற்றலும் முற்றுணர்வும் பேரருளுமுதலிய குணங்களுடையனென்பதூஉம் பெறப்பட்டது. படவே, அத்தன்மையனாகிய முதற்கடவுள் ஒருவனே அமையும்; ஆகலின், வேறும் அத்தன்மையர் உண்டெனக்கொள்ளின், மிகையென்னுங் குற்றமாம்.

அல்லதூஉம், இலக்கணத்தான் வேறுபாடில்வழி இலக்கியம் பலவாதல் செல்லாதென்னுங் கருத்தான் ஒன்றலா வொன்று என வரையறுத் தோதினார். ஒன்றலா என்பது உருவும் அருவுமாகிய இருகூற்றுப் பிரபஞ்சத்துள் ஒன்றல்லாத என்றவாறு. ஒன்றென்பது இலக்கணத்தான் வேறுபாடில்லது என்னும் பொருட்டு. [1]"எந்தை யாரவ ரெவ்வகையார்கொலோ" என்றதும் அது.

---

[1]சம்பந்தர்—3. 54. 3.

ஈண்டு அவை என்றது சேதனப்பிரபஞ்சத்தொகுதியை. அது நித்தமாகலிற் றோன்றி யழிதலின்றாயினும் உடம்பொடு கூடி உளதாய் நின்று ஈறுதல் பொருந்துமென்க. ஈறுதல் - ஈறுதலாலெனை விரிக்க. ஈறுசெய்வதனை ஈறென்றார். ஈறே முதல் என்றது முடிந்தது முடித்தல்.

அதனி னீறலாவோன்று பலவாறே தொழும்பாகு மங்கு என்றது அச் சங்காரக் கடவுள்போல அழிவின்றி நித்தமாகிய சேதனப்பிரபஞ்சம் பலவாற்றானுஞ் சங்காரக்கடவுளுக்கு அடிமையேயாம் முத்தியின்கண்ணும் என்றவாறு.

அங்கும் என்னும் இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை தொக்கு நின்றது. பலவாற்றானுந் தொழும்பாதல், [1]"சிவன்சீவ னென்றிரண்டுஞ் சித்தொன்றா மென்னிற் சிவனருட்சித் திவனருளாச் சேருஞ்சித் தவன்றான் - பவங்கெடு புத்திமுத்தி பண்ணுஞ்சித் தவற்றிற் படியுஞ்சித் தறிவிக்கப் படுஞ்சித்து மிவன்றா - னவன்றானே யறியுஞ்சித் தாதலின விரண்டு மணைந்தாலு மொன்றாகா தநந்நியமா யிருக்கு - மிவன்றானும் புத்தியுஞ்சித் திவனோ புத்தி யிதுவசித்தென் றிடிலவனுக் கிவனுமசித் தாமே," [2]"பாவியாம் புத்தி முத்திப் பயன்கொளும் பண்பிற் றாகும்," [3]"உள்ளத் - தொன்றிய வுணர்வு தம்பா லுள்ளது நிகழ்த்து மீசன் - றன்றொழி னடத்து மேனி தனக்கெனக் கொண்டு தானே" என்பவற்றான் அறிக. முத்தியிற் சிவசமமாமென்பதற்குப் பொருள் இவ்வதிகாரத் திறுதியிற் காட்டுதும்.

இதனானே முத்திபெற்றோரும் முதற்கடவுளராவாரென்னுஞ் சிவசமவாதி, சங்கிராந்தவாதி, உற்பத்திவாதி, ஆவேசவாதிமுதலியோர் மதமும் மறுக்கப்பட்டவாறு அறிக.

ஆணவமலத்துண்மை

பதியுண்மைக்குப் பிரமாணங் கூறுவார் மலத்துளதாம் எனப் புனருற்பவத்துக்கு ஏதுக்கூறுமுகத்தான் மலத்தினது துண்மைக்குப் பிரமாணமும் உடன்கூறினார்.

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௩௨௦.
[2]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—அ௪. [3]சிவப்பிரகாசம்—77.

அற்றேல், மலத்துளதாம் என்பதனை வேறோரதிகரணமாகவைத்தோதாமை குன்றக்கூறலாம் பிறவெனின்,— ஆகாது; அதிகரணத்திற்குரிய ஐயப்பாடு முதலியனவெல்லாம் "சகசமலத்துணரா"தென அதனிலக்கணங்கூறும்வழிப் பெறப்படுதலின், ஈண்டு வேறோதல் வேண்டாமையின்.

அற்றேல், வடமொழி முதற்சூத்திரத்தில் "மலத்தால்" என்பதில்லையாலோவெனின்,—அற்றன்று; நாலாம் பாதத்தில் "இதனால்" என்பது மலத்தாலென்னும் பொருட்டு. ஆண்டுச் "சிருட்டிப்பன் இதனால்" என்பதனை "இதனாற் சிருட்டிப்பன்" என மாறிப் பொருளுரைக்க. அற்றேல், சுட்டுப்பெயர் முன்வந்ததனைச் சுட்டுவதேயாகலின், அங்ஙனம் வாராத மலத்தைச் சுட்டுமாறு என்னையெனின்,—அற்றன்று; சுட்டுப்பெயர் முன்வந்ததனையே சுட்டுமென்னும் நியமஞ் செய்யுளுக்கின்மையானும், சூசிப்பது சூத்திரமாகலானும், நாலாஞ்சூத்திரத்து வருவதனை ஈண்டுச் சுட்டுப் பெயராற் சூசிப்பித்தாரெனக் கொள்க. இஃதுணராதார் ஆண்டு "இதனால்" என்பதற்கு "இங்ஙனமாகலின்" எனப் பொருளுரைப்ப. அது கூறாமையே பெறப்படுமென்றொழிக. அற்றாகலினன்றே ஆசிரியர் "இங்ஙனமாகலின் அந்தமாதி" என்றோதாது வாளாகூறியொழிந்ததூஉமென்க.

சூத்திரத்தொகைப்பொருள்

இச்சூத்திரத்தாற் போந்த தொகைப்பொருளாவது:— தோற்றக் கேடுகளதுண்மை காட்சிமுதலிய அளவைகளான் அறியவாராமையின், பிரபஞ்சம் நித்தப் பொருளேயாம்; அன்றித் தோன்றியழிவதாயினும், இஃபொருட்குத் தத்தஞ் சார்பிற் றோன்றியழிதல் இயற்கையெனவமையும்; செயற்கையெனின் அதற்கோர் ஏதுவேண்டுதலின் ; மற்று உள்பொருளாயின், அதுவேயமையும், இறைவன் வேண்டா ; இரண்டுள்பொருள்கோடல் மிகையாகலின் ; வேண்டுமாயினும் மாயோன் முதலிய கடவுளரில் ஒருவரே யமையும் ; அவரையொழித்துச் சங்காரகருத்தா முதற்கடவுளென்றற்குப் பிரமாண மென்னை? பிரமாணமுண்டாயினும், அதிவிசித்

திரமாகிய பிரபஞ்சம் ஒருவனாற் செய்தல் கூடாமையின், மற்றும் அவ்வியல்பினராகிய முதற் கடவுளர் உளராதல் வேண்டுமென உலகாயதர் மீமாஞ்சை நூலார் புத்தர் சமணர் சாங்கியர் பாஞ்சராத்திரிகள் அநேகேசுரவாதிகண் முதலியோர் மதம்பற்றிப் பூர்வபக்கம் நிகழ்ந்தவழி, அவரை மறுத்துத் தோற்றக்கேடுகளதுண்மைக்கு ஆகமவளவையேயன்றி வழியளவை காட்சியளவைகளும் பிரமாணமாகலின், பிரபஞ்சம் நித்தப்பொருளன்றெனவும்; அன்றாகவே, இல்பொருட்கு முயற்கோடுபோலத் தோற்றக்கேடுகள் இன்மையானும், மாறுபட்ட இரண்டுதன்மை ஒருபொருட்கு இயற்கையாதல் உலகத்தின்மையானும், ஒடுங்குதற்கும் உளதாதற்குங் காரணம் மூலமலமொன்றுண்டு ஆகலானும், பிரபஞ்சம் உள்பொருளென்பதூஉம், தோன்றியொடுங்குதல் செயற்கையென்பதூஉம் பெற்றாம்; பெறவே உள்பொருட்குக் குட முதலியனபோலச் செய்வோரையின்றிச் செய்தொழிற்பாடு இன்மையின் கருத்தாவுண்மை பெறப்பட்டது; படவே, முழுவதுமொடுங்கின சங்காரகருத்தாவினன்றிப் புனருற்பத்திகூடாமையானும், திதிக்கடவுள் முதலியோரின் முழுவதுமொடுங்குமென்றல் பொருந்தாமையானும், முழுவதுமொடுக்கின சங்காரகருத்தாவே முத்தொழிற்குங் கருத்தாவாமெனவும் , முற்றுணர்வும், அளவிலாற்றலும், பேரருளுஞ், சுதந்திரமு முதலிய குணங்களுடைமையின், அதிவிசித்திரமாகிய உலகத்தைத் தொழிற்படுத்துதற்கு அவன் ஒருவனே அமையும்; அக்குணங்களின்மையின் ஏனையோரெல்லாம் அவ்விறைவனுக்குத் தொழும்பராதலேயன்றி முதற்கடவுளராகாரெனவுஞ் சித்தாந்தஞ்செய்து வழியளவையான் முதற்கடவுளதுண்மை பொதுவகையானுஞ் சிறப்புவகையானுங் கூறியவாறென்று உணர்க.

இங்ஙனம் மூன்றதிகரணமும் ஒன்றற்கொன்று ஏதுவும் பயனுமாய் ஒருபொருண்மேல் வந்தவாறு காண்க. வருஞ் சூத்திரங்களினும் இவ்வாறு உரைத்துக்கொள்க.

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

இங்ஙனம் முதற்சூத்திரத்திற்கு வார்த்திகப்பொழிப் புரைத்த ஆசிரியர் இனி இரண்டாஞ் சூத்திரத்திற்கு அஃ துரைப்பான் புகுந்து சூத்திரத்தை மொழிபெயர்த்தருளிச் செய்கின்றார் :—

அவையே தானே யாயிரு வினையிற்
போக்கு வரவு புரிய வாணையின்
நீக்க மின்றி நிற்கு மன்றே எனவரும்.

இவ்வாறு பாடத்தை மொழிபெயர்த்துக்கொண்டு, என் பது சூத்திரமெனக் காட்டி, இனி அதன் கருத்துரைக்கின் றார் :—

எ-து. சூ-ம். எ-னின். புனருற்பவம் வருமாறுணர்த்துத லுதலிற்று எனவரும்.

மேலையதிகரணத்திறுதியின் அந்தம் என்று உத்தேசமா யெடுத்துக்கொண்ட இறைவனுக்கு இலக்கணங் கூறுமுகத் தானே துணைக்காரணமுதலியன இன்மையின் இறைவன் உலகிற்கு நிமித்தகாரணனென்றல் சாலாதென்னும் ஆசங் கையை நீக்கி, ஒடுங்கியினின்றும் மீள உளதாமாறு வகுத் துணர்த்துதல் பிரமாணவோத்தின் இரண்டாம் பாதமாகிய இவ்விரண்டாஞ் சூத்திரத்தின் கருத்தென்க.

இதனுள், உத்தேசங்கூறியபின்னர் இலக்கணங்கூறுதல் முறைமையாகலின், அது முறைமைபற்றிய வியைபெனவும் ; துணைக்காரணமுதலியன வுண்மைக்குப் பிரமாணங்கூறுத வழி, இறைவன் நிமித்தகாரணனாதல் சாலாமையின், அஃது ஆசங்கைபற்றியவியைபெனவும் ; ஒடுங்கியினின்றும் மீள உளதாமாறு வகுத்துக்கூறுதவழி, ஒடுங்கியின் எவ்வாறு உளதாமென்று அவாய்நிற்றலின், அஃது அவாய்நிலைபற்றிய வியைபெனவும் உணர்ந்துகொள்க.

இவற்றுள், அவாய்நிலைபற்றிய இயைபு சிறந்ததாகலின், அதுவேபற்றிப் புனருற்பவம் வருமாறுணர்த்துத னுதலிற்று என்றாரேனும், இவ்வாறு பொருள்கோடல் ஆசிரியர் கருத் தென்க.

முறைமைபற்றிய வியைபான் அதிகரணவியைபும், அவாய்நிலைபற்றிய வியைபாற் பாதவியைபும், ஆசங்கைபற் றியவியைபான் ஒத்தியையும் பெறப்பட்டன. அதிகார வியைபு பெத்தத்தினின்ற நிலைபற்றி இலக்கணங்கூறுதல் மூன்றாஞ்சூத்திரத்திற்கும் ஒக்கும். நூலியைபு ஞானபாதப் பொருளியல்பாராய்தல். இவையிரண்டுங் கூறாமையே விளங் கும். இங்ஙனம் ஐவகையியையுங் கண்டுகொள்க.

அற்றேல், அஃது அங்ஙனமாக; மேலைச்சூத்திரத்தின் அந்தம் என்றது உத்தேசமாயினன்றே அதன்பின் இலக் கணங்கூறுதல் முறைமைபற்றிய வியைபென்றதமையும். உத் தேசமாவது, பெயர்மாத்திரையாற் பொருள் புலப்படச் சொல்லுதலென்பது நியாயநூலார் துணிபாகலின், ஈண்டுப் பெயர்மாத்திரையானன்றி, ஆதி என்பதனால் விசேடிக்கப் படுதலானும், அந்தம் என்றதும் வாளாபெயராய் நில்லாது, அந்தத்தைச்செய்யுங் கடவுளெனக் காரணக்குறியாய் ஏனை யோரிற் பிரித்து இலக்கணந்தோன்ற நிற்றலானும், அதனை உத்தேசமென்றல் அமையாதாலெனின்,—அற்றன்று; [1]"பல கலையா கமவேதம் யாவையினுங் கருத்துப் பதிபசுபா சந் தெரித்தல்" என்புழிப், பதி பசு பாசமென்னும் உத்தேசம் தெரித்தலை விசேடித்து நின்றது; [2]"பசுபா சத்தொடு பதி யாய் பெற்றி" என்புழி, ஆய்தற்குச் செயப்படுபொருளாய் நின்றது. இங்ஙனம் யாதானுமொன்றான் விசேடிக்கப்பட் டாதல் விசேடித்தாதல் நிற்றலன்றி, வாளாபெயராய்நிற்றல் யாண்டுமின்மையான், முன்னர்க் கூறப்படுவதாகிய இலக் கணத்தை அவாய்நிற்பதாய் எடுத்துக்கோடலே உத்தேச மெனப்படுமாகலின், அந்தம் என்றது உத்தேசப்பொருளென் றற்கு இழுக்கின்மை அறிக.

---

[1]சிவப்பிரகாசம்—13. [2]ஞானமிர்தம்—க. ரு.

இதனை உத்தேசமன்றென்பார்க்கும் உத்தேசஞ்செய்யுங் காரியஞ்செய்தல்பற்றி உத்தேசமாகவைத்து இயைபுகோடல் பொருந்துமென்பது. உத்தேசஞ்செய்யுங் காரியமாவது முன்னர்க் கூறப்படும் இலக்கணத்தை அவாய்நிற்றலேயாமென்றொழிக.

அற்றேல், ஒடுங்கியுளதாம் அந்தமாதி எனவே, முத்தொழிற்கும் வினைமுதலாதல் இறைவனுக்கு இலக்கணமென்பதூஉம் பெறப்பட்டமையின், ஈண்டு அவாய்நிற்றல் யாண்டையதெனின்,—நன்று சொன்னாய்! அதனாற் போந்தாயினுந் துணைக்காரணமுதலியன உண்மைக்குப் பிரமாணங் கூறுதவழி வினைமுதலாதலே பெறப்படாமையின், அஃது இலக்கணமன்றாய் முடியும்; ஆகலின் அங்ஙனம் பொதுவகையான் எய்தியதனைச் சிறப்புவகையான் அவாய்நிற்றல் ஒருதலையென்க. யாண்டும் பொதுவகையான் உணர்ந்து சிறப்புவகையான் உணராததற்கே இலக்கணங்கூறப்படும். பொதுவகையான் உணராக்கால் இலக்கணத்தை அவாவுமாறில்லை; சிறப்புவகையான் உணர்ந்தவழி இலக்கணத்தாற் பயனில்லையாகலானென்றொழிக.

அற்றேல், பிரமாண வோத்துள் இலக்கணங்கூறுதல் முறைமையன்றாம் பிறவெனின்,— மேலைச்சூத்திரத்தான் நிமித்தகாரணம் உண்மைக்குப் பிரமாணங்கூறி, ஈண்டுத் துணைக்காரண முதற்காரணங்களது உண்மைக்குப் பிரமாணங் கூறத் தொடங்கினார்; அவை நிமித்தகாரணனாகிய இறைவனுக்குக் குணமும் உடைமையுமாய் இலக்கணக்கூற்றின் அகப்பட்டு நிற்றலின் வேறோதலாகாமையான் இலக்கணமும் உடன் கூறினாராகலின், ஆகாதென்க.

அவ்விலக்கணம் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பென இருவகைப்படும். முகிற்படலத்தின் மறைந்து சிறிதே தோன்றும் இரண்டாநாளைப் பிறையைக் காணலுறுவார்க்கு நுனிக்கொம்பின்கண்ணது திங்களென்றல் பொதுவியல்பு. அதுபற்றி ஆண்டு உற்றுநோக்கியவழிப் பேரொளியாற் றண்ணென்ற கிரணங்களையுடையது திங்களென்பது சிறப்பியல்பு. இங்ஙனம் பொருடோறுங் கண்டுகொள்க.

அவற்றுள், ஈண்டுக் கூறப்படும் இலக்கணம் பொதுவியல்பென்க.

அஃது அங்ஙனமாக; முதலுற்பவம்வருமாறுணர்த்தாது புனருற்பவம்வருமாறுணர்த்துவது என்னையெனின்,— பிரபஞ்சம் அநாதியாகலின், அம்முதற்கோடி நம்மனோரான் அறியவாராமையானும், ஒடுங்கியின் மீள உளதாமாறே ஈண்டு அவாய்நிலையான் உணர்த்தநின்றதாகலானும் அதுவே கூறினாரென்பது.

அற்றாயினும், முதற்கணுற்பவமாமாறு இவ்வியல்பிற்றென்பது, [1]"பொற்புடைய மாயைப் புணர்ப்பின்கண்—முற்பாற் - றநுகரண மும்புவன முந்தந் தவற்றான் - மனமுதலாய் வந்தவிகா ரத்தால்—வினையிரண்டுங் - காட்டி" என்பதனான் அறிக. ஈண்டுத் "தநு" என்றது சூக்கும தேகத்தை. "மனமுதலாய்" - மனங்காரணமாயென்க. [2]"விச்ச தின்றியே விளைவு செய்குவாய்" எனவும், [2]"விண்ணு மண்ணக முழுதும் யாவையும் - வைச்சு வாங்குவாய்" எனவும் ஓதிய திருவாக்கானும் இவ்விருவேறு வகையுங் கண்டுகொள்க.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு:—மேலைச் சூத்திரத்தின் எடுத்துக்கொண்ட சங்காரகாரணனாகிய முதல்வன் கலப்பினால் உடலின் உயிர்போல அவ்வான்மாக்களேயாய்ப், பொருட்டன்மையாற் கண்ணின் அருக்கன்போல அவற்றின் வேறுமாய், உயிர்க்குயிராதற்றன்மையானே கண்ணொளியின் ஆன்மபோதம்போல உடனுமாய்நின்று, ஆணையென்னும் பரியாயப்பெயருடைய தனது சிற்சத்தியான்வரும் இருவினைகளான் அவ்வான்மாக்கள் இறத்தல் பிறத்தல்களைப் புரியும் வண்ணம் அவ்வாணையிற் பிரிப்பின்றிச் சமவேதமாய் நிற்பனென்றவாறு.

அவையேதானேயாய் என்பதனை இரட்டுறமொழிதலான் அவையேயாய்த் தானேயாய் அவையேதானேயாய் எனக் கூறிப் பொருளுரைக்க.

---

[1] போற்றிப்பஃறொடை—கக.

[2] திருவாசகம், திருச்சதகம்—கூசா.

ஆய் என்பது யாண்டுங் கூட்டப்பட்டது.

வழிநூல்செய்த ஆசிரியரும் இக்கருத்தேபற்றி [1]"உல கெலா மாகி வேறா யுடனுமாய்" என்றார். ஒடுங்கியுளதாம் என்றதற்கேற்ப ஈண்டும் போக்கினை முற்கூறினார்.

புரிதல் - எப்பொழுதும் மேற்கோடல்.

ஆணையின் என்பது சிங்கநோக்காய் இருவினையின் என்பதனோடும், நீக்கமின்றி நிற்கும் என்பதனோடும் இயைந்து பொருடந்துநின்றது. ஆண்டு இன் உருபு இருவினை என்பதனோடு இயையுங்கால் ஏதுப்பொருட்கண்ணும், நீக்கமின்றி என்பதனோடு இயையுங்கால் நீக்கப்பொருட்கண்ணும் வந்தது. இன் என்பது சாரியையெனக் கொண்டு ஈரிடத்தும் ஏற்குமுருபுகள் விரித்துரைத்தலும் ஒன்று. அன்றே - அசை; அநாதியே இவ்வாறு நிற்குமெனினும் அமையும். ஆய்ப் புரிய நிற்கும் எனக் கூட்டுக.

ஆய்ப் புரிய நிற்கும் எனவே, அங்ஙனம் நின்று ஐந்தொழில்செய்யுங் கருத்தாவாதல் முதல்வனுக்கு இலக்கணமென்பதூஉம், ஆணையின் இருவினையின் எனவே, தனது சிற்சத்தி துணைக்காரணம், இருவினை அதன்வழித்தாய துணைக்காரணம், இருவினையின் எனவே, இருவினைக்குப் பற்றுக்கோடுண்மையும் பெறப்பட்டமையின், அது முதற்காரணமென்பதூஉம், இருவினையிற் போக்கு வரவு புரிய எனவே, ஒடுங்கியின் மீளவுளதாங்கால் இருவினைகட்கேற்பப் பலவேறு வகைப்பட்டு விரியுமென்பதூஉம் போந்தவாறு உணர்க.

படைப்புமுதலிய ஐந்தனுள் ஒன்றற்கு வினைமுதலாதல் முதல்வனுக்கு இலக்கணமெனல் அமையுமேனும், ஏனையவற்றின் ஐயப்பாடு நீக்குதற்கு ஐந்தொழிற்கும் வினைமுதலாதல் இலக்கணமென்றார்.

தோற்றம் நிலை இறுதி மறைப்பு அருளென்னும் ஐந்தொழிலும் தூலம் சூக்குமம் அதிசூக்குமம் என்று மூவகைப்படும்.

---

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௬௬.

அவற்றுள், தூலமாகிய தோற்றமும் இறுதியும் பிரபஞ்சத்தின் தோற்றமும் ஒடுக்கமுமென்பது வெளிப்படை. நிலை-தோன்றிய பிரபஞ்சம் ஒடுக்கம் வருங்காறும் நிலைபெறுதல். மறைப்பு அருள் என்பன பந்தமும் வீடுமென்று உணர்க.

அற்றேல், தோற்றமுதலியனபோல நிலைத்தொழிலும் முதல்வன் காரியமென்றது என்னை ? தோற்றிய பிரபஞ்சஞ் சங்கரிக்கப்புகுமளவுந் தானேநின்று நிலைபெறும். இதற்கு இறைவன் வேண்டா. *தன்னொடு பகைவரால் அழிவின்றி நிலைபெறுத்துதல் அரசன்றொழிலானாற்போலப், பிரபஞ்சத்தைச் சங்கரிப்பார் வேறு உளராயினன்றே அவரைத் தடுத்துப் பிரபஞ்சத்தை நிலைபெறுத்துதல்வேண்டும். முதல்வன் சங்கரியாதுநிற்குமளவும் வேறு சங்கரிப்பாரின்மையின், நிலைத்தொழில் முதல்வன்காரியம் அன்றாலோவெனின்,—நன்று சொன்னாய் ! ஒருகாலத்து ஒருங்குதோன்றிய பொருள் இரண்டனுள் ஒன்று நெடுங்காலநிற்றலும், ஒன்று சிறிதுகால நிற்றலுமாகிய நிலைவேறுபாடுண்மையின், இந்நிலைவேறுபாடு இதற்கேதுவாகிய வினைவேறுபாட்டா †னாயிற்றெனவும் அவற்றுட் சேதனப்பிரபஞ்சத்திற்குத் தம்முள் நிலைவேறுபாடு தத்தம் வினைவேறுபாட்டானாயதெனவுங் கொள்ளப்படும். அவ்விருவேறுவினையும் முதல்வனாணையானன்றி வாராமையான் நிலைத்தொழிலும் முதல்வனாற்செய்யப்படுங் காரியமாதல் அறிக.

இன்னும், தண்ணீர்க்குடம் நிலைபெறுதல் அதனைத் தாங்கிச் செல்வோனது முயற்சியின்றி அமையாதவாறுபோலத் தோன்றிய பிரபஞ்சம் ஒடுங்குமளவும் நிலைபெறுதலும் முதல்வனது முயற்சியின்றி அமையாதென் றுணர்க. அம்முயற்சியாவது தோன்றியபிரபஞ்சம் ஒடுக்கம்வருங்காறும் நிலைபெறுக என்னும் ஆணையாகிய சங்கற்பமேயெனக் கொள்க.

இனிப், பிரபஞ்சத்துட்பட்ட உயிர்ப்பொருளும் உயிரில் பொருளும் முதல்வனாணையால் ஏவப்படுந் தத்தங்காரி

பா - ம்—* தன்னொடு. † ஆயிற்றென்றல் அமையும்.

யத்தினைல்லையைக் கடவாமனிற்றல் நிலையென்பாரும் உளர். அதுவும் நிலையென்பதனுல் அடங்கும்.

அஃது அங்ஙனமாக; மறைப்பாவது அநாதியாய மூல மலத்தின் காரியமாகலின், அது முதல்வனாற் செய்யப்படுங் காரியமென்பது என்னையெனின், கூறுதும்:—முதல்வனுவான் முற்றுணர்வுடைமையின், உலகத்துயிர்கள்படுந் துன்பமுழுவதும் உணர்ந்தோனுகியும்; பேராற்றலுடைமையான், உயிர்களையெல்லாம் ஒருங்கே வீடுபேறடைவிக்க வல்லனுகியும்; சிவன் சங்கரன் முதலிய பெயர்களானும் அறியப்படுவதாய், விருப்பு வெறுப்பின்றி, எல்லாவுயிர்கண்மாட்டும் ஒப்ப நிகழ்வதாய்த், தொடர்புபற்ருது, பிறர் துன்பங்கண்டுழி அதனை அக்கணமே நீக்குதற்கு விளையும் மனவெழுச்சியாகிய பெருங் கருணையுடைமையான், அவற்றை ஒருங்கே வீடுபேறடைவித்தற்கண் ஒருப்பாடு மிக்குடையனுகியும்; இத்தன்மைகளெல்லாமுடைய இறைவன் உயிர்களால் அநாதிமுதல் ஈட்டப்பட்டுப் பலவேறுவகைப்பட்ட துன்பங்களையெல்லாம் விளைவிக்கும் வினைவலியினையும், எல்லாப்பெருங் கொடுமைக்கும் மூலமாகிய சகசமலசத்திகளையும், அவற்ருன்வருந் துன்பங்களையுங் கெடுத்து, எல்லாவுயிர்களையும் ஒருங்கே வீடுபேறடைவியாமைக்குக் காரணம், குடங்கையினேந்திய தீயின் சூட்டினை நிகழவொட்டாது தனக்கு மாருகிய மந்திரமுச்சரிக்குங்காறுந் தடுத்துநிற்குங் குளிகைபோல, அம்முதல்வனைச் சிறப்பியல்பான் உணரும் மெய்யுணர்வு தோன்றுங்காறும் அவனது பெருங்கருணை உயிர்கண்மாட்டு ஒருங்கே நிகழாத வண்ணந் தடுத்துநிற்கும் உயிர்க்குற்றமாகிய அவ்வம் மல சத்தியின்வழி நின்று அவற்றை நடாத்துவதாகிய அவனது சங்கற்பமேயன்றிப் பிறிதில்லையென்பது பெறப்படுதலின், அங்ஙனம் நடாத்துவதாகிய முதல்வனது சங்கற்பமே ஈண்டு மறைப்பெனப்படும். [1]"பந்தமு மாய்வீடு மாயினுர்க்கு" என்புழிப் பந்தமென்றதூஉம் அது. இங்ஙனமாகலான் மறைப்பு முதல்வன் செய்யுங் காரியமாதல் அறிக. அது முதல்வன்

---

[1] திருவாசகம், திருப்பொற்சுண்ணம்—உ0.

றொழிலாகலானன்றே உயிர்களுக்கு அறிவுந் தொழிலும் இடையிடையே விளங்கியும் மடங்கியுஞ் சோபானமுறையான் மேற்பட்டு நிகழ்வதூஉமென்க.

இனி, ஒருசாரார் இழிந்தனவாகிய விடயங்களின் அவ் விழிபினை மறைப்பது திரோபாவமென்பர். காண்போனை மறைக்கும் மலமாயை கன்மங்களின் வேறாய்க் காட்சிப் பொருளை மறைப்பதொன்று உண்டென்பதற்குப் பிரமாண மின்மையின், விடயங்களினுளதாகிய இழிபினை உணராமைக் கேதுவாய்க் காண்போனை மறைப்பதே அவ்வாறு வழங்கப் படுமாகலின், அது பொருளான் வேறன்மை உணர்க. மலத்தை மறைப்பது திரோபாவமென்பாரும் உளர். அஃது அருளென்னுந் தொழிலின் வேறன்மை உணர்க. இன்னும் அவரவர் கூறுவனவெல்லாம் பொருந்தாமை ஓர்ந்துணர்க. [1]"ஏயுமும் மலங்க டத்தந் தொழிலினை யியற்ற வேவுந் - தூய வன் றனதோர் சத்தி திரோதான கரியது" என்பவாகலான், ஈண்டு யாங்கூறியதே ஆசிரியர் கருத்தாதல் காண்க.

அருளென்பது வெளிப்படை.

இனிச், சூக்குமமாகிய ஐந்தொழிலாவன, சங்கரித்தபின்னர் மேற்செய்யக்கடவனவாகிய தூலவைந்தொழிற்கு யோக்கியமாம்படி கேவலத்தின்கண் நிகழ்த்துவனவாம். அது மிருகேந்திர ஞானபாதத்தின் நான்காம்படலத் திறுதியிற்காண்க. அதிசூக்குமமாகிய தோற்றமுதலியன ஐந்தும் அவ்வவ்விடய நுகர்ச்சிதோறும் நிகழ்தல் கண்டுகொள்க. அவையெல்லாம் ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்.

அற்றேல், மேலைச்சூத்திரத்தின் மூவினைமை என் றொழிந்தார். ஈண்டுப் போக்குவரவுபுரிய என்றொழிந்தார். ஆகமங்களினும் முதல்வனுக்கு இலயம் போகம் அதிகார மெனவும், ஆரணி ஜநநி ரோதயித்திரியெனவும் முத்தொழில் பற்றி மூன்றவத்தையும் மூன்றுசத்தியுமே கூறப்பட்டன; ஆகலான், மறைப்பும் அருளும் உடன்கூட்டி ஐந்தொழிலென் பது யாண்டுப் பெற்றாமெனின்,—நன்றுசொன்னாய்! மறைப்

[1] சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—எஎஎ.

பாவது வினைநுகர்ச்சிக்கண் அதன்வழிநின்று நடாத்துவ தாகிய முதல்வனது சங்கற்பமேயாகலின், அது திதியின்கண்ணும், வீடுபேறுவது மீட்சியின்றி இலயித்தலேயாகலின், அது சங்காரத்தின்கண்ணும் அடங்குமென்பதுபற்றி, முத்தொழிலெனத் தொகுத்துக் கூறப்படும். மறைப்பினுள் ஏனையமூன்றும் அடங்குதல்பற்றிப், [1]"பந்தம் வீடு தரும் பரமன்" என இரண்டுதொழிலாகவும் வைத்து ஓதப்படும். விரித்துக் கூறுங்கால் ஐந்தொழிலென்றலே எல்லாவாகமங் கட்குந் துணிபென்க.

இதனுள், அவையே தானேயாய் என்பது ஓரதிகரணம்; ஆணையி னிருவினையின் என்பது ஓரதிகரணம். போக்கு வரவு புரிய என்பது ஓரதிகரணம்; ஆணையி னீக்கமின்றி நிற்கும் என்பது ஓரதிகரணம். ஆக நான்கதிகரணத்தது இச் சூத்திரமென்றுணர்க.

முதலதிகரணம்

அவற்றுள், முதலதிகரணம் :—

ஈண்டு இவ்வான்மாக்கள் பலவும் முதல்வன் றானேயாய் நிற்குமென்றது எனவரும்.

அவையே தானேயாய் என்புழிச் சுட்டுப்பெயர் பொதுச் சொல்லாய் மேல்வந்ததொன்றனைச் சுட்டிநிற்பதன்றித் தனக் கெனப் பொருளுடைத்தன்றாகலின், அவை என்றது மேலைச்சூத்திரத்தின் அவ னவ ளதுவெனு மவை என்றத னாற் பெறப்படுஞ் சடப்பொருளும், அதனையொட்டித் தோன் றுஞ் சேதனப்பொருளுமென்னும் இருகூற்றுப் பிரபஞ்சத் தினையுஞ் சுட்டியதோ? அன்றி முற்படத்தோன்றுஞ் சடப் பொருண்மாத்திரையே சுட்டியதோ? என்னும் ஆசங்கையை நீக்குதற்கு இவ்வான்மாக்கள்பலவும் என விதந்துரைத்தார். அணிமைக்கட் கூறிப்போந்த அந்தமாதி என்ற அதிகரணத்

[1]பெரியபுராணம்—300.

தானே விலக்கப்பட்டுநின்ற சேதனப்பொருணிற்ப அதனை யொழித்துச், செய்மைக்கட் கூறிப்போந்த அவனவளது வெனுமவை என்பதனைச் சுட்டுமென்பது பொருந்தாமையின் ஆசங்கை நிகழாதாயினும், சிவாத்துவிதசைவர் தமது மதத் திற்கேற்பச் சடப்பொருண்மேல்வைத்துப் பொருள்கொள் வர். அதனை மறுத்தற்பொருட்டு இவ்வான்மாக்கள்பலவும் என்றுரைசெய்க. முதல்வன் என்றது மேலைச்சூத்திரத்தினின் றும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. ஈண்டும் இவ்வான்மாக்கள் பலவுமாய்த் தானேயாய் இவ்வான்மாக்கள்பலவுந் தானேயாய் என்றுரைத்துக்கொள்க.

அற்றேல், அவை என்பது சடப்பொருளைச் சுட்டிய தாயின், புனருற்பவஞ் செய்யுங்காற் காரணரூபமாய்நின்ற அப்பிரபஞ்சத்துடன் ஒன்றாயும் வேறாயும் உடனாயுநின்று செய்வனெனப் புனருற்பவம் வருமாறுணர்த்திப் பயன்படு மென்பது பெறுதும். அங்ஙனமன்றிச் சேதனப்பொருளைச் சுட்டிவரின் ஒருவாற்றானும் ஈண்டைக்காவதோர் பயன்படா மையின், இவ்வதிகரணம் வெற்றெனத் தொடுத்தலாய் முடியு மாலெனின்,— அறியாது கடாயினாய். மேலைச்சூத்திரத்தின் முழுவதுஞ் சங்கரிக்குஞ் சங்காரகாரணன்யாவன், அவனே ஐந்தொழிலுஞ்செய்வன் ; அவ்வைந்தொழில் செய்வோன் உலகிற்கு முதற்கடவுளென்பது போந்தது. ஆண்டு இவ்வாறு ஆசங்கை நிகழும்:—

முதல்வன் ஐந்தொழில்செய்தல் தன்பொருட்டோ? பிறர்பொருட்டோ? வீணோ? தன்பொருட்டெனின்,—வரம்பி லின்பமுடைய முதல்வனுக்கு இச்செய்கையான் வரக்கடவ தோர் பயனில்லை. உயிர்களின்பொருட்டெனின்,— உயிர் களும் அவனும் அபேதமோ? பேதமோ? பேதாபேதமோ? பொன்னும் பணியும்போல் அபேதமாயின், அது தன் பொருட்டேயாம். இருளும் வெளியும்போற் பேதமாயின், அவ்வுயிர்களின்பொருட்டு ஐந்தொழில்செய்தற்கு ஒருவாற்றா னும் இயைபில்லை. சொல்லும் பொருளும்போற் பேதாபேத மெனின், அபேதமும் பேதமுமாமென்றல் சமணர் கூறும் அநேகாந்தவாதமாம். சொல்லும்பொருளும் வேறேயாயினுஞ்

சொல்வந்தெழூஉம் பொருடோன்றுதல்பற்றி அபேதமென்பார் மதத்தை ஒருவாற்றான் உடம்பட்டுப் பேதாபேதமென்னுந் துணையேயன்றி, ஒருபொருட்கு இரண்டுதன்மைகோடல் பொருந்தாமையின், அது போலியேயாம். இங்ஙனமாகலின், பிறர்பொருட்டென்பது பொருந்தாது. இனி, அவ்வாறன்றி வீணெனின்,—பித்தர்செய்யுந் தொழிலோடொக்கும். பித்தரேயன்றி, அறிவான்முதிர்ந்த அரையர்முதலியோரும் வேட்டையாடுதல் சூதாடுதல் உயிர்த்தல் இமைத்தல் ஆவித்தல் தும்முதல் முதலிய வீண்டொழில் செய்யக்காண்டலின், முதல்வனும் அவ்வாறு கொன்னேசெய்தல் அமையுமெனின், வேட்டையாடுதல் புலிமுதலிய விலங்குகண்மிக்கு நாடு நலியாமைப் பொருட்டாதல், தமக்கு மடிமைவாராமைமுதலியவற்றின் பொருட்டாதல், உணவின்பொருட்டாதல் யாதானுமொரு பயன்குறித்தன்றிச் செய்யாமையானும்; சூதாடுதல் வஞ்சனையாற் பகைவரை வெல்லுதற்கு உபாயமறிதற் பொருட்டாதல், பணையம்பேசிப் பொருளீட்டற் பொருட்டாதல் யாதானுமொரு பயன்கருதியன்றிச் செய்யாமையானும்; உயிர்த்தல் உயிர்நிலையின்பொருட்டாகலானும், இமைத்தல் விழியைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டாகலானும், ஆவித்தல் தும்முதல் முதலாயின தங்குறிப்பினன்றிக் காரணத்தான் நிகழ்தலானும், இளஞ்சிறார்செய்யுஞ் சிறுதேருருட்டல் சிற்றிலிழைத்தல் முதலிய விளையாட்டிற்றொழிலும் போர்முகத்திற் றேர்நடாத்துதல் அட்டிற்றொழில்வன்மை முதலியன சோபானமுறையாற் பயிலுதற்பொருட்டு இருமுதுகுரவர் முதலியோராற் செலுத்தப்பட்டு நிகழ்தலின், அவை அப்பெரும்பயனுடையவாய், அவ்விளமைப்பருவ மாத்திரையின் மகிழ்ச்சிமீதூர்தலாகிய அற்பபயனும் உடையவாகலானும், அவையெல்லாம் வீண்டொழிலன்மையின், வீண்டொழிலெல்லாம் பித்தர் முதலியோர் செய்யுந் தொழிலேயாம். இங்ஙனமாகலின், ஐந்தொழில்செய்வோன் முதல்வனென்றல் இலக்கணவழுவாமென்று ஆசங்கை நிகழ்ந்தவழி, அதனை நீக்கி, வேற்றுமையினுங், கலப்பினால் அவையேயா மியைபுடைமையின், உயிர்களின்பொருட்டே முதல்வன் ஐந்தொழில்செய்வன்;

ஆகலான், இலக்கண வழுவாமாறு யாண்டையதென்று ஒரு தலையான் இறுக்கவேண்டுதலின், அங்ஙனமிறுத்தற் பயத்த தாய்ப் போந்த அவையே தானேயாய் என்பது ஈண்டைக்குப் பயன்படாமை யாண்டையதென்க.

[1]“முன்னவன் விளையாட் டென்று மொழிதலுமாம்” எனவும், [2]“ஏற்றவிவை யரனருளின் றிருவிளையாட் டாக வியம்புவர்கள்” எனவும், [3]“காத்தும் படைத்துங் கரந்தும் விளையாடி” எனவும் பிறாண்டும் இவ்வாறே ஐந்தொழில்செய்தல் விளையாட்டென்றது ஐங்கலப்பாரம் பொறுத்தல் சாத்தனுக்கு விளையாட்டென்பதுபோல அத்துணை எளிதிற் செய்யும் ஆற்றலுடைமைபற்றியே பிறிதில்லையாகலின், அஃதறியாது விளையாட்டென்றதே பற்றி வீண்டொழி லென்றல் சிறிதும் ஏலாமையறிக.

இன்னும், ஒரு விடயத்தைக் காணுங்கால் ஆன்ம போதம், கண்ணொளியெனத் தானென வேறின்றி, உடனாய் நின்று காணுமாறுபோல, முதல்வன் ஐந்தொழில் செய்யுங்கால் உயிர்களினுடனாய் நின்று செய்வனெனப் புனருற்பவம் வருமாறுணர்த்துதலையும் பயந்தமை காண்க. அவையேயாய்த் தானேயாய் என்பதனால் இலக்கணவழுவின்மையும், அவையே தானேயாய் என்பதனாற் புனருற்பவம் வருமாறுணர்த்துதலும் பயத்தற்கன்றே ஆசிரியர் இங்ஙனம் இரட்டுற மொழிந்ததூஉமென்க.

வடமொழி இரண்டாஞ் சூத்திரத்தினும், “புமான்களுக்கு” என்று எடுத்துக்கொண்டமையின், ஆண்டு இயைபில்லாத சடப்பொருளை வருவித்துரைத்தல் பொருந்தாமையறிக.

அல்லதூஉம், “அது நீயாகின்றாய்” எனவும், “அதுவானேன்” எனவும், “அது இது” எனவும், “அது நான்” எனவும், பொருள்படுந் “தத்துவமசி” முதலிய மகாவாக்கியங்களின் பொருளே ஈண்டு எடுத்தோதினாராகலின், ஆண்டைக்

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—ருசு.   [2]சிவப்பிரகாசம்—18.

[3]திருவாசகம், திருவெம்பாவை—கஉ.

கிளையில்லாத சடப்பிரபஞ்சத்தை வருவித்துரைத்தல் பொருந்தாமை அறிக. மகாவாக்கியப் பொருளாகலானன்றே பயனோத்துள், [1]"அவனே தானே யாகிய வந்நெறி" என இதனை அநுவதித்துச் சுட்டிய தூஉமென்க.

இன்னும், ஆன்மாக்களின் முதல்வன் நிற்குமாறுகூறவே அவ்வான்மாக்களின் வியாப்பியமான மாயை கன்ம மாயேயங்களினும் அவ்வாறே நிற்பனென்பது போதருமாகலின், அது வேறுகூறவேண்டாமை உணர்க.

அற்றேல், முதல்வன் இங்ஙனம் மூன்றுவகையுமாய் நிற்பனென்றற்குப் பிரமாணமென்னையெனின், மேற்கோளைச் சாதித்தற்கெழுந்த ஏது:—

அத்துவிதமென்ற சொல்லானே ஏகமென்னில் ஏக மென்று சுட்டுவதுண்மையின் அத்துவிதமென்ற சொல்லே அந்நியநாத்தியை யுணர்த்துமாயிட்டு எனவரும்.

இதன்பொருள், வேதத்துள் அத்துவிதம் என்ற சொல்லே இம்மூன்றற்கும் பிரமாணம். அஃது எவ்வாறெனின், "துவிதம்" என்பது இரண்டென்னும் பொருட்டு. "அ" என்னும் "நகரம்" அப்பிரகாசமென வருமொழிப் பொருளின் இன்மையினையும், அதன்மமென வருமொழிப் பொருளின் மறுதலையினையும், அப்பிராமணனென வருமொழிப்பொருளின் அன்மையினையும் உணர்த்திநிற்கும். அவற்றுள், ஈண்டு இன்மைப்பொருள்பற்றி இரண்டில்லையெனப் பொருள்கொள்ளின் இரண்டின்மை ஒன்றின்கண்ணேயாமாகலின், ஒன்றெனப் பொருள்படும். மறுதலைப் பொருள் பற்றி இரண்டற்கு மறுதலையாகிய ஒன்றெனப் பொருள் கொள்ளின், மறுதலை இருபொருட்கண்ணதாகலின், அதன் மறுதலையாகிய இரண்டாவதுண்மையும் பெறப்படும். படவே இரண்டு ஒன்று என்பது பதிப்பொருள் ஒன்றன்றென்னுங் கருத்தெனப் பொருள்படும். அன்மைப்பொருள்பற்றி இரண்டல்லவெனப் பொருள்கொள்ளின், இருபொருள்களும்

[1] இந்நூல், பத்தாஞ்சூத்திரம்.

வேறன்றி உடனாய் நிற்குமெனப் பொருள்படும். இம்மூன்றனுள் இன்மைப்பொருள் சிறந்தமையின் அதுபற்றி ஒன்றென்றல் பொருத்தமுடைத்தெனின், தானே தன்னை ஒன்றெனக் கருதல் வேண்டாமையின் அங்ஙனங் கருதும்பொருள் வேறொன்று உண்டென்பது பெறப்படுமாகலானும், எண்ணுப்பெயர்மேல் வந்த நகரம் அன்மைப்பொருண் மாத்திரையையுணர்த்திப் பொதுமையினிற்பதன்றி, ஏனைச் சொற்களின்மேல் வந்த நகரம்போல இன்மை மறுதலைப் பொருள்களையும் உணர்த்துதல் வழக்கின்கணின்மையின், அத்துவிதமென்ற மொழிதானே பிறிதுகாரணம் வேண்டாது வேறன்மையை உணர்த்திநிற்குமாகலானும், ஈண்டு இவ்வான்மாக்கள் பலவும் முதல்வன்றனேயாய் நிற்கும் என மேற்கொண்டதென்றவாறு.

ஆகலானென்பது ஆய் எனத் திரிந்துநின்றது; மழைபெய்து குளநிறைந்தது என்புழிப்போலென்க. "நெஞ்சம் பிளந்திட்டு" என்புழிப் போல இட்டு என்பது பகுதிப்பொருள் விகுதி. வார்த்திகமாகிய பொழிப்புரையுஞ் செய்யுளாகலின், அங்ஙனங் கூறினார். ஆகலானென்பதற்கு ஆயிட்டென்பது அக்கால வழக்கென்றலும் ஒன்று. அற்றாகலினன்றே [1]"நீயோ செய்யாய் நின்மல னாயிட்டு" என்றார் வழிநூலாசிரியரும்.

எண்ணும்மை விரித்துரைக்க.

வேறன்றி யுடனுமென்பது பெறப்படவே; பொருண்மையாற் பேதமென்பதூஉம், கலப்பினால் அபேதமென்பதூஉந் தாமே போதருமென்பது கருத்து. "கலப்பினால்" "பொருண்மையால்" "உயிர்க்குயிராதற் றன்மையால்" என்னும் ஏதுக்கள், [2]"அரக்கொடு சேர்த்தி" என்னும் வெண்பாவில் "உடங்கியைந்து" எனவும், "நின்று" எனவும், "பிரிப்பின்றி" எனவும் மூவகைப்படுத்தோதிய சொற்குறிப்புப் பற்றி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன.

---

[1]இருபாவிருபஃது—ச. உக. [2]இந்நூல், பக்கம்—கஙஎ.

அற்றேல், இங்ஙனம் மூன்றுவகையாகக் கூறுதல் அநேகாந்தவாதமாமெனின், ஆகாதென்பது உவமைமுகத்தான் உணர்த்தி ஏதுவை வலியுறுத்துதற்கு எடுத்துக்காட்டும் உதாரணங்களுள், அவையேயாதலை வலியுறுத்துதற்கு எடுத்துக்காட்டும் உதாரணம்:—

கட்டு முறுப்புங் கரணமுங் கோண்டேள்ளம்
இட்டதோரு பேரழைக்க வென்னேன்றுங்—கோட்டி
அவனுளமா கில்லா னுளமவனு மாட்டா
தவனுளமா யல்லனுமா மங்கு எனவரும்.

இருவர் கைகோத்துநின்றுழியும் அவருள் அழைக்கப்பட்டோனேயன்றி ஏனோன் என்னையென்றல் உலகத்தின்மையின், உடம்பிற்கிட்ட பெயரான் அழைத்தவழி உயிர் என்னென்றற்குக் காரணம் பிறிதோராற்றாற் பெறப்படாமையின், அவ்வுயிர் உடம்பெனத் தானென வேறுபாடின்றி அபேதமாய் நிற்றல் பெற்றாம். அதுபோல முதல்வனும் உயிர்களின் அபேதமாய் நிற்பனென்பார், கட்டுமுறுப்புங் கரணமுங் கோண்டேள்ள மிட்டதோரு பேரழைக்க வென்னேன்றுங் கோட்டி என்றும், அங்ஙனம் ஒன்றாயவழியும் ஒன்றாகாமைக்கு அநுபவங்காட்டுவார், அவனுளமாகில்லா னுளமவனுமாட்டா தவனுளமா யல்லனுமா மங்கு என்றுங் கூறினார்.

கட்டுமுறுப்பு-நரம்புமுதலியவற்றாற் கட்டப்படும் உடம்பென்க. உறுப்பு - ஆகுபெயர். எவனென்பது என்னென மரீஇயிற்று. ஒட்டி என்பது பெயர். வினையெச்சமெனினுமமையும். அங்கு - அதுபோல.

இதனானே அவையேயாதல் வலியுறுத்தப்பட்டவாறு காண்க.

அற்றேல். வேதத்துள் அத்துவிதமென்றதூஉமன்றி, "ஏகமே" எனவும் ஓதுதலின் அது வேறுபொருள்படாமையான், அதற்கு மறுதலையாய் உயிர்களோடு ஒட்டிநிற்பனெனப் பேதப்படக்கூறுதல் பொருந்தாதாலெனின், அச்சொற்குத் தாற்பரியங்கூறித் தானேயாய் என்பதனை வலியுறுத்துதற்கு எடுத்துக்காட்டும் உதாரணம்:—

ஒன்றென்ற தொன்றேகா ணென்றே பதிபசுவாம்
ஒன்றென்ற நீபாசத் தோடுளேகா—ணென்றின்றால்
அக்கரங்க ளின்றா மகர வுயிரின்றேல்
இக்கிரமத் தென்னு மிருக்கு　　　　எனவரும்.

வேதத்துள் "ஏகம்" என்றசொல் வேறுபொருள் படா தென்பார், ஒன்றேன்றதொன்றே என்றும், அதற்குத் தாற்பரியங் கூறுவார், "விண்ணும் மண்ணுந் தோற்றுவிக்குந் தேவன் ஒருவனே" என்றும், "ஒருவனே யுருத்திரன் இரண்டாம் முதற்கடவு ளில்லை" என்றும், "பிரமப்பொருளொன்றே" என்றும் ஓதுகின்ற அச்சுருதிப்பொருளைபற்றி ஒன்றேபதி என்றும், பதியோடு உயிர்களிடை வேற்றுமை கூறுவார், பசுவாமோன் றென்றநீ என்றும், பசுவாதற்குக் காரணங் கூறுவார், பாசத்தோடுளேகாண் என்றும், "பிரமப்பொருளில்லையாயின் ஒருபொருளுமில்லை" என்பதோர் சுருதிப் பொருள் இதனோடு முரணுமை அதன் தாற்பரிய முணர்த்து முகத்தான் அங்ஙனம் வேறாயினும் வேறன்மைக்கு அநுபவங் காட்டுவார், ஒன்றின்றா லக்கரங்க ளின்றா மகர வுயிரின்றே லிக்கிரமத் தென்னு மிருக்கு என்றுங் கூறினார்.

இதனால் தானேயாதல் வலியுறுத்தப்பட்டவாறு காண்க.

மெய்கள் அகரமொடு சிவணியன்றி இயங்காமையானும், இகர ஈகார உகர ஊகாரங்கள் அகரத்திற்குரிய அங்காப்பு முயற்சியொடு சிவணியன்றிப் பிறவாமையானும், ஏகார ஓகார முதலாயின முன் அகரக்கூறும் பின் இகர உகரக்கூறுகளுமாய் இயைந்தன்றிப் பிறவாமையானும், அவையெல்லாம் அகரமாகிய உயிரையின்றி யமையாமை பெற்றாம். அது போலப் "பிரமமில்லையாயின் ஒருபொருளுமில்லை" என்ற தூஉம் பிரமத்தையின்றி யமையாமைப் பொருட்டென்பார், அக்கரங்க ளின்றா மகர வுயிரின்றே லிக்கிரமத்தென்னு மிருக்கு என்றார். அகரவுயிர் நாதமென் றுரைப்பாருமுளர்.

இன்றாலென்பது இன்றால் என மரீஇற்று; "என்னுமொன்று" என்றாற்போல. இக்கிரமத்து - இக்கிரமத் தாலென விரிக்க. இன்று என்னு மொருமை அப்பண்பின்மே

னின்றது. காண் என்பதனைப் பசு என்பதனோடுங் கூட்டுக. ஆம் என்பது அசை. ஏகாரமுதலிய அன்னவாதல் மாபாடியங் கையடங்களின் வெளிப்படை. அது [1]சூத்திரவிருத்தியு ளுரைத்தாம் ஆண்டுக்காண்க.

அற்றேல், ஏகமாகிய பிரமத்தை ஏகமென்றல் பொருந் தும். யாண்டும் அவ்வாறே ஏகமென்னாது சிலவிடங்களில் "பிரமம் அத்துவிதம்" எனவும் பேதங்கூறியதென்னை? அத்துவிதம் இருபொருட்கண்ணதெனக் கொள்ளின் ஒரு பொருளை அத்துவிதமென்றல் பொருந்தாதாலெனின்,—அவ் வாசங்கை நீக்குமுகத்தான் அவையேதானேயாய் என்பதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம்:—

பண்ணையு மோசையும் போலப் பழமதுவும்
எண்ணுஞ் சுவையும்போ லெங்குமா—மண்ணருள்
அத்துவித மாத லருமறைக ளொன்றேன்று
தத்துவித மென்றறையு மாங்கு   எனவரும்.

ஆண்டுப் "பிரமம் அத்துவிதம்" என்றது பிரமம் உயிர் களின் வேற்றுமையின்றி நிற்பதென்னும் பொருட்டாக லான், அஃது "ஏகம்" என்பதனோடு முரணுமாறில்லை யென்பதாம்.

பண்ணை என்னும் ஐகாரம் பகுதிப்பொருள்விகுதி. பண் - பாலைப்பண் முதலாயின. ஓசை - எடுத்தல் படுத்தல் நலிதல் முதலாயின. ஆதல் - ஆதலானென்க. இதனானே அவையே தானேயாதல் வலியுறுத்தப்பட்டவாறறிக.

எங்குமா மண்ணருள் என விசேடித்தது குணமுங் குணியும்போல உடனாயும் அவ்வாறுடனாகாமைக்கு அநுபவங் காட்டியவாறு. வியாப்பியமும் வியாபகமுமாத லொப்புமை மாத்திரையேபற்றிக் குணகுணிகளை உவமை கூறினா ரென்பது.

---

[1]தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி.

அற்றேல், இங்ஙனம் வேறுவேறு உவமைகூறுதல் ஏகாந்தவாத மன்றென்பார்க்கு ஏகாந்தவாதமாதல் உவமை முகத்தாற் கூறி மூன்றனையும் ஒருங்கே வலியுறுத்துதற்கு எடுத்துக்காட்டும் உதாரணம் :—

> அரக்கோடு சேர்த்தி யணைத்தவக் கற்போல்
> உருக்கி யுடங்கியைந்து நின்று—பிரிப்பின்றித்
> தானே யுலகாந் தமியே னுளம்புகுதல்
> யானே யுலகென்ப னின்று   எனவரும்.

கலப்பாய் நிற்றலான் உலகேயாம் என்பார், உடங்கியைந்து எனவும், பொருட்டன்மையான் வேறுநிற்றலால் தானேயாம் என்பார், நின்று எனவும், உயிர்க்குயிராய்நிற்றலால் தானேயுலகாம் என்பார், பிரிப்பின்றி எனவுங் கூறினார்.

ஈண்டும் இரட்டுற மொழிந்துகொள்க. உலகென்றது ஈண்டு உயிர்களை. இலனுகலானென்பது இன்றியெனத் திரிந்து நின்றது. இதனான் மூவகையும் ஒருங்கு கூறுதற்கு எடுத்துக்காட்டியவாறறிக.

அற்றேல், வாமதேவ முனிவன் முதலியோர் "யானே உலகமாயினேன்" எனக் கூறுதலானும், சர்வஞ்ஞானோத்தரத்தின், "யானே எல்லாமாய் நின்றேனும், யானே எல்லாவற்றினையுங் கடந்துநின்றேனும், யானே எல்லாவற்றினையும் படைத்தளித் தழிப்பேனும்" என்று ஆன்மாக்கண்மேல் வைத்துக் கூறுதலானும் முதல்வனோடொப்ப உயிர்களும் அவ்வியல்பினவாம்போலு மென்னுங் கடாவை ஆசங்கித்துத் தமியே னுளம்புகுதல் யானே யுலகென்பனின்று என்றார். அம்முதல்வன் பாசக்கூட்டத்தினீங்கித் தனியாய்நின்ற என்னகத்துச் சோகம்பாவனையாற் புகுந்து வேற்றுமையின்றித் தோன்றலான் யானே யுலகெல்லா மென்பே னாயினேன் இம்முத்திக் காலத்தென்க.

எனவே, வாமதேவமுனிவன் முதலியோர் "யான் மநுவாயினேன் ஆதித்தனாயினேன்" என்றிங்ஙனங் கூறியதூஉம், சர்வஞ்ஞானோத்தரத்தின் ஆன்மாவை அவ்வாறு பாவிக்கச்

சொல்லியதூஉம், அவ்வொற்றுமைபற்றியேயன்றிப் பிறி தின்மையின், அதுபற்றி உயிர்களும் அவ்வியல்பினவா வான் செல்லாதென்றவாறாயிற்று, இவ்வொற்றுமைபற்றி யன்றே அருச்சுனற்குக் கீதைநூல் செவியறிவுறுத்த கண் ணன் "யானேயுலகமெல்லா" மென்றதூஉம், முதல்வனது விச்சுவரூபத்தைத் தான் காட்டியதூஉம், ஏனையவற்றைக் கைவிட்டு என்னையே வழிபடுக" என்றதூஉம், "அதனை உறுதியாகக் கொண்டே" னென்ற அருச்சுனன் அவன் கூறிய கருத்துணர்ந்து சாங்காறுஞ் சிவபூசை செய்ததூஉம், கண் ணன் மேலிட்டபோதுகள் முதல்வன் றிருமுடிமேற் கண் டதூஉமென்க.

கண்ணன் உபமன்னியுமுனிபாற் சிவதீக்கைபெற்றுத் தன்னையுந் தலைவனையும் உணர்ந்தோறுதலிற் சிவோகம்பா வனையைத் தலைப்பட்டோறுதல் அறிக.

புகுதல் - புகுதலானெனவிரிக்க. இன்று - இம்முத்திக் காலத்து. தமியேனுளம்புகுதல் யானே யுலகென்பனின்று என்பது கூறுக்கால் அவையே தானேயாய் என முதல்வனுக் கோதிய விலக்கணம் வாமதேவமுனிவன் முதலிய உயிர்கண் மாட்டுஞ் சென்று வழுவாய் முடியும்; அதனை நீக்குதற்கு அதிகரணத் திறுதியின் இவ்வாறு கூறினார்.

இக்கருத்தறியாது இதனை முழுவதும் ஒருதொடராக்கி யுரைப்பிற் பொருளியைபுபடாமை அறிக. பொருளியைதற் பொருட்டு யான் முதல்வன் உலகாமின்று என்றுரைப்பாரும் உளர். தானேயுலகா மென்றதனை மீட்டுங்கூறுதல் கூறியது கூறலாமாகலானும், பிறவாற்றானும் அது போலியுரையென் றொழிக.

இவ்வதிகரணத்தாற் பொன்னும் பணியும்போல் அபேத மென்னும் மாயாவாதி முதலியோரையும், சொல்லும் பொரு ளும்போற் பேதாபேதமென்னும் பரிணமவாதிகளையும், இரு ளும் வெளியும்போற் பேதமென்னும் ஏனைச் சமயத்தாரை யும் மறுத்து மூவகையுமாகிய அத்துவிதத்தினுண்மை ஏதுக் களானும் உவமைகளானும் உணர்த்தியவாறு காண்க.

இவ்வதிகரணப் பொருளேபற்றிப், [1]"புறச்சமயத்தவர்க் கிருளா யகச்சமயத் தொளியாய்ப் புகலளவைக் களவாகிப் பொற்பணிபோ லபேதப் - பிறப்பிலதா யிருள்வெளிபோற் பேதமுஞ்சொற் பொருள்போற் பேதாபேதமுமின்றிப் பெருநூல் சொன்ன - அறத்திறனல் விளேவதா யுடலுயிர்கண்ணருக்க னறிவொளிபோற் பிறிவருமத் துவித மாகுஞ் - சிறப்பினதாய் வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவ சித்தாந்தத் திறனிங்குத் தெரிக்க லுற்றும்" என்று வகுத்தோதினர் புடைநூலாசிரியருமென்க.

ஈண்டுப் "புறச்சமயத்தவர்" என்றது முக்கூற்றுப் புறச்சமயத்தவரெனக் கொள்க. அவரெல்லாஞ் சித்தாந்த சைவரோடு ஒப்ப [2]"ஏகனநேக னிருள்கரும மாயையிரண்டு" என்னும் ஆறுபதார்த்தங்களுங் கொள்ளாமையின், அவ்வாறு வகைப் பதார்த்தங்களின் இயல்பைக் கொளுத்தினுங் கொள்ளமாட்டா ரென்பார், "புறச்சமயத் தவர்க்கிருளாய்" என்றார்.

சங்கற்பநிராகரணத்திற் கூறப்படும் அகச்சமயத்தவராகிய பாடாணவாதசைவர் முதலியோர் சித்தாந்த சைவத்தோடொப்ப ஏகன் முதலிய ஆறுபதார்த்தங் கொண்டமையின், அவ்வாறு பதார்த்தங்கட்கும் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு கூறும் ஆகமங்களின் தாற்பரியம் இதுவே யென்று எடுத்துக் காட்டிச் சித்தாந்தசைவப் பொருளுண்மையைக் கொளுத்திற் கொள்ள வல்லுவரென்பார், "அகச்சமயத் தொளியாய்" என்றார். கொளுத்தினுற் கொள்ளவல்லுவரெனவே, அகச்சமயத்தவருந் தாமே கொள்ளமாட்டாரென்பது கருத்தாகலின், [3]"சிவாத் துவிதாந் தத்துக் - குலவினரளவ ளாவாக் கொள்கைய தாகி" என்பதனேடு முரணுமை அறிக.

சிவாத்துவிதமாவது நிமித்தகாரண பரிணமவாதமென அவையடக்கத்துள் உரைத்தாம்; கடைப்பிடிக்க.

[3]"சிவாத் துவிதாந் தத்துக் - குலவின ரளவ ளாவாக் கொள்கைய தாகி" என இறுவாயெண்ணு முறைமைக்கண்

---

[1]சிவப்பிரகாசம்—7. [2]திருவருட்பயன்—52.
[3]சிவப்பிரகாசம்—99.

நின்ற சுத்தசைவரை யொழித்து ஒழிந்த சமயத்தாரையெல்லாம் விலக்கவே, சுத்தசைவர் இந்நூல் கேட்ட துணையானே தாற்பரியம் இனிதுணர்ந்து சித்தாந்தப்பொருள் கைக்கொள்வரென்பது பெறப்பட்டது. அத்துணை அணிமையராகலானன்றே சித்தாந்தசைவத்தைச் சாரவைத்தா ரென்பது.

இக்கருத்தறியாதார் "சிவாத்துவிதாந்தத்" தென்றமையிற் சிவாத்துவிதமாவது இறுதிக்கணெடுத்தோதப்படுஞ் சுத்தசைவம்போலுமென மயங்குப. நிமித்தகாரணனாகிய முதல்வன் மாயையொடுங் கூடி முதற்காரணமுமாய்ப் பரிணமிப்பனென்பதே சிவாத்துவிதசைவர் கொள்கை யென்க. இது சுத்தசைவர்க் கேலாமையும் அறிக.

இனித், தார்க்கிகர் முதலியோர் காட்சிமுதலிய பிரமிதிக்குப் பொறி முதலியனவே பிரமாணமென்பர். பிரமாணம் பிரமேயப்பொருளாதல் செல்லாமையிற் பொறிமுதலாயினவும் ஏனையபோலப் பிரமேயமாய் அளந்தறியப்படும் பொருளேயாமாகலின், அவற்றைப் பிரமாணமென்றல் பொருந்தாது; மற்றுச் சிவஞானமுணர்த்த உணர்வதாகிய ஆன்மசிற்சத்தியே அவர் பிரமாணமெனப் புகலும் இந்திரிய முதலியவற்றை அளந்தறியும் பிரமாணமாம்; பொறி முதலியன அதற்கு வாயிலாதல் பற்றிப் பிரமாணமென்று உபசரித்துக் கூறப்படுவனவேயாமென்பது சைவசித்தாந்தமென்பார், "புகலளவைக் களவாகி" என்றார்.

பொற்பணிபோல் அபேதமும், இருள்வெளிபோற் பேதமும், சொற்பொருள்போற் பேதாபேதமுமாமாறும், அவை பொருந்தாமையும் மேலே யுரைத்தாம்.

சைவசித்தாந்தத்தின் எய்துதற்கு அருமைகூறுவார், "பெருநூல்சொன்ன வறத்திறனால் விளைவதாய்" என்றார். எனவே, அஃதில்வழி விளையாதென்பதாம். உடலுயிர் கண்ணருக்க னறிவொளிபோற் பிறிவருமத்துவித" மாமாறும் ஆண்டேயுரைத்தாம்.

அத்துவிதமென்னுஞ் சொற்குப் பொருள்கூறுவார், "பிறிவருமத்துவிதம்" என்று உடம்பொடுபுணர்த்தோதினார்.

இஃது ஏனையோர்கூறும் பொருள்போலன்றிச் சிறந்த தென்பார், "சிறப்பினதாய்" என்றார்.

வேதாந்தமுஞ்சித்தாந்தமும் வேறென்பாரை மறுத்துப் பலபொருள்படுஞ் சூத்திரத்தை அங்ஙனம்படாமைத் தெளித் துரைக்கும் பாடியம்போல வேதாந்தத்தைத் தெளித்துரைப் பதே சைவசித்தாந்த மென்பார், மகுடாகமமுதலியவற்றுள் ஓதியவாறே "வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவசித்தாந்தத் திறன்" என்றார். ஈண்டு வேதாந்தமென்றது வேதத்தின் முடிபுகளாகிய உபநிடதங்களை; வேதாந்தமெனப் பெயர் பெற்ற ஏகான்மவாதநூலை யன்றென உணர்த்துதற்கு [1]"வேதத் தலைதருபொருளாய்" என விறுதியினுங் கூறினார். ஆகலான், அது கூறியது கூறலன்மை உணர்க.

திறன் - பொது உண்மையென்னும் வகை. இங்கு - இந்நூலின். முதனூல் வழிநூல்களிற் பொதுவுண்மையென வகுத்துக்கொண்டு ஓதினும் எடுத்தோதாமையான் அவ்வகை தெரிவரிதாகலான், அது தெரியுமாறு பொதுவுண்மையென்று எடுத்தோதி, அந்நூல்களின் கருத்து ஈண்டுத் தெரியச்செய்து மென்பார், "சைவசித்தாந்தத் திறனிங்குத் தெரிக்கலுற்றாம்" என்றார். "சைவசித்தாந்தம்" என்றது சுத்தசைவமுதலிய வற்றிற் செல்லாமைப்பொருட்டு.

"அறிவொளிபோல்" என்பதற்குப் பொருள்காணாது, "அறிவை" ஆன்மாவிற்கு ஆகுபெயராக்கி அறிவிற்கும் மற் றொன்றனை ஆகுபெயராக்கி ஆன்மாவும் ஆன்மபோதமும் போலென்று உரைப்பாரும், பொற்பணிபோல் அபேதமென் பார் முதலிய மூவரையும் மறுத்தற்கு முறையே இம்முத் திறத்துவமையும் ஓதினரென்பதும் உணராது, சொற் கிடக்கை முறையும் பாராது, உடலுமுயிருங் கூடியவிடத்து அறிவும், கண்ணும் அருக்கனுங் கூடியவிடத்து ஒளியும்போ லென்று உரைப்பாருமாய் இடர்ப்படுவர்.

இன்னும், அவர் "ஒளியான திருமேனி" என்னுஞ் செய் யுளினுள் [2]"உளமான" என்னும் எழுவாய்ப்பன்மைக்கேற்ப

[1]சிவப்பிரகாசம்—99. [2]சிவப்பிரகாசம், காப்பு.

"ஆகும்" எனவும், "நினையா" எனவும் பயனிலைகளும் பன்மையாற் கூறிய கருத்துணராது, கூடுதற்குச் செயப்படு பொருளாகிய "வினையை" "நினையா" என்னும் பயனிலைக்கு எழுவாயாகக் கொண்டுரைத்து "வலிது" என்னும் ஒருமையோடு இயையாமை நோக்கி ஒருமைப்பன்மை மயக்கமென்று இடர்ப்படுவர். இன்னோரன்னவை ஒருமைப்பன்மை மயக்கமாதற்கேலாமை உணர்க. "வினையை" எழுவாயாக்குவார்க்கும் "வலிதாயவினை" என்பதனை வலியினைக் கடந்தவினை என்றுரைப்பிற் பால்வழுவாது. அங்ஙனம் உரைக்குமாறும் உணர்ந்திலர். இவ்வாறே ஆண்டாண்டுச் சொற்கிடக்கைமுறை உணராது உரைசெய்தல் அவரியல்பென்க.

இரண்டாமதிகரணம்

முதலதிகரணத்தின் முதல்வன் உயிர்களின் வேற்றுமையின்றி நிற்பனென்றதனால் அவ்வியல்புபற்றி உயிர்களின் பொருட்டே ஐந்தொழில் செய்வனென்பது போந்தமையின், அது முதல்வனுக்கு இலக்கணமென்பது வலியுறுத்தப்பட்டது. அங்ஙனமாயினும், சிலரைவாழ்வித்துஞ் சிலரைத் தாழ்வித்துஞ் சிலரைத் துறக்கத்துய்த்துஞ் சிலரை நரகத்துய்த்துஞ் சிலரை உயர்ந்தசாதியிற் பிறப்பித்துஞ் சிலரை இழிந்த சாதியிற் பிறப்பித்துஞ் சிலருக்கு ஆயுளை நீட்டிப்பித்துஞ் சிலருக்குக் குறைப்பித்தும், இவ்வாறு ஐந்தொழில்செய்வான் எல்லாவுயிர்களையும் ஒப்பநோக்காமையும் அருளின்மையும் உடையனாகலான் முதல்வனாவான்செல்லாமையின், அஃது இலக்கணவழுவாமென மீளவும் ஆசங்கைநிகழ்ந்துழி, அதனை நீக்குமுகத்தாற் றுணைக்காரணங்களாதுண்மைக்குப் பிரமாணங் கூறி, ஒத்தியைபுபற்றிய ஆசங்கையை நீக்குதற்கு எழுந்தது இரண்டாமதிகரணம்.

இனி என்றது இவ்வியைபுணர்த்தி நின்றது.

இனி இவ்வான்மாக்களுக்கு இருவினை முதல்வனாணையின் வருமென்றது

எனவரும்.

இருவினை முதல்வனாணையின் வருமெனவே, ஆன்மாக்களுக்கென்பது தானே போதருமாயினும், சாங்கியர் இருவினையீட்டலும் நுகர்தலும் மூலப்பகுதியிற் றோன்றிய புத்திதத்துவத்துக்கேயன்றிப் புருடனுக்கில்லையென்பர். உலகாயதர்முதலியோர் உடம்புமுதலியவற்றுக்கென்பர். அவர் மதங்களின் மறுப்புத் தோன்ற இவ்வான்மாக்களுக்கு என்றுரைத்தார். வருமதிகரணத்திற் கூறியதும் அது.

இவ்வான்மாக்கள் - முதல்வன் இவ்வாறு மூவகையுமாய் நிற்றற்கு உரிமையுடைய ஆன்மாக்கள். ஈண்டு இருவினை என்றது பலபிறவிகளினும் ஈட்டப்பட்டுச் சஞ்சிதமாய்க் கிடந்த புண்ணியபாவங்களை யென்க. எனவே, அவரவர் செய்த வினைக்கேற்ப அவ்வாறு ஐந்தொழில் செய்யும் முதல்வனை எல்லாவுயிர்களையும் ஒப்பநோக்காமையும் அருளின்மையும் உடையனென்றல் பொருந்தாமையின், இலக்கணவழுவாமாறு யாண்டையதென்பதாம்.

அற்றேல் இருவினைக்கு முதன்மையன்றி அவற்றின் வழிநின்று செய்வானுக்கு முதன்மையில்லையெனப்பட்டு, மீளவும் இலக்கணவழுவாய் முடியும்; இது "சுற்றிப்போயுஞ் சுங்கத்துறையில் வந்துகூடிய முறைமைத்" தாலோ வென்னும் ஆசங்கையை நீக்குதற்கு ஆணையின் என்றார். முதல்வனாணையான் வருவனவன்றி இருவினை தாமேவருஞ் சுதந்திரமுடைய வன்மையின், அதுபற்றி இழுக்கின்மையான் ஐந்தொழில் செய்தலே முதல்வனுக்கிலக்கணமென வலியுறுத்தவாறு.

அற்றேல், வினையுண்டெனக்கொள்ளின், அதுவே அமையும்; முதல்வனதுண்மை பெறப்படாது. முதல்வனுண்டெனக்கொள்ளின், அவனே அமையும்; வினையுண்மை பெறப்படாது; இரண்டுங்கோடல் மிகையாகலானென, ஒருதாளன்றி ஒருதாளைத் தூக்கிநின்றிடும் "மயிற்கூத்தின் முறைமை"த்தாமென்னும் ஆசங்கையை உவமைமுகத்தான் மறுத்து மேற்கோளைச் சாதித்தற்கெழுந்த ஏது:

ஒருநகரியைக் காப்பான் பாடிகாவலிட்டாங்கு அவை அவனதாக்கினையாகலான் எனவரும்.

உலகத்து வேந்தரெல்லாம் பாடிகாவலாளன்மாட்டுத் தம்மாணையை வைத்து அவனைக்கொண்டு, அத்தொழில் செய்வித்தலேயன்றித், தாமே முன்னின்று அத்தொழில் செய்யார். அவ்வாறே முதல்வனுந் தன்னாணையை இருவினையின்மாட்டுவைத்து அவற்றைக்கொண்டு அப்பயன் நுகர்வித்தலே முறையாகலின், மிகையாதல் யாண்டையதென்பதாம்.

முதல்வன்செய்யுஞ் செய்தியெல்லாம் உலகத்தோடொப்ப நிகழ்வனவாகலின், ஈண்டைக்கு அரசன்செய்தி உவமையாயிற்று. இவ்வுவமைப் பொருளேபற்றி, "[1]வையகங் காப்பான் செல்கை வழக்கன்றோ வூர்காப்பான்போல்" என்றார் வழிநூலாசிரியரும். பாடிகாவல் என்பது நெறியின் வழீஇயினரை வழக்குவினாய் ஒப்பநாடிச் செய்யுந் தண்டத்தொழிலுணர்த்துவதோர் சொல். "[2]கோடி காவனைக் கூறீரேற் கூறினேன்-பாடி காவலிற் பட்டுக் கழிதிரே" "[3]கோடி காவனைக் கூறாத நாளெலாம் - பாடி காவலிற் பட்டுக் கழியுமே" எனத் திருப்பாட்டோதியதூஉம் அது.

இனி, வினையில்லையென்னும் உலகாயதர்முதலியோரை மறுத்து வினையுண்மையும், அவற்றின்பயனை ஆன்மாவே நுகருமாறும், நுகர்ந்தவழி மேலைக்கு வினைவிளையுமாறும், அவற்றை முதல்வன் தருமாறும், வினைக்குச் சுதந்திரமின்றுமாறும் உணர்த்தி, ஏதுவை வலியுறுத்தற்கு எடுத்துக் காட்டும் உதாரணம்:—

உள்ளதே தோற்ற வுயிரணையு மவ்வுடலின்
உள்ளதா முற்செய்வினை யுள்ளடைவே—வள்ளலவன்
செய்பவர் செய்திப் பயன்விளக்குஞ் செய்யேபோற்
செய்வன் செயலணையா சென்று எனவரும்.

மேலைச் சூத்திரத்திலோதிய சற்காரியத்தின் இயல்புபற்றி வினையுண்மை சாதிப்பார், உள்ளதேதோற்ற என்றும், உள்ளதாகிய சஞ்சிதவினை தோற்றப்பட்ட இன்பத்துன்ப

[1]சிவஞானசித்தி, பரபக்கம்—உஅக. [2]அப்பர்—5. 78. 2.
[3]அப்பர்—5. 78. 6.

நுகர்ச்சிக்கு நிலைக்களமாகிய உடம்பிற் பொருந்தி அவற்றை அநுபவிப்பது சடமாகிய புத்திதத்துவமேயாமென்னுஞ் சாங்கியரை மறுப்பார், உயிரணையு மவ்வுடலின் என்றும், முற்செய்வினையை ஈண்டு அநுபவித்தொழிந்தால் மேலைக்கு வருமாறு என்னையென்னுங் கடாவை விடுப்பார், முற்செய் வினை யுள்ளடைவே யுள்ளதாம் என்றும், வினை தானே பய னுகவரும்; இறைவன் எற்றுக்கென்னும் மீமாஞ்சகரை மறுப் பார், செய்பவர் செய்திப் பயன் விளக்குஞ் செய்யேபோல் வள்ளலவன் செய்வன் செயல் சென்றணையா என்றுங் கூறினார்.

ஏகாரம் - முன்னையது தேற்றம். பிரிநிலையுமாம். நடுவ ணது ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருட்கண் வந்தது. பின்னை யது அசை.

முற்செய்வினை என்புழிச் செப்பலோசையிற் சிதைவின் மையான் எழுத்திற்கு மாத்திரைகோடல் இசைபற்றியே யாகலான், "மாத்திரை வகையாற் றளைதமகெடா" என்ப வாகலின், மாத்திரைபற்றி, "நேர்நிரைநேர்" எனச் சீர் செய்தது வெண்சீர் சிதையாமற் கண்டுகொள்க. [1]அம்மைதிரு வந்தாதி முதலியவற்றினும் இவ்வாறு வருதல்காண்க. இதனை வெண்டுறைப்பாற் படுத்தினும் இழுக்காது. உள்ளடைவு - உள்ளுதற் கேதுவாகிய முறைமை. உள்ளுதல்-ஈண்டு அநுப வித்தல். அதற்கேதுவாகிய முறைமையாவன அநுபவித் தற்குத் துணைக்காரணமாகிய விருப்பு வெறுப்புக்கள். அவற் றின்கண் உண்டாமாறு முன்னர்க் காட்டுதும்.

முதல்வனுக்கு வினை வேண்டப்படுமென்றுணர்த்துதற்கு மேல் அரசனை உவமைகூறினார். வினை முதல்வனை யின்றி யமையாதென்பது உணர்த்துதற்கு ஈண்டு உழவு தொழிலை உவமைகூறினார். இன்னும், இதன்கட்படுங் கடா விடைகளெல்லாஞ் சிவஞானசித்தியில், [2]"இருவினை யின்பத்

[1]பதினொராந்திருமுறை, அற்புதத்திருவந்தாதி — சசு, "ஒளி கோண்மிடற்" ; கூச, "போருப்பன் மகண்".

[2]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—கூச.

துன்பம்'' என்னுந் திருவிருத்த முதலாக விரித்தோதுதலின், அவையெல்லாம் ஆண்டே காண்க. சிவஞானசித்தியில் விரித்தோதப்பட்டனவெல்லாம் ஆண்டே அறியக்கிடத்தலின், ஈண்டு விரிக்கின்றிலமென்றுணர்க.

அற்றேல், வினை சடமாகலிற் சென்றணைய மாட்டாதாயினும் ஆன்மாக்கள் சேதனமாகலின் அவையே வினைப் பயன்களை அறிந்தெடுத்துக் கொண்டு நுகரும்; இதற்கொரு முதல்வன் வேண்டாவாகலின், வள்ளல்செய்வன் என்றல் பொருந்ாதென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி அதனை வலியுறுத்துதற்கு எடுத்துக்காட்டும் உதாரணம்:—

> அவ்வினையைச் செய்வதனி லவ்வினைஞர் தாஞ்சென்றங்
> கவ்வினையைக் காந்த பசாசம்போ—லவ்வினையைப்
> பேராம லூட்டும் பிரானி னுகராரேல்
> ஆர்தா மறிந்தணைப்பா ராங்கு எனவரும்.

ஆன்மாக்களுக்குத் தமக்கென அறிவின்மையானும், வினை சடமாகலானும், மாயை "தாரகமாமத்தன்றுணிற்ற" லெனப் போந்தமையானும், முதல்வனே அறிந்தணைப்பனெனப் பாரிசேடப் பிரமாணங் கூறுவார், அவ்வினையைப் பேராமலூட்டும் பிரானி னுகராரே லார்தா மறிந்தணைப்பார் என்றார்.

"இங்கிவை பொதுவி யம்பும்"[1] என்புழிப்போல அங்கவ்வினை என்பது அவ்வினையென்னும் பொருட்டாய் நின்றது. யாவர் என்னும் பலரறிசொல் வகரங்கெட்டு யார் என நின்று பின் ஆர் என மரீஇயிற்று.

காந்த பசாசம்போல் அவ்வினையைப் பேராமலூட்டும் பிரானின் அவ்வினைஞர் அவ்வினையைச் செய்வதனில் அவ்வினையைச் சென்று நுகராரேல் ஆர்தாம் ஆங்கு அறிந்து அணைப்பார் எனக் கூட்டுக.

செய்தற்கிடனாய உடம்பைச் செய்வது என்றுபசரித்தார். இது சொற்பொருட்பின் வருநிலை.

---

[1] சிவப்பிரகாசம்—51.

அற்றேல், இவ்வினை ஆதியோ? அநாதியோ? ஆதியாயின், முன்னில்லது இடையே தோன்றுமென்பது சற்காரியவாதத்திற்கேலாது, அநாதியாயின், ஒருவர் கூட்ட வேண்டுவதில்லை யென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி அதனை வலியுறுத்துதற்கு எடுத்துக்காட்டும் உதாரணம் :—

நெல்லிற் குமியு நிகழ்செம்பி னிற்களிம்புஞ்
சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே—வல்லி
மலகன்ம மன்றுளவாம் வள்ளலாற் பொன்வாள்
அலர்சோகஞ் செய்கமலத் தாம் எனவரும்.

புதிதன்று என்பதனைத் தனித்தனி கூட்டுக. தொன்மையினுள்ளவற்றைத் தொன்மை என்றுபசரித்தார்.

இஃது எடுத்துக்காட்டுவமை. ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது.

மாயை இறைவனுக்குப் பரிக்கிரகசத்தியாகலின், வல்லி என்றார். இஃதறியாதார் மகடூஉமுன்னிலையாக்கி யுரைப்ப. வினைக்குத் தொன்மை கூறுவார், இனம்பற்றி மாயை மலங்கட்குத் தொன்மையும் உடன்கூறினார். இருவினையுண்மைக் கோதிய பிரமாணமே அவற்றிற்குப் பற்றுக்கோடாகிய மாயையுண்மைக்கும் பிரமாணமாமென்பதனானும், மேலைச் சூத்திரத்திற்கூறிய சற்காரியவாதத்தானும், மாயையுண்மை பெறப்பட்டது. மலமுண்மைக்குப் பிரமாணமும் மேலைச் சூத்திரத்திற் பெறப்பட்டது.

மும்மலகாரியம்

அவற்றின் காரியங்களாவன :—

மூலமலங் காரிய வேறுபாட்டான் எழுவகைப்படும். அவையாவன: மோகம், மதம், அராகம், கவலை, தாபம், வாட்டம், விசித்திரம் என்பனவாம்.

இவற்றுள் மோகம், மதமுதலிய அறுவகைக் காரியங்கட்கும் ஏதுவாய்க் கட்டு நீங்குங்காறும் ஆன்மாக்களோடு சக

சமாயுள்ளது. மோகமில்வழி வினை மதமுதலியன நிகழாமை யின், அது முதன்மைத்தாதல் அறிக. அம்மோகமாவது, கொள்ளற்பாலது இது நீக்கற்பாலது இதுவென நான்முகத் தான் உணர்ந்தும், அரிவையர்முதலிய விடயங்களின் மயங்கு தற்கேதுவாயது.

மதமாவது, தன்னுலெய்தப்படும் அரிவையைத் தானே கொண்டாடிப் புகழ்ந்து இவளின்மேற்பட்ட மகளிர் உலகத் தில்லையென மதித்தற்கேதுவாயது.

அராகமாவது, அவள்பால் மேன்மேலும் ஆசைமிகுதற் கேதுவாயது.

கவலையாவது, ஊழ்வலியால் அவளைத் தணந்தவழிக் கண்ணீர்விட்டு அழுது பெரிதுந் துன்பமுற்றுக் கவலுதற் கேதுவாயது.

தாபமாவது, அதனுல் உள்வெதும்பித் தபித்தற்கேது வாயது.

வாட்டமாவது, அங்ஙனம் அலறியும் ஆற்றியும் உள் வெதும்புதலான் மூர்ச்சையுற்று உள்ளமும் உடம்பும் வாடு தற்கேதுவாயது. அரிவையர்மேல் வைத்துக் காட்டியது உப லக்கணமாகலின், விடயந்தோறும் இவ்வாறு கண்டுகொள்க.

விசித்திரமாவது, தான் பெற்ற உலகவாழ்க்கையை நோக்குந்தோறும் இவர் எமக்கு உரிமைச் சுற்றத்தார், இவள் உரிமையுடைய மனைவி, ஆடை அணி பொன் முதலிய செல் வங்களிற் குறைவில்லை. மனை கழனி முதலிய நிலங்களிற் குறைவில்லை, ஆகலான் எனக்கு இனிப் பெறக்கடவதென்னை யெனவும், என் குடும்பத்தைப் புரப்போர் யாவரெனவும் இவ்வாறு பலவேறுவகைப்படச் சிந்தைசெய்தற் கேது வாயது.

இனி, வினையின் காரியமாவன, இன்பத்துன்பமுத லாயின.

மாயையின் காரியமாவன, தநுகரண முதலாயின.

வள்ளலாலாம் எனவே, திரோதான சத்தியதுன்மையும் பெற்றும். அது பாகம் வருதற்பொருட்டு மலத்தின்வழி நின்று மோகமுதலியவற்றைத் தொழிற்படுத்துதலாகிய சிவ சங்கற்பத்திற் கேதுவாகலின், மலமென்று உபசரித்துக்கூறப் படும். இதனாற் பஞ்சமலங்களும் கண்டுகொள்க.

இருவினையுண்மை

அஃது அங்ஙனமாக ; வினையுண்டென்பதற்குப் பிர மாணமென்னை ? முதல்வன் செய்திக்குத் துணைக்காரணம் அவனது ஆணையேயமையும். வினையுந் துணைக்காரண மெனின், வினையின்வழி நடாத்துவான் தனக்கெனச் சுதந் திரமுடைய னல்லனெனப்பட்டு முதன்மைக்கு வழுவா மாலோவெனின்,—அற்றன்று; முதல்வன் செய்திக்கு வினை யுந் துணைக்காரணமேயாம். அஃதில்லையாயின், எல்லாவுயிர் களையும் ஒப்பநோக்குதலும் பெருங்கருணையுமுடைய முதல் வன் இன்பத்துன்ப முதலியவற்றைக் கூட்டுதல் பொருந்தா தாய் முடியுமென்க.

அவ்வவர் குணங்குற்றங் கண்டு அவ்வவற்றிற்கேற்ப அருளுந் தண்டமுஞ் செய்யும் வேந்தற்கு அதுபற்றிச் சுதந் திரமுடைமைக்கு இழுக்கில்லாதவாறும், வேட்டுவனுதலை விரும்பும் புழுவிற்கு அவ்வேண்டுமுருவினைக் கொடுத்தல் பற்றி வேட்டுவனுக்கு அத்தொழிற்கணுளதாகிய சுதந்திர முடைமைக்கு இழுக்கில்லாதவாறும்போல, வினைவழிநடாத்து தல்பற்றி முதல்வன் சுதந்திரத்திற்குச் சிறிதும் இழுக் கின்மையுணர்க.

அன்றியும், குயவன் வனைதற்குத் தன்னுடைமையாகிய திகிரிமுதலிய துணைக்காரணங்களை வேண்டினும், பிறரேவல் வழிநின்று வனையவேண்டாமைபற்றிச் சுதந்திரமுடைய னெனப்படும்; ஆகலின், ஈண்டும் அவ்வாறே கொள்க.

இன்னும், காரியங்களெல்லாம் ஒருங்கே தோன்றாது அடைவே தோன்றுதற்குக் காரணம் வினையேயன்றிப் பிறி தின்மையானும் வினையுண்மை துணியப்படும்.

அற்றேல், தேவர் மனிதர் விலங்குமுதலிய யோனிகளை எய்துவிக்கும் வினைகள் முற்பிறவிகளின் ஈட்டப்பட்டு ஒருங்கே கிடந்தனவெனக் கொள்வார்க்கும் அவை ஒருங்கே கிடத்தலின் அவ்வவ்யோனிக் கேய்ந்த உடம்பெல்லாம் ஒருங்கே தோன்றவேண்டுமாலோவெனின்,—அற்றன்று; அவை ஒருங்கே கிடப்பினும், அவற்றுட் பக்குவமான வினையடைவேபற்றி அவ்வவற்றிற்கேற்ப முதல்வன் தோற்றுவிப்பனென்க.

அற்றேல், பக்குவமாவதென்னை? காய் பழமாதல்போல அவத்தை வேறுபடுதலெனின், அஃது அருவமாகிய வினைக்குப் பொருந்தாது. நெடுங்காலங்கிடத்தலே அதற்குப் பக்குவமெனின், நெடுங்காலத்துளவாகிய வினைநிற்ப அணிமைக்கட் செய்தவினை மிக்கதாயின், அஃது அப்பொழுதே பயனய்வருமென்றல் பொருந்தாதாய் முடியுமாலெனின்,—அற்றன்று; அவ்வப் பயன்களைத் தோற்றுவித்தற்குரிய துணைக்கருவிகளெல்லாவற்றோடுங் கூடுதலே பக்குவமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளென்றறிக.

இன்னும், வினையில்லையாயின், விதித்தனசெய்து விலக்கியனவொழிதலாற் பயனின்றாய் முடியும்; ஆகலானும், வினையுண்மை துணியப்படும்.

அற்றேல், விதியின் வழுவாது வேள்விமுதலியன ஆற்றியவழியும், தக்கன்முதலியோர்க்கு முதல்வன் அருளாமையான் அவை பயன்படாதொழிந்தமை புராணங்களிற் கூறப்படுதலின், வினையுண்டென்பார்க்கும் முதல்வன் றிருவருள் ஒருதலையான் வேண்டப்படுதலின், விதித்தவழிநின்றமை பற்றி முதல்வன் கருணைகூர்தலே அதற்குப்பயனுமாகலின், அதுபற்றி வினையுண்டென்றல் பொருந்தாதெனின்,—அற்றன்று; தக்கன்முதலியோர் செய்தவினை அவர் அகங்காரத்தான் நசித்துப்போதலின், பயன்படாதாயிற்று. அங்ஙனமல்லாக்கால் முதல்வன்பணியாகிய வேதவிதியினின்றோர்க்கு முதல்வன் அருளாதொழிதல் பொருந்தாமையறிக.

இக்காலத்துவேந்தர் தம் ஏவலின் ஒழுகினார்மாட்டும் ஒரோவழி அருளாமையும், ஒழுகாதார்மாட்டும் ஒரோவழி அருளுதலுங்கண்டாமாகலின், முதல்வனும் அவ்வாறுசெய்தல் பொருந்துமெனின்,—அற்றன்று; உலகத்து வேந்தர் கருத்துணராமையானுதல், ஊழ்வலியானுதல், அங்ஙனஞ் செய்தல் பொருந்தும். முதல்வன்மாட்டு அது பொருந்தா தென்பது உணர்க.

அற்றேல், ஈண்டுக் கூறிப்போந்த முறைமைபற்றிச் சுத்ததத்துவபுவனங்களினும் வினையுண்டென்றல் வேண்டும். ஆண்டும் உண்டெனக்கொள்ளின், "சுத்தாத்துவாக்களின் வினையில்லை" எனவும், "விஞ்ஞானகலர் ஆணவமலமொன்றே யுடையர்" எனவுங் கூறிய ஆகமங்களோடு முரணும் பிறவெனின்,—முரணுது; "காலமுதல் நிலமீறாகிய தத்துவங்களெல்லாம் அசுத்தமாயையிற்போலச் சுத்தமாயையினும் உள; அவை இவைபோலன்றிச் சுத்தமாயுள்ளன" என்னும் பவுட்கரவசனத்தான் அசுத்ததத்துவபுவனங்களினுள்ளன அனைத்துஞ் சுத்ததத்துவபுவனங்களினுஞ் சுத்தமாயுளவா மென்பது போதருதலானும், "சுத்ததத்துவபுவனங்களினுள், அவ்வப்பதங்களை விழைந்து அவற்றிற் செல்லுதற்குரிய மந்திரங்களைக் கணிப்போரும், அவ்வப்பதங்களின் வைகும் மந்திரேசுரர் வித்தியேசுரர் சதாசிவர் முதலியோரை வழிபடுவோரும், அவ்வப்பதங்களைப் பெறுவர்" என்னும் ஆகமவசனங்களானும், "அசுத்தம் மிச்சிரம் சுத்தமென்னும் வேறுபாடுபற்றி, உலகமும் வைதிகமும் அத்தியான்மிகமும் அதிமார்க்கமும் மாந்திரமுமென வினைகள் ஐவகைப்படும்" எனவும், "அவை முறையே ஒன்றற்கொன்று ஏற்றமாய் நிவிர்த்திமுதலிய பஞ்சகலைகளின் அடங்கி, அசுத்தம் மிச்சிரம் சுத்தமாகிய போகங்களைப் பயப்பிக்கும்" எனவுங்கூறும் ஆகமவசனங்களானும் ஆண்டுச் சுத்தவினையுண்டென்பது உணர்ந்துகொள்க. "சுத்தாத்துவாவின் வினையில்லை" என்பதற்குத் தாற்பரியம் அசுத்தகன்மம் ஆண்டில்லையென்பதாம். அவ்வாறுகொள்ளாக்கால், ஈண்டுக்கூறிய வசனங்களோடு முரணுமாறறிக.

அற்றேல், இன்பத்துன்ப முதலியவற்றிற்குக் காரணம் நல்வினை தீவினையாகிய தொழில்களே அமையும். அவற்றான் வரும் அபூர்வமாகிய புண்ணியபாவங்களுங் காரணமெனக் கோடல் மிகையாகலின், அவற்றதுண்மைக்குப் பிரமாண மில்லையாலோவெனின்,—அற்றன்று; வேள்விமுதலிய வினைகள் செய்தபொழுதே அழிவனவாகலின் நெடுங்காலஞ் சென்று வருவனவாகிய காரியங்களைப் பயப்பித்தற்கு அவை வருந்துணையும் நிலைபெறுடையதொன்றனைத் தோற்றுவித் தன்றித் தாமே காரணமாதல் பொருந்தாமையின், அதுபற்றி அபூர்வமாகிய புண்ணியபாவங்களதுண்மையுந் துணியப்படு மென்க.

அற்றேல், அழிவுபாட்டபாவம் வேள்விக்கு மறுதலை யாகலின், வேள்வி முதலிய வினை அழிந்தவழி, அவ்வழிவு பாட்டபாவம் நிலைபேறுடைமையின், அதுவே யமையும்; வேறொன்று கற்பித்தல் மிகையாமெனின்,—வேள்வியின் அழிவுபாட்டபாவம் வேள்வியின் பயனைத்தோற்றுவித்தல் பொருந்தாமையின், அமையாதென்க.

அற்றேல், வேள்விமுதலியவற்றான் இந்திரன்முதலிய கடவுளர்க்கு உவகைபிறத்தலின், உபவாசந் தீர்த்தயாத்திரை முதலியவற்றினும் அவற்றிற்கபிமானிகளாகிய கடவுளர்க்கு உவகைபிறத்தலின் அக்கடவுளருவகை நிலைபேறுடைமை யின், அதுவேயமையுமெனின்,—அற்றன்று; வேள்வி முதலி யன செய்தபொழுதே இந்திரன்முதலியோர்க்கு உவகைபிறத் தலின் உவகையுற்றுழி நீட்டித்தல் பொருந்தாதாகலின், அப் பொழுதே பயன்றரல் வேண்டும். அஃதின்மையான், நீட் டித்துப் பயன்றருதற்கேதுவாகிய சஞ்சிதவினையுண்டென் பது துணியப்படும்.

அற்றேல், வேறொன்று கற்பித்தலின் வேள்விமுதலிய தொழில்களே நிலைபேறுடையவெனக்கோடல் பொருத்த முடைத்து. அஃதாயின் மூன்றுங்கணமுதலியவற்றினுங் காட் சிக்குப் புலனாதல் வேண்டுமெனின், இரண்டாங்கணத்திற்கு மேல் எல்லாஞ் சூக்குமமாய் நிற்குமாகலின், காட்சிக்குப் புலப்படாதெனக் கோடுமெனின்,— நன்று சொன்னாய்!

அவை சூக்குமமாய் நின்ற வவத்தையே அபூர்வமாகிய சஞ்சிதவினையென்பது சித்தாந்தமென்க.

சற்காரியவாதத்திற் றூலமாய்நின்ற அவத்தையினீங்கிச் சூக்குமமாய் நின்ற அவத்தையே அழிவுபாடென்னுஞ் சொற்குப்பொருளென மேலைச் சூத்திரத்தினுரைத்தாம். முன்னருங்காட்டுதும். கடைப்பிடிக்க.

அற்றேல், விதித்தன செய்யாதவழிப் பாவமுண்டாதற்கு முன்னர்த் தூலமாய்நின்று அழிவுபட்டதென்னை? செய்யாமைக்கு அழிவில்லையாலெனின்,—அற்றன்று; நாளைவிதித்தவற்றை இன்று செய்யாமையாற் பாவமின்மையின், அவ்வக்காலங்களோடுகூடிய விதித்தன செய்யாமையே பாவத்துக்கேதுவாகலான், அவ்வக்காலங் கழியவே அவற்றோடுகூடி விதித்தன செய்யாமையும் அழியுமாகலின், அஃதழிந்து சூக்குமமாய்நின்ற அவத்தையே பாவவினையாமென்றொழிக.

இங்ஙனங் கூறிப்போந்தவாற்றாற் பெறப்பட்ட வினை ஈட்டப்படுங்கால் மந்திரமுதலிய அத்துவாக்களிடமாக முறையானே மனம் வாக்குக் காயமென்னும் மூன்றான் ஈட்டப்பட்டுத் தூலகன்மமாய் ஆகாமியமெனப் பெயர் பெறும். பின்னர்ப் பக்குவமாங்காறுஞ் சூக்குமகன்மமாய்ப் புத்திதத்துவத்தினிடமாக மாயையிற்கிடந்து, சாதி ஆயுப் போகமென்னும் மூன்றற்கும் ஏதுவாகி,முறையே சனகம் தாரகம் போக்கியமென மூவகைத்தாய், அபூர்வஞ் சஞ்சிதம் புண்ணியபாவமென்னும் பரியாயப்பெயர் பெறும். அது பின்னர்ப் பயன்படுங்கால் ஆதிதைவிகம் ஆத்தியான்மிகம் ஆதிபௌதிகமென்னும் முத்திறத்தாற் பலதிறப்பட்டுப் பிராரத்தமெனப்பெயர் பெறுமென்றுணர்க.

மந்திரமுதலிய அத்துவாக்களினியல்பு [1]முன்னர்க் காட்டுதும். மனம் வாக்குக் காயங்களான் வினை ஈட்டப்படுமாறு:—

[2]"பொய்ப்பொறி புணர்க்கு முப்பொறி யுள்ளு
முள்ளச் செய்தி தெள்ளிதிற் கிளப்பி
னிருடீர் காட்சி யருளொடு புணர்தல்

[1] இச்சூத்திரம், அதிகரணம்—ரு. [2] ஞானாமிர்தம்—கள

பெரும்பொறை தாங்கல் பிறன்பொருள் விழையாமை
செய்தநன் றறிதல் கைதவங் கடிதல்
பால்கோ டாது பகலிற் றோன்றன்
மான மதாணி யாணிற் றூங்க
லழுக்கா றின்மை யவாவிற் றீர்த
லருந்துய ருயிர்கட் கிருந்த காலை
யழறோய் வன்ன ராகி யாருக்
கழலு நெஞ்சிற் கையற் றினைதல்
பன்னருஞ் சிறப்பின் மன்னுயிர்த் தொகைகட்
கறிவும் பொறியுங் கழிபெருங் கவினும்
பெறற்கருந் துறக்கமு மிறப்ப வூங்குத்
தம்மினும் வேண்டுமென் றெண்ணரும் பெருங்குணம்
வாக்கொடு சிவணிய நோக்கின் மீக்கொள
வறம்பெரி துறைதல் புறங்கூ றாமை
வாய்மை கல்வி தீமையிற் றிறம்ப
லின்மொழி யிசைத்தல் வன்மொழி மறத்த
லறிவனூல் விரித்த லருமறை கழற
லடங்கிய வறைதல் கடுஞ்சொல் விடுத்தல்
பயனின்ற படித்தல் படிற்றுரை விடுத்தல்
காயத் தியைந்த வீயா வினையு
ளருந்தவந் தொடங்க றிருந்திய தானங்
கொடைமடம் படுதல் படையுடன் படாமை
யமரர்ப் பேண லாகுதி யருத்த
லொழுக்க மோம்பும் விழுப்பெருங் கிழமை;
யுடம்பிடி யேந்தி யுடறடிந் திடுமா
ரடைந்த காலை யவணிய றுயரந்
தேரா ரல்லர் தெரிந்து மாருயிர்
பெரும்பிறி தாக விரும்பிண மிசைஞரி
ஞோராங்குப் படாஅ மாசில் காட்சி
யைம்பெரும் பாதகத் தாழி நீந்த
லிந்தியப் பெரும்படை யிரிய நூறும்
வன்றறு கண்மை வாளிட் டாங்கு

நோவன செய்யினு மேவன விழைத
றவச்சிறி தாயினு மிகப்பல விருந்து
பாத்தூண் செல்வம் பூக்கம ழிரும்பொழி
றன்மனைக் கிழத்தி யல்லதை பிறர்மனை
யன்னையிற் றீரா நன்ன ராண்மை
கார்கோ ளன்ன கயம்பல கிளைத்தல்
கூவ லொருட்ட லாதுலர் சாலை
யறங்கரை நாவி னான்றோர் பள்ளி
கடவுள் கண்ணிய தடவுநிலைக் கோட்ட
மினையவை முதல நினைவருந் திறத்த
புரத்தன் மாதோ வறத்துறை மறத்துறை
யிவற்றின் வழிப்படா தெதிர்வன கெழீஇ
யுளுற்றன் மொழிப வுணர்ந்திசி னோரே"

என்னும் ஞானாமிர்தத்திற் காண்க.

இனி ஆத்தியான்மிகமுதலிய மூன்றும் :—

[1]" ஆதி தைவிக மாதி பௌதிக
மாதி யாத்தியான் மிகமென வோதிய
துக்க மூன்றினு ளாத்தி யான்மிக
மெய்யின் மனத்தி லையமி லிரண்டே
வளியிற் பித்தின் விளியா வீளையி
னானுகு தொழுனையி னுதகக் கொட்டின்
வெப்பிற் சூலையின் மக்களின் விலங்கி
னலகையிற் கள்வரிற் பறவையி னிருதரின்
மைந்தர் மகளிர் மணந்திடை தணப்பிற்
பேரறம் வளர்ப்பிற் பெருந்திரு நுகர்விற்
சீரிய யாக்கை மாசுயர் மாசு
மனத்துறு துயர நினைப்பருஞ் சோக
மறிவுரு வாக்க மடையுநர்ப் பொருமை
மான மாக்கலம் பூணுது மறுத்த
விச்சையி னிசைத விருஞ்சின மிகுத்த

[1]ஞானாமிர்தம்—கக.

விளைபவை முதல வினைவருந் திறத்த
வாதி பௌதிகஞ் சீத மாமழை
யுருப்பவிர் வேனி லூட்டுவரு கடுங்கா
லிருள்கிழி மின்னுப் பெருவிற லசனி
மன்னுயிர்க் குறுகண் டுன்னியா றருந்த
லாதி யாய வீவருந் திறத்த
வாதி தைவிகம் பேதையர் வயினக்
கருக்குழி யழுங்கல் பிறப்பிறும் பூது
திரைவருந் தீமை வரைவில் பேதைமை
மடங்க லாருயிர் தொடங்கினன் வௌவல்
யாவரும் விழையாக் கோள்வாய் நிரயத்து
வீழ்ந்தன ரொழாஅ வான்கழி துன்ப
மினைய மாலைய துயரிடை வினைகளக்
கருங்கைக் சயமைக் களிறுகைத் திரும்புலப்
பெரும்படை விரிந்து சூழத் திருந்தா
நாற்கதிப் பவனி யுலாஅ
யார்த்தவிழ் திறம்பிற போற்றுமதி புரிந்தே"

என்னும் ஞானமிர்தத்திற் காண்க.

இவ்வினை புத்திதத்துவத்தைப் பற்றிநின்று சங்கார காலத்திற் புத்திதத்துவம் மாயையினொடுங்கியவழி, அம் மாயை பற்றுக்கோடாகநின்று, புனருற்பவத்தில் தநுகரண முதலியவற்றிற்கேதுவாய் வருமெனக் கொள்க.

இன்னும், உலகம் வைதிகம் அத்தியான்மிகம் அதிமார்க் கம் மாந்திரமெனவினை ஐவகைப்படும்.

அவற்றுள், உலகவினையாவது கூவல் குளம் தண்ணீர்ப் பந்தல் முதலியன செய்தலான் உண்டாவதாய் நிவிர்த்திகலையி லடங்கிய புவனபோகங்களைப் பயப்பிப்பது.

வைதிகமாவது வேதத்துள் விதிக்கப்படும் அக்கினிட் டோமமுதலிய வேள்விமுதலியவற்றான் உண்டாவதாய்ப் பிர திட்டாகலையிலடங்கிய புவனபோகங்களைப் பயப்பிப்பது.

அத்தியான்மிகமாவது வேதநெறியாற் செய்யும் பூசனை துறவு முதலியவற்றான் உண்டாவதாய் வித்தியாகலையிலடங்கிய புவனபோகங்களைப் பயப்பிப்பது.

அதிமார்க்கமாவது இயமம் நியமம் முதலிய யோகப் பயிற்சியான் உண்டாவதாய்ச் சாந்திகலையிலடங்கிய புவன போகங்களைப் பயப்பிப்பது.

மாந்திரமாவது சுத்தமந்திரங்களைக் கணித்தன்முதலிய ஞானப்பயிற்சி விசேடங்களான் உண்டாவதாய்ச் சாந்தியதீத கலையிலடங்கிய புவனபோகங்களைப் பயப்பிப்பது.

இவற்றுள், முன்னையவிரண்டும் அசுத்ததத்துவ புவனங்களுக்காதாரமாகிய நிவிர்த்தி பிரதிட்டாகலைகளினடங்கிய அசுத்தபோகங்களைப் பயப்பித்தலான் அசுத்தகன்மமெனவும், நடுவணது மிச்சிரதத்துவ புவனங்களுக்காதாரமாகிய வித்தியாகலையிலடங்கிய சுத்தாசுத்தபோகங்களைப் பயப்பித்தலான் மிச்சிரகன்மமெனவும், பின்னையவிரண்டுஞ் சுத்த தத்துவ புவனங்களுக்காதாரமாகிய சாந்திகலை சாந்தியதீதகலைகளினடங்கிய சுத்தபோகங்களைப் பயப்பித்தலாற் சுத்தகன்மமெனவும் பெயர்பெறுமெனக் கொள்க.

[1]“நாசோற் பத்தி பண்ணிவரு மாதலா லநாதி” என்பவாகலின், ஆகாமியமுதலிய மூன்றும் ஒன்றற்கொன்று காரணமுங் காரியமுமாக நாசத்திலுற்பத்தியாய்த் தொன்று தொட்டு வருதல்பற்றிப் பிரபஞ்சம்போற் பிரவாகாநாதியாவதன்றிப், பதிமுதலிய பொருள்போல் அநாதியன்றென்பாரும்; [2]“ஏக னநேக னிருள்கரும மாயையிரண் - டாகவிவை யாறு தியில்” எனவும், ஞானமிர்தத்தில், [3]“ஆணவ முதலன் றதுபோற் கருமமுங் - காணல தெனினக் கரைகழிநாளு - விதமினி துயிர்கட் குதவுவ தெதனு-லற்றது மாயையு மற்றறி யவனே” எனவும் ஆணவமுதலிய பொருளோடும் ஒப்பவைத்து அநாதியென்றமையானும், காரியங்களெல்லாம் முதல் துணை நிமித்தமென மூன்றுகாரணங்களில் ஒன்றை

[1]சிவப்பிரகாசம்—28. [2]திருவருட்பயன்—52.
[3]ஞானமிர்தம்—௨௨. ரு.

யின்றியும் அமையாமையானும் முதற்காரணமாகிய மூலவினை பதிமுதலிய பொருளோடொப்ப அநாதியாயுண்டென்பாரு மென்று இருதிறத்தர் ஆசிரியர்.

அவருள், மூலவினை உண்டென்பார் கருத்தேபற்றி, [1]"வினையே செய்வது" என்னுஞ் சூத்திரத்துள், வினைந்தானென்புழிச் செய்தற்கு வினைதல் செயப்படுபொருணீர்மைத் தாய்த் தொழின்முதனிலையாமெனக் கொண்டார் தொல்காப் பியனாருமென்க. அங்ஙனமல்லாக்கால் வினைதற்றொழில் தொழின்முதனிலையாமாறு யாண்டையதென்பது.

மாயையுண்மை

இங்ஙனம் வினையுண்மை பெறப்படவே, எய்தற்குப் பற் றுக்கோடாகிய மாயையுண்மையும் பெறப்படும்.

அஃதேல், எதுவொருபக்கமும் பயனொருபக்கமுமாதல் பொருந்தாமையானும், இன்பத்துன்பங்களை நுகர்வோன் ஆன்மாவேயாகலானும், செய்தவினை செய்தவனைப்பற்றிநிற் றலே பொருத்தமுடைமையானும், ஆன்மாவே வினைக்குப் பற்றுக்கோடாவதன்றி மாயை பற்றுக்கோடாகாதாலெனின்,- அற்றன்று; அங்ஙனங் கொள்வார் மதத்தினும், தென்புலத் தாரை நோக்கி மகன் செய்தவினை மகனைப்பற்றிநின்று தந் தைக்குப் பயனுதவுதலும், தந்தைசெய்யுஞ் சாதகன்முத லியவினை தந்தையைப்பற்றிநின்று மகனுக்குப் பயன்றருதலு முடைமையின், எதுவொருபக்கமும் பயனொருபக்கமும் ஆகா வென்னும் நியமஞ் சாத்திரவிதியானன்றி வருவனவற்றிற்கே யாகலானும், உழவர்செய்யுஞ் செய்திப்பயன் உழவரைப் பற்றிநில்லாது பழனத்தைப் பற்றிநின்றே அவர்க்குப் பயன் றருதல் காண்டுமாகலானும், தோற்றமு நாசமுமுடைய சடத் துக்குப் பற்றுக்கோடு சடமாவதன்றிச் சித்தாதல் பொருந் தாமையானும், இன்பத்துன்பமாகிய வினைப்பயன்கள் மாயா காரியங்களினிடமாகவே ஆன்மாவுக்கு வருதலானும் வினைக் குப் பற்றுக்கோடு மாயையேயன்றி ஆன்மாவன்றென்பது

[1] தொல்காப்பியஞ் சொல்லதிகாரம், வேற்றுமைமயங்கியல்—உக.

துணியப்படுதலின், அதுபற்றி மாயையுண்டென்பது துணியப்படுமென்க.

இன்னும், மேலைச்சூத்திரத்திற் பிரபஞ்சத்திற்கு நிமித்தகாரணமுண்டெனச் சாதித்த வழியளவையே முதற்காரணமுண்மைக்கும் பிரமாணமாம்; ஆகலானும், மாயையுண்மை துணியப்படுமென்க.

சூனியமுதற்காரணவாதமறுப்பு

அற்றேல், காரணமின்றி வானினின்றும் மண்மாரி பெய்யவும், இந்திரசாலம்வல்லார் அவர் நினைந்தமாத்திரையே நினைந்த வடிவங்களை தோற்றுவிக்கவுங் காணப்படுதலான், இவ்வாறே உலகிற்குப் புத்தரிலொருசாரார்கூறுஞ் சூனியமே முதற்காரணமென அமையும். அற்றாகலினன்றே [1]"விச்சதின்றியே விளைவு செய்குவாய்" எனவும், [2]"விச்சின்றி நாறுசெய் வானும்" எனவும், சூத்திரத்துள், இருவினையின் என்றதுபோல மாயையென்று வகுத்தோதாதொழிந்ததூஉமெனின்,—அற்றன்று; அசற்காரியம் பொருந்தாமை மேலுரைத்தாம் ஆகலானும்; பிருதிவிதத்துவம் நூறுகோடி யோசனையளவும் வியாபகமாதலின் வானினின்றும் மண்மாரி பெய்தற்கு ஆண்டும் பிருதிவி தூலரூபமாயின்றாயினுஞ் சூக்குமரூபமாயுண்டெனக் கொள்ளப்படுதலின், அதுவே முதற்காரணம்; இந்திரசாலம்வல்லாரும் மந்திர வலியான் அவ்வக் காரணங்களினின்றே நினைந்த வடிவத்தைத் தோற்றுவிப்பாராகலிற் சற்காரியவாதத்திற் கிழுக்கின்மையானும்; பயனோத்துள், [3]"மலமாயை தன்னொடு வல்வினை" என்று எடுத்தோதிய ஆசிரியர்க்கு ஈண்டு மாயையுண்மை எடுத்தோதாததலை கருத்தாகலானும், ஈண்டு இருவினையின் என்றதனானும், மேலைச்சூத்திரத்தோதிய சற்காரியவாதத்தானும், மாயையுண்மையுந் தானே பெறப்படுமென்னுங் கருத்தான் வாளாபோயினாராகலின் அதுபற்றியிழுக்கின்மையானும் மாயையே உலகிற்கு முதற்காரணமென்று உணர்க.

---

[1] திருவாசகம், திருச்சதகம்—௯௯.　　[2] அப்பர்—4. 4. 2.
[3] இந்நூல், ௬—௧௦.

[1]"விச்சதின்றியே விளைவு செய்குவாய்" [2]"விச்சின்றி நாறுசெய்வானும்" என்பவற்றிற்குத் தாற்பரியம் வேறென்பது[3] மேற்காட்டினும். அல்லதூஉம், [1]"விச்சதின்றியே விளைவு செய்குவாய்" என்பது வித்தின்றி விளைவாயெனப் பொருள் பட்டுத் திருமேனிகொள்ளுமுறைமை உணர்த்தியதூஉமாம். "வித்தின்றி விளைந்தது" என்றார் பிறரும். [3]"விச்சின்றிநாறு செய்வானும்" என்பதற்கும் இவ்வாறுரைத்துக் கொள்க. அவ்வாறன்றிச் சித்தாந்தத்தோடு முரணிப் பொருள்செய்தல் பொருந்தாமை அறிக.

இனி, விச்சென்பது காரணப்பொதுமையை உணர்த்தாது முதற்காரண மாத்திரையே உணர்த்துமெனக் கொள்ளினும், அதனான் ஈண்டுப் படுவதோர் இழுக்கின்று. என்னை? உலகத்திற்காணப்படும் வித்துக்களெல்லாம் அவ்வத் தொழில் செய்வோர்க்கு வேண்டுழிக் கைகூடாது முயன்று தேடிக் கோடற்பாலனவாய்க் காலத்தானும் இடத்தானும் ஏகதேசமாய் வேறுநிற்பனவாமன்றே; அத்தன்மைத்தாகிய முதற்காரணமின்றியே தன்போல நித்தவியாபகமாய்த் தன்னுள் வியாப்பியமாய்த் தன்னையே தாரகமாகக் கொண்டு வேறின்றி உடனாய் நிற்பதொன்றனே விளைவுசெய்குவாயென ஏனை முதற்காரணங்களோடு முதல்வன்செய்திக்கு முதற்காரணமாகிய மாயையிடை உளதாகிய வேற்றுமைதோன்றக் கூறுதலே அத்திருப்பாட்டின் கருத்தாகலானென்க. "யோக சித்தர்போல முதல்வன் நிருபாதானமாய்ச் சகத்தைப் படைப்பான்" என்றோதிய சிவபுராணத்திற்கும் இதுவே கருத்தென்பது சீகண்டபாடியத்துட் காட்டியவாற்றான் அறிக.

இதனானே ஏனையோர்போல முதல்வனுந் தன் செய்திக்கு முதற்காரணம் வேண்டுமாயின் அது ஏனைமுதற்காரணங்கள்போல ஒரோவழிக் கிடையாதொழியும்; ஒழியவே, அவ்வழி முதல்வன் உலகத்தை ஆக்கமாட்டானாய் அசத்தனுவான்செல்லும் எனப் பிரமமுதற்காரணவாதிகள் கூறும்

---

[1]திருவாசகம், திருச்சதகம்—கசு. [2]இந்நூல் பக்கம்—கஉரு.
[3]அப்பர்—4. 4. 2.

ஆசங்கையை நீக்கியவாறுமாயிற்று. இவையனைத்தும் விளக்கிய, [1]"அன்னவனு மிதுவொழிய வாக்கமாட்டா னசத்தனு மெனினதுவு மவன்போ னித்த - முன்னவனவ் வசித்தை விரித் தெவையு மாக்கு முதன்மையது கொடுத்ததென மொழிந்தி டாரே" என்றார் புடைநூலாசிரியரும்.

பரமாணுமுதற்காரணவாதமறுப்பு

அற்றேல், இங்ஙனங் கூறியவாற்றாற் சூனியவாதம் பொருந்தாதென்றதொக்கும். அங்ஙனமாயினுஞ் சமுதாய வாதிகள் ஆரம்பவாதிகள் கூறும் அணுக்களே பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமென்றல் அமையும்; மாயையுண்டென்பார்க்கும், தூலமாய்நின்ற அவத்தையினீங்கிச் சூக்குமமாய் நின்ற அவத்தையே முதற்காரணமென்பது கருத்தாகலிற் சூக்குமம் அணு என்பன ஒருபொருட்கிளவியாகலான், அவ்வணுக்களின் வேறாய் மாயையுண்டெனக் கோடல் பொருந்தாதெனின்,—அற்றன்று; அணுக்கள் அவயவமுடைமையானும்; அவற்றின் நுண்ணியபரமாணுக்கள் உண்டென்பதற்குப் பிரமாணமின்மையானும்; உண்டெனினும், சடமுமாய்ப் பலவுமாயினவெல்லாந் தோன்றிநின்றழியுங் காரியமேயாகலின், அவற்றிற்குக் காரணமுண்டென்பது பெறப்படுதலானும்; காரியந் தோன்றியவழிப், பலவாய் ஏகதேசமாய்க் காட்சிப்புலனாய் நிற்றல்பற்றித் தூலமெனவும், ஒடுங்கியவழி, ஒன்றாய் வியாபகமாய்ப் புலனாகாது நிற்றல்பற்றிச் சூக்குமமெனவுங் கொள்ளப்பட்டன; அக்கருத்தறியாது சூக்குமமென்னுஞ் சொல்லேபற்றி அணுக்களை உலகிற்கு முதற்காரணமென்றல் பொருந்தாமையானும் மாயையே முதற்காரணமென்றுணர்க.

இன்னும், பரமாணுக்களுக்கு அவயவமுண்டெனக் கொள்ளாக்கால் அவர்மதத்திற்கே அவசித்தாந்தமாய்முடியும்; என்னை? பரமாணுக்கள் இவ்விரண்டு தம்முட் சையோகமென்பாரை முழுவதுஞ் சையோகமோ? ஒருபுடை சையோ

[1] சிவப்பிரகாசம்—23.

கமோ? எனக்கடாயினார்க்கு, அவ்வியாப்பியவிருத்தி சையோக சம்பந்தமென்னும் அவர்மதத்தோடு முரணி, வியாப்பிய விருத்தி சையோக மெனப்பட்டு வழுவாய்முடியுமாகலின், முழுவதூஉஞ் சையோகமென்றல் அவர்க்கே பொருந்தாது; இனி, அவ்வியாப்பியவிருத்தியென்றது வழுவாமைப்பொருட்டுப் பரமாணுக்கள் ஏகதேசமாகிய ஒருபக்கத்திற் சையோக மும், ஒருபக்கத்திற் சையோகமின்மையுமுடைத்தென்று ஒருதலையான் விடுத்தல்வேண்டும்; வேண்டவே, பரமாணுக்கள் அவயவமுடையவென்பது தானேபெறப்பட்டது. இன்னும் விரிப்பிற் பெருகுமென் றொழிக.

பிரகிருதிமுதற்காரணவாதமறுப்பு

அற்றேல், சாங்கியர்கூறும் மூலப்பகுதியதுண்மை எல் லார்க்கும் ஒப்பமுடிதலின், அதுவேயமையும். அதனின் வேறாய் மாயையுண்டென்பதற்குப் பிரமாணமில்லையெனின்,- அற்றன்று; முக்குணங்களும் அவ்வியத்தமாய்த் தம்முள் ஒத்துநின்ற அவத்தையே மூலப்பகுதியென்பது சாங்கியர் கூறும் மதமாகலின், அவர் கூறும் மூலப்பகுதி சடமுமாய்ப் பலவுமாகலிற் றோற்றநாசமுடைத்தாகலான் அதற்கு முதற் காரணமுண்டென்பது பெறப்படுதலின், அதுவே பரமமுதற் காரணமென்றல் பொருந்தாமை அறிக.

அற்றேல், சைவசித்தாந்தத்தின் முக்குணங்களுந் தோன்றாமல் அவ்வியத்தமாய்நின்ற அவத்தையே மூலப் பகுதியாகலின் அஃது ஒன்றேயென்றற் கிழுக்கின்மையின், தோற்றநாசமுடைமைக் கேதுவின்மையான் இத்தன்மைத் தாகிய மூலப்பகுதியே பரமமுதற்காரணமென்றாற் படும் இழுக்கென்னையெனின்,—நன்று சொன்னாய்! நிலமுதலிய பூதங்களுக்குச் சூக்குமந் தன்மாத்திரை; தன்மாத்திரையி னுஞ் சூக்குமம் ஆங்காரம்; ஆங்காரத்தினுஞ் சூக்குமம் புத்தி தத்துவம்; புத்திதத்துவத்தினுஞ் சூக்குமம் அவ்வியத்த மானமூலப்பகுதி; அதனினுஞ் சூக்குமங் கலைமுதலிய தத்துவங்கள்; அவற்றினுஞ் சூக்குமம் மாயையாகலின், ஈண்டு

மூலப்பகுதியை நோக்கிச் சூக்குமமாகிய கலைமுதலியவற்றை நோக்கித் தூலமாகியமூலப்பகுதி பரமமுதற்காரணமாகாமையின், தன்னை நோக்கித் தூலமாகிய புத்திமுதலிய தத்துவமாத்திரைக்கே முதற்காரணமாய்த், தன்னைநோக்கிச் சூக்குமமாகிய கலையின்காரியமாய்நிற்கும் மூலப்பகுதி பரமமுதற்காரணமாமாறு யாண்டையதென்க.

அற்றேல், கலைமுதலியவற்றைநோக்கி மூலப்பகுதி சூக்குமம்; மாயை தூலமெனக்கொள்ளிற் படும் இழுக்கென்னையெனின்,—அற்றன்று; அங்ஙனங் கொள்ளினும், மாயையும் மூலப்பகுதியுமென்று இருபொருள் கோடலின் விசேடமின்மையின், பெயர்மாத்திரையின் முரணுதலாற் போந்ததென்னையென்க.

"மா" என்பது ஒடுங்குதல், "யா" என்பது வருதல்; ஆகலின், எல்லாக் காரியங்களுந் தன்பால்வந்து ஒடுங்குதற்கும் தன்னினின்றுந் தோன்றுதற்குங் காரணமாய்நின்றது மாயையெனப்படும்; ஆகலான், ஒன்றற்கொன்று நுண்ணிதிற்செல்லுஞ் சூக்குமங்கட்கு முடிவிடமாய்நின்ற சூக்குமப் பொருள் யாது, அதனை மாயையென்றலே பொருத்தமுடைமை அறிக.

பிரமமுதற்காரணவாதமறுப்பு

அற்றேல், சூனியமுதற்காரணவாதமும் பரமாணுமுதற்காரணவாதமும் பிரகிருதிமுதற்காரணவாதமும் வேதமுதலியவற்றிற்கு மாறுகோளாகலின், பொருந்தாவென்றதொக்கும். பிரமவாதிகள் பிரமம் பிரபஞ்சத்துக்கு முதற்காரணமென்பது வேதமுதலியவற்றிற்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்ததாகலின், அதுவே அமையும். அஃது எல்லா நூல்களுக்கும் ஒப்பமுடிந்ததென்பது வேதத்தின், "பிரமத்தையுணர்ந்தோன் எல்லாவற்றையு முணர்ந்தோனாவன்" என்பதனானும், நான்மணிமாலையின் வேதப்பொருள்பற்றி, [1]"நுரையுந் திரையு நொப்புறு கொட்பும் - வரைவில் சீகர வாரியுங் குரை

[1]பதினொராந்திருமுறை, கோயினான்மணிமாலை—உ௪. அடி.உ௯.

கடற் - பெருக்குஞ் சிறுத்தும் பிறங்குவ தோன்றி - யெண்ணில வாகி யிருங்கட லடங்குந் - தன்மை போலச் சராசர மனைத்து - நின்னிடைத் தோன்றி நின்னிடை யொடுங்கும்'' என்பதனானும், [1]"இருநிலனய்த் தீயாகி.........................எம் மடிகளின்றவாறே'' என நின்ற திருத்தாண்டகத்தும் பிறண்டும் முதல்வனே எல்லாமாறுனென்பதனானும், அம்மைதிருவந்தாதியினும், [2]"அறிவானுந் தானே யறிவிப்பான் றானே - யறிவா யறிகின்றான் றானே—யறிகின்ற - மெய்ப்பொருளுந் தானே விரிசுடர்பார் ஆகாய - மப்பொருளுந் தானே யவன்'' எனத்தேற்றத்தாற் கூறுதலானும், இன்னும் இவ்வாறே ஆண்டாண்டுக் கூறும் வசனங்களானும் பெற்றாமெனின்,—அற்றன்று ; அவ்வம்முதற்காரணங்களின் குணமெல்லாம் அவ்வக் காரியங்கட்கும் உளவென்பது நியமமாகவிற் சித்தாகிய பிரமத்திற் றோன்றிய பிரபஞ்சமுஞ் சித்தாதல்வேண்டுமன்றிச் சடமாதல் பொருந்தாமையானென்க.

அற்றேல், பாலினுண்டாகிய தயிருக்குப் பாலின்குணமும், நெல்லினுளவாகிய பதர் பலாலங்களுக்கு நெல்லின் குணமும், கொம்பினுண்டாகிய புல்லுக்குக் கொம்பின்குணமும், கோமயத்தினுண்டாகிய தேளுக்குக் கோமயத்தின் குணமும், சிலம்பியினுண்டாகிய நூலுக்குச் சிலம்பியின் குணமுங் காணாமையின், காரணத்தின்குணமே காரியத்திற்குக் கூடுமென்னும் நியமம் பொருந்தாதாலெனின்,—அற்றன்று ; ஒன்றன்குண மொன்றற்காதல் இன்மையின், காரணத்தின்குணமே காரியத்திற்குமென்பதற்குத் தாற்பரியம், காரணத்தின் குணங்களோடு ஒத்த குணங்களே காரியத்திற்கும் உளவாதலன்றி, அவற்றிற்கு மறுதலையான குணங்கள் உளவாகாவென்பதேயாமாகலான், ஈண்டு எடுத்துக் காட்டியவற்றுள் நியமத்திற் கிழுக்கின்மை அறிக.

சிலம்பிநூல்வருதற்குச் சூக்குமகாரணஞ் சிலம்பிவயிற்றினுண்மையானும், கோமயத்திற்றோன்றியது தேளின் உடம்

---

[1] அப்பர்—6. 94. 1.

[2] பதினோராந்திருமுறை, அற்புதத்திருவந்தாதி—௨௦.

பேயாகலானும், இன்னோரன்னவையெல்லாம் பிறவிபேதமாக லானும் ஆண்டு ஐயப்பாடின்மை கண்டுகொள்க.

இன்னும், "மாயையைப் பிரகிருதியென்றறிக; மாயையுடையவன் மகேசுரனென்றறிக" என வேதத்துட் பகுத்தோதுதலானும், பிரகிருதி முதற்காரணம் உபாதானம் சமவாயிகாரணமென்பன ஒருபொருட்கிளவியாகலானும், இவ்வாறு பிரமத்தை முதற்காரணமென்னுஞ் சொல்லான் வேதத்துள் ஓரிடத்தும் எடுத்தோதாமையானும், பிரமம் முதற்காரணமென்பார்க்கு இவ்வசனம் முரணுதலானும், மாயையே முதற்காரணமாவதன்றிப், பிரமம் முதற்காரணமாகாதென்றொழிக.

அற்றேல், இவ்வசனத்தான் மாயைமுதற்காரணமென்பது பெற்றாம். மேற்காட்டியவசனங்களான் முதல்வன்முதற்காரணமென்பது போதருமாகலான், இருபொருளுங்கூடி முதற்காரணமாமென அமையும்; அற்றாகலினன்றே, [1]"பாரிடைஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி - நீரிடை நான்காய் திகழ்ந்தாய் போற்றி - தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி - வளியிடை யிரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி - வெளியிடை யொன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி" எனவும், [2]"அருக்கனிற் சோதியமைத்தோன் றிருத்தகு - மதியிற் றண்மை வைத்தோன் றிண்டிறற் - றீயின் வெம்மை செய்தோன் பொய்தீர்-வானிற் கலப்பு வைத்தோன் மேதகு - காலி னூக்கங் கண்டோ னிழறிகழ் - நீரி லின்சுவை நிகழ்ந்தோன் வெளிப்பட - மண்ணிற் றிண்மை வைத்தோ னென்றென்-றெனைப்பல கோடி யெனைப்பல பிறவு - மனைத்தனைத் தவ்வயி னடைத்தோன்" எனவும் ஓதியதூஉமெனின்,—அற்றன்று; இருபொருளுங்கூடி முதற்காரணமென்பார்க்குத் தாற்பரியம் ஒரு கயிற்றிற் கிரண்டு நூல்போலப், பிரபஞ்சத்திற்கு மாயையும் முதல்வனுந் தனித்தனி முதற்காரணமென்பதோ? உடம்பே தோன்றி நின்றழிவதாகவும் உயிரும் அதனொடுகூடித் தோன்றிநின்று

[1] திருவாசகம், போற்றித்திருவகவல், அடி—கரு௭.

[2] ஷை திருவண்டப்பகுதி, அடி—உ௦.

அழியப்படுமாறுபோல, மாயை முதற்காரணம், முதல்வனும் அதனோடுகூடி விசிட்டமாய் முதற்காரணமென்பதோ? அவ்வாறன்றிப் பிரபஞ்சஞ் சடமாகலின் அதற்குச் சடமாகிய மாயையே முதற்காரணமெனின், அதற்கு அது பொருந்தாது? என்னை? அங்ஙனமாங்கால் மாயைபோல முதல்வனும் விகாரப்படுதலுண்மையின், "நிருவிகாரி" என்னும் வசனங்களோடு முரணுமாகலானென்க.

இதனானே நிமித்தகாரணனாகிய முதல்வன் மாயையான் விசேடிக்கப்பட்டு விசிட்டனாய் முதற்காரணனுமவனென்றதூஉம் பொருந்தாமையறிக. என்னை? தோன்றிநின்றழியும் உடம்பொடு கூடியவழி விகாரப்படுதல்பற்றி உடம்பொடு விசிட்டனாய்நின்ற ஆன்மாவுந் தோன்றிநின்றழிவனென்பது பொருந்தும். அதுபோல மாயையொடு விசிட்டனாய் முதல்வனும் முதற்காரணமாமென்பார்க்கு, விசிட்டமாவது விசேடணமும் விசேடியமும் அவ்விரண்டனியைபுமென்னும் இவற்றின் வேறன்மையான் முதல்வனும் அவ்வாறு விகாரியாதல் வேண்டப்படும். படவே, நிருவிகாரியென்னுஞ் சுருதியொடு முரணுமாகலானென்க. விசிட்டமாவது அம்மூன்றற்கும் வேறெனக் கொள்வார்க்கு முதல்வன் முதற்காரணமென்பதே பொருந்தாதாய் முடியுமென்றறிக.

அல்லதூஉம், நிமித்த காரணமே முதற்காரணமென்று எடுத்துக்காட்டுதற்கு ஒரு பொருளின்மையின், அது வழியளவைக் கேலாமையானும், வழியளவையினும் ஆகமவளவை வலியுடைத்தெனின்,—அற்றாயினும், வழியளவை ஆகமவளவையொடு முரணுதாகலானும், ஒரோவழி முரணுமாயின், அதுபற்றி யாண்டுந் துணிவுபெறாமையின், வழியளவை பிரமாணமன்றெனப்பட்டு, ஈண்டோதிய மேற்கோள்களும் ஏதுக்களும் எடுத்துக்காட்டுக்களும் பயனிலவாய் முடியுமாகலானும், ஆகமப்பொருள்கள் தம்முள் முரணுவன போலத் தோன்றியவழி, அவற்றுள் வன்மை மென்மை உணர்ந்து பொருள்கோடற்கு வைத்ததே வழியளவையாகலானும், அஃது அதனோடு முரணுதல் பொருத்தமின்மையானும் விடையன்மையறிக.

இனி, இவ்விரண்டும் பொருந்தாமையானும், வேறு விடுக்குமாறின்மையானும், மாயையே முதற்காரணம்; அதற்குத் தாரகமாய் விரவிநின்று அதிட்டித்தலான், முதல்வனும் முதற்காரணமெனக் கோடல்வேண்டும். அங்ஙனங் கொள்ளின் விகாரியாதலின்மையான், முதல்வனும் முதற்காரணமாமென்பது வாய்பாடுமாத்திரையேயன்றிப் பொருள்படாமையின், அஃது எமது சித்தாந்தமென்றொழிக.

மாயையான் விசேடிக்கப்பட்டு விசிட்டனாய்நின்று முதல்வனும் முதற்காரணமாமென்ற நீலகண்டவாசிரியரும் பரந்துசென்று முடிவின்கண் இவ்வாறு கோடலே சித்தாந்தமாக வலியுறுத்தினார். அது சென்மாதிகரணத்திறுதியிற் சிவாத்தமணிதீபிகையினுங் காண்க. சித்தாந்தத்தொடு பொருளான் முரணுதலின்றாயினும் வாய்பாடுமாத்திரையான் முரணுதலிற் சிவாத்துவிதசைவம் வேறெனப்பட்டதென்றுணர்க.

அஃதாமாறு:—[1]"ஏற்றங் கருவி யிருபதோ டிரண்டும் - போற்றுமைந் தவத்தையும் புகறிரி மலமு - மீசனு முயிரும் பேசினை யஃதொழிந்-தொன்றே யாகு மென்றநின் னியல்பு-தாயர் மனைவியர் தாதியர் தவ்வைய - ராயவ ரெவரையு மோர்மையிற் காணுங் - கோகழி தூர்த்தர் கொடுந்தொழி றகுமே" என்னுஞ் சங்கற்ப நிராகரணத்தான் அறிக. விகாரமெய்துமாறின்றியும் யாதானுமோ ரியைபுபற்றி முதற்காரணமாமென்றல் பொருந்துமென்பார்க்குக் குயவன்முதலியோருங் குடமுதலியவற்றிற்கு அவ்வாறு முதற்காரணமாமென்றல் பொருந்துமாகலின், வாய்பாடு மாத்திரையாற் போந்ததென்னையென்றொழிக.

அற்றேல், "பிரமத்தையுணர்ந்தோ னெல்லாவற்றையுமுணர்ந்தோன்" என்றற்றொடக்கத்து வசனங்கட்குப் பொருளாமாறு என்னையெனின், கூறுதும்:—[2]"அவையுடைமை

---

[1]சங்கற்பநிராகரணம், கஉ-வது நிமித்தகாரண பரிணாமவாதி சங்கற்ப நிராகரணம், அடி—கஉ௬.

[2]இந்நூல் - சூ. உ. அதி. ச. எங்குமுள என்ற வெண்பா.

யாளாகா மங்கு" என்றமையின், அவற்றை உடையானியல்பு உணர்ந்தவழி, அவ்வுயிர் மாயை கன்மங்களும் அவ்விலக்கணத்தின் அகப்பட்டு வியாப்பியமாய்நிற்றலின், அவையும் இனிதுவிளங்குமென்னுங் கருத்தான், "பிரமத்தையுணர்ந்தோனெல்லாவற்றையுமுணர்ந்தோன்" என்றதென்க.

அரசனையுணர்ந்தோன் அமைச்சர் முதலியோரையும் உணர்ந்தோனாவான் என்றாற்போலத் தலைமையும் பயனும் பற்றி அங்ஙனங் கூறியதென விடுப்பாருமுளர். [1]"நின்னிடைத் தோன்றி நின்னிடை யொடுங்கும்" என்றது மாயைக்குத் தாரகமாதல்பற்றி யென்றுணர்க. அக்கருத்து உணர்ந்து கோடற்கே நீரிற்றோன்றி யொடுங்கும் நுரைமுதலியவற்றை நீர்க்கிடமாகிய கடலிற்றோன்றி யொடுங்குதல்போலென்று உவமைகூறினாராகலின், ஆண்டு ஆசங்கைக்கிடமின்மை உணர்க.

நின்றதிருத்தாண்டகமுதலியனவும், [2]"உலகெலா மாகி வேறா யுடனுமாய்" என்னுங் கருத்தேபற்றி யோதுதலின், ஆண்டு ஆசங்கையின்மையுங் கண்டுகொள்க.

அற்றேல், அஃது அங்ஙனமாக; மேலையதிகரணத்தின், "உலகெலாமாகி வேறா யுடனுமாய்" என்றது முதல்வன் ஆன்மாக்களோடு நிற்குமுறைமையே கூறிற்றாகவுரைத்தலின், ஈண்டு மாயை மாயேயங்களோடு முதல்வன் நிற்குமுறைமைக்கு அதனை எடுத்தோதிவிடுத்தல் அமையாதாம் பிறவெனின்,—முதல்வன் தனது வியாபகத்தின் வியாப்பியமாகிய ஆன்மாவோடு நிற்குமுறைமை கூறவே, அவ்வான்ம வியாபகத்தின் வியாப்பியமான மாயை கன்ம மாயேயங்களோடும் அவ்வாறே நிற்பனென்பது கூறாமையே பெறப்படுதலின், அமைவுடைத்தென்க.

இக்கருத்தேபற்றியன்றே [3]"மாயைமா மாயை மாயா வருமிரு வினையின் வாய்மை - யாயவா றுயிரின் மேவு மருளெனி விருளாய் நிற்கும் - மாயைமா மாயை மாயா வருமிரு

[1]பதினொராந்திருமுறை, கோயினான்மணிமாலை—உச. அடி. நக.
[2]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—கக. [3]சிவப்பிரகாசம்—70.

வினையின் வாய்மை - யாயவா றுயிரின் மேவு மருளொளி லொளியாய் நிற்கும்" என்றார் புடைநூலாசிரியருமெனக் கொள்க.

இவ்வுண்மை யுணராது, சைவரிலொருசாரார் "முதல்வனுக்கும் மாயைக்குஞ் சந்நிதிமாத்திரையேயன்றிச் சம்பந்தமின்று" எனவும், "இன்றாகலின், முதல்வன் மாயைக்குத் தாரகமல்லன்; மாயை தனித்த முதலேயாம்" எனவும், பாசுபதர் மதத்தில் வீழ்ந்து, [1]"மாயைமா மாயை" என்னுஞ் செய்யுளுக்குந் தமக்கு வேண்டியவாறே பொருளுரைத்துக் கொள்வர். வியாபக வியாப்பியங்கட்குத் தம்முட் சம்பந்தமின்மையுந் தானமுந் தானியுமாகாமையும் யாண்டையதென் றொழிக.

வியாபகப்பொருள்கட்குத் [2]"தண்கடனீ ருப்புப்போல்" தம்முள் வியாபக வியாப்பியமாமாறு கூறியது தானமுந் தானியுமா முறைமைபற்றியேயல்லது பிறிதில்லையெனக் கொள்க.

மூலமலமும் அவ்வாறு வியாப்பியமாயினும், ஒளிமுன் இருள்போல முதல்வனுக்கு மறுதலைப்பொருளாகலின், சம்பந்தமின்றாயிற்று. மாயையும் அதுபோல மறுதலைப்பொருளென்பார்க்கு, [3]"இகலிவரு மிவையுணரி னிருள் வெளியாந் தன்மை" எனவும், [4]"விமலனுக்கோர் சத்தியாய்" எனவும், [5]"தாரகமா மத்தன்றா ணிற்றல்" எனவும், [6]"அவையுடைமை யாளாநா மங்கு" எனவுங் கூறும் இத்தொடக்கத்து வசனங்களெல்லாம் முரணுமாறு அறிக.

இன்னும், [6]"அவையுடைமை யாளாநா மங்கு" என்றதனும் [7]"நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன் -

---

[1]சிவப்பிரகாசம்—70.

[2]இந்நூல்—சூ. எ. அதி. ங. மெய்ஞ்ஞானம் என்ற வெண்பா.

[3]சிவப்பிரகாசம்—37. [4]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—கஉங.

[5]இந்நூல்—சூ. க. அதி. க. வித்துண்டா என்ற வெண்பா.

[6]இந்நூல்—சூ. உ. அதி. ச. எங்குமுள என்ற வெண்பா.

[7]திருவாசகம், திருத்தோணேக்கம்—ரு.

புலனைய மைந்தனே டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்றான்" என அட்டமூர்த்தத்துள் மாயேயத்தையும் ஆன்மாவோ டொப்பத் திருமேனியாகவைத்து ஓதுதலானும், முதல்வ னோடு ஆன்மாவுக்கு எச்சம்பந்தம் அச்சம்பந்தம் ஆன்மாவின் வியாப்பியமான மாயைக்கும் உண்டெனவும், அங்ஙனமாயி னுஞ் சித்தென்னுஞ் சாதியொருமையான் ஆன்மாவுக்கு விசேடவுரிமை உண்டெனவுங்கொள்க.

அற்றேல், முதல்வனுக்கும் ஆன்மாவுக்கும் உளதாகிய சம்பந்தமாவது சையோகம் சமவாயம் தாதான்மியம் ஐக்கியம் சொரூபம் என்பனவற்றுள் யாதோவெனின்,—அஃது இவ் வதிகாரத்திறுதியிற் காட்டுதும். இதனானே ஆன்மாவின் வியாப்பியமான மாயைகன்மங்களுக்கும் அச்சம்பந்தமுண்மை பெறப்பட்டது.

அற்றேல், இவற்றைப் பாசமென்றல் பொருந்தா தெனின்,—அற்றன்று ; ஆன்மா மலத்திற்பிணிப்புண்டு பசு வெனப் பெயர்பெற்று நின்றவழி, ஆன்மாவின் வியாப்பிய மான மாயைமுதலியனவும், திரோதானமும் மலத்திற்குக் கருவியாய்ப் பாசமெனப் பெயர்பெற்று மலமேயாய்நிற்கும். ஆன்மாப் பசுவென்னும் பெயர்நீங்கி முத்தனாய் அருளோடுங் கூடிநின்றவழி, அவ்வான்மாவின் வியாப்பியமான மாயை முதலியனவுந் திரோதானசத்திபோலப் பாசமென்னும்பெயர் நீங்கி அருளேயாய் நிற்குமென்க.

பெத்தத்தினின்றநிலையே பொதுவியல்பெனவும், முத் தியினின்றநிலை தன்னியல்பெனவும் மேற்பாயிரத்திற் காட் டுதலின், இவை அங்ஙனம் நிற்றல் முறையே பொதுவியல்புந் தன்னியல்புமாகலான், அநேகாந்தவாதமென்னுங் குற்ற மின்மை அறிக. [1]"இருளி லிருளாகி யெல்லிடத்தி னெல் லாம் - பொருள்க ளிலவோ புவி" என்றது இன்னோரன் னவை அநேகாந்தவாதம் அல்லாமைக்கு எடுத்துக்காட்டிய வாறு. இங்ஙனமாகலானும், மேலைச்செய்யுளின் றொடர்ச்சி யானும், சொற்கிடக்கை முறைமையானும், "மாயைமா

[1]திருவருட்பயன்—18.

மாயை'' என்னுஞ் செய்யுளுக்கு மாயைமுதலிய மூன்றும் ஆன்மா நின்றபடி நிற்குமென்பதே செம்பொருளெனக் கொள்க.

அற்றேல், இங்ஙனங்கூறியவாற்றான் இவ்வாறு பொருள் கோடலொக்கும். மேலைச்செய்யுளின் றொடர்ச்சியாமாறென்னை யெனின், கூறுதும் :—மேலைச்செய்யுளினிறுதியின், [1]" நன்னலம் பெறநி றைந்த ஞானமே ஞான மென்பர்" என்புழி, ஏகாரந் தேற்றப்பொருட்டன்று; [1]"நன்னலம் பெறநி றைந்த ஞானம்" ஞானமோ அன்றோவென்னும் ஐயப்பாடின்மை யின். இதனானே வினப்பொருட்டுமன்று. ஈற்றசையென் றொழியின், [1]" ஞானம் ஞானம் " என்றல் புனருத்தியாம். ஏனைப்பொருள்கள் பயத்தற்கு மேலாமையின், [1]"நன்னலம் பெற நிறைந்ததாகிய பதிஞானமொன்றே சுதந்திரஞான மென்று உயர்த்துக்கூறுவர் ; ஏனைய பசுஞானமும் பாசஞான மும் அன்னவல்ல" எனப் பிரிநிலைப்பொருள் குறித்துநின் றதேயாம். ஆகவே, பிரிநிலையெச்சத்தான் ஆண்டு எஞ்சி நின்ற பசுஞான பாசஞானங்களின் இயல்பு அவற்றின் குணிகளாகிய [1]"சிற்சடங்களின் தன்மை" கூறுமுகத்தான் உணர்த்தி, [1]" நன்னலம்பெற நிறைந்த ஞானமே ஞானம் " என்றதனை வலியுறுத்தற்கெழுந்தது [2]" மாயைமா மாயை " என்னுஞ் செய்யுளென்றறிக.

அவற்றுள், பசுஞானத்தினியல்பு ஆன்மவிலக்கணத்தாற் கூறிப்போந்தமையின், அதனை அறுவாதமுகத்தான் விளக்கி, ஏனைப் பாசஞானத்தினியல்பு அப்பசுஞானத்தி னியல் புணர்த்துமுகத்தான் விளக்கினூர். தன்னியல்புணர்தற்கு எடுத் துக்காட்டாகப் பொதுவியல்பும் உடன்கூறப்பட்டது. " மரு ளெனி லிருளாய் நிற்கும் அருளெனி லொளியாய் நிற்கும் " எனவே, பசுஞானந் தனக்கெனச் சுதந்தரமுடைத்தன்றாகலா னும், பாசஞானந் தானென வேறன்மையானும் பதிஞான மொன்றே சுதந்திரஞான மெனப்படுமெனப் பிரிநிலையேகா ரத்தை வலியுறுத்தவாறாயிற்று.

---

[1]சிவப்பிரகாசம்—69. [2]சிவப்பிரகாசம்—70.

இங்ஙனம் பிரிநிலையேகாரத்தாற் போந்த பொருளை வலியுறுத்துதற்கு "மாயைமாமாயை......ஒளியாய்நிற்கும்" எனவெடுத்தோதிய ஆசிரியர்கருத்துணராது, ஞானவாய்மை யுள் மாயைமுதலியவற்றினியல்புகூறுதற்கு இயைபு என்னை யென்று இடர்ப்பட்டு, மாயைமுதலியவற்றை ஆருயிர்க்கு அடையாக்கி, ஆண்டு எடுத்துக்கோடற்கு இயைபில்லாத திரோதானசத்தியை எழுவாயாக வருவித்து, அது "மருட் காலத்திருளாய்நிற்கும், அருட்காலத்தொளியாய்நிற்கும்" என மேலைச்செய்யுளோடு இயைபின்றியுரைப்பாரும் உளர். திரோதானசத்தி அவ்வாறுநிற்றல், [1]"பாகமாம் வகைநின்று திரோதான சத்தி பண்ணுதலான் மலமெனவும் பகர்வர்" என்பதனானும், [2]"முற்கின மருவு திரோதாயி கருணை யாகி" என்பதனானுங் கூறிப்போந்தமையின், மீளவுங்கூறல் கூறி யதுகூறலாய் முடியுமாகலானும், மாயைமுதலியவற்றை ஆரு யிர்க்கு அடையாக்கிற் படுவதோர் பயனின்மையின், அது வெற்றெனத்தொடுத்தலுங் கூறியதுகூறலுமாய் முடியுமாக லானும், சுருங்கச்சொல்லி விளங்கவைக்கும் ஆசிரியர் உய்த் துணரவைத்து அங்ஙனம் வழூப்படக் கூறார் ஆகலானும், மேலைச்செய்யுளோடு இயைபின்மையானும் அது போலியுரை யென்றொழிக.

இனி, மாயைமுதலியவற்றை ஆருயிர்க்கடையாக்காது, எழுவாய் வருவிக்கவும் வேண்டாது, ஈரிடத்தும் "மருள்" என்றே பாடமோதி, அதனை எழுவாயாக்கி, "ஆய்" என்ப தற்கு இருதலையும் வேறுவேறு உரைசெய்து அப்பொருள் பயப்பக் கோடுமெனின், அங்ஙனங் கொள்ளினும், அதுவும் பொதுவுட்கூறிப்போந்ததென்பது காட்டினமையின், அதனை ஈண்டுக்கூறல் வழூவாமாகலானும், ஈண்டு ஓதுதற்கோர் இயைபின்மையானும், ஆன்மவிலக்கணம் அவத்தையிலக்கண முதலியன ஈரிடத்துங் கூறப்பட்டனவாலெனின், அங்ஙனங் கூறுதல் அவற்றிற்குப் பொருள்வேற்றுமை அறியாதார் கூற்றேயாம் ஆகலானும், சுருங்கச்சொல்லி விளங்கவைக்கும்

[1]சிவப்பிரகாசம்—20. [2]சிவப்பிரகாசம்—48.

ஆசிரியர் பொதுவுட்கூறியவற்றை உண்மையிற்கூறுர் ஆகலா னும் அங்ஙனம் உரைப்பனவெல்லாம் போலியென் ருெழிக.

அற்றேல், அஃது அங்ஙனமாக; நிமித்தகாரணனுகிய முதல்வன் முதற்காரணமாகிய மாயைக்கு ஆதாரமாவனுயின் உவமைப்பொருளாகிய குயவனும் மண்ணுக்கு ஆதாரமாதல் வேண்டுமாலெனின்,—அறியாது கடாயினுய். உவமமெல் லாம் ஒருபுடையொத்தலேயன்றி முழுவதுமொத்தல் இன்று. முழுவதுமொக்குமென்பாரை, முதல்வனுக்குரிய வியாபக முதலிய குணங்களுங் குயவனுக்கு உளவாதல்வேண்டுமெனக் கடாயினுர்க்கு விடையென்னையெனக்கூறி மறுக்க. ஒருபுடை யொத்தலானன்றே ஒருபொருளுக்கு ஓரியல்புபற்றி வேறு வேறுவமை கூறியதூஉமென்க.

அற்றேல், இவ்வியல்பிற்கு உவமை யாதோவெனின்;— நன்றேகடாயினுய்! குழவியுடம்பின் முதற்காரணமாகிய உதிரசுக்கிலங்களுக்கு ஆதாரம் அதற்கு நிமித்தகாரணமாகிய தாய்தந்தையாதலும், சிலம்பிநூலின் முதற்காரணத்திற்கு ஆதாரம் அதற்கு நிமித்தகாரணமாகிய சிலம்பியாதலும், காளியுருவிற்றோன்றிய கணங்களது உடம்பின்முதற்காரணத் திற்கு ஆதாரம் அவற்றிற்கு நிமித்தகாரணமாகிய காளியாத லும் அறிந்தாயன்றே. இவ்வாறு பலவுளவெனக் கொள்க. இங்ஙனங் கூறியவாற்ருற் பாசுபதர் முதலியோர் மதமும் மறுக்கப்பட்டன.

மாயாவாதமதம்

இனி, மாயாவாதிகள், மாயையாவது மெய்ப்பொரு ளென்றுஞ் சொல்லப்படாது பொய்ப்பொருளென்றுஞ் சொல் லப்படாது அநிர்வசனமாய் நிற்பதொன்றெனவும், அற்றுகலி னன்றே மாயையெனப் பெயர்பெற்றதெனவும், அத்தன்மைத் தாகிய மாயையிற் சித்தாகிய பரப்பிரமங் கண்ணுடியின் நிழல் போல அத்தியாசமாய்த்தோன்றுமெனவும், அங்ஙனந் தோன் றியவழிப், பேய்த்தேர் நீராகவும் கயிறு பாம்பாகவுங் காணப் படுமாறுபோல அத்தோற்றம் மண் புனல் அனல் கால் முத

லிய பிரபஞ்சமாய்க் காணப்படுமெனவும், இங்ஙனமாகலின், சித்தினுடைய விவர்த்தனமே சகமெனவுங் கூறுவர்.

மெய்ப்பொருளுமன்றிப் பொய்ப்பொருளுமன்றி நிற்ப தொன்றுண்டென்று எடுத்துக்காட்டுதற்கு ஒருபொருளின் மையின், வழியளவைக் கேலாமையான், வழியளவைக்கேலா தாகவே உரையளவைக்கு மேலாதாகலானும், பேய்த்தேரிற் றோன்றும் நீர்மாத்திரையே அசத்தியமாவதன்றி, உள்பொரு ளாய்த் தோன்றுவதாகிய பேய்த்தேர் அநிர்வசனம் ஆகாமை யின், அஃது ஆண்டைக்கு எடுத்துக்காட்டாதல் செல்லாமை யானும், மாயை அநிர்வசனமென்பது ஒருசமயத்தார்க்குங் கொள்கையன்மையானும் அஃது ஒன்றுகவைத்து மறுக்கற் பாற்றன்றென் றொழிக.

அல்லதூஉம், விவர்த்தனவாதிகள் ஒன்று பிறிதொன்று போலத் தோன்றுதல் விவர்த்தனமென்பர். அஃது அசத்தி யமேயாம். பிரபஞ்சஞ் சத்தியமென்பது காட்சிமுதலிய எல்லாவளவைகளானுந் துணியப்படுதலின், அத்தன்மைத் தாகிய பிரபஞ்சஞ் சித்தினுடைய விவர்த்தனமாமாறு யாண் டையதென்க. இதனானும் மாயை அநிர்வசனம் அன்றென் பது தெற்றெனவுணர்க; மாயை அநிர்வசனமாயின், அதன் காரியமாகிய பிரபஞ்சஞ் சூனியமாதல்வேண்டுமாகலான் என்பது.

அற்றேல், பிரபஞ்சஞ் சத்தியமென்பதற்குப் பிரமாண மென்னை? காட்சியே பிரமாணமெனின்,—அற்றன்று; காட்சி யானே நிகழ்காலத்துப் பிரபஞ்சஞ் சத்தியமென்று உணரப் படுமாயினும், முக்காலத்தினும் ஒருதன்மைத்தாகிய சத்தி யப்பொருள் பிரபஞ்சமென்பது அதனான் உணரப்படாமை யின். அன்றியும், காட்சியளவையானே இது குடம் இஃது ஆடையென விதிமுகத்தாற் காணப்படுவதன்றி இஃது ஆடையன்று இது குடமன்று என மறுதலைமுகத்தாற் காணப்படாமையின், அன்மையாதல் உணர்ந்தன்றிப் பேதந் தோன்றாமையின், பேதப்பிரபஞ்சமுண்மைக்குக் காட்சி யளவை பிரமாணமன்று.

அற்றேல், ஆடை குடத்தின்வேறு குடம் ஆடையின் வேறு என்னுங்காட்சி எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததாகலின், பேதப்பிரபஞ்சமுண்மைக்குக் காட்சியளவை பிரமாணமன் றென்றல் பொருந்தாதெனின்,—அற்றன்று; அத்தன்மைத் தாகிய காட்சி சவிகற்பமாதலின், சவிகற்பமெல்லாம் மயக்க மாகலான் என்க. பேதப்பிரபஞ்சமுண்மைக்குக் காட்சியளவை பிரமாணமின்றாகவே, அவிநாபாவமாகிய ஏதுவுணர்தற்கு இட மின்மையின், வழியளவை பிரமாணமன்று. அவ்விரண்டற்கும் மாறுபாடாகிய பொருளின் ஆகமவளவையும் பிரமாணமாகா வென்க.

இன்னும், இஃது இதனின்வேறு என்னும் சவிகற்பக் காட்சிபிரமாணமென்பார்க்கும் அபேதவுணர்வு நிகழ்ந்தன்றிப் பேதவுணர்ச்சி நிகழாது; எய்தியதற்கன்றி விலக்கின்மையின். அங்ஙனமாகவே, முற்படத்தோன்றும் அபேதவுணர்ச்சி பிர மாணமென்பது ஒருதலையாகக் கோடல்வேண்டும்; வேண் டவே, பிற்படத்தோன்றும் பேதவுணர்ச்சி அதனை அவாய் நிற்றலின், பிரமாணமாகாமை அறிக.

அபேதவுணர்ச்சி காட்சியளவையானே பெறப்படுதலின், "குடம் ஆடையின்வேறன்று, திரவியமாகலான்; ஆடை போலும்" என்னும் அநுமானமும், வேற்றுமையின்றிக் கூறும் வேதவாக்கியங்களும் அதற்குப் பிரமாணமென்க. ஆகவே, வான் வளி தீ நீர் முதலியனவாக வேற்றுமைப் படக்கூறும் வாக்கியங்களெல்லாம் இவ்வளவைகளோடு முரணுதலின், உபசாரமேயன்றிப் பொருள்படாவென்பது கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம் பேதவுணர்ச்சிக்குப் பிரமாணமின்மையின், பேதப்பிரபஞ்சமாகிய பிரமேயமின்மையுந் தானேபோதரும். அவ்விரண்டும் உளவெனக்கொள்ளினும், பிரமிதிக்கும் பிர மேயத்திற்குஞ் சம்பந்தமென்னை? தாதான்மியமோ? காரண காரியத்தன்மையோ? சையோகமோ? சமவாயமோ? வேறொன்றோ? எனக் கடாயினார்க்குத், தாதான்மியமாவது ஒன்றுதானே ஒருவாற்றான் இருவகைப்பட்டுப் பிரிப்பின்றி நிற்றற்குரித்தாகலின், அத்தன்மைத்தாகிய தாதான்மிய சம்

பந்தங் குடஞானத்திற்குங் குடத்திற்கும் உண்டெனின், குடஞானம்போலக் குடமும் அகத்தின்கண் உளதாதல்வேண்டும். குடம் புறத்தின்கண்ணதாதலும் குடஞானம் அகத்தின் கண்ணதாதலும் எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையின், அவற்றிற்குத் தாதான்மியங்கூறல் பொருந்தாமையானும், காரண காரியத்தன்மையே சம்பந்தமெனின், காரணகாரியங்களின் ஒன்றுள்வழி ஒன்றின்றுதல் பொருந்தாமையின், கனவின்கட் குடஞானமுதலியவுணர்வு உண்மையின், குடமுதலியனவும் ஆண்டு உளவாதல்வேண்டும்; அஃதின்மையானும், இதனானே சையோகஞ் சமவாயமென்பனவும் பொருந்தாமையானும், விடயமும் விடயிப்பதுமாந்தன்மை சம்பந்தமெனின், விடயமாவது இதுவென்று அறியவாராமையானுஞ் சம்பந்தமே பெறப்படாமையின், பேதப்பிரபஞ்சம் பிரமிதிக்குப் புலனாகாமையானும், பிரபஞ்சம் அசத்தியப்பொருளேயாகலான் அவற்றிற்குக் காரணமாகிய மாயை அநிர்வசனமென்றல் பொருத்தமுடைத்து என்று இங்ஙனம் மாயாவாதிகள் கடாவிடைகளாற் சாதிப்பராகலின், ஆண்டு இழுக்கென்னையெனின் கூறுதும்.

மாயாவாதமறுப்பு

பிரபஞ்சஞ் சத்தியப்பொருளென்பதற்குக் காட்சியளவையே பிரமாணமாம். கயிற்றை அரவெனக்காணுந் திரிவு காட்சியிற்போல மாசறுகாட்சியின் வேறுபடுதலின்மையின், நிகழ்காலத்திற்கண்டது முக்காலத்தினுமொக்கும்ஆகலானும்; நிருவிகற்பக்காட்சியின் விதிமுகத்தாற் பேதம் அறியப்படாதாயினும், குற்றியோ மகனோவென்னும் ஐயத்தின்பின்னர், இது குற்றியே மகனன்றெனை எதிர்மறைமுகத்தாற் பேதவுணர்வு காட்சிக்குப் புலப்படுதலானும்; திரிவுகாட்சியிற் கயிறு பாம்புபோலவும் மாலைபோலவும் ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவ்வொருகாலத்திற் றோன்றும், அதுபோலன்றி மாசறு காட்சியின் எல்லார்க்கும் எக்காலத்துங் குடங் குடமேயாய்த் தோன்றுவதல்லது வேறுபடத் தோன்றாமையின், சவிகற்பக் காட்சி பிரமாணமேயாகலானும்; அன்றியும், கயிற்றிற்கும்

அரவிற்கும் கோணி நீண்டு கிடத்தன்முதலிய இலக்கண வொப்புமையான் ஆண்டு ஒன்றை ஒன்றாகத் திரியக்காண்டல் பொருந்தும். அதுபோலச் சித்தாகிய பிரமத்தைக் குடமுத லிய பொருளாகத் திரியக்காண்டற்குத் தம்முள் ஒப்புமை யின்மையின், அதனையும் அவ்வாறு திரிவுகாட்சியென்றல் பொருந்தாமையானும்; சவிகற்பக்காட்சிக்கு நிருவிகற்பக் காட்சி காரணமாகலின், காரணத்துள்ளதே காரியத்தினும் உண்மையாற் பெயர் சாதி குணமுதலிய பேதவுணர்ச்சி நிரு விகற்பக்காட்சியின் இன்றாயிற் சவிகற்பக்காட்சியினும் இன் றாய்முடியுமாகலின், நிருவிகற்பக்காட்சியினுஞ் சூக்குமமாய்ப் பேதந்தோன்றுமாகலானும்; அதுபற்றி எய்தியதற்கே விலக் காதலிற் பேதமுணர்ந்தன்றிப் பேதமின்மையுணர்தல் கூடா மையின், அபேதஞானமும் பேதஞானத்தை அவாவிநிற்ற லின், அபேதஞானம் முற்படத்தோன்றுதல்பற்றிப் பிர மாணமென்றல் பொருந்தாமையானும்; "ஆடை குடத்தின் வேறு" என்றற்றொடக்கத்துப் பேதவுணர்ச்சி முக்காலத்தி னும் வேறுபடாமையின், "ஆடை குடத்தின்வேறன்று" என்றற்றொடக்கத்து அபேதவுணர்ச்சி எதிர்காலத்தின் வேறு படுதலின், வேறுபடாமையும் வேறுபடுதலும்பற்றியே பிர மாணமென்றும் அப்பிரமாணமென்றுங் கோடல் பொருத்த முடைத்து ஆகலானுங் காட்சியளவையே பேதவுணர்ச்சிக் குப் பிரமாணமாதல் அறிக. ஆகவே, அபேதஞ் சாதித்தற்கு முற்கூறிய அநுமானமும் போலியாயவாறு காண்க.

அங்ஙனமல்லாக்கால், அவ்வநுமானத்தானே ஆடை யெடுக்கச்சென்றான் குடத்தையெடுத்துவருதல் வேண்டுமென் றொழிக. இதனானே அபேதங்கூறும் ஆகமங்களும் உபசார மென்பது கண்டுகொள்க.

இன்னும், பிரபஞ்சம் மித்தையெனத் துணிதற்குக் கொண்ட பிரமாணம் மெய்யோ? பொய்யோ? எனக்கடாயி னார்க்கு, மெய்யெனிற் பிரபஞ்சத்துட்பட்ட பிரமாணம் மெய் யெனவே, அம்முறையாற் பிரபஞ்சமும் மெய்யேயாம். பொய் யெனிற் பொய் பிரமாணமாகாமையின், பிரபஞ்சம் மெய்ப் பொருளென்பது தானே போதரும்.

12

அற்றேல், பிரமிதிக்கும் பிரமேயத்திற்குஞ் சம்பந்தமென்னையெனின்,—அறியப்படுவதும் அறிவதுமாகிய விடயவிடயித்தன்மை சம்பந்தமென்று உணர்க. விடயவிடயித்தன்மை சம்பந்தமன்றென்பையாயின், நீ பிரபஞ்சம் மித்தையென்றுணரும் உணர்விற்கு அது விடயமாகாமையின், பிரபஞ்சம் மித்தையன்றெனப்பட்டு உனக்கே வழுவாமென்றொழிக.

அற்றேல், விடயமாவது யாதெனின், எவ்வுணர்வு நிகழ்ந்துழி எப்பொருள் விளங்கும் அஃது அதற்கு விடயமென்க. விளங்குதல் விளங்குதற்கு உரிமையாதல். ஆகவே, இங்ஙனங் கூறியவாற்றாற் பிரமாணமுஞ் சம்பந்தமும் உண்மையின், பிரமேயமாகிய பிரபஞ்சம் மெய்ப்பொருளேயாகலான் அதற்கு முதற்காரணமாகிய மாயையும் மெய்ப்பொருளாவதன்றி, அநிர்வசனமாதல் பொருந்தாமை யறிக.

அற்றேல், பிரபஞ்சஞ் சத்தியப்பொருளென்பது [1]"உணருரு வசத்தெனின்" எனவும், [2]"உண்டுபோ லின்றாம் பண்பினுலகினை யசத்துமென்பர்" எனவுங் கூறும் இத்தொடக்கத்து வசனங்களோடு முரணுமெனின், அவற்றிற்குப் பொருள் ஆண்டுக் கூறுதுமாகலின், முரணாமையறிக.

மாயையின்வகை

இங்ஙனங் கூறியவாற்றாற் பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமாய் நித்தமாய்ச் சடமாய் முதல்வனுக்குப் பரிக்கிரகசத்தியாய் முதல்வனின் வியாப்பியமாய் மெய்ப்பொருளாய் அருவாயுள்ளதெனப்போந்த மாயை சுத்தமாயை அசுத்தமாயையென்று இருவகைப்படும். சுத்தமாயை மாமாயை குடிலை குண்டலி விந்து என்பன ஒருபொருட்கிளவி. அசுத்தமாயை அதோமாயை மாயை மோகினி என்பன ஒருபொருட்கிளவி. இவற்றுள், சுத்தப்பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணஞ் சுத்த

[1] இந்நூல் சூ. க. [2] சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உசஉ.

மாயை; அசுத்தப்பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணம் அசுத்த மாயை. சுத்தப்பிரபஞ்சஞ் சிவதத்துவமுதலாயின. அசுத்தப் பிரபஞ்சங் கலைமுதலாயின.

அற்றேல், சுத்தம் அசுத்தமென்பன யாவையெனின், துன்பத்தோடு விரவுதலின்றி இன்பமாத்திரையே பயத்தற் கேதுவாயது சுத்தம். ஏனையது அசுத்தமென்க.

சுத்தமாயை

அற்றேல், சுத்தப்பிரபஞ்சமுண்மைக்குப் பிரமாண மென்னையெனின், கூறுதும்:—ஐந்தொழில்செய்தல் முதல் வனுக்கு இலக்கணமென்பது போந்தமையின், அவனுக்கு இலயம் போகம் அதிகாரமென்னும் மூன்றவத்தை யுண்மை பெற்றாம். பெறவே, நிருவிகாரியாகிய முதல்வன்மாட்டு அவை நிகழ்தற்கு இடம் வேண்டும். அசுத்தப்பிரபஞ்சம் இடமாதல் பொருந்தாமையின், அவற்றிற்கிடமாகிய சுத்தப்பிரபஞ்ச முண்டென்பது துணியப்படும். படவே, அதற்கு முதற்கார ணம் யாது அது சுத்தமாயையெனக் கொள்க.

இன்னும், அநந்ததேவர் சீகண்டருத்திரர் முதலியோர் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலரிற் பக்குவமுடையராய்ச் சகச மலத்தினீங்கி முதல்வனருளான் முழுதுணர்ந்து படைப்பு முதலிய தொழில்செய்தற்கு ஏதுவாகிய அதிகார மலவாசனை மாத்திரமுடையராய் முதல்வனேவல்வழிநின்று அசுத்த மாயை முதலியவற்றைக் காரியப்படுத்துவோராகலின், அவர்க் குத் தநுகரணாதியுண்மையின், அவற்றிற்குக் காரணமாதல் பற்றியுஞ் சுத்தமாயையுண்மை துணியப்படும். அநந்ததேவர் முதலியோர் தநுகரணாதிக்கும் அசுத்தமாயையே காரண மெனக் கோடுமெனின்,—அசுத்தமாயை மயக்குவதாகலின், அவர்க்கும் மயக்கமுண்டாதல் வேண்டும்; அஃதின்மை யானும், அசுத்தத்திற் சுத்தந்தோன்றாமையானும், அசுத்த மாயை கன்மமார்ந்த அணுக்களுக்கே ஆவாரகமாகலின் விஞ் ஞானகலர்க்குக் கன்மமின்மையானும் விஞ்ஞானகலருண்

மைக்குப் பிரமாணம் [1]முன்னர்க்காட்டுது மாகலானும் அவர் தநுகரணாதிக்கு அசுத்தமாயை காரணமாகாதென் றொழிக.

இன்னும், பெயர் சாதிமுதலிய சவிகற்பவுணர்வு எழுத்தாகிய சொல்லானன்றிப் பெறப்படாதென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தது. அவ்வெழுத்தோசைக்குக் காரணமாதல்பற்றியுஞ் சுத்தமாயையுண்மை துணியப்படும். காரணமின்றிக் காரியந் தோன்றாதென்பதூஉம் எழுத்தோசை அநித்தமென்பதூஉம் [2]மேற்காட்டினாங் கடைப்பிடிக்க.

அற்றேல், சத்ததன்மாத்திரையின் காரியமாகிய ஆகாயமே சத்தத்திற்கெல்லாங் காரணமாகலின், எழுத்தோசைக்கு வேறுகாரணமாமாறு என்னையெனின்,—அற்றன்று; ஆகாயம் எழுத்தோசையைப் புலப்படுத்துவதாகிய இசையோசைக்கே காரணமாவதன்றி, அதனாற் புலப்படுவதாகிய எழுத்தோசைக்குக் காரணமாகாதென்க. ஒளியும் உருவமும் போலப் புலப்படுப்பதும் புலப்படுவதுமாகிய இசையோசைக்கும் எழுத்தோசைக்குந் தம்முள்வேற்றுமை அநுபவத்தின் வெளிப்படத் தோன்றுதலானும், கடலோசைமுதலாயின எழுத்தோசையின் வேறுதல் எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததாகலானும், அவ்விரண்டன்காரணமுந் தம்முள் வேறென்பது துணியப்படுமென்க. எழுத்தோசையும் அதனைப் புலப்படுத்தும் இசையோசையும் வேறென்பது தார்க்கிகர்மதத்திற் குடமும் அதனைப்புலப்படுத்துங் குடத்தன்மையாகிய சாதியுந் தம்முள் வேறென்பதுபோலக் கொள்க.

இன்னும், அங்காப்புமுதலிய அகமுயற்சியாற் பிறப்பது எழுத்தோசையெனவும், அதனைப் புலப்படுப்பதாய் எடுத்தல் படுத்தன் முதலிய புறமுயற்சியாற் பிறப்பது இசையோசையெனவும் இவ்வேறுபாடு தெரிந்துணர்ந்துகொள்க.

அற்றேல், இரண்டோசைக்கும் ஆகாயமே காரணமென்றற்படும் இழுக்கென்னையெனின்,—அற்றன்று; ஆகாயத்தின் மேலுள்ள ஆங்காரமுதலிய புவனங்களின் வைகுவோர்க்குச்

---

[1]இந்நூல் சூ. அ. அதி. உ.

[2]இந்நூல் முதற்சூத்திரம், பக்கம்—அச, அஅ.

சவிகற்பவுணர்வு சொல்லானன்றிப் பெறப்படாமையின், ஆண்டு எழுத்தோசையுண்மை பெற்றும்; பெறவே, அதற்குக் காரணங் கீழுள்ள ஆகாயமென்றல் பொருந்தாமையானும், வேறு காரணமின்மையானும், அதற்குக் காரணஞ் சுத்தமாயையென்பதே சாங்கியர் முதலியோர்க்கும் ஒருதலையாகக் கோடல்வேண்டுமென்க. புத்தி நிச்சயிப்பிக்குமென்பதே சாங்கியர்முதலிய சமயத்தார்க்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்ததாகலின், நிச்சயித்தலாவது இவன் தேவதத்தன் பார்ப்பான் கரியன் என விகற்பித்துணருஞ் சவிகற்பவுணர்வேயாகலின், புத்திதத்துவமுதலியவற்றின் எய்துவோர்க்குச் சவிகற்பவுணர்வு உண்டென்பதுணர்க.

நால்வகை வாக்கு

இவ்வெழுத்தோசை சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரியென நான்குவகைப்பட்டு, ஒன்றற்கொன்று காரணமாய்ச், சவிகற்பவுணர்விற் கேதுவாய்ப் படங்குடிலானுற் போலச் சுத்தமாயையின் விருத்தியாய்ச், சாந்தியதீதைமுதலிய பஞ்சகலைகளைப்பற்றிச் சிவதத்துவமுதலிய சுத்ததத்துவங்களின் ஐவகைப்பட்டுநிற்கும்.

வைகரி தன்செவிக்குக் கேட்குஞ் சூக்குமவைகரியும், பிறர்செவிக்குக்கேட்குந் தூலவைகரியுமென்று இருவகைப்படும்; ஆகலின், ஐவகையாமாறு கண்டுகொள்க. வைகரியை ஒன்றாகவைத்தெண்ணிச் சூக்குமை வாக்குச்சூக்குமை, அதிசூக்குமையென்று இருவகைப்பட்டு ஐந்தாமென்பாரும் உளர். இவற்றினியல்பெல்லாம் வழிநூல் புடைநூல்களின் விரித்தோதுதலின், ஆண்டுக்காண்க.

அற்றேல், எழுத்தோசை சுத்தமாயையின் காரியமெனின், சுத்தமாயையின் காரியமாகிய பஞ்சகலைகளுஞ் சுத்ததத்துவபுவனங்களும்போல நம்மனோர்க்குக் காட்சிப்புலனாகாதொழிதல்வேண்டும்; அவ்வாறன்றி எழுத்தோசை நம்மனோர்க்கு அநுபவப்படுவதாய்ச் செவிக்குப் புலனுமாறென்னையெனின்,—அஃதொக்கும். எழுத்தோசையாகிய வாக்கு ஒன்றுதானே உபாதியின்மையிற் சுத்தமாயாகாரியங்களிற்

சூக்குமமாயும், இசையோசைமுதலிய உபாதிவயத்தான் அசுத்தமாயாகாரியங்களிற் றூலமாயும், பிரகிருதிமாயாகாரியங்களின் அதிதூலமாயும் நிற்றலின், அவ்வுபாதிவயத்தானே நம்மனோர்க்குப் புலப்படுமென்று உணர்க.

அஃது அங்ஙனமாக; வாக்குக்கள் சத்தரூபமுங் கலை முதலியன அத்தரூபமுமாகிய வேறுபாடுடைமையின், அவ்விரண்டற்குஞ் சுத்தமாயையொன்றே முதற்காரணமென்றல் பொருந்தாமையின், சத்தப்பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணம் வேறென்றுகொள்ளற்பாற்றெனின்,—அவ்விரண்டுந் தம்முள் வேறுபாடுடையவாயினுஞ் சுத்தமென்னுஞ் சாதியான் வேறுபாடின்மையானும், சத்தப்பிரபஞ்சம் அத்தப்பிரபஞ்சத்தைப் பற்றியன்றி நில்லாமையானும், அத்தன்மைத்தாகிய சத்தப்பிரபஞ்சத்திற்கு வேறு காரணங்கோடல் மிகையாகலின், சுத்தமாயையொன்றுதானே சத்தரூபமும் அத்தரூபமுமாகிய இரண்டுதன்மையை யுடைத்தாய் அவ்விரண்டற்கும் முதற்காரணமெனக் கொள்ளப்படு மென்க.

முதற்காரண முடிபு

அற்றேல், இவ்வாறே சுத்தப்பிரபஞ்சமும் அசுத்தப்பிரபஞ்சமுஞ் சுத்தமும் அசுத்தமுமாகிய வேறுபாடு தம்முளுடையனவாயினுஞ் சடமாகிய காரியமென்னுஞ் சாதியின் வேறுபாடின்மையின், அத்தன்மையவாகிய இரண்டற்கும் வேறுவேறு காரணங்கோடல் மிகையாகலின், மாயையொன்று தானே சுத்தம் அசுத்தம் என்னும் இருதன்மையுமுடைத்தாய் அவையிரண்டற்கும் முதற்காரணமாமெனக்கொள்ளிற் படும் இழுக்கென்னையெனக் கடாவியவழி, அங்ஙனமாகலானும், [1]"விந்துவின் மாயை யாகி மாயையி னவ்வியத்தம் வந்திடும்" எனவும், [2]"தூலமா முருவி னுக்குச் சூக்கும முதலதற்கு மூலமா னதற்கு மூல மோகினி யதன்மு தற்றான் - மேலதாம் விந்து" எனவும் ஓதுபவாகலானும், சுத்தமாயையிற் பஞ்சகலைகளைச் சுத்திசெய்யவே, அசுத்ததத்துவபுவனங்

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௩௧.

[2]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௧௪0.

களுஞ் சுத்திப்படுதலானும், [1]"விரிவாய தன்செயலின் வியாபி யாய்" என ஏகதேசமாய் வைத்தோதுப ஆகலானும், அசுத்த மாயா தத்துவத்தைப் பிரகிருதிமாயா தத்துவம்போலக் காரிய தத்துவங்களின்வைத்து எண்ணுதலானுஞ் சுத்தமாயை யொன்றே தூலஞ்சூக்குமம் பரமெனமூவகைப்பட்டுத் தூல மாய்நின்றவவத்தையிற் பிரகிருதிமாயையென்றும், சூக்கும மாய்நின்றவவத்தையின் அசுத்தமாயையென்றும், பரமாய் நின்றவவத்தையிற் சுத்தமாயையென்றும் பெயர்பெற்றுநிற்கு மெனப்படுமாகலின், அசுத்தமாயையுஞ் சுத்தமாயையின் காரி யமே யாமென்பாரும்; அங்ஙனம் விடுப்பின், [2]"ஏக னேக னிருள்கரும மாயையிரண்-டாகவிவை யாறு தி யில்" என்றற் றொடக்கத்து வசனங்களோடு முரணுதலானும், [3]"விந்துவின் மாயையாகி" என்புழி, "இன்" உவமவுருபெனவும், [4]"தூல மாமுருவினுக்கு" என்றது ஒன்றற்கொன்று வியாபக வியாப் பியமாமாறே கூறியதெனவும், [1]"விரிவாய தன்செயலின் வியாபியாய்" என்பது கலைக்குமேலுள்ள வியாபகம் அநந்த தேவராற் கலக்குண்ணுமையின், ஆண்டுப் பயன்படாமை பற்றி ஓதியதெனவுங் கொள்ளப்படும் ஆகலானும், சுத்த மும் அசுத்தமுந் தம்முண் மாறுகோளுடையன, அன்றி யுஞ், சுத்தமாயை மயக்கமின்றி அறிவை விளக்குவது, அசுத்தமாயை மயக்கத்தைச் செய்வதாகலின் மாறுபட்ட இரண்டு தன்மை ஒருபொருட்கின்மையானும், புருடதத்து வந் தத்துவங்களின் வைத்தெண்ணப்படினுங் காரியமன்றென் பது எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததாகலின், தத்துவங்களின் வைத்தெண்ணியதேபற்றிக் காரியமென்றல் பொருந்தாமை யானும், சுத்த மாயையிற் பராசத்தியாற் கலக்குண்டபாகஞ் சிவதத்துவமென வைத்தெண்ணப்பட்டாற்போல, மோகினி யின் அநந்ததேவராற் கலக்குண்டபாகம் அசுத்தமாயாதத் துவமென வைத்தெண்ணல் பொருத்தமுடைத்தாகலானும், சுத்தமாயையின் அசுத்தமாயை வியாப்பியமாகலின், வியாபக

---

[1]சிவப்பிரகாசம்—22. [2]திருவருட்பயன்—52.

[3]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—ருக.

[4]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—கசுO.

மாகிய கலாசத்தியான் வியாப்பியமான அசுத்ததத்துவபுவனங்கள் சுத்தியாமாகலின், அதுபற்றிக் காரியமென்றலும் பொருந்தாமையானும், சுத்தமாயையும் அசுத்தமாயையுந் தம்முள் வேறேயென்பாரும்; இரத்தினத்திரயமென்னும் வடநூலின் இவ்விரண்டுமதமும் பிறர்கருத்தாகவைத்துக் கூறுதலானும், சுத்தமாயையும் அசுத்தமாயையுந் தம்முள் வேறாயிற் சடமுமாய்ப் பலவுமானவையெல்லாம் அழிவெய்துமாகலின், "மாயையிரண்டும் அநாதி" என்னும் வசனங்களோடு முரணுமாகலானும், அவை தனித்தனி நோக்குங்கால் ஒவ்வொன்றேயெனிற் குடமுதலியனவும், செங்குடங் கருங்குடம் பசுங்குடம் பெருங்குடஞ் சிறுகுடமெனத் தனித்தனி நோக்குங்கால் ஒவ்வொன்றேயாகலிற் பலவாதல் யாண்டையதெனப்பட்டு வழுவாய்முடியுமாகலானும், பிரபஞ்சத்திற்குப் பரமநிமித்தகாரணம் ஒன்றாயினாற்போலப் பரமமுதற்காரணமும் ஒன்றாதலே பொருத்தமுடைமையானும், வியாபகசுத்தியான் வியாப்பியஞ் சுத்தியாமெனின் வியாபகமாகிய முதல்வனுஞ் சத்தியுஞ் சுத்தமேயாகலின், எக்காலமும் எல்லாப் பொருளுஞ் சுத்தமாதல் வேண்டுமாகலானும், சடவியாபகவியாப்பியங்கட்கே இந்நியமமெனினும், சடமாகிய சுத்தமாயையின் வியாப்பியமான அசுத்தப்பிரபஞ்சமுஞ் சுத்தப்பிரபஞ்சமாதல் வேண்டுமாகலின், வியாபகசுத்தியான் வியாப்பியஞ் சுத்தியாமென்றல் பொருந்தாமையானும், இன்பமாத்திரையே பயப்பது சுத்தம் இன்பமுந் துன்பமும் பயப்பது அசுத்தம் எனப்பயத்தல் விசேடத்தான் ஒன்றேயாகலின், ஈண்டு அசுத்தமென்றது சுத்தத்திற்கு மறுதலைப்பொருளன்மையானும், புத்திகுணங்களாகிய ஞானமும் அஞ்ஞானமுமுதலியனபோல மயக்கமின்றியறிவிப்பது சுத்தமாயை, மயக்கியறிவிப்பது அசுத்தமாயையென அறிவித்தல் விசேடத்தான் மாறுகோளின்மையானும், [1]"விரிவாய தன்செயலின் வியாபியாய்" என்றோதிய சொற்குறிப்பானும், மாயையொன்றே, குன்றிமணிமுதலியனபோல மலகன்மங்களோடு விரவாத பாகத்திற் சுத்தமும், அவற்றோடு விரவியபாகத்தின்

[1] சிவப்பிரகாசம்—22.

அசுத்தமுமென்று இரண்டுதன்மையுமுடைத்தாய்க், கன்ம மொன்றே சுத்தகன்மம் அசுத்தகன்மம் என்று இருவகைப் பட்டவாறுபோலப், பயத்தல்விசேடத்தானும் அறிவித்தல் விசேடத்தானுஞ் சுத்தமாயை அசுத்தமாயையென்று இரு வகைப்பட்டுநிற்கும்; இக்கருத்துப்பற்றியன்றே சிவஞான சித்தி சிவப்பிரகாச முதலியவற்றுள் மாயையிரண்டென வகுத்தோதி, ஏகத்தொகை கூறுங்கால் வேறென்னாது ஒன் றாகவைத்தெண்ணி, மாயாகாரியமுந் திரோதமும் உடன் கூட்டி, மலம் மாயை கன்மம் மாயேயம் திரோதமென மலம் ஐந்தென்றொழிந்ததூஉமென்பாருமெனப் பலதிறத்தர் ஆசி ரியர். அவற்றுட் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்தென்பது இங்ஙனங் கூறியவாற்றான் அறிக.

இன்னுமொருசாரார் முதல்வனுக்கு ஞானசத்தியுங் கிரியாசத்தியுமெனத் தாதான்மியசத்திகள் இரண்டுள. அவற் றுள், ஞானசத்தி பராசத்தியெனவும், கிரியாசத்தி சுத்த மாயையெனவும் பெயர்பெறும். முதல்வன் ஞானசத்தியால் அறிந்து [1]கிரியாசத்தியாற் பிரபஞ்சத்தை இயற்றுவன். இவ் விரண்டும் முதல்வனையின்றி நில்லா. முதல்வனும் அவற்றை யின்றிநில்லான். அவற்றுள், ஞானசத்திமாத்திரையாய்நிற் பிற் சிவதத்துவம், கிரியாசத்திமாத்திரையாய்நிற்பிற் சத்தி தத்துவம், இரண்டுமொத்து நிற்பிற் சதாசிவதத்துவம், கிரியாசத்தி மிக்குநிற்பின் ஈசுரதத்துவம், ஞானசத்தி மிக்கு நிற்பிற் சுத்தவித்தையெனப்படும். இக்கருத்தேபற்றியன்றே [2]"ஞானமே யான போது சிவன்றொழின் ஞான மொக்கி - லீனமில் சதாசி வன்பே ரீசனாந் தொழில தேறி - ஞான மேற் கிரியை வித்தை யுருத்திர னிலய போக - மானபே ரதிகா ரத்தோ டதிகர ணத்த னாமே" என்றோதியதூஉ மெனக் கூறுப. சைவாகமங்களெல்லாஞ் சுத்தமாயையைத் தாதான்மியசத்தியன்று, பரிக்கிரகசத்தியென்று ஓதுதலின், அவற்றோடு முரணுதலானும், தாதான்மியசத்தி சித்தாவ தன்றிச் சடமாதல் பொருந்தாமையானும், கிரியாசத்தி ஞான சத்தியின் வேறன்மையானும், "ஞானமே யானபோது" என்

---

[1]ஞானாமிர்தம்—௫௬. ௪௦.   [2]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—அ௫.

ரேுதியது இடத்தினிகழ்பொருளாகிய முதல்வனது இலய போகவதிகாரமென்னும் அவத்தைகளை ஒற்றுமைநயம்பற்றி அவற்றிற்கேதுவாய் இடமாகிய தத்துவங்களின்மேலேற்றிக் கூறியதேயாமாகலின், அதுபற்றி யாசங்கையின்மையானும் அது பொருந்தாதெனை மறுக்க.

சுத்தமாயாகாரியம்

இத்தன்மைத்தாகிய சுத்தமாயையின் காரியஞ் சுத்தப் பிரபஞ்சம் அசுத்தப்பிரபஞ்சமென்று இருவகைப்படும். அவற்றுள், சுத்தப்பிரபஞ்சத்தினியல்பு மேலே தொகுத்துக்கூறினும். அசுத்தப்பிரபஞ்சஞ் சுத்ததத்துவமுங் கலையுமென்று இருவகைத்து.

அவற்றுள், சுத்ததத்துவம் சிவம், சத்தி, சதாசிவம், ஈசுரம், சுத்தவித்தையென்று ஐந்துவகைப்படும். இவை தோன்றுமாறு முறையே கூறுதும் :—

சிவதத்துவம்

சுத்தமாயை மகாசங்காரகாலத்துத் தனது காரியங்களெல்லாம் ஒடுங்கிக் காரணமாத்திரையாய் நின்றவழி, முதல்வனுந் தனது சத்திவியாபாரங்களை யொழித்துப் பகுப்பின்றித் தானேயாய் நிற்பனன்றே; அத்தன்மையனாகிய முதல்வன் அத்தன்மைத்தாகிய சுத்தமாயை மீளக் காரியப்படுதற்கு யோக்கியமாம்படி தன்னினின்றும் வெளிப்பட்ட ஞானசத்திமாத்திரையானே அதனைநோக்கிநிற்பன். அங்ஙனம் நோக்கிநின்றவழிச் சுத்தமாயையிற் கலக்குண்டாகும், ஞானமாத்திரையாய்நின்ற சிவனால் அதிட்டிக்கப்படுதலிற் சிவதத்துவமென்றும், இலயித்தமாத்திரையாய் நிற்றலின் இலயதத்துவமென்றும், வடிவமின்மையின் நிட்களதத்துவமென்றும், காரியப்படுதற்கு யோக்கியமாகலிற் சத்திமானென்றும், நால்வகை வாக்குக்களிற் சூக்குமைவாக்காகிய நாதத்திற்குப் பற்றுக்கோடாகலின் நாததத்துவமென்றும் பெயர்பெற்று நிற்கும். அதனையதிட்டிக்கும் முதல்வனும் இவ்வைவகைப் பெயருமுற்று நிற்பன்.

சுத்தமாயையின் முந்தியவிருத்தியாகிய இச்சிவதத்துவம் முதல்வனது ஞானசத்திக்கும், அதன்பேதமாகிய இந்திகைமுதலிய பத்துக் கலைகட்கும், காமிகமுதலிய பேதந் தோன்றுது சூக்குமை வாக்குருபமாய் நிற்குஞ் சிவாகமத்திற்கும், சிவதத்துவபுவனத்தை விரும்பிச் சிவதீக்கை பெற்று நாதமூர்த்தியை வழிபட்டு அதிகாரமலவாசனையு நீங்கி முத்தராய்ச் சூக்குமலயவாசனைமாத்திரமுடைய ஆன்மாக்களுக்கும், ஆண்டுள்ள புவனபோகங்கட்கும் இடமாம் என்றுணர்க.

சத்திதத்துவம்

இனி, அங்ஙனம் ஞானசத்தியாற் கலக்குண்டபாகத்திற் சிவதத்துவமென விருத்திப்பட்டுக் காரியப்படுதற்கு யோக்கியமாய்நின்ற சுத்தமாயை காரியப்படுமாறு, சூக்குமலயவவத்தையினின்ற முதல்வனது கிரியாசத்தி வெளிப்பட்டுப் பொதுமையிற் சங்கற்பித்தவழிச், சுத்தமாயை காரியப்படுவதாய்நின்ற இரண்டாம்விருத்தி, சத்தியென்றோதப்படுஞ் சிவனால் அதிட்டிக்கப்படுதலிற் சத்திதத்துவமென்றும், சிவதத்துவத்தினியல்பை நோக்கத் தூலமாகலின் தூலலயதத்துவமென்றும், தூலநிட்களதத்துவமென்றும், பைசந்தியென்னும் வாக்கிற்குப் பற்றுக்கோடாகலின் விந்துதத்துவமென்றும் பெயர்பெற்று நிற்கும். அதனை அதிட்டிக்கும் முதல்வனும் அப்பெயர்பெற்று நிற்பன்.

இது முதல்வனது கிரியாசத்திக்கும், அதன் பேதமாகிய நிவிர்த்தி முதலிய பஞ்சகலைகட்கும், பைசந்திரூபமாய் நிற்குஞ் சிவாகமங்கட்கும், விந்துதத்துவ புவனத்தை விரும்பித் தீக்கையுற்று விந்துமூர்த்தியை வழிபட்டு மலபந்தநீங்கித் தூலலயவாசனை மாத்திரமுடைய முத்தர்க்கும், அவர்க்குரிய புவனபோகங்கட்கும் இடமாம் என்றுணர்க.

சதாசிவதத்துவம்

இனி, அங்ஙனங் காரியப்படுவதாய்ச் சத்திதத்துவமென விருத்திப்பட்டுநின்ற சுத்தமாயையைக் காரியப்படுத்துமா

றெல்லாம், அங்ஙனந் தூலலயவவத்தையினின்று பொது வகையாற் சங்கற்பித்த முதல்வன் பின்னர்ப் போகவவத்தையினின்று தனது ஞானசத்தியாற் சிறப்புவகையாலேனைக் கிரியாசத்தியாற் சிறப்புவகையாற் சங்கற்பித்தவழிக், காரியங்களைத் தோற்றுவித்தற்கு உன்முகியாய்நின்ற சுத்தமாயையின் மூன்றாம்விருத்தி சதாசிவமெனப் பெயர்பெற்ற சிவனால் அதிட்டிக்கப்படுதலிற் சதாசிவதத்துவமென்றும், உன்முகமாய்நிற்றலின் உத்தியுக்ததத்துவமென்றும், போகமென்னும் அவத்தையுடைமையிற் போகதத்துவமென்றும், சதாசிவமூர்த்தி சத்திகலையுண்மையாற் சகளமாதலும் மாயாகலையின்மையான் நிட்களமாதலு முடைமையானும் பிரவிருத்தி நிவிர்த்தியிரண்டற்கும் பொதுவாகலானுஞ் சகளநிட்களதத்துவமென்றுந் தன்னையதிட்டிக்கும் முதல்வனுக்குரிய பெயரனைத்தும் பெற்று நிற்கும்.

இது சதாசிவனுக்குஞ் சதாசிவமூர்த்திக்கும் முடிமுதலியவுறுப்புகளாகிய பஞ்சசத்திகட்கும், அவற்றின் பேதமாகிய சசினியாதி முப்பத்தெட்டுக்கலைகட்கும், ஆரணிசனனிமுதலிய சத்திகட்கும், மத்திமை வாக்குரூபமாய்நின்ற சிவாகமத்திற்கும், அச்சிவாகமங் காமிகமுதல் வாதுளமீறாக இருபத்தெட்டாய்ப் பாகுபடுதற்குக் காரணமான பிரணவர் முதலியோர்க்கும், சுத்தசாமீப்பியமுதலிய முத்திபதங்களிற் போகவாசனையுடைய அணுசதாசிவர் முதலியோர்களுக்கும், அவர் தநுகரணபுவனபோகங்கட்கும் இடமாம் என்றுணர்க.

ஈசுரதத்துவம்

இனி, உன்முகியாய்நின்ற சுத்தமாயையிற் சூக்குமமாய்க் காரியந்தோன்றுதற்கு அங்ஙனம் உத்தியுத்தனாய் நின்ற முதல்வன் அதிகாரவவத்தையினின்று கிரியாசத்தியை மிக்குச்செலுத்திப் பிரவிருத்தி செய்தவழிச், சூக்குமமாய்க் காரியப்பட்ட சுத்தமாயையின் நாலாம்விருத்தி ஈசுரனாய் நின்ற சிவனால் அதிட்டிக்கப்படுதலின் ஈசுரதத்துவமென்றும், சூக்குமவதிகாரதத்துவமென்றும், சூக்குமப்பிரவிருத்தி தத்துவமென்றும், சூக்குமசகளதத்துவமென்றுந் தன்னை

அதிட்டிக்கும் முதல்வனுக்குரிய பெயரனைத்தும் பெற்று நிற்கும்.

இஃது ஈசுரனுக்கும் சூக்குமவைகரியுருவாய்நின்ற சிவாகமங்கட்கும் அதிகாரமலவாசனையுடையவராய் அசுத்தமாயையைக் காரியப்படுத்தும் அநந்ததேவர்முதலிய வித்தியேசுரர் எண்மர்க்கும், அவரைவழிபட்டு அப்பதத்தைப்பெற்ற உருத்திரர்கட்கும், அவர் தநுகரணமுதலியவற்றிற்கும் இடமாம் என்றுணர்க.

சுத்தவித்தியாதத்துவம்

இனி, அங்ஙனம் நின்ற சுத்தமாயையிற் றூலகாரியந் தோன்றுதற்கு அம்முதல்வனுந் தூலவதிகாரவவத்தையி னின்று ஞானசத்தியை மிக்குச்செலுத்திப்பிரவிருத்திசெய்த வழித், தூலமாய்க் காரியப்பட்ட சுத்தமாயையின் ஐந்தாம் விருத்தி,வித்தைக்கேதுவாகிய ஈசுரனாய்நின்ற சிவனால் அதிட்டிக்கப்படுதலிற் சுத்தவித்தியாதத்துவமென்றும், தூலஈசுரதத்துவமென்றும், தூலவதிகாரதத்துவமென்றும், தூலப்பிரவிருத்திதத்துவமென்றும், தூலசகளதத்துவமென்றுந் தன்னை அதிட்டிக்கும் முதல்வனுக்குரிய பெயரனைத்தும் பெற்றுநிற்கும்.

இது தூலமாய்நின்ற ஈசுரனுக்கும், தூலவைகரிரூபமாய் நின்ற சிவாகமமுதலிய சாத்திரங்கட்கும், ஏழுகோடி மந்திரங்கட்கும், நந்திமுதலிய கணங்கட்கும், வாமைமுதலிய ஒன்பது சத்திகட்கும், முத்திபெற்று மலவாசனை மாத்திரமுடையவராய்க் கீழுள்ள உருத்திரன் மால் அயன் இந்திரன்முதலியோரைத் தொழிற்படுத்துவோராகிய உருத்திரன், மால், அயன், இந்திரன்முதலியோர்க்கும், அவர் தநுகரணாதிகட்கும் இடமாம் என்றுணர்க.

இவையைந்துஞ் சுத்தமாயையின் விருத்தியாய்த் தம்மையதிட்டிக்கும் முதல்வனுக்குரிய பெயர்களையுடையவாய் முறையே பத்தும், ஐந்தும், ஒன்றும், எட்டும், ஒன்பதுமாகிய புவனங்களையுடையவாய் முதல்வனுக்கு இலயம் போகம் அதிகாரமென்னும் அவத்தைக்கிடமாதற் பொருட்டும், சிவ

தீக்கையாற் பசுத்துவநீங்கி வாசனாமலமாத்திரமுடையராய் இலயிகள் போகிகள் அதிகாரிகளெனநிற்கும் ஆன்மாக்கள் விசித்திரமாய்ச் சுத்தமாய் இன்பமயமாகிய போகங்களைத் தாந்தாம் இச்சித்தவாறே அநுபவித்தற்பொருட்டும் உளவாயினவென்க.

அற்றேல், ஆண்டுப் போகநுகர்தற்குக் காலமுதலிய தத்துவங்களின்மையின், அவை போக்கியங்களாமாறு எங்ஙனமெனின்,—அற்றன்று ; அசுத்தாத்துவாவிற்போலச் சுத்தாத்துவாவினுங் காலமுதலியதத்துவங்கள் அனைத்தும் உள. அவை சுத்தமாயாகாரியமாகலின், அசுத்தமாயாகாரியம் போல அசுத்தமாதலின்றிச் சுத்தமாயுள்ளன ; ஆகலான் ஆண்டும் போகநுகர்ச்சிக்கு இழுக்கின்மையறிக. இது பௌட்கரத்திற்காண்க.

சிவம், சத்தி, சதாசிவம், ஈசுரம், சுத்தவித்தையென்னும் இவையைந்தும் இலயம் போகம் அதிகாரமென மூன்றாய் அடங்குதல்பற்றிச் சுத்ததத்துவம் மூன்றென்றும், சிலவற்றிற்சிவஞ் சத்தி சதாசிவம் மூன்றுஞ் சிவனாலதிட்டிக்கப்படுதலின் ஒன்றாகவைத்து,ஈசுரமுஞ் சுத்தவித்தையும் அநந்ததேவர் முதலியோரான் அதிட்டிக்கப்படுவனவென வேறுவைத்தெண்ணி மூன்றென்றும், அதிற் சிலவற்றின் ஈசுரமுஞ் சுத்தவித்தையுஞ் சிவனேவல்வழிநிற்போரான் அதிட்டிக்கப்படுந்தன்மையான் ஒன்றெனவைத்தெண்ணி நான்கென்றும், சிலவற்றிற் சத்திதத்துவம் சிவதத்துவத்தின் வேறன்மையான் ஒன்றெனவைத்தெண்ணி நான்கென்றுங் கூறப்படும். வகையான் அங்ஙனங் கூறினும் விரியான் ஐந்தென்றலே அவற்றிற்கெல்லாங் கருத்தாகலின், மாறுகோளின்மை உணர்க.

இக்கருத்தேபற்றிச் சிலவாகமங்களிற் சிவஞ் சத்தி சதாசிவமென்னும் மூன்று தத்துவமுமே முதல்வனது இலயபோகவதிகாரங்கட்கு முறையே இடமாமென்றும், ஒழிய ஈசுரமுஞ் சுத்தவித்தையும் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலரிற் பசுத்துவநீங்கி முத்தராய் அதிகாரமலவாசனைமாத்திரமுடைமையான் முதல்வனேவல்வழிநின்று ஐந்தொழில் நடாத்து

வோராகிய அநந்த தேவர் முதலியோர்க்கே இடமென்றுங் கூறுமெனக் கொள்க.

சிவப்பிரகாச முதலியவற்றிற் சிவதத்துவத்திற் சத்திதத்துவமும், சத்திதத்துவத்திற் சதாசிவதத்துவமும், சதாசிவதத்துவத்தின் ஈசுரதத்துவமும், ஈசுரதத்துவத்திற் சுத்தவித்தையுந் தோன்றுமென்றது அவ்விருத்திரூபமாய் நின்ற சுத்தமாயையிற் றோன்றுமென்னுங் கருத்தாகலின், முரணாமை அறிக.

அற்றேல், இங்ஙனந்தோன்றிய சுத்தப்பிரபஞ்சங் காரணத்தின் சமூகமோ? ஆரம்பமோ? விவர்த்தனமோ? விருத்தியோ? பரிணாமமோ? எனின், கூறுதும்:—எட்குப்பை கவரிமயிர்ச்சாமரம்போலக் காரணத்தின் சமூகமே காரியமெனப் புத்தரிலொருசாராருஞ் சமணருங் கூறுஞ் சமூகவாதமும் நூலானாகிய ஆடைபோல இவ்விரண்டு மும்மூன்று முதலியவாக ஆரம்பிக்கப்பட்டுக் காரியமாமெனத் தார்க்கிகர் சொல்லும் ஆரம்பவாதமும் ஈண்டைக்கேலா; ஈண்டுக் காரணம் பலவன்மையானென்க. அல்லதூஉம், பாலானாகிய தயிர் முதலியவற்றின்கட் சமூகவாதமும் ஆரம்பவாதமும் செல்லாமையிற் சமூகவாதமும் ஆரம்பவாதமும் சிலவற்றிற்கன்றியாண்டுஞ் செல்லாமை அறிக.

இனிப், பேய்த்தேரின் நீர் தோன்றுதலும், கயிற்றின் அரவுதோன்றுதலும்போலக் காரணத்தின் விவர்த்தனமே காரியமாய்த் தோன்றுமென்னும் மாயாவாதஞ் சூனியமாய் முடியுமென் றொழிக.

இனிப், பாலானாகிய தயிர்போலக் காரணத்தின் பரிணாமமெனின்,—மோரோடுவிரவிய பால்போல மலகன்மங்களோடு விரவிய அசுத்தமாயையே பரிணாமமாதற்குரித்தன்றி, அவற்றோடு விரவாத சுத்தமாயை பரிணாமமாதற் கேலாமையின், படங்குடிலானாற்போலுஞ் சுத்தமாயையின் விருத்தியே சுத்தப்பிரபஞ்சமென் றுணர்க.

விருத்தியாவது சூக்குமபரிணாமமென்பாரும் உளர். ஏனைய அசுத்தமாயையின் காரியமெல்லாம் பரிணாமமே யெனக் கொள்க.

பஞ்சகலைகள்

இனிப், பஞ்சகலைகளாமாறு:—ஆன்மாக்களைப் பந்தத்தி னின்றும் நிவிர்த்திசெய்யுஞ் சிவசத்தி நிவிர்த்தியெனப் பெயர் பெறும். அச்சத்திகட்கிடமாகிய சுத்தமாயையின்விருத்தியும் நிவிர்த்தியெனப் பெயர்பெறும். மேலும் இவ்வாறே கண்டு கொள்க.

பந்தத்தினின்றும் நிவிர்த்திபெற்ற ஆன்மாக்கள் மீள நோக்காதவண்ணம் பிரதிட்டைசெய்யுஞ் சிவசத்தி பிரதிட் டையெனப் பெயர்பெறும்.

அங்ஙனம் நிலைபெற்ற ஆன்மாக்கட்கு அநுமானஞானம் ஆகமஞானமன்றி அநுபவஞானத்தைப் பயப்பிக்குஞ் சிவ சத்தி வித்தையெனப் பெயர்பெறும்.

அங்ஙனம் அநுபவஞானம்பெற்ற ஆன்மாக்கட்கு விருப்பு வெறுப்புச் சங்கற்பமுதலிய எல்லாத்துன்பங்களுஞ் சாந்த மாகச் செய்யுஞ் சிவசத்தி சாந்தியெனப் பெயர்பெறும்.

அங்ஙனஞ் சாந்தமாய் நின்றதும் ஒழியச்செய்யுஞ் சிவ சத்தி சாந்தியதீதையெனப் பெயர்பெறும்.

இங்ஙனஞ் சிவசத்தியொன்றே காரியவேறுபாட்டான் நிவிர்த்திமுதலிய பெயர்பெற்று ஐவகைப்பட்டவழி, அவற் றிற்கு முதல்வனும் நிவிர்த்திபதி, பிரதிட்டாபதி, வித்தியா பதி, சாந்திபதி, சாந்தியதீதபதியெனப் பெயர்பெற்று ஐவ கைப்பட்டு நிற்பன்.

அவற்றிற்கிடமாகிய சுத்தமாயாவிருத்தியும் ஐவகைப் பட்டுத் தன்னையதிட்டிக்குஞ் சத்திகளின் பெயர்பெற்று நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதீதையென நின்று தத்துவமுதலிய ஐவகை அத்துவாக்களையும் உள்ள டக்கி அவற்றிற் காதாரமாய் நிற்கும்.

இத்தன்மையவாகிய நிவிர்த்திமுதலிய பஞ்சகலைளும், சத்திதத்துவத்திற் புவனரூபமாகிய நிவிர்த்திமுதலிய பஞ்ச கலைகளும் வேறாயினும் பெயரொற்றுமைபற்றி ஒன்றாகவைத் தோதுப.

பிருதிவிதத்துவமுதலியவற்றின் வைகுவோர் பஞ்சகலை களைப் பஞ்சபூதரூபமாகவைத்துத் தியானஞ்செய்யின் அவை அவ்வப்பயன்களைப் பயப்பிக்குமென்று உணர்க.

இங்ஙனஞ் சுத்தமாயையினியல்பும் அவற்றின் காரியங் களும் ஒருவாற்றாற் கூறிப்போந்தாம்.

அசுத்தமாயை

இனி, அசுத்தமாயையாவது மெய்ப்பொருளாய், நித்த மாய், ஒன்றாய்க், கலைமுதல் நிலமீறாகிய அசுத்தப்பிரபஞ்சத் திற்குக் காரணமாய், அவற்றின் வியாபகமாய், வினைக்குப் பற்றுக்கோடாய், ஆணவமலம்போலச் சிறப்புவகையானன் றிப் பொதுவகையான் வினையிற் கட்டுண்ட ஆன்மாக்களை மயக்குவதாய், அருவமாய் நிற்குமென்பது மேற்கூறியவாறு பற்றிக்கண்டுகொள்க.

அற்றேல், காரணத்தினில்லது காரியத்தின் உண்டாகா தாகலான், அருவமாகிய மாயையின் உருவமாகிய பிரபஞ்சந் தோன்றுமாறு என்னையெனின்,—அறியாது கடாயினாய். காரியாவத்தையினுளதாகிய உருவங் காரணத்திற்றோன் றாது சூக்குமமாய் நிற்றல்பற்றியே மாயை அருவமென் றோதப்பட்டதாகலின், அருவமும் உருவமுந் தம்முண் மாறு கோளன்மையான், அது கடாவன்றென்க. காரியாவத்தை யின் உருவமுடையதற்கன்றி அருவமென்பது ஏலாதாகலி னன்றே பதிமுதலிய பொருளின் இயல்புகூறுமிடத்து அவற்றை அருவமென்னுததூஉம், [1]"நிலவுமரு வுருவின்றி" எனவும், [2]"அசித்தரு வியாப கம்போல் வியாபக மருவ மின்றாய்" எனவுங் கூறியதூஉமென்க.

சிவஞானசித்தியில் [3]"அருவுரு வினை தாகும்" என்றது மாயாவாதிகள் கூறும் ஆசங்கையாகலின், அதனை அவர் மதமேகொண்டு மறுப்பார், [3]"வான்வளி யாதி பூதந் - தரு வது" என விடுத்தாரென உணர்க.

---

[1]சிவப்பிரகாசம்—13.　[2]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௨௧௦.

[3]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௭௮.

இவ் வசுத்தமாயையின் காரியங்களாமாறு கூறுதும் :—

அசுத்தமாயாகாரியம்

அநந்ததேவர் சத்தி கலக்கக் கலக்குண்ட அசுத்தமாயா தத்துவத்தினின்றும் முறையே காலமும், நியதியும், கலையும், கலையின்வித்தையும், வித்தையின் அராகமுந் தோன்றும்.

காலதத்துவம்

அவற்றுள், கலைவித்தை அராகங்களால் தொழிலும் அறிவும் இச்சையும் விளங்கிப் போகநுகர்ச்சிக்கட் சென்ற ஆன்மாக்களுக்குக் கணம் இலவம் துடி என்றற்றொடக்கத் தாற் பலவேறுவகைப்பட்டுப் போகவரையறைப் படுத்துவது காலதத்துவம்.

அற்றேல், கலைமுதலியவற்றிற்கெல்லாம் முன்னரே தோன்றிய கால தத்துவம் கலைமுதலியவற்றின் உபகாரம் நிகழுங்காறும் வறிதேநின்று பின்னுகவுபகரித்தல் பொருந்தா தெனின்,—அற்றன்று; கலைமுதலிய மூன்றும் வினைமுதலா கிய ஆன்மாக்களுக்குத் தொழிலறிவிச்சைகளை விளக்கி நேரே உபகரிப்பன. காலமும் நியதியும் அவ்வான்மாக்களுக்கு வினையை வரையறுப்பதும் நியமிப்பதுமாகிய முகத்தான் உபகரிப்பன ; ஆகலான், ஆன்மாக்களுக்குத் தொழிலறி விச்சை நிகழ்ந்த பின்னன்றிக் கன்மத்தோடு இயைபு கூடா மையின், காலநியதிகளின் உபகாரம் அவற்றின் பின்னர்த் தாயிற்றென்க.

அற்றேல், காலநியதிகள் கலை வித்தை யராகங்களின் பின்னர்த் தோன்றுமென்றலே பொருத்தமுடைத்து. அவற் றிற்கு முன்னர்த் தோன்றுமென்றற்குப் பிரமாணமில்லை யாலோவெனின்,—அற்றன்று ; காரியமாத்திரைக்குக் காலங் காரணமாகலின், கலைமுதலியன தோன்றுதற்குங் காலம் வேண்டுதலான் என்க.

அற்றேல், காலமுங் காரியமாகலின், அது தோன்று தற்கு வேறோர் காலம் வேண்டுமாலெனின்,—அஃதொக்கும். சுத்தப்பிரபஞ்சத்திற் சுத்தகாலமுண்டென்பது மேலே

கூறிப்போந்தாமாகலின், அதுவே அசுத்தகாலந் தோன்று தற்கும், அநந்ததேவர் அசுத்தமாயையைக் கலக்குதற்கும் அதிகாரஞ்செய்தற்குங் காரணமெனக் கொள்க.

அற்றேல், அதுவே அமையும். அசுத்தகாலமொன்று கோடன் மிகையாம் பிறவெனின்,—ஆகாது ; அசுத்தமாயை யின் காரியத்திற்குச் சுத்தகாலங் காரணமாகாமையின், அசுத்தகாலம் ஒருதலையான் வேண்டுமாகலானென்க. அங் ஙனமாயின், அசுத்தகாலமும் அசுத்தமாயையின் காரியமாக லின், அதற்குச் சுத்தகாலங் காரணமாதல் பொருந்தா தெனின்,—அற்றன்று; காலமென்னுஞ் சாதியொருமையான் அசுத்தகாலமாத்திரைக்குச் சுத்தகாலந் துணைக்காரணமாதல் பொருந்துமென்க.

அற்றேல், அஃதங்ஙனமாக; சுத்தகாலத்திற்குமேலுள்ள சுத்தவித்தை யீறுகிய தத்துவங்களின் றோற்றத்திற்கும், பெரும் பிரளயத்தின் முதல்வன் சூக்குமமாகிய ஐந்தொழில் செய்வனென்பது மேற்கூறினமையின் அக்காரியப்பாட்டிற் குங் காலமின்மையின், காரியமாத்திரைக்குக் காலந் துணைக் காரணமென்றல் பொருந்தாதாலெனின்,—அற்றன்று ; கால வரையறையின் அகப்பட்ட அநந்ததேவர் முதலியோர் நம்ம னோராற் செய்யப்படுங் காரியமாத்திரைக்கே காலங் காரண மாதல் வேண்டுவதன்றிக், காலவரையறையைக் கடந்து காலத்தினையுந் தோற்றித் தொழிற்படுத்துங் காலகாலனாகிய முதல்வனாற் செய்யப்படுங் காரியத்திற்குக் காலம் வேண்டா மையானும், காலவரையறையைக் கடந்த முதல்வன்றொழிற் பாட்டிற்குக் காலத்தாற் செய்யக்கடவதொன்று இன்மையா னும் ஆண்டு அம்முதல்வனே கலையித்திரியென்னுஞ் சத்தி யொடுகூடிக் காலத்தானமாய் நிற்பனாகலின், ஏனைக் காரிய மாத்திரைக்கே காலந் துணைக்காரணமெனக் கோடலா னென்க. இக்கருத்தேபற்றிச், [1]"சுத்ததத் துவஞ்சி வன் றன் சுதந்திர வடிவ மாகு - நித்தமென் றுரைப்பர் கால நீங் கிய நிலைமை யாலே - வைத்திலர் முற்பிற் பாடு வருவித்தார்

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—அ௯.

கருமத் தாலே" என்றார் வழிநூலாசிரியரும். இஃதறியாதார் "நித்தமென்றுரைப்பர்" என்றமையான், ஈண்டுச் சுத்த தத்துவமென்றது சிவசத்திபேதமாகிய இலயமுதலியவற்றைப்போலுமென மயங்கித் தமக்கு வேண்டியவாறே உரைப்ப.

இனி, நியதிதத்துவத்தின் உபகாரமுங் கலைமுதலியவற்றின் றொழிற்பாட்டிற்குப் பின்னர்த்தாயினுங் கலைமுதலியன தொழிலறிவிச்சைகளை வினைக்கீடாக விளக்குதற்கும் நியதி வேண்டுமாகலின், காலத்தின் பின்னர்க் கலைக்குமுன்னாகவே நியதிதத்துவந் தோன்றியவாறென்று அறிக. தோற்றமுறைமைபற்றிக் காலம் முன்னாயினுந் தொழிற்பாட்டு முறைமைபற்றிக் கலை முன்னாகலின், [1]"கலையாதி மண்ணந்தம்" என வழங்கப்படும். இவ்வுண்மையுணராதார் "கலையாதி மண்ணந்தம்" என வழங்குதல்பற்றிக் கலையே முந்தித் தோன்றுமென மயங்கிக்கூறுப.

அற்றேல், தோற்றமுறைமைபற்றிக் காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம் என்று எடுத்துக்கோடலும், தொழிற்பாட்டு முறைமைபற்றிக் கலை வித்தை, அராகம், காலம், நியதி என்று எடுத்துக்கோடலும் பொருந்தும். சிவப்பிரகாசத்தின், [2]"அருத்திமிகுங் கலைகால நியதியுடன் வித்தை யராகமிவை" எனக் கலையின்பின்னாகக் காலநியதிகளை வைத்தவாறு என்னையெனின், செய்யுளாகலின் முறைபிறழவைத்தார் என்பார் ஒருசாரார். அற்றன்று; "கலாதத்துவங் காலமும் நியதியுந் தனக்குத் துணைக்கருவியாகக் கொண்டு முதற்காரணமாய் நின்று வித்தை அராகமுதலிய தத்துவங்களெல்லாவற்றையுந் தன்பானின்றுந் தோற்றுவிக்கும்" எனத் தத்துவப்பிரகாசமென்னும் வடநூலுள் ஓதுதலின், அஃதுணர்ந்துகோடற்கு அம்முறை வைத்தாரென்க. மிருகேந்திரத்திற் கூறியதூஉம் இதுபற்றியென்று உணர்க. சிவப்பிரகாசத்தில், [2]"வித்தையராகங்களும் மாயைதனி லாகும்" என்றது பரம்பரையான் மாயை முதற்காரணமாதல்பற்றியென்று உணர்த்துவார்,

---

[1]இந்நூல் சூ. ௩. அதி. எ. [2]சிவப்பிரகாசம்—26.

[1]"உடன்" என்று ஒடுக்கொடுத்துப் பிரித்தோதினாரென்பது. சிவஞானசித்தியில், [2]"விந்துத் தன்பால் வைகரி யாதி மாயை - முந்திடு மராகமாதி முக்குண மாதி மூலந் - தந்திடும்" என்றதூஉம், விந்து மோகினி மூலப்பகுதிகள், சூக்குமகலாதி முக்குணமொழித் தொழிந்தவற்றிற்கும் பரம்பரையான் முதற்காரணமாதல்பற்றியென்று உணர்க. ஆண்டு [2]"அராகமாதி" என்றது "வைகரியாதி" என்றதுபோலச் சங்காரமுறைமைபற்றி; இங்ஙனமாகலின், யாண்டும் முரணுமையறிக.

அற்றேல், அஃதங்ஙனமாக; புத்தர்முதலியோர் காலமென்றொரு பொருள் இல்லையென்பராகலின் அதனுண்மைக்குப் பிரமாணம் யாதெனின்,கூறுதும்:—இப்பொழுது உற்பத்தியாகாநின்ற குடம் இதற்கு முன்னுங் குயவன் திகிரி முதலிய காரணங்களெல்லாம் ஒருங்கு தொக்குழியும் ஒரு காரணங் கூடாமையின், இதற்குமுன் உற்பத்தியாகாதாயிற்றென்பது பெறுதும்; குயவன் திகிரி மண்முதலிய காரணங்கள் ஒருங்குதொக்குழியும் உற்பத்தியாகாமையின். யாதொன்று யாவைதொக்குழியும் உற்பத்தியெய்தாது,அஃது அவற்றின் வேறாகிய காரணமொன்று கூடாமையான், உற்பத்தியாகாதாயிற்றென்பது பெறப்படும்; நாடாமுதலிய எல்லாக்காரணங்களுந் தொக்கவழியும், நூலாதல் நெய்வோனாதல் கூடாதவழி, உற்பத்தியெய்தாத ஆடைபோலும் என்னும் வழியளவையான் ஏனைக்காரணங்களெல்லாந் தொக்கவழியும் இதற்குமுன்னர்க் குடந்தோன்றாது இப்பொழுது தோன்றுதற்கு நின்ற காரணம் யாது அது காலமெனத் துணியப்படுமென்க. குடமுதலியன அங்ஙனந் தோன்றுதற்கு வினையே காரணமெனின், அற்றன்று; வினையுங் காலந் துணையாகக்கொண்டன்றி உற்பத்திக்கேதுவாகாது. ஆமெனின், வேள்விசெய்தபொழுதே துறக்கவின்பமுண்டாதல் வேண்டுமென்றொழிக.

அல்லதூஉம், மாந்தளிர்முதலியன இளவேனிற்கால முதலியவற்றினன்றி உற்பத்தியாகாமையும், முல்லைப்பூமுதலி

[1]சிவப்பிரகாசம்—26. [2]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௩௧.

யன கார்காலமுதலியவற்றினன்றி உற்பத்தியாகாமையும், நசித்தலும் அவ்வக்காலம் வந்துழியன்றி நசியாமையுங் காண்டும். காலமில்லையென்பார்க்கு அவ்வக்காலமின்றியும் அவை யவை உற்பத்தியாய் உற்பத்தியானபொழுதே எல்லாப் பொருளும் நாசமெய்தவும்வேண்டும். அங்ஙனங்காணாமையானும், செய்த வினைக்குப் பயன் நீட்டித்துவருதலானும், ஒரு கணத்திற் றோன்றும் ஒருகணத்தி லழியுமென்று வழங்கப்படுதலானும் இன்னோரன்னவற்றிற்குக் காரணமாகிய காலமுண்டென்பது தெற்றெனவுணர்க.

இனித், தார்க்கிகர் முன் பின் என்னும் வழக்கமுண்மையின், அங்ஙனம் வழங்குதற்குக் காரணம் வேறின்மையான், அவ்வழக்கிற்குக் காரணமாகிய அக்காலமுண்டென்பது துணியப்படுமென்பர். காலம் ஒன்றெனக் கொண்டார்க்கு ஒன்றாகிய காலம் பலவேறுவகையான் வழங்கப்படுதல் பொருந்தாமையின், ஞாயிற்றின்செலவோடுகூடிய செயற்கையானே அங்ஙனம் வழங்கப்படுமென்றல் வேண்டும். வேண்டவே, ஞாயிற்றின் செலவே அங்ஙனம் வழங்குதற்குக் காரணமாதல் அமையுமெனப்பட்டுக் காலமுண்டென்பது துணியப்படாதாய் முடியுமாகலின், அது பிரமாணமன்றென்க.

இதனானே காலம்பற்றிய முன் பின் என்னும் வழக்கிற்கு வேறாகிய இடம்பற்றிய முன் பின் என்னும் வழக்கிற்கு வேறுகாரணமின்மையின் அதற்குக் காரணமாய்த் திக்கென்றொரு தத்துவம் உண்டென்பதூஉம் மறுக்கப்பட்டது; நிலம் ஆகாயம் முதலியவற்றின் ஏகதேசமே அங்ஙனம் வழங்குதற்கு ஏதுவாகலான் என்க. ஓரிடந்தானே ஒன்றை நோக்கி முன்னெனவும், ஒன்றைநோக்கிப் பின்னெனவும், ஒன்றைநோக்கிக் கிழக்கெனவும், ஒன்றைநோக்கி மேற்கெனவும், ஒன்றைநோக்கி வடக்கெனவும், ஒன்றைநோக்கித் தெற்கெனவும் வழங்கப்பட்டுப் பயன்றந்து திக்கெனப் பெயர் பெற்றுநிற்குமாகலின், திக்கென்பது வேறு பொருளன்மை உணர்க.

அற்றேல், காலமும் இவ்வாறேயாய் ஒருகாலந்தானே ஒருபொருளை நோக்கி இறந்தகாலமும், ஒருபொருளை நோக்கி

நிகழ்காலமும், ஒரு பொருளை நோக்கி எதிர்காலமுமெனை வழங்கப்படுமாகலின், இங்ஙனம் மூவகைப்படுதல்பற்றிக் காலம் பலவென்றல் பொருந்தாதாய் முடியுமாலெனின்,—அங்ஙனம் பலபொருளின்கண் ணிகழ்தல்பற்றிக் காலம் பலவாதலில்லையாயினும் ஓரோவொருபொருளின்கண்ணே மற்றொன்றை நோக்காமையே முக்காலமும் நிகழ்தல்பற்றிப் பலவெனத் துணியப்படுமென்பது முன்னர்க் கூறுமாற்றாற் காண்க.

அற்றேல், அஃதொக்கும். காலம் ஒன்றாய் வியாபகமாய் நித்தமாயுளதென நையாயிகர் முதலியோர் கூறுவராகலின், அதனைமறுத்துப் பலவாய் ஏகதேசமாய் அநித்தமாயுள்ளது காலமென்றது என்னையெனின், கூறுதும்:—காலம் ஒன்றாயின் நடத்தன் முதலிய தொழில்களும் இறப்பு நிகழ்வு முதலியவற்றான் வேறுபடுதலின்றி யொன்றேயாதல்வேண்டும். அவ்வாறன்றி இறப்பு நிகழ்வு முதலியனவாய்நிகழுந் தொழிற்பாகுபாட்டிற்குக் காரணங் காலத்தினது பாகுபாடேயாகலின், காலம் பலவாதல் அறிக.

அற்றேல், நடத்தன்முதலிய தொழில்கள் இறப்புநிகழ்வு முதலியவாக வேறுபடுதல் அவற்றதியற்கையே; காலவேறுபாடுபற்றிய செயற்கை அன்றென்றாற்படும் இழுக்கென்னையெனின்,—அற்றன்று; நடத்தற்றொழில் இயற்கையானொன்றேயாகலின், அது பலவாய் வேறுபடுதல் செயற்கையானன்றி ஆகாதென்க. ஆமெனின், இறப்பு நிகழ்வு முதலிய வழக்கிற்கும், அங்ஙனம் நிகழும் உணர்விற்குங் காரணம் நடத்தன்முதலிய தொழில்களேயென அமையும். அவ்விரண்டற்கும் ஏதுவாதல்பற்றிக் காலமுண்டென்பது துணியப்படாதாய் முடியுமாகலின், காலம் ஒன்றென்பார்க்குங் காலப் பாகுபாடுபற்றியே பொருள்கட்கு இறப்பு நிகழ்வு முதலிய பாகுபாடுள்ளதென்று ஒரு தலையாற் கோடல்வேண்டு மென்க.

அற்றேல், காலப்பாகுபாடுபற்றியே தொழிற்கு இறப்பு நிகழ்வுமுதலிய பாகுபாடென்பது ஒக்கும். அங்ஙனமாயினும் காலத்திற்கு இறப்பு முதலிய பாகுபாடு ஞாயிற்றின்செலவு முதலியவற்றானாகிய செயற்கையேயாமாகலின், இயற்கையாற் காலம் ஒன்றேயென்றாற்படும் இழுக்கென்னையெனின்,—அற்

றன்று; ஞாயிற்றின்செலவு முதலியனவுந் தொழிலின் வேறன்மையான் இறப்பு நிகழ்வுமுதலிய தொழிற்பாகுபாடுக ளெல்லாங் காலப்பாகுபாட்டானன்றி நிகழாமையானும், நிகழு மெனின், மேற்கூறிய குற்றமே தலைப்படுமாகலானும், ஞாயிற் றின்செலவுமுதலிய தொழிற்பாகுபாட்டிற்குக் காரணங்காலப் பாகுபாடும், காலப்பாகுபாட்டிற்குக் காரணம் ஞாயிற்றின் செலவுமுதலியவற்றின் பாகுபாடுமெனின், ஒன்றனையொன்று பற்றுதலென்னுங் குற்றமாமாகலானும், ஞாயிற்றின்செலவு முதலியவற்றைக்குறியாது ஒருகுடம் உடைந்தது உடையா நின்றது உடையுமென அறியவும் வழங்கவுங் காண்டுமாகலா னும், இங்ஙனம் உணர்தற்கும் வழங்குதற்கும் ஞாயிற்றின் செலவு முதலியன ஏதுவன்மையானும், நாழிகை கழிந்தது; நாள்கழிந்தது; திங்கள் கழிந்தது என்றுணர்தலும் வழங்க லும் ஞாயிற்றின் செலவுமுதலியவற்றைக் குறித்தன்றி உள வாகாமையும், அங்ஙனம் உணர்தற்கும் வழங்குதற்கும் ஞாயிற் றின்செலவு முதலியனவே ஏதுவாதலுங் காண்டுமாகலானும், நாழிகை நாள் பக்கம் திங்கள் பருவம் அயனம் ஆண்டு என் றற்றொடக்கத்துக் காலப்பாகுபாடு மாத்திரையே ஞாயிற்றின் செலவு முதலியவற்றானாய செயற்கையாவதன்றி, இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு கணம் இலவம் என்றற்றொடக்கத்துக் காலப் பாகுபாடுகள் ஞாயிற்றின்செலவு முதலியவற்றானாகியசெய்கை யல்லவாகலான், இயற்கையான் இறப்பு நிகழ்வு என்றற் றொடக்கத்துப் பலவேறுவகைப்படுங் காலம் ஒன்றுமாறு யாண்டையதென்க.

குடம் உடைந்தது உடையாநின்றது உடையும் என்பன பொருட் பெற்றிபற்றிய வழக்கெனின்,—அது காலமில்லை யென்னும் புத்தர்முதலியோர் மதமாகலானும், பொருட் பெற்றியாயின், பெற்றிக்கு நீக்கமின்மையின் மூவகைவழக் கும் ஒருங்கு நிகழ்தல்வேண்டுமாகலானும், மாறுபட்ட பல பெற்றி ஒருபொருட்கு உளவாகாமையானும் அது பொருந்தா தென்றொழிக.

அற்றேல், மாறுபட்ட பலபெற்றி ஒருபொருட்கு உள வாகாவென்றதென்னை? புத்திதத்துவத்தில், தன்மமும்

அதன்மமுமுதலிய மாறுபட்டபாவங்களும், மூலப்பகுதியிற் சாத்துவிகமுதலிய மாறுபட்ட குணங்களும் உளவாமாலெனின்,—அற்றன்று; தன்மமுதலிய பாவங்கள் ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்டனவல்ல. அவையெல்லாம் புத்தியின் காரியமாகிய ஞானவிசேடங்களேயாம். ஆண்டு அஞ்ஞானமென்றது ஞானமின்மையென்னும் பொருட்டன்று; திரிவாகிய ஞானமென்னும் பொருட்டேயாம். சாத்துவிகமுந் தாமதமுந் தம்முள் மாறுபட்டனவல்ல. உள்ளபடியுணர்விப்பது சாத்துவிகம், வேறுபடவுணர்விப்பது தாமதம்; உணர்வித்தல் விசேடமே இரண்டற்குமாகலின், மாறுபாடின்மை உணர்க.

அற்றேல், ஒருகாலத்திற்றானே உடைந்தகுடத்தை நோக்கி இறந்தகாலமெனவும், பிறந்தகுடத்தைநோக்கி நிகழ்காலமெனவும், பிறக்கக்கடவதாகிய குடத்தைநோக்கி எதிர்காலமெனவும் வழங்கக் காண்டும். அங்ஙனம் வழங்குதல் பற்றிக் காலந் தம்முள் வேறாகாமையுங் காண்டுமாகலின், இறப்பு நிகழ்வுமுதலிய வேறுபாடுபற்றிக் காலம் பலவென்றல் சாலாதெனின்,—அற்றன்று; ஒருவன்றானே தந்தையை நோக்கி மகனும், மகனைநோக்கித் தந்தையுமாதலும், நெடியனைநோக்கிக் குறியனும், குறியனைநோக்கி நெடியனுமாதலும் போலப், பலவேறுவகைப்பட்ட பொருள்களைநோக்கிப் பல வேறுவகைப்பட வழங்கும் இறப்புமுதலியன மாறுபட்ட தன்மைய வல்லவாகலின், அவற்றைநோக்கிக் காலம் ஒன்றேயாயினும், ஒருகுடத்தின் கண்ணவாகிய இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்பன மாறுபட்டதன்மையவாதல் காட்சிப்புலனாகலின், அவற்றைநோக்கிக் காலம் பலவாதல் சாலுமென்க.

இதனானே இறப்பு நிகழ்வு முதலிய வேறுபாட்டாற் காலம் பலவேறுவகைப்படுமென்பது பெறவே, தம்முட் பலவுமாய்ச் சடமுமாகலின், தோன்றிநின்றழியும் அநித்தமேயென்பதூஉம்; அநித்தப்பொருளாகலின், ஏகதேசமேயென்பதூஉந் தாமேபோதருமென்று உணர்க.

அற்றேல், பதிமுதலியபொருள் நித்தமென்பது வேறோராற்றாற் பெறப்படாமையின், நித்தமான காலத்தைப்பற்றி

நிற்றல்பற்றியே நித்தமென்றுணரப்படும். அத்தன்மைத் தாகிய காலம் அநித்தமென்பார்க்கு நித்தப்பொருளென்பது ஒன்றுமின்றாய் முடியுமாலெனின்,—நன்றுசொன்னாய் ! காலம் நித்தப்பொருளென்பது எற்றாற்பெற்றாயெனக் கடாயினார்க்கு அதுவும் நித்தகாலத்தைப்பற்றி நிற்றலாற் பெற்றேனென விடுப்பின், அது தன்னைப்பற்றுதல் என்னுங் குற்றமாம். வேறொரு நித்தகாலத்தைப்பற்றி நிற்குமென விடுப்பின், அநவத்தையாய் முடியுமாகலின் நித்தகாலத்தைப்பற்றி நித்த மென்றல் உனக்கே ஏலாமையின், அதுபொருளன்றென்க. மற்றென்னையோ நித்தப்பொருளாமாறெனின்,— காலவரை யறையின் அகப்படாதுநிற்பதே நித்தப் பொருளெனக் கொள்க. இங்ஙனமாகலாற் காலம் நித்தமாகாமைபற்றி நித் தப்பொருளுண்மைக்கு இழுக்கின்மையும் அறிக.

அஃதங்ஙனமாக; இறந்தகாலமும் எதிர்காலமும் அறி விற்கு விடயமாயினாற்போல அவையிரண்டற்கும் இடையே நிகழுங் கணப்பொழுது ஒன்றுண்டென்பது அறியவாராமை யானும், உண்டெனக்கொள்ளினும் அது நிகழ்ந்தபின் நிக ழும் அறிவிற்கு அஃதிறந்தகாலமேயாம் ஆகலானும், நிகழ் காலமொன்று கூட்டிக் காலம் மூன்றென்றல் பொருந்தா தெனின்,—அற்றன்று; சூக்குமநிகழ்காலம் அறிவிற்கு விடய மாகாதாயினும், தூலநிகழ்காலம் அறிவிற்கு விடயமாமாக லின், அதுபற்றி முக்காலமும் உளவெனக் கொள்க.

தூலநிகழ்காலம்யாதெனின், கூறுதும்:—சற்காரியவா தத்தின் முதற்காரணமுங் காரியமும் வேறன்மை மேற் கூறிப்போந்தாமாகலின், இறந்தகாலத்தின் மட்பிண்டவடி விற்றாயும் எதிர்காலத்தின் ஓட்டுவடிவிற்றாயும் நிற்குங் குடம் அவ்விரண்டுகாலத்திற்கும் இடையேயன்றிப் புனன்முகத் தன் முதலிய காரியத்திற்கு உரித்தாகாமையானும், ஏனை யிரண்டுகாலத்தினும் மறைந்துநின்று இடைப்பட்டகாலத் திற் குடவடிவம் வெளிப்படக் காண்டலானும், இறந்தகாலத் திற்கும் எதிர்காலத்திற்கும் இடையே புனன்முகத்தன்முத லிய காரியத்திற்குரித்தாய்க் குடம் வெளிப்பட்டு நிற்றற் கேதுவாகிய காலம் நிகழ்காலமெனக் கொள்க. இதனாற்

போந்தது குடமுதலிய காரியப்பொருள்களினுளவாய மூன்றவத்தையுண்மை காணப்படுதலான், அவற்றிற்கேதுவாகிய காலம் மூன்றுளவென்பது பெறப்படுமென்று ஓதியவாறென்க. இங்ஙனங் காலதத்துவத்தினியல்பு ஒருவகையாற் றொகுத்துக் கூறப்பட்டது.

நியதிதத்துவம்

இனிக், கலைமுதலிய மூன்றானுந் தொழில் அறிவு இச்சை விளங்கிப் போகநுகர்ச்சிக்கட் செல்லும் ஆன்மாக்கள் உயர்ந்தபோகத்தின் விழைவும், இழிந்தபோகத்தின் வெறுப்பும் உடையரன்றே: அதனாற் பிறரானீட்டப்படும் நல்வினைப்பயனைக் கவரவும், தம்மாலீட்டப்படுந் தீவினைப் பயனை நீக்கவும் எண்ணுதலுடைமையின், அங்ஙனமாக வொட்டாது அவரவரானீட்டப்படும் வினையின்பயனை அவரவரே நுகருமாறு அரசராணைபோல் நியமித்து நிறுத்துவது நியதிதத்துவமென்க. நியதி, பால், ஊழ், தெய்வம், விதி யென்பன ஒருபொருட்கிளவி.

அற்றேல், புதல்வன்செய்த தென்புலத்தோர் கடன் முதலிய வினையின்பயன் தந்தையைச்சாரவும், தந்தைசெய்த சாதகன்மமுதலிய வினையின்பயன் புதல்வனைச்சாரவும், மள்ளர்செய்யும் உழவுமுதலிய வினையின்பயன் நிலமுடையானைச் சாரவும்,இருத்துவிக்குக்கள்செய்யும் வேள்வியின்பயன் இயமானனைச் சாரவுங் காண்டுமாகலின், அவரவர்செய்த வினையின் பயன் அவரவரே நுகர்வரென்னும் நியமமே காணுமையின், அதுபற்றி நியதி தத்துவம் உண்டென்றல் சாலாதாலெனின்,- அற்றன்று; புதல்வனுக்குந் தந்தைக்கும் இயைபுண்மையின், தந்தையைநோக்கிப் புதல்வன்செய்யும் வினையின்பயன் தந்தைக்கும், புதல்வனைநோக்கித் தந்தைசெய்யும் வினையின்பயன் புதல்வனுக்குமாயின. மள்ளர் ஏவல்வழிநின்று வினைசெய்து தந்தொழிற்கேய்ந்த கூலிபெற்றொழிதலின் உழவுமுதலிய வினையான்வரும் பயன் ஏவும் வினைமுதலாகிய நிலமுடையானுக்கும், இருத்துவிக்குக்களும் ஏவல்வழிநின்று வினை செய்து தந்தொழிற்குத்தக்க தக்கணை பெற்றொழிதலின்

வேள்வினையான் வரும்பயன் ஏவும் வினைமுதலாகிய இயமானனுக்குமாயின; ஆகலான், அவ்வாறு யாதானுமோர் இயைபின்றி ஒருவர்செய்த வினைப்பயன் ஒருவர்க்காதலில்லை; ஆகலான், நியமத்திற்கிழுக்கின்மையின், அதுபற்றி நியதிதத்துவம் உண்டெனக்கொள்க.

ஒருபாற்கோடாது நடுநின்று செங்கோல்செலுத்தும் அரசனாணையில்வழி, எளியோர்பொருளை வலியோர் கவர்ந்து கொள்வதுபோல நியதிதத்துவமில்வழி, ஒருவர்செய்த வினைப்பயன் மற்றொருவர் கவர்வதாய் முடியுமாகலின், நியதிதத்துவமுண்டென்பது தெற்றெனவுணர்க.

அற்றேல், அங்ஙனம் நியமித்தற்கு இருவினையே அமையும் நியதிதத்துவம் வேண்டாவெனின்,—அற்றன்று; இருவினை போகத்தைப் பயத்தன் மாத்திரையேயன்றி, அப்போகங் கருத்தாவைச் சென்றடைவிக்குமாறு செய்யமாட்டா. அடைவிக்குமெனின்,ஒருகருவியும் வேண்டாது உடம்பு முதலியனவும் வேண்டாது இருவினைதாமே போகநுகர்வித்தல் வேண்டும். அவையெல்லாம் இருவினைகள் போகநுகர்வித்தற்குத் துணைக்கருவியாதல் வேண்டுமெனின்,—அவ்வாறே நியதிதத்துவமுந் துணைக்கருவியாதல் வேண்டுமாகலான் இருவினை தாமே நியமிக்கமாட்டாமை யறிக.

அற்றேல், முதல்வனதாணையாகிய சத்தியே போகத்தை நியமித்து நிறுத்துவதாகலின், நியதிதத்துவங்கோடன் மிகையாமெனின்,—அஃதொக்கும். முதல்வனது சத்தி அவ்வக் கருவிகளை முன்னிட்டு அவ்வக்காரியங்களைச் செய்வதன்றித் தானே முன்னின்று செய்யாது. செய்யுமாயிற் பிறகாரணங்களின்றியே வீடுபெறுதல்வேண்டும்; அஃதின்மையான் முதல்வனதுசத்தி கருவிகளைமுன்னிட்டே காரியநடாத்துவதாகலின், அது போகத்தை நியமித்து நிறுத்துதற்குக் கருவி நியதிதத்துவமெனக் கொள்க.

கலாதத்துவம்

இனிக், கலாதத்துவமாவது, மூலமலத்தின் மறைப்புண்டு சூனியம்போனின்ற ஆன்மாக்களுக்குப் போகநுகர்ச்சி

யின்பொருட்டு மலசத்தியிற் சிறிதே நீக்கி ஆன்மாக்களுக்குக் கிரியாசத்தியை விளக்குவது. கலித்தல் - நீக்குதலுஞ் செலுத்துதலுமாகலின், மலத்தை நீக்குதலாற் கலையெனப் பெயராயிற்று. மலம் வியாபகமாகலின், அதனை நீக்குதலாவது நெருப்பினது சுடுதற்சத்தியை நிகழவொட்டாது தடுக்குங் குளிகைபோல, மலத்தினது மறைத்தற்சத்தியை ஆன்மாவின் கிரியாசத்தியின்கண் நிகழவொட்டாது தடுத்துநிற்றலாம். சிறிதே நீக்குதலாவது வினைக்கீடாகப் புத்திதத்துவத்தின் வியாபாரத்திற்கு யாதுயாது விடயமாம் அவ்வவ்விடயத்தின் நிகழும் மறைத்தற்சத்தி மாத்திரையே நீக்குதலெனக் கொள்க.

அற்றேல், வினைக்கீடாகப் போக்கியப்பொருள் ஒரோவொன்றாய் விடயமாதற்பொருட்டுப் புத்திதத்துவத்தின் தொழிற்பாடு ஒருதலையான் வேண்டப்படுமாகலின், அதுவே அமையும்; கலையாற் பயனென்னையெனின்,—அற்றன்று; புத்திதத்துவஞ் சடமாகலிற் சேதனனாகிய ஆன்மாவாலன்றித் தொழிற்படாமையான் அதனை மலத்தின் மறைப்புண்டு கிடக்கும் ஆன்மாத் தொழிற்படுத்துதற்குக் கருவி இன்றியமையாமையின், ஆன்மாவின் கிரியாசத்தியை விளக்கிப் புத்திதத்துவத்திற் செலுத்துவதாகிய கலை ஒருதலையான் வேண்டப்படுமென்க.

அற்றேல், முதல்வனது சத்தி சேதனமாகலின், அது புத்தி தத்துவத்தைத் தொழிற்படுத்துமென்னுமோவெனின், என்னும்; என்னை? உடம்புபோல் அந்தக்கரணமுதலியனவும் ஆன்மா அதிட்டித்தன்றித் தொழிற்படாமையின். அந்நியமமில்லையாயின், குயவன்முதலியோருடம்பினும் அவரதிட்டானமின்றி முதல்வனதிட்டித்தன் மாத்திரையானே குடமுதலியன உளவாதல் வேண்டுமென்றொழிக.

அற்றேல், கலையுஞ் சடமாகலின், அதனைத் தொழிற்படுத்துவது யாதெனின்,—அஃதொக்கும். [1]"சுத்தவித்தையாதிமுதற் சொன்னவெழு தத்துவமு - மொத்து நடத்தியிடும்" எனவும், [2]"சீவர்க்கு - வந்திடும் பிரேரகாண்டம்"

---

[1] துகளறுபோதம்—19.　　[2] சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—கக௦.

எனவுங் கூறுபவாகலின், முதல்வனது சத்தியான் அதிட்டிக்கப்படுஞ் சுத்ததத்துவங்களே கலைமுதலியவற்றைத் தொழிற்படுத்தும் பிரேரககருவியென்று உணர்க.

அற்றேல், ஆன்மாக்கள் புத்திதத்துவத்தைத் தொழிற்படுத்துதற்குச் சுத்ததத்துவமே கருவியாதல் அமையுமென்றற்படும் இழுக்கென்னையெனின்,—அற்றன்று; பசுத்துவமுடைய ஆன்மாக்களுக்குச் சுத்ததத்துவங் கருவியாகாமையானென்க. வித்தைமுதலியவற்றிற்கும் இவ்வுரையை உய்த்துரைக்க. இத்தன்மைத்தாகிய கலை கருவிக்காரகமாயினும் ஆன்மாக்கள் வினைமுதலாதற்குரிய கிரியாசத்தியை விளக்கிப் போகநுகர்ச்சிக்கண் வேறின்றி உடனாய் நிற்றலின், வினைமுதற் காரகமென்று உரைக்கப்படுமென்க.

வித்தியாதத்துவம்

இனிக், கலையாற் கிரியாசத்திவிளங்கி வினைமுதலாதலையெய்திநின்ற ஆன்மாக்களுக்குக் கலையினின்றுந்தோன்றி ஞானசத்தியைவிளக்கி அதனால் அதிட்டிக்கப்பட்டுப், புறத்தின்கண்விடயமாகிய குடமுதலியவற்றைச் சவிகற்பக்காட்சியான் நிச்சயிக்கும் புத்திதத்துவமாகிய அகத்தின்கண் விடயத்தையறியுந் தன்வேதனைக்காட்சியறிவிற்கும், புத்திதத்துவத்தொடு கூடாமையாற் புறப்பொருளை விகற்பமின்றியறிவதாகிய நிருவிகற்பக்காட்சியறிவிற்கும், மனம் புத்தி அகங்காரங்களின் றொழிற்பாடாகிய சங்கற்பம் நிச்சயம் அபிமானமென்பனவற்றை அறியுமறிவிற்குங் கருவியாய்நிற்பது வித்தியா தத்துவமென்றுணர்க.

அற்றேல், கலையான் மலஞ் சிறிதுநீங்கவே கிரியாசத்திபோல ஞானசத்தியும் விளங்குதற்கு இடையீடின்மையின், வித்தையாற் பயனென்னை யெனின்,—அற்றன்று; குருடு சிறிது நீங்கியவழிக் கண்ணொளி சிறிதுவிளங்கினுந் திகைப்புற்றுநிற்குமன்றிக் குருடுநீங்கியபொழுதே விடயங்களைப் பகுத்துக் காணமாட்டாது. அதுபோலக் கலையான் மலசத்தி நீங்கியவழி ஞானசத்தி விளங்கினும், புத்திதத்துவத்தைப் பற்றி விடயத்தைப் பகுத்துணரமாட்டாது திகைப்புற்றுநிற்

கும். அத்திகைப்பு நீக்குதற்குக் கலையினின்றுந் தோன்றிய வித்தையே கருவியாகலின், அஃது ஒருதலையான் வேண்டப் படுமென்க.

அற்றேல், மலசத்தியைநீக்கிய கலையே திகைப்பினை நீக்குதற்கும் அமையும்பிறவெனின்,—அமையாது; ஒரு தொழிற்கமைந்தகருவி மற்றொருதொழிற் காகாமையின். அற்றேல், நீக்குதலிரண்டும் மறுதலைத்தொழிலன்மையான் மறுதலைப்படாத இரண்டுதொழில் ஒருகருவியானமைதல் உலகத்திற்காண்டுமாகலின், கலையொன்றே அவ்விரண்டற்கும் அமையுமென்றுற்படும் இழுக்கென்னையெனின்,--அற்றன்று; அங்ஙனமாயினும் ஒருகருவி இரண்டுதொழில் ஒருங்குசெய்தல் கூடாமையின், ஈண்டுத் திகைப்பு நீக்கத்தினும் மலநீக்கம் ஒருங்கு நிகழுவேண்டுதலின், மலசத்தியை நீக்குவதாகிய கலையே தனது ஏகதேசத்தின் வித்தையாய்ப் பரிணமித்துத் திகைப்பினைநீக்கிப் புத்திதத்துவத்திற் கோசரமான விடயத்தையறிதற்குக் கருவியாய் நிற்குமெனக் கொள்க. அற்றாகலினன்றே வித்தை மாயையிற்றோன்று மென்னாது கலையிற்றோன்றுமென்றதூஉமென்க.

இவ்வாறே ஏனைத்தத்துவங்களுந் தம்முட் காரணகாரியங்களாய் ஒன்றினொன்று தோன்றுமென்னும் உற்பத்தி முறையெல்லாம் ஆகமவளவை மாத்திரையானன்றி வழியளவையானும் உய்த்துணர்ந்து கொள்க. அவையெல்லாம் ஈண்டுவிரிப்பிற் பெருகும்.

அஃது அங்ஙனமாக; அறிதற்குக் கருவியாகிய புத்தி தத்துவத்தை அறியப்படும் விடயமென்றும், அதனை ஆன்மாவறிதற்கு வித்தை கருவியென்றுஞ் சொல்லியது என்னையோவெனின், கூறுதும்:—வாயிற்காட்சி மானதக்காட்சிக்கு வாயிலும், அந்தக்கரணங்கள் கருவியும், சந்தனம் மாலைமுதலிய புறப்பொருள்கள் விடயமுமாம். அவற்றின் பின்னிகழுந் தன்வேதனைக் காட்சியறிவிற்குச் சந்தனம் மாலை முதலிய புறப்பொருள் விடயமாகா. என்னை? சந்தனம் மாலைமுதலியன போக்கியத்திற்கேதுவாதலன்றிப் போக்கியமன்மையிற் றன்வேதனைக்காட்சியறிவிற்குப் போக்கியமாத்

திரையே விடயமாகலின். மற்றென்னையோ அதற்கு விடயமாவதெனின்;—சந்தனம் மாலைமுதலியவற்றிற்பற்றி அவையவையாய்ப் பரிணமித்த போதமாகிய புத்திதத்துவமே தன் வேதனைக்காட்சி யுணர்விற்கு விடயமாமென்க; அதுவே இன்பத்துன்பவடிவாகிய போக்கியமாகலானென்பது. இங்ஙனமாகலின், கேவலமாய்நின்ற புத்திதத்துவஞ் சந்தனம் மாலைமுதலியவற்றிற்பற்றி அவையவையாய்ப் பரிணமித்து நின்று ஆன்மாவின் ஞானசத்திக்கு விடயமாமாகலின், அதனை விடயமாக்குதற்குக் கருவி வித்தையென்னுந் தத்துவமென்றுணர்க. சிவப்பிரகாசத்தில், [1]"வாயில்களின் பயனைப் - புத்திதர வித்தையிடை நின்றறிவை யுயிர்க்குப் பொருந்தியிடும் வகைபுணரும்" என்றதும் அப்பொருட்டு; அதற்கு மனமே கருவியாமாகலின், இது பொருந்தாதென்பது முன்னர்க் கூறப்படுமாற்றான் அறிக.

அற்றேல், ஆன்மாவின் ஞானசத்தியே அதற்குக் கருவியாமென்றூற்படும் இழுக்கென்னையெனின்,—அற்றன்று; இயல்பானே நிரதிசயவின்பத்தினை நுகர்வதாகிய ஆன்மாவின் ஞானசத்திக்கு யான் இன்பமுற்றேன் துன்பமுற்றேன் என்று இன்பத்துன்பமுதலிய ஞானங்களைஅறிதல் செயற்கையானன்றி ஏலாமையின், ஞானசத்தி கருவியென்பார்க்கும் வித்தையொடுகூடிக் கருவியாமென்றல் வேண்டுமாகலின், ஒருதலையான் வேண்டப்படும் வித்தையே ஆண்டுக் கருவியெனக் கொள்க.

அற்றேல், அவையவையாய்ப் பரிணமித்துவந்த புத்தி தத்துவத்தை அறிவதாகிய தன்வேதனைக் காட்சியறிவிற்குக் கருவி வித்தையென்றது ஒக்கும். நிருவிகற்பக் காட்சியுணர்விற்கும் அது கருவியென்றது என்னையோவெனின், கூறுதும்:—எதிரே காணப்படுவதொருபொருளைப் பெயர் சாதி முதலியவற்றான் நிச்சயித்தறிவதாகிய சவிகற்பக்காட்சி பொதுமையாற் கண்டறிவதாகிய நிருவிகற்பக்காட்சி நிகழ்ந்த பின்னன்றி நிகழாமையான், அத்தன்மைத்தாகிய நிருவிகற்

[1]சிவப்பிரகாசம்—39.

பக்காட்சியறிவொன்று உண்டென்பதுபெற்றாம். பெறவே, அவ்வறிவுநிகழ்ச்சிக்குக் கருவிவேண்டும், கண்செவி முதலிய வாயில்களே அதற்குக் கருவியாயினும், வாயில்கள் ஆன்மா அதிட்டித்தாலன்றித் தொழிற்படமாட்டாமையின், நிருவிகற் பக்காட்சியின்கண் ஆன்மா வாயில்களை அதிட்டித்தற்குக் கரு வியாய்நிற்பது வித்தையெனக் கொள்க. சவிகற்பக்காட்சி யிற்போல நிருவிகற்பக்காட்சியினும் புத்தியே கருவியென் றற்படும் இழுக்கென்னையெனின்,—புத்தி நிச்சயிப்பதாக லின் நிருவிகற்பமுஞ் சவிகற்பமாய் முடியுமாகலின், அஃது ஆண்டைக்குக் கருவியாகாதென்றொழிக. புத்திதத்துவங் கூடாமையானுங் கூடுதலானுமன்றே நிருவிகற்பஞ் சவிகற்ப மென்று இருவகையான் அறிவு நிகழ்ந்ததூஉமென்க.

அஃது அங்ஙனமாக; புத்தியாங்கார மனங்களின்றொழிற் பாடாய் நிகழ்ந்த நிச்சயம் அபிமானஞ் சங்கற்பமென்பன ஆன்மாவிற்கு விடயமாதற்கும் வித்தையே கருவியென்ற தென்னை? ஆண்டும் புத்திமுதலியனவே கருவியெனக்கொள் ளாமோவெனின்,—கொள்ளாம். என்னை? புத்திமுதலியன தத்தங் கீழுள்ளவற்றைநோக்கிச் சித்தாயினும் மேலுள்ள வற்றைநோக்கிச் சடமாகலின், அவை தத்தந் தொழிற்பாட் டளவினன்றி அதிகத்திற் செல்லமாட்டாமையானென்க.

இங்ஙனமாகலான் எவ்வகைப்பட்ட உணர்வும் ஆன்மா விற்சென்று விடயமாதற்குக் கருவியாய்நிற்பது வித்தை யெனக்கொள்க.

அராகதத்துவம்

இனி, வித்தையான் ஞானசத்திவிளங்கி விடயங்களை அறியலுறும் ஆன்மாவுக்கு இச்சைநிகழ்ந்தன்றிப் போக நுகர்ச்சி செல்லாமையின், வித்தையினின்றுந்தோன்றி ஆன் மாவின் இச்சாசத்தியை விளக்கிப் புத்திகுணங்களின் அவைராக்கியமெனப்படும் அராகநிகழ்ச்சிக்கு ஏதுவாய் நிற்பது அராகதத்துவம்.

இச்சையாவது ஞானவிசேடமாகலின், அதனை விளக்குவ தாகிய அராகதத்துவம் வித்தையின் பரிணாமமாதலே

பொருந்தமுடைத்து ; ஆகலானும், [1]"விச்சையி னராகந் தோன்றி" என வழிநூலாசிரியர் கூறுதலானும், பவுட்கர முதலியவற்றின் அராகத்திற்குக் கலையினின்றுந் தோற்றங் கூறியது, [2]"கலைகால நியதியுடன் வித்தை யராக" மைந்தும் "மாயைதனிலாகும்" என்புழிப்போலப் பரம்பரையான் முதற்காரணமாதல்பற்றியென் றறிக. இவ்வாறன்றிக் கலையினின்றே அராகந்தோன்றுமென்பாரும் உளர். அவரெல்லாம் [1]"விச்சையி னராகந் தோன்றி" என்புழி, இன் - உவமவுருபாகவைத்து,வித்தைபோல அராகங் கலையினின்றுந் தோன்றுமென்றுரைப்ப.

அற்றேல், இச்சைநிகழ்தற்குக் கருவி புத்தியின்கண்ணதாகிய அராகமேயமையும். அராகதத்துவமொன்றுகோடன் மிகையாமாலெனின்,—அற்றன்று ; ஆன்மாவின் இச்சாசத்தி புத்திதத்துவத்தை அதிட்டித்தபின்னன்றி அதன்கண்ணதாகிய அராகந்தோன்றாதென்பது மேற் கூறியவாற்றாற் பெறப்படுதலின், அத்தன்மைத்தாகிய புத்தியினராகந்தன்னைத் தோற்றுவிப்பதாகிய ஆன்மாவின் இச்சாசத்தியை விளக்குமென்றல் பொருந்தாமையின், அராகதத்துவமே ஆன்மாவின் இச்சாசத்தியை விளக்குமுகத்தாற் புத்தியினராகத்திற்கும் ஏதுவாமென்பது.

அற்றேல், அராகதத்துவமே அமையும். புத்தியின் கண்ணதாகிய அராகத்தாற் பயனின்மையின், அது மிகையாமாலெனின்,—அற்றன்று ; அராகதத்துவம் ஆன்மாவின் இச்சாசத்தி ஞானசத்திபோலப் பொதுமையான் விளங்குதற் கேதுவாவதன்றி, அவ்வவ்விடயந்தோறுஞ் சிறப்புவகையான் நிகழ்தற்கேதுவாகாமையின், சிறப்புவகையான் இச்சை நிகழாதவழி,எல்லாவிடயங்களினும் ஒருங்கே இச்சைநிகழவும் ஒழியவும் வேண்டும். அஃதின்மையான் அராகதத்துவத்தாற் பொதுவகையானிகழ்ந்த இச்சை சிறப்புவகையான் நிகழ்தற் கேதுவாகிய புத்தியினராகம்மிகையாதல் யாண்டையதென்க.

அற்றேல், அராகதத்துவமும் வேண்டா ; புத்தியினராகமும் வேண்டா ; உலகத்துள்ள பொருள்களெல்லாம்

---

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௧௯௬. [2]சிவப்பிரகாசம்—26.

பரம்பரையான் முக்குணத்தினின்றும் உற்பத்தியாதலின், சுகரூபமுந் துக்கரூபமும் மோகரூபமுமாய் நிற்பனவாகலாற் சுகரூபமாய் நிற்றல் பெற்றுமன்றே : அதுவே சிறப்புவகை யானும் பொதுவகையானும் இச்சையை நிகழ்த்திப் போக நுகர்ச்சிக் கேதுவாமென்றுறப்படும் இழுக்கென்னையெனின்,— அற்றன்று ; இச்சிப்பார்மாட்டு விசேடமில்வழி, எல்லாப் பொருளும் எல்லாவுயிர்கட்கும் ஒப்பச் சுகரூபமாய் நிற்றலிற் றிரியாமையின், எல்லாப்பொருள்களினும் வேட்கை ஒப்பச் சேறல்வேண்டும். அது கண்டிலம். அல்லதூஉம், அநுபவித் தொழிந்தபொருளினும் ஒழியாது வேட்கை சென்று, மீள வும் அதனையே அநுபவிக்கமுயறல் வேண்டும். அவ்வாறன்றி அநுபவித்தபொருளின் வேட்கைநீத்தோரையுங் காண்டும் ; ஆகலாற் சுகரூபமாதல் வேட்கைக்குக் காரணமென்றல் பொருந்தாதென்க.

அற்றேல், அராகம் வேறுண்டென்பாரும் அது கலாதி போல ஆன்மாவைவிட்டு நீங்காது எக்காலமும் உடனிற்கு மெனக் கோடலின், அவர்க்கும் அவ்வாறாதல்வேண்டுமென்ப தாய் முடியுமாலெனின்,—அற்றன்று ; ஞானரூபமும், வாதனா ரூபமுமென்று அராகம் இருவகைப்படும். அவற்றுள், ஞான ரூபமாகிய புத்தியினராகமே விடயத்தைப்பற்றி நிகழுமாக லின், அது நீங்கியவழி, அவ்விடயத்தின் வேட்கைநிகழாமை யான் ஒழிதல் கூடுமென்க. வாதனாரூபமாகிய அராகதத்துவம் உடனாய்நிற்பினுஞ் சிறப்புக்காரணமில்வழிப் பொதுக்காரண மாத்திரையாற் காரியந்தோன்றுதல் கூடாமையானென்பது.

வாதனாரூபமாகிய அராகம் நீங்குமாயின், மற்றொரு விடயத்தின் வேட்கைநிகழ்தல் இல்லையாய்முடியும். அஃ தின்மையான் அராகதத்துவம் நீக்கமின்றி ஆன்மாவினுடனாய் நிற்குமெனக்கொள்க.

அங்ஙனம் வாதனாரூபமாய்நிற்கும் அராகதத்துவம் முத் திக்காலத்திற் ; றன்னெல்லையளவும் அத்துவசுத்திசெய்புந் தீக்கையாற் ¦ பற்றறக்கழியும். கழியவே, விடயங்களிற் பொதுமையானிகழும் விருப்பமும் நிகழாமையின், ஆண்டுச்

சிவராகம்வெளிப்பட்டு ஆன்மாவின் இச்சாசத்தியை முத்திக்கேதுவாகிய சாதகங்களிற் கோசரிப்பிக்குமென்றறிக.

அற்றேல், அஃதொக்கும். அராகதத்துவம்போல விடயங்களில் வெறுப்புநிகழ்தற்கு ஏதுவாக வெறுப்புத்தத்துவமொன்றுண்டெனக் கொள்ளாமோவெனின்,—கொள்ளாம். என்னை? ஆன்மாவின்கண் இச்சா சத்திபோல வெறுப்புச்சத்தியொன்று இன்மையானும், விடயங்களினிகழும் வெறுப்பிற்குப் புத்தியின்கண்ணதாகிய வெறுப்பே காரணமாதலையுமாகலானுமென்க.

அற்றேல், ஆன்மாவிற்கு இச்சாசத்திபோல வெறுப்புச்சத்தியும் ஒன்றுண்டெனக்கொண்டு அதனை விளக்குதற்கு வெறுப்புத்தத்துவமொன்று உண்டெனக்கொள்ளிற் படும் இழுக்கென்னையெனின்,—அற்றன்று; புத்தியின்கண்ணதாகிய அராகம் புறப்பொருளை இது சுகத்திற்கேது, இது துக்கத்திற்கேதுவென விடயிக்கும் ஞானம் நிகழ்ந்தபின்னன்றி நிகழாது. புறப்பொருளை அங்ஙனம் விடயிக்கும் ஞானமும் புத்தியின்றொழிற்பாட்டானன்றி நிகழாது. புத்தியின்றொழிற்பாடும் புத்தியிற் கோசரிப்பதாகிய ஆன்மாவின் இச்சாசத்தியின்றி நிகழாது. அவ்விச்சாசத்தியின் விளக்கமும் அராகதத்துவத்தானன்றி நிகழாது. இங்ஙனமாகலாற் புத்தியிற் கோசரித்தற்குப் புத்தியின்கண்ணதாகிய அராகத்தின்வேறாய் ஆன்மாவின் இச்சாசத்தியுண்டென்பதூஉம், இச்சாசத்தியிற் கோசரித்தபின்னர்ப் புத்தியின் றொழிற்பாட்டாற் புறப்பொருளைவிடயிக்கும் ஞானம் நிகழ்ந்தபின்னாக நிகழும் புத்தியினராகமும் அவ்விச்சாசத்தியே விளக்குமென்பது கூடாமையின், அதனை விளக்குதற்கு அராகதத்துவம் உண்டென்பதூஉம், புறப்பொருள்விடயத்திற் சிறப்புவகையான் நிகழும் இச்சையை விளக்குதற்குப்புத்தியினராகமும்,அதன் மறுதலையாய வெறுப்பை விளக்குதற்குப் புத்தியின்வெறுப்பும் உளவென்பதூஉம் ஒருதலையான் வேண்டப்படும். இவ்வாறு புத்தியின்கண்ணதாகிய வெறுப்பின் வேறாய் ஆன்மாவின் வெறுப்புச்சத்தி யுண்டென்பதற்குப் பிரமாணமின்மையின், வெறுப்புத் தத்துவமென்ப தொன்றில்லையென்றுணர்க.

ஆன்மாவின் வெறுப்புச்சத்தியுண்டேன்பார்க்கும் விடய வெறுப்பைச் சிறப்புவகையான் விளக்குதற்குப் புத்தியின் வெறுப்பு ஒருதலையான் வேண்டப்படுமாகலின், இரண்டு கோடன் மிகையாகலானும், புத்தியின் வெறுப்பு நிகழ்தற்குக் காரணம், இது துக்கத்திற்கேதுவென்றறியும் ஞானமே யாகலானும், அஃது இச்சாசத்தி கோசரித்த மாத்திரையானே புத்திதத்துவம் விடயத்திற்சென்று பற்றுந்தொழிற்பாட்டான் நிகழுமாகலின், வேறுகாரணம் வேண்டாமையானும், ஆன்மாவின் வெறுப்புச் சத்தியொன்று இல்லையென்பது தெற்றெனவுணர்க.

அற்றேல், யான் வெறுத்தேனென்னும் அநுபவம் ஆன்மாவின்மாட்டு நிகழுமாறு என்னையெனின்,—அஃது யான் நிச்சயித்தேன், யான் அபிமானித்தேன் எனப் புத்தி முதலியவற்றின் றொழிற்பாடுகள் ஆன்மாவின்கண்ணவாய் அநுபவமாமாறுபோலாமெனக் கொள்க.

இத்தத்துவங்கள் ஒன்றொன்றாய்ப் பரிணமிப்பனவாயிற் பரிணாமமாவது முன்னின்ற அவத்தையினீங்கி வேறோரவத்தையெய்துவதாகலாற் பால் தயிராய்ப் பரிணமித்தவழியும், தயிர் மோராய்ப் பரிணமித்தவழியும் பாலெனவுந் தயிரெனவுநின்று தத்தம் பயனைத் தருமாறில்லையாயினாற்போல, மாயையிற் கலக்குண்டபாகம் காலம் நியதி கலைகளாய்ப் பரிணமித்தவழி, அது கலக்குண்டபாகமாய்நின்று மயக்குதற்றொழிலைச் செய்யுமென்பதூஉம்; கலை வித்தையாய்ப் பரிணமித்தவழிக், கலையாகவுநின்று கிரியாசத்தியை விளக்குதலும், பின்னர் மூலப்பகுதியைத் தோற்றுவித்தலுஞ் செய்யுமென்பதூஉம்; வித்தை அராகமாய்ப் பரிணமித்தவழி, அது ஞானசத்தியை விளக்குமென்பதூஉம் அமையுமாறென்னையெனின் அற்றன்று; ஈண்டுக் கூறியனவெல்லாந் தத்தம் ஏகதேசத்திற் பரிணாமமாதலன்றிப், பால் தயிரானாற்போல முழுவதும் பரிணாமமாதலின்மையின், பரிணாமமாகாதுநின்ற கூற்றானே அவை தத்தங்காரியங்களைச் செய்தலும் அமையுமென்க. ஏனை மூலப்பகுதிமுதலியன பரிணாமமாமாறுஞ் சுத்த மாயையின் விருத்தியாமாறும் இவ்வாறே கண்டுகொள்க.

இவற்றுள், அராகமுதலிய மூன்றும் ஆன்மாவின் இச்சா ஞானக்கிரியைகளை விளக்கிப் போகநுகர்தற்பொருட்டுப் புத்திதத்துவத்திற் செலுத்தியும், நியதிதத்துவம் இதனையே நுகர்கவெனப் போகத்தின்கண்ணே ஆன்மாவை நியமித்து நிறுத்தியும், காலதத்துவம் இதனை இத்துணைப் பொழுது மாத்திரையின் நுகர்கவெனப் போகத்தின்கண் வரையறுத்துச் செலுத்தியும் இவ்வாறு இவ்வைந்தும் ஆன்மாவுக்கு உபகாரமாய், ஏனைக் கருவிகள்போல அவத்தைப்படுதற்கு ஏதுவாய் இடையிடையே கூடுதலும் நீங்குதலுமின்றி எக்காலத்தும் ஆன்மாவினுடனாய்க் கஞ்சுகம்போலப் பந்தித்துநிற்றலின், இவை பஞ்சகஞ்சுகமென்றுபசரித்துக் கூறப்படுமென்க.

புருடதத்துவம்

இனி, இங்ஙனங் கலைமுதலிய பஞ்சகஞ்சுகத்துடன் கூடிப் பொதுமையாற் போத்திருத்துவ மெய்திநின்ற ஆன்மாப் பிரகிருதிமாயைப் போக நுகர்ச்சியின் உன்முகத்திற் கேதுவாகிய அவிச்சை முதலிய பஞ்சக்கிலேச மென்னும் பும்ஸ்துவமலமுடையனாய்ப் புருடதத்துவமென நிற்பன்.

பஞ்சக்கிலேசமாவன :—அநித்தத்தை நித்தமென்றும், அசுத்தத்தைச் சுத்தமென்றும், துன்பத்தை இன்பமென்றும், தானல்லாதபொருளைத் தானென்றுந் திரியக்காணும் உணர்வாகிய அவிச்சையும், அதுபற்றி அவற்றை யானென மதிக்கும் ஆங்காரமும், அதுபற்றி எனக்கிது வேண்டுமென்னும் அவாவும், அதுபற்றி அப்பொருட்கட் செல்லும் ஆசையும், அது பற்றி அதன் மறுதலைக்கட்செல்லுங் கோபமுமென இவை. இப்பஞ்சக்கிலேசமே பும்ஸ்துவமலமென்றோதப்படும். இவ்வைந்தினையும் மூன்றாயடக்கிக், [1]"காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற - னாமங் கெடக்கெடு நோய்" என்றார் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாரும். இவ்வவிச்சைமுதலியன வுடையோர் சகலரேயாகலின், ஏனை விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர், சகலர்போலப் புருடதத்துவமெனப் பெயர்பெறுமாறு இல்லையென்க.

---

[1] திருக்குறள்—360.

ஆன்மாப் புருடதத்துவமாதற்குக் காரணங் கலாதியேயமையும் அவிச்சையாதி வேண்டாவென்பார்க்குக் கலாதியுடைய பிரளயாகலரும் பிரகிருதிமாயைப் போகம் நுகர்வதாகிய புருடதத்துவமாவான் செல்வராகலானும், அவிச்சையாதியே யமையுங் கலாதிவேண்டா வென்பார்க்குக் கலாதியாற் கிரியைமுதலிய விளங்கிப் பொதுவகையாற் போத்திருத்துவ மெய்தாதவழிச் சிறப்புவகையாற் போத்திருத்துவ மெய்துதல் கூடாதாய் முடியுமாகலானும் இவ்விருவகையுங் கூடிய பொதுமையின் ஆன்மாப் புருடதத்துவமெனப் பெயர் பெற்றுப் பிரகிருதிமாயைப் போகம் நுகர்தற்குரியனுவ னென்பது.

அவிச்சை முதலியவைந்தும் முன்னர்க் கூறப்படும் மூலப்பகுதியின் உளவாயினவென் றுணர்க.

அற்றேல், மூலப்பகுதியினுளவாகிய பும்ஸ்துவமல முடைமைபற்றி ஆன்மாப் புருடதத்துவமென நிற்பது மூலப் பகுதியின் பின்னர்த்தாகலின், அதன்முன்னுக அராகதத்து வத்தைச் சாரவைத்தெண்ணுதல் பொருந்தாதெனின்,—அங் ஙனமாயினுஞ் சங்காரமுறைமையிற் பஞ்சக்கிலேசமாகிய பும்ஸ்துவமலம் நீங்கலே புருடதத்துவத்திற்குச் சுத்தி யாகலின் அத்தன்மைத்தாகிய பஞ்சக்கிலேசம் நீங்கல் மூலப் பகுதியைச் சுத்திசெய்த பின்னர்த்தாகலானும், புருடதத்து வத்திறுதிய புவனங்கள் மூலப்பகுதியின் மேலிடத்துள வாகலான், அவை சுத்திப்படுதலும் மூலப்பகுதியினுளவாகிய புவனங்களைச் சுத்திசெய்த பின்னர்த்தாகலானும், புருடன் மூலப்பகுதியை அநுபவிக்கும் முதன்மையுடைமையானும் மூலப்பகுதிக்கு முன்னுக வைத்தெண்ணப்பட்டதென் றுணர்க.

இனிச் சேதனனுய் நித்தனுகிய ஆன்மாவே புருடதத் துவமெனப் பெயர்பெறுவனெனிற் சடமாகிய தத்துவங் களின்வைத்து எண்ணுதலும், அத்துவசுத்தியிற் றத்துவங்க ளோடுவைத்துச் சுத்திசெய்தலும், புருடதத்துவம் மாயேய மென்றலும், புருடதத்துவத்திற் புவனங்களுளவென்றலு மாகிய இன்னோரன்னவற்றேடு முரணுமாகலாற்புருடதத்துவ

மென்பது ஆன்மாவின் வேறாய்க் கலைமுதலிய ஐந்துங்கூடிய பொதுமையிற் றோன்றுவதாய்ப் போத்திருத்துவத்திற்குக் கருவியாய்ச் சடமாய்நிற்பதொன்றென்பாரும் உளர். பஞ்ச கஞ்சுகமும் பஞ்சக்கிலேசமும் பொதுவகையானுஞ் சிறப்பு வகையானும் போத்திருத்துவத்திற்கு ஏதுவாமென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையின் வேறுமோர் கருவிகோடல் மிகையாமாகலானும், போத்திருத்துவத்தின் வேறாய் ஆண்டுத் தாக்கடவதோர் உபகாரமின்மையானும் பயப்பாடின்றி மிகையாய் அங்ஙனம் ஒருகருவிகொண்டதனாற் போந்ததென்னையென்றொழிக.

ஆன்மா வியாபகமாயினும் புருடதத்துவமெனப் பெயர் பெறுதற்கு ஏதுவாகிய போத்திருத்துவநீங்குதல் மூலப் பகுதியின் சுத்திப் பின்னுதல்பற்றி, மூலப்பகுதிக்கும் அராகதத்துவத்திற்கும் இடையே வைத்தெண்ணுதலும், புருடனாதற்கேதுவாய் விசேடித்துநிற்குந்தத்துவங்கள் சடமாதல்பற்றி, அடுத்தநின்றன்மையாய்நிற்கும் புருடதத்துவத்தையுஞ் சடமென்று உபசரித்துக்கூறுதலும் பொருந்துமாறறிக. உண்மையாற்சித்தும், உபசாரத்தாற் சடமுமாமென்பதுபற்றியன்றே, [1]"சித்தசித் தான்மாவொன்று" என வழிநூலாசிரியர் ஓதியதூஉமென்க.

புருடதத்துவத்திற் புவனங்களுளவென்பது "கங்கையினிடைச்சேரி" என்பதுபோல ஆகுபெயராய்ப் புருடதத்துவத்தின் அணிமைக்கணின்ற பிரகிருதிதத்துவத்தினுளவென்று பொருள்கோடற்பாற்றென்பது பவுட்கரத்தின் வகுத்தோதியவாற்றானறிக. இதனானும் புருடனெனவேறோர் தத்துவமின்மை உணர்க. வேறோர் தத்துவமாயின் ஏனைய போலப் புருட தத்துவத்திற்கோதிய புவனம் ஆண்டுளவென்றலே அமையும்; ஆகுபெயரான் மற்றொருதத்துவத்தின்கண் உளவென்றோதல் வேண்டாவாகலான் என்க.

போத்திருத்துவம் நீங்குதலே புருடனுக்குச் சுத்தியாகலின், காலாக்கினிருத்திர புவனமுதற் கலையளவும் போத்

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—கருக.

திருத்துவமுண்மையான், அத்துவசோதனையிற் காலாக்கினி ருத்திரபுவனசத்திமுதற் சிறிதுசிறிதாக நீங்கிச் சூக்குமமாய் வந்து மூலப்பகுதியிற் சீகண்டருத்திரபுவனசத்திவரையிற் சிறப்புவகையானிகழும் போத்திருத்துவங்கள் பற்றறக் கழிந்து கலாதிசத்திவரையிற் பொதுவகையானிகழும் போத் திருத்துவமும் பற்றறக்கழியுமென்றுணர்க. இக்கருத்தே பற்றி, [1]"மெய்வகைய கலாசத்தி தனினிதற்குஞ் சத்தி மேவி யிடும் வகைதானும் விரும்பிய நூல் விளம்பும்" என்றார் புடை நூலாசிரியருமெனக் கொள்க. போத்திருத்துவமாவது போக நுகர்வோனாதற்றன்மை.

மூலப்பகுதி

இனி, இங்ஙனங் கலைமுதலிய பஞ்சகஞ்சுகமுடையனாய்ப் போக நுகர்ச்சிக்கட் சென்ற ஆன்மாவிற்குக் குணமுதல் நில மீறாகிய போக்கியங்கள் முறையேயுளவாதற் கேதுவாகக் கலையினின்றும் மூலப்பகுதியென்னுந் தத்துவந் தோன்றிச், சீகண்டருத்திரசத்தி கலக்கக் கலக்குண்டு, தன்னினின்றுங் குணதத்துவத்தைத் தோற்றுவிக்கும். அவிச்சைமுதலிய பஞ் சக்கிலேசம் என்னும் பும்ஸ்துவமல விளைவிற்கும் இதுவே காரணமெனக்கொள்க.

போக்கியரூபமாய்நின்ற தத்துவப்பிரபஞ்சங்கட்கெல் லாம் இது மூலகாரணமாதல்பற்றி மூலப்பகுதியென்றும், பிரகிருதிமாயையென்றும், பிரதானமென்றும், மாவென்றும், முக்குணங்களும் வியத்தமாய்விளங்காது மயிலண்டசலத்திற் பஞ்சவன்னம்போலச் சூக்குமமாய்நின்ற அவத்தையுடைமை பற்றி அவ்வியத்தமென்றும் வழங்கப்படும்.

சாங்கிய நூலார் முக்குணங்கள் மிக்குங் குறைந்தும் நில்லாது தம்முட்சமமாய்நின்ற அவத்தையே மூலப்பகுதி யென்றும், அதுவே காரியங்களெல்லாவற்றிற்கும் முதற் காரணமாய் நித்தமாய் நிற்பதன்றி, அஃதொன்றன்காரியமாத லில்லையென்றுங் கூறுவர். அது பொருந்தாதென்பது

[1]சிவப்பிரகாசம்—41.

[1]மேற்காட்டினமாகலின், முக்குணங்களும் விளங்கித் தம்முட் சமமாய்நின்ற அவத்தையிற் குணதத்துவமாவதல்லது மூலப் பகுதியாகாதெனவும், முக்குணங்களும் விளங்குதலின்றிச் சூக்குமமாய்நின்ற அவத்தையே மூலப்பகுதியாமெனவுந் தெரிந்துணர்ந்துகொள்க.

அற்றேல், குணதத்துவமே கலையினின்றுந் தோன்றிய தென லமையும். இடையே மூலப்பகுதியொன்று உண்டென்பதற்குப் பிரமாணமில்லையாலோவெனின்,—அற்றன்று; காரியத்திற் சிறப்புவகையான் நிகழுங் குணங்கள் காரணத் திற் பொதுவகையான் நிகழ்ந்தன்றி உளவாகாவென்பது நியமமாகலின், சத்தமுதலிய குணஞ் சிறப்புவகையான் நிக ழும் பஞ்சபூதங்கள் அவை பொதுவகையாற் சூக்குமமாய் நிற்கும் பஞ்சதன்மாத்திரைகளை இடையிட்டன்றிப் பூதாதி யாங்காரத்திற் றோன்றாமையும், பெயர் சாதி முதலிய உணர்வு சிறப்புவகையான் நிகழுஞ் சவிகற்பக்காட்சி அவை பொது வகையாற் சூக்குமமாய்நிகழும் நிருவிகற்பக்காட்சியை இடை யிட்டன்றிப் போதத்திற் றோன்றாமையும் [2]" உருவெவையுந் தெரித்துச் " சிறப்புவகையான் நிகழும் மத்திமைவாக்கு அவை பொதுவகையாற் சூக்குமமாய் நிகழும் பைசந்தியை இடையிட்டன்றிச் சூக்குமையிற் றோன்றாமையுமாகிய இன்னோரன்னவைபோலச், சுகதுக்கமோகரூபமாய்ச் சிறப்பு வகையானிகழுங் குணதத்துவமும் அவற்றை " அடைவுபட உள்ளொடுக்கிச் " சூக்குமமாய்ப் பொதுவகையான் நிகழ்வ தொன்றனை இடையிட்டன்றிக் கலையினின்றுந் தோன்றுதல் கூடாமையான் அத்தன்மைத்தாகிய மூலப்பகுதி உண்டென் பது ஆகமவளவை மாத்திரையானன்றி அருத்தாபத்தி யளவையானும் உணர்ந்துகொள்க.

அற்றேல், மூலப்பகுதி கலையினின்றுந் தோன்றிய தென்னாது மாயையினின்றே தோன்றியதென்றுற் படும் இழுக்கென்னையெனின்,—அற்றன்று; அங்ஙனமாயிற் கலையுள் அடக்கமின்மையின், கலையான் விளங்குங் கிரியாசத்திக்கு

[1]இந்நூல் பக்கம்—கசுஉ. [2]சிவப்பிரகாசம்—38.

நேரே போக்கியமாதலின்றிக் காலநியதிகள்போல வேறொ ராற்றான் ஆன்மாவிற்கு உபகாரமாவதாய் முடியும். அது கூடாமையானும், கேவலமாய்நிற்குங் கலையைநோக்க முக் குணங்களை அடைவுபடவொடுக்கி, அவ்வியத்தமாய்நிற்கும் அவத்தை தூலமாகலானும், அத்தன்மைத்தாகிய மூலப் பகுதி மாயேயமாகிய கலையினின்றுந் தோன்றுதலே பொருத்தமுடைமையறிக.

மூலப்பகுதி அவ்வியத்தமாய் நிற்பதாகலின், அதன்கட் கூறப்படும் புவனங்களுங் குணதத்துவமத்தகத்தின் உளவா மெனக் கொள்க.

குணதத்துவம்

இனி, இங்ஙனம் அவ்வியத்தமாய்நின்ற மூலப்பகுதி வியத்தமாதற் பொருட்டு ஒன்றாய்நின்ற பாலையும் நீரையும் பகுக்கும் ஒதிமம்போலச் சீகண்டருத்திரர்சத்தி கலக்கக் கலக்குண்டு முக்குணமாய்ப் பகுப்புற்று விளங்கித் தம்முட் சமமாய்நின்ற அவத்தை குணதத்துவமெனப்படும்.

குணங்கள் மூன்றாயினுந் தொழிற்பாட்டின்கண் ஒருங்கு விரவிநின்று ஒருகாரியத்தைச் செய்தல்பற்றிக் குணதத்துவம் ஒன்றெனவைத்தெண்ணப்படுமென உணர்க.

சாத்துவிகமுதலிய மூன்றும் ஆன்மாக்கடோறும் மிக் குங் குறைந்தும் விரவி முறையே சுகதுக்கமோகங்கட்கு ஏது வாய்ப் பிரகாசமுதலிய விருத்திகளையுடையவாய் நிற்கும்.

குணதத்துவம் மூலப்பகுதியின் விருத்தியேயன்றி ஏனையபோலப் பரிணாமமன்மையான், மூலப்பகுதியோடு ஒன் றாகவைத்தோதவும்படுமெனக் கொள்க.

புத்திதத்துவ முதலியனவுங் குணரூபமேயாகலின், அவற்றோடு இவற்றிடை வேற்றுமையென்னையெனின்,— முக்குணமும் விளங்குதலின்றித் தம்முட் சமமாய்நின்ற அவத்தையின் மூலப்பகுதியும், விளங்கித் தம்முட் சமமாய் நின்ற அவத்தையிற் குணதத்துவமும், அவை சமமாகாது தம்முண்மிக்குங் குறைந்தும் பரிணமித்துநின்ற அவத்தை

யிற் புத்தித்தத்துவ முதலியனவுமாமாகலின், இவை தம்முள் வேற்றுமையுடையவென்க.

அற்றேல், சாத்துவிகமுதலியவற்றுள் ஒன்றுமிக்கவழி, மற்றையிரண்டுங் குறைந்து நிற்பனவன்றி மூன்றுஞ் சமமாய்நிற்றல் யாண்டுமின்மையிற் சமமாய்நிற்கும் அவத்தை பற்றிக் குணதத்துவமொன்று உண்டென்பதற்குப் பிரமாணம் இல்லையாலெனின்,—அற்றன்று; தத்தமியல்பிற் சமமாய்நிற்பவற்றிற்கன்றித் தம்முண் மிகுதலுங் குறைதலும் பெறப்படாமையான் அதுபற்றிச் சமமாய்நிற்குங் குணதத்துவமொன்று உண்டெனக் கொள்ளப்படுமென்க.

புத்திதத்துவம்

இனிக், கலைமுதலியவற்றானும் பிரகிருதி குணங்களானும், பொதுவகையானுஞ் சிறப்புவகையானும் போத்திருத்துவமெய்திநின்ற புருடனுக்குக் குணதத்துவத்தினின்றுஞ் சாத்துவிகத்தான் மிக்கும், ஏனையிரண்டுகுணங்களாற் குறைந்தும் பரிணமித்துத் தோன்றி, வித்தையிற் பொதுமையான் விளங்கிய ஞானசத்தியை அவ்வவ்விடயந்தோறுஞ் சிறப்புவகையான் விளக்கி அவற்றைப் பெயர் சாதி முதலியவற்றான் நிச்சயிப்பிக்குங் கருவியாயும்; அங்ஙனம் நிச்சயித்தபின்னர் அவ்வவ்விடய வடிவிற்றாய்ப் பரிணமித்துத் தோன்றுஞ் ஞானமாய்நின்று, ஆன்மாவிற்குப் புலனாயடுத்த போக்கியமாயும்; அங்ஙனமாகலாற் புருடனாற்செய்யப்படும் இருவினைப் பயனாகிய புண்ணியபாவங்கட்கெல்லாஞ் சிறப்புவகையாற் பற்றுக்கோடாயும்; அவற்றான் உளவாகிய தன்மமுதலிய பாவகமெட்டும், அவற்றினுளாய சித்திமுதலிய பிரத்தியயங்கள் ஐம்பதும், அவற்றின் விரிவுகளுமாகிய எல்லாவற்றிற்கும் இடமாய்நிற்பது புத்திதத்துவமென் றுணர்க.

நிச்சயித்தற்றொழில் பிறிதொன்றாற் பெறப்படாமையின், அருத்தாபத்தியளவையான் இத்தன்மைத்தெல்லா முடைத்தாகிய புத்திதத்துவமொன் றுண்டெனத் துணியப்படும்.

நிச்சயித்தலாவது யாதெனின், கூறுதும்:—ஆன்மா அந்தக்கரணங்களோடு இயைபின்றி, உடனாய்நிற்கும் வித்தைமாத்திரையே கருவியாகக்கொண்டு வாயில்களை அதிட்டித்த வழி, எதிரே தோன்றுவதோர் விடயத்திற் பொதுவகையான் இஃதோர் பொருளென்று அறிதலாகிய நிருவிகற்பக் காட்சி முற்படநிகழுமன்றே; அதன்பின்னர் ஆன்மா மனத்தை அதிட்டிப்ப, மனமானது சித்தமாய்நின்று இஃது யாதாகற்பாற்றென ஒன்றைத் தூக்கிச் சிந்தித்துப் பின்னர் இது குற்றியாகற்பாற்று மகனாகற்பாற்றென ஒன்றைச் சங்கற்பித்தும், அஃதாமோ அன்றோவென ஐயுற்றும் நிச்சயித்தற்கேதுவாகிய வேட்கையை விளைத்துநிற்கும். அதன்பின் ஆன்மா ஆங்காரத்தை அதிட்டிப்ப, ஆங்காரமானது குற்றியென்றுதல், மகனென்றுதல் ஒன்றை நிச்சயிப்பேன் யான் என்னும் அகந்தையைவிளைத்து, நிச்சயித்தற்கண் முயலும் ஊக்கத்தை உண்டாக்கி, அதற்கேதுவாகப் பிராணவாயுவையும் இயக்கிநிற்கும். அதன்பின் ஆன்மாப் புத்தியை அதிட்டிப்பப், புத்தியானது இவன் மகன், இது குற்றி, இது குடம், இஃது ஆடையென அவ்வப் பொருள்களைப் பெயர் சாதி முதலியனபற்றிச் சிறப்புவகையாற் றுணிதலாகிய சவிகற்பக் காட்சியே ஈண்டு நிச்சயித்தலெனப்படு மென்க.

ஈண்டுக் கூறியவாற்றானே வாயின்முதலியவற்றின் றொழிற்பாடுகட்குத் தம்முள் வேறுபாடும், அவை ஒன்றற்கொன்று ஒருதலையான் ஏதுவாமாறுங் கண்டுகொள்க.

சவிகற்பக்காட்சி புத்திக்காட்சியேயாயினும், முதற்கண் மனத்தின் றொழிற்பாடு ஏதுவாகவைத்து முறையேவருதல் பற்றி ஆகுபெயரான் மானதக்காட்சியெனப்படும்; [1]"புந்தியை மனம தென்று மனமது புந்தி யென்றும்.......வந்திடும்" என்றோதுதலின். இஃதுணராது மானதக்காட்சி என்றதே கொண்டு பெயர் சாதி முதலியவற்றான் நிச்சயித்தலே மனத்தின் றொழிற்பாடாகிய சங்கற்பமென்றும், என்னால் இது செய்யற்பாற்றென நிச்சயித்தல் புத்தியின் றொழிற்பாடென்

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உகஅ.

றும் மயக்கிக்கூறுவாரும் உளர். பெயர் சாதி முதலியவற் றாற் றுணர்வதாகிய நிச்சயித்தற்குச் சங்கற்பமென்னும் வழக்கம் யாண்டுமின்மையானும், ஐயத்தைச் செய்யும் மனம் அதற்கு மறுதலையாகிய நிச்சயத்தினையுஞ் செய்தல் கூடாமையானும், கூடுமென்பார்க்கு நியமம் வேண்டாமையின், ஒரு கருவியே எல்லாத்தொழிற்பாட்டிற்கும் அமையுமெனப்பட்டு ஏனைக்கருவிகளெல்லாம் மிகையாய்முடியுமாகலானும், இஃது இன்னதாகற்பாற்றென்னுஞ் சங்கற்பநிகழ்ந்தன்றி ஐயப்பாடு நிகழாமையின், அஃது ஒருதலையான் வேண்டப்படுதலானும், அது வேறொரு கருவியின் றொழிற்பாடாதல் அமையாமையானும், என்றால் இது செய்யற்பாற்றென்பது யான் இதனைச் செய்வேனென்னும் அகந்தையின் வேறன்மையான் அஃது ஆங்காரத்தின் றொழிலாவதன்றிப் புத்தியின்றொழிற்பாடன்மையானும் அங்ஙனங் கூறுதல் புத்திமுதலியவற்றிற்குத் தம்முள் வேற்றுமையறியாதார் கூற்றேயாமென் றொழிக.

அல்லதூஉம், புறப்பொருள் விடயத்தைப் பெயர் சாதி முதலியவற்றான் நிச்சயித்த ஞானமே சுகதுக்கமோகவடிவிற்றாய்த் தன்வேதனைக்காட்சியின் ஆன்மாவுக்கு விடயமாமென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையின், அது மனத்தின் றொழிலாயவழிப், புத்திதத்துவம் போக்கிய மென்பதூஉம், போக்கியமாதல்பற்றி இருவினைக்குச் சிறப்புவகையாற் பற்றுக்கோடு புத்திதத்துவமென்பதூஉம், தன்மம் ஞானம் முதலாயினவெல்லாம் அதன்கண்ணவென்பதூஉம் பொருந்துமாறு யாண்டையதென்க.

இனி, நையாயிகர்முதலியோர் தன்மம் ஞானம் முதலாயினவற்றை ஆன்மாவின் குணமென்பர். தோன்றிநின்று அழிவனவாகிய குணங்கள் சடப்பொருளுக்கன்றிச் சேதனப்பொருளுக்கேலாமையானும், ஏற்குமெனிற் குணகுணிகளின் இயல்பு முன்னர்க் காட்டப்படுமாகலிற் குணமழியக் குணியுமழியுமாகலின், ஆன்மா விகாரியாய் அழிவெய்துமாகலானும், அது பொருந்தாதென்பதூஉம்; இதனானே அநுபவித்த பொருளைப் பின் நினைத்தற்கேதுவாகிய வாசனைக்குப் பற்றுக்

கோடாவது புத்திதத்துவமேயன்றி, ஆன்மாவன்றென்ப தூஉம் அறிக.

இதனனே ஆன்மாவே இருவினைக்குப் பற்றுக்கோ டென்பார் மதமும் மறுக்கப்பட்டவாறு கண்டுகொள்க.

அஃதேல், புத்திதத்துவஞ் சடமாகலின், அதன்கண் ஞானமுண்டாமென்றல் மலைவாம்பிறவெனின்,—ஆகாது; புத்திதத்துவஞ் சடமாயினுஞ் சாத்துவிககுணத்தான் மேற்பட்டுத் தோன்றியதாகலின், சேதனப்பொருளாகிய ஆன்மாவிற்கு எதிர்முகமாயவழிக், கண்ணாடியின் நிழல்போல அதன்கண் எதிர்விம்பமாய் ஞானமுண்டாதல் பொருந்துமாகலின்.

புத்திகுணபாவங்கள்

இனிப், புத்தியின்குணங்களாகிய பாவகம் எட்டனுள், தன்மம் ஞானம் வைராக்கியம் ஐசுவரியமென்னும் நான்குஞ் சாத்துவிககுணத்தான் உளவாவன. அதன்மம் அஞ்ஞானம் அவைராக்கியம் அநைசுவரியமென்னும் நான்கனுள், அவைராக்கியமொழித்தொழிந்த மூன்றுந் தாமதகுணத்தான் உளவாவன. அவைராக்கியமாகிய அராகமொன்றும் இராசதகுணத்தான் உண்டாவதென்றறிக. மோகத்திற்கேதுவாதல் பற்றி, ஐசுவரியமுந் தாமதகுணத்தானுவதெனச் சிலவாகமங்களிற் கூறப்படும். தன்மமுதலியவற்றிற்குப் பொருள், அறம் அறிவு வெறுப்பு செல்வம் பாவம் அறியாமை விருப்பு வறுமையென மொழிபெயர்த்துக்கூறிக் கண்டுகொள்க.

தன்மம்

அவற்றுள், தன்மமாவது, இயமம் நியமம் என்று இருவகைத்து. அவற்றுள் இயமம், கொல்லாமை மெய்மை கள்ளாமை பிரமசரியம் அகந்தூய்மை என்று ஐவகைப்படும். நியமம், வெகுளாமை வழிபாடு புறந்தூய்மை உவகை செப்பம் என்று ஐவகைப்படும். இப்பத்தும் வேள்விமுதலிய அறஞ் செய்வார்க்கு ஒருதலையான் வேண்டப்படும் அங்கமென்றுணர்க. கண்ணோட்டம் அறிமடம் ஒப்புறவு நட்பு நடுவுநிலைமை முதலியனவெல்லாம் இவற்றுள்ளே அடங்கும்.

இவற்றினியல்பெல்லாம் ஈண்டுரைப்பிற் பெருகும் ; விரிந்த நூலுட்காண்க.

ஞானம்

இனி, ஞானம் எண்வகைப்படும். அவற்றுள், உம்மை பின்வாசனைபற்றி முன்னொடுபின் மலைவின்றிப் பொருந்துமாற்றாற் பொருள்களை ஆராய்ச்சிசெய்து ஊகித்தறியும் ஞானம் ஒன்று. ஆத்தியான்மிகமுதலிய மூவகைத் துக்கத்தான் மடிவுவந்துழி நிகழ்வனவாகிய ஞானம் மூன்று. நட்டோர் கூறும் வாயுறைமொழியான் வரும் ஞானம் ஒன்று. சாத்திரங்களைத் தானே யோதி உணர்தலானும், ஆசிரியனை வழிபட்டு ஓதியுணர்தலானும் வரும் ஞானம் இரண்டு. தானமுதலிய நல்வினைகளான் வரும் ஞானம் ஒன்று. ஆக ஞானவகை எட்டுங் கண்டுகொள்க. இங்ஙனம் ஞானம் எண்வகைப் படுதலின், அதனான்வருஞ் சித்தியும் எண்வகைப்படுத்து ஓதப்படும். சித்தியெனினும் முத்தியெனினும் ஒக்கும்.

இங்ஙனங் காரணவேறுபாடுபற்றி எண்வகைப்பட்ட சித்திகள் பூதமுதற் புருடதத்துவம்வரையினிற்கும் மதவேறுபாடுபற்றி ஓரோவொன்று பப்பத்தாய் விரியான் எண்பதாமெனக் கொள்க.

அவையாவன :—

உலகாயதர் பூதக்கூட்டரவாகிய உடம்பே ஆன்மாவென நிற்றலிற் பூதங்களுக்கு மேலுள்ளதத்துவங்களை அறியும் ஞானமின்மையின், அவர் பூதவுலகத்தின் முத்தியைப்பெறுவர். பிராணவாயுவை ஆன்மாவெனநிற்குங் கவுளரும் ஆண்டே முத்தியைப் பெறுவர்.

சோதிடநூலார் நாண்மீனுலகத்திற் சேறலே முத்தியெனநிற்றலின், அவரும்பூதவுலகத்தின் முத்தியைப்பெறுவர்.

மிருதிநூலார் ஐம்பெரும்பூதத்திற்குக் காரணம் யாது அதுவே பிரமமென நிற்றலின், ஐம்பெரும்பூதத்திற்குக் காரணந் தன்மாத்திரையேயாகலின் அதற்குமேலுள்ள தத்துவங்களை உணராமையான், அவர் தன்மாத்திரையுலகத்தின் முத்தியைப் பெறுவர்.

உலகாயதரில் ஒருசாரார் இந்திரியமே ஆன்மாவெனவும் சித்தமே ஆன்மாவெனவும், மனமே ஆன்மாவெனவும், ஆங்காரமே ஆன்மாவெனவும் நிற்றலின், அவர் அவ்வவ்வுலகத்தின் முத்தியைப் பெறுவர்.

புத்தர் நையாயிகர் முதலியோர் முறையே புத்திதத்துவத்தின் பரிணாமமாகிய ஞானமே ஆன்மாவெனவும், ஆன்மாவின் குணமெனவும் நிற்றலின், அவர் புத்திதத்துவவுலகத்தின் முத்தியைப் பெறுவர்.

சமணர் உண்டுமாம் இல்லையுமாம் என்றற்றொடக்கத்து எழுவகையான் அநேகாந்தம்பேசி நிற்றலின், மிக்குங் குறைந்தும் நிற்றல்பற்றி அங்ஙனங் கூறுதலின், அதற்கேற்புடையது குணதத்துவமாகலின் அதனை ஆன்மாவென மயங்கிக் கொண்டாரெனப்படுதலின், அவர் குணதத்துவவுலகத்தின் முத்தியைப் பெறுவர்.

பாஞ்சராத்திரிகள் நிலமுதலிய இருபத்துநான்கு தத்துவத்திற்கு மேலுள்ளபொருள் நாராயணனென்பர். இருபத்துநான்கு தத்துவத்திற்கு மேலுள்ளது மூலப்பகுதியேயாகலின், அதனை மயக்கத்தான் நாராயணனெனக் கொண்டாரென்பதன்றிப் பிறிதின்மையின், அவர் மூலப்பகுதியுலகத்தின் முத்தியைப் பெறுவர்.

ஏகான்மவாதிகள் பொதுவகையானுஞ் சிறப்புவகையானும் போத்திருத்துவமெய்திநின்ற புருடதத்துவத்தின் முத்தியைப் பெறுவர். சாங்கியர் பொதுவகையாற் போத்திருத்துவமெய்திநின்ற புருடதத்துவத்தின் முத்தியைப் பெறுவர்; புருடதத்துவத்திற்கு மேலுள்ளபொருள்களை அறியாமையானென்க.

இவ்வாறே புறப்புறச்சமயத்தாரும், புறச்சமயத்தாரும் அவ்வத்தத்துவங்களின் முத்தியைப் பெறுமாறு உய்த்துணர்ந்துகொள்க. ஈண்டுவிரிப்பிற் பெருகும்.

அதுவதுவே முத்தியெனவும், அதுவதுவே சித்தாந்தமெனவும் நிற்பார்க்கு, அவரறிந்த வெல்லையளவுஞ் சேறல் கூடுமாகலின், அறியாதவெல்லைக்கட் செல்லமாட்டாமையின்,

அவ்வத்தத்துவங்கள் அவரவர்க்கு முத்தித்தானமாயின என்க.

பூதமுந், தன்மாத்திரையும், வாயிலும், சித்தமும், மனமும், ஆங்காரமும், புத்தியும், குணமும், அவ்வியத்தமும், புருடனுமெனப் புறப்புறச்சமயத்தாரும் புறச்சமயத்தாரும் எய்துஞ் சித்தித்தானம் பத்தாகலின், சித்திகளும் ஒரோவொன்று பப்பத்தாய் விரியான் எண்பதாயினவாறு காண்க.

அற்றேல், புருடதத்துவத்திற்கு மேலும் அராகமுதல் மோகினியீறாகிய தத்துவங்களும், சுத்தவித்தைமுதற் சிவதத்துவமீறாகிய தத்துவங்களும் அதுவதுவே முத்தியென நிற்கும் அகப்புறச்சமயத்தார்க்கும் அகச்சமயத்தார்க்கும் முறையே முத்தித்தானமாகலின், அவற்றையும் உடன்கூட்டியெண்ணித் தொகைகொள்ளாமை மலைவாம்பிறவெனின்,— ஆகாது; புத்திதத்துவத்தின் பரிணமமாகிய ஞானத்தானெய்துஞ் சித்திகண்மாத்திரையே ஈண்டு எடுத்துக்கொண்டமையானென்க.

குணரூபமாகிய புத்திதத்துவத்தின் தொழிற்பாடு பிரகிருதிபுருடனுக்குமேற் செல்லமாட்டாமையின், ஆண்டெய்துஞ் சித்திகட்குக் காரணம் முறையானெய்தும் பலவேறுவகைப்பட்ட சத்திநிபாதமேயாமென உணர்க.

இங்ஙனமாகலாற் புத்தியின் குணமாகிய ஞானத்தானெய்தும் பிரத்தியஞ் சித்தியெனத் தொகையான் ஒன்றும், ஊகித்தன்முதலிய காரணவேறுபாடுபற்றி வகையான் எட்டும், பூதமுதலிய தானவேறுபாடுபற்றி விரியான் எண்பதுமாயவாறு கண்டுகொள்க.

வைராக்கியம்

இனி, வைராக்கியங் காரணவேறுபாட்டாற் பத்துவகைப்படும். அவையாவன :—

பிணி முதலியவற்றான் வருந்துவோரை நோக்கியவழி, எம்முடம்பும் இவ்வியல்பிற்றன்றே ; இதன்பொருட்டு உண்டி முதலியன தேடி வருந்துதலாற் பயனென்னையென வரும் வெறுப்பு ஒன்று.

ஆத்தியான்மிகமுதலிய மூவகைத் துக்கத்தான்வரும் வெறுப்பு மூன்று.

பொருளை ஈட்டலுங் காத்தலுமுதலியவற்றானெய்தும் வருத்தத்தைநோக்கி வரும் வெறுப்பு ஒன்று.

நட்டார்முதலியோரை இழந்தவழி அழுது வருந்தி இங்ஙனம் வருந்துதற்குக் காரணம் நட்புச்செய்தலன்றே யென்று எண்ணுதலான் வரும் வெறுப்பு ஒன்று.

காமுகன் தன்மனையாண்மாட்டு வெறுப்புநிகழ்தற்கு ஏதுவாயதொன்றனைக் கண்டுழி அதனான்வரும் வெறுப்பு ஒன்று.

ஒருநாளையுண்டி சுருங்கினும் வாட்டமுறுவதாகிய இவ்வுடம்பு எத்துணைக்காலம் ஓம்பினும் நிரம்புமாறில்லையென்று எண்ணுதலான்வரும் வெறுப்பு ஒன்று.

இழிந்தோர்பாற் சென்றுநின்று இரத்தன்முதலியவற்றிற்கு மனஞ்செல்லாமையான்வரும் வெறுப்பு ஒன்று.

இவற்றுளொன்றானும் இன்றி உம்மைப்பிறப்பிற்செய்த தவவிசேடத்தான்வரும் வெறுப்பு ஒன்று. ஆக வைராக்கிய வகை பத்துங் கண்டுகொள்க. இன்னும் வெவ்வேறு காரணங்களெல்லாம் இவற்றுள்ளே அடங்கும்.

இப்பத்துவகை வைராக்கியத்தான்வருந் துட்டியும் அவற்றாற் பத்துவகைப்படும். துட்டியாவது வெறுப்புநிகழ்ந்தமையான் உடம்புமுதலியவற்றை ஓம்புதற்பொருட்டு வருங் கவலையின் நீங்கி மகிழ்ச்சியெய்துதல். இப்பத்துவகைத்துட்டியும் மேற்கூறிய பூதமுதலிய முத்தித்தானம் பத்திற்கும் ஏதுவாதல்பற்றி, ஒரோவொன்று பப்பத்தாய் விரியான் நூறுமெனக் கொள்க.

ஐசுவரியம்

இனி, ஐசுவரியம் அணிமா மகிமா முதல் எட்டுவகைப் படும். அவற்றுள், அணுவினும் அதிசூக்குமவடிவுற்று நிற்றல் அணிமாவென்னுஞ் செல்வம்.

மேருவினும் மிகப்பெரிய வடிவுற்றுநிற்றல் மகிமாவென்னுஞ் செல்வம்.

நீர்முதலியவற்றின் இயங்கினும் அழுந்துதலின்றிக் காற்றினுங் கடுநடைத்தாய் மெல்லியவடிவுற்று நிற்றல் இலகிமாவென்னுஞ் செல்வம்.

மனத்தான் விழையப்பட்டன அனைத்தும் விழைந்தவாறே பெறுதல் பிராத்தியென்னுஞ் செல்வம்.

சங்கற்பமாத்திரையான் ஆயிரம் மகளிரைப் படைத்து அவ்வாயிர மகளிரோடும் ஆயிரம்வடிவாய்நின்று கிரீடித்தல் பிராகாமியமென்னுஞ் செல்வம்.

பிரமன்முதலியோர்மாட்டுந் தன்னாணைசெலுத்தி அவராற் பூசிக்கப்படுதல் ஈசத்துவமென்னுஞ் செல்வம்.

உலகமுழுவதையுந் தன்வசமாக்குதலும், உலகத்தை உண்டாக்குதலும் வசித்துவமென்னுஞ் செல்வம்.

விடயங்களைநுகர்ந்தும் அவற்றிற் றொடக்குண்ணாமை கரிமாவென்னுஞ் செல்வம்.

இவ்வெண்வகைச் சித்தியுள் முன்னையமூன்றும் உடம்பானும், பின்னையவைந்தும் மனமுதலியவற்றானும் பெறப்படுவனவென்று உணர்க.

பேய்களுக்கு இவ்வெட்டும் நிலவுலகத்தை வியாபித்துக் கூறியவாறே உள்ளன. அரக்கருலகத்துள்ளார்க்கு நீருலகத்தையும் வியாபித்து இருமடங்கும், இயக்கருலகத்துள்ளார்க்குத் தீயுலகத்தையும் வியாபித்து மும்மடங்கும், காந்தருவவுலகத்துள்ளார்க்கு வாயுவுலகத்தையும் வியாபித்து நான்மடங்கும், இந்திரவுலகத்துள்ளார்க்கு ஆகாயவுலகத்தையும் வியாபித்து ஐந்துமடங்கும், சோமலோகத்துள்ளார்க்கு மனத்தினையும் வியாபித்து ஆறுமடங்கும், பிரசாபதியுலகத்துள்ளார்க்கு ஆங்காரத்தையும் வியாபித்து எழுமடங்கும், பிரமலோகத்துள்ளார்க்குப் புத்தியையும் வியாபித்து எட்டுமடங்கும் ஏற்றமாயுள்ளனவாகலான், எண்வகைச் செல்வமும் இங்ஙனம் ஒரோவொன்று எவ்வெட்டாய் விரியான் அறுபத்துநான்காமெனக் கொள்க.

இருகூற்றுப் பத்துவகைப்பட்ட தன்மமுடையார்க்கு எண்வகைஞானத்துள் ஒருஞானம் உண்டாம்; ஞானத்தானே பத்துவகை வைராக்கியத்துள் ஒருவைராக்கியம் உண்டாம்; வைராக்கியத்தானே எண்வகைச் செல்வமும் உளவாம்; ஆகலின், இவை ஒன்றற்கொன்று ஏதுவாமாறு அறிக.

அதன்மம்

இனி, இவ்வணிமாமுதலிய ஐசுவரியம் பெற்றார் அகங்காரஞ் செருக்கெய்தி யோகநெறியைக் கைவிட்டு விடயங்களிற் றுவக்குண்டு கிடப்பாராகலின், அதுகாரணமாக அதன்மமுண்டாம். அதுவும் பத்துவகைப்படும். அவையாவன:— கொல்லாமைமுதலிய பத்துவகைக்கும் மறுதலையாகிய, கொலை பொய் களவு பிறர்மனைநயத்தல் அழுக்காறு வெகுளி வழிபடாமை மாசுண்டல் செற்றம் கோட்டம் என்பனவாம்.

அஞ்ஞானம்

இனி, அதன்மத்தால் அஞ்ஞானமுண்டாம். அது, தமமும், மோகமும், மாமோகமும், தாமிசிரமும், அந்ததாமிசிரமுமென்று ஐவகைப்படும்.

அவற்றுள் தமமாவது, ஆன்மாவல்லதனை ஆன்மாவென மயங்குதல். அதுவும் மதவேறுபாட்டான் மேற்கூறிய பூதமுதலிய பத்தினையும்பற்றி நிகழ்ந்து பத்துவகைப்படும்.

மோகமாவது, அணிமாமுதலிய எண்பெருஞ்செல்வமே மேலாகிய உறுதிப்பயனென மயங்குதல். அதுவும் அணிமாமுதலிய எட்டினும் நிகழ்ந்து எட்டுவகைப்படும்.

மாமோகமாவது, விருப்புச்சத்தம் வெறுப்புச்சத்தமுதலிய பத்தினும் இதுவே பொருளென மயங்குதல்.

தாமிசிரமாவது, உயர்ந்தனவும் இழிந்தனவுமாகிய இருகூற்றுச் சத்தமுதலிய பத்தினையும், அணிமாமுதலிய எண்பெருஞ்சித்தியினையும் பெறுதற்குரிய சாதகஞ்செய்துழி, அவை பெறாமையானுதல் பெற்றிழத்தலானுதல் வருந்துதல்.

அஃது அப்பதினெட்டும்பற்றி நிகழ்ந்து பதினெட்டு வகைப் படும்.

அந்ததாமிசிரமாவது, இருகூற்றுச் சத்தமுதலிய பத்தினையும், அணிமாமுதலிய எட்டினையும் ஒருயோகி அநுபவிக்குங்காலை, அவற்றான்வரும் இன்பத்தினை அவனினும் மேற்பட்ட மற்றொருயோகி கவர்ந்துழி, அதனான் வருந்துதல். அதுவும் அப்பதினெட்டும்பற்றி நிகழ்ந்து பதினெட்டு வகைப்படும்.

இங்ஙனந் தமத்தின்வகை பத்தும், மோகத்தின்வகை எட்டும், மாமோகத்தின்வகை பத்தும், தாமிசிரத்தின்வகை பதினெட்டும், அந்ததாமிசிரத்தின்வகை பதினெட்டுமாக விரியான் அஞ்ஞானம் அறுபத்துநான்காமென்று உணர்க.

அவைராக்கியம்

இனி, அஞ்ஞானத்தான் அவைராக்கியமாகிய ஆசையுண்டாம். அது வைராக்கிய மறுதலையாய், அவ்வாற்றான் நூறுவகைப்படும்.

இனி, அஞ்ஞானம் அறுபத்துநான்கும், அவைராக்கியம் நூறும், மனமும் ஆங்காரமும் வாக்காதியைந்துஞ் சுரோத்திராதியைந்துமென்னும் பன்னிரண்டுமாகிய நூற்றெழுபத்தாறனும் அநைசுவரியத்திற்கேதுவாகிய அசத்தியென்னும் வலியின்மை உண்டாம். அவ்வசத்தி அவ்வக் காரணவேறுபாட்டான் நூற்றெழுபத்தாறுமாறு கண்டுகொள்க.

அநைசுவரியம்

இனி, அவ்வசத்தியானே அநைசுவரியமென்னும் வறுமை உண்டாம். அஃது அணிமாமுதலிய எட்டுக்கும் மறுதலையாய் எட்டுவகைப்படும்.

இங்ஙனம் முறையானே தன்மவகைபத்தும், ஞானவகை எண்பதும், வைராக்கியவகை நூறும், ஐசுவரியவகை அறுபத்துநான்கும், அதன்மவகை பத்தும், அஞ்ஞானவகை அறுபத்துநான்கும், அவைராக்கியவகை நூறும்,

அனைசுவரியவகை எட்டுமாக நானூற்று முப்பத்தாறும், அசத்திவகை நூற்றெழுபத்தாறும் உளப்படப் புத்திதத்துவவிருத்தி விரியான் அறுநூற்றுப்பன்னிரண்டாமென்றுணர்க.

அங்ஙனம் அனைசுவரியமாகிய வறுமையுடையானுக்கு மீளத் தன்மத்திற் கருத்துச் செல்லும். இங்ஙனமாகலின், புத்திதத்துவமாகிய சக்கரத்தில் தன்மமுதலிய பாவகமாகிய அறங்கள் எட்டினது முடிவுகாணமாட்டாது மறித்து மறித்தும் உழிதருவன் புருடனென்று அறிக.

ஆங்காரதத்துவம்

இனிப், புத்தி தத்துவத்தான் விடயத்தை நிச்சயித்தல், இஃது இன்னதெனெ நிச்சயிப்பேன் யான் என்று ஒருப்பட்டெழுந்தாலன்றி, உண்டாகாமையின், அங்ஙனம் ஒருப்பட்டெழுதற்குக் கருவியாய்ப், புத்தியினின்றும் ஏனைய இரண்டு குணமுங் குறைந்து இராசதமிக்குத் தோன்றுவது ஆங்காரமென்னுந் தத்துவமென் றுணர்க.

அற்றேல், ஒருப்பட்டெழுதலுந் துணிதலேயாகலின், புத்தியின் றொழிற்பாடாகிய துணிதலோடு இதனிடை வேற்றுமையின்மையின், புத்திதத்துவமேயமையும்; ஆங்காரமொன்றுகோடன் மிகையாமாலெனின்,—அற்றன்று; புத்தியின்றொழிற்பாடாகிய துணிபு விடயத்தின்கண்ணதாய், இது குடம் இஃதாடையெனப் பொருடோறும் வேறுவேறாய், இஃதென்னும் வடிவிற்றாய் நிற்பது. ஆங்காரத்தின் றொழிற்பாடாகிய துணிபு புருடன்கண்ணதாய், விடயந்தோறும் யான் நிச்சயிப்பேனென ஒன்றாய், யானென்னும் வடிவிற்றாய் நிற்பது. இங்ஙனந் தொழிற்பாடிரண்டற்குந் தம்முள் வேற்றுமை பெரிதாகலின், இருவேறுவகைப்பட்ட தொழிற்பாட்டிற்குக் கருவி ஒன்றுதல் பொருந்தாமையான், புத்தியின் வேறாகிய ஆங்காரதத்துவம் மிகையாமாறு யாண்டையதென்க.

அல்லதூஉம், சாத்துவிகக்கூறு மிக்குப் பரிணமித்தாலன்றி இஃது இன்னதெனத் துணிந்தறிதற்குக் கருவியாத-

லும், இராசதக்கூறு மிக்குப் பரிணமித்தாலன்றி ஒருப்பட்டெழுதலுங் கூடாமையானும் இருவேறுதொழிற்கும்ஒன்றே கருவியாமென்றல் பொருந்தாமை யறிக.

இவ்வாங்காரங் கருவிக்காரகமாயினுங் கலைபோல வினைமுதலாதற்கேதுவாய்ச் சிறப்புவகையான் நிச்சயிப்பேன் யான் என நிற்றலின், உபசாரத்தால் வினைமுதற்காரகமெனப்படுமாகலானும், அது விடயங்கட்கு எதிர்முகமாய்நிற்கும் புத்தியின்வேறாதல் அறிக. இவ்வாங்காரமும் புத்திதத்துவமுதலியனபோல ஆன்மாக்கடோறும் வெவ்வேறாய்ப் பலவாம். அற்றாகலினன்றே, ஒருதன்மையானன்றி, ஒருவன் யான் செல்வேனெனவும், ஒருவன் யான் உண்பேனெனவும், ஒருவன் யான் அறிவேனெனவும் அவரவர் வெவ்வேறாய், ஒருப்பட்டெழுவதூஉமென்க.

இவ்வாங்காரஞ் சாத்துவிகம் மிக்கு ஏனையிரண்டுங் குறைந்தகூற்றில் தைசதவாங்காரமென்றும், இராசதம் மிக்கு ஏனையிரண்டுங் குறைந்தகூற்றில் வைகரியாங்காரமென்றும், தாமதம் மிக்கு ஏனையிரண்டுங் குறைந்தகூற்றிற் பூதாதியாங்காரமென்றும் பெயர்பெற்று மூவகைப்படும்.

இவற்றுள், தைசதத்தின் மனமும், சுரோத்திரமுதலிய ஞானேந்திரிய மைந்துந் தோன்றும். வைகரியின் வாக்குமுதலிய கன்மேந்திரியமைந்துந் தோன்றும், பூதாதியிற் சத்தமுதலிய தன்மாத்திரையைந்துந் தோன்றுமென் றறிக.

அவற்றுள், மனமாவது வாயின்மாத்திரையான் நிருவிகற்பமாயறிந்த விடயப்பொருளிற் சங்கற்பவிகற்பம் நிகழ்தற்குக் கருவியாய் நிற்பது.

சங்கற்பமாவது இஃது யாதாகற்பாற்றென ஒன்றன் குணங்களைத் தூக்கிச் சிந்தித்துப், பின்னர் முன் அநுபவித்தறிந்த வாதனைபற்றிக் குணங்கள் இன்னவாகலின், இக்குணங்களையுடைய பொருள், குடமாகற்பாற்று ஆடையாகற்பாற்றென ஒன்றனை நினைக்கும் நினைவு.

விகற்பமாவது அங்ஙனம் நினைந்தபின்னர், இதுகுடமோ அன்றோ வென்று எண்ணும் ஐயம். ஐயநினைவு நிகழ்ந்தன்றி,

இஃது இன்னதாகற்பாற்றென்னுஞ் சங்கற்பநினைவுமாத்திரையானே நிச்சயம்பிறவாமையின், சங்கற்பநினைவின்பின் ஐயம் ஒருதலையான் நிகழுமெனக் கொள்க.

இதனானே சங்கற்பநினைவிற்கும் விகற்பநினைவிற்குங் காலவேறுபாடு மாத்திரையேயன்றிப் பயன்வேறுபாடின்மையின், மனம் ஒன்றே சங்கற்ப விகற்பமென்னும் இரண்டு தொழிற்பாட்டிற்குங் கருவியாமாறு என்னையென்னும் ஆசங்கைக்கிடமின்மை உணர்க; ஈண்டுப் பயன்வேற்றுமைபற்றித் தொழிற்பாட்டிற்கு வேற்றுமைகோடலின்.

அற்றாயினும், இஃது யாதாகற்பாற்றெனக் குணங்களைத் தூக்கிச் சிந்திக்கும் நினைவிற்கு நிருவிகற்பக்காட்சிமாத்திரையே காரணம். இன்னதாகற்பாற்றென்னுஞ் சங்கற்பநினைவிற்குத் தூக்கிச் சிந்திக்கும் நினைவின் பின் வெளிப்படும் வாதனை காரணம். இவ்விருவகைநினைவுங் காலமாத்திரையானன்றிக் காரணத்தானுந் தம்முள் வேறுபாடுடைமையின், இவ்விரண்டற்கும் மனம் ஒன்றே கருவியாதல் சாலாதெனின் அஃதொக்கும். அங்ஙனமாயினும் பயனால் வேறுபாடின்மையின், மனமே அவத்தைவிசேடத்தாற் சித்தமென விருத்திப்பட்டுநின்று அங்ஙனந் தூக்கிச் சிந்திக்குமென் றுணர்க.

இதனானே மனத்தின்விருத்தியாகிய சித்தமொன்று உண்டென்பது பெற்றாம். அஃது ஏனைத்தத்துவங்கள் போலப் பரிணாமமன்மையின், மனத்தின் வேறாக வைக்கற்பாற்றன்றென்னுங் கருத்தால், [1]"சிந்தைநினை வையம் வந்து தரு மனமொழிய வகுப்பொணாதே" என்றார் புடைநூலாசிரியரும். "சிந்தைநினை வையம் வந்துதரும்" என்பதனைச், "சிந்தை நினைவு வந்து ஐயந்தரும்" என மாறுக. "சிந்தை நினைவுவந் தையந்தரு" தலாவது, சித்தத்தின் றொழிற்பாடாகிய அங்ஙனந் தூக்கியெண்ணும் நினைவுநிகழ்ந்து வாதனையை வெளிப்படுத்துமுகத்தான் ஐயநினைவைத் தோற்றுவித்தல்.

இதனானே அந்தக்கரணம் மூன்றெனக்கொண்டு, குணதத்துவத்தை மூலப்பகுதியின் வேறுவைத்தெண்ணி, மூலப்

[1]சிவப்பிரகாசம்—43.

பகுதிக்குக்கீழ்த் தத்துவம் இருபத்துநான்கெனத் தொகை கொள்ளுவாரும், குணதத்துவத்தை மூலப்பகுதியுளடக்கி, உபகாரத்தற் சிறப்புப்பற்றிச் சித்தத்தை மனத்தின் வேறு வைத்தெண்ணி, அந்தக்கரணம் நான்கெனக் கொண்டு மூலப் பகுதிக்குக்கீழ்த் தத்துவம் இருபத்துநான்கெனத் தொகை கொள்ளுவாரும், சித்தமும் மனமும் ஒன்றாகவைத்து, மூலப் பகுதியையுங் குணதத்துவத்தையும் ஒன்றாகவைத்தெண்ணி, இருபத்துநாலாந் தத்துவம் மூலப்பகுதியெனத் தொகை கொள்ளுவாருமெனப் பலதிறத்தர் ஆசிரியர். அவையெல் லாம் பொருளான் வேறுபாடின்மையின், தம்முண் முரா ணமை யறிக.

இஃதறியாதார் அந்தக்கரணம் மூன்றெனத் தொகை கொண்டு, சித்தமென்பதொன் றில்லையென்பர். சித்தமில்லை யாயிற் கண்கண்டபொருள் எல்லாவற்றினுஞ் சங்கற்பவிகற் பம் நிகழ்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் நிகழாமைக்குக் காரணம் வேறின்மையின், நிருவிகற்பமாய்க்கண்டபொருள் பலவற் றுள்ளும், இஃது யாதாகற்பாற்றெனை ஒன்றனைத் தூக்கி யெடுத்துத் தன் காரணமாகிய மனத்திற்குக் கொடுக்குங் கருவியாகிய சித்தம் ஒருதலையான் வேண்டப்படுமாறு அறிக. ஆண்டு அறிதல்வேட்கையே காரணமெனின்,—கெட்டபொரு ளைத் தேடி நெறிச்செல்வோனுக்கு நெறியிடைக் கண்ட பொருள்களின் அறிதல்வேட்கையின்றியும் அறிவுநிகழ்த லான் ஆண்டு அறிதல்வேட்கை காரணமன்மையானும், ஆண் டுக் கன்மங்காரணமெனின், கன்மங் கருவித்துணையாதலின் றித் தானே காரணமாகாதென்பது மேற்காட்டினுமாகலா னும், வேறுகாரணமின்மையானும் ஆண்டு மனத்தின் அவத்தைவிசேடமாகிய சித்தமே காரணமெனக் கொள்க.

அற்றேல், வழிநூலாசிரியர், [1]"சித்தமா மவ்வி யத்தஞ் சிந்தனை யதுவுஞ் செய்யும்" எனச் சித்தத்தை அவ்வியத்தத் தின் அவத்தை விசேடமாகவைத்தோதியது, "மனமொழிய வகுப்பொ ணுதே" என்றோதியதனேடு முரணும் பிற

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—கசஅ.

வெனின்,—மாறாது; அவ்வியக்தத்தின் காரியமாகிய அந் தக்கரணங்களும் அவ்வியத்தமென்று உபசரித்துக்கூறப்படு மென்னுங் கருத்தான் அவ்வாறு கூறினரென்க. அற்றாயி னும், சிவப்பிரகாசத்திற் கூறுமாறுபோலச் சித்தத்தை மனத் தின்பின்வைத் தோதாது குணதத்துவத்தைச் சாரவைத் தோதியது மலைவாம்பிறவெனின்,—ஆகாது; செய்யுளாக லின், அங்ஙனம் முறைபிறழவைத்தாரென்க. [1]"அந்தமனம் புத்தியுட னங்காரம்" என்றற்றொடக்கத்து நூல்களின் மனம் ஆங்காரங்கட்கு இடையே புத்தியைவைத்ததும் அவ்வாறெனக் காண்க.

இஃதறியாதார் [2]"பற்றியது நிச்சயித்துப் பல்கா லெழுந் திருந்தங் - குற்றதுசிந் திக்கு முணர்" என்றிங்ஙனம் வைத் ததே முறைபோலுமென மயங்கிப் புத்திநிச்சயித்தபின் ஆங் காரம் ஒருப்பட்டெழுமென்றும், ஒருப்பட்டெழுந்தபின்னர்ச் சித்தஞ் சிந்திக்குமென்றுங் கொள்வர். சித்தஞ் சிந்தித்தபின் னன்றிச் சங்கற்பவிகற்பங்கள் பிறவாவென்பதூஉம், ஆங் காரம் ஒருப்பட்டெழுந்தபின்னன்றி நிச்சயம்பிறவாதென் பதூஉம் ஈண்டுக் கூறியவாறுபற்றி அறிந்துகொள்க.

அற்றேல், நினைத்தற்பொதுமைபற்றிச் சித்தம் மனத் தின்விருத்தியாய் அதனுள் அடங்குமென்றாற்போலத், துணி தற்பொதுமைபற்றி ஆங்காரமும் புத்தியின்விருத்தியாய் அதனுள் அடங்குமெனவமையும், பரிணாமமென்றல் பொருந் தாதெனின்,—அற்றன்று; மனஞ்சித்தங்களின் றொழிற்பா டாய இருவேறுவகைநினைவும் விடயத்தின்கண்ணவாய் நிற்ற லின், தம்முள் வேறுபாடு முன்கண்டநுபவித்த வாதனை வெளிப்படுதற்கு முன்னிகழ்தலும் பின்னிகழ்தலு மாத்திரை யேயன்றிப் பிறிதின்மையின், ஆண்டுச் சித்தம் மனத்தின் விருத்தியாய் அதனுள் அடங்குமென்பதொக்கும்; ஈண்டு அவ்வாறன்றி ஆங்காரத்தின் றொழிற்பாடாகிய துணிபு யான் இன்னனாவனென்னும் வடிவிற்றாய்ப் புருடன்கண்ணே நிகழ் வதூஉம், புத்தியின் றொழிற்பாடாகிய துணிபு இஃது

---

[1] நெஞ்சுவிடுதூது—௪௯.   [2] உண்மை விளக்கம்—௧௯.

இன்னதென்னும் வடிவிற்றாய் விடயத்தின்கண்ணே நிகழ் வதாஉடமாகிய தம்முள் வேறுபாடு பெரிதாகலின், ஆங்காரம் புத்தியின்விருத்தியாய்ப் புத்தியுளடங்குமென்றல் சாலாமை யறிக.

மனத்தத்துவம்

இனி, வாதனைபற்றிநிகழுஞ் சங்கற்பவிகற்பமாகிய தொழிற்பாடு மனத்திற்கேயாகலின், ஒருகுடத்தை எதிரே காட்டி இது குடமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளென்று ஒருவ னுணர்த்தவுணர்ந்தவன் மற்றொருகுடத்தைக் கண்டவழி, அவ்வாசனையான் ஒப்புமைபற்றி இதுவுங் குடமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளென்றுணர்ந்துகோடற்கும், முன்காணப் பட்டவனைப் பின்கண்டவழி, அவனேயிவனென்றுணர்ந்து கோடற்கும் ஏதுவாகிய கருவி மனமேயென்றுணர்க.

நையாயிகர்முதலியோர் இன்னோரன்னவற்றிற்குக் கார ணஞ் சாமானியக்காட்சியென்றும், சாமானியக்காட்சியாவது ஒருகுடத்தைக் கண்டபொழுதே சாதிபற்றி எல்லாக்குடத் தையுங் காண்டல் என்றுங் கூறுவர். ஒருகுடத்தையுணர்ந்த பொழுதே எல்லாக்குடத்தையும் உணர்ந்தானுபின் அவ்வள வினும் முற்றுணர்வினனுதல் வேண்டும். அஃதவர்க்குங் கருத் தன்மையான், அது பொருந்தாமையறிக.

இன்னும், அவர் ஐம்பொறிகளுந் தத்தம் விடயங்களை ஒருங்குணராது ஒரோவொன்றாகவுணர்தற்குக் காரணம் அவ் வப்பொறிகளோடு மனத்திற் குளதாகிய சையோகமேயாக லின் மனந் தூலப்பொருளாயின், ஐம்பொறியினும் ஒருங்கு சையோகமாதற்கிழுக்கின்மையின், அவை ஒருங்குணர்தல் வேண்டும். அஃதின்மையான் அதிசூக்குமமாகிய அணுவள விற்றாய் நிற்பது மனமெனவும், அங்ஙனமாகலான் அது நித் தப்பொருளெனவுங் கூறுவர். அது பொருந்தாது; ஆங்காரத் திற்றோன்றிய மனம் ஆங்கார மீறாகிய தத்துவங்களைநோக்கித் தூலமாதலுடைமையானும், ஐம்பொறிகள் ஒரோவொன்றா யுணர்தற்குக் காரணம் வித்தையாற் சிறிதேவிளங்கி அது வதுவாய் அழுந்தியறிவதாகிய ஆன்மாவின் ஞானசத்தி எல்

லாத்தத்துவங்களையும் ஒருங்கே அதிட்டிக்கமாட்டாது ஒரோ வொன்றுய திட்டித்தலே யாகலின், ஆண்டு மனச்சையோகமே காரணமன்மையின், அதுபற்றி மனம் அணுவென்றல் சாலா மையானு மென்க.

மனம் நாட்டின்கண் நிகழ்வனவற்றைச் சென்றறிந்து வந்து வேந்தர்க்குப் புலனாகச்செய்யும் ஒற்றர்போலப், புற விந்திரியங்களான் அறிந்த விடயத்தை இடையேநின்று பற்றி வாங்கிப் புத்தியின் எதிர்விம்பமாய்த் தோன்றுமாறு கொண்டுய்க்கும் அகவிந்திரியமாய்க், காகத்தின்கண்மணி போல அகம்புறமாகிய ஈரிடத்தினும் விரைந்துசெல்லுஞ் சதாகதியுடையதாய் நிற்பதாகலின், புறவிந்திரியங்களோ டொப்பத் தானுஞ் சாத்துவிகாகங்காரத்தினின்றும் அவற் றிற்கு முந்தித்தோன்றுமென்றல் பொருந்துமாறு அறிக.

இனி, [1]"மருவிய பொறியி லொன்றும் மாபூத மைந்தி லொன்றுங் - கருவிக ளொன்று நீங்காக் கலாதிக ளோந்துங் கூடி - யொருபுல னுகரும்" என்றதுபற்றி ஒருவிடய நுகர்ச்சிக்கண் அவ்வத் தத்துவங்களின் றொழிற்பா டெல்லாம் ஒருங்கேநிகழுமென்பாரும் உளர். "கூடி - யொருபுலனுகரும்" என்றதற்குத் தாற்பரியம் ஒருவிடயத்தின்கண் அவ்வத்தத் துவங்களெல்லாம் முறையான் நிகழ்ந்தபின்னர் அஃது ஆன் மாவுக்குப் புலனாமென்பதேயா மாகலானும், அங்ஙனங் கொள்ளாக்கால் அவை ஒன்றற்கொன்று ஏதுவாதல் பொருந் தாமையானும், ஒன்றற்கொன்று ஏதுவாகாதவழி, அவ்வத் தத்துவங்களின் றொழிற்பாடு நிகழாதென்பது [2]மேற் காட்டினுமாகலானும், ஒருவிடயத்தைப் புறவிந்திரியம் பொது வகையான் முன்னுணர, அதன்பின் அவ்விடயத்தை அகவிந் திரியமாகிய மனம் பற்ற, அதன்பின் ஆங்காரம் ஒருப்பட் டெழ, அதன்பின்னர்ப் புத்தி நிச்சயிக்குமென்பதே முறை யெனக்கொள்க. அங்ஙனமன்றி ஒருங்கே தொழிற்படுமென் றல் காலநுட்பமறியாதார் கூற்றேயாமென் றொழிக.

---

[1]சிவப்பிரகாசம்—63.　　[2]இந்நூல் பக்கம்—உஉக.

ஞானேந்திரியம்

இனிச், சாத்துவிக அகங்காரத்தினின்றும் மனத்தின் பின்னர் முறையானே தோன்றுவனவாகிய ஞானேந்திரியமாவன:—செவி, துவக்கு, நோக்கு, நாக்கு, துண்டம் என்பனவாம்.

செவிமுதலிய இடங்களின்பெயர் ஆகுபெயராய் அவ்வவிடங்களை அதிட்டித்துநிற்கும் இந்திரியங்கட்காயின. இந்திரியம் பொறி வாயில் என்பன ஒருபொருட்கிளவி.

இவையைந்தும் ஆன்மாவின் ஞானசத்தியான் அதிட்டிக்கப்பட்டுப் பொருள்களை விசேடணவிசேடிய வியல்புபற்றி அறியுமாறின்றி, நிருவிகற்பமாயறியுங் கருவியென் றுணர்க. இவை அறிகருவியாகலாற் சாத்துவிக அகங்காரத்தினின்றுந் தோன்றினவாதல் பொருத்தமுடைமை அறிக.

உலகாயதர் முதலியோர் செவிமுதலிய இடங்களே இந்திரியமென்பர். செவிடனுக்குச் செவியுள்ளதாகவும் ஓசை கேளாமையின், அது கேளாமைக்குக் காரணஞ் செவியென்னும் உறுப்பின்வேறாய் அதனையதிட்டித்துநிற்கும் இந்திரியமில்லாமையேயன்றிப் பிறிதின்மையாற் செவியென்னும் உறுப்பு இந்திரியமாகாதென்பது எல்லார்க்கும் விளங்கிக் கிடந்தவாறு அறிக. இதுபற்றி ஏனையிந்திரியங்களும் அவ்வவிடங்களின் வேறாதல் கண்டுகொள்க.

கண்ணிந்திரியம்

இன்னும், கண்ணிந்திரியஞ் சென்றியைந்து விடயத்தையறிவதன்றி, நின்றவாறேயறிதல் கூடாமையாற் கண்ணென்னும் உறுப்பு நின்றவாறு நிற்றலேயன்றிச் சென்றிசையுமாறின்மையானும் உறுப்பினை இந்திரியமென்றல் பொருந்தாமையறிக.

அற்றேல் கண்ணிந்திரியஞ் சென்றியையவேண்டா, அபிமுகமாத்திரையானே காணுமென்றுறப்படும் இழுக்கென்னையெனின்,—அற்றன்று; துவக்குமுதலிய இந்திரியங்கள் அவ்வப்புலனோடியைந்தன்றி அறியுமாறின்மை காண்டுமாகலிற்

கண்ணும் அவைபோலப் புறவிந்திரியமாகலின், பொருளோ டியைந்தன்றிக் காண்டல்கூடாதென்பது உணர்ந்துகொள்க.

அல்லதூஉம், அபிமுகமாத்திரையானே காணுமாயின், சுவர்க்கு அப்பாலுள்ளபொருளையுங் காணல்வேண்டும். கண்ணுக்கும் பொருளுக்கும் இடையேநின்ற சுவர் அபிமுகமாதற்குத் தடையாதலிற் காணாதெனின், அஃதங்ஙனமாயினும், அபிமுகமாதலின்றிப் பின்பக்கத்துளவாகிய பொருள்களை அபிமுகமாய்நின்ற கண்ணாடியின் எதிர்விம்பமாகக்காணுதல் காண்டும்; ஆண்டு அபிமுகங்காரணமென்றல் பொருந்தாமையின், இயைபே காரணமெனக்கொள்க.

அற்றேல், பின்பக்கத்துள்ள பொருளைக் கண்ணிந்திரியங் கண்ணாடியின் இயையுமாறு எங்ஙனமெனின், கூறுதும்:- குடத்தின் நீர்முதலியவற்றிற் பிரதிபலித்த ஞாயிற்றின் கிரணம் மனைக்குள்ளாகிய சுவரிற் சென்றியையுமாறுபோலக் கண்ணிந்திரியத்தினொளி கண்ணாடியிற் பிரதிபலித்து நின்று பின்பக்கத்துள்ளபொருளைச் சென்றியையுமென்று உணர்க. இங்ஙனமாகலின், விம்பத்தின் முகமே கண்ணாடியினின்று காணப்படுமெனவும், அதனை எனது முகமெனக் காண்டல் உண்மைக்காட்சியேயாமெனவும், கண்ணாடிக்குண் முகமின்மையின் விம்பத்தின்முகமே ஆண்டு வேறு போல விளங்குமெனவும், கண்ணாடியினகத்துள்ளதுபோலத் தோன்றுதலும் விம்பத்தினளவிற்குச் சிறிதுபெரிதுபோலத் தோன்றுதலுமாத்திரையே பொருந்துமாறுபற்றி மயக்கக்காட்சியெனப்படுமெனவும் அறிக.

இவ்வாறன்றிக் கண்ணாடியின் வேறு முகமுண்டாமெனின், அஃதுண்டாதற்குக்காரணம் ஆண்டின்மையானும், உண்டெனக்கொள்ளினும் நகைத்தன்முதலிய சேதனத்தொழில் ஆண்டு நிகழ்தற்குக் காரணமின்மையானும் அது பொருந்தாமை அறிக.

அன்றியும், இருளினிடத்துளதாகிய புனலினும் எதிர்விம்பமாய் முகங்காணப்படுதலின், அது விம்பத்தின்வேறென்பார்க்கு ஆண்டுப் பிரகாசமின்மையின், காண்டல்செல்லா

தாகல் வேண்டும். எமக்காயின், விம்பத்திற்குப் பிரகாசக் கூட்டரவுண்மையின், அதுவே புனற்கண் அதுபோலத் தோன்றுதலின், மூரணுமாறில்லையென்க.

அற்றேல், வேறெனக்கொள்வார்க்கும் விம்பத்திற்குரிய பிரகாசமே எதிர்விம்பத்தைக் காண்டற்கும் ஏதுவாமென்றுற் படும் இழுக்கென்னை யெனின்,—அற்றன்று; அவ்வவற்றைக் காண்டற்கு அவ்வவற்றிற் பற்றிய பிரகாசமே காரணமென் பது யாண்டும் நியமமாகக்காணப்படுதலானென்க. இதனானே புனன்முதலியவற்றின் முகந்தோன்றுதல் மயக்கக்காட்சி யென்பார் மதமும் மறுக்கப்பட்டது; மயக்கக்காட்சியும் ஆண் டுப் பிரகாசமில்வழி நிகழாமையானென்க. நிகழுமாயின், திணிந்தவிருளினுங் கயிற்றைக் கண்டு பாம்பென மயங்குதல் வேண்டுமென் றொழிக.

இன்னும், கண்ணிந்திரியஞ் சென்றியைந்து காண்ட லன்றி, எதிர்முகமாத்திரையானே காணுமாயின் ஆண்டு விசேடமின்மையின், சேய்மைக்கட்கண்டபொருளும் அணி மைக்கட்கண்ட பொருள்போல விளங்குதல்வேண்டும். அஃ தின்மையானுஞ் சென்றியைந்துகாணுமென்பதறிக. சென் றியைந்துகாணும்வழி, விளக்கினொளி சேய்மைக்கட் செல்லச் செல்லச் சிறுகுதல்போலக் கண்ணொளியுஞ் செல்லச்செல்லச் சிறுகுதலின், அங்ஙனங் காண்டல் பொருந்துமாறறிக.

அற்றேல், கண்ணிந்திரியம் எதிர்முகமாத்திரையானன் றிச் சென்றியைந்துகாண்பதாயின், மரத்தின் நுனிக்கொம் பினையும், சேய்மைக்கண்ணதாகிய சந்திரனையும் ஒருங்கு காண்டலும் ; பளிங்குமுதலியவற்றின் உள்வைத்தபொரு ளைத் தடையின்றிக்காண்டலுங் கூடுமாறென்னையெனின், கூறுதும் :—கண்முதலிய இந்திரியங்கள் விளக்கொளிபோல விடயத்தின் இயைந்தன்றி விளக்குதலின்மையானும், இயைபு வேண்டாதவழிச் சுவர்முதலியவற்றான் மறைந்த பொருளையுங் காண்டல்வேண்டுமென்பது மேற்கூறினுமாகலா னுங் கண்ணிந்திரியத்திற்குக் காணுங்கால் விடயத்தோடியை புண்மை நியமமென்பது பெறப்பட்டது ; படவே, நுனிக் கொம்பினையுந் திங்களினையுங் காண்டலும், பளிங்குமுதலிய

வற்றின் உட்பட்டபொருளைக் காண்டலும் இயைந்தே காணு மென்பது பெற்றாம். ஆண்டு நுனிக்கொம்பினையுந் திங்களினை யும் ஒருங்குகண்டேனென்று அநுபவநிகழ்தல், தாமரை யிதழ் நூற்றினையும் ஊசியான் ஒருங்கே போழ்ந்தேனென நிகழும் அநுபவம்போல விரைந்துசெல்லுங் காலநுட்ப மறியாமையின் நிகழும் அபிமானமாத்திரையேயெனவும், பளிங்குமுதலியன தூயனவாகலாற் சுவர்முதலியனபோலத் தடைசெய்வனவன்மையின், அதிசூக்குமமாகிய கண்ணொளி விளக்கொளிபோல அவற்றின் உட்சேறல் கூடுமெனவும் நுண் ணுணர்வான் ஓர்ந்துணர்க.

அற்றேல், அதிசூக்குமமாகிய கண்ணொளி தன்னளவி னன்றி மலைமுதலிய தூலப்பொருள்களின் இயைந்துகாணுமா றென்னையெனின்,—சூக்குமமாயினும், புனலிற்றுளித்த எண் ணெய்த்துளியும், விளக்கொளியும்போலப் பரந்துவியாபிக்கும் இயல்புடைமையின், அங்ஙனங் காண்டற்கிழுக்கின்றென்க.

அற்றேல், இடத்தினிகழ்பொருள் இடத்தைவிட்டு நில் லாமையின், கண்ணிந்திரியந் தனக்கிடமாகிய கண்மணி இரு ளினிற்புழி, விளக்கொளி கலந்தபொருளை இயைந்துகாணுமா றென்னையெனின்,—கண்ணிந்திரியஞ் சாத்துவிக அகங்கா ரத்தினின்றுஞ் செவிமுதலிய இந்திரியங்களினும் அதிகமாய்ச் சத்துவகுணத்தான் மிக்குப் பரிணமித்தலின், ஒளியுடைமை யான் இருளின்கணிற்பினுந் தகழியினின்றெரியுந் தீபந் தன் னொளியாற் புறத்திற்சென்று பொருள்களை வியாபித்து விளக்குமாறுபோலத் தன்னொளியாற் புறத்துச்சென்று பொருள்களை வியாபித்து இயைந்தறிதல்கூடுமென்க.

அற்றேல், இமைதிறந்துழிப் புறத்திற்சென்ற தன் னொளியோடியைந்தபொருளை இமைமூடியவழியுங் காண்டல் வேண்டுமாலெனின்,—அற்றன்று; குடவிளக்கினை மூடிய வழிப் புறத்திற்சென்ற அதனொளி, விரையக்கெடுமாறு போலப், புறத்திற்சென்ற தன்னொளி இமைமூடியவழி விரை யக்கெட்டொழிதலின், காண்டல்செல்லாதென்க. ஈண்டுக் கெடுதலென்றது தன்னுள்வந்து ஒடுங்கிப்போதலை.

அற்றேல், செவிமுதலிய இந்திரியங்களுங் கண்ணிந்திரியம்போலச் சாத்துவிகாகங்காரத்திற் றோன்றுதலின், அவையுஞ் சென்றியைந்து விடயத்தை அறியுமென்னாமோவெனின்,—என்னும்; என்னை? அங்ஙனம் அநுபவமின்மையானென்க. செவிமுதலியனவுஞ் சாத்துவிகாகங்காரத்திற் றோன்றியனவேயாயினுங் கண்ணிந்திரியத்தை நோக்கச் சத்துவகுணத்தாற் குறைவுடைமையின், அவை தங்கண் வந்தவிடயத்தை இயைந்துணர்தலேயன்றிக் கண்போலச் சென்றியைந்து விடயத்தை அறியுமாறில்லையெனக்கொள்க.

அற்றேல், சேய்மைக்கண்ணதாகிய புனலின் றட்பமும், தாழம்பூமணமுந் துவக்கிற்கும் மூக்கிற்கும் விடயமாமாறு என்னையெனின்,—அநுகூலமாயியங்குங் காற்றுத், தண்ணீர் தாழம்பூ முதலியவற்றின் அவயவங்களைக் கொண்டுவந்தியைத்தலின், அவை அவற்றிற்கு விடயமாயினவென்றுணர்க. அன்றி, அவ்விந்திரியங்களே சென்றியையுமாயின், எதிர்காற்றியங்குழியும் அவ்வவ்விடயங்களை அறிதல்வேண்டும். அஃதின்மையின், ஏனையிந்திரியங்கள் கண்ணிந்திரியம்போலச் சென்றறிவனவல்லவென்க.

அங்ஙனமாயினும் ஓசை அவ்வாறு செவியின்கண்வந்து இயையுமென்றற்குப் பிரமாணமின்மையானும், இவ்வோசை வடபாலது, இவ்வோசை தென்பாலது, இவ்வோசை தேவகோட்டத்தது, இவ்வோசை வேந்தன் கோயின்மாட்டதெனவும்; இது முழவோசை, இது தண்ணுமையோசை, இது குழலோசை, இது யாழோசையெனவும் அறிதல் சென்றியைந்தன்றியாகாமையானுஞ் செவியிந்திரியங் கண்ணிந்திரியம்போலச் சென்றறியுமென்றலே பொருத்தமுடைத்தெனின்,-அற்றன்று; ஆண்டாண்டெழுந்த ஓசை நீர்த்தரங்கம்போலச் சந்தானமாய்க்காற்றின்வேகத்தான் விரைந்துவந்து செவியின்கண் இயையுமாகலான், இங்ஙனம் வந்தியைந்த ஓசையினையே செவியிந்திரியம் அறியுமெனவும், அம்புமுதலியன வந்து வீழ்ந்தவழி, அவை வீழ்ந்தவிசேடம்பற்றி இஃதின்னதிசையினின்றும் வந்ததென்று அநுமித்தறியுமாறுபோல, ஓசைவந்தியைந்த விசேடம்பற்றி அவ்வத்திசை அநுமித்தறியப்படு

மெனவும், முழவோசை தண்ணுமையோசை யென்றற் றொடக்கத்து வேறுபாடுகள் முன்னையநுபவம்பற்றி அநுமித் தறியப்படுமெனவுங் கோடல் பொருத்தமுடைமையாற் செவி யிந்திரியமுந் துவக்கிந்திரியமுதலியனபோலத் தன்கண்வந் தனவற்றை நின்றியைந்தறிவதன்றிக் கண்ணிந்திரியம் போலச் சென்றியைந்தறிவதன்றெனக் கொள்க.

நீர்த்தரங்கம்போல வருதலானன்றே செய்மைக்க ணெழுந்த மெல்லோசை ஆண்டாண்டெழுந்த வல்லோசை போலச் செவிக்குப் புலனாகாததூஉம், அணிமைக்கணெழுந்த மெல்லோசை புலனாவதூஉமென்க. செய்மைக்கணெழுந்த நீர்த்தரங்கமும் பெரிதாயிற் கரைகாறுஞ் சந்தானமாய்வந் தியைவதூஉம், சிறிதாயின் இடையே கெட்டொழிவதூஉங் கண்டுகொள்க.

ஈண்டுக் கூறியவாற்றாற் கண்ணிந்திரிய மாத்திரையே ஒளியாற் சென்றியைந்து விடயத்தையறியுமென்பதூஉம், ஏனைநான்குந் தம்பால் வந்தனவற்றை அவ்வவிடங்களினின்று இயைந்தறிவனவென்பதூஉம், எவ்வாற்றானும் இந்திரியங் கள் விடயத்தோடியைந்தறிவனவன்றி எதிர்முகமாத்திரை யான் அறிவனவல்லவென்பதூஉம், இதனானும் அவ்வவிந் திரியங்கள் அவ்வவிடங்களின் வேறென்பதூஉம் உணர்ந்து கொள்க.

இருளுண்மை

அற்றேல், சாத்துவிகாகங்காரத்தினின்றும் ஏனையிந்திரி யங்களினுஞ் சிறந்து சத்துவகுணமாத்திரையாய்ப் பரிண மித்து ஒளியுடைத்தாகிய கண்ணிந்திரியந் தன்றொழிற்பாடு நிகழ்தற்குப் பிறிதோரொளியினுபகாரத்தை இன்றியமை யாதவாறு என்னையெனின்,—அங்ஙனமாயினுங், கண்ணிந்திரி யம் ஏனையிந்திரியங்கள்போலாது ஒளியாற் சென்றியைந்து விடயத்தையறிதற்குரித்தாய் ஏனையிரண்டுங்குறைந்து சத் துவகுணமிக்குப் பரிணமித்த கூறாகிய சாத்துவிகாகங்காரத்தி னின்றும் ஏனையிந்திரியங்களினுஞ் சிறந்து சத்துவகுணசார மாத்திரையாய்ப் பரிணமிப்புழி, அப்பகுதியின் எஞ்சிநின்ற

தமோகுணக்கூறாகிய சாரம் இருளெனப்பரிணமித்துக் குற்றச்சகசமாய் உடன்றோன்றிக் கண்ணொளியைத் தடைசெய்து நிற்றலின், அக்குற்றத்தை நீக்கி விடயத்தைக் காட்டுதற்கு, ஏனையிரண்டிற் குறைந்து தமோகுணமிக்குப் பரிணமித்த கூறாகிய தாமதாகங்காரத்தினின்றுஞ் சத்துவகுணமாத்திரையாய்ப் பரிணமித்துத் தனக்குத் துணையாகிய பூதவொளியின் உபகாரம் இன்றியமையாது வேண்டப்பட்டதென்றுணர்க.

சாத்துவிகாகங்காரத்தினின்றும் ஆண்டு எஞ்சிநின்ற தமோகுணக்கூற்றின் பரிணாமமாகிய இருளுக்குத் தாமதாகங்காரத்தினின்றுஞ் சத்துவகுணமாத்திரையாய்ப் பரிணமித்த பூதவொளியே மறுதலைப்பொருளாகலின், அஃது அவ்விருளாகிய குற்றத்தை நீக்கித் தன்னோடொப்பச் சத்துவகுணசாரமாத்திரையாய்ப் பரிணமித்த கண்ணொளிக்குத் துணையாய்நின்று காட்டுதல் சாலுமென்பது பொருந்துமாறுபற்றி உணர்ந்துகொள்க.

இதனானே ஆலோகத்தினபாவமே இருளென்றும், அன்றிப் பாவப்பொருளெனின், இதற்குத் தோற்றம் யாண்டையதென்றுங் கூறுவார் மதங்களெல்லாம் போலியாயவாறு காண்க.

ஆலோகத்தின் அபாவமே அந்தகாரமென்பார்க்கு அம்முறைபற்றிச், சுகத்தினபாவமே துக்கம், தன்மத்தினபாவமே அதன்மம், சையோகத்தினபாவமே வியாபகமென்று இவ்வாறு கோடல்வேண்டும்; அங்ஙனங்கொள்ளாமையான், அவர்க்கும் அது கருத்தன்றுபோலுமென மறுக்க.

அன்றியும், ஆண்டு ஒளியில்லை இருளுள்ளது என ஒளியின்மையின் வேறாய் இருளென்னும் உணர்வு நிகழ்தலானும், ஆட்டின் கழுத்திற்றூங்கும் முலையோடொக்கும் அபாவத்தாற் செய்யக்கடவதொன்று யாண்டுமின்மையானுங் கண்ணொளியைத் தடைசெய்துநிற்பதாகிய இருளை அபாவமென்றல் கூடாமையறிக.

இவ்விருளினதுண்மை வெள்ளிடையின் அலரவிழித்து நோக்கியவழியும் மறைத்தற்றொழில் நிகழ்தல்பற்றிப் பாரிசேடவளவையான் அறியப்படும்.

அற்றேல், நிலவடிவிற்றாய்த் தோன்றுதலின், இருள் காட்சிப்பொருளென்றாற்படும் இழுக்கென்னையெனின்,—அற்றன்று; துன்னியவிருளின்கண் விழித்துழிப்போலக் கண்ணிமை இறுகமூடியவழியும் ஒருதன்மைத்தாய்த் தோன்றுதலின் வேற்றுமையின்மையான், ஆண்டுத் தோன்றுவதும் ஒரு வடிவப்பொருளாமெனின், வடிவப்பொருள் கண்மூடியவழிக் காட்சியெய்துதல் சாலாமையான் அது மயக்கவுணர்வேயாமென்பது போதருதலின், விழித்துழி அவ்வாறு தோன்றுவதும் அதுபோல மயக்கவுணர்வாவதன்றி, இருளின்றோற்றம் அன்றென்பது அநுபவத்தாற் கண்டுகொள்க. [1]“ஒருபொருளுங் காட்டா திருளுருவங் காட்டும்” என்பது காட்சிப்பொருளாமென்னும் பொருட்டன்று; உடனாய் மறைந்துநிற்புழியும் பாரிசேடவளவையான், அறியப்படுமியல்பிற்று என்னும் பொருட்டேயாம். இன்னுமிதனை விரிப்பிற் பெருகுமென்றொழிக.

அஃது அங்ஙனமாக; மூலமலம் ஒன்றே பலசத்தியையுடைத்தாயதுபோல ஞானேந்திரியமொன்றே அவ்வவிடவேறுபாட்டான் அவ்வவ்விடயங்களையறியும் ஐவகைச் சத்தியை யுடைத்தென்றாற்படும் இழுக்கென்னையெனின்,—அற்றன்று; மூலமலம், ஆன்மாக்கள் பலவாயினும் அவற்றினிச்சாஞானக்கிரியைகளை மறைத்தற்றொழில் ஒன்றேயாதல் பற்றி ஒன்றெனத் துணிந்தவழிப், பந்தமும் வீடும் பல வேறுவகைப்படும் வரையறைபற்றி ஒன்றாகிய மூலமலத்திற்குச் சத்திகள் பலவுளவென்பது துணியப்படும். கண்முதலிய இந்திரியங்களதுண்மை அவ்வாறன்றித் துணியும் பொழுதே தம்முள் வேற்றுமையுடைய ஐவகைத்தொழிற்பாட்டிற்கு வேறுவேறு கருவியாதல்பற்றித் துணியப்படுதலின், மீளவொன்றென்றல் முரணுதலான் அதுபொருந்தாமையறிக.

அற்றேல், புறக்கரணம் அந்தக்கரணமென்னும் இருவகையுள் ஒன்றேயமையும், இரண்டுங்கோடன் மிகையாமெனின்,—அற்றன்று; புறக்கரணம் நிகழ்காலப்பொரு

[1] திருவருட்பயன்—23.

னொன்றனையே அறியும்; அந்தக்கரணம் முக்காலப்பொரு ளினையும் அறியும்; இவை தம்முள் வேற்றுமையாகலான், நிகழ்காலமாத்திரையினறிதல்பற்றிப் புறக்கரணமும், முக் காலமுமறிதற்பொருட்டு அந்தக்கரணமும், நிகழ்காலமாத் திரையேயறியும் புறக்கருவியில்வழிக், குருடர் செவிடர் முதலியோர்க்கு அந்தக்கரணம் பயன்படாமையின், அவை பயன்படுதற்பொருட்டு அதற்கேதுவாகிய புறக்கருவியும் ஒருதலையான் வேண்டப்படுதலின், மிகையாதல் யாண்டைய தென்க.

இன்னும், அறிந்தன்றிச் செய்தல்கூடாமையின், வாக்கு முதலிய கன்மேந்திரியங்களின் றொழிற்குச் செவிமுதலிய ஞானேந்திரியங்களின் அறிவு உபகாரமாதல்பற்றியும் அவை ஒருதலையான் வேண்டப்படுமென்பதறிக.

இனி, நையாயிகர்முதலியோர் ஓசைமுதலியவைந்தும் ஆகாயமுதலிய பூதங்களின் குணமாதலான், அவ்வப்பூத குணங்களைத் தெரிவிக்குஞ் செவிமுதலியவிந்திரியம் அவ்வப் பூதங்களிற் றோன்றிய காரியமென்றலே பொருத்தமுடைத் தாகலான், ஞானேந்திரியங்கள் பௌதிகமேயாமென்பர். இந் திரியம் பூதகாரியமாயிற் குடமுதலியனபோல வடிவுடைத் தாய் வேறோரிந்திரியத்தான் அறியப்படுவதூஉமாமெனப் பட்டு அநவத்தையாய் முடியுமாகலின், அது பொருந்தாமை யறிக.

இன்னும், அவ்வவற்றின் குணங்களைத் தெரிவிப்பன அவ்வவற்றின் சாதியவேயாமென்பார்க்குக் கண்ணிந்திரியந் தேயுவினுருவமாத்திரையைத் தெரிவிப்பதன்றி, நிலத்தின் குணமாகிய நிலவுருவமுதலியவற்றையுந் தெரிவித்தலின், கண்ணிந்திரியம் நிலத்தின்காரியமெனவுங் கோடல்வேண்டும்; அங்ஙனங் கொள்ளாமையான், அவர்க்கும் அது கருத்தன்று போலுமென மறுக்க. இவ்வாறே செவிமுதலியவிந்திரியங் களும் அவ்வப்பூதகுணமாத்திரையையே தெரிவிக்குமென் னும் நியமமின்றி, ஏனைப் பூதகுணங்களையுந் தெரிவிக்குமாறு கண்டுகொள்க.

இதனானே இந்திரியம் பூதகாரியமெனச் சாதித்தற்கு அவர்கூறிய பிரமாணம் போலியாதல் உணர்ந்துகொள்க; சத்தகுணம் ஆகாயமாத்திரைக்கேயன்றி வாயுமுதலியவற்றிற்கும், பரிசம் வாயுமாத்திரைக்கேயன்றித் தேயுமுதலியவற்றிற்கும், உருவந் தேயுமாத்திரைக்கேயன்றிப் புனன்முதலியவற்றிற்கும், இரதம் புனன்மாத்திரைக்கேயன்றி நிலத்திற்குமுண்மையானென்க. அல்லதூஉஞ், சாத்துவிகரூபமான அறிகருவியை அறியாமையைச்செய்யுந் தமோகுணரூபமான பூதத்தின் காரியமென்றல் சாலாமையறிக.

கன்மேந்திரியம்

இனி, இராசதவாங்காரத்திற் றோன்றுங் கன்மேந்திரியம் ஐந்தாவன வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபத்தம் என்பனவாம். இவையும் அவ்வவுறுப்பின்பெயர் அவ்வவற்றையதிட்டிக்கும் இந்திரியங்கட்கு ஆகுபெயராயின. இவ்வைந்துந் தொழில்செய்யுங் கருவியாகலின், இராசதவாங்காரத்திற் றோன்றினவாதல் பொருத்தமுடைமை கண்டுகொள்க.

செவிமுதலிய ஞானேந்திரியங்கள் ஆன்மாவின் ஞானசத்திமாத்திரையே விளக்கிநிற்பனவாகலின், கிரியாசத்தியை விளக்குதற்குக் கன்மேந்திரியமைந்தும் வேண்டப்படுமென்க. ஈண்டுக் கன்மமென்பது ஆன்மாவின் கிரியாசத்தியை. ஞானசத்தியுங் கிரியாசத்தியும் இயற்கையாற்றம்முள் வேறுபாடுடையவல்லவாயினுஞ் செயற்கையான் வேறுபாடுடைமையின், கருவிகளும் வேறுவேறு வேண்டப்பட்டன. ஆன்மாவின் ஞானசத்தி ஒன்றாயினும் அறியப்படுஞ் சத்தமுதலிய விடயங்கள் ஐவேறுவகைப்படுதல்பற்றி அறிகருவி ஐந்தாயினாற்போலக், கிரியாசத்தியும் ஒன்றாயினும், செய்யப்படும் புடைபெயர்ச்சித்தொழில் வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தமென்று ஐவேறுவகைப்படுதல்பற்றித் தொழிற்கருவியும் ஐந்து வேண்டப்பட்டனவென்பது.

அற்றேல், புருவநெரித்தல் பற்கடித்தல் சிரமசைத்தன் முதலிய தொழில்களுமுண்மையின்,புடைபெயர்ச்சி ஐவகைத்தென்றல் சாலாமையின், அவற்றைச்செய்யுங் கருவியாகிய

இந்திரியங்களும் பலவாதல் வேண்டுமாகலின், ஐந்தென்றல் சாலாதெனின்,— அற்றன்று; புருவநெரித்தன்முதலியன பாணியின்றொழிலாகிய இடுதலேற்றலின் வகையாயடங்குத லின், இந்திரியங்கள் உடலெங்கும் வியாபகமெனக்கோடலின், பாணியிந்திரியம் புருவநெரித்தன்முதலிய தொழில்களைச் செய்யுங்கால் அவ்வவுறுப்புகளை அதிட்டித்துநின்று செய்யு மெனக்கொள்க. இவ்வாறே உடம்பினிகழும் எல்லாத் தொழில்களும் வசனமுதலிய ஐந்தினும் அடங்குமாறு அறிந் தடக்கி, வாக்குமுதலிய ஐவகையிந்திரியங்களுள் ஒன்றின் றொழிற்பாடாதல் கண்டுகொள்க.

பாணி முதலியவிந்திரியங்கள் ஏனையுறுப்புக்களையும் அதிட்டிக்குமாயினும், பாணிமுதலியவற்றிற்கு விசேடவதிட் டானமாதல்பற்றிப் பாணிமுதலியபெயர் பெற்றனவெனக் கொள்க. வாக்குப் பாதமுதலிய உறுப்புக்களே அவ்வத் தொழிற்குக் கருவியாமென்றற்படும் இழுக்கென்னையெனின்,- அற்றன்று; வாக்குப்பாதமுதலிய உறுப்புகள்வழியும் அவ் வத்தொழில் நிகழுமாறின்றி மூங்கையும் முடமும்முதலியன வாதல்காண்டுமாகலின், ஞானேந்திரியம்போலக் கன்மேந்திரி யங்களும் அவ்வவுறுப்புக்களின் வேறாய் அவற்றை அதிட் டித்துநிற்பன உளவெனக்கொள்க.

அற்றேல், ஞானேந்திரியங்களால் நிருவிகற்பமாயறிந்த விடயங்கள் பலவற்றுள், ஒன்றனைத் தூக்கிச் சித்தஞ்சிந்திப்ப, அதன்பின் மனஞ் சங்கற்பவிகற்பங்கள் செய்தபின் ஆங்கா ரம் ஒருப்பட்டெழ, அதனைப் புத்தி நிச்சயித்தமாத்திரையே சுக துக்க மோகரூபமாய் ஆன்மாவிற்குப் போக்கியமாதலின், கன்மேந்திரியங்களாற் பயனென்னையெனின்,—அற்றன்று; சிறுபான்மை அங்ஙனம் நிச்சயித்தமாத்திரையே போக்கிய மாமாயினும், நிச்சயித்தபொருள் மீள ஆங்காரத்தால் யான் நிச்சயித்தேனெனவும், யான் இதனைச் செய்வேனெனவும், ஒருப்பட்டெழுந்து செய்யுமாறு மனத்தாற் சங்கற்பவிகற்பங் கள்செய்து எண்ணியபின் மீள ஞானேந்திரியங்களான் அறிந்து கன்மேந்திரியங்களாற் காரியப்பட்டு மீளவும் முறை யானே புத்திதத்துவத்தின் வந்து போக்கியமாதலே பெரும்

பான்மையாகலின், கன்மேந்திரியங்கள் ஒருதலையான் வேண்டப்படுமென்க.

இனிச், சாங்கியர் ஆன்மாவுக்கு ஞானசத்திமாத்திரையேயன்றிக் கிரியாசத்தி இல்லையெனவும், ஆன்மாவின் சந்நிதியின் உடம்பிற் கிரியைநிகழுமெனவுங் கூறுவர். சந்நிதிமாத்திரையானே சடத்தின்கட் கிரியைநிகழுமாயின் வியாபகமாகிய ஆன்மாவின்சந்நிதி யாண்டுமுண்மையின், விசேடமின்மையாற் குடமுதலியவற்றினுங் கிரியை நிகழ்தல்வேண்டும். அது காணாமையானுஞ், சித்துக்கன்றிச் சடத்துக்குக் கிரியையின்மையானும், ஞானக்கிரியாரூபமாகிய சத்தி ஆன்மாவைப் பற்றிநிற்பதன்றிப் புத்திதத்துவமுதலிய சடத்தைப்பற்றி நில்லாதெனவும்; அவை விளங்குதற்கு இவை கருவியாதன்மாத்திரையேயெனவும் அறிக.

இனித், தார்க்கிகர் இந்திரியங்கள் ஆன்மாவின்கண் ஞானமுதலியவற்றைப் பிறப்பிப்பனவன்றி, முன்னுள்ளவற்றை விளக்குவனவல்லவென்பர். இல்லதுதோன்றாதென்பது சற்காரியவாதத்துட் கூறினுமாகலானுங், குணியினோடு எக்காலமும் நீக்கமின்றிநிற்பது குணமாவதன்றி, இடையே தோன்றியழிவது குணமாகாமையானும் அது பொருந்தாதெனவும்; அநாதியே ஞானக்கிரியாசத்திகள் மலத்தாற் றடையுண்டமையின், பாடாணம்போற் கிடந்த ஆன்மாவுக்குத் தடையைநீக்கி ஞானக்கிரியைகளை விளக்குதன்மாத்திரையே இந்திரியங்களின் தொழிற்பாடெனவும் உணர்க.

இருட்காலத்தின் விளக்குள்வழிப் பொருள்கள் விளங்கும்; விளக்கு நீங்கியவழி விளங்கா. அதுபற்றிப் பொருள்கள் அங்ஙனந் தோன்றியழிந்தனவெனப்படா; அதுபோல, மலத்தாற் றடையுண்டுநிற்கும் பெத்தகாலத்தில் ஆன்மாவின் ஞானக்கிரியைகள் கருவிகள் கூடியவழி விளங்கும்; அவை நீங்கியவழி விளங்கா; அதுபற்றித் தோன்றியழிவனவெனப்படாவென்க.

அற்றேல், இமையாடுதலுமின்றி ஒருவிடயத்தை இடையறாது நோக்கிய வழியும் அநுபவஞானங் கணந்தோறும்

வெவ்வேறாய் நிகழுமாறென்னை? ஆண்டுக் காண்டற்குரிய கருவிகளாற் குறைவில்லையாலோ வெனின்,—அற்றன்று; ஞானக்கிரியைகளை விளக்கும் புத்திதத்துவமுதலிய கருவிகளின் றொழிற்பாடு சந்தானமாய்க் கணந்தோறும் வேறுபட்டுநிகழ்தலின், அது பற்றி ஞானமுஞ் சந்தானமாய் விளங்குதலின், அவ்வாறு அநுபவிக்கப்படுமென்க.

இதனானே அங்ஙனம் அநுபவநிகழ்தலேபற்றி ஞானங் கணபங்க மென்னும் புத்தர் மதமும் மறுக்கப்பட்டவாறு அறிக.

தன்மாத்திரை

இனித், தாமதாங்காரத்திற் றோன்றுந் தன்மாத்திரை ஐந்தாவன சத்தம், பரிசம், உருவம், இரதம், கந்தம் என்பனவாம். இவையைந்துஞ் சுரோத்திராதி வாக்காதியாகிய இருவகை இந்திரியங்கட்கும் முறையே இடமாய்த் தேரூர்வானுக்குத் தேர்போல அவை அறிதலுஞ் செய்தலுமாகிய தத்தந்தொழிற்பாட்டினைச் செய்தற்கண் மதுகையைவிளைத்து நிற்றன்மாத்திரைக்கே கருவியாகலின், இவை தாமதாங்காரத்திற் றோன்றினவாதல் பொருத்தமுடைமை அறிக.

அற்றேல், செவிமுதலிய இந்திரியங்கட்குச் செவி வாய் முதலியவுறுப்புக்கள் இடமென மேற்கூறினமையின், ஈண்டுச் சத்தமுதலிய தன்மாத்திரை இடமென்றல் மலைவாம்பிறவெனின்,—ஆகாது; தேரூர்வானுக்குத் தேரும், தேரோடு நிலமும் இடமெனப்படுதல்போல இரண்டுமிடமாதல் அமைவுடைமையானென்க.

இவற்றுள், வல்லோசை மெல்லோசை முதலிய சிறப்புவகை ஓசைகளை யெல்லாம் உள்ளடக்கிப் பொதுமையான் ஓசைமாத்திரையாய்ச் சூக்குமமாய்நின்றது சத்ததன்மாத்திரையெனவும், அவ்வோசையொடுகூடத் தட்பம் வெப்பம் முதலிய சிறப்புவகைப் பரிசங்களையெல்லாம் உள்ளடக்கிப் பொதுமையாற் பரிசமாத்திரையாய்ச் சூக்குமமாய் நின்றது பரிசதன்மாத்திரையெனவும், அவ்விரண்டனொடுகூட வெண்மை செம்மை முதலிய சிறப்புவகையுருவங்களையெல்

லாம் உள்ளடக்கிப் பொதுமையான் உருவ மாத்திரையாய்ச் சூக்குமமாய்நின்றது உருவதன்மாத்திரையெனவும், அம் மூன்றனொடுகூடத் தித்திப்புப் புளிப்பு முதலிய சிறப்பு வகைச் சுவைகளை யெல்லாம் உள்ளடக்கிப் பொதுமையாற் சுவைமாத்திரையாய்ச் சூக்குமமாய்நின்றது இரததன்மாத்திரையெனவும், இந்நான்கனொடுகூட நறுநாற்றந் தீநாற்றமென்னும் இருபகுதிச் சிறப்புவகைக் கந்தங்களையெல்லாம் உள்ளடக்கிப் பொதுமையாற் கந்தமாத்திரையாய்ச் சூக்குமமாய்நின்றது கந்ததன்மாத்திரையெனவும், இவை முறையே ஆகாயமுதலிய பெரும்பூதமைந்திற்கும் முதற்காரணமாமெனவும் அறிக.

அற்றேல், ஆகாயமுதலிய ஐம்பெரும்பூதங்கட்குச் சத்தமுதலிய தன்மாத்திரையே முதற்காரணமென்னுது, தாமதாங்காரமே முதற்காரணமென்றற்படும் இழுக்கென்னையெனின்,—அற்றன்று; ஆகாயம் பலவேறு வகைப்பட்ட சத்தமென்னும் ஒருகுணமுடையது; வாயுப் பலவேறுவகைப்பட்ட சத்தம் பரிசம் என்னும் இரண்டுகுணமுடையது; தேயுப் பலவேறு வகைப்பட்ட சத்தம் பரிசம் உருவம் என்னும் மூன்றுகுணமுடையது; அப்புப் பலவேறுவகைப்பட்ட சத்தம் பரிசம் உருவம் இரதம் என்னும் நான்குகுணமுடையது; புடவி பலவேறுவகைப்பட்ட சத்தம் பரிசம் உருவம் இரதம் கந்தம் என்னும் ஐந்துகுணமுடையதாகலின், இக்குணங்கள் காரணத்திற் சூக்குமமாய் நிகழ்ந்தன்றிக் காரியத்திற் றூலமாய் நிகழ்தல் கூடாதென்பது நியமமாகலின், தாமதாங்காரங் கேவலமாய்நிற்பதாகலின், அதன்கண்ணே மயிலண்டசலத்திற் பஞ்சவன்னம்போலச் சத்தமுதலிய குணங்கள் சூக்குமமாய் நிகழ்தலின்மையின், அங்ஙனஞ் சூக்குமநிகழ்ச்சியுடைய தன்மாத்திரைகளே தூலநிகழ்ச்சியுடைய பெரும்பூதமாய்ப் பரிணமிக்குமென்று உணர்ந்துகொள்க.

அற்றேல், அங்ஙனம் பெரும்பூதங்கட்குக் காரணமாய்ப் பொதுமையினிற்குந் தன்மாத்திரை ஒன்றாதலேயமையும்; ஐந்துளவாதல் மிகையாமாலெனின்,—அற்றன்று; காரணமாய தன்மாத்திரை ஒன்றாயவழி, விசேடமின்மையின்,

காரியமாகிய பெரும்பூதங்களைந்தும் ஐந்துகுணமுமொப்ப வுடையவாதல் வேண்டும். அங்ஙனமன்றி ஆகாயத்திற்கு ஒரு குணமும், வாயுவுக்கு இரண்டுகுணமும், தேயுவுக்கு மூன்று குணமும், அப்புவிற்கு நான்குகுணமும், புடவிக்கு ஐந்து குணமும் இங்ஙனம் நிகழ்தல் காரணவேறுபாட்டானன்றி உண்டாகாமையின், அவ்வாறுநிற்குந் தன்மாத்திரை ஐந்துள வாதலறிக.

இதனானே தன்மாத்திரைகட்கும் பூதங்கட்குந் தம்முள் வேற்றுமை, முளையும் மரமும்போலச் சூக்குமமாய் நிற்றலுந் தூலமாய்நிற்றலுமாத்திரையேயன்றிப் பிறிதில்லையெனக் கொள்க.

இத்தன்மாத்திரைகளைந்துந் தாமதாங்காரத்தினின்றும் ஒன்றன்பின்ஒன்று முறையானே தோன்றுங்கால் ஒரோ வொருகுணம் அதிகமாகத் தோன்றுதலின், அவ்வதிககுணத் தின் பெயரேபற்றித் தலைமைபற்றிய வழக்காய்ப் பரிசதன் மாத்திரை உருவதன்மாத்திரை இரததன்மாத்திரை கந்த தன்மாத்திரையெனப்படுதலும், கந்தமொழிந்த நான்குகுண மும் பொதுவாயினும் அம்முறையேபற்றிச் சிறப்புக்குண மெனப்படுதலும் பொருந்துமாறறிக.

குணகுணிகளினியல்பு

அற்றேல், சத்ததன்மாத்திரையாய் நிற்பது சத்ததன் மாத்திரை. பரிசதன்மாத்திரையாய்நிற்பது பரிசதன்மாத் திரை. உருவதன்மாத்திரையாய் நிற்பது உருவதன்மாத் திரையென்று இங்ஙனங் கூறியவாற்றால், தன்மாத்திரைகள் குணரூபமாத்திரையாய்நிற்குமென்பது பெறப்பட்டது ; குணியுமுளவாயின், அது மாத்திரையெனப் பிறிதினியைபு நீக்கிக் கூறப்படுதல்பொருந்தாமையின். அங்ஙனமாகவே, குணரூபமாகிய தன்மாத்திரைகள் குணிரூபமாகிய ஆகாய முதலியவற்றிற்குக் காரணமாதல் அமையாதெனின்,—அறி யாதுகூறினாய். புத்திமுதல் நிலமீறாகிய உலகமெல்லாம் முக் குணத்தின் காரியமென்றதனை மறந்தாய்போலும். உலகமெல் லாஞ் சாத்துவிககுணமயமாகிய பிரகாசரூபமுஞ் சாந்தரூப

முஞ் சுகரூபமும், இராசதகுணமயமாகிய பிரவிருத்திரூபமுங் கோரரூபமுந் துக்கரூபமுந், தாமதகுணமயமாகிய நியமனரூபமும் மூடரூபமும் மோகரூபமுமேயாய் நிற்றலின், இத்தன்மையவற்றிற்கு முதற்காரணம் மூலப்பகுதியேயன்றிப் பிறிதன்றெனவும்; அங்ஙனமாகலின், உலகமெல்லாங் குணரூபமேயெனவும்; மனிதர் பலர்திரண்டவழிப் படையெனவும், மரங்கள் பலசெறிந்தவழிப் பொதும்பரெனவும் பெயர்பெற்று அநுபவமாய் வழங்கப்படுமாறுபோலக், குணங்களே தம்முள் தொக்குக் குணியெனவுந் திரவியமெனவும் பெயர்பெற்று அநுபவமாய் வழங்கப்படுவனவன்றிக், குணியென வேறின்மையின், குணகுணிகட்குத் தம்முட் பெரும்பாலும் வேற்றுமைகூறும் வைசேடிகர்முதலியோர் மதஞ் சைவசித்தாந்தத்திற் கேலாதெனவும்; இங்ஙனமாகலின், தன்மாத்திரையாகிய சத்தமுதலிய சூக்குமத்தினின்றும் ஆகாயமுதலிய பெரும்பூதங்கள் தோன்றுதல் அமைவுடைத்தெனவும் ஓர்ந்துகொள்க.

இன்னும், வைசேடிகர்முதலியோர் அவயவத்தின்கூட்டமே அவயவியென்பதுணராது அவயவத்திற்கும் அவயவிக்கும் பெரும்பாலுந் தம்முள் வேற்றுமைகூறுதலும், கன்மஞ் சாமானியம் விசேடம் என்பவற்றைத் திரவியத்தின் வேறென்றலும் பொருந்தாதென்பதும், இங்ஙனமாகவே, தாதான்மியசம்பந்தத்தின் வேறாய்ச் சமவாயசம்பந்தமொன்றில்லையென்பதுங் குணகுணிகட்குக் காட்டியநயம்பற்றி ஓர்ந்துணர்க.

அற்றேல், கண்ணாலே அதனைக்கண்டேன் அதனையே கையாற்றொட்டேன் என்றுணர்வுநிகழ்தலின், கண்ணிந்திரியத்துக்குந் துவக்கிந்திரியத்துக்கும் ஒருபொருளே விடயமாதல்பெற்றும்; பெறவே, கண் பரிசத்தையறிதலும், துவக்கு உருவத்தையறிதலுங் கூடாமையின், உருவமும் பரிசமுமென்னும் இரண்டுமின்றி, அவற்றின்வேறாய் இரண்டிந்திரியத்திற்கும் விடயமாவதாகிய குணிப்பொருளொன்றுண்டென்பது துணியப்படுமாலோவெனின்,—அற்றன்று;

கண்முதலிய இந்திரியங்கள் தத்தமக்குரிய உருவ முதலிய வற்றைமாத்திரையே அறியுமென்பது நியமமாகலின், உருவ முதலிய குணங்களின் வேறாய்க் குணிப்பொருளொன்றுண் டெனக் கொள்ளினும் அஃதிந்திரியத்திற்கு விடயமாதல் கூடாமையானும், குணத்தின்வேறாய்க் குணியென்பதொன் றில்லையென ஈண்டுக் காட்டிய பிரமாணங்கள் வலியுடைமை யானும், அதனைக்கண்டேன் அதனைப்பரிசித்தேன் என இரண்டிந்திரியத்திற்கும் ஒன்றே விடயமாகநிகழுமுணர்வு மயக்கவுணர்வென்றாதல், தொக்கவழிக் குணியெனப்பெயர் பெற்று ஒன்றாய்நிற்றல்பற்றி நிகழும் உபசாரவுணர்வென் றாதல் கொள்வதன்றி, அதுபற்றிக் குணிப்பொருள் வேறெ னக்கோடல் பொருந்தாமையறிக.

இங்ஙனமாகலிற் குணங்களே சமுதாயத்தினைக்கிற் குணியென்றும், வேறுவேறுநோக்கிற் குணமென்றும் வழங் கப்படுவனவாமென்பது கண்டுகொள்க. இன்னும் விரிப்பிற் பெருகும்; பவுட்கரமுதலியவற்றுட் காண்க.

இதனானே ஈண்டுப் போந்தது சத்தமுதற் கந்தமீறாகிய ஐந்துகுணங்களும் பகுப்பின்றிப் பொதுமையினின்ற அவத்தை கந்ததன்மாத்திரையென்பதூஉம், சத்தமுதல் இரதமீறாகிய நான்குகுணமும் பகுப்பின்றிப் பொதுமையி னின்ற அவத்தை இரததன்மாத்திரையென்பதூஉம், சத்த முதல் உருவமீறாகிய மூன்றுகுணமும் பகுப்பின்றிப் பொது மையினின்ற அவத்தை உருவதன்மாத்திரையென்பதூஉம், சத்தமும் பரிசமுமாகிய இரண்டுகுணமும் பகுப்பின்றிப் பொதுமையினின்ற அவத்தை பரிசதன்மாத்திரையென் பதூஉம், சத்தகுணமொன்றும் வல்லோசை மெல்லோசை முதலிய பகுப்பின்றிப் பொதுமையினின்ற அவத்தை சத்த தன்மாத்திரையென்பதூஉம், இதனானே குணமே தன்மாத் திரையெனப்படுமென்பதூஉம், இங்ஙனமாகலின் ஒரோ வொருகுணமேற்றமாகவுடைய ஆகாயமுதலிய ஐந்திற்கும் இவை முறையே காரணமாதல் பெறப்பட்டதூஉமென்க.

ஆகாயம்

இனிச், சத்ததன்மாத்திரையினின்றுந் தூலமாய் ஆகாயந்தோன்றிப் பலவேறுவகைப்பட்ட சத்தமுடைத்தாய்ப் பிராணிகள் போக்குவரவு முதலிய தொழில்செய்தற்கு இடங்கொடுத்துநிற்கும்.

ஆகாயம் உண்டென்பது, வல்லோசை மெல்லோசை முதற் பலவேறுவகைப்பட அறியுஞ் சத்தகுணங்கள் பிரிப்பின்றித் தொக்குநிற்பதாகிய குணிப்பொருளையின்றி உளவாகாவென்பதனானும், இடங்கொடுத்தல் வேண்டாதவழி, இடைவெளியில்லாத நிலத்தினகத்தும் போக்குவரவுசெய்தல் வேண்டும்; அது கூடாமையாற் போக்குவரவு செய்தற்கேதுவாக இடங்கொடுத்தலுண்டென்பது ஒருதலையாற் பெறப்படுதலின், அவ்விடங்கொடுத்தற்குக் காரணம் வேறில்லையென்பதனானுந் துணியப்படும்.

அற்றேல், ஆகாயமுண்மைக்கு இங்ஙனம் வழியளவை கோடல் வேண்டா; இவ்வாகாயத்திற் பறவையுண்டு இவ்வாகாயத்திற் பறவையில்லையென ஆகாயத்திற்கும் பறவைக்குமுளதாகிய சையோகங் காட்சிப்புலனாதல் எல்லார்க்கு மொப்பமுடிந்தமையின், சையோகப்பொருளிரண்டுங் காட்சிப்புலனாயவழியன்றிச் சையோகங் காட்சிப்புலனாதல் கூடாமையின், அதுபற்றி ஆகாயமுண்மை காட்சியளவையானே துணியப்படுமாலெனின்,—அற்றன்று; ஆகாயத்தினுளதாகிய ஒளிமண்டலங் காட்சிப்புலனாமாகலின் அவ்வொளிமண்டலத்தோடு பறவைக்குளதாகிய சையோகமே காட்சிப் புலனாவதாகலின், அதுபற்றி ஆகாயங் காட்சிப்பொருளென்றல் சாலாமையறிக.

அற்றேல், ஆகாயம் புகைநிறமாய்க் காணப்படுதல்பற்றிக் காட்சிப் பொருளென்னுமோவெனின், — என்னும்; சேய்மைக்கட்கண்ட புகைநிறம் அணிமைக்கட்சென்றவழிக் காணப்படாமையின், அது திரிவுகாட்சியெனவும், அத்திரிவு காட்சிக்கிடமும் ஒளிமண்டலமேயெனவுமுணர்க.

அற்றேல், இடங்கொடுத்தற்குக் காரணமென்பது பற்றி ஆகாயமுண்டென்றல் பொருந்தாது; நிலமுதலிய பூதங்களின் அபாவமே இடங்கொடுத்தற்குக் காரணமாமாலெனின்,—அற்றன்று; மேற் சற்காரியவாதத்துட் கூறிய முறையானே அபாவமாவது பாவம்போலப் பாவப்பொருளின்றன்மையேயன்றி வேறன்மையாற் பொருட்டன்மை பொருளின்கணிற்பதேயாமாகலின், அவ்வாறன்றி, யாங்கணும் நிறைந்துநின் றிடங்கொடுக்கும் ஆகாயம் நிலமுதலியவற்றின் அபாவமாமாறு யாண்டையதென்க.

அற்றேல், பாவப்பொருட்கு மறுதலையாகிய அபாவத்தைப்பாவப்பொருளின்றன்மையென்பது எவ்வாறெனின்,—அறியாதுகடாயினுய்; தார்க்கிகர் முதலியோர் பாவப்பொருள் புலனுகாமைக்குக் காரணம் அபாவமென்பர். அது பொருந்தாது; பாவப்பொருள் புலனுகாமையே அபாவமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளென்பது சித்தாந்தமாகலின், பொருள்புலனுகாமை பொருட்டன்மையென்றற் கிழுக்கென்னையென்க.

உலகத்துப் பொருளெல்லாம் முக்குணமயமாகலின், அவை இராசத குணமிகுதிப்பாட்டாற் றூலமாய்க் காரியப்பட்டு விளங்கிநின்ற அவத்தையினீங்கித், தாமதகுணமிகுதிப்பாட்டாற் சூக்குமமாய்ச் சத்திவடிவாய் விளங்காது நின்ற அவத்தையே புலனுகாமையாகிய அபாவமெனவும், அஃதவ்வப்பொருளின் றன்மையெனவும், அதற்குக்காரணந் தாமதகுண மிகுதிப்பாடேயாகலின், வேறுமோர்காரணங் கோடன் மிகையாமெனவும், அங்ஙனஞ் சத்திவடிவாய்நின்ற காரணவத்தையினீங்கி, இராசதகுண மிகுதிப்பாட்டாற் றூலமாய்க் காரியப்பட்டு வியத்தமாய்நின்ற அவத்தையே புலனுதலாகிய பாவமெனவும், அதுவும் அவ்வப்பொருளின் றன்மையேயாகலின், அதற்குக்காரணம் இராசதகுணத்தின் மிகுதிப்பாடேயாமெனவும், இவ்விரண்டவத்தைகளுந் தம்முண் மறுதலையன்மையின், அவ்வக்குணங்கண் மேற்பட்ட காலத்து அதுவது நிகழ்தல் பொருந்துமெனவும் மேற் சற்காரியவாதத்துட் கூறியதுபற்றி உணர்ந்துகொள்க.

இங்ஙனமாகலின், ஈண்டுக் குடமில்லையென்பதற்குப் பொருள் ஆண்டுச் சையோகக்கிழமையாற் காட்சிப்புலனாதலையுடைய குடம் ஈண்டு விசேடணவிசேடியமாதற் கிழமையாற் புலனாகாமையையுடைத்தென்பதாம். முயற்கோடில்லையென்பதற்குப் பொருள் ஆவின்கட் சமவாயக்கிழமையாற் காட்சிக்குப் புலனாதலையுடைய கோடு முயலின்கண் விசேடணவிசேடியமாதற்கிழமையாற் புலனாகாமையையுடைத்தென்பதாம். குடமுடைந்ததென்பதற்குப் பொருள் இராசதகுணமிகுதிப்பாட்டான் விளங்கித் தூலாவத்தையினின்ற குடந் தாமதகுணமிகுதிப்பாட்டான் விளங்காது சூக்குமாவத்தையெய்தி நின்றதென்பதாம். குடந்தோன்றிற்றென்பதற்குப் பொருள் தாமதகுணமிகுதிப்பாட்டான் விளங்காது சூக்குமாவத்தையெய்திநின்ற குடம், பின் இராசதகுணமிகுதிப்பாட்டான் விளங்கித் தூலாவத்தையுடைத்தாயிற்றென்பதாம். ஆகவே, காரியப்பொருளெல்லாங் கிழமைவேறுபாட்டான் முக்காலத்தும் புலனாகாமைபற்றிப் பொய்ப்பொருளெனவும், அவ்வக் குணமிகுதிப்பாட்டான் நிகழ்காலத்து விளங்கி ஏனைக்காலத்து விளங்காமைபற்றி அழிபொருளெனவும் அநுபவமாய் வழங்கப்படுவனவன்றிப், பொய்ப்பொருள் அழிபொருளென்பன இவற்றின் வேறில்லையென்பதுணர்ந்துகொள்க.

இனி, அபாவம் வேறுபொருளெனக் கொள்ளுவார்க்கும் நிலமுதலியவற்றின் அபாவம் ஆகாயமென்றல் பொருந்தாது; என்னை? ஈண்டு அபாவமென்பது நிலமுதலியவற்றின் என்றுமபாவமோ? முன்னபாவமோ? அழிவுபாட்டபாவமோ? ஒன்றினொன்றபாவமோ? எனக்கடாயினார்க்கு என்றுமபாவமென்றல் பொருந்தாது; எய்தியதற்குவிலக்காகிய என்றுமபாவம் அவ்வவற்றின் நிலைக்களத்தன்றி நில்லாது; ஆகாயம் அவ்வாறன்றி யாண்டுமாய்நின்று இடங்கொடுக்குமாகலானென்க. இனி, நிலமுதலியவற்றின் முன்னபாவம் ஆகாயமென்றலும் பொருந்தாது; நிலமுதலியவற்றின் முன்னபாவம் நிலமுதலியன தோன்றியவழிக் கெட்டுப்போதலின், அவற்றிற்கிடங்கொடுத்தல் கூடாமையானென்பது. இனி, அவற்றின் அழிவுபாட்டபாவமென்பதுங்கூடாது; அவை

அழிவுபட்டபின்னர்த் தோன்றும் அபாவம் முன் அவற்றிற் கிடங்கொடுத்தல் கூடாமையானென்பது. இனி, அவற்றது ஒன்றினொன்றபாவமென்றல் வேண்டும்; வேண்டவே, குடத்தினதொன்றினொன்றபாவத்திற்கு நிலைக்களமாகிய ஆடை போல நிலமுதலியவற்றின் ஒன்றினொன்றபாவத்திற்கு நிலைக்களம் வேறுண்டென்பது பெறப்படுதலின் அதுவே ஆகாயமாதலான், அதனை அபாவமென்றல் பொருந்தாமையறிக.

அற்றேல், அஃதங்ஙனமாக; சத்தம் ஆகாயத்தின்குணமென்ற தென்னை? வல்லோசை மெல்லோசைமுதலிய வேறுபாடுடைமையானும், தன்பற்றுக்கோடு நிற்குங்காறும் நில்லாது இடையே தோன்றியழிதலானும், தோன்றியவிடத்தன்றியும் வேறிடத்திற்சென்று புலனாதலானுஞ் சத்தந் திரவியமென்றலே பொருத்தமுடைத்தாகலின், அதனை ஒன்றன் குணமென்றல் பொருந்தாதெனின்,—அற்றன்று; ஈண்டு வல்லோசை மெல்லோசையென்பன உயர்ந்தவோசை, தாழ்ந்தவோசையென்றன்றிப் பிறபொருள்படாமையின், உயர்ச்சி தாழ்ச்சிமுதலிய வேறுபாடு நாற்றமுதலிய குணங்கட்கேயன்றித் திரவியத்திற்கின்மையிற் பொன் இரும்புமுதலியவற்றினும் உயர்ச்சி தாழ்ச்சி அவ்வக்குணம்பற்றி வழங்கப்படுமன்றிப் பிறிதின்மையின், வன்மை மென்மைமுதலிய வேறுபாடே ஓசை குணமென்றற்குச் சான்றாகலின், அது பற்றித் திரவியமென்றல் பொருந்தாது.

இனித், தன்பற்றுக்கோடு நிற்குங்காறும் நில்லாது இடையே தோன்றிநின்றழியுமென்பதுபற்றி ஓசை குணமன்றென்பதும் பொருந்தாது; இருட்கண்ணதாகிய குடத்தினுருவம் விளக்குவந்தவழி விளங்கி அல்லுழி விளங்காமை போல, ஓசையும் இதழ் நா அண்ணமுதலிய அவ்வக்கருவிகளின் றொழிற்பாடுநிகழ்ந்தவழி விளங்கியும், அல்லுழி விளங்காமையும் மாத்திரையேயன்றித் தோன்றியழிதலின்மையான், அது போலியேதுவென்றொழிக.

இனித், தோன்றியவிடத்தன்றி வேறிடத்துச்சென்று புலனுமென்பதுபற்றி ஓசை திரவியமென்றலும் போலியென்றொழிக; என்னை? குடமுழாமுதலியவற்றினெழுந்த ஓசை

ஆண்டே அடங்கிநின்றொழிய, நீர்த்தரங்கம்போலத் தாரையாய் வேறுவேறோசை மேன்மேற் றோன்றுமுறையானே செவியணிமைக்கணெழுந்தவோசை செவிக்குப் புலனாமெனக் கோடலின் குடமுழாமுதலியவற்றினோசை ஆண்டே அடங்குதலன்றி, வேறிடத்திற் செல்லாமையானென்க.

இதனானே முதற்கணெழுந்தவோசைக்குக் குடமுழா முதலியனவே குணியாயினும், இரண்டாவதுமுதற் செவியின்காறும் பரம்பரையாய்த் தோன்றும் ஓசைகட்குக் குணி ஆகாயமேயன்றிப் பிறிதில்லையென்பதும் உணர்ந்துகொள்க. குணகுணிகளினியல்பு [1]மேற்காட்டுதும்; கடைப்பிடிக்க. வைந்தவவோசை பௌதிகவோசைகட்குத் தம்முள் வேற்றுமையும் [2]மேற்காட்டினுங் கடைப்பிடித்துக்கொள்க.

வாயு

இனிப், பரிசதன்மாத்திரையினின்றுந் தோன்றிய வாயு, சத்தம் பரிசமென்னும் இரண்டுகுணமுடைத்தாய்ச், சலித்துத்திரட்டுதற் றொழிற்பாட்டதாய், உடம்பினுள்ளும் பிராணன் அபானன் முதலிய பத்துவகைப்பட்டியங்கி, எழுதல் இருத்தன்முதலிய தொழிற்பாட்டிற்கேதுவாய் எல்லாவுயிர்க்கும் உபகாரமாமென்றுணர்க.

தேயு

இனி, உருவதன்மாத்திரையிற்றோன்றிய தேயு, சத்தம் பரிசம் உருவமென்னும் மூன்றுகுணமுடைத்தாய்ப், பாகஞ்செய்தன்முதலிய தொழிற்பாட்டதாய், உலகத்திற் காருகபத்தியம் ஆகவனீயந் தென்றிசையங்கியென்னும் வைதிக அங்கியும், இவற்றின் வேறாகிய சைவஅங்கியுமாய் நின்று வினைகட்குபகாரமாயும், அகத்தினுள் விந்துவங்கியாய் நின்று உண்டவற்றையெல்லாம் பாகஞ்செய்து உயிர்கட்குப் பெரிதும் உபகாரமாகியும் இங்ஙனம் பலவேறு வகைப்படும்.

வெந்நீர்முதலியவற்றினுளதாகிய தேயுவுக்கு உற்பூதரூபகுணமின்றாயினும் அநுற்பூதரூப முண்டென்பதும்

[1] இந்நூல் பக்கம்—உ௫உ.   [2] இந்நூல் பக்கம்—க௮0.

முன்னையுருவம்பற்றி யுணரப்படுதலானும், விளக்கொளிமுத லியவற்றிற்கு உற்பூதபரிசமின்றாயினும் அநுற்பூதபரிசமுண் டென்பதூஉம் விளக்குமுதலியவற்றின் பரிசம்பற்றியுணரப் படுதலானுந் தேயு முக்குணமுடைத்தென்பதற்கு யாண்டும் பிறழ்தலின்மையின், அஃதுருவதன்மாத்திரையிற் றோன்று மென்றல் பொருத்தமுடைமை அறிக.

இத்தேயு இந்திரியங்கள்போலப் பொருள்களை விளக்கு தலின், சாத்துவிகாகங்காரத்திற் றோன்றுதலே பொருத்த முடைத்தெனின்,—அற்றன்று; குடமுதலியவற்றைநோக்க விளக்குவதாயினும், இந்திரியங்களைநோக்க விளக்கப்படுவதே யாகலின், தாமதாகங்காரத்தினின்றும் அதன்கண்ணதாகிய சாத்துவிககுணத்தான் மிக்குப்பரிணமித்துத் தோன்றிய தென்பதே பொருத்தமுடைத்தென்க.

அப்பு

இனி, இரததன்மாத்திரையிற் றோன்றிய புனல், இரத மீறாகிய நான்கு குணமுடைத்தாய், நெகிழ்வித்துப் பதஞ் செய்தலாகிய தொழிற்பாட்டதாய், உயிர்களெல்லாந் தன்னாற் சீவித்தற்கேதுவாய் நிற்கும். பனி ஆலி முதலியனவுங் குளிர்ந்த பரிசமுடைமையிற் புனலேயாமெனவும், ஆண்டுக் கடினப்பொருள் விரவிநிற்றலான் வல்லென்றாயினவெனவும் உணர்க.

இவ்வாறே அவ்வப்பொருள்களினியல்பெல்லாம் உய்த் துணர்ந்து கொள்க.

பிருதிவி

இனிக், கந்ததன்மாத்திரையிற் றோன்றிய புடவி, கந்த மீறாகிய ஐந்து குணமுடைத்தாய், உரத்துத்தரித்தலாகிய தொழிற்பாட்டதாய் நிற்கும்.

இப்புடவிதத்துவ முதலியவைந்தும் உடம்பினும் மயிர், எலும்பு, ஓடு, நீர், உதிரமுதலியனவாய் நிற்குமாறு கண்டு கொள்க. ஆகாயம் எல்லாநாடிகளினும் ஆங்காரத்தின் விருத் திக்கிடமாய் நிற்குமென்க.

இவற்றுள், ஆகாயத்திற்குச் சத்தகுணம் நீர்த்தரங்கம் போலத் தாரையாய்த்தோன்றும் எதிரொலிமாத்திரையே யெனவும்; வாயுவுக்கு ஊர்தலைத் தெரிவிப்பதாகிய சுசசு ஒலியெனவும்; தேயுவுக்கு எரிதலைத்தெரிவிப்பதாகிய தம தம ஒலியெனவும்; புனலுக்கு ஒழுகுதலைத் தெரிவிப்பதாகிய சளசள ஒலியெனவும்; புடவிக்குக் கடினத்தைத் தெரிவிப்ப தாகிய கடகட ஒலியெனவும் இங்ஙனம் வேறுபாடுடையயா னும், அவற்றிற் றோன்றுதல் காண்டலளவைக்குப் புலனாக லானுஞ் சத்தகுணம் ஆகாயமாத்திரைக்கே யென்பார்மதம் பொருந்தாதெனவும்; இனிப், பரிசகுணம் வாயுவுக்கும் புட விக்குந் தட்பமும் வெப்பமுமில்லாத பரிசமும், தேயுவுக்கு வெப்பப்பரிசமும், புனலுக்குத் தட்பப்பரிசமுமாமெனவும்; உருவகுணந் தேயுவுக்கு ஒளிநிறமும், புனலுக்கு வெண்மை யும், புடவிக்கு வெண்மைமுதற் பலநிறமுமாமெனவும்; இரத குணம் புனலுக்குத் தித்திப்புச்சுவையும், புடவிக்கு அறு வகைச்சுவையுமாமெனவும் அவ்வவற்றின் குணங்களைப் பகுத் துணர்ந்துகொள்க.

இனி, ஆகாயத்தினின்றும் வாயுவும், வாயுவினின்றுந் தேயுவும் தேயுவினின்றும் அப்புவும், அப்புவினின்றும் புடவி யுந் தோன்றுமென்பார்க்குக் காரியத்தின்குணங் காரணத்தினு முண்டென்பது நியமமாகலின், புடவிக்குரிய ஐந்துகுணமும் புடவிக்குக் காரணமென்ற புனலுக்குமுளவாதல் வேண்டும்; வேண்டவே, அம்முறைபற்றித் தேயு வாயு ஆகாயங்களும் ஐந்துகுணமுடையவாதல்வேண்டும்; அஃதின்மையான், அவர் மதம் போலி யென்றொழிக.

அற்றேல், வேதத்துள் அங்ஙனம் ஒன்றினொன்று தோன்றுமென்ற வாக்கியத்தோடும், [1]"இருநில னதுபுன லிடைமடி தரவெரி புகவெரி யதுமிகு - பெருவளி யினிலவி தரவளி கெடவிய னிடைமுழு வதுகெட - இருவர்க ளுடல் பொறை யொடுதிரி யெழிலுரு வுடையவன்" எனச் சங்கார முறைபற்றி வேதவாக்கியப் பொருளொடு வலியுறுத்தோதிய

---

[1]சம்பந்தர்—1. 22. 7.

திருப்பாட்டோடும் முரணுமாலெனின், — அற்றன்று; [1]வேதஞ் சிவாகமமிரண்டுஞ்செய்த முதற்கருத்தா பரம சிவனொருவனே யாகலின், அவை தம்முண் முரணுமா றின்மையின், ஒரோவழி முரணுவனபோலத் தோன்றிய வழி, முரணாதவாறு வன்மைமென்மைபற்றித் தாற்பரியங் கோடல் வேண்டும். அற்றாகலினன்றே தேயுமுதன் முப்பூதங் கட்கே தோற்றங்கூறி, "இம்முப்பூத மயமே பிரபஞ்சமெல் லாம்" என விரித்தோதிய சாந்தோக்கியவுபநிடதமும் ஆகாய முதல் ஐந்திற்குந் தோற்றங்கூறி, "ஐம்பூதமயமே பிரபஞ்ச மெல்லாம்" என்னுந் தைத்திரீயவுபநிடதமுந் தம்முண் முரணுவனபோலத் தோன்றுதலின், அங்ஙனம் முரணுமைப் பொருட்டு வன்மைமென்மை நோக்கித் தைத்திரீயத்திற் கூறியதே பிரமாணமெனவும், சாந்தோக்கியத்திற்கூறும் வாக்கியங்கட்கும் அதுவே தாற்பரியமெனவும், உத்தர மீமாஞ்சையின் வியதிகரணத்துளோதியதூஉம்; மற்றும் ஆண்டாண்டு முரணுதவண்ணம் ஒன்று முக்கியப்பொருளும், ஒன்று தாற்பரியப்பொருளுமாக வைத்துப் பொருளொருமை யுணர்த்தியதூஉமென்க.

அற்றேல், ஈண்டு முக்கியப்பொருள் யாது தாற்பரியப் பொருள் யாதெனின்,—மேற்கூறிப்போந்த ஏதுக்களான் அவ்வத் தன்மாத்திரைகளின் அவ்வப்பூதங்கள் தோன்று மென்பதே பொருத்தமுடைத்தென்பது பெற்றாமாகலின், அதுவே முக்கியப்பொருளெனவும், பிரமத்தின் ஆகாயந் தோன்றும் ஆகாயத்தின் வாயுத் தோன்றுமென்று இம் முறையாற் கூறியது மேற்காட்டிய ஏதுவாற் பொருந்தாமை யின், அவை முக்கியப்பொருள்படாது தன்மாத்திரையிற் றோன்றுமென்னுந் தாற்பரியப்பொருளே தருமெனவுங் கொள்ளப்படுமென்க.

அற்றேல், என்னையோ அவற்றிற்குத் தாற்பரியத்தாற் பொருள்கொள்ளுமாறெனின், கூறுதும்:—சூக்குமபூதமாகிய சத்தமுதலிய தன்மாத்திரை ஐந்திற்குஞ், சதாசிவன் மகே

[1]சம்பந்தர்—3. 23. 6.

சன் உருத்திரன் மால் அயன் என்னும் ஐவரும் அதிதெய்வங்க ளாகலின், சதாசிவக்கடவுளுக்குரிய பிரமமென்னும் பெயர் ஆகுபெயராய் அவனாலதிட்டிக்கப்படுஞ் சத்ததன்மாத்திரை யினையும் உணர்த்துமாகலின், "பிரமத்தினின்றும் ஆகாயந் தோன்றும்" என்றதற்குத் தாற்பரியம் பிரமமாகிய சதாசிவக் கடவுளான் அதிட்டிக்கப்படுஞ் சத்த தன்மாத்திரையினின் றும் ஆகாயந் தோன்றுமென்பதேயாம். "பிரமம்" எனினும், "பரமான்மா" எனினுமொக்கும்; பரமான்மாவை ஆன்மா வென்றது தலைக்குறையாகலின், "ஆன்மாவினின்றும் ஆகாயந் தோன்றும்" என்றதற்கு இதுவே தாற்பரியமென்க.

இனி, ஒரோவொருகுணம் ஏற்றமாகவுடைய வாயுமுத லியநான்குங் கேவலமாய்நின்ற பரிசமுதலியவற்றிற் றொன்று மையிற் சத்தத்தோடுகூடி விசிட்டமாய்நின்ற பரிசதன்மாத் திரையே வாயுவுக்குக் காரணம்; அத்தன்மைத்தாய பரிசத் தோடுகூடி விசிட்டமாய்நின்ற உருவதன்மாத்திரையே தேயு வுக்குக் காரணம்; அத்தன்மைத்தாய உருவத்தோடுகூடி விசிட்டமாய்நின்ற இரததன்மாத்திரையே புனலுக்குக் கார ணம்; அத்தன்மைத்தாய இரதத்தோடுகூடி விசிட்டமாய் நின்ற கந்ததன்மாத்திரையே புடவிக்குக் காரணமென மேற் காட்டினுமாகலின், அவ்வுண்மை உணர்ந்துகோடற் பொருட்டு ஆகாயத்தின் காரணத்தோடுகூடி விசிட்டமாய்நின்ற பரிசதன் மாத்திரையை ஆகாயமெனவும், வாயுவின்காரணத்தோடுகூடி விசிட்டமாய் நின்ற உருவதன்மாத்திரையை வாயுவெனவும், தேயுவின் காரணத்தோடுகூடி விசிட்டமாய்நின்ற இரததன் மாத்திரையைத் தேயுவெனவும், புனலின் காரணத்தோடுகூடி விசிட்டமாய்நின்ற கந்ததன்மாத்திரையைப் புனலெனவும் ஆகுபெயராக்கிப் பொருள்கொள்ள வைத்தமையின், அதுவே அவ்வாக்கியங்கட்குத் தாற்பரியமென உணர்ந்துகொள்க. இதுவே நீலகண்டபாடியத்திற்குங் கருத்தாதல் ஆண்டெடுத் துக்காட்டிய புராணவசனத்தான் உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

இன்னுஞ் சாந்தோக்கியத்தின், "அப்புக்கள் அன்னத் தைப் படைத்தன" என்புழி, அன்னமென்பது சோற்றை யுணர்த்தாது ஆகுபெயராற் புடவியையுணர்த்துமென்பது

எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையின், இவ்வாறே ஆண்டாண்டு வன்மைமென்மைநோக்கி முரணுமைத் தாற்பரியங் கோடல் வேதபுருடனுக்குக் கருத்தென்பது ஓர்ந்துணர்ந்துகொள்க.

இங்ஙனஞ் சிவமுதல் நிலமிறுவாய் ஐந்தும் ஏழும் இருபத்துநான்குமாகிய முப்பத்தாறுதத்துவங்கட்குத் தோற்றமுறைமையும்; அவற்றின் றொழிற்பாடும்; போகநுகர்ச்சிக்கண் அவற்றுளொான்றையின்றியமையாமையின், அவை சுத்தம் மிச்சிரம் அசுத்தமெனவும், பிரேரகாண்டம் போகசயித்திருகாண்டம் போக்கியகாண்டமெனவும், சிவதத்துவம் வித்தியாதத்துவம் ஆன்மதத்துவமெனவுமாமாறும் இன்னோரன்னவையெல்லாம் ஈண்டோதியவாறுபற்றி உணர்ந்துகொள்க. இன்னும் விரிப்பிற்பெருகுமென்றொழிக.

இவை ஒடுங்குங்காலுந் தோன்றினமுறைமையே தத்தங் காரணங்களின் ஒடுங்கும்.

தத்துவங்களின் வகை

நிலமுதற் கலையீறாகிய முப்பத்தொரு தத்துவமும் புறப்புறக்கருவியும், புறக்கருவியும், அகப்புறக்கருவியும், அகக்கருவியுமென நான்குவகைப்படும்.

அவற்றுள், பூதமைந்துந் தன்மாத்திரையைந்தும் புறப்புறக்கருவி ; இந்திரியம்பத்தும் புறக்கருவி ; மனமுதலியன அகப்புறக்கருவி; அராகமுதலியன அகக்கருவியென்றறிக.

இன்னும், இத்தத்துவங்கள், பொதுவுஞ் சிறப்பும் பொதுச்சிறப்புமென மூவகைப்படும்.

அவற்றுள், புவனவடிவாகிய தத்துவங்கள் போகநுகர்ச்சிக்கண் எல்லாவுயிர்க்கும் பொதுவாய்ப் போகம்பயப்பித்தலின், பொதுவெனப்படும். புரியட்டகவடிவாகிய தத்துவங்கள் உயிர்தோறும் வேறுவேறாய் நின்று போகம் பயப்பித்தலின், சிறப்பெனப்படும்.

புரியட்டகஞ் சூக்குமதேகமும் பரதேகமுமென்று இருவகைத்து. அவற்றுள், தன்மாத்திரையைந்தும், அந்தக்

கரணமூன்றுமாகிய எட்டானுமாயது சூக்குமதேகம். இது காலோத்தரத்திற் காண்க.

இனிப், பூதமொன்றும், தன்மாத்திரையொன்றும், ஞானேந்திரியமொன்றும், கன்மேந்திரியமொன்றும், அந்தக்கரணமொன்றும், குணதத்துவமொன்றும், மூலப்பகுதியொன்றும், கலாதியொன்றுமென்னும் எண்வகைப்பட்ட முப்பத்தொரு தத்துவங்களானாயது பரதேகம். பரமெனினும் அதிசூக்குமமெனினும் ஒக்கும். இது மிருகேந்திர முதலியவற்றுட் காண்க.

இனி, இதனையே சூக்குமதேகமெனக்கொண்டு, சுத்த தத்துவம் பரதேகமென்பாரும் உளர். அது காலோத்தர வசனத்தோடு முரணுதலானும், தன்மாத்திரை அந்தக்கரணங்களுள் ஏனைத்தத்துவங்கள் அடங்குமென்றற்குப் பிரமாணமின்மையானும், அடங்குமென்பார்க்கு அவ்வாறே தன்மாத்திரை அந்தக்கரணங்களும் ஐம்பெரும்பூதங்களின் அடங்குமென அமையுமாகலின் வேறுகூறுதல் பொருந்தாதாய் முடியுமாகலானும், சுத்ததத்துவங் கலாதியைச் செலுத்துமுகத்தான் உபகரித்து வேறுநிற்பனவன்றிச், சகலர்க்குத் தேகமாயெய்துதல் கூடாமையானும் அது பொருந்தாமையறிக.

குடிலையிற் றோன்றிய நாதஞ் செயற்கைவயத்தானே தூலமாய்நின்றவழி, நம்மனோர்க்குப் புலனாதல்கூடுமென்பது [1]மேற்காட்டினமையின், சவிகற்பவுணர்விற்கேதுவாகிய தூல நாத மாத்திரையே பரதேகத்தோடு விரவி அகத்தே விளங்கி நிற்பதன்றி, ஏனைவைந்தவங்கள் அவ்வாறு நில்லாவென்றது பொருந்துமாறுபற்றி உணர்ந்துகொள்க.

இனித், தூலதேகவடிவாகிய தத்துவங்கள் அவரவர் போகநுகர்ச்சிக்குச் சிறப்புவகையான் நிலைக்களமாதலும், மனைவிமுதலியோர்க்குச் சந்தனம் பூமாலை முதலியனபோலப் பொதுமையாற் போக்கியமாதலுமாகிய இருவகையுமுடைமையின், பொதுச்சிறப்பெனப்படுமென்றுணர்க.

---

[1]இந்நூல் பக்கம்—கஅக.

அற்றேல், தூலதேகத்தின் வேறாகிய சூக்குமதேக மொன்றுண்டென்பதற்குப் பிரமாணமென்னையெனின், கூறுதும் :—தூலதேகஞ் செயலற்றுக்கிடப்பவுங் கனவின்கட் போகநுகர்ச்சி காண்டும். ஆண்டும் போகநுகர்ச்சி தேகத்தின்றொழிற்பாடின்றி அமையாமையின், சூக்குமதேகமே ஆண்டுப் போகநுகர்ச்சிக்கு நிலைக்களமாவதெனை அறிக. [1]"கனவின் பயனு நனவின் பயனும் - வினையின் பயனவை பொய்யென வேண்டா" என்றோதுதலானும், பொய்யென்றற்குப் பிரமாணமின்மையானும் ஆண்டுப் போகநுகர்ச்சி மெய்யாதலறிக.

இன்னும், "வியாபகமாகிய ஆன்மாத் துறக்கநிரயங்களிற் சென்று அநுபவித்து மீள நிலத்தின்கண் வந்து கருவின்வீழும்" என வருகின்ற அதிகரணத்திற் கூறப்படும் போக்குவரவுசெய்தற்கு உடம்பு இன்றியமையாமையானுஞ் சூக்குமதேகமுண்டென்பது துணிந்துகொள்க.

அற்றேல், தன்மாத்திரைகளானும் அந்தக்கரணங்களானும் இயன்றது சூக்குமதேகமென்றற்குப் பிரமாணமென்னையெனின், கூறுதும்:—ஆன்மா நனவின்கட் போகநுகர்தற்கும், போக்குவரவுசெய்தற்கும் இடனாகிய தூலதேகமும்; கனவின்கட் போகநுகர்தற்கும், ஆண்டுப் போக்குவரவுசெய்தற்கும், தூலவுடம்பு கழிந்தவழி, ஒருலகினின்றும் மற்றோருலகிற் போக்குவரவுசெய்தற்கும் இடனாகிய சூக்குமதேகமும் ஒருசாதியென்பது பெற்றாம். பெறவே, அவ்விரண்டற்குந் தம்முள் வேற்றுமை தூலமாகலுஞ் சூக்குமமாகலு மாத்திரையேயாகலின், அதற்கேற்பத் தூலபூதங்கள் ஐந்தானும் இயன்ற தூலதேகத்திற்குக் காரணமாகிய சூக்குமதேகஞ் சூக்குமபூதங்களைந்தானும் இயன்றதாமெனத் துணியப்படும்.

இனித், தூலதேகத்தினின்றறியும் புறவிந்திரியங்கள் போலச் சூக்குமதேகத்தினின்றறியும் அந்தக்கரணங்கள் அதற்கு இன்றியமையாது உறுப்புப்போல் உடனிற்றல்பற்றி அவையுஞ் சூக்குமதேகமெனக் கூட்டியுரைக்கப்படுமாகலின்,

[1]சங்கற்பநிராகரணம், மாயாவாதி சங்கற்பநிராகரணம்—௧௩௪.

தன்மாத்திரை அந்தக்கரணமென்னும் இருகூற்றொட்டுக் கருவியுங் கூட்டிச் சூக்குமதேகமாமென்பது ஆகமவளவை மாத்திரையானன்றி வழியளவையானும் உணர்ந்துகொள்க. வழியளவையாமாறு:—"சூக்குமதேகஞ் சூக்குமபூதங்களானும் அந்தக்கரணங்களானுமாயது, ஆன்மாப் போகநுகர்தற் கும் போக்குவரவுசெய்தற்கும் இடனாகலின்; தூலபூதங்களா னும் புறக்கரணங்களானுமாகிய தூலதேகம்போலும்" எனக் கூறிக்காண்க.

இனிப், போகநுகர்தற்கட் கருவியாய் நிற்குங் கலை முதல் நிலமீறாகிய தத்துவங்கள் ஆன்மாவுக்குக் கரணமே யாயினும், ஆன்மாக்களோடும் வெவ்வேறாய் நீக்கமின்றி உட னாய்நிற்றல்பற்றிப் பரதேகமென்று உபசரித்துக் கூறப்படு மதுவேயன்றித், தூலதேகஞ் சூக்குமதேகம்போலத் தேக மல்லவென் றுணர்க.

மூன்றுமதிகரணம்

இரண்டாமதிகரணத்தின் நாட்டி உள்ளார்க்கு அவரவர் செய்த குணங்குற்றங்கட்கியைய அருளுந் தண்டமுஞ் செய் யும் வேந்தர்போல, ஆன்மாக்களுக்கு அவரவர்செய்த இரு வினைகளை அறிந்து அவற்றிற்குத் தக்கபயனை முதல்வன் செய்வனாகலின், அங்ஙனம் ஐந்தொழில்செய்யும் முதல்வன் மாட்டு எல்லாவுயிர்களையும் ஒப்பநோக்கும் நடுவுநிலைமைக்கும் பெருங்கருணைக்குஞ் சுதந்திரத்திற்கும இழுக்கின்மையின், ஐந்தொழில் செய்தலே முதல்வனுக்கு இலக்கணமென வலி யுறுத்தியவழி, அங்ஙனமாயினுஞ் சங்காரகாரணனாகிய முதல்வனுக்கு ஐந்தொழில்செய்தல் இலக்கணமெனச் சிறப்பு வகையாற் கோடல் பொருந்தாது; சங்காரகாரணனாகிய முதல்வன் சங்காரத்தொழின் மாத்திரையேயன்றி ஏனைத் தொழிலுஞ் செய்வனாயிற் சங்காரகாரணனென விசேடித்தல் வழுவாய் முடியும்; அஃதியைபின்மைமாத்திரை நீக்கித் தலைமைபற்றிவந்தடுத்த விசேடணமாகலின் வழுவாகாது, சங் காரத்தொழிற்குத் தலைமை, "ஒடுங்கினசங்காரத்தினல்ல தூற்

பத்தியின்மையாற்" பெறப்படுமெனின்,—அற்றன்று; இறந்த வுயிர்கள் மீளப்பிறக்குமாயினன்றே உற்பத்திக்குச் சங்காரங் காரணமாதலும், அதுபற்றிச் சங்காரத்திற்குத் தலைமையுண் மையும் அமையும்; இறந்தவுயிர்களே மீளப்பிறக்குமென்றற் குப் பிரமாணமென்னை? பஞ்சாக்கினிவித்தையுணர்த்தும் உபநிடதமுதலிய ஆகமங்களே பிரமாணமெனின், "குடத் தகப்பட்ட ஆகாயங் குடமுடைந்தவழி ஆகாயத்தொடு கூடு மாறுபோல, உடம்பகத்தகப்பட்ட ஆன்மா உடம்பு நீங்கிய வழிப் பரமான்மாவொடு கூடும்" என மீட்சியின்மையுணர்த் தும் ஆகமவளவையொடு முரணுதலின், பஞ்சாக்கினிவித்தை முதலியனவுணர்த்தும் ஆகமங்கள் புனைந்துரையெனக் கொள்வதல்லது பிரமாணமெனக்கோடல் பொருந்தாது; அன்றியும், சற்காரியவாதத்தின் இல்லதுதோன்றுமாறின் மையின், இவ்வுடம்புநீங்கியவழி வேறுவேறுடம்புகள் உளவா மென்பார்க்கு, அவையனைத்தினும் ஏகமாய்த் தொடர்ந்து நிற்குஞ் சிறப்புக்காரணமொன்றுண்டெனக் கோடல்வேண் டும்; அது காணாமையானும், வியாபகமாகிய ஆன்மாப் போக்கு வரவுசெய்தல் பற்றுக்கோடின்றியமையாமையின், இவ்வுடம்பு நீங்கியவழிப் பிறிதோருடம்பிற் சேறற்குப் பற்றுக்கோடு பிறிதின்மையானும், உண்டாயின் அதுவேயமையுமெனப் பட்டு இவ்வுடம்பு மிகையாய்முடியுமாகலானும், இன்னும் இறந்த வுயிரே பிறக்குமாயின் முற்பிறவியினிகழ்ந்தனவெல் லாம் இப்பிறவியின் அறிந்துரைத்தல்வேண்டும்; அதுவு மின்மையானும், அறம்பாவங்கட்குரிய இன்பதுன்பங்களைத் துறக்கநிரயங்களிற் சென்று எஞ்சாதநுபவித்தொழிந்தவழி, மீளக் கருவினைய்துதற்குக் காரணமின்மையானும் வழியள வைக்கேலாமையான், இறந்தவுயிரே பிறக்குமென்றற்குப் பிர மாணமின்றும்; இன்றாகவே, சற்காரியவாதங் கூடாமையாற் சங்காரத்தொழிற்குத் தலைமையின்மையின், சங்காரகாரண னென்றது இயைபின்மை மாத்திரைநீக்கித் தலைமைபற்றி வந்த விசேடணமென்றல் பொருந்தாமையின், அது பிறிதி னியைபுநீக்கிய விசேடணமேயாம்; ஆகவே, சங்காரகருத்தா வனைப்படைப்பு முதலியவற்றிற்கு வினைமுதலாதல் கூடா

தென்பது தானே பெறப்படுதலின், மேலையதிகரணங்களிற் கூறிய முறைமைபற்றி, "ஐந்தொழிற்செய்தலே முதல்வனுக் கிலக்கணமெனப் பொதுவகையாற் கூறுதல் பொருந்தாமையி னுஞ், "சங்காரகாரணனாகிய முதல்வனே ஐந்தொழிற்செய் வன்" எனச் சிறப்புவகையாற் கூறுதல் இலக்கணமாமா மென்று இங்ஙனங் கிரீடாப்பிரமவாதிகண்மதம்பற்றி நிகழும் ஆசங்கையைநீக்கி இலக்கணத்தை வலியுறுத்துதற்கெழுந்தது மூன்றாம் அதிகரணம் :—

இனி இவ்வான்மாக்கண் மாறிப்பிறந்து வருமென்றது
எனவரும்.

இனி என்றது இவ்வியைபுணர்த்துதற்பொருட்டு. இவ் வான்மாக்கள் - மேலையதிகரணத்திற்பெறப்பட்ட இவ்விரு வினைப் பயன்களை நுகர்தற்குரிய ஆன்மாக்கள். மாறிப்பிறந்து வரும் - இறந்து மீளப்பிறந்து இவ்வாறேவரும். மாறுதல் - ஈண்டு இறத்தல்; போக்குவரவு புரிய என்பதற்குரையாகலா னும், ஏதுவுதாரணங்களின் இயைபானும் அதுவே பொருளா தல் அறிக.

அஃதெங்ஙனமெனின், மேற்கோளைச் சாதித்தற் கெழுந்த ஏது:—

தோற்றமுமீறும் உள்ளதற்கல்லது உளதாதலின்மையான்
எனவரும்.

இறந்தபின்னும் பிறத்தலும் இறத்தலுமுள்ள பொருட் கேயன்றி வினைப்பொருட்கு உற்பத்தியின்மையான், இவ் வான்மாக்கண் மாறிப்பிறந்துவரும் என மேற்கொண்டதென் றுணர்க.

இறந்தபின்னும் என்றது மேற்கோளிற் கூறிப்போந்த பொருள்பற்றி அவாய்நிலையான்வந்தது. உளதாதல்-தோன்று தல்; அது, [1]"ஒன்றலா வொன்று ளதாகி நின்றவாறு" என்பதனானுமுணர்க. ஒடுங்கியபின்னுந் தோற்றவொடுக்

[1]இந்நூல் சூ. க. அதி. ௩.

கங்களுள்ளபொருட்கே தோற்றமுண்டென்பது சற்காரிய வாதத்தான் அங்ஙனமாதல் பெறப்பட்ட குடமுதலியவற்றின்வைத்துக் காணப்படும். இதற்குப் பிறவாறும் உரைப்ப.

அற்றேல், இறந்தவுயிர் பிறவாமைக்கு மேற்காட்டிய ஏதுக்களொடு முரணுமாலெனின், அவ்வாசங்கைகளை நீக்கி ஏதுவை வலியுறுத்துதற்கு எடுத்துக்காட்டும் உதாரணம் :—

கண்ட நனவைக் கனவுணர்விற் றான்மறந்து
விண்படர்ந் தத்தூடு வினையினாற்—கண்செவிகெட்
டுள்ளதே தோற்ற வுளமணுவாய்ச் சென்றுமனந்
தள்ள விழுங்கருவிற் றான். எனவரும்.

கண்செவிகெட்டு உள்ளதேதோற்ற உளம் அத்தூடு விண்படர்ந்து வினையினால் மனந்தள்ளக் கண்ட நனவைக் கனவுணர்வில் தான் மறந்து அணுவாய்ச் சென்று கருவில் விழுந்தான் எனமாறுக.

கண்செவிமுதலிய உறுப்புக்களையுடைய உடம்பினைக் கண்செவியென் றுபசரித்தார்.

கெட்டவழி என்பது கெட்டு எனத்திரிந்து நின்றது. உள்ளது - தூலவுடம்புகள் கெட்டவழியுந் தனக்குக் கேடின்றிப் படைப்புக்காலந் தொடங்கிச் சங்காரகாலமளவும் நிலைபெற்றுளதாகிய புரியட்டதேகம். தோன்றுதல் - பூதசாரவுடம்புமுதலியனவாய்க் காரியப்படுதல். ஏகாரம் தேற்றம்.

ஐம்பெரும்பூதத்தின் காரியமாகிய தூலவுடம்பு சூக்குமதேகத்தின் காரியமாமாறென்னையென்னும் ஐயநீக்குதற்கு உள்ளதே தோற்ற எனத் தேற்றவேகாரங் கொடுத்தோதினார். ஆகாயமுதலிய தூலபூதங்கள் சூக்குமபூதமாகிய தன்மாத்திரைகளின் காரியமாகலின், அவற்றானாய தூலவுடம்பு தன்சாதியாகிய அச்சூக்குமதேகத்தின் காரியமாதற் கிழுக்கின்மையறிக.

இன்னும், முதலுற்பவத்திற் சூக்குமதேகம் முதற் படைத்துப், பின் அதுகாரணமாகவரும் இருவினையாற் பல

வேறுவகைப்பட்ட தூலதேகம் படைக்கப்பட்டனவாகலா னுஞ் சூக்குமவுடம்பின் காரியமே தூலவுடம்பாதல் அறிக. சூக்குமதேகத்தின் காரியமாதல்பற்றியே தூலதேகம் ஐம் பெரும்பூதமயமெனப்பட்டதென்க.

[1]"பூதனு சரீரம் போனாற் புரியட்டரூபந் தானே-யாதனு சரீரமாகி" எனவும், [2]"சூக்கும வுருவ தென்னிற் றூலகா ரணம தாகும்" எனவும், [3]"தூலமா முருவி னுக்குச் சூக்கும முதல்" எனவும், [4]"மாறியிவ் வுருவ மெல்லாம் வருவதந் தேகின் றென்னிற்-கூறிய சூக்கு மத்தாம்" எனவும், [5]"விதிப் படி சூக்கு மத்தே யுருவரும்" எனவும் வழிநூலாசிரியர் கூறியவாறுங் காண்க.

இவ்வுண்மையுணரமாட்டாதார் ஐம்பெரும்பூதத்தானு கிய தூலவுடம்பு சூக்குமதேகத்தின் காரியமாமாறு என்னை யென்றாசங்கித்துப், [1]"புரியட்டரூபந் தானே - யாதனு சரீர மாகி" என்றற்றொடக்கத்தன பிறர்மதம் பற்றிக் கூறியனவா மென்று உரைப்ப; பலவிடத்தும் அவ்வாறே யோதுதலான் அங்ஙனமுரைத்தல் பொருந்தாமையறிக.

உள்ளதுதோற்ற என்பதனுல் இல்லதுதோன்றாதென் னுஞ்சற்காரியவாதத்திற்கிழுக்கின்மையும், துறக்கநிரயங்களிற் சென்றுமீடற்குப் பற்றுக்கோடுண்மையுமுணர்த்தி, அவை பற்றிநிகழும் ஆசங்கையை நீக்கியவாறு காண்க.

அற்றேல், சூக்குமதேகமே அமையும், தூலதேகம் மிகையாமாலெனின்,—அற்றன்று; தூலபோகநுகர்ச்சிக்குத் தூலதேகம் ஒருதலையான் வேண்டப்படுமாகலானென்க. இங்ஙனமாகவே, ஒருதன்மைத்தாகிய சூக்குமதேகத்திற் றூலதேகம் அச்சுமாறித்தோன்றுதல், [4]"வேறொரு குறியா மாரம் வீரசங் கிலியுமாதல்" போலவும், சூக்குமதேகங் கெடாதுநிற்பத் தூலதேகங் கெட்டுத்தோன்றுதல், [6]"கால முற்று - நீக்கிட மரம்பின் வேறோர் நீண்மர நிகழ்த்துமா போலவும்" [5]"மதிக்கெழு கலைகள் வருவனபோவனபோல"வு

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—கஉரு. [2]ஷை—உ00.
[3]ஷை—கசo. [4]ஷை—கருஎ. [5]ஷை—கருக. [6]ஷை—கருஅ.

மாமென்று உணர்ந்துகொள்க. இவையெல்லாஞ் சிவஞான சித்தியில் விரித்தலின், ஆண்டுக் காண்க.

உளம்—ஆன்மா. அதனூடென்பது அத்தூடு என மரீஇயிற்று. அத்தூடு - உள்ளதேதோற்ற அங்ஙனந்தோன்றிய யாக்கையாகிய அத்தூடு. விண்படர்ந்து என்னும் உபலக்கணத்தால் நிரயம்படர்ந்தென்பதூஉம் பெற்றாம். படர்ந்து - படர்ந்தநுபவித்து ; காரியத்தைக் காரணமாகவுபசரித்தார்.

இனி, இறந்தவுயிரே பிறக்குமாயின், முற்பிறவியின் நிகழ்ந்தனவெல்லாம் இப்பிறவியின் அறிதல்வேண்டுமென்னும் ஆசங்கையை நீக்குதற்குக் கண்ட நனவைக் கனவுணர்விற் றான்மறந்து என்றுவமைகூறினார். கண்ட நனவை - நனவின்கட்கண்டவற்றையென்க. இன் - உவமவுருபு. தான் - அசை. மறந்து என்றதற்குச் செயப்படுபொருள், கண்செவி கெட்டவாறும், உள்ளதேதோற்ற அத்தூடு விண்படர்ந்தவாறும், ஆண்டு அநுபவித்தவாறும் முதலாயின.

அற்றேல், ஈன்றணிய குழவி தாய்முலைப்பால் பசிதீர்க்கு மருந்தென்றறிந்து அதன்கண் முயலுதற்கேதுவென்னை ? முதல்வனுணர்ந்து செலுத்துவனெனின், குழவியின்மாட்டு அவ்வுரிமையில்வழி முதல்வன் செலுத்துதல் சாலாது ; சாலுமாயின், உயிரில்பொருளையுந் தொழிற்படுத்துதல் வேண்டுமாலெனின்,—அஃதொக்கும். அவ்வாறுதல்பற்றி ஈன்றணியகுழவி சீவித்தற்பொருட்டு அப்பருவத்தின் அவ்வுணர்வுமாத்திரை மறவாது நிலைபெறச்செய்வன் முதல்வனெனக்கோடும்.

உள்ளதே தோற்ற என்றதனால் உடல்வேறுபடுமாறும், விண்படர்ந்து என்றதனால் இடம் வேறுபடுமாறும், கண்ட நனவைக் கனவுணர்விற் றான்மறந்து என்றதனால் அறிவு வேறுபடுமாறும் உணர்த்தியவாறு.

முன்னுடம்பிறக்குஞான்று மனம் யாண்டுச் சென்று பற்றியது ஆண்டுவந்து மீளப் பிறக்குமென்பார், மனந் தள்ளக் கருவில் விழும் என்றார். தள்ள - தள்ளுதலாலென்க.

சுட்டுவருவித்துரைக்க. வினையினால் - புண்ணியபாவ விசேடத்தால் என்க.

இதனானே மனந்தள்ளிய கதியிற் சென்று பிறத்தற் கேதுவாகிய புண்ணியபாவவிசேடங்கள் எஞ்சிநிற்ப, வினையவே துறக்கநிரயங்களிற்சென்று அநுபவிக்கப்படுமெனா இறுதிக்கட்படும் ஆசங்கையை நீக்கியவாறு காண்க.

பஞ்சாக்கினிவித்தையி னியல்புணர்த்துவார், விண்படர்ந்து மறந்து அணுவாய்ச்சென்று கருவில்விழும் என்றார். அணுவாய்ச்சேறல்- துறக்கநிரயங்களின் எடுத்த பூதசாரமுதலிய உடம்பினீங்கிச் சூக்குமதேகமாத்திரையாய்ச் சேறல்.

பஞ்சாக்கினிவித்தை

பஞ்சாக்கினிவித்தையினியல்பு தொகுத்துக்கூறுதும்:— பார்ப்பனச்சாதிமுதலியவற்றிற் பிறந்து வேள்விமுதலிய நல்வினைசெய்த உயிர்கள் அவ்வினையின்பய னுகர்தற்பொருட்டு இவ்வுடம்புநீங்கிச், சூக்குமதேகத்தோடுந் துறக்கத்திற் சென்று, இன்பமனுபவித்தற்குரிய பூதசாரவுடம்பெடுத்து, ஆண்டுவைகுங் கடவுளரோடு வாழ்ந்து, நல்வினைப்பயன்கள் அநுபவித்துத் தொலைந்தவழி, மீள நிலத்தின்வந்து, பார்ப்பனச்சாதிமுதலியவற்றிற்றோன்றி, வினைகளையீட்டுதற்கேதுவாய் எஞ்சிநின்ற வினைச்சேடத்தால் அவ்வுடம்பினீங்கிச், சூக்குமதேகத்தோடு மேகமண்டலத்தினையெய்தி ஆண்டுநின்று மழைத்தாரையினோடுகூடி, நிலத்தினையடைந்து, நென்முதலிய பைங்கூழின் விரவிநின்று, அவை உணவாய்ப் பரிணமித்தவழி அவற்றோடு கூடித், தந்தையின்வயிற்றுட்சென்று ஆண்டுச் சுக்கிலமாய்ப்பரிணமித்து, அதனோடுகூடித், தாய்வயிற்றுட்சென்று, ஆண்டுக் கருவாய்ப்பரிணமித்துப், பார்ப்பனச்சாதி முதலியவற்றிற்குரித்தாகிய தூலதேகத்தோடு நிலத்திற்றோன்றுமென்றுணர்க.

ஆன்மாத் தூலவுடம்பினீங்கியவழித் துறக்கமும், மேகமண்டலமும், நிலனும், தந்தையும் தாயுமென்னும் ஐந்துநிலைகளத்தும்வைகித் தோன்றுதலின், இவ்வைந்தினிடமும்

அங்கியாகவும் இவற்றினெய்திய ஆன்மா ஆகுதியாகவும் இங்ஙனந் தியானிப்பதொரு சாதகமாகலின், இது "பஞ்சாக்கினிவித்தை" எனப்பட்டது. இம்முறை நல்வினைகளைச் செய்து துறக்கத்திற்சென்று இன்பப்பயன் அநுபவித்து, மீள நிலத்திற்றோன்றுமுயிர்கண் மாத்திரைக்கேயெனவும், ஏனைத் தீவினைசெய்து நிரயத்திற்சென்று துன்பப்பயனை அநுபவித்து மீள நிலத்திற்றோன்றுமுயிர்கட்கு இவ்வாறு நியமமில்லையெனவும் உணர்க. இவற்றினியல்பெல்லாம் நீலகண்டபாடிய முதலியவற்றுட் காண்க. ஈண்டுரைப்பிற் பெருகும்.

மனந் தள்ளக் கருவில் விழும் என்பதற்கு விண்ணிரயங்களிற் படர்ந்து அநுபவித்தொழிந்தபின்னர் இடையீடின்றி மனத்தினும் விரைந்து சென்று கருவில்விழுமெனப் பொருளுரைப்பின் அதுவே நியமமன்மையின், [1]"உடல்விடா யோனி பற்றி யுதிப்பினு முதிக்கு மொன்றிற் - படர்வுறு துறும்பா வத்தாற் பாடாணம் போற்கி டந்து - கடனதாங் காலஞ் சென்றுறற் கடுநர கதனில் வீழ்ந்தங் - கிடருறு முருவங் கன்மத் தளவினி லெடுக்கு மன்றே" என்றற்றொடக்கத்தோடு முரணுமா றறிக.

அற்றேல், அஃதாக; "குடாகாயங் குடமுடைந்தவழி ஆகாயத்தோடு கூடுமாறுபோல, உடம்புநீங்கியவழிச் சீவன் சிவத்தோடு கூடும்" என்னுஞ் சுருதி புனைந்துரையென் றொழித்தற் கேலாமையின் அது பொருள்படுமா றென்னையெனின்,—அது பொருள்படுமாறும், தூலவுடல்விட்டுச் சேறற்குவமம் வேறுமாறும் உணர்த்தி, அவ்வாசங்கையை நீக்கி ஏதுவை வலியுறுத்துதற்கு எடுத்துக்காட்டும் உதாரணம்:—

அரவுதன் றோலுரிவு மக்கனவும் வேறு
பரகாயம் போய்வருமப் பண்பும்—பரவிற்

---

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—கஉஎ.

குடாகாய வாகாயக் கூத்தாட்டா மென்ப
தடாதுள்ளம் போமா றது எனவரும்.

எனவே, உடல்விட்டுப்போமாற்றிற்குவமை குடாகாய மாத்திரையேயன்றி, அரவுதன்றோலுரிவுமுதலியனவும் ஆகமங்களிற் கூறப்படுதலின், இவ்விருவேறுவகையும் ஒன்றற்கே யுவமையாதல் கூடாமையின், அரவுதன்றோலுரிவுமுதலிய வுவமை தூலவுடம்புவிட்டுப் போமாற்றிற்கெனவும், குடாகாயவுவமை சூக்குமவுடம்புவிட்டுப் போமாற்றிற்கெனவுந் தாற்பரிய முணர்ந்துகொள்ளப்படுமாகலான், ஈண்டைக்கு முரணுமாறின்மையின், புனருற்பவமுணர்த்தும் ஆகமவளவையும், ஈண்டெடுத்தோதிய வழியளவையும் பிரமாணமாகலான், இறந்தவுயிர் மீளப்பிறக்குமென்பது பெற்றாம்; பெறவே, சேதனப்பிரபஞ்சமுஞ் சடப்பிரபஞ்சம்போல, ஒடுங்கின சங்காரத்தினின்று உற்பத்தியெய்துமென்றற்கு ஐயமின்மையின், சங்காரகாரணனென்றது இயைபின்மை மாத்திரைநீக்கித் தலைமைபற்றிவந்தடுத்த விசேடணத்தான் விசேடிக்கப்பட்டதேயாமாகலான், ஐந்தொழில்செய்தல் சங்கார காரணனாகிய முதல்வனுக்கேயுரிய இலக்கணமாதற்கிழுக்கென்னையென இலக்கணத்தை வலியுறுத்தவாறாயிற்று.

மேலைவெண்பாவிற் கண்டநனவைக் கனவுணர்விற் றான்மறந்து என்றது அறிவுவேறுபடுதற் கெடுத்துக்காட்டியது; ஈண்டுக் கனவு என்றது அதனையே உடல்வேறுபடுதற் கெடுத்துக்காட்டியதாகலின், கூறியது கூறலல்லாமையுணர்க.

பரவின் அடாது எனக் கூட்டுக. பரவுதல் - எல்லார்க்கும் புலனாமாறு மிக்குநிகழ்தல்.

குளவாம்பல் - குளாம்பல், மரவடி - மராடி என மரீஇயினாற்போலக், குடவாகாயங் குடாகாயம் என மரீஇயிற்று. கடமென்னும் வடமொழி குடமெனத் திரிந்ததெனக் கோடலுமொன்று.

ஈண்டு உள்ளம் என்றது சூக்குமதேகத்தை. போமாற்றிற்கு என்னும் * நான்கனுருபு செய்யுளாகலின், விகாரத்தாற்

ரொக்கது; [1]"ஐந்தவித்தானாற்றல்" என்புழிப்போல. அது - அக்குடாகாயவாகாயவுவமை.

சூக்குமதேகத்தினியல்பு மேலேயதிகரணத்துரைத்தாம். வினையான்வருந் தூலவுடம்பின் பேதம், [2]"தோற்றியிடு மண்டசங்கள் சுவேதசங்கள் பாரிற் றுதைந்துவரு முற்பீசஞ் சராயுசங்க ணான்கி - னாற்றமிகு தாபரங்கள் பத்தொன்ப தென்று மூர்வபதி னைந்தமரர் பதினொன்றே டலவா - மாற் றருநீ ருறைவனநற் பறவைகளுற் காலி மன்னியிடும் பப் பத்து மானிடரொன் பதுமா - வேற்றியொரு தொகையதனி லியம்புவர்கள் யோனி யெண்பத்து நான்குநூ றுயிரமென் றெடுத்தே" என்பதனான் அறிக.

அண்டங்களினியல்பு

இனி, இவ்வுடம்புகளோடு கூடிநின்று போக்குவரவு செய்தற்கிடனாகிய அண்டங்களின் அளவையும், அவற்ற தியல்புந் தொகுத்துக்கூறுதும் :—

சாளரத்திற்றோன்றும் ஞாயிற்றின்கதிரின் அதிநுட்ப மாய்த் தோன்றும் நுண்ணிய துகள் அணுவெனப்படும். அஃதெண்மடங்குகொண்டது *திரிசர அணு. அஃதெண் மடங்குகொண்டது கசாக்கிரம். அஃதெண்மடங்குகொண் டது இலீக்கை. அஃதெண்மடங்குகொண்டது யூகை. அஃ தெண்மடங்குகொண்டது இயவைநெல்லு. இயவைநெல் லகலம் எட்டுக்கொண்டது ஓர் அங்குலம். அங்குலம் இருபத்து நான்குகொண்டது ஒருமுழம். முழம் நான்குகொண்டது ஒருவில்லு. வில்லிரண்டு கொண்டது ஒருதண்டம். தண்டம் இரண்டாயிரங்கொண்டது ஒருகுரோசம். குரோசம் நான்கு கொண்டது ஒருயோசனை; ஆகலான், இந்த அளவையாற் சாதாரண புடவிதத்துவமாகிய அண்டம் நூறுகோடியோசனை ஆழவகலநீளங்களையுடைத்து. இதற்கு வகை :—

---

[1] திருக்குறள்—25. [2] சிவப்பிரகாசம்—47.

பா - ம்—*திரிசரேணு.

கீழண்டச் சுவர்க்கனங் கோடியோசனை. அதன்மேற் காலாக்கினியுருத்திரபுவனங் கோடியோசனை. இந்தப்புவனத்திற் காலாக்கினியுருத்திரர் ஆயிரம்யோசனையுயரமும், இரண்டாயிரம் யோசனை அகலமுமுடைய சிங்காசனத்திற் செந்தழன்மயமான திருமேனி பதினாயிரம் யோசனை உயரமுடையவராய், வலக்கரத்தில் வாளும் அம்பும், இடக்கரத்திற் கேடகமும் வில்லுமுடையவராய் எழுந்தருளியிருப்பர். அவர்க்குப் பரிவாரமாய் அவரோடொத்த வடிவுடையவராய்ச் சூழ்ந்திருக்கும் உருத்திரர் பதின்மர் உளர். அவருள் ஒவ்வொருவர்க்குங் கோடியுருத்திரர் பரிவாரமாய்ச் சூழ்ந்திருப்பர். இத்தன்மையராகிய காலாக்கினியுருத்திரர் திருமேனியின் மேனோக்கியெழுந்த சுடர்க்கொழுந்து காலாக்கினியுருத்திரர் புவனத்திற்குமேற் பத்துக்கோடியோசனை. அதன் புகைப்படலம் அதன்மேல் ஐந்துகோடியோசனை. ஆக அண்டச்சுவர்க்கனமுளப்படப் பதினேழுகோடியோசனை கண்டுகொள்க. இது,

[1]"அருட்படை பரப்பிய மருட்பெருங் குரிசில்
காம முதலிய வேமத் தானையொடு
மான மாக்களு மிரிய வாளு
தோடுபுறங் கண்ட பீடுடை மறவ
தோத்தா துக்க ளேய்த்து வாவினை
கோத்தெறி கவர்வினென் குறிமற் றுற்றவை
யாற்றித் தத்துவ வத்துவா முதல
மாற்றிப் புவன மந்திர மீறில்
வருண மாப்பத மிருடீ ரின்கலை
யாறு மீறி லாண்டிய லடையக்
கூறு மரனெறி தேறின ரோய
வாதித் தத்துவ வத்துவா வோதிற்
றீதி லண்ட கடாகங் கோடி
யோசனை கீழத னும்பர்ப் பேசிற்
கால வனலுருத் திரர்வரை கோடி

[1]இது, ஞானமிர்தத்திற் கிரியாபாதத்துள்ளது.

தோலாப் பற்ப னனந்த னீசன்
பிங்கலன் காலன் குரோ தன் சலசன்
றங்கா வதிபலன் றனதன் சங்கா
னென்றிவர் கோடி யுருத்திர ரொருவரைச்
சென்றனர் சூழத் திகழ்வோர் தன்றி
விரிந்துசூழ் போதத் திருந்தரி யமளி
யாயிர மிரண்டகன் றருமணிச் சுடர்சொரிந்
தாயிர முயர்ந்த வதனுங் கேய
வீரைந் தாயிரம் யோசனை யுயர்ந்தோர்
மேனி யீரிரண் டியல்கரத் தற்ற
வைவாட் கேடகந் தந்துற் றுளிர
வெஞ்சரஞ் சாப மெஞ்சா தேந்தி
யிருந்தோர் புவனம் பொருந்தின ரவர்போ
லாகமம் புரியு மணிகிள ரிறைவர்
போகிய வுயர மாவீழ் கோட்டங்
கோடி மற்றவர் கொழுஞ்சுடர்க் கற்றை
யோடிய தொருபது கோடி மாடு
கிராலம் பனைமைங் கோடி பேரா
வொளிகிளர் கால வுருத்திர
ரணிகிளர் தேகந் தெளிமதி சிறிதே"

என்னும் ஞானமிர்தத்தினுங் காண்க.

இந்தப் பதினேழுகோடி யோசனைக்குமேற் பாவிகள் சென்றடையுமிடமாகிய நரகலோகங்கள் ஒன்றன்மேலொன்றாக ஒரோவொன்று தொண்ணூறிலக்கம்யோசனை அளவுடைய முப்பத்துமூன்று தளங்களும், தனித்தனி நூறாயிரம் யோசனை அளவுடைய முப்பத்திரண்டு இடைவெளியுமுடையவாயுள்ளன.

இந்த நரகங்கள் நரகமும், மாநரகமும், இராசநரகமும், இராசராசேச்சுரநரகமுமென நான்குவகைப்படும்.

அவற்றுள், நரகம் இரௌரவமும், துவாந்தமும், சீதமும், வெப்பமும், சந்தாபமும், பதுமமும், மாபதுமமும், காலசூத்திரமுமென எண்வகைப்படும்.

மாநரகஞ் சூசிமுகமும், காலகட்கமும், குரதாரமும், அம்பரிடமும், தத்தாங்காரமும், மாதாகமும், சந்தாபமும், பீபற்சமுமென எண்வகைப்படும்.

இராசநரகம் *இலாக்காப்பிரலேபமும், மாஞ்சாதமும், நிருச்சுவாசவுச்சுவாசமும், யுக்குமாத்திரியும், சான்மலியும், உலோகப்பிரதீப்தமும், சூற்பிபாசமும், கிருமிநிசயமுமென எண்வகைப்படும்.

இராசராசேச்சுரநரகம் உலோகத்தம்பமும், விண்மூத்திரமும், வைதரணியும், தாமிச்சிரமும், அந்ததாமிச்சிரமும், கும்பிபாகமும், மாரௌரவமும், அபீசியுமென எண்வகைப்படும்.

இந்த நால்வேறுவகையின் எவ்வேழுக்கு, ஒவ்வொன்று பிரதானநரகமாகவிருக்கும்; ஆக முப்பத்திரண்டு நரகின் பெயருங் கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம் முப்பத்திரண்டு இடைவெளிகளின் அளவு தனித்தனி இலக்கமும், முப்பத்துமூன்று தளங்களின் அளவு தனித்தனி தொண்ணூறிலக்கமுமாக நரகலோகம் முப்பது கோடியேயிரண்டிலக்கம் யோசனையுயரமுடைத்தெனக் கண்டு கொள்க. இவற்றின் அகலநீளம் காலாக்கினியுருத்திரபுவனம்போலப் பிரமாண்டகடாகம்வரையுமாம். முன்னர்க் கூறப்படும் உலகங்கட்கும் அகலநீளம் இவ்வாறேகாண்க.

இந்தநரகலோகங்களுக்குமேல் நிராலம்பவெளி முப்பதிணுயிரம்யோசனையுயரம். அதன்மேல் ஒன்பதுநூறுயிரம் யோசனையுயரமுடையநிலம் மேலேபொன்மயமும், கீழே இருப்புமயமுமென்றிரண்டுபுடமாய், அவ்விருப்புப்புடத்தின் ஒருபாதி மண்மயமாயிருக்கும். அதன்கீழ்த்தளத்தின் ஊழிக்காலத்தின் ஞாயிறுபோன்ற வடிவமும், கராளமுகமும், மழுக்கரமுமுடைய கூசுமாண்டர் முப்பத்திரண்டுநரகங்களுக்கும் அதிபதியாய்த் தம்மோடொத்த உருத்திரகணங்களோடு வீற்றிருப்பர்.

பா - ம்—* இலாக்காப்பிரலோபம்.

இந்தக்கூசுமாண்டபுவனத்தின்மேல் ஏழுநிலமுடைய பாதாளம் ஏழுளவாம். அவை ஆபாசமும், பாதாளமும், நிதலமும், கபத்திமானும், மாதலமும், இராசாங்கமும், பாதலமுமென்பனவாம்.

இவற்றுள், ஆபாசமுதலிய ஆறுலகமும் ஒரோவொன்று ஒன்பதினாயிரம்யோசனையுயரமும், மேனிலம் ஆயிரம்யோசனையுயரமுமுடையன. பாதலமென்னும் பாதாளம் பதினாயிரம்யோசனையுயரமும், இரண்டுகோடியேயெண்பத்தெட்டு நூறாயிரம் யோசனையுயர்ந்த மேனிலமுமுடையது. இவ்வேழனுள் ஒரோவொன்று மும்மூன்றுகண்டமாம்.

அவற்றுள், கீழ்பாற்கண்டத்தின் ஆபாசமுதலிய ஏழினும் முறையே சங்கசுருதியும், பிரகலாதனும், சிசுபாலனும், கர்க்கந்தகனும், இரணியாக்கனும், பிருகற்கர்ப்பனும், பெலியுமென்னும் அசுரவேந்தர் எழுவரும்; நடுக்கண்டமேழினும் முறையே குடிலனும், வாசுகியும், கம்பளனும், கார்க்கோடகனும், காளாங்கனும், துற்றரிசனும், தக்ககனுமென்னும் உரகவேந்தர் எழுவரும்; மேல்பாற்கண்டமேழினும்முறையே விகடனும், உலோகிதாக்கனும், இயமனும், விகாடனனும் கராளனும், வீமநிருகிராதனனும், பிங்கலனுமென்னும் இராக்கதவேந்தர் எழுவரும் அவ்வப்பாதாளங்கட்கு அதிபதிகளாயிருப்பர்.

இவற்றுள், மேலெல்லைக்கணின்ற பாதலமென்னும் பாதாளத்திற் பொன்மயமாய் ஆயிரம்யோசனையளவுடைய புவனத்தில் இவ்வேழுபாதாளங்கட்கும் அதிபதியாகிய ஆடகேசுரர், அவுணர் இராக்கதர் இயக்கர் கடவுளர்மகளிரெல்லாரும் ஏழிசைப்பாடல்களாற் றுதிசெய்ய வீற்றிருப்பர்.

இங்ஙனம் முப்பத்துமூன்றுநிலமுடைய முப்பத்திரண்டு நரகங்களுக்குமேல் நிராலம்பவெளி முப்பதினாயிரம்யோசனையும், அதன்மேற் கீழ்த்தலத்திற் கூசுமாண்டர்வீற்றிருக்கும் நிலம் ஒன்பதுநூறுயிரம்யோசனையும், அதன்மேல் ஆறு பாதாளங்கள் ஒரோவொன்று இடைவெளி ஒன்பதினாயிரம் யோசனையும், மேனிலம் ஆயிரம்யோசனையும், மேலெல்லைக்க

ணின்ற ஏழாம்பாதாளத்திற்கு இடைவெளி பதினாயிரம் யோசனையும், அதற்கு மேனிலமாகிய பூமி இரண்டுகோடியே எண்பத்தெட்டுநூறாயிரம் யோசனையுமாக நரகலோகத்தின் மேற்பூமியளவு இரண்டுகோடியேதொண்ணூற்றெட்டிலக்கம் யோசனை. நரகலோகம் முப்பதுகோடியேயிரண்டிலக்கம் யோசனையும், அதன்கீழ் அண்டகடாகம்வரையிற் பதினேழு கோடியோசனையுமுளப்படப் பூமிக்குக்கீழ் ஐம்பதுகோடி யோசனையளவு கண்டுகொள்க.

இனி, இரண்டுகோடியேயெண்பத்தெட்டு நூறாயிரம் யோசனையுடையபூமியின் மேற்பரப்புப் பிரமாண்டத்திற்கு நடுவாய் நூறுகோடியோசனை விரிவும், எழுபெருங்கடலும், எழுபெருந்தீவும், நடுவே மேருவரையுமுடைத்தாய்ப் பூலோக மெனப் பெயர்பெறும்.

எழுபெருந்தீவின் நடுத்தீவாவது நூறாயிரம்யோசனைப் பரப்புடைத்தாய் வட்டமாய் நிலமகட்கு உந்தித்தானமா யுள்ள நாவலந்தீவு.

இந்நாவலந்தீவின் நடுவே ஞாயிற்றினொளியும் மழுங்கும் படி பேரொளிகான்று பொன்மயமான மேருவரை நூறாயிரம் யோசனை அளவுடைத்தாய், அவற்றுட் பதினாயிரம்யோசனை பூமிக்குளாழ்ந்து, எண்பத்துநாலாயிரம்யோசனை பூமிக்கு மேலுயர்ந்து, மூலத்திற் பதினாயிரம்யோசனை விரிவும், முடியின் முப்பத்தீராயிரம்யோசனை விரிவுமுடைத்தாய், மூக் கூறாய், முக்கூற்றினும் முறையே கீழ்க்கீழ் மேகலையை நோக்கி மேன்மேல் நாலாயிரம் யோசனையகலம் மிக்குடை யனவாகிய மூன்று மேகலைகளையுமுடைத்தாய்த், தாமரைப் பொகுட்டுவடிவிற்றாய் நிற்கும். முக்கூற்றின் அடிக்கூறு பூமிக்குமேல் இருபத்தையாயிரம்யோசனையுயரமும், அதன் மேற்றாகிய முதன்மேகலை மூவாயிரம்யோசனையுயரமும், பதினாயிரம்யோசனைப் பரப்புமுடைத்தாய்க் கடகம்போல் வயங்கும். அதன்மேல் நடுக்கூறு இருபத்தையாயிரம் யோசனையுயரம். அதன்மேற்றாகிய மூன்றும் மேகலை மூவா யிரம்யோசனை யுயரமும், பதினெண்ணாயிரம்யோசனைப்

பரப்புமுடைத்தாய்ச் சக்கரவாளமென்னும் பெயர்த்தாய்க் கடகம்போல் வயங்கும்.

இங்ஙனம் முக்கூற்றிற்குமுயரம் மூவிருபத்தையாயிரம் யோசனையும், மூன்றுமேகலைக்குமுயரம் மும்மூவாயிரம் யோசனையுமாகப் பூமிக்குமேல் உயரம் எண்பத்துநாலாயிரம் யோசனை. பூமியின்கீழ் ஆழ்ந்தது பதினாறாயிரம்யோசனையு முளப்பட மேருவரையின் நீளம் நூறாயிரம்யோசனையுங் கண்டுகொள்க.

இதன் மேகலைமூன்றனுள், கீழிரண்டு மேகலையினுஞ் சித்தர் கந்தருவர் முதலியோர் வைகுவர். மேற்கண்ணதாகிய சக்கரவாளமேகலையின்மேற் பலபலகொடுமுடிகளுள. அவற்றுள், கிழக்குமுதலிய எட்டுத்திக்கினும் ஒரோவொன்று ஒன்பதினாயிரம்யோசனைப் பரப்புடையவாய், அதிவிசித்திரமாய்ப், பலவேறுவகைப்பட்ட வளங்களுடைய நகரங்கள் எட்டுள. அவற்றுட் கீழ்பால் அமராவதியென்னும் நகரம். தென்கீழ்பால் தேசோவதி. தென்பாற் சமுயமினி. தென்மேல்பாற் கண்ணவதி. மேல்பாற் சுத்தவதி. வடமேல்பாற் கந்தவதி. வடபான் மகோதையை. வடகீழ்பால் யசோவதி யென்னும் நகரமாம். இவ்வெட்டினும் முறையே இந்திரன், அங்கி, இயமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் என்னும் திசைகாவலர் எண்மருந் தத்தம் பரிசனங்களோடும் வைகுவர்.

இந்த மகாமேருவினுச்சியிற் பதினாலாயிரம் யோசனை யுயரமும் அகலமுமுடைய மநோவதியும், அதன்மேல்பால் அத்துணையுயரமும் அகலமுமுடைய வைகுண்டமும், அதன் வடகீழ்பால் இருபதினாயிரம் யோசனையுயரமும் அகலமு முடைய சோதிட்கமுமென மூன்று கொடுமுடிகளுள. இந்த மூன்றினும் முறையே பிரமன், மால், உருத்திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளும் வைகுவர்.

இத்தன்மைத்தாகிய மேருவரையின் தென்பால் நிடதம், ஏமகூடம், இமயம் என மூன்றுமலைகளும்; வடபால் நீலம், சுவேதம், சிருங்கவான் என மூன்றுமலைகளும் ஒரோ

வொன்று இரண்டாயிரம் யோசனையகலமும், பதினாயிரம் யோசனையுயரமும், ஒன்பதினாயிரம்யோசனை இடைவெளியுமுடையவாய்க், கிழக்குமேற்கு உவர்க்கடல்வரையும் நீண்டு கிடக்கும். மேருவரையின் கீழ்பால் மாலியவானென்னும் மலையும், மேல்பாற் கந்தமாதனமென்னும் மலையும் ஒரோவொன்று ஆயிரம்யோசனையகலமும்,இரண்டாயிரம் யோசனையுயரமும், முப்பத்துநாலாயிரம்யோசனை நீளமுமுடைத்தாய்த், தெற்குவடக்கு நிடதம் நீலம் என்னும் மலையிரண்டினும் முட்டிநிற்கும்.

இம்மலையெட்டனுள்ளும், நிடதங் கந்தமாதனம் நீலம் மாலியவானென்னும் நான்கிற்கும் நடுவாக மேருவைச்சூழ்ந்து நாற்றிசையினும் ஒன்பதினாயிரம்யோசனைப் பரப்புடைய நிலம் இளாவிருதவருடமெனவும், மாலியவான்மலைக்குக் கிழக்கு உவர்க்கடற்கு மேற்கு முப்பத்திராயிரம் யோசனைப் பரப்புடைய நிலம் பத்திராசுகவருடமெனவும், கந்தமாதனத்திற்கு மேற்கு உவர்க்கடற்குக் கிழக்கு முப்பத்திராயிரம் யோசனைப்பரப்புடைய நிலங் கேதுமால வருடமெனவும், தென்பால் நிடதத்திற்கும் ஏமகூடத்திற்கும் இடையே ஒன்பதினாயிரம்யோசனைப்பரப்புடைய நிலம் அரிவருடமெனவும், ஏமகூடத்திற்கும் இமயத்திற்கும் இடையே அத்துணைப் பரப்புடைய நிலங் கிம்புருடவருடமெனவும், இமயத்திற்குந் தென்கடற்கும் இடையே அத்துணைப் பரப்புடைய நிலம் பாரதவருடமெனவும், வடபால் நீலமலைக்குஞ் சுவேதமலைக்கும் இடையே அத்துணைப் பரப்புடைய நிலம் இரமியவருடமெனவும், சுவேதமலைக்குஞ் சிருங்கவானுக்கும் இடையே அத்துணைப் பரப்புடைய நிலம் இரணியவருடமெனவும், சிருங்கவானுக்கும் வடகடற்கும் இடையே அத்துணைப் பரப்புடைய நிலங் குருவருடமெனவும் பெயர்பெறும்.

இவற்றுள், மேருவைச்சூழ்ந்த நிலத்தின் மேருமலை, சலியாமை நிலைபெறுதற்பொருட்டுக் கிழக்குமுதலிய நான்கு திக்கினும் முறையே வெண்மை பொன்மை கருமை செம்மையென்னும் நிறங்களும், இந்நான்கும் ஐம்பதினாயிரம் யோசனை உயரமுமுடையவாய் மந்தரம், கந்தமாதனம், விபு

லம், சுபாரிசமெனப் பெயர்பெற்றுநிற்கும் விட்கம்பமலைகள் நான்குள. இந்நான்குமலைகளினும் முறையே கடம்பும், நாவலும், அரசும், ஆலுமென்னும் நான்கு கற்பகமரங்கள் ஆயிரம்யோசனை யுயரமுடையவாய் நிற்கும்.

இவற்றுள், தென்றிசையினிற்கும் நாவன்மரம் ஏனைய மூன்றினுஞ்சிறந்த அதிசயமிக்குடைத்தாகலின், அதன்பெயரானே உவர்க்கடலாற்சூழப்பட்டு, இலக்கம்யோசனை அளவும், ஒன்பதுவருடமுமுடைத்தாகிய இந்த நடுத்தீவு நாவலந்தீவென்று வழங்கப்படும். இந்நாவற்பழத்தின் சாறொழுகி ஆறாய்ப்பரந்து மேருவைச்சூழ்ந்து அந்நிலத்தையும் பொன்மயமாக்கி மேருவின்மூலத்திற் சென்றடையும். அந்தச் சாற்றினைப்பருகிய பறவை விலங்கு முதலாயினவும் பொன்னிறம் பெறும்.

இந்த விட்கம்பமலை நான்கனுட் கீழ்பால் நிற்கும் மந்தரமலையடிவாரத்திற் சைத்திரரதமென்னும் உய்யானவனமும், அருணோதகமென்னும் மடுவும், தென்பாற் கந்தமாதனத்தினடிவாரத்தில் நந்தனமென்னும் வனமும், மானசமென்னும் மடுவும், மேல்பால் விபுலமலையடிவாரத்தில் வைப்பிராசமென்னும் வனமும், சிதோதகமென்னும் மடுவும், வடபாற் சுபாரிசமலையடிவாரத்தில் தாருதிமானென்னும் வனமும், பத்திரகமென்னும் மடுவுமுளவாம்.

இவையெல்லாமுடைத்தாய் மேருவைச்சூழ்ந்த நிலமாகிய இளாவிருதமென்னும் வருடத்தின் வாழ்வோர் நாவற்பழச்சாற்றினைப் பருகிப் பொன்மயமாய்ப் பதின்மூவாயிரமாண்டு நிலைபெறுவர்.

கந்தமாதனத்திற்குங் குடகடற்கும் அந்தராளமாகிய கேதுமாலவருடத்தின் வாழ்வோர் பனசப்பழத்தின்சாற்றைப்பருகிக் குவளைப்பூநிறமுடையராய்ப் பதினுயிரமாண்டு நிலைபெறுவர்.

மாலியவானுக்குங் கீழ்கடற்கும் அந்தராளமாகிய பத்திராசுவவருடத்தின்வாழ்வோர் கருங்குவளைப்பூவையுண்டு

மதியொளிபோலும் நிறமுடையராய்ப் பதினாயிரமாண்டு நிலை பெறுவர்.

சிருங்கவான்மலைக்கும் வடகடற்கும் அந்தராளமான குருவருடத்தின் வாழ்வோர் ஆலம்பழத்தை நுகர்ந்து கருங்குவளைப்பூ நிறமுடையராய்ப் பன்னீராயிரமாண்டு நிலை பெறுவர்.

இந்தக் குருவருடத்திற்கணித்தாக வடதிசையினும், வாயுதிசையினும் உவர்க்கடலின்கட் சந்திரத்தீவும், பத்திராகரத்தீவும் என்றிரண்டு தீவுள. அவற்றின் வாழ்வோர் முறையே சந்திரநிறமுஞ் செந்தாமரைப்பூநிறமும் உடையராய்க் கனிகிழங்குகளையுண்டு பதின்மூவாயிரமாண்டு நிலை பெறுவர்.

சிருங்கவான்மலைக்குஞ் சுவேதமலைக்கும் அந்தராளமான இரணியவருடத்தின் வாழ்வோர் எலுமிச்சம்பழத்தை நுகர்ந்து மதிபோலும் வெண்ணிறமுடையராய்ப் பன்னீராயிரத்தைஞ்ஞூறாண்டு நிலைபெறுவர்.

சுவேதமலைக்கும் நீலமலைக்கும் அந்தராளமான இரமிய வருடத்தின் வாழ்வோர் கருப்பஞ்சாற்றைப்பருகி வெள்ளை நிறமுடையராய்ப் பன்னீராயிரமாண்டு நிலைபெறுவர்.

நிடதத்திற்கும் ஏமகூடத்திற்கும் அந்தராளமான அரி வருடத்தின் வாழ்வோர் தத்தமக்கு வேண்டுங் கனிகளையுண்டு, பச்சிலைமரப்பூநிறமுடையராய்ப், பெண்ணும் ஆணுமாகிய இரட்டைப்பிள்ளைகளைப் பெற்று, முப்பதினாயிரமாண்டு நிலைபெறுவர்.

ஏமகூடத்திற்கும் இமயத்திற்கும் அந்தராளமான கிம்புருட வருடத்தின் வாழ்வோர் இறலியின்கனிநுகர்ந்து பொன்னிறமுடையராய்ப் பதினாயிரமாண்டு நிலைபெறுவர்.

இங்ஙனம் இளாவிருதமுதலிய வருடங்கள் எட்டினும் வைகுவோர் நால்வகையுகங்களான் வரும் அவத்தைவேறுபாடின்றி என்றும் ஒருதன்மையராய் இன்பநுகர்ந்து வாழ்வர்.

இனி, இமயத்திற்குந் தென்கடற்கும் நடுக்கண்டமான பாரதவருடத்தின் வாழ்வோர் நால்வகையுகங்களின் அவ்வவ

யுகங்கட்குத் தக்க அறிவும் ஆயுளும் வடிவும் வலியுஞ் செல்வமும் மக்களுமுடையராய், உழவுமுதலியவற்றான்வரும் உணவுகளை மாந்தி, ஆத்தியான்மிகமுதலிய மூவகைத் துக்கங்களிற்பட்டு வைகுவர்.

இந்தப் பாரதவருடத்திவீட்டப்படுங் காமியங்கள் ஏனையிடங்களிற்சென்று அநுபவிக்கப்பட்டு அழிவெய்துமாகலின், இஃதோர் பெருங்குணமுடைய பாரதவருடம் கருமபூமியென்றும், ஏனையவெல்லாம் போகபூமியென்றும் வழங்கப்படும்.

இவ்வொன்பது வருடங்களையும் நாவலந்தீவிற்கு வேந்தனாக மநுமரபிற்றோன்றிய ஆக்கினீத்திரனென்னும் அரசன் தன்புதல்வராகிய பரதன்முதலிய ஒன்பதின்மர்க்கும் பகுத்தளித்தானாகலின், அவரவர் பெயர் அவ்வவ்வருடங்களுக்காயினவென்றுணர்க.

இவற்றுள், பாரதவருடமும் ஒன்பதுகண்டமாய், இந்திரத்தீவும், கசேருத்தீவும், தாமிரவர்ணித்தீவும், கபத்தித்தீவும், நாகத்தீவும், சாந்திரமத்தீவும், காந்தருவத்தீவும், வாருணத்தீவும், குமரித்தீவுமெனப் பெயர்பெற்றுப், பலபல மலைகளும், பலபலநதிகளும், பலவேறுவகைப்பட்ட சாதிகளுமுடைத்தாய் வயங்கும்.

இவ்வொன்பதினுள்ளுங் குமரிகண்டமொன்றே வேதாகம வழக்கமும், சாதிவரம்பும், கங்கைமுதலிய புண்ணியதீர்த்தங்களும், காசிமுதலிய புண்ணியத்தலங்களுமுடைத்தாய்ச் சிறந்தது. ஏனை எட்டுக்கண்டமும் மிலேச்சர் வாழிடங்களாம்.

இவ்வாறு நாவலந்தீவினியல்பு தொகுத்துக்காட்டினும். இதனைச் சூழ்ந்துகிடக்கும் உவர்க்கடலும் இதுபோல இலக்கம்யோசனை அகல முடைத்து.

உவர்க்கடலைச்சூழ்ந்து இரண்டுநூறாயிரம்யோசனை விரிவுடையது சாகத்தீவு. இது சாகமென்னும் மரத்தாற்பெற்ற பெயர். அந்தச் சாகத்தீவைச்சூழ்ந்து அத்துணைப்பரப்புடையது பாற்கடல். அதனைச்சூழ்ந்து நான்குநூறாயிரம்யோசனைப் பரப்புடையது குசத்தீவு. இது பிரமன் வேள்விசெய்யுங்கால்

ஆண்டுப் பொன்மயமாய் முளைத்த குசைப்புல்லாற் பெற்ற பெயர். அந்தக் குசத்தீவைச் சூழ்ந்து அத்துணைப் பரப்புடையது தயிர்க்கடல். தயிர்க்கடலைச் சூழ்ந்து எட்டுநூறாயிர யோசனைப் பரப்புடையது கிரௌஞ்சத்தீவு. அஃது ஆண்டுக் கிரௌஞ்சமென்னும் வரையிற் கிரௌஞ்சனென்னும் அவுணன் அறுமுகக்கடவுளொடு பொருது மடிந்தமையின், அவனாற்பெற்ற பெயர். அந்தக்கிரௌஞ்சத்தீவைச்சூழ்ந்து அத்துணை விரிவுடையது நெய்க்கடல். அந்த நெய்க்கடலைச்சூழ்ந்து பதினாறு நூறாயிரம்யோசனை விரிவுடையது சான்மலித்தீவு. அஃதாண்டுப் பொன்மயமாய் ஆயிரம்யோசனையளவு வளர்ந்து நிற்குஞ் சன்மலியென்னும் மரத்தாற்பெற்ற பெயர். அந்தச் சான்மலித்தீவைச்சூழ்ந்து அத்துணைவிரிவுடையது கருப்பஞ் சாற்றுக்கடல். அதனைச்சூழ்ந்து முப்பத்திரண்டு நூறாயிரம் யோசனைப்பரப்புடையது கோமேதகத்தீவு. அஃதாண்டு மநுமரபிற்றோன்றிய கோபதியென்னும் வேந்தன் கோசவமென்னும் வேள்விசெய்வான்றொடங்கியவழி, உசத்தியன் மரபிற்றோன்றுங் கவுதமனாகிய தன்னாசிரியன் வாசவனை வேட்பித்தற் பொருட்டுச் சென்றானாக, பிருகுவைத் தனக்கு ஆசிரியனாகக்கொண்டு வேள்விசெய்யுங்கால் அஃதறிந்துவந்து சபித்த கவுதமன்கோபத்தீயானே வேள்விச்சாலையினின்ற கோக்களெல்லாம் வெந்தொழிய அவற்றின் மேதை அந்நிலமுழுதும் நிறைந்தமையாற் பெற்றபெயர். அத்தன்மைத்தாகிய கோமேதகத்தீவைச்சூழ்ந்து அத்துணைப் பரப்புடையது மதுக்கடல். அக்கடலைச்சூழ்ந்து அறுபத்துநான்கு நூறாயிரம் யோசனைவிரிவுடையது புட்கரத்தீவு. அஃதாண்டுளதாகிய புட்கரணியென்னும் நதியாற்பெற்ற பெயர். அந்தப்புட்கரத்தீவைச் சூழ்ந்து அத்துணைப்பரப்புடையது சுத்தநீர்க்கடல்.

இவ்வெழுபெருந்தீவின் நாவலந்தீவொழிந்த ஆறு தீவினுமுள்ளார் இளாவிருதமுதலியவற்றின் வாழ்வார்போல நால்வகையுகங்களான்வரும் அவத்தைவேறுபாடின்றி என்றும் ஒருதன்மையராய்ப் பால் முதலிய உணவுகளையுண்டு பதினாயிரமாண்டு நிலைபெறுவர்.

இங்ஙனம் நாவலந்தீவின் நடுத்தொடங்கிச் சுத்தநீர்க் கடல்வரையில் இரண்டுகோடியேயைம்பத்து மூன்றிலக்கத் தைம்பதினாயிரம் யோசனையென் றறிக.

இனிச், சுத்தநீர்க்கடலைச்சூழ்ந்து கனகமயமாய் மாணிக்க முதலிய பல வேறுவகைப்பட்ட மணிகளையெல்லாமுடைத் தாய் வயங்குவதாகிய பொன்னிலம் பத்துக்கோடி யோசனை யுடைத்து. ஆண்டுக் கடவுளர்வந்து விளையாடி வாழ்ந்து தத்தமுலகிற்கேகுவர்.

இந்தப் பொன்னிலத்தைச்சூழ்ந்து உலோகாலோக மென்னுஞ் சக்கரவாளகிரி பதினாயிரம்யோசனைப் பரப்புடைத் தாய்நிற்கும். இப்பக்கத்தின் ஒளியும், அப்பக்கத்தின் இருளு முடைமையான் அஃதுலோகாலோகமெனப் பெயர்பெற்றது.

அந்த மலையின் புறத்தைச் சூழ்ந்து இருண்மயமாய்த் துன்னிய நிலம் முப்பத்தைந்துகோடியே பத்தொன்பது நூறாயிரத்து நாற்பதினாயிரம் யோசனைப்பரப்புடைத்து. இது வெகுளிமுதலியவற்றால் தம்முயிரைவீட்டிஞோர் பேய்வடி வெடுத்துழன்று துன்பமுற்றலையுமிடம்.

அவ்வந்தகாரநிலத்தைச் சூழ்ந்து கோடியேயிருபத் தேழுநூறாயிரம் யோசனைப்பரப்புடையது நாயகக்கடலாகிய பெரும்புறக்கடல். அதனைச் சூழ்ந்த அண்டச்சுவர்க்கனங் கோடியோசனை. ஆகச் சம்புத்தீவின் மேருவரைநிற்கும் நடு நிலமுதல் அண்டகடாகமீறாக எத்திசையினும் ஐம்பது கோடி யோசனைப்பரப்புடைய பூலோகத்தினளவு நூறுகோடி யோசனையுங் கண்டுகொள்க.

இத்தன்மைத்தாகிய பூலோகத்தின்மேல் வாயுமண்ட லம், மேகமண்டலம், ஆதித்தமண்டலம், சந்திரமண்டலம் முதலாகத் துருவமண்டலங்காறும் புவலோகம். அது பதி னைந்துநூறாயிரம் யோசனையுயரமுடைத்து. அதன்மேல் இந் திரன்முதலியோர்வைகுஞ் சுவலோகம் எண்பத்தைந்துநூறா யிரம் யோசனையுயரமுடைத்து. அதன்மேல் மரீசிமுதலிய முனிவர்வைகும் மகலோகம் இரண்டுகோடியோசனையுயர முடைத்து. அதன்மேல் தென்புலத்தாரும், சனனுமுதலிய

முனிவர்கணங்களும் வைகுஞ் சனலோகம் எட்டுக்கோடி யோசனையுயரமுடைத்து. அதன்மேற் சனகன்முதலியோர் வைகுந் தவலோகம் பன்னிரண்டுகோடி யோசனையுயரமுடைத்து. அதன்மேற் பிரமன் வீற்றிருக்குஞ் சத்தியலோகம் பதினாறு கோடியோசனையுயரமுடைத்து. அதன்மேற் செங்கண் மாலுலகம் நாலுகோடியோசனையுயரமுடைத்து. அதன்மேல் உருத்திரலோகம் ஆறுகோடியோசனையுயரமுடைத்து. அதன் மேல் அண்டச்சுவர்க்கனங் கோடியோசனையுயரமுடைத்து. ஆகப் பூலோகத்தின்மேல் அண்டகடாகம்வரையின் ஐம்பது கோடியோசனை; பூலோகத்தின் கீழ்க்கூறிப்போந்த ஐம்பது கோடியோசனையுமுளப்படப் பிரமாண்டத்தின் அளவு நூறு கோடியோசனையுங் கண்டுகொள்க. இது மிருகேந்திரத்திற் கண்டது.

கற்பந்தோறும் படைப்பு வேறுபடுதல்பற்றி ஆகமங் களிற் பிரமாண்டத்தின் வகையளவு சிறுபான்மை ஒன்றற் கொன்று வேறுபடக்கூறுமாயினுந் தொகையளவு நூறுகோடி யோசனையென்பது எல்லாவாகமங்கட்குந் துணிபெனக் கொள்க.

இத்தன்மையவாகிய சாதாரண புடவிதத்துவமென்னும் அண்டங்கள் ஆயிரங்கோடியுள. அவையெல்லாம் இவ்வாறே காலாக்கினியுருத்திரலோகமுதல் உருத்திரலோகமீறாகிய உல கங்களும், வளங்களும், நூறுகோடியோசனையளவும் ஒப்ப வுடையனவாய் விளங்கனிவடிவினவாய் வயங்கும்.

இந்தச் சாதாரணபுடவிதத்துவமாகிய அண்டத்தின் அப்புறத்தே பத்துத்திசையினுங் காவல்பூண்டுவைகும் உருத் திரர் ஒவ்வொருதிசைக்குப் பதின்மராக நூற்றுவரும், அண் டத்தின் உள்ளாகக் கீழும் மேலும் அறுவரும், எல்லார்க்கும் மேலாக இருவருமாக நூற்றெட்டு உருத்திரர் உளர். அவ ரவர்வைகும் புவனங்களும் அவரவர்பெயரானே வழங்கப் படும்.

நிவிர்த்திகலை

அவையாவன:—அண்டத்துள்ளாகக் கீழே காலாக்கினி யுருத்திரபுவனம், கூர்மாண்டபுவனம், ஆடகேசுரபுவனம் எனவும், மேலே பிரமம், வைணவம், உருத்திரம் எனவுங் கூறப்படும் புவனங்கள் ஆறு.

கீழ்பால் இந்திரதிசையிற் கபாலீசன், சடன், புத்தன் வச்சிர தேகன், பிரமர்த்தனன், விபூதி, அவ்வியயன், சாத்தன், பிஞ்கி, திரிதசாதிபன் எனப் பத்து உருத்திரர் இந்திரனைக் கீழ்த்திசைக்காவலின் நியமித்து வைகும் புவனங்கள் பத்து. மேலும் அவ்வத்திசையிற் கூறப்படும் உருத்திரர் அவ்வத்திசைகாப்பாளராகிய அங்கியங்கடவுண்முதலியோரை அவ்வத்தொழிலின் நியமித்து அவர் வழிபட வீற்றிருப்பரென் றறிக.

தென்கீழ்பால் அங்கிதிசையின் அங்கியுருத்திரன், உதாசனன், பிங்கலன், காதகன், அரன், சுவலனன், தகனன், பப்புரு, பதுமாந்தகன், கயாந்தகன் என்னும் உருத்திரர் வைகும் புவனம் பத்து.

தென்பால் இயமன்றிசையில் யாமியன், மிருத்தியு, அரன், தாதா, விதாதா, கருத்தா, சையோத்தா, வியோத்தா, தருமன், தருமபதி என்னும் உருத்திரர்வைகும் புவனம் பத்து.

தென்மேல்பால் நிருதிதிசையில் நிருதி, மாரணன், அந்தா, குரூரதிருட்டி, பயானகன், ஊர்த்துவகேசன் விரூபாக்கன், தூமிரன், உலோகிதன், தமிட்டிரி என்னும் உருத்திரர்வைகும் புவனம் பத்து.

மேல்பால் வருணதிசையிற் பலன், அதிபலன், பாசவத்தன், மாபலன், சுவேதன், சயபத்திரன், தீர்க்கவாகு, சலாந்தகன், மேகநாதன், சுநாதன் என்னும் உருத்திரர்வைகும் புவனம் பத்து.

வடமேல்பால் வாயுதிசையிற் சீக்கிரன், இலகு, வாயுவேகன், சூக்குமன், தீக்கணன், கயாந்தகன், பஞ்சாந்தகன்,

பஞ்சசிகன், கபர்த்தி, மேகவாகனன் என்னும் உருத்திரர் வைகும் புவனம் பத்து.

வடபாற் குபேரனுஞ் சோமனும் வைகுந் திசையில் நிதீசன், உரூபவான், தன்னியன், சௌமியதேகன், சடாதரன், இலக்குமிதரன், அரதனதரன், சிதரன், பிரசாதன், பிரகாமதன் என்னும் உருத்திரர்வைகும் புவனம் பத்து.

வடகீழ்பால் ஈசான திசையில் வித்தியாதிபன், ஈசன், சர்வஞ்ஞன், ஞானபுக்கு, வேதபாரகன், சுரேசன், சருவன், சேட்டன், பூதபாலன், பலிப்பிரியன் என்னும் உருத்திரர் வைகும் புவனம் பத்து.

கீழ்க்கண்ணதாகிய மாயோன்றிசையில் இடபன், இடபதரன், அநந்தன், குரோதனன், மாருதாசனன், கிரசனன், உதும்பரன், ஈசன், பணீந்திரன், வச்சிரதமிட்டிரி என்னும் உருத்திரர்வைகும் புவனம் பத்து.

மேற்கண்ணதாகிய பிரமன்றிசையிற் சம்பு, விபு, கணாத்தியக்கன், திரியக்கன், திரிதசேசன், சமூவாகன், விவாகன், நபன், இலீச்சு, திரிலோசனன் என்னும் உருத்திரர்வைகும் புவனம் பத்து.

எல்லாவற்றினுக்கும் மேலாக வீரபத்திரன், பத்திரகாளி என்னு மிவர்வைகும் புவனம் இரண்டு. ஆகச் சாதாரண புடவிதத்துவத்திற் புவனம் நூற்றெட்டுங் கண்டுகொள்க. இந்த நூற்றெட்டுப் புவனமும் பிருதிவியண்டம் ஆயிரங் கோடியினும் இவ்வாறே வேறுவேறுள்ளன.

இவ்வண்டஞ் சுருங்கியவடிவிற்றாகிய அடித்தலத்தில் தாமதமும், மேலே சற்று விரிவுடைத்தாகிய முகத்தில் இராசதமும், அவ்விரண்டுங் கூடும் முடித்தலத்திற் சாலவும் விரிவுடைமையாற் சாத்துவிகமுமென்னும் மூவகைத்தாம்.

இத்தன்மைத்தாகிய பார்த்திவமண்டலம் ஐவகைவடிவின் நாற்கோணவடிவும், ஐவகைக்குறியின் வச்சிரக்குறியும், ஐவகை நிறத்திற் பொன்னிறமும், இருவகைப் பத்துப்பீசத்தின் அகரம் லகரம் என்னும் இரண்டு பீசங்களும், பத்துவகை நாடியின் இடை பிங்கலை என்னும் இரண்டு நாடியும்,

தசவாயுக்களிற் பிராணன் அபானன் என்னும் இரண்டுவாயுவும், இருவகைப் பத்திந்திரியங்களின் ஆக்கிராணம் உபத்தம் என்னும் இரண்டிந்திரியங்களும், ஐவகை விடயத்திற் கந்தமும், கந்தமுதற் சத்தமீறாகிய ஐந்துகுணமும், ஐவகை அவத்தையிற் சாக்கிரமுமுடைத்தாய், விலங்கு, பறவை, பசு, பாம்பு, தாவரம், மானிடம், பைசாசம், இராக்கதம், இயக்கம், காந்தருவம், ஐந்திரம், சௌமியம், பிராசாபத்தியம், பிரமம் என்னும் பதினான்குவகை யோனிகட்கும் இடனாய் நிற்கும்.

இதற்கு அதிதெய்வம் பிரமன். இதற்கு இலயத்தானம் மூலப்பகுதி. போகத்தானம் புத்தி. ஏனைய அத்துவாக்கட்குரிய நிறம், குறி, வடிவு, பீசம், நாடி, வாயு, இந்திரியம், விடயம், குணம், அதிதெய்வம் முதலாயினவும் இம்முறையே பற்றி யுணர்ந்துகொள்க. ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்.

இனிப், புவனங்களிற் புவனபதிகளினிடமாக நிலைபெறும் அக்கரங்கள் ஐம்பத்தொன்றின், ளகரத்தினிறுதிக்கணின்ற உடலெழுத்தொன்றும், அவ்வக்கரங்களாலியன்ற பதங்களெல்லாவற்றிற்கும் மூலமாகிய எண்பத்தொருபதத்தின், இறுதிக்கணின்றபதமுதல் இருபத்தெட்டுப்பதமும், பதங்களானியன்ற மந்திரங்களெல்லாவற்றிற்கும் மூலமாகிய பதினொருமந்திரத்தின், இதயம், சத்தியோசாதம் என்னும் இரண்டுமந்திரமும்இதன்கணடங்கும். இவையெல்லாமுடைத்தாய் ஈண்டுக் கூறிப்போந்த புடவிதத்துவத்தை அடக்கிநிற்பது நிவிர்த்திகலை.

பிரதிட்டாகலை

இனிச், சாதாரணமான அப்புதத்துவ அண்டம் பிருதிவியண்டத்தளவிற் பதிற்றுமடங்கேற்றமாகிய ஆயிரங்கோடி யோசனைமானமுடைத்து. அவ்வண்டங்களும் எண்ணிறந்தன. இவ்வாறே சாதாரண தேயுதத்துவமுதற் சாதாரண மூலப்பகுதி தத்துவங்காறும், கீழ்க்கீழண்டத்தைநோக்கி மேன்மேலண்டம் பப்பதிற்றுமடங்களவு ஏற்றமாகவுடையனவெனக் கொள்க.

அத்தத்துவங்களாவன:—புடவிதத்துவ மொழித்தொழிந்த பூதங்கள் நான்கும், தன்மாத்திரையைந்தும், ஞானேந்திரியமைந்தும், கன்மேந்திரியமைந்தும், மனமாதி அந்தக்கரணம் மூன்றும், அவ்வியத்தமுமென்னும் இருபத்துமூன்றுமாம். சித்தம் மனத்தினும், குணதத்துவம் அவ்வியத்தத்தினும் அடங்குமாகலின், இருபத்துமூன்றென்னுந் தொகைக்கிழுக்கின்மை அறிக.

அவற்றுள், அப்புமண்டலத்தின் அமரேசம், பிரபாசம், நைமிசம், புட்கரம், ஆசாடி, திண்டிமுண்டி, பாரபூதி, இலகுளீச்சுரம் ஆகிய குய்யாட்டகபுவனம் எட்டு. தேயுவண்டத்தின் அரிச்சந்திரம், சிசைலம், செற்பேசம், ஆம்பிராதகம், மத்திமேசம், மாகாளம், கேதாரம், வைரவம் ஆகிய அதிகுய்யாட்டகமென்னும் புவனம் எட்டு. வாயுவண்டத்திற் கயை, குருக்கேத்திரம், நாகலம், நகலம், விமலம், அட்டகாசம், மகேந்திரம், பீமேசம் ஆகிய குய்யதராட்டகமென்னும் புவனம் எட்டு. ஆகாயவண்டத்தில் வத்திராபதம், உருத்திரகோடி, அவிமுத்தம், மகாலயம், கோகர்ணம், பத்திரகரணம், சுவர்ணக்கம், தாணு ஆகிய பவித்திராட்டகமென்னும் புவனம் எட்டு. தன்மாத்திரை ஐந்தும், இந்திரியம் பத்தும், மனமும் என்னுந் தன்காரியமாகிய பதினாறண்டங்களையுந் தன்னுளடக்கிநிற்கும் ஆங்காரவண்டத்திற் சகலண்டம், துவிரண்டம், மாகோடம், மண்டலேச்சுரம், காளாஞ்சரம், சங்குகன்னம், தூலேச்சுரம், தலேச்சுரம் ஆகிய தாணுவட்டகமென்னும் புவனம் எட்டு. புத்தியண்டத்திற் பைசாசம், இராக்கதம், இயக்கம், காந்திருவம், ஐந்திரம், சௌமியம், பிராசேசம், பிராமம் ஆகிய சூக்குமபுவனாட்டகம் எட்டு. பிரகிருதியண்டத்தில் அகிருதம், கிருதம், வைரவம், பிராமம், வைணவம், கௌமாரம், ஔமம், சிகண்டம் என்னும் யோகாட்டகபுவனம் எட்டு. ஆக அப்புதத்துவமுதல் மூலப்பகுதியீறாகிய அண்டங்களைக் காக்கும் உருத்திரர் வைகும் புவனம் ஐம்பத்தாறு.

இந்தப்புவனங்களிற் புவனபதிகளிடமாக நிலைபெறும் அக்கரங்கள் சங்காரமுறையின் ளகரமுதல் டகரமீறாகிய இருபத்துநான்கு; ளகரத்தை லகரத்துளடக்கி இருபத்துமூன்

றென்றலுமொன்று. ஈண்டடங்கும் பதங்கள் சங்காரமுறை யின் இருபத்தெட்டுக்கு மேலுளவாகிய இருபத்தொரு பதங் கள். மந்திரஞ் சிரமும் வாமதேவமும் என இரண்டு. இவை யெல்லாமுடைய அப்புதத்துவமுதல் மூலப்பகுதியீறாகிய இருபத்துமூன்றுதத்துவங்களும் பிரதிட்டாகலையில் அடங் கும்.

வித்தியாகலை

இனி, மூலப்பகுதிக்குமேற் புருடதத்துவமுதல் மோகினியீறாகிய ஏழுதத்துவங்களுங் கீழ்க் கீழ்த் தத்துவங் களைநோக்கி மேன்மேல் நூறுநூறு மடங்கு பிரமாணம் ஏற்ற மாகவுடையன.

அவற்றுள், புருடதத்துவத்தில் வாமன், வீமன், உக் கிரன், பவன், ஈசானன், ஏகவீரன் என்னும் உருத்திரர்புவ னம் ஆறு. அராகதத்துவத்திற் பிரசண்டன், உமாபதி, அசன், அநந்தன், ஏகசிகன் என்னும் உருத்திரர் புவனம் ஐந்து. நியதியிற் குரோதன், சண்டன், சமுவர்த்தன், சோதி, சூரன் என்னும் உருத்திரர் புவனம் ஐந்து. வித்தை யிற் பஞ்சாந்தகன், ஏகவீரன் என்னும் உருத்திரர் புவனம் இரண்டு. கலையிற் சிகேசன், மகாதேசன் என்னும் உருத்திரர் புவனம் இரண்டு. காலத்தில் வாமதேவன், பலன் என்னும் உருத்திரர் புவனம் இரண்டு. மாயையில் உற்பவன், ஏகபிங் கலன், ஏகேக்கணன், ஈசானன், அங்குட்டமாத்திரன் என் னும் உருத்திரர் புவனம் ஐந்து. ஆகத் தத்துவமேழினுமடங் கும் புவனம் இருபத்தேழு.

இந்தப் புவனங்களிற் புவனபதிகளிடமாய் நிலைபெறும் அக்கரஞ் சங்காரமுறையின், ஞகரமுதல் கவ்வருக்கத்தின் நான்காமெழுத்தீறாக ஏழக்கரம். பதங்கள் சங்காரமுறையின் இருபத்தெட்டும் இருபத்தொன்றுமாகிய நாற்பத்தொன்ப திற்கு மேலுள்ள இருபதுபதங்கள்.

மந்திரஞ் சிகையும் அகோரமுமென இரண்டு. இவை யெல்லாமுடைய இவ்வேழுதத்துவமும் வித்தியாகலையில் அடங்கும்.

சாந்திகலை

இனி, இவ்வேழுக்கும் மேலாகிய சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம் என்னும் மூன்றுதத்துவங்களுங் கீழ்க்கீழ்த் தத்துவங்களைநோக்கி மேன்மேல் ஆயிரமடங்கு பிரமாண மேற்றமாகவுடையன.

இவ்வண்டங்களுட் சுத்தவித்தையில் வாமை, சேட்டை, இரௌத்திரி, காளி, கலவிகரணி, பெலவிகரணி, பெலப்பிரம தனி, சருவபூததமனி, மனோன்மனி என்னும் நவசத்திகள் புவனம் ஒன்பது. ஈசுரதத்துவத்தில் அநந்தன், சூக்குமன், சிவோத்தமன், ஏகநேத்திரன், ஏகருத்திரன், திரிமூர்த்தி, சீகண்டன், சிகண்டி என்னும் அட்டவித்தியேசுரர்புவனம் எட்டு. சதாசிவதத்துவத்திற் சதாசிவபுவனம் ஒன்று. ஆகத் தத்துவம் மூன்றினும் அடங்கும் புவனம் பதினெட்டு.

ஈண்டுப் புவனபதிகளிடமாக நிலைபெறும் அக்கரங் கவ்வருக்கத்தின் நான்காவதொழித்தொழிந்த மூன்றுமாம். பதங்கள் சங்காரமுறையின் அறுபத்தொன்பதிற்குமேல் வியோமவியாபியீறாகிய பதினொருபதம். மந்திரந் தற்புருடம், கவசம் என்னும் இரண்டு. இவையெல்லாமுடைய இம்மூன்று தத்துவமுஞ் சாந்திகலையில் அடங்கும்.

சாந்தியதீதகலை

இனிச் சத்திதத்துவஞ் சிவதத்துவம் இரண்டுங் கீழ்க்கீழ்த் தத்துவப்பிரமாணத்தைநோக்கி நூறுயிரமடங்கு பிரமாணம் ஏற்றமாகவுடையன. அவற்றுட், சத்திதத்துவத்தின் நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதீதை என்னும் புவனம் ஐந்து. சிவதத்துவத்தில் இந்திகை, தீபிகை, இரோசிகை, மோசிகை, ஊர்த்துவகாமினி, வியாபினி, வியோமரூபை, அநந்தை, அநாதை, அநாசிருதை என்னும் புவனம் பத்து. ஆகத் தத்துவம் இரண்டினுமடங்கும் புவனம் பதினைந்து.

ஈண்டுப் புவனபதிகளிடமாக நிலைபெறும் அக்கரம் அகரமுதலிய உயிர் பதினாறு. பதஞ் சங்காரமுறையின் இறுதிக் கண்ணதாகிய ஓம் என்பது ஒன்று. மந்திரம் ஈசானமும்

அத்திரமும் மூலமந்திரமும் என மூன்று. இவையெல்லா முடைய இவ்விரண்டு தத்துவமுஞ் சாந்தியதீதகலையில் அடங்கும்.

இங்ஙனம் நிவிர்த்திமுதலிய பஞ்சகலைகளிலடங்கி,மூவகை ஆன்மாக்களுந் தத்தமக்குரிய கரணரூபமுஞ் சூக்குமதேக ரூபமுமாகிய சிறப்புத்தத்துவங்களோடுந் தூலரூபமாகிய பொதுச்சிறப்புத் தத்துவங்களோடுங் கூடிப் போக்குவரவு செய்தற்கும் போகநுகர்ச்சிக்கும் இடமாய்ப் புவனமுதலிய அத்துவாக்களனைத்தையுந் தம்முளடக்கி நிற்பனவாகிய நில முதல் நாதமீறான சாதாரணதத்துவங்களுக்களவும், அவற்ற தியல்புகளும் ஒருவாற்றாற் றொகுத்துக் கூறப்பட்டன. சகலர் போக்குவரவுசெய்து போகநுகர்தற்கிடமாகிய அண்டத்தி னியல்பே ஈண்டு எடுத்துக்கொண்டதாயினும், இனமாதல் பற்றி ஏனையவுமுடன்கூறப்பட்டனவென் றுணர்க.

ஈண்டுப் பதிற்றுமடங்கேற்றமெனப்பட்ட எண்களை யறியுமாறு :—

ஒன்றுமுதற் பதிற்றுமடங்காயது பத்து; தசமென்பதும் இது. அதற்குப் பத்தாந்தானம் நூறு; சதமென்பதும் இது. அதற்குப் பத்தாந்தானம் ஆயிரம் ; சகத்திரமென்பதும் இது. அதற்குப் பத்தாந்தானம் பதினாயிரம் ; அயுதமென் பதும் இது. அதற்குப் பத்தாந்தானம் நூறாயிரம் ; இலக் கம் நியுதமென்பதும் இது. அதற்குப் பத்தாந்தானம் பத் திலக்கம். அதற்குப் பத்தாந்தானங் கோடி. அதற்குப் பத்தாந்தானம் அற்புதம். அதற்குப் பத்தாந்தானம் பது மம். அதற்குப் பத்தாந்தானங் கருவம். அதற்குப் பத் தாந்தானம் நிகர்வம். அதற்குப் பத்தாந்தானம் பிருந்தம். அதற்குப் பத்தாந்தானம் மாபதுமம். அதற்குப் பத்தாந் தானஞ் சங்கம். அதற்குப் பத்தாந்தானம் மாசங்கம். அதற் குப் பத்தாந்தானஞ் சமுத்திரம். அதற்குப் பத்தாந்தானம் மாசமுத்திரம். அதற்குப் பத்தாந்தானம் மத்தியம். அதற் குப் பத்தாந்தானம் பரார்த்தம். இங்ஙனம் ஒன்றுமுதற் பரார்த்தமீறாகிய இருபது தானமுங் கண்டுகொள்க.

இனிக், குணதத்துவங்காறும் பதிற்றுமடங்கு ஏற்றமாமென்றும், மூலப்பகுதி குணதத்துவத்தைநோக்கி நூறு மடங்குயோசனை ஏற்றமாகவுடைத்தென்றும், சத்திதத்துவத்தைநோக்கிச் சிவதத்துவம் அளவிடப்படாத எல்லையுடைத்தென்றும், குணதத்துவத்திற்குமேல் மூலப்பகுதி முதலியவற்றின் ஈண்டுக் கூறியனவேயன்றி இன்னுஞ் சில புவனங்கள் உளவென்றும், உளவாகவே, அவையுமுளப்படப் புவனத்துவா இருநூற்று முப்பத்தாறுமென்றும், ஐம்பத்தோரக்கரங்களின் ளகரம் லகரத்துளடங்குமென்பது பற்றி வன்னத்துவா ஐம்பதென்றும், பதம் எண்பத்தொன்றனுட் சிலவற்றைத் தம்முள் வேறுவைத்தெண்ணிப் பதாத்துவாத் தொண்ணூற்றுநான்கென்றும், பிசமொன்றுதல்பற்றி மூலமந்திரத்துளடங்குவதாகிய நேத்திரத்தை வேறுவைத்தெண்ணி மந்திராத்துவாப் பன்னிரண்டென்றுஞ் சிலவாகமங்களிற் கூறப்படும். மூலப்பகுதிமுதலியவற்றின் வேறுஞ் சில புவனங்களுளவென்பது மிருகேந்திரத்திற் கூறப்பட்டது. அது ஞானமிர்தத்தினுங் காண்க.

அற்றேல், நிருவாணதீக்கையின் அத்துவசுத்திசெய்தற்கண் மலைவாம் பிறவெனின்,—ஆகாது; அவ்வவாகமவழி நின்றோரான் அவ்வவாகமத்திற் கூறியவாறே சுத்திசெய்யப்படுமாகலானென்க. அற்றாயினும், அண்டங்களுக்களவும், ஆண்டுள்ள பொருள்களும், ஆண்டாண்டைக்குரிய புவனங்களுஞ் சிறுபான்மை தம்முள் வேறுபடக்கூறுமாகமங்கள் ஒன்றோடொன்று முரணுமாலோவெனின்,—முரணாது; என்னை? கற்பந்தோறும் படைப்புவேறுபாடுடைமையின், அவ்வேறுபாடுபற்றி அவை அங்ஙனம் வேறுபடக்கூறுதல் பொருந்துமாகலானென்பது.

ஈண்டு அத்துவாக்களாறனுள், கலாத்துவா நிவிர்த்தி முதற் சாந்தியதீதையீறாகவும், தத்துவாத்துவா நிலமுதற் சிவமீறாகவும், புவனத்துவாக் காலாக்கினியுருத்திரபுவனமுதல் அநாசிருதபுவனமீறாகவும், வன்னத்துவா ளகரத்தின் அயலின்ற எழுத்துமுதல் அகரமீறாகவும், பதாத்துவா ஓம் நமோநம என்பதுமுதல் வியோமவியாபிஓம் என்னும் பத

மீறாகவும், மந்திராத்துவாவிற் பஞ்சப்பிரமங்கள் சத்தியோ சாதமுதல் ஈசானமீறாகவும், அங்கங்கள் இதயமுதல் அத்திரமீறாகவும் வைத்துக்கூறியது ஒடுங்குமுறைபற்றியென வும்; இனித் தோன்றுமுறைபற்றிக் கலாத்துவாச் சாந்தியதீதைமுதல் நிவிர்த்தியீறாகவும், தத்துவங்கள் சிவமுதல் நிலமீறாகவும், புவனங்கள் அநாசிருதபுவனமுதற் காலாக்கினியுருத்திரபுவனமீறாகவும், வன்னங்கள் அகரமுதல் ளகரத்தினயலின்ற எழுத்தீறாகவும், பதங்கள் ஓம்வியோமவியாபி என்னும் பதமுதல் நமோநமஎம் என்பதீறாகவும், மந்திரங்களிற் பிரமம் ஈசானமுதற் சத்தியோசாதமீறாகவும், அங்கம் அத்திரமுதல் இதயமீறாகவுங் கூறப்படுமெனவுந் தெரிந்து கொள்க. அத்துவாவெனினும், வழியெனினுமொக்கும். இவை ஒரோவொன்றாகக்கழித்துக்கொண்டு சிவபதத்திற் சேறற்கு வழிபோறலின், அத்துவாவெனப்பட்டன. தத்துவ முதல் ஐந்தினையுந் தம்முளடக்கிநிற்கும் பஞ்சகலைகள் திரோதாயிரூபமாய்நின்ற சிவசத்தியிலடங்கும். சிவசத்தி சிவன்கணடங்குமென் றுணர்க.

நான்காமதிகரணம்

மூன்றாமதிகரணத்தின் உயிர்கள் முன்னையச்சுமாறி மீளப்பிறந்து இவ்வாறே வருமென்றதனான் மீளப் பிறக்குங்கால் ஒடுங்கின சங்காரத்தினல்ல துற்பத்தியில்லையாகலின், சங்காரகாரணனாகிய முதல்வனே ஐந்தொழிற்கும் வினைமுதலாவனெனச் சிறப்புவகையான் இலக்கணத்தை வலியுறுத்திய வழி அஃதொக்கும்; அங்ஙனமாயினும், இருவினையதிகரணத்தின் முதல்வனுணையாகிய பராசத்தியான் இருவினைவருமென்றதனாற் பராசத்தியும் ஐந்தொழில்செய்யுமென்பது போந்தது. போதவே, பராசத்தியும் முதல்வியாவாள் சேறலின், ஐந்தொழில்செய்தல் சங்காரகாரணனாகிய முதல்வனுக்கேயுரிய சிறப்பிலக்கணமென்றல் பொருந்தாதென்று ஆசங்கை நிகழுமன்றே. அவ்வாசங்கை நீக்குமுகத்தானே

முதல்வனுக்குச் சிற்சத்தியாகிய துணைக்காரணமுண்டென்பதற்குப் பிரமாணங்கூறுதற்கெழுந்தது நாலாமதிகரணம் :—

இனி நீக்கமின்றி நிற்குமன்றே *எனவரும்.*

ஈண்டு நீக்கமின்றி நிற்கும் *எனப் பொதுப்படவுரைத்தமையின், யாதனின் நீக்கமின்றி நிற்கும் என்றவாயவழி, அணிமைக்கணின்ற ஆணையின் என்பது வந்தியைவதன்றி, ஏனையவந்தியை தற்கோரியைபின்மையானும்; ஆன்மாக்களின் வியாபித்துநிற்றல்* அவையேதானே *என்னும் அதிகரணத்தாற் கூறிப்போந்தமையின், அதனையே மீளவுங் கூறுதல் வழுவாமாகலானும்; ஆன்மா மாயை கன்மங்களின் முதல்வன் வியாபித்துநிற்றல்,* சருவவியாபியாய் நிற்றல் *என்னும் ஏதுவின்பொருளாகலான் மேற்கோளுக்கும் அதுவே பொருளாகவுரைப்பின், " மலைதீயுடைத்து, தீயுடைமையான் " என்பதுபோல்* இழுக்குப்படுமாகலானும்; நீக்கமின்றி அவையே தானேயாய் நிற்கும் *எனக் கூட்டியுரைப்பின் அதனை வேறோரதிகரணமாக்கி* இறுதிக்கண்வைத்தல் *வழுவாய்முடியுமாகலின், அஃதாசிரியர் கருத்தன்மையானும் அங்ஙனமுரைப்பனவனைத்தும் போலியென்றொழிக.*

மற்றும் வடமொழியிரண்டாஞ்சூத்திரத்திறுதியிற் "சமவேதை" என ஆணையை விசேடித்தோதுதலிற் சமவேதையாமாறு ஓரதிகரணமாகவைத்து ஒருதலையாஅணர்த்தவேண்டுதலின், அது கூறுக்காற் குன்றக்கூறலாய் முடியுமாகலானும்; "அந்நியயோகவியவச்சேதம், அயோகவியவச்சேதம்" என்னும் வடசொற்களைப்"பிறிதினியைபுநீக்குதல், இயைபின்மை நீக்குதல்" என வழங்குமாறுபோலச் "சமவாயம்" என்னும் வடசொல், "நீக்கமின்றிநிற்றல்"என மொழிபெயர்த்து வழங்கப்படுமாகலின், அது வேறுபொருள்படாமையானும் வியாபித்துநிற்றல் ஏதுவின்பொருளாகலின், அதனையே மேற்கோளின்பொருளாகக் கோடல் பொருந்தாதென்பது மேற்காட்டுமாகலானும் இனி நீக்கமின்றி நிற்குமன்றே *என்பது தன்னைச் சாரவைத்தோதிய ஆணையாகிய சிற்சத்தியினோடு*

முதல்வன் சமவேதமாய் நிற்பனெனவே பொருள்கொள்ளக் கிடந்தவாறு காண்க.

வடமொழி இரண்டாஞ்சூத்திரத்தின், "ஆணை முதல்வ னொடு சமவேதமாய் நிற்கும்" என ஆணைமேல்வைத்தோதி னர். ஈண்டு "முதல்வன் ஆணையோடு சமவேதமாய் நிற்கும்" என முதல்வன்மேல் வைத்தோதினர். அவ்விரண்டும் பொருளான் வேறன்மையுணர்க.

ஈண்டுச் சமவாயமென்றது தாதான்மிய சம்பந்தத்தை; தாதான்மியமே சமவாயமெனவும் வழங்கப்படுவதன்றி, அத னின்வேறாய் நையாயிகர் முதலியோர் கூறுஞ் சமவாய சம்பந்த மொன்றுண்டென்பதற்குப் பிரமாணமின்மையா னென்க. தாதான்மியமாவது பொருளான் ஒன்றேயாயினும் ஒருவாற்றாற் பேதமாதற்குரிமையுடைமையென [1]"மேலு ரைத்தாம்; கடைப்பிடிக்க. தாதான்மியமென்னுஞ் சொல் லியல்பு "அது தானாதல்" என்றவாறு. எனவே, முதல்வ னாணையாகிய சிற்சத்தி முதல்வனின் வேறின்றி அவனின் வியாப்பியமாய்நிற்றலான் ஆண்டுச்சேறல்பற்றி இழுக்கின்மை யின், ஐந்தொழில்செய்தல், சங்காரகாரணனாகிய முதல்வ னுக்கேயுரிய சிறப்பிலக்கணமென்பது வலியுறுத்தியவாறு காண்க.

அற்றேல், ஆணையாகிய சிற்சத்தியோடு முதல்வன் அபேதமும் பேதமுமின்றி அவ்விரண்டற்கும் பொதுமை யாய் அங்ஙனநிற்பன் என்றற்குப் பிரமாணமென்னையெனின், மேற்கோளைச் சாதித்தற்கெழுந்த ஏது:—

அவன் ஏகாநேகமிரண்டுமின்றிச் சருவவியாபியாய் நிற்ற லான்

எனவரும்.

அவிநாபாவ முணர்த்துதற்கு ஏகாநேகமிரண்டுமின்றி என மேற்கோளிற் போந்தபொருளை அநுவதித்துச் சருவ வியாபியாய் நிற்றலான் என ஏதுக்கூறினர். சருவவியாபியாய்

[1] இந்நூல் பக்கம்—௧௭௫.

நிற்றல் அவையேதானேயாய் என்பதனாற் சாதித்தமையின், அதனை ஈண்டு ஏதுவாகவைத்து நீக்கமின்றிநிற்கும் என்னும் மேற்கோளைச் சாதித்தார். ஈண்டு அநுமானங்கூறிக் காணுமாறு:—முதல்வன் தனது சிற்சத்தியோடு பேதமும் அபேதமுமின்றி அவ்விரண்டற்கும் பொதுமையாய்நிற்பன், சருவவியாபியாகலான்; யாதியாது வியாபியாய்நிற்கும், அதுவது ஒன்றுதலும் இரண்டாதலுமின்றி அவ்விரண்டற்கும் பொதுமையினிற்கும்; தன்னெல்லையளவும் வியாபியாய்நிற்கும் ஞாயிறு தன்கிரணத்தோடு அவ்வாறு நிற்றல்போலும்" என உடம்பாட்டு முகத்தானும்; "யாதியாது அங்ஙனம் பொதுமையினிற்பதன்று, அதுவது வியாபியாய்நிற்பது மன்று; குடம்போலும்" என எதிர்மறைமுகத்தானுங் கூறிக் கண்டுகொள்க.

ஏதுவும் மேற்கோளுந் தம்முள் அவிநாபாவமாமாறு இங்ஙனங் கூறிக்காட்டி, ஏதுவை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம்:—

எங்குமுள னென்றளவை யோன்றன் றிரண்டேன்னில்
எங்கு முளனன் றேவற்றேவனு—மங்கண்
அவையவ னன்றில்லைப் போன்ஞெளிபோ லீசன்
அவையுடைமை யாளாநா மங்கு என வரும்.

பசுபாசங்களும் வியாபகமாகலின், அவையும் இம்முறைமைபற்றித் தத்தஞ் சத்திகளோடுந் தாதான்மியமாய் நிற்குமென்பது பெறப்படுதலான் முதல்வனோடு அவற்றிடை வேற்றுமையில்லைபோலுமென்னும் ஆசங்கை நிகழாமைப் பொருட்டு அவையுடைமை யாளாநா மங்கு என மேலைச் சூத்திரத்தில் தாரகமாமத்தன்றாள் எனவும், அதனி னீறலா வோன்றுபல வாறே தொழும்பாகும் எனவுங் கூறிப் போந்தவற்றை அநுவதித்துணர்த்தினாராகலின், அது கூறியது கூறலன்மையுணர்க.

அன்று எனப் பாடமோதுவாருமுளர். என்ற அளவை என்னும் பெயரெச்சவீறு திரிந்துநின்றது; [1]"புகழ்புரிந் தில்லிலோர்க்கு" என்புழிப்போல. அளவை - பிரமாணம். அளவையான் என விரிக்க. ஒன்றன்று உளனன்று என்புழி, ஒன்று உளன் என்னுந் தருமிவாசகங்கள் ஆகுபெயரான் அத் தருமங்களின் மேனின்றனவாகலான், உளன் என்பது அஃறிணை பொருண்மைவினைகொண்டது. அன்மை - கூடாமைப் பொருட்டு.

எவற்றேவனு மங்க ணவையவ னன்றில்லை என்பது எவ்விடங்களினுள்ள எத்திறப்பொருளுமாகிய அவ்விடத்துப் பொருள்கள் அம்முதல்வனை யின்றியமையாவென்றவாறு.

அஃறிணைக்கண் வரும் எவன் என்னும் வினாவினைக் குறிப்புச் சொல் ஈண்டுப் பெயர்த்தன்மைப்பட்டு எஞ்சாப்பொருண்மை யுணர்த்திநின்றது. அன்றி என்னும் வினையெச்சம் செய்யு ளாகலின் அன்று எனத் திரிந்தது; [2]"நாளன்றுபோகி" என் புழிப்போல. இன்மை - அமையாமைப்பொருட்டு. போன் - ஆகுபெயர். போல் - போலுமென்றுரைக்க. செய்புமென்னு முற்றுத் தன்மையிற் செல்லாமையின், ஆம் என்பதனை உடைமையோடு கூட்டுக. ஆள் என்னும் அஃறிணையோ டியையு மென்றலு மொன்று. [3]"பணியுமாமென்றும் பெருமை" என்புழிப்போல அசைச்சொல்லெனினும் அமை யும்.

ஆளாநாம் என்பதனுல் வருஞ்சூத்திரத்திற்குத் தோற்று வாய் செய்தவாறுங் காண்க.

இவ்வதிகரணத்தாற்போந்த தொகைப்பொருள்:-முதல் வன் வியாபகனுகலின், வியாபகப்பொருள் ஒன்றாய்நிற்றல் கூடாது; அது கூடாமைபற்றி இரண்டாய் நிற்பனெனின், வியாபகனுதல் கூடாது; வியாபகனல்லனெனின், பசுபாசங் கள் அவனையின்றியமைதல் கூடாது; இங்ஙனமாகலான், முதல்வனொருவனே ஞாயிறும் ஒளியும்போலச் சிவனுஞ் சத்தியுமெனத் தாதான்மியத்தான் இருதிறப்பட்டுச் சருவ

[1]திருக்குறள்—59. [2]புறநானூறு—௧௨௪. [3]திருக்குறள்—978.

வியாபியாய்ப் பொதுமையினிற்பனென்று உவமைமுகத்தாற் பொதுமையினிற்குமாறு தெளிவித்துத், தாதான்மியசத்தியுண்மைக்குப் பிரமாணங் கூறியவாறுமென்றுணர்க.

அற்றேல், இவ்வதிகரணம் இருவினை முதல்வனாணையின் வருமென்னு மதிகரணத்தைச் சாரவையாது போக்குவரவதிகரணத்தின் பின்வைத்தல் முறையன்றாலெனின்,—அங்ஙனமாயினும், அவையே தானேயாய் என்பது அவனவளது வேறு மவைமுழு வினைமையிற் - றோற்றிய திதியே என்றதனொழிபு; இருவினையின் என்பது இல்லதற்குத் தோற்றமின்மையின் என்பதனாற் சாதிக்கப்பட்டுத், திதியே என்றதனாற் குறித்துணரப்படுஞ் சற்காரியவாதத்தினொழிபு; போக்குவரவு புரிய என்பது ஒடுங்கிமலத்துளதாம் என்றதனொழிபு; ஆணையினீக்கமின்றிநிற்கும் என்றது எய்தியதொருபடருங்குமறுப்பதாகிய அந்தமாதி என்றதனொழிபாமென்பதூஉம் உணர்ந்துகோடற்கு இம்முறைவைத்தாரென்க. அவை அவற்றினொழிபாதல் ஈண்டுரைத்தவாறுபற்றி யுணர்ந்துகொள்க.

அஃதங்ஙனமாக; ஒருபொருளே தாதான்மியத்தான் இருதிறப்பட்டுப் பொதுமையினிற்றல் யாங்ஙனமெனின், அஃதாமாறு விளங்கவுணர்த்துதும் :— தன்னைவிளக்குவதூஉம், விடயங்களைவிளக்குவதூஉந் தானேயாகிய ஞாயிறொன்றுதானே விடயங்களை விளக்குழிக்கதிரெனவும், தன்னை விளக்குழிக் கதிரோனெனவுந் தாதான்மியத்தான் இருதிறப்பட்டியைந்துநிற்கும்; அதுபோலப் புறப்பொருளை நோக்காது அறிவுமாத்திரையாய்த் தன்னியல்பினிற்பதூஉம், புறப்பொருளை நோக்கி நின்றுணர்த்துவதூஉமாகிய இரண்டியல்புடைய பேரறிவாகிய சைதன்னியமொன்றே அங்ஙனம் புறப்பொருளைநோக்கிநிற்குநிலையிற் சத்தியெனவும், புறப்பொருளை நோக்காது அறிவுமாத்திரையாய் அவாவாதுநிற்குநிலையிற் சிவமெனவுந் தாதான்மியத்தான் இருதிறப்பட்டியைந்து குணகுணியாய்நிற்கும். இது சித்தாந்த சாராவலி இரண்டாஞ் சுலோகப் பொருளானும் அறிக.

இனித் தீயின் சத்தியொன்றே சுடுதல் அடுதன்முதலிய தொழில்வேறுபாட்டாற் சுடுஞ்சத்தி அடுஞ்சத்தி என்றற்

ரொடக்கத்துப் பலவேறுவகைப்படுமாறுபோலச் சிவசத்தி யொன்றே காரியவேறுபாட்டாற் பராசத்தி, திரோதான சத்தி, இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி எனப் பஞ்ச சத்திகளாயும்; முறையே ஐந்தும், நான்கும், எட்டும், பதின் மூன்றும், எட்டுமாகிய கூறுபாடுடைய ஈசானமுதற் சத்தி யோசாதமீருகிய, பஞ்ச சத்திகளாயும்; ஆரணி, சனனிமுத லிய மூவகைச்சத்திகளாயும்; நிவிர்த்தி, பிரதிட்டைமுதலிய பஞ்சசத்திகளாயும்; வாமை, சேட்டைமுதலிய அட்டசத்தி களாயும்; பரவாகீசுவரி, அபரவாகீசுவரி, மனோன்மனி, மகேசை, உமை, திரு, வாணி என்று எழுவகைச்சத்திகளா யும்; அத்தியான்மிகமான உன்மனை, சமனைமுதலிய கலைக ளாயும் இன்னும் பலவேறுவகைப்பட்டு நிற்கும். அவ்வச் சத்திகளோடு புணர்ந்த சிவமும் அங்ஙனம் பலவேறுவகைப் பெயர்பெற்றுநிற்கும். அவ்வச்சத்திகட் கிடமாய விந்துவும் அங்ஙனம் பலவேறுவகையான் விருத்திப்பட்டுநிற்கும். இவற்றினியல்பெல்லாம் ஆகமங்களுட் காண்க. ஈண்டு விரிப் பிற் பெருகும்.

இப்பேதமனைத்தும் இலயம், போகம், அதிகாரம் என மூன்றுயடங்கும். இலயசிவமெனினும், அநாகதசிவமெனி னும், சிவனெனினும், சாந்தமெனினும், நாதமெனினும், வாகீசுரனெனினும், சத்தனெனினும், நிட்களனெனினு மொக்கும்.

இலயசத்தியெனினும், விந்துசத்தியெனினும், பர வாகீசுவரியெனினும், நிட்கலையெனினுமொக்கும்.

இவ்விலயவவத்தை சூக்குமவிலயமும், தூலவிலயமு மென்று இருவகைப்படும். இருவகை மாயைகளினும் இரு வகைப் பிரபஞ்சமும் ஒடுங்கியவழி, ஒன்றனைக் குறிக்குமா றின்றி, அனைத்தினையும் பொதுமையினோக்கி நிற்கும் பரம சிவன் அவை மீளத்தோன்றுமாறு குறித்து, ஞானசத்தி மாத்திரையானோக்கிநின்ற அவதரஞ் சூக்குமவிலயம். இத ஞனே பரமசிவனுக்கும் இலயசிவனுக்குந் தம்முள் வேறு பாடு கண்டுகொள்க.

அதன்பின்னர்ச்சூக்குமமான இச்சாஞானக்கிரியையென்னும் மூவகைச் சத்திகளொடுபுணர்ந்து விந்துவிற்பதிந்து தூலவைந்தொழிற்கேதுவான சூக்குமவைந்தொழில்செய்து நிற்கும் அவதரந் தூலவிலயம். சூக்குமவிலயத்திற் சிவம் பரநாதமென்றும், சத்தி பரவிந்துவென்றும், தூலவிலயத்திற் சிவம் அபரநாதமென்றும், சத்தி அபரவிந்துவென்றும் பெயர்பெறும். இவை நான்கும் நிட்களம்.

இனி, அங்ஙனஞ் சூக்குமவிச்சாஞானக்கிரியைகளாற் கேவலத்திற் சூக்குமவைந்தொழில்செய்து தூலவிலயமாய் நின்ற சிவம் அதன்பின் ஆன்மாக்கள் கேவலத்தினீங்கிப் புனருற்பவமாமாறு குறித்துத் தூலவிச்சாஞானக்கிரியைகளொடு மணந்து இருவகைமாயைகளினின்றும் இருவகைப் பிரபஞ்சங்களேயுந் தோற்றுவித்தற்கு உன்முகமாய்நின்ற அவதரம் போகம். போகம் பாலனம் என்பன ஒருபொருட்கிளவி. இப்போகவவத்தையினின்ற சிவஞ் சதாசிவனெனப் பெயர்பெறும். ஈண்டுச் சூக்குமவைந்தொழிற்குந் தூலவைந்தொழிற்கும் பொதுவாய் இடையேநிற்றலின், இது நிட்கள சகளமாயிற்று.

இனி, அதிகாரஞ் சூக்குமவதிகாரம், தூலவதிகாரமென்று இருவகைப்படும். அங்ஙனம் உத்தியுத்தனாய்ப் போகவவத்தையினின்ற சதாசிவன் அதன்பின் விந்துவினின்றுஞ் சுத்தப்பிரபஞ்சங்களேச் சந்நிதிமாத்திரையிற் றோற்றுவித்துத் தொழில்செய்துநின்ற அவதரஞ் சூக்குமவதிகாரம். இவ்வவத்தையினின்ற சிவம் மகேசனெனப் பெயர்பெறும். ஈண்டுத் தூலவைந்தொழில் செய்வதாகலின், சகளமாயிற்று.

இனி, அநந்தேசன் உருத்திரன் மால் அயன் என்னும் இவர்களே அதிட்டித்துநின்று மோகினிமான்களினின்றும் மிச்சிரப்பிரபஞ்சமும், அசுத்தப்பிரபஞ்சமுந் தோற்றுவித்துத் தொழில்செய்யும் அவதரந்தூலவதிகாரமென வுணர்க.

இங்ஙனமாகலின், சூக்குமவதிகார அவத்தையினின்ற மகேசனிறுவாயாகிய பேதங்களேச் சம்புபக்கமெனவும், தூல

வதிகாரத்தினின்ற அநந்தேசன்முதலிய பேதங்களை அணு பக்கமெனவும் அறிக. அணுபக்கத்துள்ளும் அநந்தேசன் விஞ்ஞானகலருட் பக்குவனாய் முத்திபெற்று அதிகாரமல வாசனை மாத்திரமுடையனெனவும், உருத்திரன் பிரளயா கலருட் பக்குவனாய் முத்திபெற்றுத் தூலமலவாசனையுடைய னெனவும், ஏனை மாலும் அயனுஞ் சகலருட் புண்ணியமிகு திப்பாட்டான் அதிகாரசத்தி பெற்றுடையரெனவுந் தாரதம் மியங் கண்டுகொள்க. சம்புபக்கத்திற்றாரதம்மியம் ஒரோ வொருகூற்றிற் றோன்றுதன்மாத்திரையானன்றிப் பிறி தில்லையென்க.

ஒரோரிடங்களிற் சதாசிவனை அணுபக்கமென்றது அணு சதாசிவரைநோக்கிக் கூறியதெனவும், மகேசனை அணுபக்க மென்றது அநந்தேசன்முதலியோரைநோக்கிக் கூறியதென வும் ஆண்டுமுரணுமை யுணர்ந்துகொள்க.

இன்னும், மாலும் அயனும் அணுபக்கம், ஏனை உருத் திரனீறாகிய பேதமெல்லாஞ் சம்புபக்கமேயென்பாரும், மாலயனீறாகிய எல்லாப்பேதமுஞ் சம்புபக்கமேயென்பாரும், பரமசிவன் பராசத்தியொழியப் பரநாதமுதல் அயனீறாகிய எல்லாப்பேதங்களும் அணுபக்கமேயென்பாரும், அணுபக் கத்தினும் பரநாதமுதலிய பேதமுள, சம்புபக்கத்தினும் பர நாதமுதலிய பேதமுளவென்பாருமெனப் பலதிறத்தர் ஆசி ரியரென் றுணர்க.

அயன்முதலிய மூவர்க்கும் முறையே படைப்புமுதலிய மூன்றனுள் ஒரோவொன்று சிறப்புத்தொழிலும், ஏனைய பொதுத்தொழிலுமாமெனவும்; மகேசன் சதாசிவன் இரு வர்க்கும் முறையே மறைப்பும் அருளுஞ் சிறப்புத்தொழி லும், ஏனைய பொதுத்தொழிலுமாமெனவும்; அபரநாதத் திற்குச் சூக்குமவைந்தொழிலும், பரநாதத்திற்குச் சூக்கும வைந்தொழிற்குக் காரணமாய் ஞானசத்திமாத்திரையாதேக் கும் பொதுமைத்தொழிலுஞ் சிறப்புத்தொழிலாமெனவுங் கொள்க. கொள்ளவே, அநந்தேசன் மகேசனிலடங்குமாக லின், சிறப்புக்கொழில்பற்றி நவபேதமாமாறு கண்டு கொள்க.

அற்றேல், பரவிந்துவும் அபரவிந்துவும் மனோன்மனி முதலியவற்றோடொப்பச் சத்திபேதமாகலின், சிவபேதத்துள் வைத்தெண்ணி நவபேதமென்றவா றென்னையெனின், - அஃதொக்கும் ; பரநாதத்திற் பரவிந்துவும், பரவிந்துவின் அபரநாதமும், அபரநாதத்தின் அபரவிந்துவும், அபரவிந்துவிற் சதாசிவனும், சதாசிவனின் மகேசனும், மகேசனின் அநந்தேசன் முகத்தாலுருத்திரனும், உருத்திரனின் மாலும், மாலின் அயனுமாக ஒன்றினொன்றாய்ப் பவந்தருதலின், அத்தோற்றமுறைமையைபற்றிச், சத்திபேதமாகிய பரவிந்துவும் அபரவிந்துவுமுடன்கூட்டி, நவபேதமெனவைத்தெண்ணப்பட்டதன்றிச், சிவபேதமென்னுங்கருத்தான் அங்ஙனமெண்ணப்பட்டதன்றாகலின், ஆண்டு மயக்கமின்மையுணர்க.

இஃதறியாதார், [1]"சிவஞ்சத்தி நாதம் விந்து" என்னுஞ் செய்யுளின் ஒன்பதுபேதங்கூறிச், [2]"சத்தியாய் விந்து சத்தி யாய்" என்னுஞ் செய்யுளின் ஏழுபேதங் கூறுதலின், சிவபேதமொன்பதிற்குச் சத்திபேதமேழாமா றென்னையோவென மயங்குவாரும் ; பரநாத அபரநாதங்கள் ஒரோவொன்று இருவகைப்படும், பரவிந்து அபரவிந்துக்களும் ஒரோவொன்று இருவகைப்படுமென் றிடர்ப்பட்டுக்கொண்டு, சிவபேதமுமொன்பது, சத்திபேதமு மொன்பதாமென்பாருமாய் இடர்ப்படுவரென்க. உண்மையானோக்குவார்க்குச் சிறப்புத்தொழில்பற்றியெண்ணப்படுஞ் சிவபேதமேழுஞ் சத்திபேத மேழுமேயாமெனக் கொள்க.

இனி, மனோன்மனியின் மகேசனும், மகேசையின் உருத்திரனும், உமையின் மாலும் திருவில் அயனுந்தோன்றுவரென்பாருமுளர். [1]"சிவஞ்சத்தி நாதம் விந்து" என்றெடுத்துக்கொண்டு, "ஒன்றினொன்றாய்ப் பவந்தரும்" என்பதனோடுமுரணுதலின், அங்ஙனந் தோன்றுதல் அவாந்தர சிருட்டிபேதமெனக் கொள்வதன்றிப் பிரதானசிருட்டியெனக் கோடல்பொருந்தாமையறிக.

இவ்வதிகரணத்தின் முதல்வன் வியாபகமாதல் பிறிதொன்றாற் பெறப்படாமையின், அருத்தாபத்தியளவையாற்

[1] சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௧௬௪. [2] ஷை ௧௯௫.

றன்னின் வேறின்றியும் வேறாகிய தாதான்மியசத்தியுடையா னென்பது துணியப்படுமெனச் சிவசத்தியுண்மைக்குப் பிரமாணங்கூறப்பட்டது; படவே, ஆன்மா மலம் மாயை கன்மங்களும் அம்முதல்வன்போல வியாபகமாகலின், அவையும் அவ்வளவையானே தத்தமக்குரிய தாதான்மியசத்திகளுடையனவென்பதூஉம்; அங்ஙனமாயினும், தூலசூக்கும முறையின் வியாபகவியாப்பியங்களாய்நிற்றலின், அவ்வவ்வியாப்பியப்பொருளின் சத்திகள் அவ்வவ்வியாபகப்பொருட்சத்திகளின் அடங்குமியல்பினவன்றி, ஒத்தவியல்பினவல்லவென்பதூஉம் பெறப்பட்டன.

காரகசத்தியுண்மை

இனி, நிலம், மலை, தீ, நீர், குடம், படம் முதலிய ஏகதேசப்பொருள்களுந் தாந்தாஞ் செய்யுங் காரியத்தளவின் வியாபகமாதலுடைமையின், அவ்வளவின் வியாபித்தலும் பிறிதொன்றாற் பெறப்படாமையான், அவையும் இவ்வாறே தத்தங் காரியங்களின் வியாபித்தற்குரிய காரணரூபமாய்நிற்குந்தன்மையும், தத்தமியல்பினிற்குந்தன்மையுமென்று இருதன்மையுடையனவாமென்பது பெறப்படுதலின், அங்ஙனங் காரணரூபமாய்நிற்பதாகிய சத்தி அவ்வப்பொருடோறுந் தாதான்மியத்தானுண்டென்பது கண்டுகொள்க.

இதனானே சத்தியென்பதொன்றில்லை யென்னும் நையாயிகர்முதலியோர் மதமும் மறுக்கப்பட்டது.

நெருப்பின்சத்தி அதனின் வேற்றுமையின்றி உடனாய் நிற்றலின், நெருப்புப்போலக் காட்சியளவையான் வேறாய்த் துணியப்படாதாயினும், இங்ஙனம் அருத்தாபத்தியளவையான் வேறாய்த்துணியப்படுதலின், அத்தன்மைத்தாகிய சத்தியுண்டென்பது தெற்றெனவுணர்ந்துகொள்க.

சத்தியுண்மை அருத்தாபத்தியாற்றுணியுமாறு காட்டுதும்:—நெருப்புத் தன்னைத்தீண்டின் விரலைச்சுடுதல் காண்டும்; அதன்பின் ஒருவன் உச்சரிக்கும் மந்திரசத்தியாற் சுடாமையுங்காண்டும்; அவ்விரண்டுகாலத்தும் நெருப்பு ஒரு

தன்மைத்தாதலிற் பிறழாமையுங்காண்டுமாகலின், மந்திரசத்தியான் மறைந்தும், அஃதில்வழி விளங்கியுஞ் சுடுதற்றொழிற்குக் காரணமாவதோர் சத்தி அந்நெருப்பின்வேறாயுண்டென்பது துணியப்படுமென்க.

அற்றேல், சுடுதற்காரியநிகழ்ச்சிக்குத் தடைமந்திரமில்லாமையும் ஒருகாரணமாகலின், ஏனைத் தீமுதலிய காரணமெல்லாமுள்வழியும் அஃதோர் காரணங்கூடாமையான், அக்காரியம் நிகழாதாயிற்றெனக்கோடும்; பொருடோறும் வேறுவேறுசத்திகளும், அவற்றிற்குத் தோற்றநாசங்களுங் கோடலினும் இவ்வாறுகோடல் சிறந்ததாலோவெனின்,—அங்ஙனமாக; தடைமந்திரத்தை அம்மாந்திரிகன் முன்போலவே செலுத்திநிற்புழியும், மற்றொருவன் அதற்கு மாறாகவுச்சரிக்கும் மந்திரசத்தியானே அந்நெருப்பு மீளவுஞ்சுடுதல் கண்டாமன்றே: அவ்வழித் தடைமந்திரந் திரிபின்றி நிலைபெறுதலின், அஃதில்லாமை காரணமென்பார்க்கு ஆண்டஃதின்மையின், சுடுதற்காரியம் நிகழாதாதல்வேண்டும்; மூவகைக்காரணங்களின் ஒன்றில்வழியுங் காரியந்தோன்றுதல் கூடாமையானென் றொழிக.

அற்றேல், விடைமந்திரத்தோடு கூடாதுநின்ற தடைமந்திரத்தின் அபாவமே ஆண்டுக் காரியநிகழ்ச்சிக்குக் காரணமாமெனக்கோடுமெனின்,—அற்றன்று; அவ்வாறுகொள்ளினும், அத்தன்மைத்தாகிய அபாவமும் ஆண்டின்றியே காரியம் நிகழ்தலின், அபாவம் ஆண்டுக் காரணமென்பது பெறப்படாமை யறிக.

அற்றேல், விடைமந்திரத்தோடு கூடாதவழிமாத்திரையே தடைமந்திரத்தினபாவங் காரணம்; அல்லுழிக் காரணமன்றெனக் கோடுமெனின்,—அற்றன்று; நியமமில்வழிக் காரணமாதலே செல்லாதென்பார்க்கு நியதமாய்க் காரியத்திற்கு முன்னிற்பது காரணமெனக் காரணத்திற்கு நீகூறும் இலக்கணமே சான்றாகலின், பயனின்றித் தூங்கும் ஆட்டின்கழுத்தின் முலைபோலுமபாவங் காரணமாகாமையான், ஆண்டுஞ் சத்தியே காரணமென்பது கண்டுகொள்க.

இன்னும், திரிபின்றி முன்போலவே நிலைபெறுந் தடைமந்திரம், விடைமந்திரம்வந்துழிக், காரியநிகழ்ச்சியை முன்போலத் தடைசெய்யாமைக்கு ஆண்டுநிகழ்ந்த விசேடம் என்னையெனக் கடாயினார்க்குத், தடைமந்திரத்தைச்செலுத்துவோன் விடைமந்திரத்தைச் செலுத்தும்வழியும் ஒருங்கே செலுத்திநிற்றலின், அது வாராமையை விடைமந்திரம் பாதுகாத்தலென்றுதல், அதனழிவுபாட்டைச் செய்தலென்றுதல், வறிதேயிருத்தலென்றுதல், பிறிதோராற்றானுதல் விடுத்தல் அமையாமையின், விடைமந்திரம் வந்துழித் தடைமந்திரஞ் செய்யுங் காரியம் நிகழாது, அல்லுழி நிகழுமென்னும் அவிநாபாவத்தானே நெருப்பின்கூடு நிகழவொட்டாமையாகிய தடைமந்திரஞ்செய்யுங் காரியத்தைத் தடுத்து நின்றது விடைமந்திரமெனவே விடுத்தல்வேண்டும்; வேண்டவே, காரியத்திற் குறைவுபாடு காரணத்திற்குறைவுபாடின்றி உண்டாகாதென்பது நியமமாகலின், திரிபின்றிச் செலுத்தப்படுந் தடைமந்திரமாகிய காரணத்திற்குறைவுபாடு காணப்படாமையின், அம்மந்திரத்தின்வேறாய் ஆண்டுப்புலனாகாத காரணமொன்று குறைவுபட்டதென்பது போதருதலின், அதுவே சத்தியென்பது அருத்தாபத்தியாற் கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம் விடைமந்திரத்தாற் றடுக்கப்படுதல்பற்றித் தடைமந்திரத்திற்குச் சத்தியுண்மை பெறப்படுதலின், இவ்வாறே தடைமந்திரத்தாற்றடுக்கப்படுதல்பற்றித் திரிபின்றியெரியும் நெருப்புமுதலியவற்றின்வேறாய் அவ்வக்காரியங்கட்கு அநுகூலமாகிய சத்திகள் அவ்வப்பொருடோறும் உளவென்பது காண்க. ஈண்டுத் தடுத்தலாவது காரியநிகழ்ச்சியிற் செல்லுமாறின்றி நின்றாங்கு நிற்கச்செய்தல்.

இங்ஙனஞ் சத்தியுண்மைபெறப்படவே, ஈண்டுக் கூறியவாற்றாற் சத்தியுடைமை காரணத்தன்மை, வியத்தியுடைமை காரியத்தன்மையென்றலே காரணகாரியங்களுக் கிலக்கணமாமாறும்; வேறோராற்றாற் பெறற்பாலதின்றி நியதமாய் முன்னிற்பது காரணம், அவ்வாறு நியதமாய்ப் பின்னிற்பது காரியமெனக் காரணகாரியங்கட்குப் பயப்பாடின்றி நையாயிகர்

முதலியோர் கூறும் இலக்கணம் ஆட்டின்கழுத்திற் றூங்கும் முலையோடொக்குமாறும் உணர்ந்துகொள்க.

ஞாபகசக்தியுண்மை

இனி, ஈண்டுக் கூறப்படுங் காரகசத்திகளையுடைய அவ் வப்பொருள்களை எழுத்தாகிய சொல்லாற் புலப்பட்டு அறி வுறுக்கும் ஞாபகசத்தி சமூகங்களுங் குடிலையிற்றோன்றிய நாதத்தின்கண்ணனவேயாமென்பது.

அற்றேல், எழுத்தாதல், எழுத்தானியன்ற பதங்க ளாதல், பதங்களானியன்று அவாய்நிலை தகுதி அண்மை களான் எழுவாய் பயனிலை முதலியனவாய்த் தொடர்ந்துநிற் கும் வாக்கியங்களாதல் அவ்வப்பொருள்களை அறிவுறுக்கு மெனவேகோடும்; அவ்வாறின்றி எழுத்தின்வேறாய்ப்பொருள் களை யறிவுறுக்குஞ் சத்தியுண்டென்பதற்குப் பிரமாணமில்லை யாலோவெனின்,—அற்றன்று; "கால்" என்புழிக், ககர ஆகார லகர எழுத்துக்களேயன்றி அவற்றின் வேறாய்ப் பத மென்பதொன்றின்மையானும், அவ்வாறே "கால்கிடந்தது" என்புழி, அப்பதங்களின்வேறாய் வாக்கியமெனவொன்றின் மையானும் எழுத்தின்வேறாய்ப் பதவாக்கியங்கள் பொரு ளுணர்த்துவன வல்லவென்பது பெறப்படும்; படவே, நையா யிகர்மதம்பற்றிக், ககர ஆகார லகர எழுத்துக்களே அப் பொருளுணர்த்துமெனக் கோடல்வேண்டும். அங்ஙனங்கொள் வுழி, அவை ஒருங்குகூடிப் பொருளுணர்த்துமோ? ஒரோ வொன்றே பொருளுணர்த்துமோ? எனக்கடாயினார்க்கு ஓசை, உணர்வு, தொழில் மூன்றும் முக்கணப்பொழுதே நிலைபெறுமென்பது நையாயிகர்முதலியோர்க் குடம்பாடாக லின், முறையிற் பிறந்துநின்று கெடும் எழுத்துக்கள் ஒருங்கு கூடிநின்று பொருளுணர்த்துதல் கூடாமையின், ஒரோ வொன்றே பொருளுணர்த்துமெனல் வேண்டும்; "க" என்ற மாத்திரையே கம்பலமென்னும் பொருளுணர்த்தாமையா னும், உணர்த்துமெனினுங் ககரமொழிந்த எழுத்துக்களை யுச்சரித்தல் பயனிலவாய் முடியுமாகலானும், ஒன்றொன்றே பொருளுணர்த்துமென்பது பொருந்தாமையின், எழுத்துக்

களின்வேறாய்ப் பொருளறிவுறுப்பதாகிய சத்தியுண்டென்பது கண்டுகொள்க.

அற்றேல், எழுத்துக்கள் ஒருங்குநிற்குமாறில்லையென்பதூஉம், ஒன்றொன்றே பொருளுணர்த்துமாறில்லையென்பதூஉமொக்கும்; எழுத்துக்கள் ஒருங்குகூடிநில்லாவாயினும் அவற்றின் வாசனை மனத்தின்கண் நிலைபேறுடைமையின், அவ்வாசனையோடு ஒருங்குகூடிய ஈற்றெழுத்துப் பொருளுணர்த்துமெனக் கோடுமெனின்,—அற்றன்று; இதற்குமுன் கூறிப்போந்த எழுத்துக்களின்வாசனையும் மனத்தின்கண் நிலைபேறுடைமையின், ஈண்டுக் கூறப்படும் பெயரீற்றினின்ற எழுத்து அவ்வாசனைகளெல்லாவற்றோடுங் கூடிநிற்றலின், ஒருபெயரினீற்றெழுத்தை உச்சரித்தமாத்திரையானே அவ்வீற்றுப் பெயர்ப்பொருள் எல்லாவற்றையும் ஒருங்குணர்தல் வேண்டும்; இனி, வாசனை நினைவைத்தோற்றுவிப்ப அந்நினைவோடுகூடிய ஈற்றெழுத்துப் பொருளுணர்த்துமெனக் கொள்ளின், நினைவுணர்வும் அவ்வோசைபோல முக்கணப் பொழுதுமாத்திரையே நிலைபெறுமென்பது அவர்க்குடம்பாடாகலான், அவை ஒருங்குகூடிநிற்குமாறு யாண்டையதென்றொழிக.

அன்றியும், எழுத்தோசையை அநுபவித்தறிந்த வாசனையான் நிகழும் நினைவுணர்விற்கு விடயமாய் நினைக்கப்படுவது அவ்வெழுத்தோசையன்றிப் பிறிதன்மையானும் அந்நினைவு பொருளைவிடயிக்குமென்றல் பொருந்தாதென்றொழிக. இங்ஙனங் கூறியவாற்றால் வாக்கியமாதல், வாக்கியத்தினுளவாகிய பதங்களாதல், அவற்றினுளவாகிய எழுத்துக்களாதல், அவற்றின் வாசனை நினைவுகளாதல் பொருளுணர்த்தமாட்டாவென்பது போதருதலின், அவற்றாற் புலப்படுவனவாய் அவ்வப்பொருள்களை அறிவுறுக்கும் ஞாபக சத்திகள் அவற்றின்வேறுளவெனவும், அச்சத்திகளையுடையது நாதமெனவுந் தெரிந்துணர்க.

அற்றேல், எழுத்துக்கள் நாதத்தைவிளக்க நாதமொன்றே எல்லாப் பொருள்களையும் உணர்த்துமாயின் ஓரெழுத்தை உச்சரித்தமாத்திரையானே நாதம் விளங்கு

மாகலின், எல்லாப்பொருளினும் உணர்வுநிகழ்தல்வேண்டுமா லெனின்,—அறியாது கூறினாய். நாதம் ஒன்றாயினும் அதன் கண்ணவாய்ப் பொருள்களைத் தனித்தனியறிவுறுக்குஞ்சத்தி கள் பலவாகலின், அவ்வச் சத்திகளைப்புலப்படுத்தற்கு அவ் வவற்றிற்குரிய எழுத்தின் கிடக்கைமுறையும் வேறுவேறு வேண்டப்படுமாகலின், நெருப்பின்கட் சுடுதற்சத்தியைத் தடுக்குமந்திரத்தான் விளக்குதற்சத்தியைத் தடுத்தலும், விளக்குதற்சத்தியைத் தடுக்குமந்திரத்தாற் சுடுதற்சத்தி யைத் தடுத்தலுங் கூடாதவாறுபோல, அவ்வக்கிடக்கை முறையுடைய எழுத்துக்கள் அவ்வப்பொருள்களையுணருஞ் சத்திமாத்திரையே விளக்குவனவன்றி ஏனையசத்திகளை விளக்குமாறின்மையின், அவ்வப்பொருண்மாத்திரையின் அறிவுநிகழாதென்க.

அற்றேல், "ஆ" "ஆண்டு" என்றாற்போலும் பல பொருளொருசொற்கட்குக் கிடக்கைமுறையும் வேறுபா டின்மையின், அவை அப்பொருள்களை யுணர்த்தும் வேறு வேறுசத்திகளை விளக்குமாறென்னையெனின்,—அஃதொக் கும். பலபொருட்சொற்கட்குக் கிடக்கைமுறையும் வேறுபா டின்றாயினும் அவ்வெழுத்தோசையைப் புலப்படுத்தும் எடுத் தல் படுத்தல்முதலிய இசையோசை அவ்வக்காரணத்திற் கேற்ப வேறுவேறுண்மையின், அவற்றோடுகூடிய சொற்களும் வேறுவேறாகலின், வேறுவேறுசத்திகளை விளக்குதல் அமையுமெனவிடுப்பர் ஒருசாரார். இனி, உண்மையாேனுக்கு வார்க்கு "ஆ" என்பது மரவிசேடத்தையுணர்த்தும்வழியும், பெற்றத்தையுணர்த்தும்வழியும், குறிப்பான் இரக்கம் வியப்பு விளுக்களையுணர்த்தும்வழியும், ஆதற்றொழிலையுணர்த்தும் வழியும் வெவ்வேறெழுத்தேயாமென்பது தத்தமக்குக் காரணமாய் அவ்வப்பொருள்களையறிவுறுக்குஞ் சத்திகள் வெவ்வேறாதல்பற்றியுணரப்படுமாகலின், சாதிமாத்திரையான் ஓரெழுத்தென்பதுபற்றி ஆசங்கையின்மை யுணர்க.

இனி, "ஆ" என்பது பெற்றத்தினையுணர்த்தும்வழிப் பெயர்ச்சொல்லெனவும், இரக்கக்குறிப்பினையுணர்த்தும்வழி இடைச்சொல்லெனவும், ஏவற்பொருண்மையையுணர்த்தும்

வழி வினைச்சொல்லெனவும், ஆதற்புடைபெயர்ச்சியை யுணர்த்தும்வழி உரிச்சொல்லெனவுங் கோடல் எல்லார்க்கு மொப்பமுடிந்தமையின், எழுத்தொப்புமைபற்றி உபசாரத் தாற் பலபொருளொருசொல்லெனப்படினும், உண்மையான் வேறுவேறு சொல்லேயாமென்பது போந்தது. பெயர்ச் சொன்மையினுந் திணை பால் முதலியவற்றால் வேறுபாடின்றி யும், புணர்ச்சிக்கட் பெற்றத்தினையுணர்த்தும்வழி, ஆன்கோ டெனச் சாரியைபெறுதலும்; மரவிசேடத்தையுணர்த்தும் வழி, ஆங்கோடென மெல்லெழுத்துப்பெறுதலுமாகிய செய்கைவேறுபாடுஞ் சொல்வேறுபாட்டானன்றிப் பெறப் படாமையின், அவை வேறுவேறு சொல்லென்பது பெற்றாம்; பெறவே, இங்ஙனம் ஆவென்னுஞ் சொற்களுக்குளவாகிய தம்முள்வேறுபாடு எழுத்துவேறுபாடுமாத்திரையானன்றி, வடிவாறுதல், கிடக்கைமுறையாறுதல், பிறிதொன்றாறுதல் பெறப்படாமையான், "ஆ" என்னும் எழுத்துக்கள் வேறு வேறென்பதூஉம்; அவை வேறாதல் பிறிதொன்றாற் பெறப் படாமையான், அவ்வாகாரத்திற்கு வேறுவேறுகாரணமாய் நாதத்தின்கணுளவாகிய சத்திகள் பலவென்பதூஉந் தாமே போதருமென்க.

ஆயீறு குன்றிநின்று ஏவற்பொருண்மையுணர்த்தும் "ஆ" என்பது விகுதிவேறுபாட்டாறகிய சொல்லாகலின், ஈண்டைக்கேலாதாயினும் பிறர்மதம்பற்றியும், ஈறுகுன்றிய வழி வடிவொப்புமையாதல்பற்றியும் அதனையுமுடனெடுத் தோதினுமாகலின், ஈண்டைக்கு அஃதொழித்து ஏனையவே கொள்க. ஆதற்புடைபெயர்ச்சிக்குறிப்புணர்த்துவது உரிச் சொல்லேயாமென்பது [1]சூத்திரவிருத்தியுள் விரித்தாம்; ஆண்டுக் காண்க.

இங்ஙனமாகலின், இவ்வாறே எழுத்துக்களெல்லாம் வேறுவேறெனவும்; எழுத்து ஐம்பத்தொன்று, முப்ப தெனத் தொகைகூறியது சாதியொருமைபற்றி யெனவும்; எனவே, அவ்வெழுத்தின் கிடக்கைமுறையான் அவ்வச்சத்தி மாத்திரையே விளங்குதலின், அவ்வப்பொருண்மாத்திரையி

[1]தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி—௩௪. ௩௫.

னன்றி ஏனைப்பொருளின் உணர்ச்சிசெல்லாதெனவும் உணர்ந்து கொள்க.

அற்றேல், பலபொருளுணர்த்துதலிற் பலசொல்லெனக் கோடும்; அதுபற்றி எழுத்துப் பலவென்றல் சாலாதென்றூற் படுமிழுக்கென்னையெனின், அற்றன்று; பலபொருளுணர்த்து தன்மாத்திரையானே பலசொல்லாமெனின், "கங்கையின்மச்சம், கங்கையினிடைச்சேரி" என்புழிக், கங்கையென்பதும் பலபொருளுணர்த்துதலின், வேறு சொல்லெனப்பட்டு, ஆகுபெயரென்பதொன் றின்றாய்முடியுமாகலின், எழுத்துவேறு பாடே சொல்வேறுபாட்டிற்குக் காரணமென் றொழிக.

அற்றேல், கங்கையென்பது கரையினையுணர்த்தும்வழியுஞ் சத்தியானுணர்த்து மியற்பெயரெனக்கோடும்; இயைபு பற்றியுணர்த்தும் ஆகுபெயரெனல் வேண்டாவெனின்,— அற்றன்று; "கங்கையினிடைச்சேரி" என்புழிக், கங்கையென்பதனால் வெள்ளத்தினையுணர்ந்தன்றிக் கரையினையுணர்தல் கூடாது. "ஆ" என்பதனான் மரவிசேடத்தினையுணரும் வழிப், பெற்றத்தினை யுணர்தல்வேண்டுமென்னும் யாப்புறவில்லை. அன்றியும், "ஆவினைப்பார்" என்னும் வினைவேறு படாப்பலபொருளொருசொல்லின் ஐயப்பாடுநிகழும்; "கங்கையைப்பார்" என்றவழி, வெள்ளமோ கரையோவென்று அவ்வாறு ஐயப்பாடு நிகழுமாறில்லை. இன்னும் இத்தொடக்கத்து வேறுபாடு தம்முட் பெரிதாகலின், அவ்வேறுபாட்டிற் கேற்பக் கங்கையென்பது வெள்ளத்தோடுளதாகிய இயைபு பற்றி ஆகுபெயராய்க் கரையினையுணர்த்துமெனக் கொள்வதன்றி, ஆவென்றற்றொடக்கத்துப் பலபொருளொருசொற் போல, இயைபுவேண்டாது சத்தியாற் கரையினையுணர்த்துமெனக்கோடல் பொருந்தாமையறிக. இன்னும் விரிப்பிற் பெருகுமென் றொழிக.

சத்திசத்திமான்களின் வேற்றுமை

அற்றேல், அஃதங்ஙனமாக: எழுத்தோசையான் விளக்கப்படுஞ் சத்தியே நாதமென்னாது சத்தியுடையது நாதமென வேற்றுமைப்படுத்தோதியவாறென்னையெனின்,—அஃதொக்

கும்; குணங்கள் குணசமூகமாகிய குணியையின்றியமையாத வாறுபோலச் சத்திகளுஞ்சத்திசமூகமாகியசத்திமானையின்றி யமையாவென்பது பெறப்படுதலின்; சத்திமானாகிய நாதந் தாதான்மியத்தாற் சத்தியவத்தையின் வேறாதல் அமை வுடைத்தென்க.

அற்றேல், யாண்டுஞ் சத்திரூபமாய்நின்றது வியத்தி ரூபமாதலே காரியப்பாடெனக்கோடலின், ஈண்டும் நாதசத் தியே வைகரியென்னுங் காரியமாய் வியத்திப்படுமென்பது போதருதலின், அங்ஙனம் வியத்திப்பட்டவழிச் சத்திரூப மாய்நிற்றல் பெறப்படாமையின், அஃதக்காரியத்தான் விளக் கப்பட்டு வேறுநின்று பொருளையறிவுறுத்தலாகிய காரியத் தையுஞ் செய்யுமென்றல் சாலாதாம்பிறவெனின்,—அற் றன்று; சத்திகளெல்லாந் தத்தம் ஏகதேசத்தின் வியத்தி ரூபமாய்க் காரியப்படுவனவன்றி முழுவதும் வியத்திப்படுத லின்மையான். படுமெனின், அம்முறையேபற்றி மூலகாரண மாகிய மாயை மாமாயைகளுந் தத்தமேகதேசத்தானன்றி முழுவதும் வியத்திப்படுமெனப்பட்டுஅநித்தமாவான் செல்லு மாகலான் அதுகூடாமையின், அவ்வாறே வாக்குச்சத்தி களும் வைகரியாய்க் காரியப்படாது வேறுநின்ற கூற்றானே விளக்கப்பட்டுப் பொருளையறிவுறுத்தலாகிய காரியத்தை நிகழ்த்துதல் அமையுமென்க.

இங்ஙனமாகவுந் தோற்றக்கேடுகளுடைய எழுத்தோ சையே பொருளையறிவுறுக்கும்; அவற்றானியன்ற பதவாக்கி யங்களே பொருளையறிவுறுக்குமென்றுணருமுணர்வு அவ்வச் சத்திகளை விளக்குமுகத்தாற் பரம்பரையினறிவுறுக்குமென் னும் உபசாரம்பற்றி நிகழ்வதேயாமென்பது.

இவ்வாறு காரகசத்தி ஞாபகசத்தியென்னும் இருவேறு வகையவாகிய பொருட்சத்தி வாக்குச்சத்தியென்னும் இரு வகைச் சத்திகளதுண்மையும், அவற்றதியல்பும், சத்திசத்தி மான்கட்கு மேற்கூறியவாறுளதாகிய வேற்றுமையுங் கண்டு கொள்க. சத்தியெனினும், போடமெனினும், ஆற்றலெனினு மொக்கும்.

மூன்றாஞ் சூத்திரம்

இனி, ஆசிரியர் மூன்றாஞ்சூத்திரத்திற்கு வார்த்திகப் பொழிப்புரைப்பான் புகுந்து சூத்திரத்தை மொழிபெயர்த் தருளிச் செய்கின்றார்:—

உளதில தென்றலி னெனதுட லென்றலின்
ஐம்புல னொடுக்க மறிதலிற் கண்படில்
உண்டிவினை யின்மையி னுணர்த்த வுணர்தலின்
மாயா வியந்திர தநுவினு ளான்மா எனவரும்.

இங்ஙனம் பாடத்தை மொழிபெயர்த்துக்கொண்டு, என்பது சூத்திரமெனக்காட்டி, இனி அதன்கருத்துரைக்கின்றார்.

எ - து. சூ - ம். எ - னின். ஆன்மப்பிரகாசமுணர்த் துதனுதலிற்று எனவரும்.

அவையே தானேயாய் என மேலைச்சூத்திரத்தில் எடுத்துக்கொண்ட ஆன்மாக்கள் சூனியமுதலியவற்றின் வேறாயுள வென வழியளவையான் விளக்கி, ஆன்மாக்கள் பலவும் முதல்வன்றானேயாய்நிற்கும் எனவும், ஆன்மாக்களுக்கு இருவினை முதல்வனாணையின்வரும் எனவும், ஆன்மாக்கள் மாறிப் பிறந்து வரச்செய்யும் எனவும், ஆன்மாக்களுக்குப் புறப் பொருளையுணர்த்துவதாகிய தாதான்மிய சத்தியுடையன் எனவும் ஆன்மாக்களின் மேல்வைத்து மேற்கூறிய முதல்வனிலக்கணத்தை வலியுறுத்துதல் இவ்வோத்தின் மூன்றாம்பாதமாகிய மூன்றாஞ்சூத்திரத்தின் கருத்தென்பதாம்.

பாதவியையும் இதனானே விளங்கும். அதிகரணவியைபு ஆளாநாமங்கு என்றதனாற் பெறப்பட்டது. பதியுண்மைக்கும் பாசவுண்மைக்கும் பிரமாணங்கூறி, எஞ்சிநின்ற பசுவுண்மைக்குப் பிரமாணங்கூறுதலின், ஓத்தியைபாமாறுங் கண்டுகொள்க.

முதன்மையுடைமைபற்றி உலகிற்கு நிமித்தகாரண முண்மை முதற்பாதத்திற் கூறிக், காரணமாதற்பொதுமையான் இயைபுடைமைபற்றித் துணைக்காரணமுதற்காரணங்களதுண்மையும், அவற்றான் உலகங் காரியப்படுமாறும் இரண்டாம்பாதத்திற்கூறி, அவற்றானுய பயனுகர்தற்குரிய பசுவுண்மைக்குப் பிரமாணம் மூன்றாம்பாதத்திற் கூறுகின்றாரென்றுணர்க.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு :—இலதென்றன் முதலிய அறுவகை ஏதுக்களானும், மாயாவியந்திர தநுவினுளென உடம்பொடுபுணர்த்தோதிய குறிப்பேதுவானும் இவற்றின்வேறாய் இவ்வுடம்பினுள் ஆன்மாவெனப்படுவதொன்றுண்டென்றவாறு.

இது பூட்டுவிற்பொருள்கோள். சாதியொருமைபற்றி உளது என்றார். தநுவினுளான்மாவுளது என்றாரேனுங் காணப்பட்டவுடம்பாற் காணப்படாத ஆன்மாவுக்குண்மை கூறவேண்டுதலின், "இவ்வுடம்பு சூனியமுதலியவற்றின் வேறாகிய ஆன்மாவையுடைத்து, அறிதலுடைமையான்; யாதியாது ஆன்மாவையுடைத்தன்று, அதுவது அறிதலுடைத்தன்று; குடம்போலும்" என எதிர்மறையநுமானத்தான் உடம்பின்மேல்வைத்துக் கூறுதல் ஆசிரியர் கருத்தென்க. அற்றாகலினன்றே முதற்சூத்திரத்திற் பதியுண்மை உலகின்மேல்வைத்துக் கூறியதூஉமென்க.

ஈண்டு மேற்கோள் ஒன்றாயினும் எழுவகைமதங்களை வேறுவேறுமறுக்கும் ஏதுக்கள் ஏழாகலான், ஆன்மாவுளது என்னும் மேற்கோள் அவற்றொடு தனித்தனிகூட்டியுரைக்கப்பட்டு ஏழதிகரணமாயிற்று இச்சூத்திரமென்றுணர்க. இச்சூத்திரத்திற்கூறிய ஏதுவே ஏது, மேற்கோளுமதுவேயாகலின், ஏனைச்சூத்திரங்களுட்போல வேறே ஏதுக்கூறவேண்டாமையின், இவை ஏதுவாமாறும், இவற்றான் மேற்கோளைச் சாதிக்குமாறும் விளங்கவுணர்த்தி வலியுறுத்துதன் மாத்திரையே இவ்வதிகரணங்களுட் கூறப்படுவதென்க.

சூனியான்மவாதி, தேகான்மவாதி, இந்திரியான்மவாதி, அந்தக்கரணான்மவாதி, சூக்குமதேகான்மவாதி, பிராணான்ம

வாதி, பிரமான்மவாதி, சமூகான்மவாதியென்னும் எண்மருள், அந்தக்கரணான்மவாதிகள் ஆன்மாவின் இலக்கணங் கூறும்வழி அநுவாதமுகத்தான் மறுக்கப்படுதலின், அவரையொழித்தொழிந்த எழுவர்மதங்களையும் முறையே மறுக்கின்றார்.

முதலதிகரணம்

அவற்றுள், புத்தர்நால்வருள் மாத்துமிகர்கூறுஞ் சூனியான்மவாதத்தை மறுத்தற்கெழுந்தது முதலதிகரணம்:—

ஈண்டு இலதேன்றலின் ஆன்மாவுளதேன்றது

எனவரும்.

ஆன்மாவிலதேன்றலின் எனவருவித்துரைக்க.

அற்றேல், ஆன்மாவில்லையென்றதேபற்றி அஃதுண்டெனக்கோடல் முயற்கோடில்லையென்னுமேதுவான் அஃதுண்டெனச் சாதித்தலோடொக்கு மென்னுமாசங்கையை அதன் றற்பரியமுரைக்குமுகத்தானே அவ்விரண்டுந் தம்முளொவ்வாமைகூறி நீக்குதற்கெழுந்த பொழிப்புரை:—

எவற்றினையும் அன்றன்றேனவிட்டு ஆன்மாவிலதேன்று நிற்பதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவாமேன்றது

எனவரும்.

ஆன்மாவிலதென்னுஞ் சூனியவாதிகளும் இல்லையெனவாளாகூறுதல் அமையாமையின், உடல் பொறி விடயமனைத்தினையும் முறையே இஃதான்மாவன்று இஃதான்மாவன்றென ஓரோவொன்றாகக் கழித்து, இங்ஙனமாகலான் ஆன்மாவென்பது சூனியமென்று இவ்வாறுகூறுபவாகலின், அவற்றை ஓரோவொன்றாகவிட்டு அங்ஙனங் கூறிக்கொண்டு நிற்பதோர் அறிவுண்மையின், அவ்வறிவே மேல் அவையேதானே என்னும் அதிகரணத்தின், அத்துவிதமேன்ற சோல்லானே என்று ஆகமவளவையாற் சாதித்த ஆன்மாவென்றவாறும்; இலதேன்றலின் ஆன்மாவுளது என மேற்கொண்டதென்றவாறு.

இன்மை - ஈண்டுச் சூனியப்பொருட்டு.

அங்ஙனமறியுமறிவுஞ் சூனியமேயெனின், அஃதென்னை யீன்றாண் மலடியென்பதனோ டொக்குமென் றொழிகவென்பது கருத்து.

அதுவேயவ்வான்மாவாம் என்புழி ஏகாரம் பிரிநிலை. அவ்வான்மா-மேலைச்சூத்திரத்து முதலதிகரணத்தின் ஆகமவளவையாற் பெறப்பட்ட ஆன்மாவாமென்க.

அற்றேல், அவ்வறிவை உடல் பொறிமுதலியவற்றின் வேறாகப்பிரித்துக்காணுமாறும், அதுவே அவ்வான்மாவாமாறும் யாங்ஙனமெனின், அஃதாமாறுகூறி, ஏதுவின்பொருளை வலியுறுத்துதற்கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம் :—

அன்றன் றெனநின் றனைத்தும்விட் டஞ்சேழுத்தாய்
நின்றோன் றுளததுவே நீயனைத்து—நின்றின்று
தர்ப்பணம்போற் காட்டலாற் சார்மாயை நீயல்லை
தற்பரமு மல்லை தனி எனவரும்.

விட்டவழியென்பது விட்டு எனத் திரிந்துநின்றது. அவ்வறிவாவது இதுவென்றுணர்த்துதற்கு அன்றன்றென நின் றனைத்தும்விட்டவழி என்று அநுவதித்து, அஞ்சேழுத்தாயோன்று நின்றுளது என அடையாளங்கூறினார். அதுவுமான்மாவன்றெனக் கழிப்பின், அங்ஙனங் கழித்தவுணர்வு வேறொன்றெனப்பட்டு, மேலும் வரம்பின்றியோடுமென்னுங் கருத்தான் அதுவே நீ என்றார்.

ஏகாரந் தேற்றம். அஞ்செழுத்தாய்நின்று அறியுமாறு வருஞ்சூத்திரத்திற் பெறப்படும். இதற்குப் பிறரெல்லாங் கூறியதுகூறலென்னும் வழுப்பட மேலுமோரியையின்றியுரைத்தார்.

அனைத்துமாய் என ஆக்கச்சொல் வருவித்துரைக்க. தற்பரம் என்றது குறிப்பேதுவாய் நின்றபெயர்.

வரம்பின்றியோடுமென்றல் வேண்டா; மாயையுஞ்சிவமுமுண்மை மேலைச்சூத்திரங்களாற் பெறப்பட்டமையின், அவற்றுளொன்றேயமையுமெனக் கோடுமென்பாரை நோக்கி,

அனைத்து நின்றின்று தர்ப்பணம்போற் காட்டலாற் சார்மாயை நீயல்லை தற்பரமு மல்லை தனி என்றார். இதனானே வருமதி காரணங்களுக்கெல்லாந் தோற்றுவாய் செய்தவாறுமாயிற்று.

இரண்டாமதிகரணம்

மேலையதிகரணத்துச் சூனியான்மவாதிகளை மறுத்துப் பாசத்துக்கும் பதிக்கும் வேறாய் அறிபொருளாகிய ஆன்மா வொன் றுண்டெனச் சாதித்தவழி, அறிபொருளுண்டென்ற தொக்கும்; அது நான்குபூதக் கூட்டரவாகிய உடம்பின்க ணன்றி நிகழக்காணாமையானும், நான்குபூதமுஞ் சடமாயி னும் பாகடையுஞ் சுண்ணாம்புங் கூடியவழிப்பிறந்த செவ் வண்ணம்போல அவற்றின் கூட்டரவிலோ ருணர்வுண்டாத லமையுமாகலானும், யான் பருத்தேன், யான் சிறுத்தேன், யான் மனிதன், யான் பார்ப்பானென உடம்பினையே நானென்று வழங்கக்காண்டலானும் உடம்பே ஆன்மாவென் னும் உலகாயதர் மதத்தை மறுத்தற்கெழுந்தது இரண்டா மதிகரணம்.

அதிகரணவியையும் இதனானே விளங்கும்.

இனி, எனதுடலென்றலின் ஆன்மாவுளதென்றது எனவரும்.

எனதுடலென்றலின் ஆன்மாவேறுளது என்றுரைக்க. உடம்பின்வேறாய் உயிருண்டெனச் சாதித்தற்கு வேறும் ஏதுக்களுளவாயினும் மேலையதிகரணத்துட்போல அவன் வழங்குமுறையேபற்றி அவனையுமறுப்பார், எனதுடலென் றலின் ஆன்மாவுளது என்றார். யான் வளர்ந்தேன், யான் மெலிந்தேன், யான் மனிதன், யான் பார்ப்பான், யான் கரிய னென உடம்பின் குணவிசேடங்களை உபசாரத்தால் உயிருக் கேற்றி வழங்கினும் யானுடம்பு, யான்கை, யான்கால் என உடம்பை அவ்வாறு வழங்குவாரின்றி, எனதுடல், எனதுகை, எனதுகாலென வேற்றுமைப்படவே யாவரும் வழங்கக்

காண்டலின், அதுவே ஆன்மா வேறுண்டென அறிவுறுத்து மென்பது கருத்து.

அற்றேல், எனதுடலென்பது, பிறிதின்கிழமைப் பொருடாராது தலைமாத்திரையாய்நிற்கும் இராகுவை இராகுவினது தலையென வழங்குமாறுபோல வழங்கப்படுமென்றுறற்படும் இழுக்கென்னையென்னும் ஆசங்கையை அதன்றுற்பரிய முரைக்குமுகத்தானே நீக்குதற்கெழுந்த பொழிப்புரை :—

என்பதி யென்மனை யென்றாற்போல என்கை யென்கா லென நிற்பதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவாமேன்றது

எனவரும்.

இராகுவின்றலை யென்றாற்போல்வன சிறுபான்மை வழங்கப்படுமாகலின், ஆண்டு ஒற்றுமைப்பொருள் கோடலொக்கும் ; ஈண்டு அவ்வாறின்மையின், அது கூடாதென்பார், என்பதி யென்மனை யென்றாற்போல எனப் பெரும்பான்மை பற்றி அங்ஙனம் வழங்கப்படும் பொருளோடு சார்த்திக் காட்டினார்.

அற்றேல், பதி மனைவிமுதலிய பொருள்களைத் தன்னின்வேறாகக் கண்டு பிறிதின்கிழமைப்பொருளாக எனதென்றாற்போலக் கைகான்முதலியவற்றைத் தன்னின் வேறாகக் காணுமாறின்றித், தற்கிழமைப்பொருளாக எனதென்றுகூறி நிற்றலின், அவை தம்முளொக்குமாறென்னை யென்னு மாசங்கையை நீக்கி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம்:—

எனதென்ற மாட்டி னெனதலா தென்று
துனதலா துன்கைகால் யாக்கை—யெனதென்றும்
என்னறிவ தென்று முரைத்துநீ நிற்றிகாண்
உன்னிலவை வேறு முணர் எனவரும்.

உலகாயதநூல் கேட்குமுன்னெல்லாம் பதி மனைவிமுதலிய புறப்பொருள்களை ஆன்மாவென மயங்கி எனதென்று ஒற்றுமைப்படக் கூறிக்கொண்டுநின்று, பின் உலகாயதநூல்

கேட்டதுணையானே புறப்பொருள்கள் ஆன்மாவல்லவென்பது நிச்சயித்துத், தன்னுடம்புமாத்திரையின் அவ்வாறு கூறிக் கொண்டுநிற்பானுக்கு அவ்வநுபவத்தை யெடுத்துக்காட்டித் தெளிவிப்பார், எனதலாதென்னுது எனதென்றமாட்டி னுரைத்து நீ நிற்றிகாண் என்றார்.

இன் - உவமவுருபு. உனதலாது என்பதனைத் தனித் தனி கூட்டுக.

உன்னுதலாவது, [1]"உடலின்வே றுயிரே னிந்த வுட லன்றோ வுணர்வதென்னி - னுடல்சவ மான போது முடலி னுக் குணர்வுண்டோ" என்றற் றொடக்கத்தா ராய்தல்.

மூன்றுமதிகரணம்

மேலையதிகரணத்தில் தேகான்மவாதத்தை மறுத்து, ஆன்மாவேறுண்டெனச் சாதித்தவழி, உடல் சடமாகலானும் பிறவாற்றானும் அஃதான்மாவன்றென்றதொக்கும்; ஐம் பொறிகள் ஐம்புலன்களையும் அறியுமென்பது எல்லார்க்கு மொப்பமுடிந்ததாகலின், அவையே ஆன்மாவெனவமையு மென்னும் இந்திரியான்மவாதிகளை மறுத்தற்கெழுந்தது மூன்றுமதிகரணம்:—

இனி, ஐம்புலனறிதலின் ஆன்மாவுளதென்றது எனவரும்.

அறிதலின் என்பது ஐம்புலனறிதலின் ஒடுக்கமறிதலின் என ஈரிடத்துங் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது.

இஃதறியாதார் ஐம்புலனொடுக்கமறிதலினென ஒரேது வாகவைத்து, ஐம்புலனை ஆகுபெயராக்கி, ஐம்பொறியின் றொழிற்பாட்டினையுஞ் சொப்பனத்தின் அவை யொடுங் கியவாற்றினையும் அறிதலினென்றுரைப்பாரும், ஐம்பொறி கள் கெட்டவாற்றை, என்விழி குருடாயிற்று என்காது செவி டாயிற்று என்றிங்ஙனம் அறிதலினென் றுரைப்பாருமாயி

---

[1] சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௧௮௮.

னர். அங்ஙனமுரைப்பிற் சூக்குமதேகான்மவாதிகளை மறுக்கு மாறு பெறப்படாமை யறிக.

ஐம்பொறிமுதலியன ஆன்மாவல்லவெனச் சாதித்தற்கும் எனதுபொறியென்றற்றொடக்கத்து வழக்கமே ஏதுவாத லமையுமேனும் அவை எனதுடலென்றல்போலப் பெரும்பான்மை வழக்கமல்லவென்பாரை நோக்கி வேறுவேறு சிறப்பேதுக்கூறுகின்றாரென்க.

அற்றேல், ஐம்பொறிகளே ஐம்புலன்களையும் அறியுமென்றல் எல்லார்க்குமொப்பமுடிந்தமையின், அஃதான்மா வேறுளதெனச் சாதித்தற் கேதுவாமாறென்னையென்னும் ஆசங்கையை அதன் றற்பரியமுரைக்கு முகத்தானே நீக்குதற்கெழுந்த பொழிப்புரை:—

ஐம்புலனாகிய சத்தப்பரிசரூபரசகந்தங்களை இந்திரியங்கள் ஒன்றறிந்த தோன்றறியாமையின் இவ்வைந்தினும் ஐம்பயனுமறிவதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவாமேன்றது எனவரும்.

அற்றேல், இந்திரியங்கள் ஒன்றறிந்த தொன்றறியாதென்ற தொக்கும்; ஐந்தும் ஐந்தான்மாவெனக் கோடலின், அதனானெமக்காவதோ ரிழுக்கில்லை. இனி, இவ்வைந்தையுங்கொண்டு ஐம்புலனையும் ஒருபொருளேயறியுமென்றதற்குப் பிரமாணமென்னை? குடத்தினைக்கண்டயானே அதனைத் தீண்டினேனெனை மறித்துணர்வுநிகழ்தல் ஐந்தும் ஒருடம்பின்கண்ணே நிலைபெறு மொற்றுமையானிகழுமெனவமையுமாலென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி அதனை வலியுறுத்துதற்கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம்:—

ஒன்றறிந்த தோன்றறியா தாகி யுடன்மன்னி
அன்றும் புலனைய வஞ்சேழுத்தை—யொன்றறிதல்
உள்ளதே யாகி லதுநீ தனித்தனிகண்
டுள்ளலவை யொன்றல்லை யோர் எனவரும்.

உடன்மன்னி என்றது உடலின்கணிலைபெற்றென்றவாறு. அன்றுதல் - மாறுபடுதல். ஆகி என்னுஞ் சிறப்புவினை

ஆய் என்னும் பொதுவினை கொண்டது; "இவனுமிவ ளுஞ் சிற்றிலிழைத்துஞ் சிறுபறையறைந்தும் விளையாடுப" என்றாற்போல. இங்ஙனங்கோடல் பொருந்துமென்பது, [1]"ஆடூஉவறிசொல்" என்னுஞ் சூத்திரத்துச் சேனாவரைய ருரையானு மறிக. ஆய் என்பது வினைத்தொகை. ஆய்தல் - ஆராய்தல். அவ்வஞ்செழுத்து என்னும் வகரம் விகாரத்தாற் றொக்கது. அஞ்செழுத்தாற் செலுத்தப்பட்ட பொறியை ஆகுபெயரான் அஞ்செழுத்து என்றார். அஃதிருமடியாகுபெய ராய் ஐம்பொறியின் றொழிற்பாட்டையுணர்த்தி நின்றது. இனிப் புலனைப் பொறிக்கு ஆகுபெயராக்கி, அஞ்செழுத்தாய புலனே என மாறியுரைப்பினுமமையும். அஞ்செழுத்தாய புலன் - அஞ்செழுத்தாகிய பொறியின் றொழிற்பா டென்க. உள்ளல் - உள்ளனவாகலாமெனன விரிக்க. ஒன்றல்லை என் பது வேறாவையென்னும் பொருட்டாய்நின்றது.

இம்மூன்றதிகரணத்தானுஞ் சாக்கிரத்தினிகழுமியல்பு பற்றி ஆன்மாவினுண்மை சாதிக்கப்பட்டது.

நான்காமதிகரணம்

மேலையதிகரணத்தில் இந்திரியான்மவாதிகளை மறுத்து, ஆன்மா வேறுளதெனச் சாதித்தவழித், தனித்தனியறியும் ஐம்பொறியின் றொழிற்பாட்டினையுணர்ந்து அவ்வைந்தானும் ஐம்புலனுமறிவது வேறொன்றுளதென்றதொக்கும்; [2]"நேச வின் திரியங் கட்கு நிகழறி விதனாற் காண்டும்" என நீவிருங் கோடலின், அங்ஙனமறிவது புரியட்டதேகமேயெனவமை யும்; அது புறத்துவிளங்காதாயினும் அகத்துநின்று இந்திரி யங்களைப் புறத்திற் செலுத்தியறியுமென்னுஞ் சூக்கும தேகான்மவாதிகளை மறுத்தற்கெழுந்தது நான்காமதிகரணம்:-

இனி ஒடுக்கமறிதலின் ஆன்மாவுளதென்றது எனவரும்.

---

[1] தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம், கிளவியாக்கம்—௨.
[2] சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௧௫௪.

ஈண்டு ஒடுக்கம் என்றது ஐம்பொறிகளுமொடுங்கின அவசரமாகிய சொப்பனாவத்தையை; அஃதாகுபெயரான் ஆண்டு நிகழ்வனவற்றை யுணர்த்திநின்றது.

அற்றேல், சொப்பனத்தினிகழ்வனவற்றை யறிவதுஞ் சூக்கும தேகமேயாகலின், இது சித்தசாதனமாமாலென்னும் ஆசங்கையை அதன் ஞற்பரியமுரைக்குமுகத்தா னீக்குதற் கெழுந்த பொழிப்புரை:—

நனவின்கட் கனவுகண்டாமென்றுங் கண்டிலமென்றும் நிற்பதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவாமென்றது

எனவரும்.

எனவே, ஒடுக்கமறிதலின் என்றது ஒடுக்கத்தினிகழ்ந்த வற்றை நனவின்கண் மயங்கியறிதலின் என்னும்பொருட்டாக லின், சித்தசாதனம் யாண்டையதென்றவாறாயிற்று. கனவு கண்ட சூக்குமவுடம்பே நனவின்கண் அதனையறியுமாயிற் 'கண்டபடியறியாது மயங்கியறிதல் கூடாமையின், ஆன்மா வுக்காயின் அதுபோல ஒருதன்மைத்தாதலின்றி, அகத்துச் சேறலும் புறத்துச்சேறலுமாகிய வேறுபாடுண்மையான் அதுபற்றி மயங்கியறிதல் கூடுமாகலின், அங்ஙனமறியு மான்மா வேறுண்டென்பதாம்.

கனவின்கட்செல்லுமாறும், ஆண்டுநிகழுமாறும், மீள வருமாறும் வகுத்துணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துதற்கெடுத் துக்காட்டும் உதாரணம்:—

அவ்வுடலி னின்றுயிர்ப்ப வைம்பொறிக டாங்கிடப்பச்
சேவ்விதி னவ்வுடலிற் சென்றடங்கி—யவ்வுடலின்
வேறேன்று கோண்டு விளையாடி மீண்டதனை
மாறலுட னீயல்லை மற்று. எனவரும்.

இங்ஙனம் அவத்தைப்படுமியல்பெல்லாம் வருஞ்சூத்தி ரத்தின் விளங்கக் காட்டுதும்.

உயிர்ப்ப என்பது அன் பெறாத அகரவீற்றஃறிணைப் பன்மைப்பெயர். உயிர்த்தல் - தொழிற்படுதல். தாம் - அசை. மீண்டு - மீள. மாறல் - மாறலாமெனன்க. மற்று - வினைமாற்றின்கண் வந்தது.

இவ்வதிகரணத்தாற் சொப்பனத்தினிகழுமியல்புபற்றி ஆன்மாவினுண்மை சாதிக்கப்பட்டது.

ஐந்தாமதிகரணம்

மேலையதிகரணத்திற் சூக்கும தேகான்மவாதிகளை மறுத்து ஆன்மா வேறுண்டெனச் சாதித்தவழிச், சூக்கும தேகத்தின் றொழிற்பாடு சொப்பனத்தானமாத்திரையினன்றிச் செல்லாமையின், அஃதான்மாவன்றென்றதொக்கும்; பிராணவாயுவின் றொழிற்பாடு ஆண்டுங் காணப்படுதலின், அதுவே அடங்குதல் விடுதல்செய் தறிவதாகிய ஆன்மாவென்னும் பிராணான்மவாதிகளை மறுத்தற்கெழுந்தது ஐந்தாமதிகரணம் :—

இனிக் கண்படில் உண்டிவினையின்மையின் ஆன்மா வுளதென்றது.　　எனவரும்.

உண்டிவினை - உம்மைத்தொகை. அஃது, [1]"உண்டியும் வினையுமின்றி" என வழிநூலாசிரியர் கூறியவாற்றானு மறிக. உண்டியின்மை மாத்திரையே கூறிய வடமொழிச்சூத்திரத்திற்கும் இனம்பற்றி வினையின்மையுமுடன்கோடல் கருத்தென்க. இக்கருத்தறியாது உண்டியாகிய வினையென விரிப்பாருமுளர்.

அற்றேல், கண்படைகொண்டவழி உண்டிவினையில்லையென்றது உடற்கோ? பிராணவாயுவுக்கோ? உடல் ஆன்மா வன்மையின், அதற்கெப்பொழுதும் அவை இல்லையேயாம். பிராணவாயுவுக்காயின், துயின்றெழுந்த பின்னர்ச் சுகமாய்த் துயின்றேனென்றறிதலுண்மையின், ஆண்டு இன்ப நுகர்ச்சியுண்மைபெற்றாம்; விழித்துழிப்போல உறங்குழியும் பிராண

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௨௨0.

வாயு இயங்குதலான், ஆண்டு வினையுண்மையுங் கண்டாம்; அதற்கவை ஆண்டில்லை யென்றல் மாறுகோளாமாகலின், இவ்வேதுப் போலியாய்முடியுமென்னும் ஆசங்கையை அதன் முற்பரியமுறைக்குமுகத்தானே நீக்குதற்கெழுந்த பொழிப்புரை:—

ஒடுங்கினவிடத்து இன்பத்துன்பஞ்சீவனம் பிரகிருதிக் கின்மையின் ஒடுங்காதவிடத்து இன்பத்துன்பஞ் சீவியா நிற்ப துளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவாமென்றது *எனவரும்.*

ஈண்டு உண்டி என்றது விடயங்களினிடமாகவரும் இன்பத்துன்ப நுகர்ச்சியை; வினை என்றது உடம்புசேட்டித்தலை யென்பார், இன்பத்துன்பஞ் சீவனம் *என்றார். செவ்வெண் டொகை விகாரத்தாற்றொக்கது.*

சீவியாநிற்பது *என்பது* [1]*"உறங்குவது போலுஞ் சாக்கா டுறங்கி - விழிப்பது போலும் பிறப்பு" என்புழிப்போலச் சீவியாநிற்றலென்னுந் தொழிற்பெயர் மாத்திரையாய்நின்றது.* உளது என்றது *எனத் தனித்தனி கூட்டுக.*

துயின்றுழியும், விழித்துழியுந்திரிபின்றி ஒருதன்மைத் தாதல்பற்றி, உடம்பு பிரகிருதி *எனப்பட்டது.* பிரகிருதிக்கு *என்பது உருபுமயக்கம்.*

இரண்டுகாலத்து மொப்பவியங்குதல்பற்றிப் பிராணவாயுவைப் பிரகிருதியெனக்கொண்டு, பிராணவாயுவுக்கு அவையின்மையினென்றுரைப்பாரும், பிரகிருதிவிகாரமாகிய சித்தத்திற்கவையின்மையினெனவுமுரைத்துச், சுழுத்தியின் கண்ணுந் தொழிற்படுவதாகிய சித்தமேயான்மாவென்னுஞ் சித்தான்மவாதிகளை மறுத்தற்கெழுந்ததென்பாரும் உளர்.

அற்றேல், ஆண்டுக் கருவிகளொடுங்கினமையின், இன்பத்துன்பநுகர்ச்சியுஞ் சேட்டையும் பிரகிருதிக்கில்லையாயின வாகலான், அதுபற்றிப் பிராணவாயு ஆன்மாவன்றென்றல் பொருந்ாதென்னும் ஆசங்கையைநீக்கி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம்:—

---

[1] *திருக்குறள்*—339.

கண்டறியு மிவ்வுடலே காட்டோடுங்கக் காணதே
உண்டிவினை யின்றி யுயிர்த்தலாற்—கண்டறியும்
உள்ளம்வே றுண்டா யோடுங்கா துடனண்ணில்
உள்ளதா முண்டிவினை யூன்   எனவரும்.

ஆன்மாவின்சன்னிதியிற் கண்டறிவதாகிய இவ்வுடல் உண்டியும் வினையுமின்றிக் காணதவாறு காட்டாய கருவிக ளொடுங்கவும் ஒடுங்காது பிராணவாயுவியங்குதலாற் கண்ட றியுமுரிமையுடைய ஆன்மாப் பிராணவாயுவன்று; அதனின் வேறுண்டு; அவ்வான்மாவொடுங்காது கருவிகளொடுங் கூடிற் றுயின், உடல் உண்டியும்வினையுமுடைத்தாம்; அதனை ஆய்ந் தறிவாயாகவென்க.

கண்டறிதல் - மீமிசை. காட்டு என்றது கருவிகளை. ஒடுங்கவும் என்னுஞ் சிறப்பும்மை தொக்கது. அது, [1]"அறிந் திடு முதலி யாகி னதுநிற்கக் கரணம் போகா"தென்னும் பொருளைவிளைத்துநின்றது. ஏகாரங்கள் அசை. காணதேகாட் டோடுங்க எனமாறுக. இன்றி - இல்லையாகவென்க. உயிர்த் தல் - பிராணவாயுவியங்குதல். உண்டு என்பது உண்மைத் தன்மையையுணர்த்தும் வினைக்குறிப்புமுற்று. ஆய் - முன் னிலையேவல். உடம்பை ஊன் என்றது ஆகுபெயர். ஆன்மா வேறுண்டென்றதனை வலியுறுத்துவார், ஒடுங்கா துடனண்ணி லுள்ளதா முண்டிவினை யூன் என உடம்பாட்டுமுகத்தானு மோதினார்.

இவ்வதிகரணத்தானே சுழுத்தி துரியங்களினிகழு மியல்புபற்றி ஆன்மாவினுண்மை சாதிக்கப்பட்டது.

இதுகாறுஞ் சார்மாயை நீயல்லை என்றதனை வலியுறுத் தியவாறு.

ஆறுமதிகரணம்

மேலையதிகரணங்களாற் பிராணான்மவாதமீறாகிய மதங் களை மறுத்து, ஆன்மா வேறுண்டெனச் சாதித்தவழி, இவை

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௧௧0.

யெல்லாஞ் சடமாகலானும், பிறவாற்றானும் ஆன்மாவல்ல வென்றதொக்கும். பிரமஞ் சித்தாகலின், அதுவே ஆன்மா வெனவமையும்; வேறொன்றுகோடல் மிகையாமாலெனின், பிரமான்மவாதிகளை மறுத்தற்கெழுந்தது ஆறுமதி கரணம்:—

இனி உணர்த்தவுணர்தலின் ஆன்மாவுளதென்றது
எனவரும்.

தொழிற்படுங்கருவிகளொன்றுமின்றிக் கேவலமாய் அதீதாவத்தையினின்றுழி அறியுமாறின்றிப், பின்னர்க் கலைமுதலிய கருவிகளான் அறிவிக்கவறிதலுண்மையின், எக்காலத்துந் திரிபின்றி அறிந்தாங்கறிந்துநிற்குஞ் சித்தாகிய பிரமத்திற்கு இதுதகாமையான், ஆன்மா வேறுண்டென்பதாம்.

உணர்த்தவுணர்தல் எனவே முன் உணராதுகிடத்தல் பெற்றாம்.

அற்றேல், அத்தன்மைத்தாகிய பிரமம் அவிச்சைக் காலத்துக் கருவிகளோடுங் கூடியன்றி அறியாதெனக்கோடு மாகலின், அதுபற்றி ஆன்மாவேறுண்டென்றல் பொருந்தாதென்னுமாசங்கையை, "அவ்வளவினவன் மகிழுக" என்னும் நியாயம்பற்றி அதனையுடன்பட்டே வேறுமொரு தாற்பரியமுரைக்குமுகத்தான் நீக்குதற்கெழுந்த பொழிப்புரை:—

அவன் அறிந்தாங்கறிவனேன் றறிவிக்கவறிந்து உபதேசியாய் நிற்பதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவாமேன்றது
எனவரும்.

கருவிகளோடுகூடியவழியும் நீ பிரமமெனப்பட்ட முதல்வன் தன்னியல்புணருமாறின்றி, "அம்முதல்வன் இதுபோல மறந்துமறந்தறியாது அறிந்தவாறே திரிபின்றியறிந்துநிற்கும் பேரறிவுடையன்" என வேதாகமங்களான் அறிவிக்கவறிந்து குரவனறிவுறுத்துமுபதேசமொழியைப்பெற்றுடையதாய் நிற்பதொன்றுளதாகலின், அதுவே மேல் உரையளவையாற்சாதித்த ஆன்மாவென்றவாறும். உணர்த்தவுணர்தலின் ஆன்மாவுளது எனமேற்கொண்டதென்பதாம்.

அறிந்தாங்கு என்பது அப்பொருட்டாதல் [1]"எண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்துப வெண்ணியார் - திண்ணிய ராகப் பெறின்" என்பதனானுமறிக. இதற்குப் பிறவாறு முரைப்ப; அவையெல்லாம் ஈண்டைக்குப்பொருந்தாமை ஓர்ந்துணர்க.

அற்றேல், கருவிகளோடு கூடியவழியும் அவிச்சைநீங் காமையின், விடயங்கண் மாத்திரையே அறிவதன்றித் தன்னியல்பறியுமாறில்லை; அஃதுபதேசத்தான் அறியற்பாலதா மெனக்கோடுமெனின்,—அதனையும் மேற்கூறிய நயம்பற்றி யுடம்பட்டு, இன்னுமொரு தாற்பரியமுறைக்குமுகத்தானே விடயங்களையறிவுழியும் படும் வேறுபாடுகூறி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம்:—

(அவன் அறிந்தாங்கறியுமாறும், இது மறந்துமறந்தறியு மாறுந் தெரித்துணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துதற்கெடுத்துக் காட்டியதெனினு மமையும்.)

அறிந்து மறிவதே யாயு மறியா
தறிந்ததையும் விட்டங் கடங்கி—யறிந்த
தேதுவறிவு மன்றாகு மெய்கண்டா னென்றின்
அதுவதுதா னென்னு மகம் எனவரும்.

கருவிகளெல்லாவற்றோடுங் கூடிச் சாக்கிரத்தினின்று விடயங்களையறியுமிடத்து ஒருங்கேயறியமாட்டாது ஒன்றனை யறிந்தும், ஒன்றனையறியப்புகுவதாயும், முன்னறிந்ததொன் றனையறியாதொழிந்தும் இங்ஙனம் ஒரோவொன்றாகவறியப் பட்டவிடயத்தையும் இடையீடின்றியறியமாட்டாது விட்டு விட்டாங்கே ஐந்தவத்தைப்பட்டடங்கி மீளவறிந்துவருதல் கண்கூடாகக்காண்டுமன்றே: அங்ஙனம் அறிந்துவந்தபொருள் யாது? சடமன்றென்பது மேற்காட்டப்பட்டது; முன்னரும் காட்டப்படும்; ஒன்றாகவியல்பானுணர்ந்திடுவதே பேரறி வாகலின், அதுவுமன்றாம்; மெய்யாகிய சித்தாந்தநெறியைக் கண்டோன் மற்றென்னையோவெனை உற்றுணர்ந்தானுயின், காட்டுமொளிக்குவேறாய கண்ணொளிபோல, அவ்வறிவிற்கு

[1] திருக்குறள்—666.

வேறாய், அதுவதுவே தானாகச் சார்ந்ததன்வண்ணமாய்நின் றறியுமியல்பினையுடைய உள்ளமாகியவான்மாவாமென்க.

அறிந்தும் அறிவதேயாயும் என்னுமும்மைகள் எண்ணும் மை. அறியாதும் என்னுமெண்ணும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது. அறிந்ததையும் என்னுமும்மை இழிவுசிறப்பு. அறிவும் என்னு மும்மை மேற்கூறிப்போந்த சடமுமன்றென இறந்ததுதழீஇ யிற்று. அங்கு உணர்த்துமுறைமைத்தானமாகிய இலாடத் தானத்தினென்க. ஒன்றுதல் - மனத்தானொருங்கியாராய்தல். அகம் - உள்ளம்; ஆன்மாவென்றவாறு. அறிந்ததையும் விட்டடங்கியறியுமாறு வருஞ்சூத்திரத்திறுதி யதிகரணத் தும், அதுவதுதானெனச் சார்ந்ததன்வண்ணமாமாறு உண் மையதிகாரத்தும் பெறப்படும்.

அறிந்து மறிவதே யாயு மறியா தறிந்ததையும் விட்டடங் கடங்கி யறிந்ததேது என்பதற்கு ஓதியதனை ஓதியபொழுதே யுணர்ந்தும், பலகாலோதியுணர்வதாயும், பலகாலோதியு முணராது அங்ஙனமுணர்ந்ததனையும் மறந்தும் இவ்வாறேறுதி யுணர்ந்தது யாதென்றுரைத்தலுமொன்று. இப்பொருட்கு அடங்கி என்புழியும் எண்ணும்மை விரித்துரைக்க.

இங்ஙனம் மூவகைப்படுத்துரைக்கவே, உணர்த்தவுணர் தல் என்னுமேதுவால் அதீதத்தினிகழு மியல்புபற்றியும், சுத்தத்தினிகழு மியல்புபற்றியும், உணர்த்துமுறைமைக்க ணிகழுமியல்புபற்றியும் ஆன்மாவினுண்மைசாதிக்கப்பட்டது.

இவ்வதிகரணந் தற்பரமுமல்லே என்றதனை வலியுறுத்த வாறு. கணபங்கமாகிய ஞானமே ஆன்மாவென்னும் புத் தரில் யோகாசாரன்மதத்தை மறுத்தற் கெழுந்தது இவ்வதி கரணமெனக்கொண்டு, அதற்கியையவுரைப்பாருமுளர்.

ஏழாமதிகரணம்

இங்ஙனம் ஆறதிகரணங்களானும் ஆன்மா வேறுண்டெ னச் சாதித்தவழி உடம்புமுதலியவற்றுள் ஒரோவொன்றை ஆன்மாவன்றென்றதொக்கும்; அவற்றுளொன்று குறைந்த

வழியும் அறிவுநிகழாமையானும், எல்லாங்கூடியவழி அது நிகழ்தலானும் அனைத்துங்கூடிய சமுதாயமே ஆன்மாவாமென்னுஞ் சமூகான்மவாதிகளாகிய சவுத்திராந்திகர் வைபாடிகரை மறுத்தற்கெழுந்தது ஏழாமதிகரணம்.

ஓரோவொன்றனை ஆன்மாவன்றென மறுத்துப் பலபொருட்கூட்டமு மான்மாவன்றென மறுத்தற்கெழுந்தமையின், மேலையதிகரணங்களோடு இயைபுடைத்தாயவாறு காண்க.

இனி மாயாவியந்திரதநுவினுள் ஆன்மாவுளதென்றது

எனவரும்.

மாயாகாரியங்களான் யாக்கப்பட்டியன்ற தநுவின்கண் அவற்றிற்குவேறாய் ஆன்மாவுளதென்பதாம். எனவே, அவையெல்லாம் மாயையின் காரியங்களாகலின், நிலைபேறுடைய வான்மாவல்லவென்றவாறாயிற்று.

மாயை - ஆகுபெயர். இகரம் விரித்தல் விகாரம்.

அற்றேல், சித்தமுஞ் சித்தப்பகுதியுமாகிய அகச்சமுதாயமைந்தும் மாயையின் காரியங்களென்பது எம்மனோர்க்குடம்பாடன்மையின், அதுபற்றி ஆன்மா வேறுண்டெனச் சாதிக்குமாறென்னையென்று ஆசங்கித்தவழி, "அவ்வளவினவன் மகிழுக" என்னும் நியாயம்பற்றி வேறும் அதனை வலியுறுத்துதற்கெழுந்த தது:—

அவைதாம் வெவ்வேறு பெயர்பெற்று நிற்றலான்

எனவரும்.

நீ ஐந்துகந்தமெனக்கொண்ட மாயாகாரியங்கள் ஆன்மாவென்னும் பெயர்பெறுமாறில்லையென்பார், அவைதாம் வெவ்வேறு பெயர்பெற்று நிற்றலான் என்றார்.

அற்றேல், அவை தனித்தனி வெவ்வேறு பெயர்பெறினுந் தொக்கசமுதாயத்தின் ஆன்மாவெனப் பெயர்பெறுமாகலின், அவையே ஆன்மாவென்றற்படுமிழுக்கென்னையென்னும் ஆசங்கையை நீங்கி, அவை வெவ்வேறு பெயர்பெறும்

வழியும் அவர் கூறுமாறு பெயர்பெருது வேறுபெயர் பெறு மாறும், அவை மாயையின் காரியங்களேயாமாறும், அவை தொக்கவழியும் ஆன்மாவெனப் பெயர்பெறுமாறின்றி வேறு பெயர் பெறுமாறுமுணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துதற்கெடுத் துக்காட்டும் உதாரணம் :—

கலையாதி மண்ணந்தங் காணிலவை மாயை
நிலையாவாந் தீபமே போல—அலையாமன்
ஞானத்தை முன்னுணர்ந்து நாடி லதுதநுவாந்
தானத்தின் வேறுகுந் தான் எனவரும்.

அவைதாம் வெவ்வேறு பெயர்பெறுமாறிதுவென்பார், கலையாதி மண்ணந்தம் என்றும், அவை ஒன்றன் காரியங் களேயாய்த் தோற்றக்கேடுகளுடையனவென்பார், காணி லவை மாயை நிலையாவாம் என்றும், அவை தொக்கவழிப் பெறும்பெயரும் வேறென்பார், அது தீபம்போலத் தநுவாம் என்றும், தீபத்துக்குக் கண்வேருதல் கண்டாற்போல உயிர் அவ்வுடம்பிற்கு வேறென் றறியப்படுமென்பார், தானத்தின் வேறுகும் என்றுங் கூறினர்.

தூலவுடம்பு, சூக்குமவுடம்பு, பரவுடம்பென்னும் மூன்றுமடங்கத் தநு என்றார்.

ம் என்பதனை முன்னுங் கூட்டுக. மாயை - ஆகுபெயர். தான் என்பது முன்னையது ஆன்மா ; பின்னையது அசை. ஏகாரம் அசைநிலை. அதனினென்பது அத்தின் என மரீஇ யிற்று. [1]"இத்தை மெய்யெனக் கருதி" என்புழிப்போல.

இங்ஙனமாதல் மேலைச்சூத்திரத் திரண்டாமதிகரணத் தில் விரித்துரைத்தவாறுபற்றி யுணர்ந்துகொள்க.

இவ்வதிகரணத்தானே தனி என்றதனை வலியுறுத்திய வாறு.

இங்ஙனம் மூன்றுசூத்திரத்தானுஞ் சைவாகமங்களிற் கூறப்படும் பதிமுதலிய பொருள்களினுண்மை அநுமானத் தாற் சாதிக்கப்பட்டது.

---

[1] திருவாசகம், அதிசயப்பத்து—எ.

அற்றேல், ஆகமவளவையானே அமையுமாகலின், அநுமானப்பிரமாணத்தானுஞ் சாதித்தல் மிகையாம்பிறவெனின்,- ஆகாது; மந்தவுணர்வுடைய மாணாக்கர்க்கு வேற்றுச்சமய நூல்களை நோக்கியவழி ஆகமப்பொருள்களின் மலைவுநிகழாமைப்பொருட்டும், கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டையென்னும் நான்குவகையானன்றி, ஆகமங்களைக் கேட்டதுணையானே அநுபவநிகழ்தல் கூடாமையின், சிந்தனைசெய்து வன்மைமென்மை யுணர்ந்துகோடற்பொருட்டும் வழியளவையும் வேண்டப்படுமாகலானென்க.

இலக்கணவியல்

நான்காஞ் சூத்திரம்

இனி, ஆசிரியர் நான்காஞ்சூத்திரத்திற்கு வார்த்திகப் பொழிப்புரைப்பாராய்ச் சூத்திரத்தை மொழிபெயர்த்தருளிச் செய்கின்றார்:—

அந்தக் கரண மவற்றினொன் றன்றவை
சந்தித்த தான்மாச் சகசமலத் துணரா
தமைச்சர சேய்ப்பநின் றஞ்சவத் தைத்தே எனவரும்.

இங்ஙனம் பாடத்தை மொழிபெயர்த்துக்கொண்டு, என்பது சூத்திரமெனக்காட்டி, இனி, அதன் கருத்துரைக்கின்றார்:—

எ - து. சூ - ம். எ - னின். இதுவுமது எனவரும்.

"பிரமாணம் இலக்கணம் இரண்டானும் பொருளுண்மை பெறற்பாற்று" என்னுமுறைமைபற்றி, மேற்பிரமாணத்தாற் பெறுவித்த பதிமுதலிய பொருள்களை எதிர்நிரனிறையாக வைத்து ஈண்டிலக்கணத்தாற் பெறுவிக்கின்றமையின், இவ்வோத்து இலக்கணவியலென்னும் பெயர்த்து.

இதனுள், இம்முதற்பாதமாகிய நான்காஞ்சூத்திரம், மேலைச்சூத்திரத்தின் ஆன்மாவுளது என்றுத்தேசமாயெடுத்துக்கொண்ட ஆன்மாவினிலக்கணங்கூறுதனுதலிற்றெனக் கொள்க.

அற்றேல், ஆசிரியர் இதுவுமது என மாட்டெறிந்துரைத்தது இச்சூத்திரமும் மேலைச்சூத்திரநுதலியபொருளை நுதலிற்றெனவே பொருடருதலின், அதனையொழித்து மேலைச்சூத்திரம் பிரமாணமுணர்த்திற்றென்றும், இச்சூத்திரம் இலக்கணமுணர்த்திற்றென்றும் உரைத்தல் மாட்டேற்றுரையோடு முரணும்போலுமெனின்,—அறியாதுகூறினாய். கருத்துரை கருத்துரையோடு மாட்டெறியப்படுவதன்றிச் சூத்திரப் பொருளோடு மாட்டெறியப்படுவதன்றாகலின், இதுவுமது என்றது இச்சூத்திரமும் ஆன்மப்பிரகாசமுணர்த்துதனுதலிற்று எனப்பொருள்படும். படவே, ஆண்டு ஆன்மப்பிரகாசமுணர்த்துதனுதலிற்று என்றது ஆன்மாவினுண்மையுணர்த்திற்று எனவும், ஈண்டு ஆன்மப்பிரகாசம் என்றது ஆன்மாவினிலக்கணமுணர்த்துதனுதலிற்றெனவுஞ் சூத்திரப்பொருட்கேற்பவைத் துரைத்துக்கொள்ளப்படுமென்க.

சொற்பல்காமைப் பொருட்டும், ஒத்துவேறுயவழியும் பாதவியைபுடைமை யுணர்த்துதற்பொருட்டும் ஈண்டு இதுவுமது என மாட்டெறிந்துரைக்குமாசிரியர் இங்ஙனம் உரைத்துக்கோடற்கேற்பவன்றே ஆண்டு ஆன்மாவினுண்மையுணர்த்துதனுதலிற்றெனச் சிறந்தெடுத்தோதாது ஆன்மப்பிரகாசமெனப் பொதுப்படவோதியதூஉமென்க.

இனி, மேலைச்சூத்திரத்தின் ஆன்மாவினுண்மை கூறுமுகத்தாற்றொகுத்தோதிய அஞ்சவத்தை ஈண்டு இலக்கணங்கூறுமுகத்தான் விரித்தோதப்படுதலின், இதுவுமது என்றது மேலைச்சூத்திரப்பொருளோடு மாட்டெறிந்ததென்றுரைப்பினும் இழுக்கின்மையறிக.

உத்தேசத்தின்பின் இலக்கணங்கூறுதல் முறைமையபற்றிய வியைபாகலின், அதனானே அதிகரணவியைபும், ஆன்மாவினுண்மைக்குப் பிரமாணங் கூறியவழி, அற்றேல், அவ்

வான்மா ஒருதன்மைத்தாய்நில்லாது ஐம்புலனறிந்தும், ஒடுக்கமறிந்தும், உண்டியும் வினையுமின்றிக்கிடந்தும், உணர்த்தவுணர்ந்தும் இவ்வாறு வேறுவேறவத்தையுறுதல் பொருந்தாதென்னுமாசங்கையை ஈண்டு நீக்குதலின், அவ்வாசங்கைபற்றியவியையபானே பாதவியையும், மேற்பிரமாணத்தாற் பெறப்பட்ட பொருள்களுக்கு இலக்கணமென்னையென இலக்கணத்தை அவாய்நிற்றலின், அவ்வவாய்நிலைபற்றிய வியைபானே ஒத்தியையும் பெறப்படும். இன்னும் இதன்கணுரைக்கற்பாலனவெல்லாம் இரண்டாஞ் சூத்திரத்தினுரைத்தவாறு பற்றி உணர்ந்துகொள்க.

இதன் பிண்டப்பொழிப்பு:—ஆன்மா அந்தக்கரணங்களாகிய மனம்புத்தி அகங்காரஞ் சித்தமென்னும் நான்கனுள் ஒன்றன்றாயினும் நுண்ணுணர்வின்மையிற் சூழ்ச்சித்துணைவராகிய அமைச்சரோடுங்கூடிநின்று தன்றொழில்நடாத்தும் அரசன்போலச், சகசமலத்தினானுணர்வின்றிக், கஞ்சுகம் போலுங் கலாதிகளாற் பொதுவகையானுணர்வுநிகழினுஞ் சிறப்புவகையானுணருமாறு அவற்றாற்பெறப்படாமையின், அங்ஙனமுணர்தற்குத் தனக்குச்சூழ்ச்சித்துணையாகிய அந்தக்கரணங்களோடுங் கூடிநின்று சாக்கிரமுதலிய ஐந்தவத்தையுடைத்தாமென்றவாறு.

எனவே, அங்ஙனநின்று அவத்தைப்படுதல் ஆன்மாவுக்கிலக்கணமென்றவாறாயிற்று.

ஒன்றன்றாயினுஞ் சகசமலத்துணராது அமைச்சரசேய்ப்ப அவற்றோடு சந்தித்துநின்று அஞ்சவத்தைத்தாம் எனக்கூட்டுக.

சந்தித்தது வினையெச்சமுற்று.

இனி, இவ்வாறன்றி, அந்தக்கரணம் அவற்றினொன்றன்றாயினுஞ் சகசமலத்துணராமையான் அவற்றோடு சந்தித்தது; சந்தித்தவழி, அஃவயுந்தானும் அமைச்சரசேய்ப்பநிற்றலான் அஞ்சவத்தைத்தாயிற்று என்று அதிகரணம் பகுத்துக்கோடற்கேற்ப வேறுவேறு வினைமுடிபுசெய்துரைத்தலுமொன்று.

வடமொழிச் சூத்திரத்தோதுதலின், ஈண்டும் "ஆயினும்" என வருவித்து ஒருதொடராக்கியுரைத்தலே ஆசிரியர் கருத்தென்க.

அந்தக்கரண மவற்றினொன் றன்றாயினும் எனவே, அவற்றி னொன்றன்றாதலும் அநுவாதமுகத்தான் ஈண்டே பெற்றாம். இஃதுணராதார் அந்தக்கரண மவற்றினொன்றன்று என்றதனை வேறுதொடராகவைத் துரைப்பர். அங்ஙன முரைப்பின் வருமதிகரணங்களே அவாய்நின்று ஒருபொருண் மேல் வாராமையின், ஒருசூத்திரமாதற் கேலாமை யறிக.

அவை சந்தித்தது என்புழி ஒடுவுருபு விகாரத்தாற் றொக்கது; இரண்டாவது விரிப்பினும் அமையும். ஆன்மா என்பது மேலைச்சூத்திரத்தினின்றும் வருவித்துரைக்கற்பாலதாகவும், ஈண்டும் வேறோதியது ஒத்துவேறாதலுணர்ந்து கோடற்கும், ஆன்மாவென்னுஞ்சொல் வியாபகமெனவுஞ் சித்தசித்தெனவும் இருபொருளுடைத்தாதலுணர்ந்துகோடற்கு மாகலின், அதுமிகையன்மையுணர்க.

மலத்து-மலத்தாலென விரிக்க. அமைச்சரசு - அமைச்சரோடுகூடியவரசென உருபும்பொருளு முடன்றொக்கன. நின்று என்னும் வினையெச்சம் அவத்தைத்து என்னும் வினைக் குறிப்பு முற்றேகொண்டு முடிந்தது.

இவற்றுள், அந்தக்கரணமவற்றினொன்றன்று என்றது ஓரதிகரணம்; ஒன்றன்றாயினுஞ் சகசமலத்துணரா தவை சந்தித்தது என்றது ஓரதிகரணம்; அமைச்சரசேய்ப்பநின் றஞ்சவத்தைத்தே என்றது ஓரதிகரணம்; ஆக மூன்றதிகரணத்தது இச்சூத்திரமென்றுணர்க.

அவற்றுள், அந்தக்கரணன்மவாதிகளை மறுத்து ஆன்மா வேறுளதெனச் சாதித்தற்கெழுந்தது முதலதிகரணம்.

அற்றேல், இதனை ஈண்டுவைத்தற் கியைபென்னை யெனிற் கூறுதும்:—மேலைச்சூத்திரத் திறுதியதிகரணத்தின் அவை வெவ்வேறு பெயர்பெற்று நிற்றலான் ஆன்மாவல்ல வெனச் சமுகான்மவாதிகளை மறுத்து வேறுண்டெனச் சாதித்தவழி, ஏனையவெல்லாம் ஆன்மாவெனப் பெயர்பெறாது வேறுவேறு பெயர்பெற்று வழங்கப்படுதலான் மாயாவியந்திர

தநுவினு ளான்மாவுளது என்றதொக்கும்; மனமுதலிய அந்தக்கரணங்கள் மனமுதலிய பெயர்மாத்திரையானன்றி ஆன்மாவென்னும் பெயரானும் ஆண்டாண்டு வழங்கப்படுத லுண்மையானும்; அங்ஙனம் வழங்குதல், [1]"புந்தியை மனமதென்று மனமது புந்தி யென்றுஞ் - சிந்தையைச் சிவ னென்றுஞ் சிவனைச் சிந்தையென்று - முந்தனை யான்மாவென்று மான்மாவை முந்தனென்றும்-வந்திடு"மாகலின், ஆகுபெயரானுயமென்னின், ஆகுபெயராதற்கோ ரியைபின்மையானும்; உண்டெனின், அதுபற்றி இந்திரியமுதலியவற்றையும் அங்ஙனம் வழங்கவேண்டும், அஃதின்மையானும்; அத்தன்மையவாகிய அந்தக்கரணங்களை ஆன்மாவென்றுறற்படு மிழுக்கென்னையென்று ஆசங்கைநிகழுமன்றே; அதனை நீக்குதற் கெழுந்தது முதலதிகரணமென் றுணர்க.

அற்றேல், இதனைப் பிரமாணவோத்துள் வையாது ஈண்டு வைத்தல் மரபன்றாலெனின்,—அஃதொக்கும்; ஆண்டு வைப்பினும், அவற்றி னொன்றன்றாயினு மமைச்சரசேய்ப்ப வவற்றோடு சந்தித்துநின் றஞ்சவத்தைப்படும் என்று ஈண்டு இலக்கணங் கூறும்வழியும் எடுத்தோதல்வேண்டுதலின், ஈரிடத்துமெடுத்தோதல், [2]"மேற்கிளந் தெடுத்த யாப்பினுட் பொருளொடு - சில்வகை யெழுத்தின் செய்யுட் டாகிச்- சொல்லுங் காலை யுரையகத் தடக்கி - நுண்மையொடு புணர்ந்த வொண்மைத் தாகி" என்னு மிலக்கணத்தானாகிய சூத்திரத்திற் கேலாதென்னுங் கருத்தான் அநுவாதமுகத்தான் ஈண்டே விளங்கவைத்தோதினாராகலின், விதிமுகத்தா னோதாமையான் அமைவுடைத்தென்க.

ஈண்டு அந்தக்கரணங்கள் சமுதாயத்தினான்மாவோ? தனித்தனி யான்மாவோ? என விகற்பித்துச், சமுதாயத்தினான்மாவென்பது நாடி லதுதநுவாம் என்றதனான் மேல் மறுக்கப்பட்டமையின், அதனையொழித்துத், தனித்தனி யான்மாவென்றதனை ஈண்டு மறுக்கின்றார்.

---

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௨௧௮.

[2]தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மரபியல், சூ.—௬௦௦.

முதலதிகரணம்

ஈண்டு இவ்வான்மாவாவது அந்தக்கரணங்களாயுள்ள மனோ புத்தி யகங்கார சித்தங்களிலொன்றன் றென்றது.

எனவரும்.

ஈண்டு அந்தக்கரணம் என்றது உள்ளந்தக்கரணமாகிய கலாதி களிற் செல்லாமைப்பொருட்டு மனோபுத்தி யகங்கார சித்தங் களில் என விதந்தெடுத்துரைத்தார். கலாதிகளுண்டெனக் கொண்டோரின் ஆன்மா வேறுண்டெனக் கொள்ளாதா ரின்மையின், ஆண்டாசங்கை நிகழாமையின், மனமுதலிய புறவந்தக்கரணங்களே ஈண்டு மறுக்கநின்றனவென்பது கருத்து.

இனி, அமைச்சரோடுவமிக்கப்பட்டு, அவத்தைக்கேது வாவனவும் மனமாதியேயன்றிக், கஞ்சுகத்தோ டுவமிக்கப் படுங் கலாதிகளன்மையின், அவற்றை ஈண்டைக் கெடுத் தோதல் வேண்டாமை யறிக.

இஃதறியாதார் கலாதிகளையு முடன்கூறுதவழிக் குன் றக்கூறலாய் முடியுமென் றுசங்கித்து, ஈண்டு அந்தக்கரண மென்றதனாற் புறவந்தக்கரணமாகிய மனமாதியும், அகவந்தக் கரணமாகிய கலாதியுங் கொள்ளப்படுமென் றுரைப்ப.

அஃதங்ஙனமாக ; ஆன்மா அந்தக்கரணங்களின் ஒன் றன்றென்றதென்னை ? [1]"மனமும் புத்தி யகங்காரஞ் சித்த நான்கு - மருவியான் மாவே யென்ன வரும்" என நீவிருங் கோடலின், அவைதாமே சித்தாகியவான்மா வென்னுமோ வெனின், அவ்வாசங்கையைநீக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தற் கெழுந்த ஏது:—

அவைதாம் பிரகாசமாய் நின்றே அப்பிரகாசமாய் நிற்ற லான்

எனவரும்.

ஐம்பொறிகளறிந்தவிடயத்தைச் சித்தஞ் சிந்தித் தறியும், யான் சிந்தித்தேனென் றறியமாட்டாது ;

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௯௧௨.

மனம் அதனைச் சங்கற்பவிகற்பஞ் செய்தறியும், யான் சங்கற்பவிகற்பஞ் செய்தேனென் றறியமாட்டாது; ஆங்காரம் ஒருப்பட்டெழுந்தறியும், யானொருப்பட்டெழுந்தேனென் றறியமாட்டாது; புத்தி நிச்சயித்தறியும், நிச்சயித்தறிந்தேன் யானென் றறியமாட்டாதாகலின், அவ்வாறன்றி அவற்றோடுகூடி, யான்சிந்தித்தேன், பற்றினேன், எழுந்திருந்தேன், நிச்சயித்தேன் என்றும்; அதன்பின் அது வதுவாய்ப் பரிணமித்துச் சுக துக்க மோகரூபமாய்நின்ற புத்திதத்துவத்தின் பரிணாமங்களைக் கலாதிகளோடுகூடி, இது சுகம், இது துக்கம், இது மோகம் என்றறிந்தும்; யான் சுகித்தேன், யான் துக்கித்தேன், யான் மோகித்தேன் என்றறிந்தும் இங்ஙனம் பிறவற்றைநோக்கியுந் தன்னைநோக்கியுஞ் சித்தாகியவான்மா, தம்மைநோக்கிச் சித்தாகாத அந்தக்கரணங்களினொன்றுமாறு யாண்டையதென்பார், அவைதாம் பிரகாசமாய்நின்றே அப்பிரகாசமாய் நிற்றலான் ஈண்டு இவ்வான்மாவாவது அந்தக்கரணங்களாயுள்ள மனோபுத்தியகங்காரசித்தங்களிலொன்றன்று என மேற்கொண்டதென்றார்.

ஈண்டுப் பிரகாசம் அப்பிரகாசம் என்பன சித்து அசித்து என்னும் பொருளவாம். [1]"இவன்றானும் புத்தியுஞ் சித்திவனோமா புத்தி" என்றதூஉம் இவ்வியல்புநோக்கியென்க. எனவே, அமைச்சர் அரசனுக்குச்சேவகராயினும் அனுக்கராதற் சிறப்புப்பற்றி ஏனையோரைநோக்கி அரசரென் றுபசரித்துக் கூறப்படுமாறுபோலப் புறக்கருவிகளைநோக்கி ஆன்மாவுக்கணுக்கமாய்நிற்றற் சிறப்புப்பற்றி "மனமும் புத்தியகங்காரஞ் சித்த நான்கு - மருவியான் மாவே யென்ன" உபசரித்துக்கூறப்படுமாகலின், அதுபற்றி மலையற்கவென்பது கருத்து.

சூழ்ச்சித்துணையாதல்பற்றி அந்தக்கரணங்கள் அமைச்சரை யொக்குமெனவே, ஏனைப் புறக்கருவிகள் ஏனைப் பரிசனங்களை யொக்குமென்பது பெற்றாம்; அஃதாமாறு முன்னர் வகுத்துக்காட்டுதும்.

---

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—நூஉ0.

எனதுடலென்றல்போல எனதுசித்தம், எனதுமனம், எனதாங்காரம், எனதுபுத்தியென்றலும்; ஒன்றறிந்தநோன் றறியாதாதலும்; நனவின்கட் கனவுகண்டாமென்றுங் கண்டில மென்றும் மயங்கிநிற்றலுமாகிய ஏதுக்களிஞென்றே ஈண் டைக்கமையுமாயினுஞ் சிறந்தமைபற்றி வேறேதுக்கூறினர்.

அந்தக்கரணங்கள் தம்மிற்கீழுள்ளவற்றை நோக்கிச் சித்தாமாறும், தம்மின்மேலுள்ளவற்றைநோக்கியுந் தம்மை நோக்கியும் அசித்தாமாறுந் தெரித்துணர்த்தி ஏதுவை வலி யுறுத்துதற்கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம்:—

மனமாதி யாலுணர்தன் மன்னு புலன்கள்
மனமாதி மன்புலனி னல்லன்—மனமேல்
உதித்தோன்றை யுள்ள முணர்த லதனில்
உதிக்குங் கடற்றிரையை யோத்து எனவரும்.

மனமாதியான் மன்னு புலன்க ளுணர்தல் மனமே லுதித்தோன்றை உள்ள முணர்தல் கடற்றிரையை யோத்து உதிக்கும் அதனின் மனமாதி மன்புலனி னல்லன் எனக் கூட்டுக.

உதிக்கும் என்னும் பயனிலைக்கு உணர்தல் இரண்டு மெழுவாய்.

மனமாதி மன்புலனி னல்லன் என்பது மனமுதலியன அப்புலன்க ளல்லவாயினாற்போல ஆன்மாவும் மனமாதியல் லன் அவற்றின் வேறென்பதாம். மனமே லுதித்தோன்றை என்பது மனத்துக்குமேலெனப்படும் புத்திதத்துவத்திற் றோன்றியதோன்றனை யென்பதாம்.

புலனின் இன் - உவமவுருபு. அல்லன் என ஆடூஉவறி சொல்லாற்கூறியது வடமொழிமதம்பற்றி. உதித்த என்னும் பெயரெச்சவீறு திரிந்து நின்றது; [1]“புகழ்புரிந் தில்லி லோர்க்கு” என்புழிப்போல. புத்தியிற்றோன்றியதோன்று வது [2]மேற்கூறினும். உள்ளம்-ஆன்மா. அதனின்-அதனால்; ஆகலானென்னும் பொருட்டு.

[1] திருக்குறள்—59. [2] இந்நூல் பக்கம்—உ௦௧.

கடற்றிரையையொத் தூதித்தலாவது கடலிடையெழுந்து கரைசாருந் திரைபோல அவ்விருவேறுணர்வும் பரம்பரையின் ஆன்மாவின்மாட்டு வந்துதோன்றுதலென்க. பரம்பரையிற் றோன்றுதலாவது முன்னர் வாயிற்காட்சியுணர்வு தோன்றி, அதன்பின் மானதக்காட்சியுணர்வு தோன்றி, அதன்பின்னர்த் தன்வேதனைக்காட்சியுணர்வு ஆன்மாவின் கண் வந்து தோன்றுதல்.

இதனானே அந்தக்கரணங்கள் கீழுள்ளவற்றை நோக்கிச் சித்தாய்நிற்குமாறும், மேலுள்ளவற்றைநோக்கி அசித்தாமாறும், ஆன்மா அவ்வாறன்றி யாண்டுஞ் சித்தாமாறுங் கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம் பொதுவகையாற் கூறிப்போந்த அந்தக்கரணங்களினியல்பு சிறப்புவகையாற் கூறுமுகத்தான் மானதக்காட்சியுள்ளுங் கடற்றிரைபோலப் பரம்பரையான் வேறு வேறாகி உணர்வுநிகழுமாறுணர்த்தி ஆன்மாவேறாதலை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம் :—

சிந்தித்தாய்ச் சித்தந் தேளியாதா யாங்காரம்
புந்தியா யாய்ந்து மனமாகிப்—பந்தித்து
வெவ்வேறு தானே துணிந்துள்ள மிவ்வேறும்
அவ்வேறும் போதுபோ லாங்கு எனவரும்.

ஆன்மாவுக்கு வாயிற்காட்சியாற் கண்ட விடயங்களினொன்றனை மனமாதியாலுணரும் மானதக்காட்சியின்கண்ணும் ஒருபடித்தன்றி வெவ்வேறாய் உணர்வுநிகழுமென்பார், அங்குச் சித்தமாய்ச் சிந்தித்தும் மனமாகிப் பந்தித்தும் ஆங்காரமாய்த் தேளியாதும் புந்தியா யாய்ந்தும் வெவ்வேறு தானே துணிந்து என்றும், இங்ஙனந் துணிதலான் ஆன்மா இவ்வந்தக்கரணங்களின் வேறாதல் உவமையின்வைத் துணர்த்துவார், அவ்வேறும் போதுபோல் உள்ளம் இவ்வேறும் என்றுங் கூறினார்.

போது அவ்வேறாதலாவது ஞாயிறுமுதலியவற்றோடு கூடிநின்று நாழிகை, நாள், பக்கம், திங்கள் முதலியனவாய்ப்

படும் பாகுபாடுசெய்யுங் காலதத்துவம் ஞாயிறுமுதலியவற்றின் ஒன்றன்றாதலெனக. காலதத்துவம் அங்ஙனமாமாறு அதனியல்புரைப்புழி உரைத்தாம்; [1] ஆண்டுக்காண்க.

ஆய்தல் - ஈண்டு நிச்சயித்தற்பொருட்டு. துணிதல்-அறிதற்பொருட்டு. வேறுவேறென்பது வெவ்வேறு என மரீஇயிற்று. இவ் அவ் என்பன வகரவீற்றஃறிணைப்பன்மைச் சுட்டுப்பெயர். சாரியையும் உருபுந் தொக்கன.

ஆங்கும் - மானதக்காட்சியின்கண்ணுமெனக; எனவே, மானதக்காட்சியும் இங்ஙனம் நால்வேறுவகைத்தாய், ஒன்றற்கொன்று ஏதுவும் பயனுமாய்க் கடற்றிரைப்போலப் பரம்பரையிற் றோன்றுமென்றவாறாயிற்று.

சிறப்பும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது.

செய்யுளாகலின், முறைபிறழவைத்தார். இவை இங்ஙனந் தொழிற்படுதல் ஆன்மாப் பஞ்சகஞ்சுகமும் பஞ்சக்கிலேசமு முடைத்தாய்நின்று அதிட்டித்தமாத்திரையே நிகழுமாயினும் அவற்றாற்றோன்றும் மானதக்காட்சியாவது பெயர் சாதிமுதலியனபற்றிநிகழுஞ் சவிகற்பவுணர்வாகலின், அவ்வுணர்வுநிகழுதற்குக் காரணம் எழுத்தோசையாகிய நால்வகை வாக்குக்களென்பது [2] மேற்காட்டினமையின், ஆண்டு அச்சவிகற்பவுணர்வு நிகழுதற்பொருட்டு அவையும் அவற்றை உடனின்றுசெலுத்துவனவாமாகலின், அவற்றுள், இஃதிக் கருவியைச்செலுத்துமென விதந்தெடுத்தோதி, அவற்றான் உணர்வு மாறிமாறித் தோன்றுமாறுணர்த்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம் :—

அகார வுகார மகங்காரம் புத்தி
மகார மனஞ்சித்தம் விந்துப்—பகாதிவற்றை
நாத முளவடிவா நாடிற் பிரணவமாம்
போதங் கடற்றிரையே போன்று எனவரும்.

---

[1] இந்நூல் பக்கம்—கசுக. [2] இந்நூல் பக்கம்—கஅக.

[1]"மன்னு மகார மனஞ்செலுத்தும் புத்தியினை - யுன்னு மூகார முபகரிக்கு—முன்னுகு - மாங்காரந் தன்னை யகாரஞ் செலுத்தியிடு - நீங்காத சித்தம்விந்து நேர்" என்பவாகலானும் ஈண்டோதியதே முறையெனவும், [2]"அவ்வுட னுவ்வு மவ்வு மனம்புத்தி யகங்கா ரங்கள்" என்புழி எதிர்நிரனிறைப்பொருள்கோளெனவுங் கொள்க. [2]"அவ்வுட னுவ்வு மவ்வு மனம் புத்தி யகங்கா ரங்கள்" என்றதே முறையெனவும், அகார வுகார மகங்காரம் புத்தி - மகார மனம் என்றதும் இதற்கேற்பக் கொண்டுகூட்டியுரைக்கப்படுமெனவும் உரைப்பாருமுளர்.

பகாதிவற்றை நாடிற் பிரணவமாம் எனவும், போன்றும் எனவுங் கூட்டுக.

அந்தக்கரணங்களைச் செலுத்துமக்கரங்கள் கூறுவார், ஒப்புமைபற்றிப் புருடனைச் செலுத்துமக்கரமும் உடன்கூறினார்.

[3]"நிகழ்ந்திடும் வாக்கு நான்கு நிவிர்த்தாதி கலையைப் பற்றி யைந்தாய்த் திகழு"மாறும் [4]மேலுரைத்தாமாகலின், அவை அந்தக்கரணங்களையும் புருடனையும் உடனின்று செலுத்துங்கால் முறையே வைகரிமுதலிய வாக்கைந்தும் அகாரமுதலிய பஞ்சகலை வடிவினவாய் நின்று ஒரோவொன்று ஒரோவொருகருவிகளைச் செலுத்தி உடனிற்குமெனவும்; அவ்வகாரமுதலிய வைந்தினையுங் கூட்டியுச்சரிக்குமாறு நாடுங்காற் பிரணவரூபமாமெனவும்; இங்ஙனமாகலின், சூக்குமபஞ்சாக்கரமைந்தும் ஒன்றற்கொன்று முறையே காரணமாய் நாதகலை மூலகாரணமாமெனவும்; இங்ஙனம் பிரணவரூபமாகிய வாக்குக்களினின்றும் வன்னம், பதம், மந்திரமெல்லாந் தோன்றுதலிற் சத்தப்பிரபஞ்ச மனைத்திற்கும் மூலகாரணம் பிரணவமாமெனவும்; சூக்குமபஞ்சாக்கரமே தூலபஞ்சாக்கர ரூபமாகநிற்பனவாகலின், அவையும் அவ்வியல்பினவாமெனவும்; இங்ஙனங் கருவிகளைச் செலுத்துஞ் சூக்குமபஞ்சாக்கரம் அசபையாய்ப் பரிணமித்துப் பிராணவாயுவை

---

[1]துகளறுபோதம்—14. [2]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—கக௩.
[3]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௬௬. [4]இந்நூல் பக்கம்—கஅக.

அடக்கியும் விட்டும் நின்றுணர்த்து மெனவும்; அதனானே கணந்தோறும் நினைப்பும் மறப்புமாகிய சகலகேவலங்கள் மாறி மாறி நிகழுமெனவும்; அங்ஙனம் மகாசகலத்தின்கட் கணந்தோறும் மாறிமாறிநிகழுஞ் சகலகேவலங்களாய் உணர்வு உதித்து மொடுங்கியும் வருமாறு சமுத்திரத்தின்கட் புதிது புதிதாய்த் திரை தோன்றியுமொடுங்கியும் வருமாறுபோலு மெனவும்; எனவே, உதிக்குங் கடற்றிரையை யொத்து என்றது வாயிற்காட்சிமுதலியன பரம்பரையிற் றோன்றுமாற்றிற்கும், போதங்கடற்றிரையே போன்று என்றது புதிதுபுதிதாய் உணர்வுமாறிமாறித் தோன்றுமாற்றிற்கும் உவமையாகவைத்துக்கூறுதலின், அது கூறியதுகூறலன்றெனவும்; சூக்குமபஞ்சாக்கரத்தின் பரிணாமமாகிய அசபை அதிதெய்வங்களைப் பற்றி ஒரோவொன்று மும்மூன்றாய் மீளமீள மாறி ஒரோவொன்றாய்ப்பரிணமித்து, இடையிடையே அறுவகைச்சூனியங்களுடைய பன்னிருகலைப் பிராசாதமாமெனவும்; இங்ஙனமாகலின், சூக்குமபஞ்சாக்கரம், தூலபஞ்சாக்கரம், அசபை, பிராசாதமென்பன தம்முள் வேறல்லவெனவும் உணர்ந்து கொள்க. இவற்றின் விரிவெல்லாஞ் சிவாகமங்களுட் காண்க; ஈண்டுரைப்பிற் பெருகும்.

இனிக், காரணத்திற் பொதுவகையானிகழாதது காரியத்திற் சிறப்புவகையானிகழுமாறில்லையாகலாற் சவிகற்பவுணர்விற்குக்காரணமாகிய நிருவிகற்பவுணர்வினும் பெயர் சாதி முதலியனபற்றி நிகழும் பேதவுணர்வு விசேடணவிசேடியப் பகுப்பின்றிப் பொதுமையானிகழுமென்பது பெற்றாமாகலின், அவ்வுணர்விற்குக் கருவியாகிய வாயில்கள் அவற்றிற்கிடமாய ஊக்கத்தை விளைவித்துநிற்குஞ் சூக்குமபூதந் தூலபூதங்களென்னு மிவற்றையுஞ் சூக்குமபஞ்சாக்கரங்கள் முறையே ஒரோவொன்றாய்ச் செலுத்திநிற்குமெனக்கொள்க.

இங்ஙனமாகலின், அநந்ததேவர் முதலியோர் கட்டுநீங்கி முழுவது முணர்ந்தாராகவுஞ் சவிகற்பவுணர்விற்கு மூலகாரணமாகிய நாதகலையொன்றனை உணராமையிற் பரமுத்திக்குத்தடையாகிய அதிகாரமலவாசனையுடையராயினாராகலின், இதுவே அவற்றினும் மேலாகியபந்தமெனவும், இதனினீங்

குதலே பரமுத்தியெனவு முணர்க. இது, [1]" ஒவிட விந்து ஞான முதிப்பதோர் ஞான முண்டேற் - சேவுயர் கொடியி னன்றன் சேவடி சேரலாமே" என்பதனானு மறிக.

இனி, இவ்வக்கரங்களுஞ் சடமாகலின், இவற்றையதிட் டிக்கும் அதிதெய்வங்களுளவென்பதுணர்த்துதற் கெடுத் துக்காட்டும் உதாரணம்:—

எண்ணில வோங்காரத் தீசர் சதாசிவமா
நண்ணிய விந்துவோடு நாதத்துக்—கண்ணிற்
பகரயன்மா லோடு பரம னதிதேய்வ
மகரவுக ரம்மகரத் தாம் எனவரும்.

அகரவுக ரம்மகரத் தாம் என்புழி மகரம் இசைப்பொ ருட்டு ஒற்றில் வழியொற்றாய் வந்தது; "மைதீரொற் - றின் றியுஞ் செய்யுட் கெடிறொற்றை யுண்டாக்கு" என்பதோத் தாகலின்.

ஈண்டு அயன் மால் பரமன் என்றது சுத்தவித்தையின் வைகுவோருளரென மேற்காட்டிய பிரமன்முதலியோரை. பரமன் - உருத்திரன்.

இரண்டாமதிகரணம்

மேலையதிகரணத்தில் தற்பிரகாசமும் பரப்பிரகாசமுந் தானேயாகிய ஆன்மாப் பரப்பிரகாசமாத்திரையாய்நின்ற அந்தக்கரணங்களின் வேறுயுண்டென்று அநுவாதமுகத்தாற் சாதித்தவழி, அற்றேல், அத்தன்மைத்தாயுண்டெனப்பட்ட ஆன்மா இத்தன்மையவாகிய கருவிகளைப்பற்றி நின்றன்றி அறியாமைக் கேதுவென்னையென்னும் ஆசங்கையை நீக்குதற் கெழுந்தது இரண்டாமதிகரணம்.

இனி, இவ்வாறன்றி மேலையதிகரணத்தால் அங்ஙனஞ் சாதித்தவழி, ஆன்மா அத்தன்மைத்தாயிற் சாக்கிரத்தின்

---

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—சக.

ஐம்புலனறிந்தும், சொப்பனத்தின் ஒடுக்கமறிந்தும், சுழுத்தி துரியங்களின் உண்டியும் வினையுமின்றிக்கிடந்தும், அதீதத்தி னின்றும்நீக்கி உணர்த்த உணர்ந்தும், உணர்த்துமுறைமைக் கண் உணர்த்த உணர்ந்தும், சுத்தத்தின் உணர்த்த உணர்ந் தும் இங்ஙனம் வேறுவேறவத்தையுறுதற்குக் காரணமென் னையென மேலைச்சூத்திரப்பொருள்பற்றி ஆசங்கை நிகழ்ந் துழி, அதனைநீக்குதற்கெழுந்தது இரண்டாமதிகரணமென் றலு மொன்று.

இனி, இவ்வான்மாச் சகசமலத்தி னுணர்வின்றேன்றது எனவரும்.

இவ்வான்மா-அந்தக்கரண முதலியனபோலன்றித் தற் பிரகாசமும் பரப்பிரகாசமுந் தானேயாய்நிற்குமென்னு மித் தன்மைத்தாகிய ஆன்மா.

ஆகந்துகமலமாகிய மாயை கன்மங்களி னீக்குதற்குச் சகசமலம் எனவிசேடித்தார். எனவே, மூலமலஞ் செம்பிற் களிம்புபோல வேறுகாரணமின்றித் தன்னோ டுடனிற்றலின், ஆன்மாத் தானேயுணருமாறின்றிக் கருவிகளைப் பற்றிநின் றுணர்வதாயிற்று; வெவ்வேறவத்தை யுறுவதூஉமாயிற் றென விடுத்தவாறு காண்க.

இங்ஙனம் ஆசங்கையை விடுக்குமுகத்தானே மலத்துள தாம் என மேற்பிரமாணத்தாற் பெறுவிக்கப்பட்ட மூலம லத்தை ஆன்மாவோடு சகசமாய்நின்று அறியாமையை விளைத்துக் கருவிகளோடு கூடி ஐந்தவத்தையுறுதற்கேது வாயது மலமென ஈண்டு இலக்கணத்தாற் பெறுவித்தாரென் றுணர்க.

இதனுள், அறியாமையை விளைத்துநிற்பதெனக் கேவ லத்தினின்ற நிலைபற்றிக் கூறு மிலக்கணமே பொதுவியல் பாகலின், மலத்திற்கு இருவகையிலக்கணமும் ஈண்டே கூறப்பட்டன.

அற்றேல், சகசமலத்தினன் முன்பில்லதாகிய உணர்வு பின் கருவிகளோடுகூடியவழித் தோன்றுமென்றல் இல்லது

தோன்றுதென்னுஞ் சற்காரியவாதத்தோடு முரணுமா லென்னு மாசங்கையை நீக்கி மேற்கோளை வலியுறுத்துதற் கெழுந்த ஏது:—

அதுதான் ஞானதிரோதகமாய் மறைத்துக்கோடு நிற்ற லான் எனவரும்.

மலத்திலக்கணம் வடமொழிவழக்குப்பற்றி யோதுவார், ஞானதிரோதகமாய் எனவும், அதனைத் தமிழ்மொழியி னுரைத்துக்காட்டுவார், மறைத்துக்கோடுநிற்றலான் எனவுங் கூறினாராகலின், கூறியதுகூறலன்மையுணர்க.

திரோதகம் என்பது மறைத்தலைச் செய்வதென்னும் பொருட்டாய் வினைமுதன்மேனின்ற வினைப்பெயர்.

இதனானே ஞானாபாவமே அஞ்ஞானமென்பார் முதலி யோர் மதங்கள் மறுக்கப்பட்டன.

சிவாதித்தமணிதீபிகையுடையாரும் முதலதிகரணத் திறுதியிற் பயன் கூறும்வழி, ஞானாபாவமே அஞ்ஞான மென்பாரை மறுத்து, மலந்திரவியமென்றும், அநாதிப் பொருளென்றும், மலசத்திகள் பலவென்றும், முத்தியின் மலசத்திக்குக்கேடன்றி மலத்துக்குக் கேடின்மையின், அநாதி யாதற் கிழுக்கில்லை யென்றுங் கடாவிடைகளான் விரித்துக் கூறியவா றுண்டுக் காண்க.

அற்றேல், மாயாதநுவே அத்தன்மைத்தாகிய மலமாத லமையும்; வேறுமோர் மலமுண்டென்றல் மிகையாமென்னும் ஐக்கியவாதசைவரை மறுத்து, மாயைசெய்யுங் காரியத்திற் கும், மலஞ்செய்யுங் காரியத்திற்குந் தம்முள் வேற்றுமை பெரிதாமாறுணர்த்தி ஏதுவை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம் :—

மாயா தநுவிளக்கா மற்றுள்ளங் காணுதேல்
ஆயாதா மொன்றை யதுவதுவாய்—வீயாத [போற்
வன்னிதனைத் தன்னுண் மறைத்தோன்றுங்—காட்டம்
றன்னைமல மன்றணைத ருன் எனவரும்.

காட்டாநின்ற விடயங்களை யறியுமாறு ஆன்ம ஞானத்தை விளக்குதல் மாயையின்செய்தி; அவ்வறிவைத் தடுத்துநிற்றல் மலத்தின்செய்தி. இவையிரண்டும் இங்ஙனம் ஒளியுமிருளும்போல இகலிநிற்றலின், அத்தன்மைத்தாகிய மாயை இத்தன்மைத்தாகிய மலமாமாறு யாண்டையதென்பார், மாயா தநுவிளக்கா மற்றுள்ளங்காணாதே - லாயாதா மொன்றை எனவும், தன்னைமல மன்றணைதல் அதுவதுவாய் வீயாத - வன்னிதனைத் தன்னுண் மறைத்தொன்றாங் காட்டம்போல் எனவும் வகுத்தோதினார்.

அதுவதுவாய் ஆயாதாம் என மேலேகூட்டியுரைப்பாருமுளர். அதனான் ஈண்டைக்காவதோர் பயன்றாமை யுணர்க.

மற்று - வினைமாற்றின்கண் வந்தது. ஒன்றையும் என்னும் முற்றும்மையும், ஆயும் என்னுஞ் சிறப்பும்மையும் விகாரத்தாற் றொக்கன. ஆமுந் தானும் அசை.

வன்னியதுவதுவாதல் - காட்டத்துண் மறைந்துழிக் காட்டமேயாயும், சூரியகாந்தத்துண் மறைந்துழிச் சூரியகாந்தமேயாயும் இங்ஙனம் மறைந்து நிற்புழித் தானென்பதொன் றில்லையென்னும்படி அதுவதுவேயாய் நிற்றல்.

அங்ஙனமாகியும் வீயாமை கடைதன்முதலிய தொழிற்பாடு நிகழ்ந்தவழித் தோன்றுதலாற் பெறும். தன்னுண் மறைத்தல் - வன்னியென்பதொன் றில்லையென்னும்படி பொதிந்துகொண்டு தானேயாதல்.

ஒன்றாங்காட்டம்-ஒன்றேபோலுமத்துவிதமாங்காட்டம்.

இங்ஙனம் உவமைக்கோதிய அடையுந் தொழிலுஞ் சம்பந்தமும் பொருட்கண்ணுங் கூறிக்கொள்க.

மாயைகன்மங்கள்போல ஆதியன்றெனக் காலத்தானும் வேற்றுமை கூறுவார், அன்றணைதல் என்றார்; அணைதல் - அறிவு முழுதினையும் மறைத்தல்.

இங்ஙனங் கூறிப்போந்த மலமாவது பிராந்திஞானமே பிறிதில்லையென்பர் ஒருசாரார்; ஒருசாரார் ஞானாபாவமென்பர்; ஒருசாரார் தமோகுணமென்பர்; ஒருசாரார் மூலப்பகுதியிற் றோன்றும் அவிச்சையென்பர்; ஒருசாரார் மாயை

கன்மங்களென்பர் ; ஒருசாரார் சிவசத்தியென்பர் ; ஒருசாரார் ஆன்மாவின் குணமென்பர்.

மலமாவது இவையனைத்தினும்வேறாய், ஒன்றாய், நித்தமாய், வியாபகமாய், ஞானதிரோதகமாகிய திரவியமென்பது தொகுத்துக்காட்டுதும் :— இலதென்றன்முதலிய ஏதுக்களாற் சூனியமுதலியவற்றின் வேறாய் ஆன்மாவுண்டென்பது பெற்றாம் ; பெறவே, யான்குடத்தையறிந்தே னென்னும் அநுபவம் அவ்வான்மாவின்கண்ணே நிகழ்தல் காட்சியளவையானே அறியப்படுதலின் அஃதறிதற்குணமுடைத்தென்பது பெறப்பட்டது ; படவே ஆன்மாத் தோற்றக்கேடின்றி நித்தமாய் வியாபகமாய் நிற்றலின், அதன்குணமாகிய அறிவுந் தோற்றக்கேடின்றி, நித்தமாய் வியாபகமாய்நிற்குமென்பது போந்தது, அறிவாவது ஒன்றனை விடயிப்பதே பிறிதன்றாகலின், அங்ஙனம் விடயிப்பதாகிய அவ்வறிவு ஒருகால் நிகழ்ந்தும், ஒருகால்நிகழாதுங் காலத்தானும், இடத்தானும் ஏகதேசமாய் நிகழ்தலுங்காண்டும். அவ்வறிவு செயற்கையான் இங்ஙனம் நிகழ்தற்குக் காரணமுண்டென்பது பெறப்படுதலின், அது பிராந்திஞான முதலியவற்று ளொன்றென்றல் கூடாமையின், பாரிசேடத்தான் அவற்றின்வேறாகிய சகச மலம் அத்தன்மைத்தாயுண்டென்பது பெற்றாமென்க.

அற்றேல், இலதென்றன்முதலிய ஏதுக்களாற் சூனிய முதலியவை ஆன்மாவல்லவென மேற்சாதித்தமையின், ஆன்மா வேறுண்டென்ற தொக்கும். யான் குடத்தையறிந்தேனென்னும் அநுபவம் அவ்வான்மாவின்கண் நிகழுமென்றதென்னை ? ஆன்மாவின் சன்னிதியிற் புத்திதத்துவத்தின்கண் நிகழ்வதேயாமெனச் சாங்கியர் கூறுபவாலோவெனின்,—அற்றன்று ; புத்திதத்துவஞ் சடமாகலின், ஆன்மபோதத்தைத் தீபம்போலநின்று விளக்குதன்மாத்திரையேயன்றி அஃதறியுமாறு யாண்டையதென்க.

புத்திதத்துவஞ் சடமாயினும் ஆன்மா எதிர்விம்பமாய் அதன்கட்பற்றுதலான் அஃதறியுமெனின்,—நன்றுசொன்னாய் ! கண்ணாடியி னெதிர்விம்பமாய்ப் பற்றிய கண்ணே விடயத்தைக்காண்பதன்றிக், கண்ணாடி காணுமென்பதில்லை;

அதுபோலப் புத்திதத்துவத்தின் எதிர்விம்பமாகப்பற்றிய ஆன்மாவே யான் குடத்தையறிந்தேனெனத் தற்பிரகாசமும், பரப்பிரகாசமுமாய் நின்றறிவதன்றிப், புத்திதத்துவம் அங்ஙனம் அறியுமாறில்லை யென்றொழிக.

அன்றியும், பூவினூற்றம் மற்றொன்றிற் பற்றியவழிப் பூவின்கண் நாற்றமின்றாயினாற்போலச் சேதனத்தின்குணஞ் சடத்திற்பற்றியவழிச் சேதனப்பொருள் சேதனமன்றாய் முடியு மாகலானும், சடத்துக்கன்றிச் சேதனப்பொருட்குச் சங்கிரமித்தல் கூடாமையானும், அத்தியாசவாதம் எல்லாச் சமயத்தாரானும் இழிக்கப்பட்டதாகலானும் இதுபொருந்தாமை யறிக.

அற்றேல், அஃதாக; அறிவாவது ஒன்றனை விடயிப்பதேயாமென வரைந்தோதியதென்னை? விடயித்தலன்றியும் ஆலயவிஞ்ஞான முண்டெனப் புத்தர்கூறுபவாலோவெனின்,— அவ்வாலயவிஞ்ஞானம் எவ்வியல்பிற்றெனக்கடாயினார்க்கு விடையின்மையின், அஃதுண்டென்றல் ஆகாயத்தாமரையுண்டென்பதோ டொக்குமென் றொழிக.

அற்றேல், இங்ஙனங் கூறியவாற்றால் அறிதற்குணமுடைத்தான்மாவென்றதொக்கும்; அவ்வறிவு தோற்றக்கேடின்றி நித்தமாய் வியாபகமாயுள்ளதென்றற்குப் பிரமாணமென்னையெனிற் கூறுதும்:—ஆன்மாவுக்குத் தோற்றக்கேடுகளுளவாயின், செய்தவினை நசிப்பச் செய்யாதவினை யுண்டாமெனப்பட்டு, மேற்கூறிய வினையிலக்கணங்களோடு முரணுமாகலானும், ஈன்றணியகுழவி தாய்முலைப்பால் பசிப்பிணி தீர்க்குமருந்தென் றறிந்து அதன்கண் முயலுதல்காண்டும்; அஃதும்மைப்பயிற்சிவயத்தா னுளதாகிய வாசனையில் வழிக் கூடாதாகலானும் ஆன்மாநித்தமென்பதூஉம்; எனவே, நித்தப்பொருள் அவயவமுடைத்தெனப்பட்டு அழிவெய்துவதாகிய ஏகதேசமென்றல் கூடாமையின், வியாபகமென்பதூஉம் பெற்றாம்; பெறவே, அவ்வக்குணங்கள் அவ்வக்குணிகளின் வேறன்மையான், ஆன்மாவின்குணமாகிய ஞானமும் அவ்வாறே நித்தவியாபகமாதல் பெறப்பட்டது.

இனி, ஆருகதர் இவ்வாறுகொள்ளாது உடம்பின்க ணன்றி ஏனையிடத்து அறிவுநிகழாமையின், ஆன்மா உடம் பளவின் வியாபகமாய்நிற்குமென்றும்; அஃதெறும்புடலிற் புகுதுங்கால் அவ்வளவிற் சிறுத்தும், யானையுடலிற் புகுதுங் கால் அவ்வளவிற் பெருத்தும் இங்ஙனம் அவ்வுடம்பளவிற் செழுகம்போலச் சுருங்கியும் விரிந்தும் வருமியல்பிற்றென் றுங்கூறுவர். ஆன்மா அவ்வுடம்பளவிற் சிறுத்தும் பெருத் தும் வருவதாயின், அறிவும் அவ்வாறே சிறுத்தும் பெருத் தும் நிகழ்தல் வேண்டும்; அங்ஙனமின்றிப் பேருடம்பிற் சிற் றறிவுஞ் சிற்றுடம்பிற் பேரறிவும் நிகழக்காண்டலானும், சுருங்கியும் விரிந்தும் வருமாயின் அவயவமுடைத்தெனப் பட்டு அழிவெய்து மாகலானும், உடம்புமாத்திரையினன்றிச் சேய்மைக்கண்ணே துருவமண்டலத்தையறிதலானும் அது பொருந்தாமை யறிக.

இனிப், பாஞ்சராத்திரிமுதலியோர் உடம்பினின்றுநீங் கிப் போக்குவரவு புரிதலானும், உடம்பினுஞ் சாக்கிரமுத லிய ஐந்தவத்தையுறுதலானும், சைவாகமங்களின் ஆன்மாக் களுக்கு அணுக்களென்னும் வழக்குமுண்மையானும் "இதய கமலத்திற் புன்னுனிச் சிறுதுளிவடிவிற்றாயிருக்கும்" என் பதனானும், வேதத்தும் அவ்வாறு கூறுதலானும் ஆன்மா அணுவடிவிற்றென்பதே பொருத்தமுடைத்தென்றும்; அணு வடிவிற்றாயின் ஏகதேசத்தன்றி உடம்புமுழுதினும் அறிவு நிகழுமாறும், சேய்மைக்கண்ணதாகிய துருவமண்டலத்தை யறியுமாறும் யாங்ஙனமெனின், விளக்கின்பிரபை விளக்கள வினில்லாது பக்கங்களிற் பரந்துசென்று வியாபிக்குமாறு போல, ஆன்மா ஏகதேசமாயினும் ஆன்மாவின்குணமாகிய ஞானம் வியாபகமாகலின், அங்ஙனம் அறிதல்கூடுமென்றுங் கூறுவர். குணியளவினன்றிக் குணம் வேறிடத்திற்சேறல் யாண்டுமின்மையானும்; விளக்கின்பிரபை விளக்கின் சூக்கும ரூபமேயன்றி வேறன்மையான் அது திரவியமே, குணமன் றாகலான் ஈண்டைக்குவமையாகாமையானும்; தட்பம், வெப் பம், மணங்களுங் காற்றாற்கொணரப்படும் அவ்வக்குணி களின் அவயவங்களையொட்டியன்றி வாராவென்பது மேற்

காட்டினுமாகலானும்; குணங்குணியளவினன்றி வேறிடத்துச் சென்றுவியாபிக்குமென்பது குணகுணிகளினியல்பறியாதார் கூற்றேயாமாகலானும் ; பெத்தகாலத்தில் ஆன்மா அணுவடிவிற்றாகிய சூக்குமதேகமாய்நிற்குஞ் செயற்கைபற்றி வேதாகமங்களின் அணுவென வழங்கப்படுதலானும் ; இதயகமலத்தின் அவ்வாறிருக்குமென்றலும், போக்குவரவு புரிதலுங் கூடுமாகலானும் ; இஃது உளமணுவாய்ச் சென்றுமனந் - தள்ள விழுங்கருவிற்றன் என்பதனாற் பெறப்பட்டதாகலின், அதுபற்றி வியாபகமென்றற்கிழுக்கின்மையானும் ; வேதாகமங்களின் ஆன்மாவியாபகமெனவே கூறுதலானும் ; ஆன்மா வென்னுஞ் சொற்குப் பொருள் வியாபகமாகிய நித்தசித்தென்பதேயன்றி வேறுபொருள்படாமையானும் சேய்மைக்கண்ணும் வியாபித்தறிவதாகிய ஆன்மா ஏகதேசமான அணுவளவிற்றாதல் யாண்டையதென்றொழிக.

அற்றேல், இங்ஙனங் கூறியவாற்றானே ஆன்மாத் தோற்றக்கேடின்றி நித்தமாய் வியாபகமாய்நிற்குமென்பது பெற்றாம் ; அங்ஙனமாயினும் அதன்குணமாகிய ஞானமும் அவ்வாறே நித்தமாய் வியாபகமாய் நிற்குமென்றற்குப் பிரமாணமென்னை? நையாயிகர்முதலியோர் குணிநிற்பக்குணந்தோன்றியழியுமெனக் கொண்டு, ஆகாயம் நித்தமாய் வியாபகமாய் நிற்ப அதன்குணமாகிய சத்தம் ஏகதேசமாய்த் தோன்றுதலுமழிதலுமுடைமைகாண்டுமாகலின், அதுபோல ஆன்மா நித்தமாய் வியாபகமாய்நிற்ப அதன்குணமாகிய ஞானம் ஏகதேசமாய்த் தோன்றியழிந்துவருதல் இயல்பென்றாராலெனின்,—அற்றன்று ; குணிநிற்பக் குணந்தோன்றியழிதல் யாண்டுமின்மையானும் ; குணமழிவுழிக் குணியுமழிவெய்துமாகலானும் ; இருளின்கண்ணதாகிய குடம் விளக்குவந்துழி விளங்கியும், அல்லுழி விளங்காமைமாத்திரையேபற்றி அப்பொழுது குடந் தோன்றியழிந்ததென்பார் யாருமில்லை ; அதுபோல, ஆகாயத்தின்குணமாகிய சத்தமும் அதனைவிளக்குதற்குரியகாரணமுயற்சிகள் கூடியவழி விளங்கியும், அல்லுழி விளங்காமைமாத்திரையேயன்றி அப்பொழுதுதோன்றியழிந்ததன்றாகலான், அதுபற்றிக்குணிநிற்பக் குணந்தோன்றி

யழியுமென்பார் மதம் போலியாகலானும்; வெந்நீரினுளதாகிய தட்பம் நெருப்பின் சையோகத்தாற் றடையுண்டு நின்று, பின் அது நீங்கியமாத்திரையானே அத்தட்பந் தோன்றுதற்குரிய காரணமுயற்சிகளின்றித் தானே விளங்குதலின், ஆண்டழிந்துதோன்றிற்றென்றல் பொருந்தாமையின் பொருட்டோறும் இவ்வாறேயாமாகலானும்; மேற் சற்காரியவாதத்திற் கூறியவாற்றானே அழிபொருளாகிய உடம்பு இந்திரியம் முதலியவற்றிற்குந் தோற்றக்கேடின்மை பெறப்படுதலின், ஈண்டுக் கூறவேண்டாமையானும் நித்தமாய் வியாபகமாகிய ஆன்மாவின்குணமும் அவ்வாறே நித்தமாய் வியாபகமாய் நிற்குமெனவும், அத்தன்மைத்தாகிய ஞானம் ஒருகால் விளங்கியும் ஒருகால் விளங்காதும் இடத்தானுங் காலத்தானும் ஏகதேசமாய்நிகழ்தல் செயற்கையானுயதேயாமெனவும், எனவே, அதற்கொரு காரணமுண்டெனவுந் தெற்றெனவுணர்ந்துகொள்க.

அற்றேல், ஆன்மாவின்ஞானம் அத்தன்மைத்தாயினுஞ் சத்தகுணம்போலக் காரணமுயற்சியுள்வழி விளங்கி, அல்லுழி விளங்காதுநிற்றல் அதனியல்பென்றுரற்படும் இழுக்கென்னையெனின்,—அறியாதுகூறினாய். சத்தகுணத்தைப் புலப்படுக்கும் வியஞ்சகப்பொருளாகிய குணில்முதலாயின காலத்தானும் இடத்தானும் ஏகதேசப்பொருளாகலின், அதனாற் புலப்படுவதாகிய சத்தகுணமும் அதன்குணிமுழுவதும் விளங்காது காலத்தானும் இடத்தானும் ஏகதேசமாய் விளங்குவதாயிற்று; ஆன்மஞானத்தைப் புலப்படுக்கும் வியஞ்சகப்பொருளாகிய சிவசத்தி அவ்வாறு காலத்தானுதல் இடத்தானுதல் ஒருவாற்றானும் ஏகதேசமாதலின்றி, நித்தமாய் வியாபகமாய் நிற்றலின், ஈண்டுக் காரணமுயற்சி ஒருகாலுண்டாய் ஒருகாலின்றுமென்பதற்கோரியைபின்மையின், அத்தன்மைத்தாகிய சிவசத்தியான் விளங்கிப் புலப்படுவதாகிய ஆன்மஞானமுந் தன்குணிமுழுவதினும் நித்தமாய் வியாபகமாய் விளங்குதலே இயல்பாவதன்றி, ஏகதேசத்தின்விளங்குதல் இயல்பாகாமையின், ஏகதேசமாய் அறிவுநிகழ்தல் காரணத்தானாகிய செயற்கையேயாமெனக் கொள்க. அற்

ருகலினன்றே சத்தகுணம்போல் ஒருதன்மைத்தாதலின்றி, ஆன்மாவின்குணமாகியஅறிவு குவிந்தும் விரிந்தும் ஒருகாலைக் கொருகால் மிக்குமிக்குச் சோபானமுறையான் மேற்பட்டு விளங்குதல் அநுபவமாய்க் காணப்படுவதூஉமென்க.

அற்றேல், காரணம் பிராந்திஞானமுதலியவற்றி னொன்றேயாக; அவற்றின் வேறுண்டென்பதற்குப் பிரமாண மென்னையெனின்,—கூறுதும்:—கயிற்றைஅரவெனக்காணும் பிராந்தி கண்ணின்கண் யாதானுமொரு குற்றமில்வழி நிகழா மையின், அதுபோலத் தேகமே ஆன்மாவென்றற் றொடக்கத்துப் பிராந்திஞானமும் ஆன்மாவின்கண் ஒருகுற்றமில் வழி நிகழாமையின், அக்குற்றமாகிய சகசமலம் பிராந்தி ஞானத்தின் வேறாயுண்டென்பது பெறப்படும். இனி ஞானு பாவமே அதுவெனின்,—ஞானத்தின் என்றுமபாவத்திற் கும், அழிவுபாட்டபாவத்திற்கும், ஒன்றினொன்றபாவத்திற் கும் ஒருகாலுமழிவின்மையான் முத்தியென்பதொன் றில்லை யாய்முடியும்; வீடுபேறுண்மை வேதாகமங்களிற் பெறப்படு தலின், அவற்றொடு முரணுமைப்பொருட்டு ஞானுபாவமாவது ஞானத்தின் முன்னபாவமெனக் கோடல்வேண்டும்; வேண் டவே, நித்தமாகிய ஞானம் முன்னில்லாதொழிதற்கு வேறு காரணமுண்டென்பது பெறப்படுதலின், அதுவே சகசமலம் எனப்படு மென்க.

இனித், தமோகுணமுதலியன ஒன்றன்காரியமாய் இடையே தோன்றியழிவனவாகலின், அவை அநாதியே ஞானதிரோதகமாய் ஆன்மாவைப் பந்திக்கமாட்டாமையின், சுத்தமாய்நின்ற ஆன்மாவை இடையே பந்தித்து நின்றன வெனின், அவை இடையேபந்தித்தற்குக் காரணம் வேண் டும்; காரணமின்றிப் பந்திக்குமெனின், முத்திபெற்றவழி யும் பந்திக்குமென்பதாய் முடியுமாகலின் அவற்றின் வேறாய் அநாதியே பந்திப்பதாகிய சகசமலமொன் றுண்டென்பது பெறப்படும்.

இனிச், சிவசத்தி ஞானதிரோதகமாய்நிற்குமெனின், சித்தாகிய சிவனதுசத்தியுஞ் சித்தாவதன்றிச் சடமாதலின் மையாற் றனக்குப் பகையாகியசடப்பொருள் சித்தைப் பந்த

முறுத்துவதன்றிச், சித்துப்பொருள் சித்தைப்பந்தமுறுத்து மாறின்மையானும், உறுத்துமெனின், முதல்வனது பெருங் கருணைக் கிழுக்காமாகலானுஞ் சடப்பொருளாய்ப் பந்தமுறு விக்குஞ் சகசமலம் வேறுண்டென்பது பெற்றாம்.

அற்றேல், மலஞ் சகசமாய் உடனிற்றலின், ஆன்மாவின் குணமெனக்கோடலே பொருத்தமுடைத்தெனின்,—அறி யாதுகூறினாய். குணமாயின் இடையேநீங்குதல் கூடாமை யானும், ஆன்மா அறிதற்குணமுடைத்தென்பது மேற்காட் டினும், முன்னருங்காட்டுதுமாகலின், அறியாமையும் அறிவு மாகிய இரண்டுமறுதலைக்குணம் ஒருபொருட்குக் கூடாமை யானும் அஃதான்மாவின் வேறாயதோர் திரவியமேயென் பது தெற்றெனவுணர்ந்துகொள்க.

அற்றேல், மாயை கன்மங்கள் ஆன்மாவின் வேறுமாய்ச் சடமுமாய்ப் பந்தமுஞ்செய்துநிற்றலின், அவையேயமையும்; வேறுமோர் சகசமலமுண்டெனக்கோடன் மிகையாமாலோ வெனின்,—அவையங்ஙனமாயினும், ஞானதிரோதகமல்லவா கலான் ஞானதிரோதகமாகிய மூலமலம் வேறுண்டென்பது, [1]"சுத்தமா மான்ம சித்தைத் துகளுடன் மறைத்த தென்னின் ....முத்த னப்பிர காச னாமே" [2]"பருதியைமுகின்ம றைப்ப..............வந்திடாவிடின் மறைப்பே," [3]"போதகா ரியம றைத்து நின்றது புகன்ம லங்காண்..............யாதலா லிரண்டுஞ் சோதி யிருளென வேறாமன்றே" எனவும்; [4]"மாயைமுதலென..........லறியாமை யெனநீ சொல்லியது மலமென்பர் துணிந்து ளோரே," [5]"அந்நியமா னவை யுணர்த்தி...........றுணர்வரிதா மதனுண்மை தெரிவரிதா முனக்கே" எனவும் வழிநூலாசிரியரும் புடைநூலாசிரியரும் விரித்தோதியவாறுபற்றி உணர்ந்துகொள்க.

இங்ஙனங் கூறியவாற்றானே பிராந்திஞானமுதலியவற் றின் வேறாய், ஞானதிரோதகமாய்த், திரவியமாய், அறியா மைக்குணத்ததாய்ச், செம்பிற்களிம்புபோல ஆன்மாவுக்குக்

---

[1] சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உ0க. [2] ஷை கஎ௩. [3] ஷை கஎ௪.
[4] சிவப்பிரகாசம்—35. [5] ஷை 36.

குற்றச்சகசமாய், அநாதிபந்தமாய்ச், சடமுமாய்ப் பலவுமாயி னழிவெய்துமாகலின் அநாதிபந்தமாதல் பெறப்படாமை யான் ஒன்றேயாய், ஆன்மாக்கடோறும் வெவ்வேறாய் விஞ் ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலரெனப்படும் பாகுபாட்டிற் கேதுவாய்நின்று மறைத்துத் தத்தங் காலவெல்லையி னீங்கு வனவாகிய சத்திகள் பலபலவுடைத்தாய், ஆன்மாக்கள் கேவ லஞ் சகலஞ் சுத்தமென்னும் மூன்றவத்தையுறுதற்கு மூலகாரணமாய், நித்தமாய், வியாபகமாய், அணுக்களைச் சகச மாய்ப்பற்றி நிற்றலின் ஆணவமென்னும்பெயர்த்தாய்ப்,பசுத் துவம் பசுநீகாரம் மிருத்தியு மூர்ச்சை மலம் அஞ்சனம் அவித்தை ஆவிருதி என்றற்றொடக்கத்துக் காரணக்குறிகளு முடைத்தா யுள்ளது மூலமல மென்க.

அற்றேல், மலம் ஞானதிரோதகமாயின் முதல்வன் ஞானத்தையும் மறைக்குமாறின்றி ஆன்மாவின்ஞானத்தை மாத்திரம் மறைத்துநிற்குமா றுயாங்ஙனமெனின்,—அஃதொ ளிக்கு மறுதலையாகிய இருள் ஞாயிற்றினொளியை மறைக்க மாட்டாது கண்ணொளிமாத்திரையே மறைத்துநிற்குமாறு போலு மென்க.

அற்றேல், ஞாயிற்றின் சன்னிதியினிற்குங் கண்ணொ ளியை இருள்மறைக்குமாறில்லை; அதுபோலப் [1]"பண்ணையு மோசையும் போலப் பழமதுவு - மெண்ணுஞ் சுவை யும்போ லெங்குமா மண்ணாறாள்" எனவும், [2]"இன்றா விறையுயிருக் கிப்படியே நின்றநிலை, [3]"அன்றே யிறைக் கடிமை யையமிலை யையமிலை" எனவும் பிறாண்டும் இவ் வாறே கூறுபவாகலின், அங்ஙனமுயிர்க்குயிராயுடன்விரவி நிற்கும் முதல்வன்சன்னிதியேயாண்டுமாகலின், அம்முதல் வன்சன்னிதியின் அங்ஙனநிற்கும் ஆன்மாவை மலம் மறைத் தல் கூடாதாலெனின்,—அற்றன்று; ஞாயிற்றின்சன்னிதியி னிற்பினும் படலம்படர்ந்தகண் அவ்வொளியையிழந்து இரு ளினழுந்துதலின், அவ்விருள் அதனைமறைத்தல் கண்டாமா கலின், அதுபோல ஆன்மா முதல்வன்சன்னிதியினிற்பினுஞ்

---

[1] இருநூல், சூ.—உ. அதி. க. உதாரணம் ௩.
[2] அநுபூதிவிளக்கம்—உஉ. [3] ஷை விளக்கம்—௩௮.

சோபானமுறையின் அறிவிக்கவறியுந்தன்மையுடையதாக லின், அத்தன்மைத்தாகிய ஆன்மா அநாதியே அறிவித்தா லறியமாட்டாமையின், அம்மாட்டாமையானே அநாதியின் அவ்வறிவையிழந்து அறியாமையாயழுந்துதலின், உயிரோடு விரவிக் குணம்போலங்கழும் அறியாமைப்பொருளாகிய மலம் அவ்வுயிரைமறைத்தல் கூடுமென்க.

அஃதங்ஙனமாக ; விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகல ரெனப்படும் பாகுபாடு முறையே மலத்தானும், மலகன்மங்க ளானும், மலகன்மமாயைகளானுமாயினவெனச் சிவாகமங் களிற் கூறுதலின், ஈண்டு மலமொன்றே அப்பாகுபாட்டிற் கெல்லாங் காரணமென்ற தென்னையெனின்,—அஃதுண்மை யதிகாரத்துள் விடுத்துக்காட்டுதுமாகலின், எல்லாவநத்தங்கட் கும் மூலகாரணம் மலமேயாமென்க.

விஞ்ஞானகலர்முதலிய மூவர்க்கும் புவனம் முறையே அசுத்தமாயைக்கு மேலும், நடுவும், கீழுமாமெனக் கொள்க. அசுத்தமாயைக்குமேலாவது அசுத்தமாயைக்குஞ் சுத்தவித் தைக்கு மிடையேயுள்ள புவனமெனவும், நடுவாவது அசுத்த மாயைமுதல் அராகமீறாய தத்துவபுவனங்களெனவும், கீழா வது மூலப்பகுதிமுதல் நிலமீறாகிய தத்துவங்களிலுள்ள புவனங்களெனவு முணர்க.

இனி, அசுத்தமாயாதத்துவபுவன மாத்திரையே நடு வெனவும், ஏனைக்காலமுதல் நிலமீறாகிய தத்துவங்களைக் கீழெனவுங் கொண்டு, பிரளயாகலர்க்குத் தானம் அசுத்த மாயா தத்துவபுவனமாத்திரையேயென்பாருமுளர். விஞ்ஞான கலர் பிரளயாகலருக்குத் தானஞ் சுத்ததத்துவபுவனங்க ளெனச் சில ஆகமங்களுட் கூறியது விஞ்ஞானகலர் பிரள யாகலரின் மலபந்தநீங்கி, அவ்வக்குறிமணக்கும் வாசனைமாத் திரமுடையவராய், அபரமுத்தராகிய அணுசதாசிவர், அட்ட வித்தியேசர், மந்திரேசுரர் முதலியோரைநோக்கியென்க.

அற்றேல், அசுத்தமாயைக்குஞ் சுத்தவித்தைக்கும் நடுவே வேறு தத்துவங்களின்மையின், ஆண்டுப் புவனங்க ளுண்மைக்குப் பிரமாணமில்லையாலெனின்,— அற்றன்று ; அவ்விரண்டற்கு மிடையே சுத்தகாலமுதலிய தத்துவங்க

ஞானமென்பது [1]மேற்காட்டினுமாகலின், ஆண்டுப் புவனங்க ளுண்மைக் கிழுக்கின்னை யென்க.

இனி, விஞ்ஞானகலர் அநாதியே மலபந்தமாத்திரமு டைய விஞ்ஞானகலரும், அநுபவத்தானுதல், விஞ்ஞானத் தானுதல், யோகத்தானுதல், சன்னியாசத்தானுதல், தீக்கை யானுதல் இடையேமாயாபந்தங் கன்மபந்தம் முழுவதுநீங்கி, அசுத்தமாயையின்மேலுள்ள புவனங்களி னுகாக்கடவன வாகிய போகங்கட்கேதுவாய்நின்ற மலபந்த மொன்றேயுடை யராகிய விஞ்ஞானகலருமென இருவகையர்.

பிரளயாகலரும் அநாதியே மலகன்மங்கண் மாத்திர முடைய பிரளயாகலரும், இடையே பரிபக்குவவிசேடத்தான் மாயாபந்தமாத்திரநீங்கி, ஏனையிரண்டுமுடைய பிரளயாகலரு மென இருவகையர்.

அற்றேல், விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலரென்பன விஞ் ஞானத்தாற் கலையற்றவர் பிரளயத்திற் கலையற்றவரெனக் காரணக்குறியாகலின், அக்காரணமின்றி இயல்பானும் ஒரு மலமுடையாரும், இருமலமுடையாருமுளராயின், அவர் அப்பெயர்பெறுதல் சாலாதாம்பிறவெனின்,—மலமொன்று மிரண்டுமுடைமையாகிய ஒப்புமைபற்றி இவர்க்குரியபெயரே அவர்க்குமாதல்சாலுமாகலின், ஈண்டிழுக்கின்மை யுணர்க. இது பஞ்சகலைகட்குக் காரணக்குறியாகிய நிவிர்த்திமுதலிய பெயர்கள் காரணமின்றியும் ஒப்புமைபற்றிச் சத்திதத்துவ புவனங்களுக்கிற்கும் பெயராயினாற்போலவும், வாயிற்காட் சிக்கே காரணக்குறியாகிய பிரத்தியக்கமென்னும் பெயர் கார ணமின்றியும் ஒப்புமைபற்றி மானதக்காட்சிமுதலியவற்றிற் கும் பெயராயினாற் போலவுங்கொள்க.

இன்னும், விஞ்ஞானகலரென்றது [2]"மெய்ஞ்ஞானந் தானே விளையும்விஞ் ஞானகலர்க்கு" என்பவாகலின், முதல் வன் உண்ணின்றவாறேயுணர்த்த விளையும் விஞ்ஞானத்தாற் கலைநீங்குதற் குரிமையுடையாரென்றும், பிரளயாகலரென்

[1] இந்நூல் பக்கம்—கஙக.

[2] இந்நூல் சூ. அ. அதி. உ. உதாரணம், க.

றது எல்லாமொடுங்கும் பிரளயகாலத்தின் முதல்வன்றனே குருவாய் முன்னின்றுணர்த்துதலாற் கலைநீங்கு முரிமையுடையாரென்றும் பொருள்படுமாகலின், அவ்வாற்றான் உரிமைபற்றிய காரணக்குறியாங்கால் ஒப்புமைபற்றாது சிறப்புப்பெயராமாறு காண்க. இப்பொருட்குக் கலையென்றது பந்தமென்னும்பொருட்டு. விஞ்ஞாநகலர் எனற்பாலது விஞ்ஞானகலர் என மரீஇயிற்று.

இஃதறியாதார் பக்குவவிசேடத்தான் இடையே பிரளயாகலர் விஞ்ஞானகலராவாரன்றி, இயல்பானே விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலராவா ரில்லையென முரணிக்கூறுவர். அஃதான்மாக்களி னிலக்கணமறியாதார் கூற்றேயாமென மறுக்க. அஃதாமாறு உண்மையதிகாரத்திற் காட்டுமாறுபற்றியுணர்ந்துகொள்க.

[1]"உரைதருமிப் பசுவருக்க முணரின் மூன்றாம்" எனப் பொதுப்படவோதுதலானும், [2]"மூவகையா ருயிர்வருக்க மலத்தார் கன்ம மூலமலத் தார்மூன்று முடையா ரன்றே" என அநாதியேமூவகையாதல் சிறந்தெடுத்தோதுதலானும், இங்ஙனங்கூறும் ஆகமவசனங்களானும் இதுவே தொல்லாசிரியர் கருத்தாத லறிக.

பவுட்கரமுதலியவற்றின் அநாதியே விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலருண்மைக்குப் பிரமாணங்கூறுவார் இடையே அங்ஙனமாவாரையெடுத்துக்காட்டினாராகலின், அதுவேபற்றி மயங்கற்க. விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் நுகரக்கடவனவாகிய போகத்துக் கேதுவான கலைகளோடு கூடினும் அவற்றாற் பந்தமுறுதலின்மையின், அகலரேயன்றிச் சகலராகாமை யுணர்க. இன்னும் இவரியல்பெல்லாம் ஆகமங்களுட் காண்க. ஈண்டுரைப்பிற் பெருகும்.

மூன்றாமதிகரணம்

மேலையதிகரணத்தின் மலமறைப்பால் ஆன்மா அறிவிலதாகிநிற்றலான் இருளாலொளியிழந்தகண்ணுக்குக் காட்

---

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௨௫௪. [2]சிவப்பிரகாசம்—8.

டாகிய விளக்குப்போலத் தனக்குக் காட்டாகிய அந்தக்கரணங்களோடு கூடி யறிவதாயிற்று; ஐம்புலனறிந்தும், ஒடுக்கமறிந்தும், உண்டியும்வினையுமின்றிக்கிடந்தும், உணர்த்தவுணர்ந்தும் இங்ஙனம் வேறுவேறவத்தையுறுவதூஉமாயிற்றென விடுத்தவழி, அவ்வாற்றானே ஆன்மாக் கருவிகளோடு கூடியன்றி யறியாதென்றதோக்கும்; விளக்கோடுகூடியகண் விடயங்களைக்காண்டலேயன்றி வெவ்வேறவத்தையுறுமாறின்மையின், அதுபோல மலத்தின்மறைந்த ஆன்மாக்கருவிகளோடுகூடியவழி, ஒருதன்மையானறிந்துவருதலே பொருத்தமுடைத்து. அவ்வாறன்றி வேறுவேறவத்தையுறுதல் சாலாதென்னு மாசங்கையை நீக்கி அதனை வலியுறுத்துதற்கெழுந்தது மூன்றாமதிகரணம்:—

இனி இவ்வான்மாச் சாக்கிரஞ் சோப்பனஞ் சுழுத்தி துரியந் துரியாதீதமாயுள்ள பஞ்சாவத்திதனாய் நிற்குமென்றது

எனவரும்.

கண்ணுக்குக் காட்டாகிய விளக்குப்போல ஆன்மாவுக்குக் காட்டாகிய அந்தக்கரணம் ஒன்றுதலின்றி நால்வேறுவகைத்தாய் வேறுகருவிகளையும் அவாய்நிற்றலின், ஒருபுடையொப்பாகிய விளக்கு ஈண்டைக்குவமையாகாதென்னுங் கருத்தான் அமைச்சரசேய்ப்ப என வேறுவமை கூறினார்; கூறவே, அமைச்சரோடுகூடிநின்று தன்காரியஞ்செய்யுமரசன் வேறுவேறவத்தையனுதல் காண்டுமாகலின், அவ்வாறே அந்தக்கரணங்களோடுகூடிய ஆன்மா அஞ்சவத்தையுறுதல் சாலுமென வலியுறுத்தியவாறு காண்க.

தலைமைபற்றி அந்தக்கரணங்களை அமைச்சரோடுவமிப்பவே, ஏனைக் கருவிகளும் ஏனை அரசுறுப்புக்களோடொக்குமென்பது பெற்றாம். அஃதாமாறும், ஆன்மா அவற்றோடுகூடி அரசன்போலவத்தையுறுமாறும்

[1]"கால்கொடுத் திருகை மூட்டி வாழிய
வெங்கிற் றண்டென் விடங்கத் தின்னியற்

---

[1]ஞானமிர்தம்—௧.

பழுக்கழி நிரைத்துச் சிரைக்கயி றசைத்து
மயிர்த்தோல் வேய்ந்து சுவர்த்தசை கிழீஇ
யைம்புலச் சாளரத் தரும்பெறன் மாடத்
தும்பர் மணிக்குடச் சென்னிப் பொங்கிய
கூர்ந்தற் பதாகை நான்குநிலை தழீஇயிய
வாங்கினி தமர்திற னறையி னொன்ற
சாக்கிரஞ் சுவனஞ் சுழுத்தி துரியம்
பிருகுடி நாப்ப ணொருபெருங் கந்தர
மருமத் தாதி வலஞ்சுழி யுந்தி
யுறுநான் கங்குலி யும்பர் வரன்முறை
செவிமெய் கண்வாய் மூக்கெனப் பெயரிய
வாயின் மிலேச்சர் சாரணர் தூதர்
சூத மாகதர் புரோகித ரொன்ற
மேதகு புத்தீந் தியமுந் தீதறு
வாக்கொடு *பதங்கை பாயு வுபத்தமென்
னிவுளி மறவரும் யானை வீரருந்
திகிரி தூண்டிய தறுக ணாளரும்
வன்கண் மள்ளருந் தந்திரத் தலைவரு
மென்கரு மேந்தியத் திறனு மெஞ்சிய
வோசை கூட்ட முருவ மிரதங்
கந்த முரைநடை கொடைபோக் கின்பமென்
விடயப் பல்பரி சனமு மிடையாப்
பிராண வபான வுதான வியான
சமான நாக கூர்ம கிருகர
தேவ தத்த தனஞ்சய வென்ற
வீரைந் துறுதிச் சுற்றமு நீதி
சிந்தித் தாய்ந்து துணிந்து செயப்படு
மந்தக் கரண வமைச்சருந் தந்த
முறையுளி வழாது துறைதோ றீண்டிச்
சாதுரங் கத்து நீதி யாகிப்
போரத் தாணி சீர்பெறத் துன்னி

பா - ம்—*பாத பாயுரு வுபத்தம்.

வீசுப வீசி விரும்புவ விரும்பி
மாசில் காட்சி மன்ன னீங்கிப்
பல்பரி வாரமும் விள்ளாச் சுற்றமுந்
தந்திரம் புணர்ந்த மந்திர மாக்களும்
பலர்புக லறியா வவைபுகு மாங்கி
னினைந்தாய்ந்து துணிந்துசெயன் மணந்தினி துணர்ந்து
நனவெனக் கனவி னன்னடை வழாஅ
துரைத்தனன் சுவனத் தகத்தினி திறந்து
மந்திரத் தலைவனும் வன்கடும் பதிபனு
மந்திர பூமி மருங்கு போகிச்
சிந்தை மாத்திரங் கனவலி னனவிற்
றந்துறை சுழுத்தி யின்றே மந்திரத்
தலைவற் றணந்து விலைவரம் பில்லாச்
சிங்கஞ் சுமந்த வைம்பே ரமளிப்
பள்ளி மண்டபத் தானுந் தனுது
திகிரி யுருண்ட பெருவனப் பேய்ப்ப
வுறுதிச் சுற்றத் தெறிவளி யெடுப்ப
வேற்ற மிழிவு சீற்ற மாற்ற
விழிச்சல் பழிச்ச லின்பத் துன்ப
மொழித்தனன் றுரியத் தழித்தினி ததீதத்
தொருவகை யெங்கணு மாகி யிருளிரி
சுடர்த்தொழிற் சாக்கிரத் தாங்க ளுன்கி
னிடைத்தகைத் தெரிதனிற் றெரியு மாறே"

என்னும் ஞானமிர்தத்தினுங் காண்க.

அவத்தையினியல்பெடுத்துக் கொண்டமையின் அவத்தைப்படுதற்கேதுவாய் அவ்வத்தானங்களிற் சென்றுநின் றொழியுங் கருவிமாத்திரைக்கே ஈண்டுவமைகூறி ஏனையவற் றிற்குக் கூறுதொழிந்தாரென்பது.

அற்றாயினும், ஏனைத்தத்துவங்கட் கிவ்வாறு கூறப்படு முவமைகள் யாவையோவெனின்,—அவற்றுள், கலாதி பஞ்சகஞ்சுகமெனப் பெயர்பெறுதலின், அவை அரசனுக்குக் கவ

சம்போலுமெனவும், தன்மாத்திரையும் ஐம்பெரும்பூதமுந் தேரூர்வானுக்குத் தேர்போல இந்திரியங்கட்கு ஆற்றல் விளைவித்துநிற்குமெனக் கூறுதலின், அவை ஊர்திபோலுமெனவும் உணர்ந்துகொள்க.

ஈண்டுக் கூறப்படுஞ் சத்தாதியாவன ஞானேந்திரியங்களானறியப்படும் விடயங்களேயன்றிச் சத்தமுதலிய தன்மாத்திரைகளல்லவென்பதற்கு வசனநியோடேப்பவைத்து, "விடயப்பல்பரிசனம்" எனக் கூறியதே சான்றாதலறிக. இஃதறியாதார் இவ்வவத்தைக்கண்ணிற்கும் முப்பத்தைந்து கருவிகளுட் சத்தாதியென்றது பெரும்பூதங்கட்குக் காரணமாகிய தன்மாத்திரைபோலுமெனப் பெயரொருமை மாத்திரையேபற்றி மயங்குப. இந்திரியங்கட்கு மதுகையை விளைவிக்குந் தன்மாத்திரைகள் ஆண்டுளவாயின் இந்திரியங்கள் முன்போலன்றி மெத்தெனவறிதற்கு வேறுகாரணமின்மையுணர்க. அன்றியும், பெரும்பூதமுந் தன்மாத்திரையுங் குடமுங் குடமேற்பூச்சும்போலுமென்று ஆகமங்களிற் கூறுதலின், அவ்விருவகையுள் ஒன்றுநீங்க மற்றொன்று நிற்குமென்றல் பொருந்தாதெனவும், பூதங்கள் நீங்குமெனவே தன்மாத்திரைகளும் நீங்குமென்பது தானேபோதருமெனவுமுணர்க. அற்றாகலினன்றே புடைநூலாசிரியரும் பிரேரகவவத்தையிற் றொழிற்படுங் கருவிகளைக் கூறும்வழிப் பூதங்களைக் கூறவே தன்மாத்திரைக ளடங்குமென்னுங் கருத்தான், [1]"மாபூத மைந்தி லொன்றும்" என்றொழிந்ததூஉ மென் றுணர்க.

அவத்தையெனப்படுவன பலவுளவாகலின், அவற்றுள், ஈண்டு அஞ்சவத்தையெனப்பட்டன யாவையென்னும் ஐயநீக்குதற்குச் சாக்கிரஞ் சொப்பனஞ் சுழுத்தி துரியந் துரியாதீதமாயுள்ள பஞ்சாவத்திதனாய் நிற்கும்என விதந்துரைத்தார்.

அவத்திதன் என்னும் வடமொழி வினைமுதன்மேனின்ற வினைப்பெயர். ஆடூஉவறிசொல்லாற் கூறியது வடமொழி மதம்பற்றி.

---

[1]சிவப்பிரகாசம்—63.

இவ்வான்மா - இங்ஙனஞ் சகசமலத்தான் உணர்விலதாய்நின்ற ஆன்மா.

அற்றேல், அரசன் ஏகதேசியாகலின் [1]"கடைதொறும் விட்டு விட்டுக் காவலு மிட்டுத், தனியே யந்தப்புரத்திற்" சேறல்கூடும்; ஆன்மா அவ்வாறே அவத்தைகளினிழிந்தேறு மாயின் வியாபகத்திற் கிழுக்காமாலென் றாசங்கை நிகழ்ந்த வழி, வியாபகத்திற் கிழுக்கின்மையுங்காட்டி மேற்கோளைச் சாதித்தற்கெழுந்த ஏது :—

அதுதான் மலசொரூபத்தின்மறைந்து அரூபசொரூபியாய் நிற்றலான் எனவரும்.

எனவே, ஆன்மா வியாபகமாயினும் அருவமாகிய தத்துவங்கள் முறையிற் செயற்படும் வேறுபாடுபற்றி அவத்தை யுறுதல் சாலுமென்பதாம்; [2]"சீவனே வியாபி யவத்தையி னிழிந்து திரும்புதல் குற்றமாங் கருவி சேருதல் பிரித லில்லையா முறையிற் செயற்படுங் கருவியே தெரியுந் - தாவிலா வறிவு தங்கின விடமே தருமுயிர்க் கிருப்பிடம்" என்றதூஉம் இவ்வதிகரணத்தாற் பெறப்படும் பொருள்பற்றியென்க.

கலைமுதலிய தத்துவங்கள் பரதேகமாகலின், அரூப சொரூபம் எனப்பட்டது. [3]"தத்துவவன்னரூப"னாதல், வீடு பெற்றுழியின்மையிற் போலியாய்முடியுமென் றாசங்கைநிகழா மைப்பொருட்டு மலசொரூபத்தின்மறைந்து என மேலதிகர ணப்பொருளை வழிமொழிந்துகொண்டு, அரூபசொரூபியாய் நிற்றலான் என்று ஏதுக்கூறினார்.

மறைந்தவழியென்பது மறைந்து எனத் திரிந்துநின்றது.

இனி, அத்தத்துவங்களின் தொழிற்பாடும், முறை யானேநிகழும் அவத்தைவேறுபாடும் வகுத்துணர்த்தி அஃ தேதுவாதலை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம் :—

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உ௨உ.

[2]உலகுடைநாயனார் கழிநெடில்—௩. [3]சிவப்பிரகாசம்—64.

ஒன்றணையா மூலத் துயிரணையு நாபியினிற்
சென்றணையுஞ் சித்த மிதயத்து—மன்றவே
யையைந்தா நன்னுதலிற் கண்டத்து வாக்காதி
மெய்யாதி விட்டகன்று வேறு எனவரும்.

நன்னுதலில் வாக்காதி மெய்யாதி மன்ற ஏய் ஐயைந் தாம், கண்டத்து வாக்காதி மெய்யாதி விட்டகன்று வேறு ஐயைந்தாம், இதயத்துச் சித்தஞ் சென்றணையும், நாபியினில் உயிரணையும், அணையாமூலத்து ஒன்று என்று மாறுக.

இதனுற்போந்தது இலாடத்தானமுதலிய ஐந்தினுநிற்குங் கருவிகள் முறையே முப்பத்தைந்தும், இருபத்தைந்தும், மூன்றும், இரண்டும், ஒன்றுமென்பதாம்.

மன்ற என்பது தேற்றப்பொருட்டாகிய இடைச்சொல். ஏய்தல் - பொருந்துதல். வாக்காதியை மெய்யாதியை என இரண்டாவது விரித்துரைக்க; அஃதிரிடத்துங் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது.

வருஞ்சூத்திரத்து "மெய் வாய் கண் மூக்கு" எனச் செய்யுட்கேற்ப மெய்யை முற்கூறுதலின், அம்முறைபற்றி ஈண்டுச் செவியாதியென்னுது மெய்யாதி என்றார்.

வாக்காதி மெய்யாதியாகிய புறவிந்திரியம் பத்தோடுங் கூடிய இருபத்தைந்தாவன அவற்றின்விடயமாகிய வசனுதி சத்தாதிபத்தும், அவற்றினுக்குட்கருவியாகிய அந்தக்கரணம் நான்கும், அவற்றோடுகூடி அவத்தையுறுவதாகிய புருடனென்றும், அஃதவத்தையுறுதற்குரிய மதுகையைவிளைவிப்பனவாய் ஆங்காரத்தாற் செலுத்தப்படும் பிராணன்முதலிய வாயுக்கள் பத்துமென விவை.

அஞ்சவத்தை

இனி, இவ்வான்மா அவ்வக்கருவிகளோடுகூடி ஆண்டாண் டவத்தையுறுமாறு காட்டுதும் :—

சாக்கிரம்

அவ்வக்கருமங்கட்குரிய அரசுறுப்புக்களெல்லாவற்றோ டுங்கூடித், தன்காரியஞ்செய்யும் அரசன்போல இலாடத்தா னத்தின்,[1]"மருவிய பொறியி லொன்று மாபூத மைந்தி லொன்றுங் - கருவிக ளொன்கு நீங்காக் கலாதிக ளைந்துங் கூடித்" தொழிற்படும் பிரேரகாவத்தையினின்று விடயங்களை அநு பவித்துவரும் ஆன்மா அங்ஙனந் தொழிற்படுங் கருவிகளுட் பொறிகளின் தொழிற்பாட்டின்கண் ஊக்கத்தைவிளைவித் துடனிற்குஞ் சூக்குமந் தூலமாகிய இருவகைப்பூதங்களும், அவற்றின் கூறாகிய தாத்துவிகங்களுந் தமதுசத்திமடங்கி விளைக்கிடாகத் தொழிற்படாதுநிற்குமவத்தையின் ஏனைப் பொறிமுதலியன தொழிற்படினும் மதுகையின்மையின், பொறிகளின் தொழிற்பாடு மெத்தெனநிகழுமாகலான் அவ் விடத்திற் கண்டுங் காணாது, கேட்டுங் கேளாது, தீண்டியுந் தீண்டாது, சுவைத்துஞ் சுவையாது, மூரன்றும் மூரலாது இங்ஙனம் விடயநுகர்ச்சியின் மெத்தெனநிற்குமவத்தை சாக் கிரம். இதற்குத் தானம் புருவநடு. நேத்திரமென்பாரு முளர்; அவர் நன்னுதல் என்பதனை ஆகுபெயராக்கியுரைப்ப.

ஈண்டுப் புறப்பொருள்விடயங்களின் அறிவுந் தொழி லும் மெத்தெனநிகழ்தலுண்மையின், அதற்குரிய வாக்காதி மெய்யாதி இந்திரியங்கள், வசனாதி சத்தாதி விடயங்கள், பிராணாதி நாகாதி வாயுக்கள், மனமாதி அந்தக்கரணங்கள், புருடதத்துவம் என்னும் முப்பத்தைந்துகருவி தொழிற் பட்டுநிற்ப, விடயநுகர்ச்சியின் ஊக்கத்தைவிளைவிக்குந் தன் மாத்திரைகளும், ஐம்பெரும்பூதமும், வாயுக்கள் விடயங்க ளொழித்தொழிந்த தாத்துவிகங்களும் ஈண்டுத் தொழிற் படாதொழியுமென்பது பிரமாணமாதல் கண்டுகொள்க.

ஈண்டுத் தொழிற்படுங்கருவி முப்பத்தைந்தெனத் தொகைகூறினமையேபற்றி ஏனை மூலப்பகுதி, கலாதி, சுத்த தத்துவங்களுங் கீழ்நோக்கிய ஐந்தவத்தையிற் றொழிற் படாதொழியும்போலுமென மயங்கற்க; முப்பத்தைந்துகருவி

---

[1]சிவப்பிரகாசம்—63.

களுட் புருடனையுமுடன் கூட்டியெண்ணியது புருடதத்துவ மூளதாதற் கேதுவாகிய மூலப்பகுதி கலாதிகளின் தொழிற் பாடும், அவற்றைச் செலுத்துவனவாகிய சுத்ததத்துவங்க ளின் தொழிற்பாடும் ஆண்டுளவென்பதுணர்த்துகோடற்கே யாமென்க.

கலாதியும், மூலப்பகுதியும் ஏனைக்கருவிகள்போல இடையிடையே புருடனைக் கூடியும், நீங்கியும் அவத்தைக் கேதுவா மியல்பினவன்றி, யாங்கனுமுடனாய்நிற்றலின், அவற்றை வேறெடுத்தோதவேண்டாமையின், ஒருகானின் றும், ஒருகானீங்கியும் அவத்தைக்கேதுவாமியல்புடைய கருவிமாத்திரைக்கே கூறியதுபற்றிக் கலைமுதலியவற்றின் தொழிற்பாடுண்மையி னையம்வாராமைப்பொருட்டும், ஆன்மா வியாபகமாயும் அவத்தையெய்துதற் குரிமையுடைத்தாயவா றுணர்த்துகோடற்பொருட்டும் புருடதத்துவமு முடன்கூட்டி முப்பத்தைந்தென்றாராகலின், அதுபற்றி ஏனைக் கலைமுதலிய வற்றின் தொழிற்பாடு யாண்டுமுண்மைக் கிழுக்கின்மை யுணர்க.

அற்றேல், போற்றிப்பஃறொடையில், [1]"மூலவருங் கட் டிலுயிர் மூடமா யுட்கிடப்பக் - கால நியதி யதுகாட்டி— மேலோங்கு - முந்திவியன் கட்டிலுயிர் சேர்த்துக்கலைவித்தை யந்த வராக மவைமுன்பு—தந்த - தொழிலறிவிச்சை துணை யாக மானி - னெழிலுடைய முக்குணமு மெய்தி" என மேனோக்குமவத்தையி னியல்புரைப்புழிக் கூறுதலிற் கீழ் நோக்கியவவத்தையிற் கலை கால முதலியவற்றின் தொழிற்பா டில்லையென்பது பெறப்படும்பிறவெனின்,—படாது; [1]"மூல வருங் கட்டிலுயிர் மூடமா யுட்கிடப்ப" என்றதே ஆண்டுக் கலைமுதலியவற்றின் தொழிற்பாடுண்மைக்குச் சான்றுமாக லின், "காலநியதி காட்டி" என்றது மூலத்தின் ஏனைக்கருவி களின்மையின், ஆண்டுமூடமா யுட்கிடத்தன்மாத்திரைக் கேதுவாய்ச் சூக்குமமாய் நிகழும் அவற்றின் தொழிற்பாடு பின்னர், ஏனைக்கருவிகளோடுகூடித் தொழிற்படுதற் கேது

[1]போற்றிப்பஃறொடை—உஎ.

வாய்த் தூலமாய்நிகழச்செய்யுமென்னும் பொருட்டாகலா னென்க.

[1]"மூலவருங் கட்டி லுயிர் மூடமா யுட்கிடத்த"லாவது, பஞ்சகஞ்சுகனுகிய புருடன் மூலாதாரமாகிய அந்தப்புரத்தின் மூலப்பகுதியாகிய மனையாளைத் தழுவிக்கொண்டு, பஞ்சக் கிலேசத்துள் அவிச்சைமாத்திரத்தை விடயித்துநிற்குமென் பது விழித்துழிச் சுகமாய்த்துயின்றே னென்பதனாற் குறித் துணரப்படுதலின், அங்ஙனந் தமோமயத்தின்மூழ்கி அத னுட்கிடத்தலென்பதாம்; எனவே, கலாதிபஞ்சகஞ்சுக னுகாதவழி, ஆன்மாப் புருடனுதலும், அவிச்சையைவிடயித் தலும், ஏகதேசமாய் ஆண்டுக்கிடத்தலும் பெறப்படாமை யின், ஆண்டுக் கலைமுதலியவற்றின் தொழிற்பாடு அவிச்சை மாத்திரத்தை விடயித்தற்கேற்பச் சூக்குமமாய் நிகழுமென வும், அதற்கேற்பச் செலுத்துங் கருவியைந்தனுட் சிவதத்து வம் மிக்குச்செலுத்த ஏனை நான்குஞ் சூக்குமமாய்ச்செலுத்து மெனவு முணர்ந்துகொள்க.

[2]"நிலாவு சகலத்தி னின்றபூ தாதி - கலாதி சிவாதி கழித்துக்—குலாவியநூல் - வாட்டிய சாக்கிரத்தின் வாயுவச னுதிகளைக் - கூட்டியதென் மெய்த்தேவே கூறு" என்றது நிலாவாநின்ற சகலசாக்கிரத்தின்கண்ணே நின்றொழிந்தன பூதங்களும் அவற்றிற்காதிகாரணமாகிய தன்மாத்திரை களுமேயாம்; ஆகவே, அவையொழித்தொழிந்த தத்துவங்க ளெல்லாங் கேவலசாக்கிரத்தின்கண் உள்ளனவாகவும், அவற் றுட்சிறப்புடைய கலாதி சிவாதியாகிய தத்துவங்களைக்கூட்டி யெண்ணித் தொகைகொள்ளாதொழிந்து, நூல்களெல்லாம் புறக்கருவியெனப்படும் வாயுபத்தும், வசனமுதலிய விடயங் கள் பத்துமாகிய தாத்துவிகங்களைக் கூட்டியெண்ணித் தொகைகொண்டது என்னையோவென்றவாறும்.

பூதாதி - உம்மைத்தொகை; அங்ஙனங் கொள்ளாக்கால் "ஆதி" என்பது பொருள்படாமை யறிக. "நின்ற" என் பது அஃறிணைப்பன்மை வினைமுற்று. இதற்குவிடை

[1]போற்றிப்பஃறொடை—௨௭. [2]சதமணிக்கோவை—௭0.

மேலுரைத்தமைபற்றிக் காண்க. இப்பொருள் காணமாட்டாது மயங்குவாருரைப்பனவெல்லாம் போலியென்றொழிக. இன்னும் முரணுவனபோலத் தோன்றுவனவெல்லாம் இவ்வாறே முரணுதவா றுணர்ந்துரைத்துக்கொள்க.

இங்ஙனங் கூறியவாற்றால் தன்மாத்திரையும், ஐம்பெரும்பூதமும், வாயுக்கள் விடயங்களொழித்தொழிந்த தாத்துவிகங்களுமாத்திரையே தத்தஞ்சத்திமடங்கிச் செயலற்றுநின்றொழிய ஏனைப் பொறிமுதலியவெல்லாம் கீழ்நோக்கிய சாக்கிரத்தில் தொழிற்படுமென்பது கண்டுகொள்க.

இன்னும், சாக்கிரமுதல் அதீதமீறாய்ப்படும் ஐந்தவத்தையும், மீள அதீதமுதற் சாக்கிரமீறாய்ப்படும் ஐந்தவத்தையும் அவ்வவிடங்களானும், ஆண்டாண்டுத் தொழிற்படுங் கருவிகளானும், ஆண்டாண்டுநிகழும் அநுபவத்தானும் ஒன்றேயன்றித் தம்முள் வேறல்லவாகலான், அத்தன்மையவற்றைத் தம்முள் வேறெனக்கொண்டு, ஆண்டுத் தொழிற்படுங்கருவி வேறு; ஈண்டுத் தொழிற்படுங்கருவி வேறென்றல் பொருந்தாமையறிக. இரண்டு மொன்றாகலானன்றே நூல்களெல்லாவற்றினுஞ் சாக்கிரமுதற்படு மைந்தவத்தையாதல், அதீதமுதற்படுமைந்தவத்தையாதல் இரண்டனுளொன்றேபற்றி வகுத்தோதி, ஏனையதனை அங்ஙனம் ஓதாதொழிந்ததூஉமென்க.

சொப்பனம்

இனிப், பொறிகளுந் தமது சத்திமடங்கி, அவைமடங்கவே, அவற்றின் வழியவாகிய வாக்காதிகளுந் தமதுசத்திமடங்கி, அவ்விருவகையிந்திரியங்களுந் தொழிற்பாடின்றி ஆண்டுநின்றொழியுமவத்தையின் ஏனை அந்தக்கரண முதலியன தொழிற்படினும் புறப்பொருள் விடயமாகாமையின், அகத்தே சூக்குமதேகத்தோடுநின்று ஆண்டைக்குரிய இருவினைப்பயன்களை நுகர்ந்து நிற்குமவத்தை சொப்பனம். இதற்குத் தானங் கண்டம்.

ஆண்டுக் கணுக்காண்டலுண்மையின், அதற்குரிய சத்தாதி வசனாதியாகியவிடயங்கள் பத்தும், அவ்வவ்விடயங்களை

அறிதற்குஞ் செய்தற்கும் ஊக்கத்தைவிளைவிக்கும் வாயுக்கள் பத்தும், அவை ஆண்டு விடயமாக்குதற்குரிய அந்தக்கரணங் கள் நான்கும், அவற்றுடன்கூடி விடயிக்கும் புருடனுமாகிய இருபத்தைந்துகருவிகள் ஆண்டுளவென்பது அருத்தாபத் தியா னுணர்ந்துகொள்க.

கனக்காண்டல் மேனோக்கியவவத்தையினன்றி ஈண் டில்லையென்பாரும், ஈண்டேயன்றி மேனோக்கியவவத்தையி னில்லையென்பாருமாய் மயங்குவாருமுளர். ஞானமிர்தத்தின், [1]"நனவெனக் கனவி னன்னடை வழாஅ - துரைத்தனன் சுவனத்து" எனக் கீழ்நோக்குமவத்தையி னியல்புரைப்புழிக் கூறுதலானும், போற்றிப்பஃறொடையின், [2]"இருவினையான் முன்புள்ள வின்பத்துன் பங்கண் - மருவும் வகையங்கே மருவி" என மேனோக்கியவவத்தையி னியல்புரைப்புழிக் கூறுதலானும், ஆண்டைக்குரிய தத்துவங்கள் ஈரிடத்து மொப்பநிகழ்தலானும், இரண்டுந் தம்முள் வேறல்லவென் பது மேற்காட்டினுமாகலானுஞ் சாக்கிரத்தினின் றிழியுங் காலும், அதீதத்தினின்றேறுங்காலுங் கண்டத்தானத்திற் கனவுநிகழ்க ஆண்டென்பது தெற்றெனவுணர்க.

இக்கனவுநிகழ்ச்சியும் நனவுபோலச் சத்தியமேயென் பது [3]மேற்காட்டினுமாகலின், கனக்காண்டல் போலியென் றும், [4]"கனக்கழு திரதங் காட்டி" எனக் கனவோ டுவமிக் கப்படுதலின், நனவும் அவ்வியல்பிற்றென்றுங் கூறும் மாயா வாதிமுதலியோர் மதங்கள் பொருந்தாமை யறிக.

சுழுத்தி

இனி, அந்தக்கரணங்களுந் தமதுசத்திமடங்கிச் செய லற்றவழி, அவைவிடயித்தற் கேதுவாகிய வசனாதி சத்தாதி விடயங்களும், பிராணனொழித் தொழிந்த வாயுக்களும், அவற்றோடு செயலற்றுநின்றொழிய, மனத்தின் விருத்தி யாகிய சித்தமும், ஆண்டுநிகழு மவத்தைக்குரிய ஆற்றன்

[1]ஞானமிர்தம்—க. சo. [2]போற்றிப்பஃறொடை—நஉ.
[3]இந்நூல் பக்கம்—உகக. [4]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உசஉ.

யாத்திரைக்கும், உடம்பிற்குக் காவலாதன்மாத்திரைக்கு மேதுவாய் அகங்காரத்தாற் செலுத்தப்படும் பிராணவாயுவும், அவற்றோடுகூடி விடயிப்பதாகிய புருடனுமாகிய மூன்று கருவிகளுங் கூடித் தொழிற்படுமவத்தையில் நிச்சயித்தற் கேதுவாகிய புத்தி தத்துவமுதலியன தொழிற்படாமையான் கனவின்கண் அறியவாராததாய் ஒன்றனைத் தூக்கிச் சிந்தித்து நிற்குமவத்தை சுழுத்தி. இதற்குத் தானம் இதயம்.

சுழுத்தி துரியங்களிற் பிராணவாயுவியங்குதல் பிறி தொன்றாற் பெறப்படாமையின், ஆங்காரம் ஒருப்பட்டெழுத லாகிய தன்றொழிற்பாட்டின்கட் சத்திமடங்கி நிற்பினும் பிராணவாயுவொன்றனை இயக்குதன்மாத்திரைக்குச் சத்தி யுடைத்தாய் அவ்விடங்களி னுடனிற்குமெனவும், அங்ஙன மாயினும் ஒருப்பட்டெழுதற்கண் ஆற்றலின்றிச் செயலற் றொழிதல்பற்றி நீங்கிய கருவிகளோடுவைத் தெண்ணப்பட்ட தெனவு முணர்ந்துகொள்க.

துரியம்

இனிச், சித்தமுந் தனது சத்திமடங்கிச் செயலற் றொழியுமவத்தையின் ஆங்காரத்தானியக்கப்படும் பிராண வாயுவும், புருடனுமென்னும் இரண்டு கருவியுங்கூடி உடம் பிற்குக் காவலாகிய தன்னையேவிடயிக்குமவத்தை துரியம். இதற்குத்தானம் உந்தி.

துரியாதீதம்

இனி, ஆங்காரம் பிராணவாயுவை யியக்குதற்கண் ணுளதாகிய சத்தி மடங்கிச் செயலற்றொழிதலின், பிராண வாயுவுஞ் செயலற்றொழியுமவத்தையிற் பஞ்சகஞ்சுக னாகிய புருடனென்றுந் தன்னினீங்காத மூலப்பகுதியோடு கூடி, அவிச்சைமாத்திரையை விடயித்துநிற்குமவத்தை துரி யாதீதம். இதற்குத்தானம் மூலம்.

இங்ஙனம் இலாடத்தானத்தினின் றிழிந்து மூலாதாரத் திற் செல்லுங்கால் ஆண்டாண்டுக் கருவிகளை விட்டுவிட்டுச் செல்லுமாறு வகுத்தோதினர். இனி, அங்ஙனம் இழிந்துநிற்

கும் புருடன் மூலாதாரத்தினின்றும் மீள இலாடத்தானத்தி னெய்துமென்பது வருகின்றவெண்பாவின் அநுவாதமுகத் தாற் கூறுதலின், அங்ஙன மேறுங்காலும், இவ்வாறே ஆங் காங்குநின்ற கருவிகளோடு கூடிக்கூடி அவத்தையெய்திச் செல்லுமென்பது கூறாமையே விளங்கும். அது, [1]"தண்டாத- புன்புலால் போர்த்த புழுக்குரம்பை மாமணியில்" என்பது முதற், "சூக்கஞ் சுடருருவிற் பெய்து தொழிற்குரிய - ராக் கிப் பணித்த வறம்போற்றி" என்பதீறாகக் கூறும் போற் றிப்பஃறொடையிற் காண்க. ஆண்டுத் "திண்மை மலத்தாற் சிறையாக்கி" என்றது 'ஏனைக்கருவிக ளொன்றுமில்லாத அதீ தாவத்தையின் மூலப்பகுதியானெய்தும் பும்ஸ்துவமலமாத்தி ரையாற் புருடனைப் பிணிப்புறுத்தி' என்னும் பொருட்டே யாம்; நாடோறும்படும் ஐந்தவத்தையி னியல்புரைப்புழிக் கூறுதலானென்க.

இங்ஙனம், பிரேரகாவத்தையி னீங்கிக் கீழ்ச்செல்லுழிப் படும் ஐந்தவத்தைக்கிடமும், ஆண்டாண்டு முறையிற்செயற் படுங் கருவிக ளிவையென்பதுங் கூறி ஏதுவை வலியுறுத்தப் பட்டது.

இங்ஙனம் அதீதத்தையெய்திய புருடன் மீளப் பிரே ரகாவத்தையிற் சாக்கிரத்தையெய்துமாறு அநுவாதமுகத்தா னுணர்த்திப், பிரேரகாவத்தையின்கண்ணும் முறையிற் செலுத்தும் பிரேரகக்கருவிகளானிகழ்ந்தின் தொழிற்பாடு பற்றி நிகழும் ஐந்தவத்தையுளவென்பதூஉம், அவை இவை யென் பதூஉம், சுத்தாவத்தையும் இவைபோலுண்டென்பதூஉங் கூறி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதா ரணம்:—

இலாடத்தே சாக்கிரத்தை யெய்திய வுள்ளம்
இலாடத்தே யைந்தவத்தை யெய்து—மிலாடத்தே
அவ்வவ விந்திரியத் தத்துறைகள் கண்டதுவே
அவ்வவற்றி னீங்கலது வாங்கு   எனவரும்.

[1]போற்றிப்பஃறொடை—௨௫.

மூலத்தானத்தினீங்கி மேனோக்கி இலாடத்தானத்திற் செல்லுழி, ஆண்டாண்டுப்படும் அவத்தைகளும் மேற்கூறிய வாறேயன்றி விசேடமின்மையின், வகுத்தோதல் வேண்டா மையான், இலாடத்தே சாக்கிரத்தை யெய்திய வுள்ளம் என அநுவாதமுகத்தாற் பொதுப்படக் கூறினார்.

அவ்வவவிந்திரியம் - ஆண்டாண்டு விடயித்தற்குரிய இந் திரியம். அவ்வவ்விடயம் - ஆண்டாண்டுப் புலனாதற்குரிய விடயம். இந்திரியத்து என்புழி மூன்றாவது விரித்துரைக்க.

கண்டு நீங்கல் எனக் கூட்டுக. அதுவே - அப்பொழுதே. அவ்வவவிந்திரியத்து எனவும், அவ்வவற்று எனவுஞ் சுட்டடுக் கிக் கூறுதலின், அத்துறைகள் என்புழியும், அதுவே என்புழி யும் அவ்வாறடுக்கிக்கூறிப் பொருளுரைத்துக்கோடலே ஆசிரி யர் கருத்தென்பதறிக.

கண்டதுவே என ஒருமொழியாகவைத் துரைப்பாரு முளர் ; குற்றியலுகரத்தின்முன்வருமுயிர் உடம்படுமெய் பெறுமென்றற் கோத்திலாமையான் அஃதுரையன்மை யறிக.

ஏகாரம் ஏழாவதன்பொருள் குறித்துநின்றது.

அப்போதப்போதே நீங்கலாவது விடயங்களைக் கண்ட கண்டபொழுதே அயர்த்துவிடுதல். [1]"ஒன்றன் பாலும் - வருபயன் மாறி மாறி வந்திடும்" என வழி நூலாசிரியர் ஓதியதூஉம் இவ்வியல்புநோக்கி யென்க; எனவே, உணர்த்து முறைமையிற் புருடன் இலாடத்துநின்று ஒருவிடயத்தை யறிவுழி, அதனை விட்டுவிட்டறிவதல்லது இடையறவின்றி அறியமாட்டாதென்பது பெற்றும்; பெறவே, கருவிகளெல் லாந் தொழிற்படும்வழியும் அங்ஙனம் விட்டுவிட்டறிதற்கேற் பக் கலாதிகளைச்செலுத்தும் பிரேரகக்கருவிகள் ஒன்றும், இரண்டும், மூன்றும், நான்கும், ஐந்துமாக முறைமையிற் செயற்படுமெனவும், அங்ஙனஞ் செயற்படுதல்பற்றி விடயத் தின் நுகர்ச்சிதோறும் அதிநுட்பமாய் ஐந்தவத்தை விரைய

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௧அ௪.

மாறிமாறிக் காற்றாடிசுழலல்போல் நிகழுமெனவும், அவையே சாக்கிரச்சாக்கிரமுதலிய பெயர்பெறுமெனவும், இங்ஙனம் அறிதலும் அயர்த்தலுமே புசிப்பும் ஆர்ச்சிப்புமாமெனவும் விடய நுகர்ச்சிக்கண்ணிகழும் அநுபவம்பற்றி நுண்ணுணர்வா லுணர்ந்துகொள்க. [1]"கரணந் தன்னிற் செயன்முறுங் கண்டு கொண்ணி" என்றார் வழிநூலாசிரியரும். "கரணந் தன்னிற் செயன்முறுங் கண்டுகொள்" என்பது கருவிகளான் விடயங்களையறியுஞ் செய்கைதோறும் ஐந்தவத்தையுஞ் செறிதரும் அதனை அநுபவத்தாற் கண்டுகொள் என்றவாறு.

அற்றேல், ஆண்டு முறையிற் செயற்படுங் கருவிகள் யாவையென்னும் அவாய்நிலைநீக்குதற்கு, [2]"ஐந்துசாக் கிரத்தி னன்கு கனவினிற் சுழுனை மூன்று - வந்திடுந் துரியந் தன்னி லிரண்டொன்று துரியா தீதம்" என வருஞ் செய்யுளின் வகுத்தோதி, இது பிறிதோரவத்தைக் கோதியதுபோலு மென மலையாமைப்பொருட்டுக், [2]"கரணந் தன்னிற் செயன்முறு முணர்ந்து கொள்ளே" என மறித்துணர்வுநிகழக் கூறினார். இங்ஙனம் மறித்துணர்வித்தோதியதூஉம் அறியமாட்டாதார் தமக்கு வேண்டியவாறே யுரைப்ப. ஈண்டு ஐந்து, நான்கு, மூன்று, இரண்டு, ஒன்றெனப்பட்டன சுத்ததத்துவங்களேயாமென்பது, [3]"சுத்தக் கருவிக ளைந்துங்கொண் டேசொல் லவத்தையைந்துஞ் - சித்திக்கும் போது" என்பதனு னறிக.

இங்ஙனம் இடையீடின்றி அவ்வவ்விடயநுகர்ச்சிதோறும் அதிசூக்குமமாய் நிகழுஞ் சாக்கிரத்தினைந்தவத்தையி னியல்பு மந்தவுணர்வுடையார்க்குத் தெரித்துணர்த்துதற் பொருட்டுத் தூலவருந்ததிநியாயம்பற்றிக் கைப்பொருள் வீழ்த்தித் தெளிதன்முதலிய தூலத்தின்வைத்துக் காட்டுப. அவ்வுண்மையறியாதார் கைப்பொருள்வீழ்த்தி மயங்கித் தெளிந்தாற்போல்வன மாத்திரையே சாக்கிரச்சாக்கிராதி போலுமென மயங்கி, இவ்வவத்தை ஒருவர்க்கொருவர்க்கு

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உ௨௫. [2]ஷ—உ௨௬.
[3]சிற்றம்பலநாடிகள் கட்டளைக்கலித்துறை—௩௭.

ஒருகாலொருகால் அருகிவருமெனத் தமக்கு வேண்டியவாறே கூறுப.

இனி, மலசொரூபத்தின்மறைந்து அரூபசொரூபியாய் நிற்புழிப்படும் ஐந்தவத்தையினியல்புகூறுதற் கெடுத்துக் கொண்ட இவ்வதிகரணத்தின் மலநீங்கிய சுத்தத்திற்படும் ஐந்தவத்தை கூறுதற்கோரியைபில்லையாயினும் அவத்தை யெனப்படுவன ஈண்டோதியவை மாத்திரையேபோலுமென மயங்காமைப்பொருட்டு வேறும் ஐந்தவத்தையுள; அவை உண்மையதிகாரத்துக்கூறப்படுமென்னுந் துணையே கூறுவார், அதுவாங்கு என்றொழிந்தார். இக்கருத்தே பற்றிப், [1]"பிறிவிலா ஞானத் தோரும் பிறப்பற வருளாலாங்கே - குறியொடு மஞ்ச வத்தை கூடுவர் வீடு கூட" என்றொழிந்தார் வழி நூலாசிரியருமென்க.

இக்கருத்தாற் பொதுப்படக்கூறிப்போந்த சுத்தாவத்தையினியல்பு இவ்வதிகரணத்தே வகுத்தோதுதற்கோரியைபின்மையானும், மலநீங்கிய ஐந்தவத்தையிற் கருவிகளுளவென்றல் பொருந்தாமையானும், அங்ஙனம் ஆகமங்களிற் கூறுமையானும், சித்தாந்தசாராவளியின் ஞானபாதங் கிரியாபாதங் கூறிப்போந்தபின் யோகபாதங்கூறும்வழி, அவத்தைக்குக் கருவிகூறியது யோகத்திற்படும் ஐந்தவத்தைக்கெனக் கொள்வதன்றி, ஆண்டைக்கியைபில்லாத ஞானத்தின்கட்படும் ஐந்தவத்தைக்கெனக்கோடல் பொருந்தாமையானும், சிவாகமங்களின் அங்ஙனங் கூறுவனவும் யோகத்தின்கட்படும் ஐந்தவத்தைக்கேயாகலானும், இருணீங்கியவழி ஞாயிற்றைக்காணலுறுவார்க்கு விளக்குவேண்டாமையின், அதுபோலச் சுத்தத்தின்கட்படும் ஐந்தவத்தைக்குக் கருவிகளாகக்கடவதொன்றின்மையானும், [2]"காணந் தன்னிற் செயறொறு முணர்ந்துகொள்" என மறித்துணர்வித்துக் கூறலானும் [2]"ஐந்துசாக் கிரத்தின்" என்னுந் திருவிருத்தம் மேற்கூறியவாறன்றி வேறுபொருடருதற் கேலாமை யறிக.

---

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௨௨௫. [2]ஷெ—௨௨௩.

இவ்விரண்டு வெண்பாக்களானுங் கூறிப்போந்த முத்திறத் தைந்தவத்தைகட்கு முறையே காரணமாகிய கேவலம், சகலம், சுத்தமென்னும் மூன்றனுள்வைத்துத் தன்னுண்மையாகிய கேவலாவத்தையினிகழுமியல்பு சகச மலத்துணராது என்பதனானே பெற்றாம். ஏனைச் சகலாவத்தையினிகழுமியல்பு வருஞ்சூத்திரத்தினும், சுத்தாவத்தையினியல்பு அப்பாலைச்சூத்திரத்தினும் பெறுதும்.

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்

இனி, ஆசிரியர் ஐந்தாஞ்சூத்திரத்திற்கு வார்த்திகப்பொழிப்புரைப்பான் புகுந்து, சூத்திரத்தை மொழிபெயர்த்தருளிச் செய்கின்றார் :—

> விளம்பிய வுள்ளத்து மெய்வாய் கண்மூக்
> களந்தறிந் தறியா வாங்கவை போலத்
> தாந்த முணர்வின் றமியருள்
> காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே   எனவரும்.

இங்ஙனம் பாடத்தை மொழிபெயர்த்துக்கொண்டு, என்பது சூத்திரமெனக்காட்டி, இனி, அதன் கருத்துரைக்கின்றார் :—

எ - து. சு - ம். எ - னின். இவ்வான்மாக்களிடத்துத் தமது முதலுபகார முணர்த்துத னுதலிற்று எனவரும்.

மேல் அமைச்சரசேய்ப்பநின் றஞ்சவத்தையெய்து மெனப்பட்ட ஆன்மாக்கள் அங்ஙனம் இருவகையைந்தவத்தையு மெய்துங்கால் அமைச்சரசேய்ப்பநிற்பினும் அவ்வுயிர் கண்மாட்டு அவை நிகழ்தல் அவற்றிற்குமுதலாகிய சிவசத்தி செய்யும் உபகாரத்தை யின்றியமையாதென்ப துணர்த்து முகத்தானே மேலையோத்துள் இரண்டாம்பாதத்திற்கூறிய

துணைக்காரண முதற்காரணங்களி திலக்கணமுணர்த்துதல் இலக்கணவோத்தின் இரண்டாம்பாதமாகிய இவ்வைந்தாஞ் சூத்திரத்தின் கருத்தென்க.

எனவே, அமைச்சர சேய்ப்பரின் றஞ்சவத் தைத்து என உவமைகூறியதுபற்றித் தன்காரியஞ்செய்தற்கண் அமைச்சர் முதலிய வுறுப்புக்களோடுகூடிய அரசனேயமையும்; அது போல, ஆன்மாத் தத்துவங்களோடுகூடிநின்று ஐந்தவத்தை யெய்தி வினைப்பயனுகர்தற்கண் இவ்வான்மாவுந் தத்துவங் களுமே அமையுமாகலின், உலகத்தைத் தோற்றி நிறுத்தி ஒடுக்குதன் மாத்திரைக்கேயன்றி, ஈண்டைக்கு முதல்வன் வேண்டாவென் றாசங்கைநிகழுமன்றே: அதனைநீக்கித் தத்து வங்கள் சடமாகலானும், ஆன்மாத் தனக்கென அறிவிலாமை யானும், தத்துவங்களோடுகூடியவழியுந் [1]"தத்துவவன்ன ரூபி"யே யாகலானும், அமைச்சரசேய்ப என்றது முற்று வமை யன்மையானும் அவை ஐந்தவத்தைப்பட்டு வினைப்பய னுகர்தற்கண்ணும் முதல்வனுபகாரம் ஒருதலையான் வேண் டப்படுமென ஆண்டைக்குரிய திரோதானசத்தி னியல் புணர்த்துதலின், அஃதாசங்கைபற்றியவியையெனவும், மேற் சகசமலத்துணராது என்றதனானே கேவலாவத்தையினியல்பு விளக்கி, ஈண்டுச் சகலாவத்தையினியல்பு விளக்குதலின், அது முறைமைபற்றியவியையெனவும், அடுக்கநின்ற ஆன் மாவினிலக்கணம் முதற்பாதத்திற்கூறி, அதன்மேனின்ற துணைக்காரண முதற்காரணங்களதிலக்கணம் ஈண்டுக் கூறுத லின், அஃதவாய்நிலைபற்றிய வியையெனவுங் கண்டுகொள்க.

ஆசங்கைபற்றிய வியைபானே அதிகரணவியைபும், முறைமைபற்றியவியைபானே பாதவியைபும், அவாய்நிலைபற் றியவியைபானே ஓத்தியைபும் பெறப்படும்.

மாயையுங் கன்மமுந் திரோதானசத்திக்குக் கருவியாய் அதனு ளடங்குதலின், திரோதானசத்தியின திலக்கணங் கூறவே மாயைகன்மங்கள திலக்கணமுங் கூறியவாறுத லறிக.

---

[1]சிவப்பிரகாசம்—64.

அற்றாகலினன்றே அஞ்செழுத்தின்வைத்து நகாரமாகிய திரோதத்துள் ஒற்றுமைபற்றி மாயைகன்மங்களும் அடங்குமென்றெழிந்தெதென்பதூஉடம், அஃதுணர்ந்துகோடற்பொருட்டுத், [1]"திருவெழுத் தைந்தி லான்மாத் திரோதமா சருள்சிவஞ்சூழ் - தரகடு நின்றது" என்றோதிய புடைநூலாசிரியர் தாமே திருவருட்பயனில், [2]"இறைசத்தி பாச மெழின்மாயை யாவி-யுறநிற்கும்" என்புழியும் அவ்வாறோதாது, நகரத்துள் மாயைநிற்குமென் றோதியதூஉ மெனக.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு :—மேலைச்சூத்திரங்களின் அங்ஙனங் கூறிப்போந்த ஆன்மாவினுல் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்பன தத்தம்விடயங்களை இஃதின்னதென் றறிந்தும் அங்ஙனம் அறிவனவாகிய தம்மையும், தம்மையதிட்டித்துநின்று செலுத்தும் ஆன்மாவையும் அறியமாட்டா ; அக்கருவிகள்போல ஆன்மாக்களுந் தம்முணர்விற்கு முதலாகிய சிற்சத்தியானே மேற்கூறப்பட்ட இருவகையஞ்சவத்தைதயினின்று விளைப்பயன்களை அறிந்து நுகரும் ; அங்ஙனம் அறிவனவாகிய தம்மையும், தம்மையதிட்டித்துநின்று செலுத்துந் திருவருளையும் அறியமாட்டா. இவ்வான்மாக்கள் அங்ஙனஞ் சிவசத்தியான் அதிட்டிக்கப்பட்டு நின்றறிதல் காந்தத்தின் சன்னிதிமாத்திரையின் வலித்துக் கொள்ளப்படும் இரும்புபோலக் காணத்தானன்றிச் சங்கற்பத்தானதிட்டிக்கும் முதல்வன் சன்னிதிமாத்திரையினும் ; ஆகலான் அதுபற்றி முதல்வன் விகாரியாதலில்லை யென்றவாறு.

ஆகலான் அதுபற்றி முதல்வன் விகாரியாதலில்லையென்பது குறிப்பெச்சம்.

செவி என்பது சொல்லெச்சத்தால் வருவிக்கப்பட்டது.

மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்றது உபலக்கணமாகலின், ஏனைக் கருவிகளுங் கொள்ளப்படும். அற்றாகலி

[1]சிவப்பிரகாசம்—91. [2]திருவருட்பயன்—82.

னன்றே, [1]"பொறிபுலன் கரணமெல்லாம்புருடனு லறிந்து" என்றார் வழிநூலாசிரியரும்.

விடயங்களையறிதற்கண் முதல்வன் உடனின்றுசெலுத்துவனாயின் விடயங்களோடொப்ப முதல்வனையும் அறிதல் வேண்டுமென்னும் ஆசங்கையை நீக்குதற்கு அளந்தறிந்து என்றொழியாது அறியாது என்றார்.

ஆங்கவை - ஒருசொல். தம்முணர்வின்றமி என்றது தமதுமுதலென்னும் பொருள்படவந்த ஆறும்வேற்றுமைத் தொகை. தமியருள் என்பது தமியாகிய முதல்வனதருளென ஆண்டைக்குரிய திரோதானசத்தியையுணர்த்திநின்றது.

அருளால் என விரித்து அளந்தறிந்தறியா என உவமைக் கோதிய வினையைப் பொருளினுங்கூட்டி யுரைக்க. இஃது எடுத்துக்காட்டுவமை.

இதனுள், விளம்பிய வுள்ளத்து மெய்வாய் கண்மூக் களந்தறிந்தறியா என்றது ஓரதிகரணம்; தாந்தமுணர்வின் றமியருள் என்றது ஓரதிகரணம்; ஆக இரண்டதிகரணத்தது இச்சூத்திரமென் றுணர்க.

முதலதிகரணம்

அவற்றுள், ஆன்மாத் தாமரையிலையி னீர்போற் பற்றற்றுநிற்ப ஆன்மாவின் சன்னிதியிற் புத்திதத்துவமே ஐம்பொறி வழியான் விடயங்களை அறியுமாகலான் அவ்வாறன்றிக் கருவிகளோடுகூடி ஆன்மாவே அவத்தைப்படுமென மேற்கூறியது சாலாதென்னுஞ் சாங்கியர்மதத்தை மறுத்து, முன்னர்க் கூறப்படும் பொருட்குப் பொறிமுதலாயினவும் இன்றியமையாவாதலைச் சாதித்தற் கெழுந்தது முதலதிகரணம் :—

ஈண்டு ஐயுணர்வுகள் ஆன்மாவா லுணருமென்றது

எனவரும்.

---

[1] சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உ௱க.

உணர்விற்கேதுவாகிய பொறிகளை உணர்வு என்றுப சரித்தார்.

அஃதெங்ஙனமெனின், மேற்கோளைச் சாதித்தற் கெழுந்த ஏது :—

அவற்றின் ஆன்மா ஒற்றித்துக்காணினல்லது அவை ஒன்றையும் விடயியாவாகலான். எனவரும்.

ஆன் - உடனிகழ்ச்சிப் பொருட்கண் வந்தது ; [1]"தூங்கு கையா னோங்கு நடைய" என்புழிப்போல. உம்மை சிறப்பு. அல்லது விடயியா என எதிர்மறைமுகத்தாற்கூறினார் இன்றியமையாமை யுணர்த்துதற்கு.

அற்றேல், ஆன்மா அவற்றினொற்றித்துநின்று செலுத்துதலும், அவை விடயித்தல் ஆன்மாவை யின்றியமையாமையும் எற்றாற் பெறுதுமென்னும் ஆசங்கையைநீக்கி ஏதுவை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம்:—

ஐம்பொறியை யாண்டங் கரசா யுளநிற்ப
ஐம்பொறிக ளுள்ள மறியாவா—லைம்பொறியிற்
காணாதேற் காணாது காணுமுளங் காணாதேற்
காணகண் கேளா செவி எனவரும்.

ஐம்பொறிகள் ஆன்மாவையறியாவென்பது இருவர் மதத்தினு மொக்கும். ஆன்மாவின் சன்னிதிமாத்திரையின் அவை அறிவனவாயிற் சன்னிதிமாத்திரையின் அறிந்து வருகின்றனமென ஆன்மாவையும் அறிதல்வேண்டும். இங்ஙனம் அறியமாட்டாமை பிறிதொன்றாற் பெறப்படாமையின் அருத்தாபத்தியானே அவை ஆன்மாவான் ஒற்றித்துநின்று செலுத்தி ஆளப்பட்டுத் தமக்குரிய விடயங்களை அறியுமென்பது பெறப்படுமென்பார் அரசாய் ஐம்பொறியை யாண்டங்குளம் நிற்ப ஐம்பொறிகள் உள்ளம் அறியாவாம் என்றார்.

---

[1] புறநானூறு—௨௨.

ஐம்பொறியிற்—காணுதேற் காணுது காணுமுளங் காணு தேற்—காணுகண் கேளா செவி என்றது இன்றியமையாமை கூறியவாறு.

ஆன்மா ஐம்பொறியினீங்கிச் சொப்பனத்தானத்தி னெய்தியவழி அன்னவாதல் அறிக. ஐம்பொறியுணர்தல் ஆன்மாவையின்றியமையாமை கூறுவார், ஆன்மாவுணர்தல் ஐம்பொறிகளையின்றியமையாமையும் உடன் கூறினுர்.

ஐம்பொறி என்றதும், காணுகண் கேளா செவி என்றதும் உபலக்கணமாகலின், ஏனைக் கருவிகளும் கொள்ளப் படும்.

நிற்ப என்பது மழைபெய்யக் குளநிறைந்த தென்முற் போலக் காரண காரியப்பொருட்டாய் நின்றது.

இங்ஙனமுறையாக்கால் இஃது ஏதுவின்பொருளை வலி யுறுக்கும் உதாரணமாதற் கேலாமையறிக.

இரண்டாமதிகரணம்

மேலையதிகரணத்திற் சாங்கியர் முதலாயினுரை மறுத் துக் கருவிகளின் தொழிற்பாடு ஆன்மாவின் இச்சாஞானக் கிரியைகளை யின்றியமையாமை சாதித்தவழி, அதனை உவமை யாகவைத்து, அவையுந் தமதுமுதலுபகார மின்றியமையாமை சாதித்து, ஈசுரவவிகாரவாதிமுதலியோரை மறுத்தற் கெழுந் தது இரண்டாமதிகரணம் :—

இனி இதுவுந் தமது முதலாலே யுணருமென்றது
எனவரும்.

இது என்றது சாதியொருமை. உம்மை சிறப்பு ; இறந் ததுதழீஇயதுமாம். இதுவுந் தமது முதலாலே யுணரும் என்பது யான் எம்மூர்புகுவன் ; நீ நும்மூர்புகுவை ; என் புழிப்போல வேறுமுடிபுகோடலிற் பால்வழுவாகாமையறிக.

அற்றேல், இம்முறைபற்றி முதல்வனுபகாரமும் மே லொன்றனை அவாய் நிற்குமெனப்பட்டு அநவத்தையாமா

லென்னும் ஆசங்கையை நீக்குதற்குத் தமதுமுதல் என்று உடம்பொடு புணர்த்தோதினர். தம்முணர்வின்றமி என்றதும் அது.

எனவே, இம்முறை தமக்கொரு முதலுடையவற்றிற்கே யன்றி அஃதில்லதற் கின்மையின், அநவத்தையாமாறில்லை யென் றுணர்த்தியவாறாயிற்று.

தத்துவங்களும் ஆன்மாக்களுந் தமக்கொரு முதலுடையவென்பதூஉம், முதல்வனுக்கு அஃதின்மையும் மேற்கூறிப்போந்த சூத்திரங்களாற் பெறப்பட்டனவென்பது கருத்து.

அற்றாயினும், ஐம்பொறிகள் சடமாகலான் ஆன்மா ஒற்றித்துக்காணினல்லது அவை ஒன்றையும் விடயியா என்ற தொக்கும்; அவ்வாறின்றி ஆன்மாச் சேதனமாகலான் விளக்கோடுகூடிய கண்போலப் பொறிகளோடுகூடிய துணையானே உடனின்றுணர்த்துவோனை வேண்டாது விடயங்களை அறிந்து நுகருமென்றற் கிழுக்கின்மையின், இதுவுந் தமது முதலாலேயுணரும் எனக் கருவிகளோடொப்பவைத் தோதுதல் சாலாதென்னும் ஆசங்கையைநீக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தற் கெழுந்த தது:—

இவ்வான்மாத் தன்னாலேயுணரு மிந்திரியங்களைப் போலத் தானுந் தன்னையுணராது நிற்றலான் எனவரும்.

சடமுஞ் சேதனமுமாகிய வேறுபாடுபற்றித் தம்முளொவ்வாவாயினும், தம்மையுந் தமது முதலையும் அறியமாட்டாமைக்கண் ஐம்பொறியும் ஆன்மாவுந் தம்முளொக்குமாகலின், அதுபற்றியே சாங்கியமதத்தை மறுத்து ஆன்மா ஒற்றித்துக்காணினல்லது அவை ஒன்றையும் விடயியா என்பது வலியுறுத்தப்பட்டதாகலான் அவ்வாற்றான் இதுவுந் தமது முதலாலே யுணரும் என மேற்கொண்டது சாலுமென்பது கருத்து.

தன்னை என்பதனை இரட்டுறமொழிந்து, தன்னையுந் தமதுமுதலையுமென் றுரைத்துக்கொள்க.

அற்றேல், அங்ஙனந் தன்னாலுணரு மிந்திரியங்களை ஆன்மாவுக் குவமை கூறின் அவ்விந்திரியங்கட்குவரும் பயன் அவற்றினன் ஒற்றித்துக்காணும் ஆன்மாவுக்காயவாறுபோல ஆன்மாவுக்குவரும் இன்பத்துன்பப் பயனும் ஆன்மாவா லொற்றித்துக்காணும் முதல்வனுக் காதல்வேண்டு மெனப் பட்டு வழுவாமாகலான் அஃதேதுவாதல் செல்லாதுபோலு மென்னு மாசங்கையை நீக்கி ஏதுவை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம் :—

மன்னுசிவன் சன்னிதியின் மற்றுலகஞ் சேட்டித்த
தென்னு மறையி னியன்மறந்தாய்—சொன்னசிவன்
கண்ணா வுளம்வினையாற் கண்டறிந்து நிற்குங்காண்
எண்ணான் சிவனசத்தை யின்று எனவரும்.

ஈண்டுக்காட்டிய அநுமானவளவையேயன்றி "முதல் வன்சன்னிதியில் உயிர் சேட்டிக்கும்" என்னும் ஆகமவள வையும் உண்மையின், அதனை மறந்து, முதல்வனலன்றியும் உயிர்கள் தாமேயுணருமென முரணிக்கூறுதல் சாலாதென் பார், மன்னுசிவன் சன்னிதியின் உயிர் சேட்டித்த தென்னும் மறையி னியன்மறந்தாய் என்றும், ஈண்டுச் சன்னிதி என் றது சிவசத்தி அவ்வக்காரியங்களில் உன்முகமாதலாகிய சங்கற்பமேயன்றி அவிகாரவாதிகள் கூறும் அபிமுகமாத் திரை யன்றென்பார், சொன்னசிவன் கண்ணா என்றும், ஐம் பொறிபோலன்றி அறிதற்பயன் ஆன்மாவுக்கேயாதற்கேதுக் காட்டுவார், உளம் வினையாற் கண்டறிந்து நிற்குங்காண் என் றும், எண்ணான் சிவனசத்தை யின்று என்றுங் கூறினார்.

இயலும் என்னும் எச்சவும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது. மறந்தாய் என்பது விளியுருபேற்ற பெயர். கண்ணா என்றது காட்டாக என்றவாறு. காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே என்று சன்னிதியை யெடுத்துக்கூறியது ஒருபுடையொத்தல் பற்றியே பிறிதன்றென்பது கருத்து. கண்டறிதல் - ஒரு பொருட் பன்மொழி. எண்ணல்-ஈண்டநுபவித்தன்மேற்று.

இன்று ஆகலாற் சிவன் அசத்தை எண்ணான் எனக் கூட்டி யுரைக்க. இன்றுதல் - சத்தெதிர் யாவையுஞ் சூனியமாதல்.

இதனுட் சிவன் என்பது முன்னையது பேரின்பத்துக் குக் காரணனென்னும் பொருட்டாய்த் தனதுசன்னிதிக்கண் உலகத்தைச் சேட்டிப்பித்தற்குரிய இயைபுணரநின்றது. நடு வணது முற்றுணர்வினனென்னும் பொருட்டாய்க் காட்டா தற்குரிய இயைபுகுறித்துநின்றது. ஈற்றது தூயதன்மைய னென்னும் பொருட்டாய் அசத்தை எண்ணாமைக்குரிய இயைபு குறித்து நின்றது. ஆதலாற் கூறியதுகூறலன்மை யுணர்க. அஃது இம்முப்பொருளுடைத்தென்பது சோம சம்புபத்ததிவியாக்கியான முதலியவற்றுட் காண்க. சிவதத் துவவிவேகத்துள் மூவகைப்படுத்தோதிய பொருளும் இவை யேயாமாறு கண்டுகொள்க. இக்கருத்தேபற்றி, [1]"மாயை மருவிடான் சிவன வன்க - ணுறைதரா தசேத னத்தால்" என்றார் வழிநூலாசிரியரும். [2]"உன்னுதரத் தேகிடந்த கீட முறுவதெல்லா - முன்னுடைய தென்னுய்நீ யுற்றனையோ— மன்னுயிர்க - ளவ்வகையே காணிங் கழிவதுவு மாவதுவுஞ் - செவ்வகையே நின்றசிவன் பால்" என்றதூஉம் இவ்வியல்பு நோக்கி.

அற்றேல், ஆன்மா அங்ஙனங் கண்டறியுங்கால் முதல்வ னின் வேறாய் நின்றறியுமோ? ஒன்றாய்நின்றறியுமோ? என் னும் ஆசங்கையைநீக்கி, அவ்விருவகையுமன்றிநின் றறியு மாறு உவமையின்வைத் துணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம் :—

வெய்யோ னொளியி லொடுங்கி விளங்காது
வெய்யோனை யாகாத மீன்போல—மெய்யவனிற்
கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனைக்
கண்டடாய் மன்னுதலைக் காண் எனவரும்.

வெய்யோ னொளியி லொடுங்கி விளங்காது வெய்யோனை யாகாத மீன் என்றது ஆன்மா முதல்வனின் வேறாய் விளங்கு

[1]சிவஞானசித்தி—உ௩௬. [2]திருக்களிற்றுப்படியார்—அஎ.

தலு மின்றி அவனு மொழிதலு மின்றி உடனு யடங்கிநின் றுணர்தற் குவமையாகலான், உவமையடைமையைப் பொருளி னும், பொருளடைமை உவமையினுங் கூட்டிப் பொரு ளுரைக்க.

ஐ - சாரியை. அறியுமைம்புலன் என்புழிப் பெயரெச் சஞ் செயப்படு பொருள்கொண்டது.

நாண்மீன் முதலியவற்றி னொளியெல்லாம் ஞாயிற்றுனுய வொளியே யென்பது வேதநூற்றுணிபென் றுணர்க.

எழுவாய் மேலைவெண்பாவினின்றும் வருவித்துரைக்க.

அற்றேல், ஈண்டுக் கூறியவாற்றுன் விடயநுகர்ச்சிக்கண் ஆன்மாக்கள் தாமேயுணரமாட்டா, முதல்வன்றிருவரு ளுணர்த்தவுணரு மென்ற தொக்கும்; முதல்வனுணர்த்தும் வழி எல்லாவுயிர்கட்கும் எக்காலத்தும் ஒப்ப அறிவுநிகழக் காணுமையின், ஆன்மாக்கடோறும் அங்ஙனம் பலவேறு வகைப்பட உணர்வுநிகழ்தல் உணர்த்துதல்வேறுபாட்டானுய தெனல்வேண்டும்; வேண்டவே, நிருவிகாரியென்னுஞ் சுருதி களோடு முரணி முதல்வன் விகாரியாவான் செல்லும்; விகார மாவது செயற்கைக்குணத்தோடு சமவேதித்தல், செயற்கை யாவது யாதானுமொரு காரணம்பற்றி முன்னின்றநிலையின் வேறுபடுதலேயாமாகலின். இனி, முதல்வன் நிருவிகாரி யென்னுஞ் சுருதியும், முதல்வன்சன்னிதியின் உயிர்கள்சேட் டிக்கு மென்னுஞ் சுருதியுந் தம்முண் முரணுமைப்பொருட்டு ஞாயிற்றின்சன்னிதியிற் றுமரைப்பூ ஒன்று மொக்குளாத லும், ஒன்று அலர்தலும், ஒன்று கூம்புதலும், ஒன்றுவாடு தலுமாகிய பலவேறுதொழில் நிகழவும் அவ்வவற்றிற்குரிய தொழில்வேறுபாடு தன்கணன்றி ஞாயிறு நின்றுங்குநிற்றல் கண்டாம்; அதுபோல முதல்வனும் விகாரமின்றி நின்றுங்கு நிற்ப அவன் சன்னிதிமாத்திரையின் ஆன்மாக்கடோறுந் தத் தங் கன்மத்துக்கேற்ப உணர்வு பலவேறுவகைப்பட்டு நிகழ்த லையுமெனை விடுப்பின் ஞாயிற்றி னிச்சை வயத்தானன்றி அபிமுகமாத்திரையின் அப்பூக்கள் அங்ஙன மாமாறுபோல உயிர்கண்மாட்டு அங்ஙனம் அறிவுநிகழ்தலும் முதல்வனிச்சை வயத்தானன்றி அவன் அபிமுகமாத்திரையான் நிகழுமெனப்

பட்டு முதல்வனிச்சா ஞானக்கிரியை வயத்தானே உயிர்களுக்கு இச்சாஞானக்கிரியை நிகழுமென்னும் நமது சித்தாந்தத்தோடும், சிவசத்தி அவ்வக்காரியங்களில் உன்முகமாதலாகிய சங்கற்பமே ஈண்டுச் சன்னிதியெனப்படுமென மேலுரைத்த வுரையோடும் முரணி ஈசுரவவிகாரவாதிமதமாய் முடிதலின், இது தேனுக்கஞ்சிப் பாந்தள்வாயின் வீழ்ந்தாலொக்கு மாகலின், அது பொருந்தாமையான் முதல்வன் உணர்த்தும்வழி விகாரியாவான் செல்லுமாலென்னும் ஆசங்கையை, மேல் ஆணை எனக் கூறிப்போந்த தாதான்மிய சத்தியினியல்பு கூறுமுகத்தான் நீக்கி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம்:—

அருளுண்டா மீசற் கதுசத்தி யன்றே
அருளு மவனன்றி யில்லை—யருளின்
றவனன்றே யில்லை யருட்கண்ணூர் கண்ணுக்
கிரவிபோ னிற்குமர னேய்ந்து எனவரும்.

எனவே, அவ்வா றியைந்து தன்வயத்தனாய்நிற்கும் முதல்வன் விகாரமின்றியே தனது சத்திசங்கற்ப மாத்திரையான் அனைத்துஞ் செய்வனென்க.

அவ்வாறியைந்து தன்வயத்தனாய்நிற்கும் முதல்வன் விகாரமின்றியே தனது சத்திசங்கற்பமாத்திரையான் அனைத்துஞ்செய்வன் என்பது குறிப்பெச்சம்.

அருளாவது உயிர்கட்குப் பசுத்துவத்தை நீக்கிச் சிவத்துவமளித்தற்கண் ணுளதாகிய இரக்கம்.

அன்றே அருளுண்டாம் எனக் கூட்டுக. உம்மை எதிரது தழீஇயது. இன்றியென்னும் வினையெச்சக்குறிப்பு இன்று எனத் திரிந்தது. அன்றே - அசை.

இவ்வியல்பு சித்தாந்தநெறி உணர்ந்தார்க்கன்றி விளங்காதென்பார், அருட்கண்ணூர் கண்ணுக் கிரவிபோ னிற்குமர னேய்ந்து என்றார்.

சத்திய துண்மையும், அதனியல்பும் நீக்கமின்றி நிற்கும் என்னும் அதிகரணத்தின் விரித்துரைத்தமையின் ஆண்டுக் காண்க.

ஆறாஞ் சூத்திரம்

இனி, ஆசிரியர் ஆறாஞ்சூத்திரத்திற்கு வார்த்திகப் பொழிப்புரைப்பான் புகுந்து சூத்திரத்தை மொழிபெயர்த் தருளிச்செய்கின்றார் :—

உணருரு வசத்தெனி னுணரா தின்மையின்
இருதிற னல்லது சிவசத் தாமென
இரண்டு வகையி னிசைக்குமன் னுலகே எனவரும்.

இங்ஙனம் பாடத்தை மொழிபெயர்த்துக்கொண்டு, என்பது சூத்திரமெனக் காட்டி, இனி, அதன்கருத்துரைக்கின்றார் :—

எ - து. சூ - ம். எ - னின். சத்தும் அசத்தும் வரை செய்துணர்த்துத னுதலிற்று எனவரும்.

மேலைச்சூத்திரத்தின் ஐம்பொறிகள் ஆன்மாவால் அளந்தறிந் தறியாதவாறுபோலத் தாந்தமுணர்வின்றமியருளான் அளந்தறிந்தும் அங்ஙனம் அறிவிக்கும் முதல்வனையுந் தம்மையும் அறியமாட்டாவென்பதுபற்றி, அற்றேல், முதல்வன் எவ்வாற்றானும் அறியப்படாதபொருளோவென்று ஆசங்கை நிகழ்ந்தவழி, அதனைநீக்கி, இலக்கணவோத்துட் கூறுதற்கெஞ்சிநின்ற பதிப்பொருளதிலக்கணம் பாரிசேடவளவையானுணர்த்துமுகத்தானே, மேற்பொதுவியல்பாற் கூறிப்போந்த ஆன்மாவிற்குச் சிறப்பியல்பு பாரிசேடவளவையான் வருஞ்சூத்திரத்தின் விளக்குதற்பொருட்டு அவ்வான்மாவின் வேறாகிய சத்தினையும் அசத்தினையும் இலக்கணத்தாற் றம்முள் மயங்காதவாறு வரைந்துவைத்துணர்த்தி, உண்மையதிகாரத்திற்குத் தோற்றுவாய் செய்தல் இவ்வோத்தின் மூன்றாம் பாதமாகிய ஆறாஞ்சூத்திரத்தின் கருத்தென்க.

ஆசங்கைபற்றியவியைபான் அதிகாரவியைபுபெறப் பட்டது. மேலைச் சூத்திரங்களிற் கேவலசகலங்களினியல்பு

முறையே விளக்கி, ஈண்டுச் சுத்தத்தினியல்புவிளக்குதல் முறைமைபற்றியவியைபாகலான் அதனானே பாதவியைபு பெறப்பட்டது. பிரமாணவோத்துட் கூறிய பொருள்களுள் ஏனைப்பொருள்களுக் கிலக்கணங்கூறி எஞ்சிநின்ற பதிப் பொருளுக் கிலக்கணங்கூறுதல் அவாய்நிலைபற்றியவியைபாக லான் அதனானே ஒத்தியைபு பெறப்பட்டது.

பதிப்பொருளுக்குப் பொதுவியல்பு மேற் பெறப்பட் டமையின், ஈண்டுக்கூறு மிலக்கணஞ் சிறப்பியல்பெனக் கொள்க. அற்றாகலினன்றே இதனைமுதற்கட் கூறாது உண்மை யதிகாரத்தைச் சாரவைத்து இறுதிக்கட் கூறியதூஉ மென்க.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப் பொழிப்பு:—தம்முணர் வின்றமியாகிய முதற்பொருள் அளவைகளான் அறியப்படு மியல்பிற்றெனின், அங்ஙனம் அறியப்படும் பிரபஞ்சம்போல அழிபொருளாகிய அசத்தாம்; எவ்வாற்றானும் அறியப்படாத வியல்பிற்றெனின், அங்ஙனம் அறியப்படாத முயற்கோடு ஆமைமயிர்க் கம்பலம்போலச் சூனியமாம்; ஆகலான், இவ் விரண்டுகூறுபாடுமன்றி ஒருவாற்றான் அறியப்படாமையும், ஒருவாற்றான் அறியப்படுதலும் என்னும் இரண்டு வகை யானுஞ் சிவமாகிய சத்தாயுள்ளதெனக் கூறுவர் மெய்யுணர்வி னிலைபெற்றுயர்ந்தோர் என்றவாறு.

உணரூரு எனின் அசத்து என மாறுக. எனின் என்பதனை உணராது என்பதனோடுங் கூட்டி உரைக்க. இன்மையின் - இல்லையாகலானென்க. முற்றும்மைகள் தொக்கன. அல்லது என்பது வினையெச்சக்குறிப்புமுற்று. அன்றி ஆம் எனக்கூட் டுக. ஒருவாற்றான் அறியப்படாமை பாசஞான பசுஞானங்க ளான் அறியப்படாமை. ஒருவாற்றான் அறியப்படுதல் சிவ ஞான மொன்றானே அறியப்படுதல்.

இரண்டுவகையிற் சிவசத்தாமென இசைக்கும் எனக் கொண்டு கூட்டுக.

பாசஞான பசுஞானங்களா னறியப்படாமையிற் சிவ மாதலும், பதிஞானத்தா னறியப்படுதலிற் சத்தாதலும் பெற்றாமென்பார், இரண்டுவகையிற் சிவசத்தாம் என்றார். சிவ

சத்து என்னும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை வடநூன் முடிபு. சடமாகிய சத்தின் நீக்குதற்குச் சிவசத்தென்றார். சிவசத்து என்பது சித்துச்சத்தென்னும் பொருட்டு. உலகு என்றது உயர்ந்தோரை. எழுவாய் மேலைச்சூத்திரத்தினின்றும் வருவித்துரைக்கப்பட்டது.

இருதிறனுமன்றி இரண்டுவகையானுஞ் சித்துமாய்ச் சத்துமாய்நிற்றல் முதல்வனுக்குச் சிறப்பியல்பென்பது போந்தவாறு கண்டுகொள்க. இன்னும் முதல்வனுக்குரிய ஏனைச் சிறப்பியல்புக் குணங்களெல்லாம் இவ்விரண்டனுள் அடங்கும்; அதனை அறிந்தடக்கிக்கொள்க.

அற்றேல், [1]"நின்னைக் காணு மாந்தர் - தம்மையுங் காணாத் தன்மையோரே" எனவும், [2]"தன்னாலே தனைய றிந்தாற் - றன்னையுந் தானே காணுந் தானது வாகி நின்றே" எனவும், [3]"மாயைமா மாயை மாயா வருமிரு வினையின் வாய்மை - யாயவா றுயிரின் மேவு மருளொளி லொளியாய் நிற்கும்" எனவும், [4]"உன்னரிய திருவருளை யொழியமல முளதென் றுணர்வரிதா மதனுண்மை தெரிவரிதா முனக்கே" எனவும், [5]"சுடரா விருடேடச் சொல்லார்க ளேந்தாய் - சுடரா விருடேடச் சொன்னாய்" எனவும் ஓதியவாற்றான் ஏனைப் பசுபாசங்களுஞ் சிவஞானத்தானன்றி அறியப்படா வென்பது போதருதலின், அவையும் அவ்விரண்டுவகையும் உடைமையாற் சிவசத்தாவான் செல்லும் பிறவெனின்,— செல்லா; என்னை? அவை சிறப்பு வகையா னறியப்படுதல் சிவஞானமொன்றானேயன்றி ஆகாதாயினும் பொதுவகை யானே ஏனைஞானங்கட்கு விடயமாதலுண்மையின், ஒருவாற்றான் உணருருவாதற்கு இழுக்கின்மையான் என்க.

அதனை தங்ஙனமெனிற்காட்டுதும் :—[6]" ஆன்மா வினுண்மை யுணர்ந்தவர் தமையு ணர்ந்தோர் - தருமிது பசுஞா னம்

[1] திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை—கரு.
[2] சிவப்பிரகாசம்—72. [3] ஷை—70. [4] ஷை—36.
[5] சதமணிக்கோவை—சுஉ. [6] சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௧௩௨.

பின் சிவஞானந் தனக்கு மேலாம்'' எனவும், [1]"காதலினு ஞன்பிரம மென்னு ஞானங் கருதுபசு ஞானம்'' எனவும் ஓதுதலின், பசுஞானத்தானே உண்மைசுட்டும் உணர்விற்கும் நான்பிரமமென்னும் உணர்விற்கும் ஆன்மா விடயமாதல் பெற்றாம். [2]"வருந்தீப மெனத்தெ ரிந்தாங்-கொருவி'' எனவும், [1]" இவைகீழ் நாடலாலே'' எனவும் ஓதுதலின், ஒருவுதலுங் கீழ்நாடுதலுமாகிய அப்பசுஞானத்திற்குப் பாசம் விடயமாதல் பெற்றாம். இனி, இதனை யான் அறிந்தேன் அறிகின்றிலேன் என்புழி, இது என்னுஞ் சுட்டுணர்விற்கு விடயம் புறத்தே தோன்றுங் குடமும், யான் என்னும் உணர்விற்கு விடயம் அந்தக்கரணங்களை அதிட்டிக்கும் ஆன்மாவும், அறிந்தேனென்னும் உணர்விற்கு விடயம் அவ்வான்மபோதமும், அறிகின்றிலே னென்னும் உணர்விற்கு விடயம் அறியாமையுமேயன்றி வேறின்மையின், இங்ஙனம் உணருமுணர்வு எல்லார்க்கும் ஒப்பநிகழ்கின்றமையிற் பசுபாசங்கள் பாசஞானத்திற்கு விடயமாதல் கண்கூடாகப் பெறப்பட்டது. மெய்யுணர்வில்லாதார் உடம்பு முதலியவற்றை யானென மயக்கத்தான் மதிப்பினும், இதனையானறிந்தேன் என்புழி, யானென்னும் உணர்விற்கு விடயம் ஆன்மாவே என்பது, *அநுபவந் தன்மாட்டு நிகழ்தல்பற்றி உணர்ந்து கொள்க. இருளின்கட் கயிற்றை அரவென மதித்து இது கிடக்கின்றதெனக் கூறினும் ஆண்டு இது என்னும் உணர் விற்கு விடயமாய்க் கிடந்தது கயிறேயன்றி அரவன்மையான் யாண்டும் அவ்வாறே கண்டுகொள்க.

அற்றேல், சிவனுண்டு, சிவனில்லை எனவும் மெய்யுணர் வில்லாதார் வழங்கக் காண்டலின், சிவனும் பொதுவகையான் அவ்வாறே பாசஞானத்திற்கு விடயமாம்போலுமெனின்,— அற்றன்று ; என்னை? குடமுண்டு குடமில்லை என்றவழிக் குடம் புத்திவிருத்தியிற் பரிணமித்துத்தோன்றி ஆன்மாவின் கண்வந்து அநுபவமாமாறுபோல, உலகத்துள்ளார் சிவனுண்டு சிவனில்லை என்றவழிச் சிவப்பொருள் அவ்வாறு

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உகூரு. [2]ஷை—கக௨.

பா - ம்—*அநுபவமதன்மாட்டு.

பொதுவகையானுயினும் அநுபவத்தானுணர வாராமையின், இன்னோரன்னவாய் உணர்ந்துரைப்பனவெல்லாம் பேதைப் பருவத்துப்பெண் காமநூற்பொருளை உணர்ந்துரைக்குமாறு போல வாசகஞானமாத்திரையேயன்றி அநுபவஞானமல்ல வாகலானென்க. அநுபவஞானத்திற்கு விடயமாவதே ஈண்டு உணருரு என்றெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதென் றுணர்க.

அற்றேல், ஈண்டுக் கூறியவாற்றானே பசுபாசங்கள் சிறப்புவகையான் உணருருவல்லவாயினும் பொதுவகையான் உணருருவாமாகலின், முதல்வன்போற் சிவசத்தாவான் செல்லா என்பது பெற்றாம். அங்ஙன மாயினும், உணருரு வெல்லாம் அசத்தென்றலின், அவையும் அசத்தாவான் செல் லும் ; செல்லவே, முப்பொருளுஞ் "சத்து" என்னுஞ் சைவ சித்தாந்தத்தோடு முரணி அவசித்தாந்தமாமாலோவெனின்,- அறியாது கடாயினாய். சற்காரியவாதங்கூறுஞ் சைவசித்தாந் தத்திற் சத்தின்வேறாய் அசத்தென்பதொன்றின்மையின், பிரபஞ்சமுஞ் சத்தியப்பொருளேயாமென்பது மேலே காட் டப்பட்டது. அங்ஙனமாகவும், ஒருதன்மைத்தாய் நில்லாது காரியாவத்தையிற் றூலமாய் விளங்கி நின்ற பிரபஞ்சங் காரணாவத்தையிற் சூக்குமமாகிய சத்திவடிவாய் விளங்காது நிற்கும் வேறுபாடுடைமை மாத்திரையே பற்றியன்றே பிர பஞ்சம் அசத்தெனப்பட்டது. அவ்வாறே, காரணாவத்தை யின் விளங்காது சூக்குமமாய்நிற்குந் தத்தமியல்பினீங்கிக் காரியாவத்தையிற் றூலமாய் விளங்கி நிற்கும் வேறுபாடு மாத்திரையேபற்றிச் சத்தாகிய மாயை கன்மங்களையும், ஒளி முன் இருள்போலப் பெத்தகாலத்து மேற்பட்டுநின்ற தனது சத்தி முத்தி காலத்து மடங்கிச் சூனியம்போனிற்றன் மாத் திரையே பற்றிச் சத்தாகிய ஆணவமலத்தினையும் அசத்தென் றற் கிழுக்கென்னை யென்க. இக்கருத்தேபற்றியன்றே, [1]"பொய்யிருள் கடிந்தமெய்ச் சுடரே" எனவும், [2]"பொய்ம் மாயப் பெருங்கடலில்" எனவும் பிறண்டும் இவ்வாறோதிய தூஉ மென்க. இஃதறியாது, "பொய்யாவது மெய்க்கெதிர் மறை யாவதொன்று" என்னும் நையாயிகர் முதலியோர்

[1]திருவாசகம், கோயிற்றிருப்பதிகம்—௩. [2]அப்பர்—6. 27. 1.

மதம் அடாதென்பதூஉம் அபாவவாதத்தில் விரித்துக்காட்டி னும். ஆண்டுக்காண்க.

இனிச், சத்தாகிய ஆன்மாவும் அநாதியே தனக்குரிமை யில்லாத மலத்தின் மறைப்புண்டு தனது சத்தி மடங்கிச் சூனியம்போற் கிடத்தன்மாத்திரையேபற்றி அவ்வாறசத்தா தற்கும், முத்திகாலத்தின் மறைப்பு நீங்கிய வழித் தனது சத்தி விளங்கித் தனக்குரிய சிவானந்தத்தை அநுபவிக்கும் முதன்மையுடைத்தாய் மீள மலத்தின் மறைப்புண்ணுத லின்றி என்றும் ஒரு தன்மைத்தாதல்பற்றிச் சத்தாதற்கும் பொதுவாய் நிற்றலின், சதசத்தெனப்படும். [1]"அசத்தைச் சத்துட னின்று நீக்குந் தன்மையாற் சதசத் தாமே" என்ற தும் இப்பொருட்டு. இதனானே, சத்தாகிய ஆன்மாவை ஒருவாற்றான் அசத்தென்றலும், சத்தாகிய மல மாயை கன் மங்களை மேற்கூறியவாறுபற்றி அசத்தென்றலும் அமையு மாகலின், அவை அங்ஙனம் பொதுவகையான் உணருரு வாதல்பற்றிச் சித்தாந்தத்திற் கிழுக்கென்னை யென்றொழிக.

அநாதி முத்தனாகிய முதல்வன் ஏனையபோலத் தனது சத்திமடங்குதலின்றிப், பெத்தத்தும் முத்தியினும் ஒருதன் மையனேயாய் மேம்பட்டுநிற்றலின், ஆண்டு ஒருவாற்றானும் அசத்தென்றற்கு உரிமையின்மையின், எவ்வாற்றானுஞ் சத் தேயாதலும் எவ்வாற்றானுஞ் சித்தேயாதலும்முதல்வனுக்கே யுரிய இலக்கணமாதல் கண்டுகொள்க. ஆன்மாச் சித்தாயினும் [2]"அவனுக்கிவனு மசித்தாமே" என்றோதுதலின் முதல்வனை நோக்கச் சித்தாதலின்மையின், எவ்வாற்றானுஞ் சித்தாதலா கிய இலக்கணம் எவ்வாற்றானுஞ் சத்தாதலாகிய இலக்கணம் போல ஆன்மாக்கண்மாட்டுச் செல்லாமை கண்டுகொள்க. உண ருருவசத்து என்றவழி, மலம் மாயை முதலியனவும் உணருரு வாகலின், அவையும் அசத்தாவான் செல்லுமாலெனக் கடா யினார்க்கு இங்ஙனஞ் செவ்வனே இறுக்கமாட்டாதார் அபா வத்தினியல்பாவது நையாயிகர் முதலியோர் கூறியதே போலுமென மயங்கி முப்பொருளுஞ் சத்தென்னுஞ் சித்தாந்

[1]சிவப்பிரகாசம்—57. [2]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௩௨௦.

தத்தோடு முரணுமைப்பொருட்டு ஈண்டுச் 'சத்தசத்து' என்பன 'சித்தசித்து' என்னும்பொருள எனவும் 'சுத்தமசுத்தம்' என்னும்பொருள எனவும் இடர்ப்பட்டுத் தமக்கு வேண்டியவாறே உரைப்ப. மூலமல முதலியனபோலப் பிரபஞ்சமும் மெய்ப்பொருளேயாயினுங் காரியாவத்தையினின்ற தூலவடிவம் இத்துணைப்பொழுது நிற்குமென நம்மனோரால் அறியவாராது நீர்மேலெழுத்தும், கனவும், பேய்த்தேரும்போல நிலைபெறுவதுபோலத்தோன்றிக் காட்சிப்புலனாய் விரையக்கெட்டு மறைந்துபோதற் சிறப்புடைமைபற்றி அசத்தென்றும், அழிபொருளென்றும் மிக்கு வழங்கப்படுமென்க.

அஃதங்ஙனமாக; ஆசிரியர் வடமொழி ஆறுஞ்சூத்திரத்தோதியவாறே "உணருருவசித்து" எனச் சூத்திரஞ்செய்யாது உணருருவசத்து எனச் சூத்திரித்தது முதனூலோடு முரணும் பிறவெனின்,—முரணாது; அசத்தெனவே சடம் என்பதூந் தானேபோதருமென்னுங் கருத்தான் அவ்வாறு சூத்திரித்தாராகலானென்க. அக்கருத்துணர்ந்து கோடற்கன்றே, [1]"அறிபொருளசித்த சத்தாம்" எனக் கூட்டி உரைத்தார் வழிநூலாசிரியரும். அற்றேல், அம்முறைமைபற்றி அசித்தெனவே அசத்தென்பதூந் தானேபெறப்படுமென்றோவெனின்,—என்னும்; என்னை? அசித்தாகிய மலமாயைகன்மங்கள் நீர்மேலெழுத்து முதலியனபோல நிலைபெறுவதுபோலக் காட்சிப்புலனாய்த்தோன்றிச் சடிதியின்மறைந்துபோமசத்தாதலின்மையின், என்றும் ஒருதன்மையனாகிய முதல்வனை நோக்க அசத்தெனப்படுமாயினும் அங்ஙனந்தோன்றி மறைவதாகிய பிரபஞ்சத்தை நோக்கச் சத்தேயாமாகலிற் சிறப்புவகையான் உணருருவாகிய அசத்துப் பொதுவகையான் உணருருவாகிய சடத்தின் வியாப்பியமாவதன்றி வியாபகமாத லின்மையானென்றொழிக. ஈண்டு அசத்தென்றதற்குப் பக்கங் காரியப்பிரபஞ்சமாத்திரையே யென்பது வருஞ்சூத்திரத்திற் காட்டுதும்.

இதனுள், உணருருவசத்தெனி னுணரா தின்மையின் என்பது ஓரதிகரணம்; இருதிறனல்லது சிவசத்தாமென

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உ௬೦.

விரண்டுவகையி னிசைக்குமன்னுலகே என்பது ஓரதிகரணம்; ஆக இரண்டதிகரணத்தது இச்சூத்திர மென்றுணர்க.

முதலதிகரணம்

அவற்றுள், பிரபஞ்சம்போல முதல்வனும் அளவைகளான் அறியப்படும் பொருளேயாமென்னும் நையாயிகர் முதலியோர் மதத்தை மறுத்தற்கெழுந்தது முதலதிகரணம்:—

ஈண்டு அறிவி னறியப்பட்ட சுட்டு அசத்தென்றது
எனவரும்.

சுட்டப்படும்பொருளைச் சுட்டு என்றார், ஆகுபெயரான். சிவஞானத்தானறியப்படும்பொருளினீக்குதற்கு அறிவினல் என விசேடித்தார். ஈண்டு அறிவு என்றது உலகத்துள்ளாரறியும் அளவையறிவினை; சுட்டென்றதனற் சுட்டியறிவதுவேயாகலின். இஃதுணர்ந்தன்றே, [1]"அறிவினறிந்த யாவு மசத்தாத லறிதி" என்ற புடைநூலாசிரியர், "தொன்மை - யறிவுதா னென்றை முந்தி யதுவது வாகக் காணு - மறிவுகாணசத்து" எனமீளத் தெரித்துணர்த்தியது உ மென்க.

அற்றேல், இல்லை என்னும் உணர்விற்கு விடயமாய் அநுபலத்தியைப் பயப்பிப்பதுமாத்திரையன்றே அசத்தாவது; அவ்வாறன்றி, "இது குடம்" "இஃதாடை" என்றாற்போல உள்ளதென்னும் உணர்விற்குவிடயமாய் உபலத்தியைப் பயப்பிக்கும் பிரபஞ்சமும் அசத்தேயாயிற் சத்து அசத்து என்னும் பாகுபாடே பெறப்படாமையின், உணருருவாதன் மாத்திரையேபற்றி அறிபொருள் அசத்தென்றல் சாலாதென நையாயிகர் முதலியோர் மதம்பற்றி ஆசங்கை நிகழ்ந்தவழி, அதனை நீக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தற்கெழுந்த தது :—

---

[1]சிவப்பிரகாசம்—55.

அவைதாம் பிரகாசமாய் நின்றே அப்பிரகாசமாய் நிற்ற லான்　　　　எனவரும்.

இல்லை என்னும் உணர்விற்கு விடயமாய் அநுபலத்தி யைப் பயப்பித்தலன்றே அசத்தி னியல்பாவதெனின்,— நன்றுசொன்னாய்! அங்ஙனம் அநுபலத்தியைப் பயப்பிப்பது முன் உண்டென்னும் உணர்விற்கு விடயமாய் உபலத்தியைப் பயப்பிக்கும் இராசதகுண மிகுதிப்பாட்டி னின்ற பொருளே யன்றிப் பிறிதன்மையாற் பாவம்போல அபாவமும் பாவப் பொருளின்றன்மை எய்துதற்குக் காரணம் பொருட்பெற்றி யாகிய தாமதகுண மிகுதிப்பாடே என்பது பெறப்படுதலிற் பொருட்பெற்றியின் வேறாய் அபாவமென ஒன்றின்மையான் அறிவினால் அறியப்பட்ட சுட்டு அசத்தே என்றற்கு இழுக் கென்னையென்பதாம்.

ஈண்டுப் பிரகாசம் அப்பிரகாசம் என்பன உபலத்தி அநு பலத்தி என்னும் பொருளவாய் ஆகுபெயரான் அவை நிகழ் தற்கிடனாகிய பொருளை உணர்த்தி நின்றன.

அற்றேல், ஒருசாரன அங்ஙனமாயினும் அறியப்பட் டனவெல்லாம் அவ்வா றசத்தாமென்றல் பொருந்தாது; பிர மாணமின்மையின். அன்றியும், இவ்வேதுவேபற்றி அறியப் பட்டனவெல்லாம் அசத்தெனக்கொண்டு, பதிமுதற் பொருள் களினுஞ் செல்லாமைப்பொருட்டு நித்தப்பொருள்கள் அள வைகளான் அறியப்படாவெனக் கொள்ளின், [1]"அருளினு லாகமத்தே யறியலா மளவினாலுந் - தெருளலாம்" என்றற் றொடக்கத்துச் சுருதிகளோடு முரணி, இந்நூலின் மேற் கோளும் ஏதுவும் எடுத்துக்காட்டுமாகவைத்துப் பதிமுதலிய பொருள்களினியல்பு வழியளவையாற் சாதித்தற் கெழுந்த அதிகரணங்களும் பயனிலவாய் அஃது உமக்கே அவசித் தாந்தமாமாலோ வென்னும் ஆசங்கையைநீக்கி ஏதுவை வலி யுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம்:—

அசத்தறியாய் கேணீ யறிவறிந்த வெல்லாம்
அசத்தாகு மெய்கண்டா னாயின்—　　　　எனவரும்.

---

[1] சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—சு.

அறியாய் என்பது விளியுருபேற்ற பெயர். மெய்கண்டான் ஆயின் அறிவறிந்த எல்லாம் அசத்தாகும் என மாறுக.

அசத்தினியல்பை அறிந்தாயாயின் இவ்வாறு பிணங்குவாயல்லை என்பார், அசத்தறியாய் என்றும், [1]"எந்தை - தாட்பால் வணங்கித் தலைநின்று கேட்க" என்பார், கேணீ என்றும், உபலத்திக்கு விடயமானவையெல்லாம் அநுபலத்திக்கு விடயமாதல் ஒருதலை யென்பார், அறிவறிந்த வெல்லா மசத்தாகும் என்றும், சத்தினியல்புணர்ந்தார்க் கன்றி அசத்தினியல்பு உணரவாரா தென்பார், மெய்கண்டான் என்றும், ஆய்தற்கருமைநோக்கி ஆயின் என்றுங் கூறினார். கூறவே, உபலத்திப்பட்டனவெல்லாம் அநுபலத்திப்படுதலும் ஒருதலையாகலின், அவ்வாறன்றி என்றும் ஓரியல்பாய் நிற்பதாகிய பதிப்பொருள் அறிவினால் அறியப்படுவதன்றென்பதூஉம் பெறப்பட்டது. [2]"போதமிகுத் தோர்தொகுத்த பேதைமைக்கே பொருந்தினோ ரிவர்க்கன்றிக் கதிப்பாற் செல்ல - வேதுநெறி யெனுமவர்கட்" கே நூலாகலின், [3]"அருளினாலாக மத்தே யறிதலும், அளவினாற் றெருளுதலும்" உண்மை ஞானத்தைத் தோற்றுவிக்குமுகத்தான் அவருக்குப் பயன்படுதலுடைமையின், ஈண்டுக் கூறும் அதிகாரணங்கள் பயன்படாமையும் அறியப்படாதென்றதனோடு முரணுதலு மின்மையான், அவசித்தாந்தமாதல் யாண்டைய தென்பது கருத்து. இஃதுணர்ந்துகோடற் கன்றே [3]"ஞானச் செய்தியாற் சிந்தையுள்ளே - மருளெலா நீங்கக் கண்டு வாழலாம்" என்பதனை அவற்றின் பின்னாக வைத்தோதியதூஉ மென்க. [3]"அருளினா லாக மத்தே யறியலா மளவினாலுந் - தெருளலாம்" எனப் பொதுப்பட வோதி, [3]"ஞானச் செய்தியாற் சிந்தையுள்ளே - மருளெலா நீங்கக் கண்டு வாழலாம்" என விதந்தோதுதலின், "மருளெலா நீங்கச் சிந்தையுள்ளே காண்டல்" ஞானச்செய்தி ஒன்றானன்றி வினையவற்றாற் கூடாதென்பதூஉம், அவையெல்லாம் அநுபவஞானத்தைத் தோற்றுவித்தன்

[1]சம்பந்தர்—3. 54. 4. [2]சிவஞானசித்தி, பரபக்கம்—௧௦.
[3]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௬.

மாத்திரையாற் பயன்படுதலுடைய வென்பதூஉம் போந்த வாறு காண்க. அவை அங்ஙனம் பயன்படுதலும் அநுபவ முடைய தேசிகனருளில்வழிக் கூடாதென்பார், [1]"மறையினு லயனுன் மாலான் மனத்தினுன் வாக்கான் மற்றுங் - குறை விலா வளவி னாலுங் கூறுணு தாகி நின்ற - விறைவனார்" எனவும், [2]"அருளினு லாக மத்தே யறியலா மளவினாலுந் - தெருளலாம்" எனவுங் கூறினர்.

இங்ஙனம் அசத்தென்றது வேறு பொருளெனக் கொண்டு, சத்தாகிய திரவியமுதலிய பிரபஞ்சத்தை உணரு ருருவாதல்பற்றி அசத்தென்றல் சாலாது; சாலுமாயினும் அதுபற்றி முதல்வன் அறியப்படாத பொருளென்றல் பொருந்தாதென்னும் நையாயிகர் முதலியோரை மறுத்து மேற்கோளைச் சாதித்தவழிச், சற்காரியவாதத்திற் சத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை அசத்தென்றல் அவசித்தாந்தமெனச் சாங் கியர் முதலியோர் கூறும் ஆசங்கையை நீக்குதற் கெழுந்த தாகலின், அதனையே [3]"பெரியாரைப் பிழையாமை" என் புழிப்போல இரட்டுற மொழிந்துகொண்டு வேறுமோரதி கரணமாக வைத்துப் பொருள்கோடற்பாற்று. அஃதாமாறு:-

[ஈண்டு அறிவினலறியப்பட்ட சுட்டு அசத்தென்றது]

அஃதெங்ஙனமெனின், மேற்கோளைச் சாதித்தற் கெழுந்த ஏது :—

[அவை தாம் பிரகாசமாய் நின்றே அப்பிரகாசமாய் நிற்றலான்]

எனவரும்.

காரியாவத்தையிற் றூலமாய் விளங்கி நின்றே காட்சிப் புலனாய்ச் சடிதியின் மறைந்து, காரணாவத்தையின் விளங் காது நிற்கும் வேறுபாடுடைமையான் அங்ஙனம் புலனாகாத காரணமாகிய மாயை முதலியவற்றை நோக்கக் காரியமாகிய பிரபஞ்சம் அசத்தாதல் சாலுமாகலின், ஈண்டு அறிவினலறி யப்பட்ட சுட்டு அசத்தென மேற்கொண்டதென்பதாம்.

---

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—ரு. [2]ஷை—சு.

[3]திருக்குறள், அதி—90. பரி. உரை நோக்க.

அற்றேல், அங்ஙனம் நிலைபெறுதல்போலத் தோன்றிக் காட்சிப் புலனாய்க் கணத்தின் மறைந்துபோதன்மாத்திரையே பற்றிச் சத்தியமாகிய பிரபஞ்சத்தை அசத்தென்ப தெவ்வாறென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி உவமைமுகத்தானே அவ்வேதுவை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம்:—

அசத்தலாய்
நீரி லெழுத்து நிகழ்கனவும் பேய்த்தேரும்
ஓரினவை யின்றாமா றோப்பு எனவரும்.

அசற்காரியவாதியல்லாத அறிவுடையோனே! அங்ஙனந் தோன்றி மறைவனவாகிய பிரபஞ்சம் அசத்தாமாற்றிற்கு உவமை ஆராயின் நீர்மேலெழுத்து முதலியனவாம் என்பதாம்.

எனவே, அப்போதுள்ளனவாகிய நீர்மேலெழுத்து முதலியவற்றை அங்ஙனே சடிதியின் மறைந்துபோதல்பற்றி அசத்தென்றல் எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையின், அவைபோலப் பிரபஞ்சத்தையும் அசத்தென்றல் சாலுமென்றவாறாயிற்று. [1]"உண்டுபோ லின்றாம் பண்பி னுலகினை யசத்துமென்பர்" என்றார் வழிநூலாசிரியரும். உண்டுபோலின்றாதல் இத்துணைப்பொழுதின் நசிக்குமென்றறியவாராது நெடுங்காலம் நிலைபெறுவனபோலத்தோன்றிக் காலம்வந்துழி அங்ஙனே சடிதியின் மறைந்துபோதல். [2]"நெருந லுளனொருவ னின்றில்லை யென்னும் - பெருமை யுடைத்திவ் வுலகு" என்றோதியதூஉம் இவ்வியல்புநோக்கி யென்க. [1]"அசத்துமென்பர்" என்னும் எதிர்மறையும்மையாற் பொருட்டன்மை பற்றிச் சத்தேயாமென்பது போந்தவாறுணர்க.

அசற்காரியவாதியை அசத்து என்று உபசரித்தார். நிகழ் என்பதனை யாண்டுங் கூட்டுக. குவ்வுருபு விகாரத்தாற் றொக்கது. நீரிலெழுத்துத் தோன்றியபொழுதே மறைந்து போதற்கும், கனவிற்காட்சி முடிவுபெறுதலின்றி இடையே மறைந்துபோதற்கும், அருஞ்சுரத்தின்கண் முதுவேனி

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உ௪உ. [2]திருக்குறள்—336.

வின் நண்பகற் கடுமைபற்றித்தோன்றி ஞாயிற்றின்கிரணம் முகிற்படலத்தில் மறைந்தவழித் தானும் மறைந்துபோவதாகிய பேய்த்தேர் ஒருகாரணங்காட்டி மறைந்துபோவதற்கும் உவமையெனக் கொள்க.

நீரிலெழுத்து முதலியன பொய்யென்பாரை மறுத்தற்கு நிகழ் என்று அடைகொடுத்தார். நீரிலெழுத்து எழுதுங்கால் உள்ளதாய்த்தோன்றுதலின், அது பொய்யாமாறு யாண்டையதென்பது. கனவு மெய்யென்பது [1]மேற்காட்டினும். அன்றியும், கனவின்கண் மகளிரை மணந்து பேருவகையுற்றுழியும், புலி முதலியவற்றைக்கண்டு அச்சம் மிக்குற்றுழியும் அவ்வநுபவக்குறி தூலவுடம்பின்கண்நிகழக் காண்டலானும் இன்னோரன்னவை மெய்யாதல் பெறப்பட்டமையின், ஏனைக்கனவினிகழ்ச்சியும் அவ்வாறே மெய்யாமென்பது தானேபோதரும். சூக்குமவுடம்பிற் பெறப்படும் அநுபவங்கள் மிக்குநிகழ்ந்துழி ஒற்றுமைபற்றித் தூலவுடம்பினுங் குறிநிகழும்; மிக்குநிகழாதவழித் தூலவுடம்பிற் குறிநிகழுமாறில்லையென் றுணர்ந்துகொள்க.

இனிப், பேய்த்தேரை நீரெனக்காண்டன்மாத்திரையே பொய்யாவதன்றிப் பேய்த்தேர் பொய்யன்றென்பது கண்கூடாக அறியப்படும். இங்ஙனமாகலின், நீர்மேலெழுத்து முதலியன சத்தேயாகவும் ஒருவாற்றாற் பிரபஞ்சத்தை நோக்க அசத்தென்றற் குரிமையுடையவாயினாற்போல நாதமுடிவாகிய பிரபஞ்சமுங் காரணப்பொருளை நோக்க ஒருவாற்றான் அசத்தென்றற் குரிமையுடைமையின், அதுபற்றிச் சற்காரியவாதத்திற் கிழுக்கின்மை உணர்க.

இவ்வெண்பாவின் அசத்தறியாய் எனவும் அசத்தலாய் எனவும் வேறுவேறு விளித்தலானும், ஆயின் ஓரின் எனவும், அசத்தாகும் இன்றாமாறு எனவும் ஒருபொருட்கிளவியை இருகாற் கூறுதலானும், இதனை இங்ஙனம் இருதொடராக வைத்து, [2]"இலயித்ததன்னில்" என்பதுபோல இரண்டதிகாரணப்பொருள்பட உரைத்துக் கோடலே ஆசிரியர்கருத்

[1]இந்நூல் பக்கம்—௨௬௬.　　[2]இந்நூல் பக்கம்—௩௨.

தாதலறிக. இவ்வாறன்றி, இதனை ஒருதொடராகவைத்து ரைப்பின் அசத்தறியாய் அசத்தலாய் என்றதனால் ஒருபயன் படாமையும், ஆயின் ஓரின் என்று இருகாற்கூறுதலும், அசத்தாகும் இன்றும் என்று இருகாற்கூறுதலுங் கூறியது கூறலென்னுங்குற்றமாதலும் அறிக.

இனி, ஒருவாற்றானும் உணரப்படாதபொருள் சூனிய மென்பது எல்லாச்சமயத்தாருக்கும் ஒப்பமுடிந்தமையின், ஆண்டு அதிகரணத்திற்குரிய ஐயப்பாடுமுதலியன நிகழாமை யான் அதனை வேறோ ரதிகரணமாகவைத்துரைத்திலர். அங் ஙனமாயினும், உணராதபொருளைச் சத்தென்றுற்படு மிழுக் கென்னையோவென மாணாக்கர்க்கு ஆசங்கைநிகழாமைப்பொரு ட்டு வழிநூலாசிரியர், [1]"உணராத பொருள்சத் தென்னி லொருபய னில்லை தானும் - புணராது நாமுஞ் சென்று பொருந்துவ தின்று மென்றுந் - தணவாத கரும மொன்றுந் தருவது மில்லை வானத் - திணரார்பூந் தொடையு மாமைக் கெழுமயிர்க் கயிறும் போலும்" என விடுத்தொழிந்தாரென்க.

இரண்டாமதிகரணம்

மேலையதிகரணத்தின் உணர்பொருளியல்பும் உணராத பொருளியல்பும் உரைக்குமுகத்தான் அசத்தினியல்பை வரை செய்துணர்த்தியவழி, இரண்டும் இவ்வாறாயின் முதல்வன தியல்பு வேறென்னையோவென்னும் ஆசங்கையை நீக்கிப் பாரிசேடவளவையான் முதல்வனது சிறப்பியல்புணர்த்து முகத்தானே சத்தினியல்பு வரைசெய்துணர்த்துதற் கெழுந் தது இரண்டாமதிகரணம்.

இனி என்றது இவ்வியையபுணர்த்துதற்பொருட்டு. அதி காணந்தோறும் இனி என்பன அவ்வவற்றிற்கு மேற்போந்த அதிகரணங்களோ டுளவாகிய இயைபுணர்த்துதற்பொருள என்பது மேலே காட்டினும். யாண்டுங் கடைப்பிடித்துக் கொள்க.

---

[1] சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௨௬௩.

இனி இவ்விரண்டு தன்மையுமின்றி வாக்குமனாதீத கோசரமாய் நின்ற அதுவே சத்தாயுள்ள சிவமென்று உணரற் பாற்று எனவரும்.

இருதிறனுவன யாவை என மலையாமைப் பொருட்டு இவ்விரண்டு தன்மையும் என மேற்போந்தவற்றைச் சுட்டிக் கூறினார். இரண்டு வகையாவன இவை யென்பார், வாக்கு மனாதீத கோசரமாய் என்றார். ஈண்டு வாக்கு என்றது வாக் காகிய நாதமுடிவான பாசஞானத்தை. மனம் என்றது அவற் றின் வேறாகிய பசுஞானத்தை. வாக்குமனாதீத கோசரமாய் நின்ற என்றது அவ்விரண்டன் விருத்திகளைக் கடந்து அதீத மாயும், வேறறநின்றுணரும் அநுபவஞான மாத்திரையின் விளங்கிக் கோசரிப்பதாயும் நின்ற என்றவாறு. அங்ஙனம் நின்ற பொருள் இதுவென அளவைகளான் அறியவாராமை பற்றி அது எனப் பொதுப்பட மகாவாக்கியத்துட் கூறியதனை அநுவதித்துச், சத்தாயுள்ள சிவமாதலைச் செவியறிவுறுக் கின்றாராகலின், அது சத்தாயுள்ள சிவமே எனப் பிரிநிலை யேகாரத்தை மாறிக் கூட்டுக. சத்தென்னும் வடமொழிக் குப் பொருளுரைப்பார், சத்தாய் என்றொழியாது உள்ள என் றார். என்றுணரற்பாற்று - என்று உயர்ந்தோரான் அறியும் பான்மைத்தென்க.

வாக்கு மனாதீதம் என்றது தமிழ்நான்முடிபு. மரவடி மராடி என மரீஇயினாற்போல மனவதீதம் எனற்பாலது மனாதீதம் என மரீஇயிற்று. அதீத கோசரம் என்பது வட நூன்முடிபு. வாக்குமனாதீதப் பொருளாகலான் உணருரு வாந் தன்மையும், கோசரப்பொருளாகலான் உணராதாந் தன் மையும் இல்லையென்பது பெறப்படுதலின், இவ்விரண்டு தன் மையுமின்றி என்றார்.

அற்றேல், ஐந்தொழிற்கும் வினைமுதலாதல் பற்றி உண் டெனத் துணியப்பட்ட முதல்வன் வாக்குமனாதீத கோசர மாய் நிற்பன் என்பது எற்றாற் பெற்றாம்? ஆகமவளவையாற் பெற்றாமெனின், வழியளவைக் கேலாவாய் ஆகமங்களுட் கூறப்படுவனவெல்லாம் புனைந்துரைவகையானன்றிப் பிர

மாண மாகாவால் என்னும் ஆசங்கையை நீக்கி "அவ்வளவி னவன் மகிழுக" என்னும் நியாயம்பற்றி வாக்குமனதீத கோசரமாய் நிற்றலை வழியளவையாற் சாதித்து, இவ்விரண்டு தன்மையு மின்றி என்றதனை வலியுறுத்துதற் கெழுந்த வது :—

பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாசிக்கவேண்டுவே தின்மையா னும் அப்பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாசமின்மையானும்

எனவரும்.

வாக்குமனங்களான் ஓதி யுணரப்படுவதாகிய பிரகாசப் பொருட்கு முன்னர் உண்மை யதிகாரத்துட் கூறப்படுஞ் சாத கங்களினின்று அறியப்பட வேண்டுவ தின்மையானும், ஒரு வாற்றானு மறியப்படாத அப்பிரகாசப் பொருட்குச் சாத கத்தினின்றும் அறியப்படுந் தன்மை யின்மையின் அதனு னுவதோர் பயனின்மையானும் இவ்விரண்டு தன்மையு மின்றி வாக்குமனதீத கோசரமாய் நிற்றல் பெறப்படுதலின், அங்ஙனம் நின்ற அதுவே சத்தாயுள்ள சிவம் என்பதாம்.

பிரகாசிக்கப்படுவதனைப் பிரகாசம் என்று உபசரித்தார்.

அற்றேல், வாக்குமனதீதம் என்றல் பொருந்தும், கோசரமாம் என்றல் பொருந்தாது ; என்னை? பரப்பிரமப் பொருள் அவிச்சைவயத்தான் ஞாதா எனவும் ஞேயம் என வும் பகுக்கப்பட்டு, முன்னர்க் கூறப்படுஞ் சாதகங்களினின்று அறியவும் படும் ; அவிச்சை நீங்கியவழி ஞாதிரு ஞானம் ஞேயம் என்னும் பாகுபாடு சிறிது மின்மையிற் சத்தென் றுதல் அசத்தென்றுதல் ஒருவாற்றானும் ஞேயமாமாறின்றிக் கேவலம் ஞானமாத்திரையேயாய் நிற்ப தொன்றாகலான், என மாயாவாதி மதம்பற்றி ஆசங்கை நிகழ்ந்தவழி, அதனை நீக்கிக் கோசரமாதலை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம் :—

எண்ணிய சத்தன் றசத்தன்று மென்றுலென்
கண்ணி யுளதேன்றன் மெய்கண்டா—னெண்ணி

அறிய விரண்டா மசத்தாதல் சத்தாம்
அறிவறியா மெய்சிவன்ரு ளாம்   எனவரும்.

பரமார்த்தமாகிய பரப்பிரமப்பொருள் விவகாரத்திற் கருதப்பட்ட சத்துமன்று அசத்துமன்றென்னின், அங்ஙனம் ஒருபொருள் உண்டென்றல் யாதுபிரமாணங் கருதியோ அதனைக் கூறுவாயாக. பிரமாணமொன்று உண்டென்னின் அதற்கு அது பிரமேயமெனப்பட்டு ஞேயமாவான் செல்லுமென்றஞ்சி ஆண்டு அதற்குப் பிரமாணமில்லை யென்னையாயின், சத்தி னியல்புணர்ந்தோன் ஆராய்ந்தறியிற் காட்சிமுதலிய பிரமாணங்களான் அறியப்பட்டதூஉம், ஒருவாற்றானும் பிரமாண மில்லாத சூனியமு மாகிய இரண்டும் மேற்கூறிய வாற்ருன் அசத்தேயாம்; ஆகவே, "சத்து" என்னுஞ் சாந்தோக்கியம் முதலிய சுருதிகளோடு முரணுமாகலாற் சத்தென்ருேதப்படும் அறிவிஞலறியப்படாத மெய்ப்பொருள் நீ கூறுஞ் சூனிய மன்று; சைவவுபநிடதங்களினுஞ் சைவாகமங்களினும் அந்நியமின்றி நின்றுணரும் அநுபவமாத்திரையிற் கோசரிப்பதென் ருேதப்படுஞ் சிவனருளாம் என்க.

அறிய என்னுஞ் செயவெனெச்சம் "மழைபெய்யக் குளநிறையும்" என்புழிப்போலச் செயினென்னும் எச்சப் பொருட்டாய் நின்றது. இரண்டும் என முற்றும்மை விரிக்க. அசத்தாம் எனமாறுக. சத்தாகியமெய் எனக்கூட்டுக. [1]"அடியளந்தான்றாயது" என்புழிப்போல அறிவறியாமெய் என்றது வாளாபெயராய் நின்றது.

[2]"பெயர்நிலைக் கிளவியி னுஅ குநவும்" என்றது ஒத்தாகலின் சிவன்ருள் எனச் சிவசத்தியின்மேல்வைத்துஉயர்த்துக் கூறினர். [3]"இறைவனுர்கமல பாதம்" என்றதும் அது.

இதனுற் போந்த பொருள் சத்துமன்றி அசத்துமன்றி ஒருபொருளுண்டென்பதற்குப் பிரமாணம் என்னை? பிரமாணமில்லாத சூனிய மெனிற் சூனியமும் அழிபொருளும்

[1]திருக்குறள்—610.

[2]தொல்காப்பியம், சொல் - எச்சவியல்—௫௬.

[3]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௫.

என்னு மிரண்டும் அசத்தேயா மென்பது [1]மேற்காட்டினமை யிற் பிரமப்பொருள் அசத்தெனப்பட்டுச் "சத்து" என் னுஞ் சுருதிகளெல்லாவற்றோடும் முரணுமாகலான், அவற்றிற் சத்தெனறோதப்படும் பரப்பிரமப்பொருள் உண்மைஞானத் திற் கோசரிப்பதென யாங் கூறுஞ்சிவமேயன்றி நீ கூறுஞ் சூனியமன்றென மாயாவாதியை மறுத்துக் கோசரம் என்ற தனை வலியுறுத்தியவாறு மென்க.

எண்ணி யறிய விரண்டா மசத்தாதல் என்பதற்குப் பிறரெல்லாம் வருகின்ற வெண்பாவிற் கூறும் பொருள்படக் கூறியதுகூறலாக்கி உரைப்ப.

அற்றேல், முதற்பொருள் கோசரமாமென்றல் பொருந் தும், வாக்குமனாதீதம் என்றல் பொருந்தாது; என்னை? பிரகா சித்த பொருளையும் வேறோராற்றான் அறிதுமென வேட்கை சென்றுழி அவ்வாற்றாற் புதுவதாய்ப்பிரகாசிக்கவேண்டுத லின், பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாசிக்கவேண்டுவதின்மையின் என்னும் ஏது யாண்டுஞ் செல்லாமையானும், மனத்தோடு கூடாதவழி ஆன்மாவுக்கு அறிவுண்டாகலின்மையின், வாக்கு மனாதீதமாயவழிக் கோசரமாமா றின்மையானும், ஆன்மாவி னோடு கூடி மன முதலிய கருவியாதல் அவற்றோடு கூடி ஆன் மாவாதல் அறியுமென்றல் பொருத்தமுடைத்தாகலான்; என நையாயிகர் முதலியோர் கூறும் மதம்பற்றி ஆசங்கை நிகழ்ந்த வழி அதனை நீக்கி, முதற்பொருள் வாக்கு மனாதீதமாய் நின்றே கோசரமாமென வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம் :—

உணர்ப வசத்தாத லொன்றுணரா தொன்றை
உணருநீ தானுணரா யாயி—னுணருமுனிற்
றானிரண்டா மெய்கண்டான் றன்னு லுணர்தலாற்
றானிரண்டாய்க் காணுன் றமி எனவரும்.

நின்னால் அறிவனவாகிய கருவிகளெல்லாம் மேற்கூறிய வாற்றான் அசத்தாம். அசத்தெனவே, அசித்தாதலும்

[1]இச்சூத்திரத்து முதலதிகாரணத்திற் காண்க.

பெறப்பட்டது. ஆகலின் அவற்றுள் ஒரு கருவியும் முதற் பொருளை அறியமாட்டாது; அவற்றான் அறிகின்ற நீதானும் அதனை அறியமாட்டாய்; நீ ஆய்ந்தறிவையாயின் அங்ஙனம் அறியப்படும் பொருள்கள்போல உணர்கின்ற நின்னின் வேறாம். ஆகவே, அதனான் உனக்காவதோர் பயனின்றாம். அற்றேல், மனம் நீங்கியவழி ஆன்மாவுக்கு அறிவுண்டாமா றில்லை. உண்டாயினும் அதனா லறிவுழியும் வேறாய் நின் றன்றி அறிதல் கூடாதாலெனின்,—அற்றன்று; ஆன்மா வுக்கு இயல்பாயுள்ள அறிவினை மன முதலிய கருவிகள் விளக்குவனமாத்திரையேயன்றி முன்னில்லதனை உண்டாக்கு வனவல்லவென்பது [1]மேற்காட்டப்பட்டதாகலின், அவ்வுண் மையை உணர்ந்தோன் சத்தாயுள்ள சிவத்தை அறியுங்கால் தன்னறிவு அதன்கணடங்கி அதுவாய் நின்று அதனானே அதனை அறியுமாகலான் ஏனைப் பொருள்களைப்போல அத் தனிமுதற்பொருளை வேறாய்நின்று அறிவானல்ல னென்க.

இதனாற் போந்தது சத்தாகிய சிவம் பாசஞானத்தானா தல் பசுஞானத்தானாதல் அறியப்படாது. அறியப்படிற் குடமுதலியனபோல ஆன்மாவின் வேறாய் அவிச்சையான் வருஞ் சுகதுக்கங்களைப் பயப்பதன்றி அவிச்சையினீங்கிய பெரும்பயனைப் பயவாதாகலான் ஆன்மா அறியு முண்மையை உணர்ந்தோன், ஏனையபோல அசத்தல்லாத தனிமுதற் பொருளாகலான் அதனை அதனானே ஒற்றித்துநின்று காண்ப னென நையாயிகர் முதலியோரை மறுத்துக், கோசரமாமா றுணர்த்தி, வாக்குமனோதீதம் என்றதனை வலியுறுத்தியவாறா மென்க.

உணர்ப என்பது அகரவீற் றஃறிணைப் பன்மைப் பெயர்ச்சொல். ஒன்றும் என முற்றும்மை விரித்துரைக்க. உனின் என்னும் இன்னுருபு நீக்கப்பொருட்கண் வந்தது. ஒற்றிரட்டியாமை புறனடையாற் கொள்க. இரண்டாதல்- வேறுதல். தான் - அசை. தமியை என இரண்டனுருபு விரித்துரைக்க. உணராயாயின் என ஒருசொல்லாக்கியுரைப்

[1] இந்நூல் சூ.—ச.

பின் உணராத பொரு ளில்லையென விடுத்தல்வேண்டும். அவ்வாறன்றி இரண்டாம் என விடுத்தல் உணர்பொருட் கன்றி ஏலாமையின், அஃதுரையன்மை அறிக.

அற்றேல், தன்னையறிந்தாலன்றித் தன்னு லறிதல் கூடாமையால் தன்னாலே தனையுணரும் என்பது தன்னைப் பற்றுதலென்னுங் குற்றமாமாகலின், அவ்வாறன்றி வாக்கு மனாதீதமாய் நிற்கின்ற பொருள் யோக நூலிற்கூறுந் தியான பாவனைகளிற் கோசரமாமென்றலே பொருத்த முடைத்தெ னப் பாதஞ்சலர்மதம்பற்றி ஆசங்கை நிகழ்ந்தவழி, அதனை மறுத்துத் தன்னாலன்றிக் கோசரமாகா தென்பதனை வலி யுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம் :—

பாவகமேற் றனசத்தாம் பாவநா தீதமேனிற்
பாவகமா மன்றேன்னிற் பாழதுவாம்—பாவகத்தைப்
பாவித்த றனேன்னிற் பாவகமாந் தன்னருளாற்
பாவிப் பதுபரமில் பாழ் எனவரும்.

நீ கூறும் பாவனை ஏனைப் பாவகங்கள் போல மன முத லியவற்றோடு கூடிநின்று பாவிக்கும் பாவனையோ? அவற் றோடு கூடாதுநின்று பாவிக்கும் பாவனையோ? இரண்டு மின் றிப் பாவிக்கும் பாவனையோ? இம்மூவகையுமின்றிப் பசித் தவனுண்டவனாகப் பாவிக்குமாறுபோல உணராதபொருளை உணர்ந்ததாகவைத்துப் பாவகஞ் செய்வதாகிய பாவனையோ? கூறுவாயாக என இந்நான்கினையும் முறையே மறுத்தவாறு. அற்றேல், ஒருவாற்றானும் பாவனைக் கெய்தாத பொருள் சூனியமாம்போலும் என்பாரை நோக்கித், தன்னருளாற் பாவிப்பதுபரம் இல்பாழ் எனச் சித்தாந்தஞ் செய்தார்.

ஏனைப் பாவகங்கள் போல மன முதலியவற்றோடு கூடி நின்று பாவிக்கும் பாவகமெனின், அறிவினாலறியப்பட்ட சுட்டாகலான், அசத்தேயாம். தான் - அசை. பாவகமாம் என்பது பாவனைமாத்திரையேயன்றிப் பயனில்லை என்பதாம். பாவகத்தைப் பாவித்தல் என்புழிப் பாவித்தல் என்பது

செய்தலென்னும் பொருட்டாய் நின்றது; [1]"உண்ணலு முண்ணேன் வாழலும் வாழேன்," [2]"கறைமிட றணியலு மணிந்தன்று" என்புழிப்போலக்கொள்க. மேலை வெண்பாவில் தன் என்றது தனது சத்தியை யாகலான், தன்னைப்பற் றுதலென்னுங் குற்றமாமாறு யாண்டையதென விடுப்பார், தன்னருளாற் பாவிப்பது என்றார். தன்னருளை அறியுமாறும் அதனாற் பாவிக்குமாறும் [3]உண்மையதிகாரத்திற் பெறப்படும்.

அற்றேல், பாவனையும் பாசஞான பசுஞானங்களா னுவதாகலிற் சத்தாகியசிவம் அதன்கட் கோசரமாகாதென்றலொக்கும், அங்ஙனமாயினுந் தன்னருளாற் பாவிக்க வேண்டா; "ஆன்மாப் பசுத்துவம் நீங்கிய முத்திகாலத்திற் சிவனைப்போல முற்றுமுணர்தன் முதலிய எண்குணங்களு முடையன்" என்று ஆகமங்களிற் கூறுதலின், ஆண்டு ஆன்மாவினறிவு சிவஞானத்தோடொத்த ஞானமேயன்றிப் பசுஞானமன்மையான் அவ்வறிவா னறியப்படுங் கோசரப் பொருளென்றலே பொருத்தமுடைத்தெனச் சிவசமவாதிமதம் பற்றி ஆசங்கை நிகழ்ந்தவழி, அதனை மறுத்துத் தன்னருளானன்றிக் கோசரமாகாமையை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம் :—

அறிய விரண்டல்ல ளுங்கறிவு தன்னால்
அறியப் படானறிவி னுள்ளா—னறிவுக்குக்
காட்டாகி நின்றானைக் கண்ணறியா மெய்யென்னக்
காட்டா தறிவறிந்து கண்டு எனவரும்.

சிவாகமங்களில் அத்துவிதமே கூறுதலின், ஆன்மாத் தன்னறிவா னறிவதற்குத் தன்னின் வேறல்ல னாகலானும், சமமாகவின்றித் தூலசூக்கும முறையில் தன்னறிவிற் குள்ளமாய் நிற்றலிற் றன்னறிவினா லறிய வாரானாகலானும், தன்னறிவிற்கு வியஞ்சகமாய் அறிவித்து உயிர்க்குயிராய் நிற்ற

[1]கலித்தொகை, பாலை—உஉ. [2]புறநானூறு—க.
[3]இந்நூல் ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்துட் காண்க.

லாலும் அத்தன்மையனாகிய முதல்வனைப் பசுத்துவ நீங்கிய வழியும் ஆன்மாவினறிவு தான் கண்டறிந்து தன்குணியாகிய ஆன்மாவுக்குக் கோசரமாம்படி காட்டமாட்டாது; தன்னின் வேறின்றித் தனக்குண் ணிற்றலிற் றன்னாற் காணப்படாது தனக்குக் காட்டாகி நின்ற ஆன்மாவை யறியமாட்டாத கண்ணொளியைப்போல என்பதாம்.

அல்லன் படான் உள்ளான் நின்றான் என்பன குறிப்பேதுக்களாகலின், இங்ஙனம்ஒருதொடராகக் கொண்டுரைக்க. ஆங்கு - அசை. அறிவினுள்ளானாகலின் அறியப்படான் என்க. காட்டு - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். கண்டறிந்து காட்டாது எனக் கூட்டுக. கண்டறிதல் - [1]“குழிந்தாழ்ந்தகண்” என்புழிப்போலச் சிறப்பின்கண் வந்த மீமிசை. மெய் அறியாக் கண் என்ன என இயைத்துரைக்க. கண்முதலியவற்றை நோக்க ஆன்மாச் சத்துச் சித்தென்பது தோன்ற மெய் என்றார்.

கண்ணறியா மெய்யென்ன என்றதற்குக் கண்ணையறியாத உடம்புபோலென்று உரைப்பாரு முளர். உடம்பிற்கு அறியுந்தன்மை யின்மையானும், உடம்பிற்குக் கண் காட்டாதலின்மையானும் ஈண்டு உவமையாதற் கேலாமையின், அது போலியுரையென்றொழிக.

அற்றேல், அத்தன்மையனாகிய முதல்வனைத் தலைப்பட்ட ஆன்மா அம்முதல்வனே டொன்றாய்ப் போதலேயன்றித் தானென வேறு நிற்குமாறின்மையிற் றன்னருளா லான்மா உணருமென வேறுபடுத்துக் கூறுதல் பொருந்தாதெனச் சிவாத்துவிதசைவர் மதம்பற்றி ஆசங்கைநிகழ்ந்தவழி, அதனை மறுத்து, முத்தியின் முதல்வனோடுநிற்கு மியல்பு உணர்த்துமுகத்தானே தன்னருளாலுணரு மான்மாவிற் கோசரமாமாறு வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம் :—

அதுவென்னு மோன்றன் றதுவன்றி வேறே
அதுவென் றறியறிவு முண்டே—யதுவென்

[1]நாலடி, தாய்தன்மை—க.

றறிய விரண்டல்ல ஞங்கறிவு ணிற்றல்
அறியுமறி வேசிவமு மாம் எனவரும்.

சத்தாகிய சிவம் மாயாவாதிகள்போல் அநிருவசனமாய்க் கூறப்படுவ தொன்றன்மையான் முத்தியினும் அறிபொருள் வேறுண்டென்பது துணியப்படுமென்பார், அது வென்னு மோன்றன் றதுவன்றி வேறே யதுவென்றறியறிவும் ஆங்குண்டு என்றும், அங்ஙனமறிதல்பற்றி யொன்ருய் நிற்றற்கிழுக் கில்லை யென்பார், அதுவேன் றறிய விரண்டல்லன் அறிவு ணிற்ற லறியு மறிவே சிவமு மாம் என்றுங் கூறினர்.

உம்மை சிவமாயுஞ் சிவமாகாமையை விளக்கி நின்றது. அறிவும் என்ற உம்மை இறந்ததுதழீஇயது. அதுவென்னு மோன்றன் ருகலான் என ஏதுப்பொருள்படக் கொண் டுரைக்க.

இங்ஙனம் ஐந்துவெண்பாக்களானும் முறையே வாக்கு மனதீதம் என்றல் பொருந்தும் கோசரமென்றல் பொருந்தா தென்னும் மாயாவாதிகளையும், கோசரமென்றல் பொருந்தும் வாக்குமனதீத மென்றல் பொருந்தாதென்னும் நையாயிகர் முதலியோரையும், பாவனைக்குக் கோசரமாதலேயன்றித் தன்னு ணரும் உணர்விற்குக் கோசரமென்றல் பொருந்தா தென்னும் பாதஞ்சலரையும், பசுத்துவம் நீங்கியவழி ஆன் மாவின் ஞானத்திற் கோசரமாமென்னுஞ் சமவாத சைவரை யும், முத்தியிற் சிவமேயன்றி ஆன்மாவென வேறின்மை யின், ஆன்மாவுக்குக் கோசரமாமாறு யாண்டையதென்னுஞ் சிவாத்துவிதசைவரையும் மறுத்து, வாக்குமனதீத கோசர மாய் நிற்றலே வலியுறுத்துதலின், இவ்வைந்தும் ஒருபொருண் மேல் வந்தவாறு காண்க.

சிவசமவாதம்

மதம்

அற்றேல், பொருந்துமாற்ருேடுஞ் சிவாகமங்களோடும் முரணுதலான் ஏனையோர் கூறுவனவெல்லாம் பொருள்படா மையின், அவற்றை மறுத்தல் அமையும்; சமவாதசைவரில்

ஒருசாரார் முத்திகாலத்தில் அறுவகைக் குணங்களும் விளங்கிச் சதாசிவக்கடவுளோ டொப்பநின்று ஐந்தொழில் செய்வன் என்பதூஉம் அவற்றோடு முரணுதலின், மறுக்கப்படுவதேயாம். மற்றொருசாரார் கூறுஞ் சிவசமவாதம் பொருந்துமாற்றிற்குஞ் சைவாகமங்கட்கும் இயைபுடையதுபோலத் தோன்றுதலின், அவ்வொருசாராார்மதம்பற்றி ஆன்மாத் தன்னறிவானே முதல்வனை அறியுமென்றல் பொருத்தமுடைத்துப்போலும்; அஃதெங்ஙனமெனின், அவர் கூறுமாறு :—

[1]"ஐம்புல வேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்தெனை" என ஆசிரியர் உருவக முகத்தானோதிய ஆன்மாவி னியல்பை வழிநூலாசிரியர்,—

[2]"மன்னவன்றன் மகன்வேட ரிடத்தே தங்கி வளர்ந்தவனை யறியாது மயங்கி நிற்பப் - பின்னவனு மென்மகனீ யென்றவரிற் பிரித்துப் பெருமையொடுந் தானாக்கிப் பேணுமாபோற் - றுன்னியவைம் புலவேடர் சுழலிற்பட்டுத் துணைவனையு மறியாது துயருறுந்தொல் லுயிரை - மன்னுமருட் குருவாகி வந்தவரி னீக்கி மலமகற்றித் தானாக்கி மலரடிக்கீழ் வைப்பன்"

என உவமமும் பொருளுமாகவைத்து விளங்கக் கூறினார். கூறவே, மன்னர் சாதியிற் பிறந்த மன்னவன்மகன் அம்மன்னவனோ டொப்ப எல்லாக்குணங்களுமுடையனாகியும் வேடரிடத்தே தங்குதலான் அவ்வாற்றலை அறியாது மயங்கிச் சிறுமைப்பட்டு நின்று, பின் அதனை அவனறிந்து பலவகை உபாயங்களினாலும் அவ்வேடரினின்றும் பிரித்து 'நீ என்மகனாகலின் நீயும் நானும் ஒருசாதியேம், என்னோடொப்ப அரசுரிமைசெய்யும் எல்லா வாற்றலு முடையை' எனத் தெரிவித்து முடிசூட்டித் தன்னைப்போலாக்கி உதவிசெய்தவழி முன்னின்ற சிறுமை நீங்கி, அங்ஙனம் எல்லாப் பெருமையுமுடையனாய், மீள அவனுதவியை வேண்டாது தானே சுதந்திரனாய் இன்புற்றுவாழ்வன்; அதுபோல, ஆன்மாச் சிவனோடொப்ப முற்றுமுணர்தன் முதலிய எண்குணங்

[1] இந்நூல் சூ. அ. [2] சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உடுரு.

களையுமுடையனும் ஐம்புலவேடர் சுழலிற்பட்டமையாற் சிவனுந் தானும் ஒருசாதியெனத் தன்னுற்றலை அறியாது செயற்கைவயத்தாற் சிற்றுணர்வுஞ் சிறுதொழிலுமுடையனுய்ச் சிறுமைப்பட்டு நின்று, பின்பு சிவன் குருவை யதிட்டித்து நின்று சிவதீக்கைசெய்து செவியறிவுறுத்தி அவ்வைம் புலவேடரினின்று நீக்கி, என்னேடொப்ப நீயும் எண்குணங்களுமுடையை எனத் தெரிவித்துத் தன்னைப்போ லாக்கி உதவி செய்தவழிச், செயற்கையானுகிய சிற்றறிவு சிறுதொழில்களை விட்டு, இயற்கையானுள்ள பேரறிவு பெருந்தொழில்களின் பகுதியவாகிய எண்குணங்களுமுடையனுய், மீளவுஞ் சிவன் உதவிசெய்ய வேண்டாமையிற் பரதந்திரம் நீங்கிச் சிவனைப்போலத் தன்வயத்தனுய்நின்று இன்புற்று வாழ்வனென்பது பெறப்படுதலானும், [1]"உன்னைப்போலென்னைப் பாவிக்கமாட்டேன்" எனவும், [2]"எண்குணத்துளோமே" எனவும் பிறுண்டும் ஆன்ருேரெல்லாம் இவ்வாறே கூறுதலானும், சிவாகமங்களில் ஆண்டாண்டுச் சிவசமமாதலே முத்தியென்று ஓதுதலானும் முத்தனுகிய ஆன்மாத் தன்னறிவானே சிவன் முதலிய எல்லாப் பொருளையும் அறிவன் என்பது.

இன்னும், "முத்திபெற்ற ஆன்மாக்கள் சிவனேடொப்பர், மலம் முழுவதும் நீங்கி விளங்கிய சிற்சத்தியுடையராகலின், யார் யார் சிவனே டொப்பாரல்லர் அவர் அவர் முழுவதும் மலம் நீங்கிய சிற்சத்தியை யுடையரல்லர், சகலர் முதலியோர் போல" என்னும் வழியளவையானுஞ் சிவசமமாதலே முத்தியென்பது பெறப்படும்.

இன்னும், முத்தியிற் சிவசமமாகாதவழிச் சுதந்திரமுடையனல்லனும்; ஆகவே, [3]"பரதந் திரியங் கரைகழி பந்தம்" என ஞானமிர்தத்திற் கூறுதலானும், சிவாகமங்களினும் இவ்வாறே கூறுதலானும் முத்தியும் பெத்தமெனப்பட்டு வழுவாம். அற்றேல், முத்திபெற்ற ஆன்மாக்கள் சிவசமமாயவழிச் சிவனைப்போல ஐந்தொழில் செய்வரெனல்

---

[1]சுந்தரர்—7. 54. 5. [2]அப்பர்—6. 98. 10. [3]ஞானமிர்தம்—கஉ.

வேண்டும், செய்வனெனக்கொள்ளின் அநேகேச்சுர வாதமாய் முடியுமாலெனின்,—முடியாது. ஐந்தொழில் செய்யுங் கருத்தாவாந்தன்மை சிவனுக்குக் கருணையா னுள்ளது, முத்திபெற்ற ஆன்மாக்களுக்குத் தள்ளப்படாமையா னுள்ள தாகலான் ஐந்தொழில் செய்வதற்குச் சிவனொருவனே அமையுமாகலின். அவர் மிகைபடச் செய்யுமாறின்மையா னென்பது. இக்கருத்தானன்றே, [1]"உம்பர்பிரா னுற்பத்தி யாதிகளுக் குரிய னுயிர்தானுஞ் சிவாநுபவ மொன்றினுக்கு முரித்தே" என வழிநூலாசிரியரும் ஓதினார். ஆண்டுச் "சிவாநுபவம்" என்றது ஆகுபெயரால் தன்னுடையதாகிய சிவத்துவத்தை அநுபவித்தல் என்றவாறாம்.

இன்னும், நூல்களின் ஆண்டாண்டுச் சிவசமமாதல் முத்தி என்பதனோடு முரணுவனவாகத் தோன்றுவனவெல் லாம் முரணாதவாறு ஆகுபெயராக வைத்துப் பொருள்கொள் ளப்படுமென்று இங்ஙனஞ் சைவரி லொருசாரார் உருவ சம வாதிகளிற் சிறுபான்மை வேறுபடப் புதிதாக ஒரு மதங் கொண்டு தாங்கள் கொண்டதற்கேற்பச் சிவாகம வாக்கியங் களையுந் தமக்குவேண்டியவாறெல்லாம் இடர்ப்படுத்தி நலிந்து பொருள்கொண்டு உரைசெய்து தாமே தம்மில் வியந்து கொள்வாராகலான் ஆண்டு இழுக்கென்னையெனின், நடுவு நிலைமையுடையராய்ச் சிவாகமங்களை ஓதி யுணர்ந்தார்க்கு அவ ருரைப்பன வெல்லாம் இந்திரசாலம்போல ஆரவாரமாத்தி ரையே யன்றி நிலைபெறமாட்டாவாகலின், அவை ஒருபொரு ளாகவைத்து மறுக்கற்பாலனவல்லவாகலானும், எத்தன்மைய ராயினுஞ் சிவதீக்கை யுடையராய்ச் சிவாகமத்தில் விதித்தவா றொழுகி அகச்சமயத்தி னிற்றலின், அவரைப் பழிக்க லாகா மையானும் அவரறிவு அவ்வளவிற்றென்று போதலே பொருத்தமுடைத்தென் றொழிக.

அற்றேல், வழியளவைக்கும் ஆகம வளவைக்கும் இயை வனபோல இத்துணை வலியுறுத்தி அவருரைத்தனவெல்லாம் ஆரவாரமாத்திரையாய்ப் போமாறு யாங்ஙனம்? அதனை

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௩௧௧.

அறியுங் குதூகல முடையேன் என்பையாயிற் சிறிது காட்டுதும் :—

மறுப்பு

மன்னவன் மகனை ஆன்மாவுக்கு உவமை கூறியதுபற்றிச் சிவசமமாதல் முத்தியெனக் கொண்டாய் ; ஈண்டு வினவுதும் ; மன்னவன் மகன் வேடரி னீங்கி மன்னவனைச் சார்ந்தவழி மன்னவ னேவலினின்று பணிந்தொழுகுவானோ ? மன்னவனோடொப்பத் தன்னாணையும் உடன்செலுத்தி அரசாட்சி செய்வானோ ? கூறுவாயாக. மன்னவனேவலினின்று பணிந்தொழுகுவ னெனில், தாட்டாந்திகப் பொருளினும் அவ்வாறு கொள்ளப்படும். படவே, அஃது எம்மனோர் சித்தாந்தமாகலின், உனக்கு அவசித்தாந்தமாம். இனி, மன்னவனேவல் வழிநின்று அரசாட்சி செய்யினும் அது பரதந்திரமாவதன்றிச் சுதந்திரமன்மையான் உனக்கேலாது ; அதிகாரத்தைத் தன்மாட்டு வைத்து மன்னவன் வறிதேயிருப்பத் தான் அரசாட்சி செய்வனெனினும் அது பாசுபதர்மதமாய் முடியுமாகலின், உனக்குச் சித்தாந்த மன்று ; மன்னவனோடொப்பத் தன்னாணையும் உடன்செலுத்திச் சுதந்திரனாய் அரசாட்சி செய்வ னென்னின், அஃது அநேகேச்சுரவாதி மதமாய் முடியும் ; அன்றியுந் தந்தையைப் பணிந்தொழுகலின்றி அவன் செய்த நன்றியும் மறந்து அவனோடொப்பத் தானும் அரசாட்சி செய்வனாயின் அவன் நன்மக்களுள்வைத்தெண்ணப்படாமையின், ஈண்டைக்குவமையாதல் செல்லாது. இனிப், பணிந் தொழுகுதலுமின்றி அரசாட்சி செய்தலு மின்றித் தனக்கு வேண்டும்போகங்களை நுகர்ந்துகொண்டு சுதந்திரனாய் இருப்ப னெனினும், [1]"எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை - செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு" என்பவாகலின், வேடரோடு கூடி மயங்கிச் சிறுமைப்பட்டு நின்ற தன்னை அவரி னீக்கிப் பெருமையொடுந் தானாக்கிப் பெரியதோர் உதவி செய்து தந்தையுமாயினானை அவனேவல்வழி நின்று பணிந்தொழுகாது தானும் மன்னவனோடொப்பச்

[1] திருக்குறள்—110.

சுதந்திரமாய்த் தன்னாணையும் உடன்செலுத்தி அரசாட்சி செய்யும் மகனோடொப்பவனே யாகலான் ஈண்டைக் கேலா தென்றொழிக. அஃதேல், அநாதிமுத்தனாகிய சிவனும் ஆதி முத்தனாகிய ஆன்மாவும் ஒருசாதியென்ப துணர்ந்துகோடன் மாத்திரைக்கே மன்னவனையும் அவன் மகனையும் ஒருபுடை யொப்புமைபற்றி எடுத்துக்காட்டியதெனின்,—நன்றே கூறி னாய்! ஒருசாதிமாத்திரையால் உனக்குப் போந்த தென்னை? மன்னவனும் அவன் மனைவியும் மன்னர்சாதியேயாயினும் மன் னவன் செய்யும் அரசாட்சி அவன் மனைவியுஞ் செய்வாளென் றற் குரிமையின்மையின், அதுபோலச், சிவனும் ஆன்மாவுஞ் சித்தாதல்பற்றி ஒருசாதியேயாயினுஞ் சிவனோடொப்ப ஐந் தொழில் செய்யும் உரிமையுடையனல்லனென் றொழிக.

இன்னும், மன்னவன்மகன் ஏனையோர்போல ஆணையிற் பிறழுதலின்றி அந்தரங்கவுரிமை யுடைமையின், மன்னவன் செய்யுந் தண்டத்தை நோக்கச் சுதந்திரனேயன்றிப், பரதந் திரமுடையனல்லனாயினும் மன்னவனாணைவழி நிற்கும் உரிமை யுடைமையான் மன்னவனை நோக்கப் பரதந்திரனே யாவன்; அதுபோல முத்தனாகிய ஆன்மாவும் ஏனைய ஆன் மாக்கள்போலப் பந்தமுற்றுப் பிழைபடுதலின்றி இறைபணி வழுவாது நிற்கும் அந்தரங்க வுரிமை யுடைமையான் இலயம் போகம் அதிகாரம் என்னும் அவத்தைபற்றிப் பொதுவியல் பினின்ற முதல்வன் செய்யும் ஐந்தொழிலை நோக்கச் சுதந் திரனே யன்றிப் பரதந்திரனல்லனாயினும் இறைபணி வழு வாது நிற்றல்பற்றி இலயம்முதலியவற்றினீங்கித் தன்னியல் பினின்ற முதல்வனைநோக்கப் பரதந்திரனே யன்றிச் சுதந் திரனல்லனென்றறிக. இஃதுணர்ந்து கோடற்கன்றே சர்வ ஞானோத்தரத்திற் "சிவன்" என்றும் "பதி" என்றும் வேறு வைத் தெண்ணியதூஉ மென்க. சிவாகமங்களி லோரோ ரிடத்தில் "ஆன்மாப் பெத்தத்திற் பரதந்திரன், முத்தியிற் சுதந்திரன்" எனவும், "பரதந்திரனாதல்பற்றி மல வுண்மை துணியப்படும்" எனவுங் கூறுவன வெல்லாம் பொதுவியல்பு பற்றிப் பதியென நின்ற முதல்வன் செய்யும் ஐந்தொழிலி னகப்பட்டு நிற்றலும் அவற்றினகப்படாது நிற்றலும் பற்

றியே பிறிதில்லையாகலின், அதுபற்றித் தன்னியல்பினின்ற முதல்வனைநோக்கியுஞ் சுதந்திரனுவன்போலுமென மலையற்க.

இவ்வுண்மை உணராததூஉமன்றி, விஞ்ஞான தீக்கையின் உடல் பொருள்களோ டொப்பச் சற்குரவன்கையிற் றானஞ்செய் தளித்தும், தானஞ் செய்தளித்தபொருளென் றறியும் அறிவு சலியாமைப் பொருட்டு நாளும் நாளுஞ் சிவபூசையிற் செபகன்மங்களோடொப்பச் "சிவோதாதா" என்னும் மந்திரமோதி ஆன்மாவையுஞ் சிவனுடைமையாகப் பூநீரொடுந் தானஞ்செய்தளித்துந் தாஞ் சுதந்திரரே சிவனுடைமையல்லர் எனப் பிணங்கிப் பரமசற்பாத்திரத்திற் றானஞ்செய்த பொருளை அபகரிக்க நினைக்கும் நினைவுடையாரோடு பேசினும் உய்தியில்லதோர் கொடிய பாவமாமென்றொழிக. தம்மைத் தானஞ்செய்தலாவது தாஞ் சிவனுக்குப் பரதந்திரரென் றறிந்து "அவனருளாலல்லது ஒன்றையுஞ் செய்யாராகி" நிற்றலேயாமென் றுணர்க.

அற்றேல், மலவாசனை நீங்குதற்பொருட்டுத் தம்மைத் தானஞ்செய்ததாகப் பாவித்தன் மாத்திரையே யாகலின், அதுபற்றி இழுக்கென்னையெனின்,—அங்ஙனமாக; அப்பாவனை உண்மையோ? போலியோ? எனக்கடாயினார்க்கு உண்மையெனின், பரதந்திரராதற் கிழுக்கில்லை; போலியெனின், பசித்தவன் உண்டான்போல எத்துணைப் பாவகஞ் செய்யினும் பசிநீங்குதல் கண்டிலமாகலின், அதுபோலப் போலிப்பாவனையான் மலவாசனை நீங்குமாறின்மையின், அது வீண் றொழிலாய் முடியும்.

இன்னும், பாவனை போலியென்பார்க்குப் *பாவனையின் வழியவாய்ச் செய்யும் மந்திரக்கிரியைகளும் போலியாய் முடியும்; முடியவே, பாவனை முதன் மூன்றுனும் அவர் செய்யுஞ் சிவதீக்கையுஞ் சிவபூசையுஞ் செபந்தியானம் முதலிய எல்லா ஆசாரங்களும் அங்ஙனம் போலியாய்ச்செய்வது தமக்கானும் பிறர்க்கானும் பயன்படுமாறின்மையின் மாணுக்கரை வஞ்சித்துப் பொருள்கொண்டு தம்முடம்பை யோம்புதற்

பா - ம்—*பாவனையின்வழி அவர்செய்யும்.

பொருட்டுச் செய்யும் ஆரவாரமாத்திரையே போலுமென்றொழிக.

அற்றேல், கருடபாவனை செய்வோன் கருடனாதல் கண்டிலம்; அப்பாவனையால் விடந்தீருதல் கண்டாமாகலின், போலிப் பாவனையும் பயன் றருமென்பது பெறப்படுமாலெனின், அறியாது கூறினாய். மாந்திரிகன் தன்னுடம்பைக் கருடனாகப் பாவிப்பானல்லன்; மற்றென்னையோவெனின், கருடனுக்கு அதிதெய்வமாகி நிற்கும் மந்திர மூர்த்தியாகத் தன்னான்மாவைப் பாவிப்பன். அங்ஙனம் பாவித்தவழிச் சார்ந்ததன்வண்ணமாய்நிற்கு மியல்புடைய ஆன்மா ஆண்டு அம்மந்திர ரூபியாய் நிற்றற் கிழுக்கின்மையின், அதுபற்றி ஆசங்கையின்மை உணர்க.

இன்னும், பாவனைகளும் உபாசனைகளுங் கற்பித்துக் கொண்டு செய்யும் போலியென்றன் மாயாவாதிகூறுங் கூற்றாகலின், அது சைவசித்தாந்தத்திற் கேலாமை யறிக.

அற்றேல், ஆன்மாச் சார்ந்ததன்வண்ணமாய் நிற்கு மியல்புடையன் என்றற்கும், அதனானே தன்னாற் கணிக்கப்படும் மந்திரரூபியாய் நிற்பன் என்றற்கும், விலங்குபுள்ளுக்கு அதிதெய்வமாய்நின்று அதிட்டிக்கும் மந்திரமுண்டென்றற்கும் பிரமாணமுண்டாயினன்றே அதுபற்றிக் கருடபாவனை முதலாயின உண்மைப்பாவனையென்று கொள்ளப்படுமாகலின் இவற்றிற்குப் பிரமாணம் என்னையெனின், சர்வஞானோத்தர முதலிய ஆகமங்களே பிரமாணமாமென் றறிக. அஃதெங்ஙனமெனிற் காட்டுதும்:—

சர்வஞானோத்தரத்திற் பசுவும், பாசமும், அதிகாரஞ் செய்து நிற்பதாகிய பதியும், அதிகாரத்தி னொழிந்து தன்னியல்பி னிற்பதாகிய சிவமும் எனப் பதார்த்தம் நான்கென்றெடுத்துக்கொண்டு, அவற்றிற்குத் தனித்தனி இலக்கணமு முணர்த்திப், பின்பு அதுகேட்ட அறுமுகக்கடவுளுக்கு அங்ஙனம் அப்பிரமேயமாய் ஒன்றோடு உவமிக்கப்படாததாய் அதிசூக்குமமாய் வியாபகமாய்த் தன்னியல்பினிற்குஞ் சிவத்தை அறியுமா றெங்ஙனமென்று ஆசங்கை நிகழாமைப்

பொருட்டுச் "சிவப்பொருள் அத்தன்மைத்தாயினும் அதனை அறிதற்கு உபாயங் கூறுகின்றாம், அவ்வுபாயம் வாதிகளெவ ரானும் அறியப்பட்டதன்றாய்க் குருபரம்பரையின் அறியப் படுவது, ஒருவர்க்கும் யாம் கூறினேமல்லேம், அதனை நீ கேட்பாயாக" என்று அதன் பெருமை எடுத்துக் காட்டி, அநாதிமுத்தனாய் நின்ற சிவனுக்குரிய தன்மைகளும், அத் தன்மையனாகிய சிவனே நான் எனச் சிவோகம்பாவனை செய்யுமாறும், அவ்வாறன்றித் துவிதபாவனை செய்தாற்படு மிழுக்கும் விளங்க விரித்துணர்த்தித், "துவித பாவனையைக் கைவிட்டுச் சிவோகம் என அத்துவித பாவனை செய்வோன் ஏகதேசமாய்நின் றறிவதாகிய சிற்றறிவினீங்கி முழுவதும் வியாபகமாய்நின்றறிவதாகிய முற்றுணர்வு விளங்கிச் சிவனை யறிந்து தான் சிவனேயாவன்" எனச் சிவனை யறிதற்கு உபாயங்கூறிப், பின் அதுகேட்ட அறுமுகக் கடவுளுக்கு, மேல் உத்தேசங் கூறும்வழியும் இலக்கணங் கூறும்வழியுஞ் சிவனும் ஆன்மாவும் இருபொருளெனவைத் தோதுதலிற் சிவனின் வேறாகிய ஆன்மாச் சிவோகமெனப் பாவிக்கும் அத்துவித பாவனையாற் சிவனே தானாக ஐக்கியமாமா றெங் ஙனமென்று ஆசங்கை நிகழாமைப்பொருட்டு, "ஆன்மாத் தன்னியல்பை அறியாது பசுத்துவத்தோடு கூடியவழிப் பசுவாய் நின்றான்; அதுபோலத் தன்னை அறிந்து சிவத்து வத்தோடு கூடியவழிச் சிவமாய் நிற்பதற்கு ஐயமில்லையாக லாற் றன்னையுந் தலைவனையும் பராபரபேதத்தானும், தூல சூக்குமபேதத்தானும் எப்பொழுதும் பயின்றறிதல்வேண் டும்" என்றோதி, அற்றேல், ஆன்மாவினியல்பு தனித்து நில் லாது பசுத்துவத்தோடுகூடிப் பசு எனவும், சிவத்துவத் தோடுகூடிச் சிவம் எனவும் பல தன்மைப்பட்டு நிற்குமா றென்னையென்று மீளவும் ஐயுறாமைப் பொருட்டு, "அதவா" என்றெடுத்துக்கொண்டு, தெளிவு பிறவாது மீள மீள மயங் குதற்கேதுவாய வார்த்தைகளை விகற்பித்து இங்ஙனம் பல வாகச் சொல்லியென்னை யெனக்கூறி யொழித்து, எல்லாச் சங்கைகளும் நீங்கித் தெளிவு பிறத்தற் கேதுவாகத் தொகுத்து ஒரு வார்த்தையினுணர்த்துவான் புகுந்து,

ஸர்வம் யதாஸ்திதம் த்ருஷ்டிர் யஸ்யைவ பரிகல்ப்யதே |
தத்த்வத்வஸம்பந்நாஸ் ஸர்வதத்த்வஸமாஹித: ||
ஏதத்வை ஜ்ஞாத்ருவிஜ்ஞாநம் கதிதஞ் ஸர்வஸத: |

என்றருளிச் செய்தார்.

இதன்பொருள், "ஆன்மா அங்ஙனம் இருதன்மைப் படுமாறென்னையென்று ஐயுறுதுகேள்; எல்லாப் பொருளின் தன்மைகளும் ஆன்மாவுக்குளவாம்; அஃதெங்ஙனமெனின், ஆன்மா யாதனையாதனைப் பற்றினன் அதனதன் சுபாவமே தன் சுபாவமாந்தன்மை யுடைமையான் அதுவதுவாயே நிற்பன் என்றிங்ஙனம் ஆன்மாவை அறியுமாறு தொகுத்துக் கூறினங் கண்டுகொள்க" என்பதாம்.

இங்ஙனந் தொகுத்துணர்த்திப், பின்னும் இவ்வாறறியும் ஆன்மஞானத்தின்பெருமையும், அதனாற் பெறும் பேறும் அதனை அறிதற்கு உபாயமும், அறிந்தானது பெருமையும் விரித்துக்கூறி, "இதற்குமேற் சொல்லற்பாலது சிறிதுமில்லை யாகலான் மனோவிகற்பங்களை யொழித்து இங்ஙனந் தன்னுண்மையறிந்து உபாயங்களைச் செய்வோன் இங்கே சீவன் முத்தனாய், அகம்புறமெங்கும் வியாபித்துத், தற்றருமதருமி யாய்த், தற்றருமம் எனப்பட்ட முற்றுமுணர்தன் முதலிய எண்குணங்களுமுடையனாய், இங்ஙனஞ் சிவத்துவத்தைப் பெற்றுச், சிருட்டிப்படுந்தன்மை முதலியனவின்றிச் சிவசம மாவன். இத்தன்மையுடையானுக்குத் தவஞ் செபந் தியா னம் பூசைமுதலியன ஒன்றும்வேண்டா; சத்தியம்! சத்தி யம்! சத்தியம்!, முக்காலுஞ் சத்தியம்!; இதற்குமேல் அறி யற்பாலன ஒருநூலினுமில்லை" என வலியுறுத்திப், பின்னும், "ஆன்மா எல்லாவற்றினும் அதுவதுவாய் நிற்குமாற்றைப் பூதான்மா முதல் அறுவகைப்படுத்து விரித்து இன்னுங் கூறு துங் கேட்பாயாக" என்றெடுத்துக்கொண்டு, பூதபரிணாம மாகிய உடம்பி னியல்புகளும், ஆன்மா அவ்வுடம்பைப் பற் றியவழிப் பூதான்மாவென நிற்குமாறும், அகத்தின்கண்ண வாகிய வாக்குக்களினியல்பும், ஆன்மா அவற்றைப் பற்றி

அந்தரான்மாவென நிற்குமாறும், சூக்குமபூத முதலிய தத்து வங்களி னியல்பும், ஆன்மா அத்தத்துவங்களைப் பற்றிய வழித் தத்துவான்மாவென நிற்குமாறும், அத்தத்துவங்க ளுள்ளும் ஆன்மா எவ்வெத் தத்துவங்களைப் பற்றினன் அவ் வத் தத்துவமயமேயாய்நிற்பன் என்பதூஉம், ஆன்மாப் போத்திருத்துவமெய்திப் புருடதத்துவமென நிற்கு மியல் பும், அங்ஙனம் புருட தத்துவமாய் நின்று பிரகிருதி குணங் களைப் பற்றி இன்பத்துன்பங்களை நுகரும்வழிச் சீவான்மா வென நிற்குமாறும், சுரர் நரர் விலங்கு புள்ளுத் தாவரம் எல்லாவற்றிற்கும் அதிதெய்வ மந்திரங்கள் உளவெனவும், தாவர சங்கமங்களுள் மந்திரங்களான் அதிட்டிக்கப்படாத உயிர்களில்லையெனவும், மந்திரங்களை உச்சரிக்கும் முறைமை இவ்வாறெனவும், இவ்வாறு மந்திரங்களி னியல்பும், அவ்வம் மந்திரங்களைக் கணிப்புழி ஆன்மாப் படிகம்போல அவ்வம் மந்திரமயமேயாய் மந்திரான்மாவென நிற்குமாறும், தன்னின் வேறாகிய இவ்வைவகைப் பெயரினீங்கியவழி மேற்கூறிய அத்துவிதபாவனையாற் பரமான்மாவென நிற்குமாறும் விரித் துந் தொகுத்துங் கூறி, ஆன்மாச் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நிற்குமென மேற்கூறியதனை மீளவும் வலியுறுத்தி, இவ்வறு வகையுள் ஏனையவெல்லாம் உபாதிபற்றிய செயற்கையாதலும் அத்துவிதபாவனையாற் பரமான்மாவெனநிற்றல் சித்தெதன் னுஞ் சாதிப்பொதுமைபற்றிய இயற்கையாதலுந் தெரித் துணர்த்தி, இங்ஙனமாகலான், "அத்துவித பாவனையுடை யோன் ஞானக்கண்ணாற் சிவனை ஆன்மாவிற் கண்டு, முழுதும் வியாபகமாய்நின்றறிவதாகிய முற்றுணர்வுடையனாய், அவ்வப் பொருளியல் பெல்லா மறிந்து, மலவாசனை நீங்கிக், கேவல மாய்நின்று,முடிவுகாண்கில்லாப் பேரின்பத்தைப் பெறுவன்" என முடிந்தது முடித்துக்காட்டி, இங்ஙனஞ் சீகண்டவுருத் திர நாயனார் அறுமுகக்கடவுளுக்குச் சர்வஞானோத்தரத்தின் ஞானபாதஞ் செவியறிவுறுத்தருளினார். இன்னும் இதனை ஈண்டுரைத்தவாறுபற்றி விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இவ்வாகமத்துள் இத்துணை வலியுறுத்திச் சிவனோ டொற்றுமைப்பட நின்று தன்னைப் பாவிப்பதாகிய ஆன்ம

ஞானமொன்றே அப்பிரமேயமாய் ஒன்றோடு முவமிக்கப் படாதுநின்ற அச்சிவனை அறிதற் குபாயமென்றும், அங்ஙனம்பாவிக்கவே அச்சிவனே டொற்றுமைப்பட்டுப் பேரின் பத்தைப் பெறுவனென்றும், அசுத்தப்பொருளோ டொற்றுமைப்பட்டுநின்ற ஆன்மாச் சுத்தப்பொருளோ டொற்றுமைப் பட்டு நிற்குமா றெங்ஙனமென்னும் ஐயநீக்குதற்குத் தொகுத்து ஒருவார்த்தையாற் கூறுதுமென் றெடுத்துக் கொண்டு, ஆன்மா எதனையெதனைச் சார்ந்தான் அதனதன் சுபாவமே தன்சுபாவமாய் அதுவதுவாய்நிற்பனென்றும், இங்ஙனமாகலாற் சிவனோடொற்றுமைப்பட்டு நிற்புழிச் சிவன் குணங்களாகிய எண்குணங்களுந் தன்றன்மையாகக் கொண்டு சிவனேயாய் நிற்பன்; இதுவே சிவத்துவத்தைப் பெறுத லென்றும், இதற்குமேல் அறியற்பாலன ஒருநூலினுமில்லை! முக்காலுஞ் சத்தியம்! என்று வலியுறுத்தியும், ஆன்மா எல்லாவற்றினும் அதுவதுவாய் நிற்குமாற்றை இன்னும் விளங்கக்கூறுதுமென் றெடுத்துக்கொண்டு, பூதான்மா, தத்துவான்மா, மந்திரான்மா, அந்தரான்மா, சீவான்மா, பரமான்மா என அறுவகைப்படுத்து, அவ்வவற்றிற் கூடியவழி அவ்வப் பெயர்பெற்று அதுவதுவாய் நிற்பனென ஆண்டாண்டு நிற்கு மாறு விரித்துணர்த்தியும், படிகத்தை உவமைகூறியும், இங்ஙனம் ஏனையாகமங்கள்போலப் பொருள் கவர்ச்சிப்படுதற்கு இடங்கொடாதவண்ணம் அறுமுகக்கடவுண்மாட்டு வைத்த கருணைமிகுதியான் அங்கையினெல்லிக்கனிபோல ஆன்மாவி னியல்பு விளங்க வுணர்த்திப் பலகாலும் வலியுறுத்தி, எல்லா வாகமங்களினும் இது சிறந்ததென்பது தோன்றச் "சர்வ ஞானோத்தரம்" எனப் பெயருமிட்டருளிச் செய்த சீகண்ட வுருத்திரக் கடவுளின் திருவுளக்குறிப்போடு முரணித் தமக்கு வேண்டியவாறே இவ்வாகமத்திற் கூறப்படும் வாக்கி யப்பொருளை யெல்லாம் இடர்ப்படுத்தி நலிந்து பொருள் கொண்டு உரைசெய்வாருமுளர். அவருரை போலி என்பது சொற்கிடக்கை முறையானும், மேற்பாயிரத்துட் கூறிய நியாயத்தானும் விளங்கக் கிடந்தவா றறிக.

இன்னும், மதமும் மறுப்புமாகவைத்தோதப்படும் பௌட்கரம், மதங்கம், மிருகேந்திரம் முதலிய சிவாகமங்கட்குச் சுபக்கம் பொதுவகையாற் கூறிவைத்துப் பலவாற்றானும் பரபக்கங்களை மறுப்பதுமாத்திரையே கருத்தென்பதூஉம், அவ்வாகமங்களானே பரபக்கங்களினுளவாகிய ஐயப்பாட்டினீங்கிச் சுபக்கத்தைச் சிறப்புவகையான் அறியலுறுவார்க்குத் தூலாருந்ததி நியாயம்பற்றி அதனைச் சிறந்தெடுத்தோதுதல் உபதேசமாத்திரையான் உணர்த்துவனவாகிய சர்வஞானோத்தரம், தேவிகாலோத்தரம் முதலிய சிவாகமங்கட்குக் கருத்தென்பதூஉம், இங்ஙனமாகலாற் பௌட்கர முதலியவற்றின் ஓதப்படுஞ் சுபக்கப்பொருள் சர்வஞானோத்தரமுதலியவற்றின் பொருள்பற்றியே தெளிந்து கொள்ளப்படுமென்பதூஉம்,மாறிக் கொள்ளின் வழுவாமென்பதூஉம் அவ்வச்சிவாகமங்களி னியல்புநோக்கி வன்மை மென்மை பற்றி உணர்ந்துகொள்க.

இன்னும், பௌட்கரத்திற் காட்சிப் பிரமாணத்தினியல்பு கூறும்வழி, இந்திரியத்திற்கும் விடயத்திற்குமுளவாகிய சம்பந்தஞ் சையோகமுதல் அறுவகைப்படுமென நையாயிகர் மதம்பற்றிக் கூறி, உதாரணமும் அவ்வாறே காட்டப்பட்டன; ஆங்காரத்தின் காரியமாகிய சோத்திரத்திற்கும் ஆகாயத்தின் குணமாகிய ஓசைக்குஞ் சமவாயசம்பந்தங் கூறுதல் மேற் பாச படலத்துட் கூறிப்போந்ததனோடு முரணுதலின், அது சித்தாந்தமன்று; பிறர்மதம்பற்றிப் பொதுவகையாற் கூறியதென்பது உனக்குமொப்பமுடிந்தது. குணகுணிகளுஞ் சாதி வடிவுகளுந் தம்மின் வேறல்லவென்பதூஉம் ஆண்டுக் கூறிப்போந்தமையின், ஈண்டு வேற்றுமைப்படுத்துக், குடவுருவத்தைக் கண் காணுங்காற் சையுத்தசமவாயமென்றும், உருவத்தன்மையைக் காணுங்காற் சையுத்தசமவேத சமவாயமென்றும், ஓதியதூஉஞ் சித்தாந்தத்திற் கேலாமையின், பிறர்மதம்பற்றிப் பொதுவகையாற் கூறியதேயாமெனக் கொள்ளப்படும். சுத்தமாயையினுண்மைக்குப் பிரமாணங் கூறும்வழிச் சுத்தாத்துவாவிற் கன்மமில்லையெனச் சாதித்ததும் பிறர்மதம்பற்றிப் பொதுவகையாற் கூறியதேயாமென்

பது இருவினையதிகரணத்திற் காட்டுதும். இன்னோரன்னவை யெல்லாம் உபசாரம்பற்றிப் பொதுவகையாற் கூறப்பட்டன வன்றிச் சித்தாந்த மல்லவென்பது உனக்குமுடம்பாடே யாமாகலிற், சுபக்கப்பொருளைப் பொதுவகையா னுட்டிவைத்துப் பலவாற்றானும் பரபக்கங்களை மறுத்தற்பொருட்டே யெழுந்த சிவாகமங்கள்பற்றிப் பொருளுண்மை தெளியப்படாதென்பதூஉம், அவற்றை முன்னொடுபின் மலைவற உய்த்துணரவல்லார்க்குச் செம்பொருள் இனிதுவிளங்குமென்பதூஉம், பரபக்கங்களைச் சிறிதுந்தீண்டாது சிறப்புவகையாற் சுபக்கமாத்திரையே கூறுதற்பொருட்டெழுந்த சர்வஞானோத்தரமுதலியவற்றில் அங்ஙனம் உய்த்துணரவேண்டாது சித்தாந்தப்பொருள் இனிதுவிளங்குமென்பதூஉங் கண்டு கொள்க. அற்றாகலினன்றே பௌட்கரமுதலியவற்றின் இத்துணை வலியுறுத்தியெடுத்துக்கொண்டு ஓதாததூஉஞ், சர்வ ஞானோத்தரமுதலியவற்றின் "இதற்குமுன் ஒருவர்க்குங் கூறினேமல்லேம்; அதனை நீ கேட்பாயாக" எனவும், "இதற்குமேற் சொல்லற்பாலன ஒருநூலினு மில்லை" எனவும், "தெளிவுபிறவாமைக் கேதுவாய்ப் பலபடச் சொல்லின்னை" என்றெடுத்துக் கொண்டு, "சார்ந்ததன் வண்ணமாயே நிற்றல் ஆன்மாவி னியல்பாம்; இங்ஙனம் ஆன்மாவி னிலக்கணந்தொகுத்துரைத்தாம் உணர்ந்துகொள்க" எனவும், "சத்தியம்! சத்தியம்! முக்காலுஞ் சத்தியம்!" எனவும் இத்துணை வலியுறுத்தியோதியதூஉமென்க.

அற்றேல், இங்ஙனங் கூறியவாற்றாற் சர்வஞானோத்தரத்திற்குச் சொற்கிடந்தவாறன்றி நலிந்துபொருள்கோடல் பொருந்தாதென்ற தொக்கும்; ஏனையவெல்லாஞ் சொற்கிடந்தவாறே வேறுபொருள்படாவாயினும், ஆண்டுத் "தற்றருமதருமி" என்றது தற்றருமத்தோடொத்த தருமத்தை யுடையன் என வேறுபொருள்படுமென்றற் கிழுக்கென்னை யெனின்,—அறியாது கூறினாய். அங்ஙனம் பொருள் கொள்ளிற் படிகம்போலத் தன்னாற் சாரப்பட்ட பொருளின்றன்மையே தன்றன்மையாகக்கொண்டு அதுவதுவாய்நிற்பது ஆன்மாவினிலக்கணமெனத் தொகுத்து ஒருவார்த்தையின்

விளங்க மேலோதிய வாக்கியத்தோடு முரணுதலை மறந்தாய் போலும். இன்னும், "ஆன்மாச் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நின்றறிவன், ஒன்றறியும்வழி மற்றொன்றனையறியாமையின், யாவன் சார்ந்ததன் வண்ணமாகாது நின்றறிவான் அவன் ஒன்றறியுங்கால் மற்றொன்றனை யறியாதானல்லன், சிவன்போல" என்னும் வழியளவையும் இவ்வாகமவளவையை வலியுறுத்தியவாறு காண்க. இதனானே "தற்றருமதருமி" என்றசூத்திரம், பின் அதனை எண்வகைப்படுத்தோதிய சூத்திரம் மிருகேந்திரத்திற் கலைமுதலியவற்றைச் "சிற்சங்கசித்து" என்றதுபோலவைத்துப் பொருள் கோடலே பொருத்தமுடைமை அறிக.

இன்னும், "தற்றருமதருமி" என்பது தற்றருமத்தாற் றருமி என வேற்றுமைத்தொகைப்பொருள்படாது தற்றருமம்போலுந் தருமத்தையுடையன் என்று அன்மொழித்தொகைப்பொருள்படுமாயின் ஆண்டுத் "தற்றருமதரும" என நிற்பதன்றி, அன்மொழித்தொகைமேல் உடைப்பொருள் விகுதி வாராதென்னும் வடமொழி வியாகரணவிதியோடுமுரணித், "தற்றருமதருமி" என உடைப்பொருள் விகுதிபெற்று நிற்றல் பொருந்தாமையிற் சொல்லியல்பானும் அது பிறிதுபொருள்படுதற் கேலாமை அறிக.

அற்றேல், சார்ந்ததன்வண்ணமாய் நிற்றல் ஆன்மாவினியல்பன்று; செயற்கை யென்றற்படு மிழுக்கென்னை யெனின்,—அவ்வா றோதாமையானும், செயற்கை ஈண்டோதுதற்கோ ரியைபின்மையானும், செயற்கையாய வழி அத்துவிதபாவனையால் இருபொரு ளொற்றுமைப்படநிற்றல் எவ்வாறெனமேலோதியதுபற்றிநிகழும் ஆசங்கைக்கு விடையாகாமையானும், சார்ந்ததன் வண்ணமாய்நிற்குமாற்றைப் பூதான்மாமுதற் பரமான்மா வீறாக அறுவகைப் படுத்து இன்னும் விரித்துக்காட்டுகின்றோம் என இயற்கை செயற்கை இரண்டினுஞ் சேறற்குரிய இலக்கணமாக அதனைக் கூறுதலானும், மலத்தானாய செயற்கை அறியாமையாதலுங் கலைமுதலிய கருவிகளானாய செயற்கை ஏகதேசவறிவாதலுமாத் திரையேயாகலின் இவற்றின்வேறாகிய சார்ந்ததன்வண்ண

மாந்தன்மை இவைபோல மலமுதலியவற்றுறுப் செயற்கை யென்றற்கோ ரியைபின்மையானும், அஃதான்மாவி னியல் பென்பதன்றிச் செயற்கையென்றற்கேலாமை அறிக.

அற்றேல், அவ்வவற்றின் குணமே தன்குணமாதலன் றித் தனக்கெனவேறுகுணமில்லைபோலுமெனின்,—ஆன்மா வுக்கு விசேடகுணமில்லையாயிற் குணகுணிகட்கு வேற்றுமை யில்லையென்பது மேற்காட்டுதலிற் குணமில்வழிக் குணியு மில்லையெனப்பட்டுச் சிவாத்துவிதமதமாய் முடியுமாகலின், அதுபொருந்தாது. படிகத்திற்குச் சார்ந்ததன்வண்ணமா தன் மாத்திரையேயன்றி அதனைப் பற்றுந்தன்மையும், கண் ணுக்குச் சார்ந்ததன்வண்ணமாய் நிற்றன்மாத்திரையே யன்றி அவ்வாறுநின்று அவ்வப் பொருள்களைக் காணுந்தன்மையும் வேறுளவாயினாற்போல, ஆன்மாவுக்குச் சார்ந்ததன்வண்ண மாய் நிற்றன்மாத்திரையே யன்றி அவ்வாறுநின்று அவற்றை அறியுந்தன்மையாகிய விசேடகுணம் அவற்றின்வேறுமுண் டென்க. இவ்வுண்மை விளங்கப் புடைநூலாசிரியரும், [1]"இருளொளிய லாக்கண் டன்மை யதாம்" எனச் சித்தாந் தஞ் செய்தார். இதனானே தனித்துநின்றறியும் அறிவும், சார்ந்ததன்வண்ணமாய்நின்றறியும் அறிவுமெனச் சித்து இரு வகைப்படுமாறும், இரண்டுந் தம்மு ளொவ்வாதவாறும், படி கம் மாணிக்கத்தைச் சார்ந்தவழி மாணிக்கவண்ணம் முழுதுந் தன்வண்ணமாகக்கொண்டுநிற்றல் பற்றிப் படிகத்தைமாணிக் கமேயென அதனோ டொப்புமைகூறுதலமையும்; அதுபற்றி மாணிக்கத்தைப் படிகத்தோ டொப்புமை கூறுதலமையாத வாறு போல, ஆன்மாச் சிவத்தைச் சார்ந்தவழிச் சிவத்தின் குணம் முழுவதுந் தன்குணமாகக் கொண்டுநிற்றல்பற்றி ஆன் மாச் சிவமேயெனச் சிவத்தோடொப்புமைகூறுதல் அமையும்; அதுபற்றிச் சிவத்தை ஆன்மாவோடொப்புமை கூறுதல் சாலாதென்பதூஉம், படிகம்போலச் சார்ந்ததன்வண்ணமாய் நிற்கும் ஆன்மா மலமுழுவதும் நீங்கித் தன்னறிவு வியாபக மாய் விளங்கிய வழியுந் தன்னாற்சாரப்பட்ட சிவத்தைமாத் திரம் அறிதலன்றி மற்றொன்றனை அறிதல் செல்லாதென்ப

[1]சிவப்பிரகாசம்—57.

தூஉம், இதுபற்றியன்றே சிவனுக்கடிமை எனப்பட்ட தென்பதூஉம், இன்னோரன்னவை பிறவும் அறிந்துகொள்க. இக்கருத்தேபற்றிச், [1]"சிவன்சீவ னென்றிரண்டுஞ் சித்தொன்றுமென்னில்..............அவனுக் கிவனுமசித் தாம்" என்றார் வழிநூலாசிரியரும்.

இதனானே முழுவதும் மலம் நீங்கிய சிற்சத்தியுடைமை பற்றி ஆன்மாவுஞ் சிவமுந் தம்முளொப்பரென் றோதிய வழியளவையும் போலியாயொழிந்தவாறுணர்க; என்னை? மலநீங்கித் தன்னறிவுமுழுவதும் விளங்கிய வழியும் அது வதுவாய்நின் றறிதலே ஆன்மாவினியல்பாகலின், அவ்வாறன்றித் தனித்துநின் றறிவதாகிய சிவமுந் தானுந் தம்முளொத்தல் சாலாமையானென்பது.

இன்னும் இதனானே, நீரொடு நீரும் பாலொடு பாலுஞ் சேர்ந்தாற்போலென ஐக்கியவாதங் கூறுவார் மதமும், குடமுடைந்தவழிக் குடாகாயம் மகாகாயத்தோடு கூடி ஒன்றுமாறுஞ் சிறை முறிந்தவழி யாற்றுநீர் கடனீரோடுகூடி ஒன்றுமாறும் போலெனச் சிவாத்துவிதங் கூறுவார் மதமும் மறுக்கப்பட்டன. ஆகமங்களின் அவ்வாறு அவற்றை எடுத்துக் காட்டியது ஒற்றுமைப்படச் சேர்தன் மாத்திரைக்கு ஒருபுடையொப்புமையாதல்பற்றியே பிறிதில்லை என்க.

இன்னும், "தற்றருமதருமி" என்றோதியதனை மீளவும் விரித்துணர்த்துவான் புகுந்து, முற்றுணர்தன் முதலியனவாக எண்வகைப்படுத் தோதியவற்றுள், அநாதிபோதமென்ற ஒரு குணம் முற்றுணர்வு முதலியவற்றின் வேறுவைத் தெண்ணப்பட்டது; படவே, அஃது அநாதிமுத்தத்தன்மையென்னுங் குணத்திற்குப் பரியாயப் பெயராய் அநாதியே ஞானம் விளங்குதல் எனப் பொருடருவதேயாமாகலின், அக்குணம் அநாதி முத்தனாகிய சிவனுக்கன்றி இடையே முத்திபெற்ற ஆன்மாவுக்கில்லையென்பது உனக்குமொத்தலான், அநாதிபோதனல்லாத ஆன்மாவுக்கு அநாதிபோதத் தன்மைகூறியது மாணிக்கவொளிமுழுவதுந் தன்னைச்சார்ந்த

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௩௨௦.

படிகத்தில் விளங்குமாற்போலச் சிவனுக்குரியதருமந் தன்னைச்சார்ந்த ஆன்மாவின்மாட்டு விளங்குதன்மாத்திரைபற்றி யாகலின், ஏனைக் குணங்கள் ஆன்மாவிற் கோதியதூஉம் அவ்வாறேயாமென்பது தெளியக்கிடந்தவா றறிக.

இன்னும், பௌட்கரம் மதங்கம் முதலிய சிவாகமங்களிற்சிவனுக்குரிய எண்குணங்களே யன்றி அவற்றோடொப்ப வேறாய் ஆன்மாவுக்கு எண்குணங்களுளவென யாண்டானும் ஓதாமையானும், "தற்றருமதருமி" என்பதற்குத் தற்றருமமே தனக்குத் தருமமாகவுடையனென்றது தற்றருமமாகிய சிவத்துவத்தோ டொப்ப அதனின் வேறுதருமமாகிய சிவத்துவமுடையனெனப் பொருள்செய்தல் அவசித்தாந்தமென் றொழிக.

அதுவதுவேயாய் நின்றறிதல் ஆன்மாவி னியல்பாகலின், ஆன்மா மலமுழுவதும் நீங்கிச் சிவத்தைச்சார்ந்தவழித் தன்னறிவு முன்போல ஏகதேசமாதலின்றி வியாபகமாய் விளங்கினும், மாணிக்கத்தை முழுவதும்பற்றிய படிகம் அம்மாணிக்க மாத்திரையே யன்றி மற்றொன்றனையும் பற்றாதவாறுபோல அச்சிவத்தையேயன்றி மற்றொன்றனையும் அறியுமாறில்லை எனவும், மாணிக்கத்தினொளி படிகத்தின் முழுவதும் விளங்காதவழி விளங்காதபாகத்தான் மற்றொன்றனைப் பற்றுமாறுபோலச் சிவத்துவமாகிய எண்குணங்களும் தன்பால் முழுவதும் விளங்காதவழி மற்றொன்றனையும் அறியும்; அறியவே அதுவதுவாய் அழுந்துந் தன்மையானது பந்தத்திற் கேதுவாமாகலின், அங்ஙன மாகாமைப் பொருட்டுச் சிவத்துவம் முழுவதுந் தன்பால் விளங்கும்படி சிவோகம்பாவனையில் உறைத்துநிற்றல் வேண்டும் எனவும் அறிக.

அற்றாகலினன்றே சிவதீக்கையிற் பிராசாதநெறியானே ஆன்மாவைச் சிவனிடத்தில் யோசித்துப், பின்னுஞ் சிவனுடைய எண்குணங்கள் அதன்மாட்டு முழுவதும் விளங்கும்படி ஒரோவொன்றனை மும்மூன்றுருகுதியான் விளக்குவித்துச் சிவசமமாகச் செய்வதூஉமென் றுணர்க.

இவ்வாறன்றிச், சிவன்குணத்தோ டொப்ப வேறுகுண முடைமையே சிவசமமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளென் பாரைக் குணங்களொருபுடை யொத்தலாற் சிவசமமோ? முழுவதுமொத்தலாற் சிவசமமோ? எனக் கடாயினர்க்கு ஒருபுடை யொத்தலாற் சிவசமமென விடுப்பின், ஒருபுடை யொக்குமென்பது எல்லாவாதிகட்கும் உடம்பாடாகலின், அதனுன் உனக்குப் போந்ததோ ரின்மையானும், முழுவது மொத்தலாற் சிவசமமென விடுப்பின் முழுவதுமொத்த வழி ஒன்றே யாகலின் இருபொருளாய் நிற்குமாறின்மையா னும், குணங்களான் வேற்றுமை யின்றாயினுங் குணிப் பொருள் வேறுதல் அமையுமெனின், சைவசித்தாந்தத்திற் குணமே குணியுமாய் நிற்பதாகலின் அதனை மறந்து நையா யிகர்மதத்தில் வீழ்ந்து குணமுங் குணியுந் தம்முள் வேறெ னக்கொண்டு இரண்டிற்குங் குணங்களொன்று குணியான் வேறென்றல் பொருந்தாமையானும், குணங்களின்வேற்றுமை யில்வழிக் குணிகளின் வேற்றுமை பெறப்படாமையானும், நித்தப்பொருள்களின் வேறுபாடு தெரிப்பதற்கு விசேட மென்றொரு பதார்த்தம் உண்டெனத் தார்க்கிகர் கொண்டது போலச் சைவசித்தாந்தத்திற் கொள்ளாமையின், இலக்கண வேறுபாடே இலக்கியத்தின் வேறுபாட்டைத் தெரிவிப்ப தாகலானும், இதனானே அதுவதுவாய்நின் றறிதலாகிய பொதுவிலக்கண மாத்திரையேயன்றி ஆன்மாக்களுக்குத் தனித்தனி சிறப்பிலக்கணங்களுளவென்பதும் பெறப்படும்; அற்றாகலினன்றே மலசத்திகள் பலவாயின; அவை இவை யென்பது உண்மையதிகாரத்திற் காட்டப்படுமாகலின் அது பற்றி ஆசங்கையின்மையானும், இன்னும், சிவமும் ஆன்மா வும் இலக்கணத்தானொன்றாயவழிப் பதி பசு என வேறு வைத்தெண்ணுதல் பொருந்தாமையானும், பசுத்துவசாதி வேறாகலின் அதுபற்றி வேறெண்ணியதெனிற் பசுத்துவம் உபாதியாதலன்றிச் சாதியாகாமையின் அங்ஙனங் கூறுதல் சாதி இது உபாதி இது என்றறியாதார் கூற்றே யாகலின், அதுபற்றி வேறெண்ணுதல் பொருந்தாமையானும், இத னானே பசுவாய்நின்ற ஆன்மசாதி வேறு, சிவமாய்நின்ற

ஆன்மசாதி வேறெனக்கொண்டு அவ்விரண்டற்கும் அத்துவிதங்கூறுதல் சர்வஞானோத்தரத்தின் கருத்தெனத் தமக்குரிய நயத்தைவிட்டு மாயாவாதிமதம்பற்றி உரைசெய்தலும் போலியாகலானும், இன்னும், சிவனும் ஆன்மாவும் இலக்கணத்தான் ஒன்றாயவழிச் சிவனை மறைக்கமாட்டாத ஆணவ மலம் ஆன்மாவுக்கு ஆவாரகமாதல் செல்லாமையானும், ஞாயிற்றை இருள் மறைத்தல் கண்டிலமாகலானும், சிவனுக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லை என எல்லாச் சிவாகமங்களும் முழங்குதலானும், பிறவாற்றானுஞ் சிவசமமென்னுஞ்சொற்கு அது பொருளன்மை உணர்ந்துகொள்க.

இங்ஙனஞ் சிவாகமங்களையும் பொருந்துமாறுகளையும் முன்னொடுபின் மலைவறநோக்கிப் பொருண்மை துணியமாட்டாதார் ஐந்தொழிலி னேவப்பட்டுப் பிணிப்புண்டு முன்னின்ற பரதந்திரத்தை நோக்கி முத்திபெற்ற வான்மாச் சுதந்திரனென் றோதப்படும்; அங்ஙனமாயினும் அதுவது வாய்நிற்கு மியல்பானே உபாதியினீங்கிச் சிவமேயாயவழிச் சிவமொன்றனையே அறிந்து நிற்பதாகலிற் சிவனுக்கடிமையாமென்னும் உணர்வு நிலைபெறும்படி சிவதீக்கையினுஞ் சிவபூசையினும் மந்திரமுதலிய மூன்றானுந் தானஞ்செய்தளித்த பொருளாகலான் அதனை நோக்கிப் பரதந்திரனேயாமென்பது முணராது, [1]"துன்பமா மெல்லாம் பரவசனாய்த் தான்றுவளி-லின்பமாந் தன்வசனா யேயிருக்கில்" என்றதும் இக்கருத்தே பற்றி ஓதியதென்பதற்கு ஆண்டுத் "துவளில்" என்றதே சான்றாமென்பது முணராது, மாசு நீங்கியவழி ஆடையின் வெண்மை ஆடை முழுவதும் விளங்கினாற்போல மலநீங்கிய வழி ஆன்மவியாபகம் முழுதினும் விளங்கிநின்ற ஆன்ம ஞானம் முன் ஏகதேசத்தின் விளங்கிச் சிற்றறிவாய்நின்ற தனைநோக்கப் பேரறிவெனப்படும்; அங்ஙனமாயினும் வியாபக முழுதினுஞ் சிவமாய் நின்று சிவமொன்றனையே அறிவதன்றி மற்றொன்றனை அறியுமாறின்மையின், முழுதும் ஒருங்கே யுணரும் பேரறிவாகிய சிவஞானத்தை நோக்கச் சிற்றறிவே யாமென்பது முணராது [2]"பண்டைச் சிற்றறி வொழிந்து

[1] திருக்களிற்றுப்படியார்—சசு. [2] சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உகுO.

ஞானம்-பெருகி '' என்றதும் இக்கருத்தேபற்றி யோதிய தென்பதற்கு [1]''நாயகன்றன் பாதம் பெறுவது சுத்தமாமே'' என ஆண்டோதிய சான்றுமென்பதுமுணராது, சிவத்துவ முழுவதுந் தன்மாட்டு விளங்குதலாற் சிவனதாகிய சுதந்திர மும் முற்றுணர்வுந் தானுடையனுயினும், [2]''ஆழ வமுக்கி முகக்கினு மாழ்கடனீ - ரூழி முகவாது நாழி'' என்னும் நியாயத்தாற் றன்னால் அறியற்பாலது சிவமொன்றேயென் பதுமுணராது, தனக்கு வேண்டும் பெரும்பயனிற் சிறிதுங் குறைவின்மையின் ஏனையவற்றை அறியாமை பற்றி ஒரு தாழ்வில்லையென்பதுமுணராது, அதுவதுவாய்நின் றநுபவிக் கும் ஆன்மா ஏனையவற்றையும் அறிவுழிச் சிவாநுபவ விளை விற் குறைபடுமாகலின் ஏனையவற்றை யறிதல் முத்திப் பெரும்பயனுக்கு இடையூறென்பதும் ஏனையவற்றை யறியா மையே முத்திப்பெரும்பயனுக்குச் சிறந்த காரணமென்பது முணராது, இக்கருத்தேபற்றியன்றே [3]''இன்பங் கொடுத்த விறை யித்தைவிளை வித்தன்மலம்'' என்றோதியதென்பதூஉ முணராது, எண்குணங்களின் அநாதிபோதமென முற்றுணர் வின் வேறுவைத்தெண்ணியது அநாதிமுத்தத் தன்மைக்குப் பரியாயப் பெயரேயாகலின் அதுவும் அதனோடுடனெண்ணிய ஏனைக்குணங்களும் அநாதிமுத்தனுகிய சிவனுக்கே யுரிய குணங்களென்பது முணராது, அக்குணங்கள் முழுவதும் படி கம்போலப் பற்றிய தன்வண்ணமாய்நிற்கு மியல்புடைய ஆன் மாவின்மாட்டு விளங்கிய உபசாரத்தால் அவையே ஆன்மா விற்குரிய குணங்களுமாமென்பது முணராது, [4]''வளம்பட வேண்டாதார் யார்யாரு மில்லை'' என்னும் முறையானே முட வன் மலையிற்றேனை அவாவி வாயூறினாற்போலச் ''சிவனோ டொப்ப யாமும் எல்லாமறிந்து ஐந்தொழில் செய்வேமாக'' என்றெண்ணும் ஆசைமிகுதிப்பாட்டாற் சிவாகமங்களின் ஓரோரிடங்களின் ஆன்மா முத்தியிற் சுதந்திரனெனவும், முற்றுணர்வினனெனவும், எண்குணமுள்ளானெனவும், சிவ சமமாவனெனவும் மேற்கூறிய முறைமைபற்றியோதிய வாக்

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உ௩௦. [2]வாக்குண்டாம்—கக. [3]உண்மைவிளக்கம்—௫௦. [4]நாலடியார், பழவினை—௩.

கியங்கண்மாத்திரையே எடுத்துக்கொண்டு தமக்குவேண்டிய வாறெல்லாம் வலியுறுத்தி உரைசெய்து, சிவகதி, சிவலயம், சிவயோகம், சிவசாயுச்சியம், சிவாநந்தியம், சிவதாதான்மியம், சிவைக்கியம் என்பனவும் ஆகுபெயராற் சிவசமமென்னும் பொருள்பயக்குமெனமாறிக் கூறித் தாமே தம்மை வியந்து கொள்வர். அதனாற் றம்மாணாக்கரை வஞ்சித்தன் மாத்திரையேயன்றித் தம்மாசை நிரம்புமாறில்லையென்றொழிக.

அற்றேல், ஆன்மாச் சிவனோடத்துவிதமாய்நிற்பனென்பது பெறப்படுமாயினன்றே அதுபற்றிச் சிவசமமென்று உபசரித்துக் கூறியதென்றதமையும்; அத்துவிதமாய் நிற்குமா றெங்ஙனமெனின், அஃது அத்துவிதமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளுணரவே இனிது விளங்கும். அற்றேல், அதற் கென்னையோ பொருளெனின், காட்டுதும்:—அத்துவிதம் என்னுஞ் சொல்லின் நகரம் இன்மை அன்மை மறுதலை என்னும் மூன்றனுள் ஒருபொருள் பயக்கும். அவற்றுள், இன்மைப்பொருள் கொண்ட மாயாவாதிகள் இரண்டின்மை ஒருபொருண்மாத்திரையினன்றி இரண்டு முதலியவாயெண்ணப் படும் பொருள்களினில்லாமையான் அத்துவித மென்னுஞ் சொற்குப் பொருள் ஒன்றென்பதேயாமெனவும், ஒருபொருளாயினுங் குண குணியென வேற்றுமை தோன்ற நிற்பிற் கேவலம் ஒன்றாதலின்மையின் அத்துவிதமென்பது உபசாரச் சொல்லாய் முடியுமாகலாற் றன்னின் வேறாயொரு பொருளுமின்றித் தானுங் குணமுடைப் பொருளென விசேடிக்கப்படுதலின்றி நிருவிசேடமாய் நிற்கும் பரப்பிரமப் பொருளென்பது அத்துவித மென்னுஞ் சொற்குப் பொருளெனக் கோடலின், அவர் "கேவலாத்துவிதிகள்" என வழங்கப்படுவர்.

இராமாநுசர் சிவாத்துவிதசைவர் முதலியோரும் அவ்வாறே இன்மைப்பொருள்பற்றி ஒன்றெனப் பொருள் கொண்டு, சத்திசங்கற்ப முதலிய குணங்கள் பரப்பிரமப் பொருட்கு உளவென்று உபநிடதங்களிற் கூறுதலானும், அவை செயற்கைக் குணமென்றற்கோரியைபின்மையானும், பசுபாசங்களதுண்மையும் உபநிடதங்களு ளோதப்படுதலா

னும், அவற்றொடு முரணிக் கேவலாத்துவிதமெனக் கோடல் பொருந்தாமையிற் றன்னோடியைபுடைய பசு பாசங்களானும், தன் குணங்களாகிய சத்திசங்கற்பமுதலியவற்றானும், விசேடிக்கப்பட்டு விசிட்டமாய் நின்ற பரப்பிரமம் இரண்டில்லை; ஒன்றென்பதே அத்துவிதமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளென விசிட்டாத்துவிதங்கோடலின், அவர் "விசிட்டாத்துவிதிகள்" என வழங்கப்படுவர்.

பேதவாதிகள் மறுதலைப்பொருள்பற்றி இரண்டன் மறுதலையாகிய ஒன்றெனப் பொருள்கொண்டு, அங்ஙனங் கொள்ளவே அவ்வொன்றன்மறுதலையாகிய இரண்டாவது முண்டென்றற் கிழுக்கின்மையின், அத்துவிதமென்பதுந் துவிதமென்னும் பொருளைப் பயக்குமென்று போவர். அவரெல்லாரும் அத்துவிதமென்ற சொற்குப்பொருள் ஒன்றென்பதேயாமெனக் கொண்டு தத்தம் மதங்களோடு முரணுமைப்பொருட்டுக் கேவலமென்றும், விசிட்டமென்றும், மறுதலையென்றும் அடை கூட்டி இடர்ப்பட்டுப் பொருள்கொள்வர். அவருள், மாயாவாதிகள் கூறுங் கேவலமும், பேதவாதிகள் கூறும் மறுதலையுஞ் சுருதிகளோடு முரணுதலின் ஈண்டைக் கேலாவாம். ஏனையோர் கூறும் விசிட்டமென்பது பொருந்துமாயினும் அத்துவிதமென்னுஞ் சொற்குப் பொருள் ஒன்றெனக் கோடல் பொருந்தாது; என்னை? ஒன்றென்பது பொருளாயின் ஒன்றெனவே விளங்கக் கூறலமையும்; அவ்வாறன்றி "அத்துவிதம்" என உய்த்துணரவைத் தோதவேண்டாமையானும், ஒன்றெனப் பொருள் கொள்ளின் மகாவாக்கியப் பொருள் பயப்பதோர் விசேட மின்மையின் "அத்துவிதம்" என்றதுபற்றி ஆண்டொரு பயன்படாமையானுமென்க.

மற்றென்னையோ அத்துவிதமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளெனின், சித்தாந்தசைவ ருரைக்குமாறு காட்டுதும்:— "அது நீ ஆகின்றாய்" எனவும், "அது நான் ஆகின்றேன்" எனவும், "அது இது ஆகின்றது" எனவும் மூவிடம்பற்றி நிகழுந் "தத்துவமசி" முதலிய மகாவாக்கியங்களைக் கேட்டவழி, அது என்பது ஒருபொருள் நீ என்பது ஒருபொருளாகலின், ஒருபொருள் மற்றொருபொருளாமா றியாங்ஙன

மென்னும் ஐயம் நீக்குதற்கெழுந்ததாகலின், அது இது வாதற் கேதுவாய் அவ்விரண்டற்குமுளதாகிய சம்பந்த விசேடமுணர்த்துதலே அத்துவிதமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளென் றுணர்ந்துகொள்க.

அற்றேல், அத்துவிதமென்னுஞ் சொல்லாற் பெறப் படுஞ் சம்பந்தம் ஐக்கியமோ? தாதான்மியமோ? சமவா யமோ? சையோகமோ? சொரூபமோ? வேறோ? எனக் கடாயினர்க்கு, யாற்றுநீரும் கடனீருந் தம்மிற் சேர்ந்தாற் போலவும், குடாகாயமும் மகாகாயமுந் தம்மிற் சேர்ந்தாற் போலவும் ஐக்கியமெனின் அங்ஙனஞ் சேர்ந்தவழி ஒரு பொருளேயாகலின் ஒன்றெனவே அமையும்; அத்துவித மென்று உய்த்துணரவைத் தோதவேண்டா; அன்றியும் ஒன்றாயவழி அதுவதுவாய்நின்றறிதலாகிய ஆன்மாவினிலக் கணம் முத்திகாலத் தில்லையெனப்பட்டு வழுவாமாகலின் அது பொருந்தாமையானும், குணகுணிகட்குத் தம்மினுள தாகிய சம்பந்தம்போலுந் தாதான்மியமெனின், ஆன்மா முதல்வனைப்போலக் குணிப்பொருளாய் நிற்பதன்றி முதல்வ னுக்குக் குணமாகாமையின் அவ்வாறிமைதல் கூடாமை யானும், தாதான்மியத்தின் வேறாய் நையாயிகர் கூறுஞ் சம வாயமென்ப தொன்றின்மையானும், விரலும் விரலுஞ் சேர்ந்துநின்றாற்போலச் சையோகமெனின், அவ்வியாப்பிய விருத்தியாகிய சையோகம் வியாபகப் பொருள்கட்குக் கூடாமையானும், யாதானுமோ ரியைபுபற்றிக் கூறப்படுஞ் சொரூபமெனின்,அது மகாவாக்கியப் பொருளை வலியுறுத்து தற் கெழுந்த அத்துவிதமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளா காமையானும்,சொரூபசம்பந்தமாத்திரையாற் சிவாநந்தத்தை அநுபவித்தல் கூடாமையானும், இவற்றின் வேறாய் இன்ன தென் றறியவாராத அநிர்வசனமெனின், அங்ஙனங் கூறுதல் மாயாவாதி கூற்றாய் வழுவாமாகலானும் அவையெல்லாம் ஈண்டைக் கேலாமையின், வேறு விடுக்குமா றென்னையெனிற் கூறுதும் :—

ஒருபொருளே அவயவ அவயவிகளாயாதல் குணகுணிக ளாயாதல் வேற்றுமைப்பட்டு இரண்டாய் நிற்றற்கேதுவாகிய

தாதான்மியமும், அதுபோல இருபொருளே அதுவதுவாய் ஒற்றுமைப்பட் டொன்றாய்நிற்றற்கேதுவாகிய தாதான்மியமு மெனத் தாதான்மியசம்பந்தம் இருவகைப்படும். அவற்றுள், முன்னையது தாதான்மியமென்றும் பின்னையது அத்துவித மென்றும் வழங்கப்படும்; அத்துவிதமென்னுஞ் சொல் வியல்பு மேற்கூறியவாற்றான் வேறுபொருள் தருமாறின்றி அன்மைப்பொருள்பற்றி இரண்டன்றென வேற்றுமைப் படாமையை விளக்கிநிற்றலானென்க. இதுவே ஆசிரியர் கருத்தென்பது, [1]"அத்துவிதமென்ற சொல்லே அந்நிய நாத்தியை யுணர்த்து மாயிட்டு" என்றதனானும், புடைநூலாசிரியர், [2]"பிரிவருமத் துவித மாகுஞ் - சிறப்பினதாய்" என்று உடம்பொடுபுணர்த் தோதியதனானும் அறிக.

இவ்வத்துவிதம், அபேதசம்பந்தமாகிய ஐக்கியமுமன்றிப், பேதாபேத சம்பந்தமாகிய தாதான்மியமுமன்றிப், பேதசம்பந்தமாகிய சையோகமுமன்றிக், கலப்பும் உடனாதலும் வேறாதலுமாகிய மூன்றுந் தன்கட் டோன்ற நிற்றல் பற்றி அம்மூன்றற்கும் பொதுவாகக் கூறப்படுமாகலான், இவ்வத்துவிதத்திற்கு ஓரோரிடங்களின் [3]"அலைகடலிற்சென் றடங்கு மாறுபோல்" எனவும், [4]"வானகத்தில் வானும் மணத்தின் மணமும்போல்" எனவும் அபேதவுவமையும், [5]"பண்ணையு மோசையும் போலப் பழமதுவு - மெண்ணுஞ் சுவையும்போல்" எனவும், [6]"நீரு மிரதமும்போ - லாங்காணரனு ரருள்" எனவும் பேதாபேத வுவமையும், [7]"இரும்பைக் காந்தம் வலித்தாற்போ லியைந்து" எனப் பேதவுவமையும் ஒருபுடையொப்புமைபற்றி எடுத்துக்காட்டுபவாகலின், இங்ஙனந் தம்முண் முரணுவனபோல வேறுவேறெடுத்துக் காட்டுதல்பற்றி மலையற்க; இம்மூன்றியைபுந் தன்கட்டோன்ற இவற்றிற்கு வேறாய்நிற்கும் அத்துவிதத்திற்குச் சிறந்தெடுத்துக்காட்டப்படும் உவமையாவது ஆன்மபோதமுங் கண்

---

[1]இந்நூல் சூ. உ. அதி. க. [2]சிவப்பிரகாசம்—7.

[3]இந்நூல் சூ. அ. அதி. ச. உதாரணம் க.

[4]துகளறுபோதம்—60. [5]இந்நூல் சூ. உ. அதி. க. உதாரணம் ரு.

[6]துகளறுபோதம்—39. [7]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—ருஉக.

ணொளியுந் தம்முள் அத்துவிதமாய் நிற்றலாமென்க. [1]"காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற் - காணவுள்ளத் தைக் கண்டு காட்டலின்" எனவும், "[2]காட்டக்கண் டிடுந் தன்மை யுடைய கண்ணுக் - கேயுமுயிர் காட்டிக்கண் டிடுமா போல விசனுயிர்க் குக்காட்டிக் கண்டிடுவன்" எனவும், [3]"அறிவொளிபோற் பிரிவருமத் துவித மாகும்" எனவும் மூன்று நூலாசிரியருஞ் சித்தாந்த முடிபுணர்த்தும்வழி இதனையே எடுத்துக் காட்டியவாறறிக.

இவ்வத்துவிதம், ஏனையோர்கூறும் அத்துவிதம்போலக் கேவலமென்றாதல், விசிட்டமென்றாதல், மறுதலையென்றா தல் யாதானு மொன்றான் விசேடிக்கப்பட்டுநின்று பொரு ளுணர்த்தாது சுத்தமாய்நின்றே பொருளுணர்த்துதலிற் சுத் தாத்துவிதமென வழங்கப்படும். ஈண்டுச் சுத்தமென்றது யாதானுமொன்றான் விசேடிக்கப்படாது நிற்றலை; அது "விசிட்டசத்தை" "சுத்தசத்தை" எனத் தார்க்கிகர்கூறும் வாய்பாட்டானு மறிக. ஏனையோர்கூறும் அத்துவிதங் கேவல முதலியவற்றான் விசேடிக்கப்படாதவழி அவர்கூறும் பொரு டருதற் கேலாமையின், அவையெல்லாஞ் சுத்தாத்து விதமாகாமையுங் காண்க.

இங்ஙனம் ஒருபொருள் இருதன்மையான் வியாபகமும் வியாப்பியமுமாய் வேற்றுமைப்பட்டுநிற்குந் தாதான்மியம் போல, வியாபகமும் வியாப்பியமுமான இருபொருள் ஒரு தன்மையான் ஒற்றுமைப்பட்டுநிற்குந் தாதான்மிய சம்பந்தம் ஒன்றுண்டெனவும்,அதுவே அன்மைப்பொருள்பற்றி அத்து விதமென்னுஞ் சொல்லா னுணர்த்தப்பட்டதெனவும் அறிய மாட்டாதார் அத்துவிதமென்னுஞ் சொற்குத் தத்தமக்கு வேண்டியவாறே பொருள் செய்வாரும்; "திலத்தின்கண்ணே தயிலம்போல முதல்வ னெல்லாப்பொருளினு மகமும் புறமு மாய் விரவி நிற்பன்" என்னுஞ் சுருதியும், "ஆன்மா எதனை எதனைப் பற்றினன் அதனதன்வண்ணமே தன்வண்ணமாகக் கொண்டு, அதுவதுவாய் நிற்பன்" எனத் தொகுத்து ஒரு

---

[1]இந்நூல் சூ. கக. [2]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௩௧௦.
[3]சிவப்பிரகாசம்—7.

வார்த்தையிற் றெளிய வுணர்த்துஞ் சுருதியும், "முப்பொருளுஞ் சமவியாபகமாயினும் நீரும் எண்ணெயும் போல ஒன்றற்கொன்று தூல சூக்குமங்களா மியல்புடைமையின் அது பற்றி வியாப்பியமும் வியாபகமுமாய் நிற்பனவாம்" என்னுஞ் சுருதியும், இன்னும் இவைபோல்வன பிறவும் பயின்றறியாமையிற் [1]"கற்றதூஉ மின்றிக் கணக்காயர் பாடத்தாற்-பெற்ற தாம் பேதையோர் சூத்திர—மற்றதனை-நல்லா ரிடைப்புக்கு நாணாது சொல்லித்தன் - புல்லறிவு காட்டி விடும்" என்னும் முறைமையாய்த் தாங்கற்றதுகொண்டு முன்னொடுபின் மலைவற நோக்குமாறின்றிச்,சிவதீக்கையின் அத்துவசுத்தி செய்த பின் ஆன்மாவைத் துவாதசாந்தத்திற் சிவனோடு சம்பந்தப் படுத்திச் சிவனுக்குரிய எண்குணங்களையும் ஆன்மாவின் மாட்டு விளக்கிச் சிவசமமாகச்செய்த முறைமையும் மறந்து, சாங்கியர்மதத்தில் வீழ்ந்து முப்பொருட்குஞ் சந்நிதிமாத்திரையே சம்பந்தம் பிறிதில்லையெனத் தம்மறிவின்மையைப் புலப்படுத்திச், சுத்தாத்துவிதமெனச் சைவத்திற் கூறும் வாய்பாட்டோடு முரணுமைப்பொருட்டு அநாதிமுத்தனாகிய சிவனும் இடையே முத்தனாகிய ஆன்மாவும் சுத்தமாதற் சாதியொருமையேபற்றிச் சுத்தாத்துவிதமென வழங்கப்படுமென்று போவாரு மாயினாரென் றொழிக.

முப்பொருள்களுள், ஆன்மாச் சார்ந்ததன்வண்ணமாய் நிற்கு மியல்புடைமையின் எவ்வெவற்றைச் சார்ந்தான் அவ்வவற்றோடு சார்தன்மாத்திரையே அத்துவிதமாய்த், தத்தம் வண்ணமாகச் செய்யும் அவ்வவற்றை நோக்கத் தூலமாதலுடைமையின் அவ்வவற்றின் வியாப்பியமேயாய் நிற்பனென் றுணர்க. இப்பொருளே பயப்ப [2]"வசித்திட வரும் வியாபி" என்றார் வழிநூலாசிரியரும். அங்ஙனம் நிற்கு முறைமையுள்ளுந் தனக்கு அந்நிய சாதியாகிய ஏகதேசப் பொருள்களைச் சார்ந்து அவற்றின் வியாப்பியமாய் நிற்றல் மலத்தானாகிய செயற்கை யெனவும், சார்ந்ததன்வண்ணமாய் நின்றறியும் அறிவாகிய தன்னை நோக்கச் சூக்குமமாய்த் தன்

[1]நாலடியார், அவையறிதல்—ச.

[2]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உகo.

சாதியாகிய சிவத்தைச் சார்ந்து அதனின் வியாப்பியமாய் நிற்றல் இயற்கையெனவுந் தெரிந்துணர்ந்து கொள்க. இவ்வாறன்றித் தன்சாதியாகிய சிவத்தின் வியாப்பியமாய்நிற்றலும் ஏனையவற்றின் வியாப்பியமாதல்போலச் செயற்கையென்றல், சார்ந்ததன்வண்ணமாய் நின்றறிதல் செயற்கையென்பார் கூற்றேயாகலின், அது பொருந்தாமை மேற்காட்டியவாற்றான் அறிக.

அற்றேல், ஈண்டு ஓதியனவெல்லாம் ஒக்கும்; முத்தியில் ஆன்மாச் சிவாநந்தத்தை அநுபவிப்பனென்றற்குப் பிரமாணமென்னையெனின், [1]“சிவாநுபவம் சுவாநு பூதிகமாம்” என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதியே பிரமாணமென்க. இன்னும், “சிவாநந்தம் ஆன்மாவால் அநுபவிக்கப்படுவது, ஆநந்தமாகலின்; உலகாநந்தம் போல” என்னும் வழியளவையும் பிரமாணமாதல் கண்டு கொள்க.

அற்றேல், அநுபவிக்கப்படுவன வெல்லாஞ் சடமாதல் காண்டு மாகலின், அதுபோலச் சிவாநந்தமுஞ் சடமாவான் செல்லும் பிறவெனின், அவ்வாறே அறியப்படுவனவெல்லாஞ் சடமாதல் காண்டு மாகலின், அது போலச் சிவமும் அறியப்படிற் சடமாவான் செல்லுமென்பதுபற்றிச் சிவம் ஞேயப்பொருளன்றென்றல் வேண்டும்; வேண்டவே, உணராதபொருள் சூனிய மெனப்பட்டு அவசித்தாந்தமா மாகலின், அது கடாவன்றென்க.

அற்றேல், சத்தாகிய சிவம் ஏனையபோலன்றிச் சுட்டிறந்துநின் றறியப்படும் வேற்றுமை யுடைமையான் அவை போலச் சடமாவான் செல்லாதெனின்,—நன்று சொன்னாய்! சுட்டிறந்துநின் றறியப்படும் பொருள் சுட்டிறந்துநின் றறிந்தே அநுபவிக்கப்படுவதாகலிற் சுட்டியறிந் தநுபவிக்கப்படும் ஏனையபொருள்கள்போலன்றி வேற்றுமை யுடைமையான் அவைபோலச் சடமாவான் சேறல் யாண்டையதென்க. இன்னும், ஆன்மாவாலறியப்படும் பொருளெல்லாம் அவனால் அநுபவிக்கப்படும் பொருளேயாமென்னும் அவிநாபாவத்திற்கு யாண்டும் இழுக்கின்மையானும் ஆன்மாவால் அறியப்

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உஅகூ.

படுஞ் சிவாநந்தம் அவனால் அநுபவிக்கப்படுமென்றற்கு ஐய மென்னை யென்றெழுக.

இதனானே சிவாநந்தம் அநுபவப் பொருளாயிற் போக் கியரூபமோ போகரூபமோவென்று ஆசங்கித்துக்கூறுவார் கூற்றும் போலியாயவாறு காண்க. ஆன்மாவுக்குப் பிரமேய ரூபமாய் ஞேயமெனப்பட்டன வெல்லாம் அவனுக்குப் போக் கியமா மென்க.

அற்றேல், இம்முறைமைபற்றிச் சிவனுக்கு ஞேய மெனப்பட்ட பசுபாசங்கள் அவனுக்குப் போக்கியமாம் போலு மெனின்,—அறியாது கூறினாய். அறிந்த பொரு ளில் அழுந்துதலே சார்ந்ததன்வண்ணமாயறிதல்; அதுவே அநுபவமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளாகலின், அவ்வியல்பு ஆன்மாவிற்கே யன்றிச் சிவனுக் கின்மையாற் சிவனுக்கு எல் லாப் பொருளும் அறியப்படும் ஞேயமாதன்மாத்திரையே யன்றி அநுபவிக்கப்படும் பிரமேயரூப மாத லின்மையிற் போக்கியமாவான் செல்லாமை உணர்க.

இன்னும், பிரமாணரூபமாகிய ஆன்ம சிற்சத்தி சிவனுக் காக, தனக்காக, தன்னோடொத்த பிற ஆன்மாக்களுக்காக மெய்யாகிய நினைவுணர்விற்கு விடயமாதல் போல்வதோர் ஞேயமாதன்மாத்திரையே யன்றிப் பிரமேயமாதலில்லையென் பதற்குப் பௌட்கரத்தில், "ஆன்மாவே பிரமாதா, வியஞ் சகத்தால் விளங்குவதாகிய ஆன்மஞானமே பிரமாணம், அத னறிதல்வியாபாரமே பிரமிதி, ஏனையவெல்லாம் பிரமேயம்" என்னுஞ் சுருதியும், "ஒருவாற்றானும் பிரமாணம் பிரமேய மாகாது; பிரமேயம் பிரமாணமாகாது" என வரைசெய்து வைத்தோதி, இதனானே "பிரமேயமாய் அறியப்படுவன வாகிய ஐம்பொறி முதலியவற்றைப் பிரமாணமென்றல் பொருந்தாது" என நையாயிகர் முதலியோரை மறுத்துச் சித்தாந்தம் வலியுறுத்திய சுருதியுமே சான்றாகலான், ஒரு வாற்றான் ஞேயமாயினும் பிரமேயமாதல் பெறப்படாத ஆன்மசிற்சத்தி, தன்னானாதல் பிறிதோ ரான்மாவானாதல் சிவசத்தியானாதல் அநுபவிக்கப்படும் போலுமென்று ஆசங் கித்தற்குச் சிறிது மேலாமை அறிக.

அற்றேல், இன்பமெல்லாம் வினையின்பயனுதல் காண்டு மாகலிற் சிவாநந்தமும் இன்பமாயின் அதுவும் வினையின்பயனாய் முடியுமாலெனின்,—அறியாது கூறினாய். என்னை? தோன்றியழியுஞ் சடவின்பமாத்திரையே வினையின் பயனாவதன்றி அதனின் வேறாய் நித்தியாநந்தமான சித்தின்பம் அதுபோல வினையின்பயனும்போலுமென் றெண்ணுதற்கோரியைபின்மையா னென்க.

அற்றேல், சிவாநந்தம் இன்பப் பொருளென்றற்குப் பிரமாணம் என்னை? ஆநந்தமென்னுஞ் சொல்லே பிரமாணமெனின், ஆநந்தமென்னும் வடசொற்கு நிறைதல் என்பதே பொருளாகலின், அது பிரமாண மாகாதாலெனின்,—அற்றன்று; தாதுக்கள் பலபொருள் விளக்கும் என்பது வடநூலார் துணிபாகலின், உண்மை யுணர்த்திநிற்கும் "பவம்" என்னுஞ் சொல் அநுபவம் பரிபவம் விபவம் என உபசர்க்கங்களோடு கூடியவழி வேறு வேறு பொருளுணர்த்திநின்றாற்போல நிறைதலை யுணர்த்திநிற்கும் "நந்தம்" என்னுஞ் சொல் ஆ என்னும் உபசர்க்கத்தோடு கூடியவழி இன்பம் என்னும் பொருளுணர்த்தி நிற்றல் சாலும். அற்றாகலினன்றே, இன்பம் ஆநந்தம் என்பன ஒருபொருட் கிளவியாக வைத்து யாண்டும் வழங்கப்பட்டன; ஆகலான் அதுவே பிரமாண மென்க.

இன்னும், சர்வஞானோத்தர முதலியவற்றின் ஆநந்தமென்னுஞ் சொன்மாத்திரையானன்றி முத்தியிற் பரமசுகமுண்டெனச் "சுகம்" என்னுஞ் சொல்லானும் பெரும்பாலும் ஓதுதலின் ஆநந்தத்திற்குப் பொருள் இன்பமன்றெனக் கொண்டதனுனும் நின்கருத்து நிரம்புமாறில்லை யென்க.

அற்றேல், உலகத்தில் இன்பமென்னும் பொருளாவது புறப்பொருள்களைப்பற்றி வந்த புத்திதத்துவத்தின் பரிணமத்தானாகிய சத்துவகுணத்தின் விளக்கமே வேறொன்றன்றாகலின், முத்தியினும் முற்றுணர்வு முதலிய எண்குணங்களின் விளக்கமே இன்பமாவதன்றி, வேறாய் இன்பமென்பதொன்றில்லை யெனின்,—நன்று சொன்னாய்! ஆன்மாவின் வேறாகிய மூலப்பகுதியின் கண்ணதாகிய சாத்துவிககுணம்

ஆன்மாவின்மாட்டு மேற்பட்டு விளங்குதலே உலகவின்பம்; அதுவதுவாய் அழுந்திநின்றறிதலே அநுபவமெனப்படு மாகலின், அதுபோல ஆன்மாவின் வேறாய்ச் சிவன்கண்ணே யுளவாகிய முற்றுணர்தன் முதலிய எண்வகைக் குணங்களும் ஆன்மாவின் மாட்டு மேம்பட்டு விளங்கும் விளக்கமே சிவா நந்தவின்பம்; ஆன்மா அதுவாய் அழுந்திநின்று அவ்விளக் கத்தை அறிதலே அநுபவ மெனப்படு மென்பது எம்மனோர் சித்தாந்தமாகலின், அதனான் உனக்குப் போந்த தென்னை என்பது.

அற்றேல், சாத்துவிககுணம் ஆன்மாவின் குணமே மூலப் பகுதியின் குணமன்றென்றாற்படு மிழுக்கென்னையெனின்,— அது சிவாகம வழக்கோடு முரணுவார் கூற்றாமென மறுக்க.

அற்றேல், பசுத்துவமாய்நின்ற ஆன்மஞானமே சிற் றின்ப மெனப்படும்; அதுபோலச் சிவத்துவமாய்நின்ற ஆன்மஞானமே முத்தியின்பமெனக் கோடுமெனின்,—அற் றன்று; ஆன்மாவின் ஞானமே இன்பமாயின் அதனையறிந்து அநுபவிக்கும் ஞானம் வேறியாதோவெனக் கடாயினார்க்குக் குணியாய் நின்ற ஞானமே அதனையறிந்து அநுபவிக்குமென விடுப்பின், குணியாய்நின்ற ஞானம் அறிவுமாத்திரையாய் நிற்பதன்றி எதிர்முகமாய் நிற்றலின்மையானும், எதிர்முக மாகாமையும் ஆதலுமாகிய வியல்புபற்றியே ஞாதா வெனவும் ஞான மெனவும் பகுத்தோதியதனை மறந்து ஞாதாவும் அதனை எதிர்முகமாகுமென முரணிக் கூறின், ஞாதாவும் ஞானமாவான் சென்று இலக்கண வழுவா மாகலானும், அது வும் ஞானமே யாயவழி ஞாதா வென்படுதான் றின்றாய் முடியுமாகலானுங் குணகுணிகளிரண்டற்கும் இடையே பொதுவாக ஒரு ஞானமுண்டு; அதுவே ஆண்டு ஞாதா வெனப்படுமெனின், மேலும் அவ்வாறு அநவத்தையாய் முடியு மாகலானும், ஒருபொருள் குணகுணியென்று இரு பகுதிப் படுவதன்றி*..

---

*இச்சூத்திரத்தில், இதன் பின்னர் உள்ள பகுதி இதுகாறும் கிடைத்திலது.

உண்மையதிகாரம்

சாதனவியல்

ஏழாஞ் சூத்திரம்

யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதி ராகலிற்
சத்தே யறியா தசத்தில தறியா
திருதிற னறிவுள திரண்டலா வான்மா.

இவ்வதிகாரம், தூலாருந்ததி நியாயம் பற்றி மேலையதிகாரத்தில் முப்பொருள்களின் பொதுவியல்பு பிரமாணமுகத்தானும் இலக்கணமுகத்தானும் உணர்த்திய ஆசிரியர் அவற்றது சிறப்பியல்பு, சாதனமுகத்தானும் பயன்முகத்தானும் உணர்த்துவான் எடுத்துக்கொண்டாராகலின், உண்மையதிகாரம் என்னும் பெயர்த்து. சிறப்பியல்பு பொதுவியல்புபோல இடையே நீங்குதலின்றி எக்காலத்தும் ஒருதன்மைத்தா யுள்ளதுபற்றி உண்மையெனப்படுமாகலின், அப்பெயர்த்தாயிற்று. இதனானே அதிகாரவியையும் இனிது விளங்கும்.

இதனுள் இம்முத லோத்து, மேற்பொதுவியல்பாற் பெறப்பட்ட முப்பொருள்களினுள்ளும் விள்ளற்பாலதனை விண்டு அதனான் வருந் துன்பத்தினீங்குதலும், கொள்ளற்பாலதனைக் கொண்டு அதனான் வரும் இன்பத்தை உறுதலுமாகிய பயன்பெறுதற் கேதுவாகிய சாதனஞ் செய்யுமாறுணர்த்துதலின், சாதனவியல் என்னும் பெயர்த்து. [1]"உழப்பின் வாரா வுறுதிக ளுளவோ - கழப்பின் வாராக் கையற வுளவோ" என்ப வாகலின், பெரும்பயன் பெறுதற்குரிய

[1] திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை—க௦.

முயற்சிசெய்த பின்னர்த்தேயாகலின், இவ்வோத்துமுன் வைக்கப்பட்டது. ஒருபொருட்கு இலக்கணமுணர்ந்தவழி அதனன்வரும் பயன்பெறுதற்குரிய சாதனஞ்செய்யுமாறு யாங்ஙனமெனச் சாதனத்தையவாவுதல் ஒருதலையாகலின், அவ்வவாய்நிலைபற்றிய வினைபானே ஓத்தியைபு கண்டுகொள்க.

இதனுள், இம்முதற்பாதமாகிய ஏழாஞ்சூத்திரம் நுதலியபொரு ளென்னையோவெனின், அஃதாசிரியர் தாமே உரைக்கின்றமையின், இனிது விளங்கும்.

வரலாறு :—

எ - து. சூ - ம். எ - னின். மேலதற்கோர் புறனடையுணர்த்துத னுதலிற்று.

எ - து. க -ரை. எ - னின். சூத்திரக் கருத்துரைக்கின்றது.

இ - ள். மேலைச் சூத்திரத்தின், உணருரு வசத்து எனவும் இருதிறனல்லது சிவசத்து எனவும் வரைசெய் துணர்த்தியவழி, அவ்வாறுணரும் பொருள் அவ்விரண்டினி லொன்றோ வேறோவென்று ஆசங்கை நிகழுமன்றே; அதனை நீக்கி அச்சூத்திரத்திற்குப் புறனக எடுத்து ஒரொழிபாகிய சதசத்தினியல்பு வரைசெய்துணர்த்து முகத்தானே மேற் பொதுவியல்பு கூறிப்போந்த ஆன்மாவுக்குச் சிறப்பியல்பு கூறுதல் நுதலிற்று இச்சூத்திர மென்றவாறு.

அதிகாரம் வேறுய வழியும் பாதவினையபுணர்ந்து கோடற்கு இவ்வாறுரைசெய்தா ரென்பது.

இப்புறனடையை வடநூலார் வாக்கிய சேடம் என்ப. இதனுட் கூறப்படும் மூன்றதிகரணமும் மூன்று புறனடை போலுமெனை மலையாமைப்பொருட்டு ஓர் புறனடை என்றார். முன்னையவிரண்டும் இறுதி யதிகரணத்தைச் சாதித்தற் கேதுவாய் ஒருபொருண்மேல் வந்தனவேயாமென்பது கருத்து.

ஒன்றனை அறிந்தவழி அதனன் வரும் பயன்பெறுதற் குரிய முயற்சி செய்யலுறுவார்க்கு அதனைச் சாதிக்குமாற்றல்

தமக்குண்டென்பதூஉம், சாதித்தால் வரும் பயன் இது என்பதூஉம், அதனைப் பயப்பித்தற்குச் சிறந்த சாதனமாவது இது என்பதூஉம், அது வருவாயும் உணர்ந்தாலன்றி அதன்கண் மனவெழுச்சி செல்லாமையின், ஈண்டோதப்படுஞ் சாதனஞ்செய்து பயன்பெறுதற்குரிய அதிகாரியை உணர்த்துவதாகிய இது, சாதனவோத்தின் முன் வைக்கப்பட்டது.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு :—மேலைச்சூத்திரத்துட் கூறிய இரண்டனுள், வாக்கு மனாதீதமாகிய சிவசத்தின் சந்நிதியில் உணருருவாகிய அசத்தெல்லாம் பாழேயாகலாற் சத்தாகிய சிவம் அசத்தாகிய பாசத்தை யறிந்து அநுபவியாது : அசத்தாகிய பாசம் அறிவில்லாத சடமாகலிற் சத்தாகிய சிவத்தை யறிந்து அநுபவியாது ; ஆகலாற் பாரிசேட வளவையானே இருதிறனறிவுளதொன் றுண்டென்பது பெறப்படுதலின், அதுவே சத்தாதற்றன்மையும் அசத்தாதற்றன்மையுமாகிய இரண்டுமின்றிச் சதசத்தாயுள்ள ஆன்மாவாமென்றவாறு.

இரண்டனுள் ஒன்றனைப் பிரிக்கின்றமையிற் சத்தே என்னும் ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது. அசத்திலதாகலின் என்றுரைக்க.

அசத்துச் சத்தை அறியாமைக்குஞ் சத்தெதிர் சூனியமாதலே ஏதுவாதல் அமையுமாயினும் வலியுறுத்துதற் பொருட்டு வேறுமோரேதுக் கூறினார். இக்கருத்தே பற்றிச், [1]"சத்தின்மு னிலாமை யானுந் - தனைக்கொடோன் றுணர்த லானும்" என இரண்டனையு முடனெடுத்தோதினார் வழிநூலாசிரியரு மென்க.

அறிதல் - ஈண்டு அநுபவித்தன் மேற்று. [2]'இனைத்தென வறிந்த பொருட்கு வினைப்படு தொகுதிக்கண் வேண்டப்படும் முற்றும்மை' விகாரத்தாற் றொக்கது.

இதனுள், யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதிராகலிற் சத்தேயறியாது என்றது ஓரதிகரணம் ; அசத்திலதறியாது என்றது

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உசக.

[2]தொல்காப்பியம், கிளவியாக்கம்—௩௩.

ஓரதிகரணம்; இருதிறனறிவுள திரண்டலா வான்மா என்றது ஓரதிகரணம்; ஆக மூன்றதிகரணத்தது இச்சூத்திரமென் றுணர்க.

முதலதிகரணம்

அவற்றுள், [1]"மண்டிய வுணர்வு யிர்க்காய் மன்னிநின் றறியும்" என்னுஞ் சிவாத்துவித சைவரை மறுத்தற் கெழுந்தது முதலதிகரணம்.

அஃதாமாறு:—சிவாத்துவிதசைவர் மேலைப் பொதுவதிகாரத்திற் கூறியவாறே பதிபசுபாசங்கள தியல்பும், தத்துவங்களுக்குத் தோற்றவொடுக்கங்களும், அஞ்சவத்தைப்படும் வேறுபாடுகளும் அனைத்துஞ் சித்தாந்த சைவரோ டொப்பக்கொண்டு, பசுபாசங்கள் பதிவியாபகத்தின் வியாப்பியமாய் நிற்பனவன்றித் தனித்த முதலன்மையின் முப்பொருட்குந் தம்முள் வேற்றுமை குணகுணிகட்குத் தம்முளுளதாகிய வேற்றுமைபோல உட்பேதமேயன்றிப் புறப்பேதமின்மையான், மரத்தின் வியாப்பியமான கவடு கோடுமுதலியனவெல்லாம் மரமேயாமாறுபோலச் சதசத்தும் அசத்துமாகிய அனைத்துஞ் சத்தெனவே படுமெனவும், படவே பதித்தன்மையின் வேறாய்ப் பசுவுக்கறியுந்தன்மை யுண்டென்னிற் றனித்த முதலெனப்பட்டு வழுவாமாகலின், சத்தாகிய பதிப்பொருளே ஆன்மாவினிடமாகநின்று அறியுமெனவும், அனைத்துஞ் சத்தாயவழிச் சத்தின் வேறாய் அறியப்படும் பொருளொன்றின்மையின் அஃதறியுமாறியாங்ஙனமெனக் கடாயினார்க்குப், புறப்பேதமா யின்றாயினும் அகப்பேதமாகி அசத்தாகிய பாசமுண்மையின், அதனை அஃதறிதல் கூடுமெனவும், சத்தின் முன்னர் அசத்தெல்லாஞ் சூனியமாகலின், அஃததனை அறிதல் கூடாதெனின், சத்தின்முன் அசத்துச் சூனியமென்றல் [2]"தந்திடுஞ் சிவன வன்றன் சந்நிதி தன்னி னின்றே" எனவும், [3]"கூடுமொளி வளர்குடிலை மாயை

---

[1]சிவப்பிரகாசம்—65. [2]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—ரு௧.
[3]சிவப்பிரகாசம்—14.

மேவி" எனவும், [1]"தாரகமா - மத்தன்று ணிற்றல்" எனவும், [2]"விமலனுக்கோர் - சத்தியாய்" எனவும், [3]"உலகமே யுருவமாக" எனவும், [4]"அத்துவா மூர்த்தியாக" எனவும், [5]"இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரு மாகி" எனவும் வரும் இத்தொடக்கத்துச் சுருதிகளோடு முரணி மாயாவாதிகூற்றாய் முடியுமன்றேயெனவுங் கூறுவாராகலான், அதனை மறுத்துச் சத்தேயறியாது என்னும் மேற்கோளைச் சாதித்தற்கு எடுத்தோதிய ஏதுவை வலியுறுத்துகின்றது இவ்வதிகரணமெனக் கொள்க.

அதிகரணவியைபுபற்றியுந் தலைமைபற்றியுஞ் சத்தினியல்பு முதற்கண் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

ஈண்டேச் சத்தினிடத் தசத்துப் பிரகாசியா தென்றது

எனவரும்.

வாக்குமனாதீதகோசரமாய்ச் சுட்டுணர்வின்றிநின்றறியப்படுஞ் சிவசத்தின்முன்னர்ச் சுட்டியறியப்படும் அசத்தாகிய பாசம் விளங்கித்தோன்றா தென்பதாம்.

ஈண்டுச் சூனியம் என்பது விளங்காமைப்பொருட்டென்பார், பிரகாசியாது என்றுரைத்தார். [6]"முனைத்திடாது" என்றார் வழிநூலாசிரியரும். முனைத்திடாமையாவது இது குடம் இஃதாடை என நம்மனோரால் சுட்டியறியப்படுமாறுபோல முதல்வனாற் சுட்டியறியப்படுவதாய் வேறு நில்லாமை என்க. எனவே, ஈண்டுச் சத்தெதிர் யாவையுஞ் சூனியம் என்றது கொண்டு [7]"தந்திடுஞ் சிவன வன்றன் சந்நிதி தன்னி னின்றே" என்றற் றொடக்கத்துச் சுருதிகளோடு முரணுதலும், மாயாவாதி கூற்றாதலு மின்மையின், இவ்வேதுவானே இது குடம் இஃதாடை என்று இவ்வாறு அசத்தின்கண் நிகழுஞ் சுட்டுணர்வுடையது சிவசத்தென்றல் பொருந்தாமையின், சத்தே அசத்தை யறியுமாறு யாங்ஙன மெனச் சிவாத்துவித சைவரை மறுத்தவாறு காண்க.

---

[1]இந்நூல் சூ. க. அதி. உ. உதாரணம் உ.

[2]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—கசஙு. [3]ஷை—உ௲௭. [4]ஷை—௭௬.

[5]அப்பர்-6. 94. 1. [6]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உ௪க. [7]ஷை—௬க.

அற்றேல், அசத்து விடயமாய் விளங்குதற்குரிய சிற்றுணர்வு சிவசத்துக் குண்டென்றுறற்படு மிழுக்கென்னை யென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தற் கெழுந்த ஏது :—

மெய்யினிடத்துப் போய் அப்பிரகாசமாய் நிற்றலான்

எனவரும்.

ஆன்மாவுக்குச் சிவத்தைச்சார்ந்து சுட்டிறந்தறிவதாகிய தன்னியல்பு விளங்கினவிடத்துச் சுட்டியறிவதாகிய பொதுவியல்பு விளக்கமின்றி நிற்றலான் ஈண்டுச் சத்தினிடத் தசத்துப் பிரகாசியாது என மேற்கொண்ட தென்றவாறு.

எனவே, முத்திநிலையின் ஆன்மாச் சிவத்தைச்சார்ந்து தன்னியல்பைத் தலைப்பட்டவழிச் சுட்டுணர்வு நிகழாதென்பது இருவர் மதத்தினு மொக்குமாகலான், ஆன்மாவுக்கு ஆண்டுச் சுட்டுணர்வு நிகழாமை பிறிதொன்றுற் பெறப்படாமையின், அநாதிமலமுத்தனுகிய முதல்வனுக்குச் சுட்டுணர்வில்லையென்பது பெறப்படுதலின், அத்தன்மையனுகிய முதல்வனிடத்து அசத்துச் சுட்டியறியப்படுவதாய் விளங்கி வேறு நிற்பது யாங்ஙனமென மேற்கோளைச் சாதித்தவாறு காண்க.

எக்காலத்தும் நிலைபெற்றுள்ளதாகிய தன்னியல்பே மெய்யெனப்படும், இடையே விளங்கி மறைவதாகிய பொதுவியல்பே பொய்யெனப்படும் என்பது, மேலையதிகாணத்தும், சற்காரியவாதத்தும், அபாவவாதத்தும் உரைத்தாம்; கடைப்பிடிக்க.

மெய்யினிடத்து - மெய்பிரகாசித்த விடத்து என உரைக்க. மெய்பிரகாசித்த விடத்தெனவே ஆன்மாவுக்கென்பது பெற்றும். இவ்வாறுரைக்க அறியாதார் மேற்கோளும் ஏதுவும் ஒரு பொருளே பயப்ப உரைசெய்வர்; அவ்வாறுரைப்பின், "மலை தீயுடைத்து; தீயுடைமையான்" என்பதுபோல மேற்கோளைச் சாதிக்கு மேதுவாதல் செல்லாமை அறிக.

அற்றேல், இதுபற்றி முதல்வன் அசத்தை யறியானெனின் அவனது முற்றுணர்வுடைமைக்கு இழுக்காமா

லென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம் :—

அன்னியமி லாமை யரற்கோன் றுணர்வின்றும்
அன்னியமி லானசத்தைக் காண்குவனே—லன்னியமாக்
காணு னவன்முன் கதிர்முன் னிருள்போல
மாணு வசத்தின்மை மற்று எனவரும்.

தன்னுள் வியாப்பியமான பசுபாசங்களோடு வேற்றுமையில்லாத முதல்வனுக்குச் சுட்டியறியக் கிடப்பதொன் றில்லையாகலான், அத்தன்மையனாகிய முதல்வன் அசத்தை அறியுமுறுவானாயிற் சுட்டுணர்வின்றிநின்றவாறே அறிவானன்றி எம்மனோர்போலத் தனக்கு வேறாகச் சுட்டியறிவானல்லன்; நன்மையில்லாத அசத்து ஞாயிற்றின்முன் இருள்போல அவனெதிர் விளங்குதலில்லை ஆகலானென்க.

எனவே, சுட்டுணர்வு முற்றுணர்வைத் தடுப்பதாகலான் அஃதில்லாமை முற்றுணர்வுக்கு மேம்பாடாவதன்றி இழுக்கன்மையான் அதுபற்றி ஆசங்கையில்லை என்பது வலியுறுத்தவாறு காண்க.

[1]"மாயா தநுவிளக்கா" எனவும், [2]"ஆதலா லிரண்டுஞ் சோதி யிருளென வேறாம்" எனவும், [3]"இகலிவரு மிவை யுணரி லிருள்வெளியாந் தன்மை" எனவும் ஓதுதலின், மாயையும் அதன் காரியமும் மலம்போல முதல்வனுக்கு மறுதலைப் பொருளன்மையான், ஈண்டுக் கதிர்முன்னிருள்போல என்றது விளங்காமைமாத்திரைக்கு ஒருபுடையுவமையாக எடுத்துக் காட்டியதேயாமென அவற்றோடு முரணுதவாறு காண்க.

மற்று - அசை. மற்றுக் காண்குவனேல் என மேலே கூட்டியுரைத்து வினைமாற்றின்கண் வந்ததெனினு மமையும். மாணு என்பது பெயரெச்ச வெதிர்மறை. இன்மை - இன்மையான் என்க.

---

[1]இந்நூல் சூ. ௪. அதி. ௨. உதாரணம் க.
[2]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௧எ௪. [3]சிவப்பிரகாசம்—37.

இரண்டாமதிகரணம்

மேலையதிகரணத்திற் சிவாத்துவிதசைவரை மறுத்துச் சத்தேயறியாது என்றதனைச்சாதித்தவழி, அதனை யுடன்பட்டுச் சிவசங்கிராந்தவாதசைவர் ஆன்மா விளக்கம்போல விகாரமின்றி அறிவுமாத்திரையாய்நிற்பதன்றி ஒன்றனை அறியுமாறில்லை; அவ்வான்மாவின் சந்நிதியிற் காந்தபசாசம்போல உடலியங்குழி அதன்கணின்று கருவிகளே விடயங்களை அநுபவிக்குமெனவும், மலநீங்கும்வழிக் கண்ணாடியின் முகவொளி தோற்றுமாறுபோல முதல்வன்றிருவருள் ஆன்மாவின்மாட்டுச் சங்கிரமித்துத் தோன்றுமெனவும் அவ்வழி உப்பளத்திட்டவை யெல்லாம் உப்பாமாறுபோல ஆன்மாச் சிவமேயாய் அவ்வான்மாவின் சந்நிதியில் அறிவனவாகிய பசுகரணங்களுஞ் சிவகரணங்களாய் மாறிச் சிவத்தை அறியுமெனவுங் கூறுவர். அவற்றுட் சந்நிதிமாத்திரையானே கருவிகள் விடயங்களை அறியுமென்பது, ஐம்பொறிகள் ஆன்மாவாலுணருமெனச் சாங்கியரை மறுத்த அதிகரணத்தானே மறுக்கப்பட்டமையின், அவையே சிவகரணங்களாய்ச் சிவத்தை அறியும் என்பதனை மறுத்து, அசத்தறியாது என்றதனைச் சாதித்தற்கெடுத்தோதிய ஏதுவை வலியுறுத்தற் கெழுந்தது இரண்டாம் அதிகரணம்.

இவ்வதிகரணம் முன்வைக்கற்பாலதாயினுஞ் சத்து அதிகாரப்பட்டமையின், அவ்வியைபுபற்றி அதனை முன்வைத்தா ரென்பது.

இனி அசத்தினுக் குணர்வின் றென்றது எனவரும்.

ஈண்டு அசத்து என்றது தத்துவப்பிரபஞ்சத்தை; ஏனைப் பிரபஞ்சத்திற்கு அறிவுண்டெனக்கொள்வார் யாருமின்மையான் ஆண்டு ஐயப்பாடு நிகழாமையின், அதனை ஓரதிகரணமாகவைத்துச் சாதிக்கவேண்டாமையான் என்பது. சூத்திரத்தில் இலது என்றது அறிவிலதென்னும் பொருட்டென்பார், உணர்வின்று என உரைத்தார்.

அற்றேல், ஆன்மசந்நிதி யில்வழித் தத்துவங்களுக்கு உணர்வில்லை யென்றதொக்கும், அஃதுள்வழியும் அவற்றிற்கு

அறிவில்லை யென்றல் பொருந்தாது; என்னை? பதிஞான பசு ஞானங்களோ டொப்பப் பாசஞான மொன்றெனவைத்தெண்ணுதலின், அவற்றிற்கு அறிவுண்டென்பது பெறப்படுமாலென்று ஆசங்கைநிகழ்ந்தவழி, அதனை நீக்கி, மேற்கோளைச் சாதித்தற் கெழுந்த ஏது:—

அதுதான் நிரூபிக்கி லின்றாகலான் எனவரும்.

அவ்வசத்தாகிய தத்துவப் பிரபஞ்சமானது பொதுமையான் நோக்கும் வழி அறிவுடையதுபோலத் தோன்றினும் ஐயந்திரிபின்றி மாசறுகாட்சியான் ஆராயும்வழி அறிவில்லதாகலான் அசத்தினுக்கு உணர்வின்று என மேற்கொண்டதென்றவாறு.

எனவே, பாசம் வாயிலாக நிகழும் பசுஞானமே பாச ஞானமென்று உபசரித்துக் கூறப்படும்; அதனைப் பாசத்திற்குள்ள ஞானமெனக் காண்டல் நிரூபியாதவழிப்படும் மடமையே, பிறிதில்லை யென்றவாறாயிற்று.

அற்றேல், உள்ளதுபோலத் தோன்றி இல்லதாதல் யாங்ஙனமென்னும் ஆசங்கையை உவமைமுகத்தா னீக்கி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம்:—

பேய்த்தேர்நீ ரென்றுவரும் பேதைக்கு மற்றணைந்த
பேய்த்தே ரசத்தாகும் பெற்றிமையின்—வாய்த்ததனைக்
கண்டுணர்வா ரில்வழியிற் காணு மசத்தின்மை
கண்டுணர்வா ரில்லதெனக் காண் எனவரும்.

பாலைநிலத்தின்கட் காணப்படும் பேய்த்தேரை நீரென்று கருதி அதனை உண்ண வருகின்ற நீர்வேட்கையுடைய மடவோனுக்கு அதனை அடுத்தவழித் தன்னுலணையப்பட்ட அப்பேய்த்தேர் நீராதலின்றி அசத்தாந்தன்மைபோலக், குரவனறிவுறுக்கும் உபதேசமொழி கிடைப்ப அவ்வசத்தினியல்பை ஆராய்ந்தறிவாரின்றி அறியமாட்டாதாருள்வழி அவர்க்கு அவ்வசத்தின்கண் அறிவில்லதாய் அசத்தாந்தன்மையின்றி, அறிவுள்ளதாய்ச் சத்தாந்தன்மையே காணப்

படும்; குரவ னறிவுறுக்கும் உபதேசமொழி கிடைப்ப அவ்வசத்தி னியல்பை ஆராய்ந்தறிய வல்லார்க்கு அஃதறிவில்லதேயாமென்று அறிவாயாக என்க.

மற்று - வினை மாற்றின்கண் வந்தது. மை - பகுதிப்பொருள் விகுதி. இன் - உவமவுருபு. வாய்த்தல் - கிடைத்தல். இல்வழியின் என்பதூஉம், அசத்தின்மை என்பதூஉம் மறுதலைப்பொருளுணர நின்றன. நான்கனுருபு விகாரத்தாற் றொக்கது; [1]"ஐந்தவித்தானாற்றல்" என்புழிப்போல.

மூன்றுமதிகரணம்

மேலை யதிகரணங்களாற் சிவசத்தின்றன்மையே ஆன்மாவுக்குத் தன்மையன்றி வேறில்லை யென்னுஞ் சிவாத்துவித சைவரையும், ஆன்மாவுக்குத் தன்மையென்ப தொன்றில்லை யென்னும் சிவசங்கிராந்தசைவரையும் மறுத்துச், சத்தும் அசத்துந் தம்முள் ஒன்றனையொன் றறியுமா றில்லை யெனச் சாதித்தவழி, இரண்டும் இவ்வாறாயின் இவற்றை யறியும் பொருள் வேறென்னை யென்னும் ஆசங்கையை நீக்கிப் பாரிசேடவளவையாற் சதசத்தாகிய ஆன்மாவி னியல்பை வரைசெய்துணர்த்துதற் கெழுந்தது மூன்றுமதிகரணம்:—

இனி இருதிற னறிவுள திரண்டலா வான்மா வென்றது
எனவரும்.

ஈண்டுச் சத்தெதிர் நில்லாத அசத்துஞ் சத்துந் தம்முளொன்றுமொன் றறியப்படாமையான் ஆன்மாவாலும் அறியப்படாதவழி அவை பயப்பாடின்றிச் சூனியமாய் முடியுமாகலான், இரண்டலா வான்மா இருதிற னறிவுளதேயாம்; தம்முளொன்றுமொன் றநுபவிக்கப்படாத ஞாயிற்றையும் விடயத்தையும் அநுபவிக்குங் கண்போலுமென அநுமானங் கூறிக் காண்க.

---

[1] திருக்குறள்—25.

ஈண்டு இருதிறனறிவுளது என்னுந் தொகைச்சொல் விரி யுங்காற்படும் பொருள் வேறுபாடுரைக்குமுகத்தானே ஆன் மாவினியல்பு வேறுவேறு கூறுஞ் சமயங்களெல்லாவற்றை யும் மறுத்தவாறுணர்த்தற்கு எழுந்த பொழிப்புரை:—

இவ்விரண்டினையு மறிவதாய் உபதேசியாய் நின்ற அவ் வறிவு இரண்டன்பாலு முளதாயுள்ள அதுவே அவ்வான் மாவா மென்றது எனவரும்.

மேற்கூறிப்போந்த சத்து மசத்துமாகிய இவ்விரண்டி னையு மறியுந்தன்மைத்தாய், அறிவிக்க வறிவதாகிய வுபதேசி யாய், நிலைபெற்ற சத்தசத்திரண்டன்பாலும் அநுபவ வறி வுளதா யுள்ள அதுவே சத்து மசத்துமல்லாத சதசத்தாகிய ஆன்மா என்றவாறும். இருதிறனறிவுள திரண்டலாவான்மா என மேற்கொண்டதென்றவாறு.

ஆய் என்னும் வினையெச்சமிரண்டும் நின்ற என்னும் பெயரெச்சவினையோடு தனித்தனி முடிந்தன. நின்ற என் னும் பெயரெச்சம் உள்ள என்பதன் முடிபாகிய அது என் னும் பெயர்கொண்டு முடிந்தது. இருதிறனறிவு என்னுந் தொகைச்சொல் ஈண்டு மூன்று பொருளின் மயங்கிற்றென் னுங் கருத்தான் இவ்வாறுரைக்கப்பட்டது. அவற்றுள், இரு திறனையு மறியும் அறிவு என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைப்பொருள் பற்றி இரண்டினையு மறிவதாய் நின்ற அது எனவும், இருதிறனால் விளங்கிய அறிவு என்னும் மூன் றாம்வேற்றுமைத் தொகைப்பொருள் பற்றி உபதேசியாய் நின்ற அது எனவும், இருதிறனிலுமுள்ள அறிவு என்னும் ஏழாம்வேற்றுமைத் தொகைப்பொருள்பற்றி இரண்டன் பாலு முளதாயுள்ள அது எனவும் உரைத்தாரெனக் கொள்க.

இரண்டினையு மறிவதாய் நின்ற அது என இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைப்பொருள்பற்றி இரண்டு மிவ்வா றுயின் இவற்றை அறியும் பொருள் வேறென்னை யென்னும் வினவுக்கு விடைகூறி அவ்விருவர் மதங்களையும், அவற்றோ டொருதன்மையவான புறச்சமயங்களையும் மறுத்தவாறு.

உபதேசியாய் நின்ற அது என மூன்றும்வேற்றுமைத் தொகைப்பொருள்பற்றி ஆன்மா அறிவிக்க வேண்டாது தானே அறியுமியல்பிற்றென்னும் சமவாதசைவர் ஈசுரவவிகாரவாத சைவர் ஐக்கியவாதசைவர் மதங்களையும், அவற்றோடொரு தன்மையவான புறச்சமயங்களையும் மறுத்தவாறு.

இரண்டன்பாலு முளதாயுள்ள அது என ஏழாம்வேற்றுமைத் தொகைப்பொருள்பற்றி ஆன்மாவினறிவு சத்தோடு கூடுமாறில்லையென்னும் பாடாணவாதசைவர்பேதவாதசைவர் மதங்களையும், சத்தினோடு கூடியவழி ஒன்றாய்ப் போதலையன்றி அதன்பா லுளதாமாறில்லை யென்னுஞ் சுத்த சைவர் மதத்தையும், அவற்றோ டொருதன்மையவான புறச்சமயங்களையும் மறுத்தவாறு.

இவ்விரண்டினையு மறிவதாய் எனவே, அவ்வறியுந் தன்மை இவ்விரண்டன் றன்மைபோலன்றி [1]"இரு ளொளிய லாக்கண் டன்மை" போல வேறாயதோர் தன்மை என்பதூஉம், உபதேசியாய்நின்ற எனவே, அத்தன்மை ஆகாயத்தன்மையாகிய ஓசைபோலத் தன்னை விளக்குவதாகிய வியஞ்சக முள்வழியே விளங்குவதோர் தன்மை என்பதூஉம், இரண்டன்பாலு முளதாய் எனவே, அது படிகம்போலச் சார்ந்த தன்வண்ணமாய் அழுந்துவதோர் தன்மை என்பதூஉம் பெற்றாம்.

இனி, இம்மூன்றனுள் இரண்டினையு மறியும் என்றதனை வலியுறுத்தி இரண்டலாமையை உணர்த்துதற்கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம் :—

அருவுருவந் தானறித லாயிழையா யான்மா
வருவுருவ மன்றாகு முண்மை—யருவுருவாய்த்
தோன்றியுட னில்லாது தோன்றாது நில்லாது
தோன்றன் மலர்மணம்போற் றேர்க்கு எனவரும்.

நுணுகிய நூல்களை ஆராயும் ஆன்மாவே அருவாகிய சத்தினையும் உருவாகிய அசத்தினையும் அறிவதாகலான், அஃது அவ்விரண்டுமன்றி வேறுமென்க.

[1]சிவப்பிரகாசம்—57.

அற்றேல், அவ்வான்மாத் தன்னையறியுமோ? அறியாதோ? எனக் கடாயினார்க்கு அறியுமெனில், தன்னொடுளப்பட மூன்றனையும் அறிவதென்றது அவ் விரண்டினையுமறிவதாய் என்றல் பொருந்தாது; அறியாதெனின் அறியாத பொருள் சூனியமெனப்பட்டு வழுவாமாலெனின், ஆன்மாவினுண்மைத்தன்மை சத்தும் அசத்தும்போல விளங்கித் தோன்றி யவற்றோடொப்ப நிற்பது மன்றாய், விளங்கித் தோன்றாது சூனியமாய் நிற்பதுமன்றாய் மலரின்கண் வாசம் இவ்விருவகையுமன்றி அதன்க ணடங்கித்தோன்றுமாறு போலச் சத்தினு மசத்தினுஞ் சார்ந்ததன்வண்ணமாய் அடங்கித்தோன்றுவதோ ரியல்பாம்; ஆகலான், அஃது அவ்விரண்டினையும் அறியுமுகத்தான் அறியப்படுவதன்றி அவைபோலத் தனித்தனி யறியப்படுவதொன்றன் றென்க.

ஆகலான் அஃது அவ்விரண்டினையும் அறியுமுகத்தானறியப்படுவதன்றி அவைபோலத் தனித்தனி அறியப்படுவதொன்றன்றென்பது குறிப்பெச்சம்.

சுட்டியுணரப்படாமைபற்றிச் சத்தை அரு என்றும், சுட்டப்படுதல்பற்றி அசத்தை உரு என்றுங் கூறினார். [1]"உணருருவசத்து" என்புழி உரு என்றதும் அதுபற்றி. அறிதலான் அன்றாகும் எனக் கூட்டுக. இழை நூலாகலான் ஈண்டுச் சாத்திரத்தை யுணர்த்திற்று. ஆய்தல் - நுணுகுதல்; [2]"ஒய்தலாய்த னிழத்தல் சாஅ-யாவயி னான்கு முள்ளத நுணுக்கம்" என்றார் தொல்காப்பியனாரும். ஆயிழை எனப் பொருளினுணுக்கம் நூன்மேலேற்றப்பட்டது. இழையை என இரண்டாவது விரித்துரைக்க.

ஆன்மாவுக்கு அறியுந்தன்மை உண்டாகலானன்றே வேதாகம முதலிய நூல்கள் உளவாயினவென அதனை வலியுறுத்துவார், ஆயிழையாயான்மா என உடம்பொடுபுணர்த்தோதினார். [3]"பலகலை யுலகி னிலவுத லானும்" என்றார் புடைநூலாசிரியரும், இவ்வாறன்றி ஆயிழையாய் என்பதனை

---

[1] இந்நூல் சூ. ௧. [2] தொல்காப்பியம், சொல். உரியியல்—௩௪.
[3] சங்கற்பநிராகரணம், நிமித்தகாரண பரிணமவாதி நிராகரணம், அடி—௪௮.

மகடூஉமுன்னிலையாக வைத்துரைப்பின் இவ்வுதாரணம் மேல தனை வலியுறுத்துதற் கெழுந்ததன்றாய்க் கூறியதுகூறலென்னுங் குற்றப்படுமென் றொழிக.

அருவுருவாய் என்புழி ஆக்கச்சொல் உவமப்பொருள் குறித்து நின்றது; [1]"ஆள்வா ரிலிமா டாவேனோ" என்புழிப் போல. தோக்குத் தோன்றல் எனக் கூட்டுக.

அற்றேல், ஆன்மாவுக்கு அவ்வறியுந்தன்மை சிவ சத்தோ டொப்பச் சுதந்திரமா யுண்டென்றாற்படு மிழுக்கென்னையென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி உபதேசியாய் என்ற தனை வலியுறுத்தி இரண்டலாமையை உணர்த்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம்:—

மயக்கம துற்று மருந்திற் றெளிந்தும்
பெயர்த்துணர்நீ சத்தாகாய் பேசி—லசத்துமலை
நீயறிந்து செய்வினைக ணீயன்றி வேறசத்துத்
தானறிந்து துய்யாமை தான் எனவரும்.

நீ அறியும் முறைமை சொல்லில் அறிவை விளக்குதற் குரிய வியஞ்சக மில்வழி ஒரு விடயத்தை இன்னதென் றறிய மாட்டாது மயக்கத்தை யுற்றும், பசிநோய்க்கு அன்னம்போல அம்மயக்க நோய்க்கு மருந்தாகிய வியஞ்சக முள்வழி அம் மயக்கம் நீங்கி அதனை இன்னதென நிச்சயித்தும் இங்ஙனம் அறிவுழியும் ஒருங்கே அறியமாட்டாது ஒருவிடயத்திற் சென்ற அறிவை மாற்றி மற்றொரு விடயத்தை அறிந்து வருகின்றா யாகலின், இவ்வாறு மாறிமாறி ஒன்றொன்றா யுணர்கின்ற நீ எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே ஓரியல்பா னுணர்வதாகிய சத்தின்றன்மை யுடையாயல்லை. அற்றேல், வியஞ்சகமுள்வழியன்றி அறியமாட்டாத யான் அசத்தின்றன்மை யுடையேனாவேனெனின், வியஞ்சக முள்வழியும் நீ முன்னறிந்து செய்த வினைகளை இப்பொழுது நீயே அறிந்தநுபவிக்கின்றா யன்றி அசத்தாகிய பிரபஞ்சம் அறிந்தநுபவித்தலின்மையான் அவ்வசத்தின்றன்மை யுடையாயுமல்லை;

[1] திருவாசகம், கோயில்மூத்த திருப்பதிகம்—எ.

வியஞ்சகமுள்வழி அறிதலொப்புமையாற் சத்தாதலும், அஃதில்வழி அறிவு நிகழாமை யொப்புமையால் அசத்தாதலு மாகியதோர் தன்மையுடையநீ அவ்விரண்டினும் வேறாகிய சதசத்தாவை யென்க.

பேசில் நீ சத்தாகாய் துய்யாமையால் அசத்துமலை வேறு எனக் கூட்டுக.

வியஞ்சக மில்வழித் தலைப்பட்டும் அஃதுள்வழி நீங்கியும் நிற்பதாகிய மயக்கம், உண்டியில்வழித் தலைப்பட்டும் அஃதுள்வழி நீங்கியும் நிற்பதாகிய பசியோடொத்தலின் அதனைப் பசிநோயாகவும், தீர்த்தலொப்புமை பற்றி வியஞ்சகத்தைப் பசிதீர்க்கும் மருந்தாகவும் உருவகஞ்செய்தார். இஃதேகதேசவுருவகம். மருந்து எனப் பொதுப்பட உருவகஞ் செய்தாராயினும் பசிநோய் தீர்க்கும் மருந்தே ஈண்டைக்கேற்புடையதாகலின், ஏற்புழிக்கோடலான் அவ்வாறுரைக்கப் பட்டது. அது பகுதிப்பொருள்விகுதி. தான் என்பது முன்னையது எழுவாயுருபுபட நின்றது. பின்னையது அசைநிலை. துவ்வாமை துய்யாமை என மரீஇயிற்று.

அற்றேல், இம்மயக்கம் ஆன்மாவுக்கேயன்றிச் சிவத்துக்கில்வழி இரண்டற்குந் தம்முளியைபு கூடாதாகலிற் சிவசத்துக்கும் அஃதுண்டெனக்கோடல் வேண்டுமென்னும் ஆசங்கையை உவமமுகத்தான் நீக்கி ஆன்மா இரண்டன்பாலு முளதாதலை வலியுறுத்தி இரண்டலாமையை உணர்த்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம்:—

மெய்ஞ்ஞானந் தன்னில் விளையா தசத்தாதல்
அஞ்ஞான முள்ள மணைதல்காண்—மெய்ஞ்ஞானந்
தானே யுளவன்றே தண்கடனீ ருப்புப்போற்
றானே யுளமுளவாய்த் தான் எனவரும்.

மேலை வெண்பாவிற் பெறப்பட்ட மயக்கமாகிய அறியாமை வியஞ்சகமில்வழித் தலைப்பட்டும், அஃதுள்வழி நீங்கியும் இவ்வாறு நிலைபேறில்லதாகலான், அஃதெப்பொழுதும் ஒருதன்மைத்தாய் நிலைபெற்று விளங்கும் ஞானமாகிய சிவ

சத்தின்கண்ணே நிகழாது, மெய்ஞ்ஞானமாகிய அச்சிவசத்துள்ள அநாதியேதானே, குளிர்ந்த கடலின்கண் மருவாது கடலிடத்துளதாகிய நீரின்கண் மருவும் உப்புப் போலத், தான் பொருந்துதற்குரிய சதசத்தா மியல்புடைய ஆன்மாக்களும் உள்ளனவாக அவ்வான்மாக்களைப் பொருந்துமாற்றை அறிவாயாக என்க.

அஞ்ஞான மசத்தாகலான் மெய்ஞ்ஞானந் தன்னில் விளையாது, மெய்ஞ்ஞானம் உள அன்றே தானே என்புழித் தானே என்பது கட்டுரைக்கண் வந்தது. தானே யுளமுளவாய்த் தான் என்புழித் தான் என்பது முன்னையது எழுவாய்; பின்னையது அசைநிலை. ஏயுளம் - வினைத்தொகை. ஆய் அணைதல் எனக் கூட்டுக. ஆயணைதல் என்பது "மழை பெய்து குளநிறைந்தது" என்றாற்போலக் காரணகாரியப் பொருட்கண் வந்தது. கடல் என்றது நீர்க்கிடங்கொடுத்து நிற்கும் ஆகாயம். உப்புத் தான் மருவுதற்குரிமையில்லாத கடலின்க ணின்றிக் கடலோ டியைபுடைத்தாயுந் தான் மருவுதற் குரிமையுடைய நீரின்கண்ணே உளதாயினாற்போல, அஞ்ஞானமுந் தான் மருவுதற்குரிமையில்லாத மெய்ஞ்ஞானத்தின்கணின்றி அம்மெய்ஞ்ஞானத்தினோடு அநாதியே இயைபுடைத்தாயுந் தான் மருவுதற் குரிமையுடைய ஆன்மாவின்கணுளவாகல் அமையுமென்பார், தண்கடனீருப்புப்போல் என்றார். இதனானே வியாபக வியாப்பியங்களாமாறும் பெறப்பட்டது. இதனுள், ஆன்மாவுக் கிரண்டன்கண்ணும் இயைபுடைமை கூறவே, இரண்டன்பாலுமுளதாதலை வலியுறுத்தியவாறு காண்க.

இவ்வதிகரணத்தில் இருதிறனையுமறியு மறிவுளது எனவே, இருதிறனாகிய சத்தும் அசத்தும் எனப்பட்டன வெல்லாம் பிரமேயம், அவற்றை யறியும் ஆன்மாவே பிரமாதா, ஆன்மாவி னறிவாகிய சிற்சத்தியே பிரமாணம், அவ்வறிவுநிகழ்ச்சியே பிரமிதி என்பதூஉம்; இருதிறனால் விளங்குமறிவுளது எனவே, இரண்டனுள் அசத்தான் விளங்கும்வழித் தனக்கு வேறாய் நின்று விளக்குங் காட்சியும் அநுமானமும் ஆகமமும் எனப்படும் அசத்தாகிய பாசஞானம்

மூன்றுந் தனக்கு வியஞ்சகங்களாம், சத்தான்விளங்கும் வழி அன்னியமின்றித் தனக்காதாரமாய் உடனின்று விளக்குஞ் சிவஞானந்தானே வியஞ்சகமாம், ஆகலின் அதுபற்றி அவை யும் பிரமாணமென்று உபசரித்துக் கூறப்படுமென்பதூஉம்; இருதிறனிலும் அறிவுளது எனவே, ஈரிடத்துங் கேடின்றி அசத்தான்விளங்கி அசத்தையறிவுழி அசத்தின்பாலும், சத் தான் விளங்கிச் சத்தை யறிவுழிச் சத்தின்பாலும் அதுவது வாய் நின்றுளதென்பதூஉம் பெறப்படும். இவ்வாறன்றி வியஞ்சகங்களையே பிரமாண மென்னுந் தார்க்கிகர் முதலி யோர் மதங்கள் பொருந்தாமையும், அவ்வியஞ்சகங்களான் நிகழும் பிரமிதிவேறுபாடுகளும், அவற்றதியல்புகளும் ஈண்டு விரிக்கிற் பெருகும். பௌட்கர முதலிய சிவாகமங்களிற் காண்க.

எட்டாஞ் சூத்திரம்

ஐம்புல வேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினி லுணர்த்தவிட்
டன்னிய மின்மையி னரன்கழல் செலுமே.

எ - து. சூ - ம். எ - னின். ஞானத்தினை யுணரு முறை மையினை உணர்த்துத னுதலிற்று.

மேலைச் சூத்திரத்தாற் சாதித்தற்குரிய அதிகாரந் தனக் குண்டென் றறிந்த ஆன்மாவுக்குச் சாதித்ததனாற் பெறப் படும் பயன் இது என்பதூஉம், அதற்குச் சிறந்தசாதன மாவது இது என்பதூஉம், அது வருவாயும் உணர்த்துமுகத் தானே அவ்வான்மாவின் ஞானம் மேல் இருதிறனென்றத னுள் அசத்தான் விளங்கி அசத்தின்பாலுளதாய் அசத்தினை அறிந்து நின்றவாறும், சத்தான் விளங்கிச் சத்தின்பாலுள தாய்ச் சத்தினை அறிந்து நிற்குமாறுந் தரிசிக்கும் முறைமை யினை உணர்த்துதல் சாதனவியலின் இரண்டாம் பாதமாகிய இவ்வெட்டாஞ் சூத்திரத்தின் கருத்தென்க.

மேல் இருதிற னறிவுளது என்றவழித், தம்முண் மாறு பட்ட பொருளிரண்டன்பாலும் அறிவுளதாமாறு யாங்ஙன மென்னும் ஆசங்கையை ஈண்டு நீக்குதலின், அவ்வாசங்கை பற்றிய வியைபானே அதிகரணவியைபும், மேல் ஆன்மரூப முணர்த்தி ஈண்டு அதனைத் தரிசிக்குமாறுணர்த்துதல் முறை மையாகலின், அம்முறைமைபற்றிய வியைபானே பாதவியை பும், மேலைச்சூத்திரத்தாற் சாதித்தற்குரிய அதிகாரியை உணர்ந்தவழி, ஏனைப் பயனுஞ் சாதனமும் வருவாயும் யாவை யென இவற்றை அவாய் நிற்றலின், அவ்வவாய்நிலைபற்றிய வியைபானே ஓத்தியைபும் பெறப்பட்டன.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு:—ஆன்மா முன் னே செய்து கொள்ளப்பட்ட புண்ணியவிசேடத்தால் இப் பொழுது தமக்கு அந்தரியாமியாய் உண்ணின்று இதுகாறும் உணர்த்திவந்த பரம்பொருளே குருவடிவமுங்கொண்டு எழுந் தருளிச் சிவதீக்கைசெய்து, "மன்னவகுமாரனாகிய நீ ஐம் பொறிகளாகிய வேடரோடு கூடி வைகி வளர்ந்து நின்பெருந் தகைமை அறியாது மயங்கி இடர்ப்பட்டாய்; நின்பெருந் தகைமையாவது இவ்வியல்பிற்று" என்றறிவுறுப்ப, அறிந்த மாத்திரையே அவரைவிட்டு நீங்கி, அந்நியமின்றி அநந்நிய மாந்தன்மையி னிலைபெற்று, அம்முதல்வன் றிருவடிகளை யணையும் என்றவாறு.

ஆன்மா என்பது மேலைச்சூத்திரத்தினின்றும் வருவிக் கப்பட்டது. தவத்தினிற் றம்முதல் குருவுமாய் ஐம்புல வேட ரின் வளர்ந்து அயர்ந்தனை எனஉணர்த்த விட்டு அன்னிய மின்மையின் அரன் கழல் செலும் எனக் கூட்டுக.

மன்னவ குமாரனாகிய நீ என்பது தோன்றாவெழு வாயாய் நின்றது. புலன் - ஆகுபெயர். வளர்ந்தயர்ந்தனை என் பது "ஈந்து புகழ்பெற்றான்" என்புழிப்போலக் காரணகாரி யப் பொருட்டாய் நின்றது. அயர்த்தல் - மறத்தல். தம்முதல் என்றது வேறு முடிபாகலின், "யான் எம்மூர் புகுவன்; நீ நும்மூர் புகுவை" என்புழிப்போலப் பால்வழுவின்மை கண்டுகொள்க. குருவும் என்ற உம்மை இதுகாறும் உயிர்க் குயிராய் உண்ணின் றுணர்த்தியதூஉமன்றி என இறந்தது

தழீஇயிற்று; சிறப்புமாம். அன்னியமின்மையின் என்பது [1]"அயராவன்பின்" என்பதுபோலச் சேறற்கேதுவாய் நின்றது; அன்னியமின்றாந் தன்மையுடையவனாகிச் செல்லும் என்பதாம். அரன் என்பது சுட்டுப்பெயர்மாத்திரையாய் நின்றது; [2]"கற்பாடழித்த கனமாமணித் தூண்செய் தோளான்" என்புழிப்போல.

வெண்கொற்றக்குடையும், நவமணிமுடியும், சிங்காதனமும் மன்னவர்க்கே யுரிய சிறப்படையாளமாம். அதுபோலப், பிரபஞ்சமெல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணமாகிய ஒருபெரு வெண்கொற்றக்குடையும், எவற்றையும் ஒருங்கே ஓரியல் பான் அறியும் பேரறிவாகிய ஒருபெருஞ் சுடர்முடியும், எவற்றினையும் அங்கங்கே உயிர்க்குயிராய் நின்று செலுத்து மியல்பாகிய ஒருபெருஞ் சிங்காதனமும் பிறர்க்கின்றித் தனக்கே உரிமையாகச் சிறந்தமைபற்றிப், பசுக்களுக்குப் பாசங்களை அரித்தலான் அரனென்னுந் திருப்பெயருடைய முதல்வனை மன்னவனாகவும், அம்முதல்வனது பேரானந்தப் பெருஞ் செல்வ முழுதுந் தனதேயாகக்கொண்டு அநுபவிக்குஞ் சுதந்திர முடைமையுஞ் சித்தெனப்படுஞ் சாதியொப்புமையும் பற்றி ஆன்மாவை மன்னவகுமாரனாகவும், அவ்வான்மாவை அறிவுப்பெருஞ்செல்வம் முழுவதும் ஆறலைத்துக்கொண்டு சிறுமையுறுத்துதலும் விதிவிலக்கை இழப்பித்து இழிதொழிலில் நிற்பித்தலுமாகிய இயல்புபற்றி ஐம்பொறிகளை வேடராகவும் உருவகஞ்செய்தார். இஃதேகதேசவுருவகம். [3]"மன்னவன்றன் மகன்வேட ரிடத்தே தங்கி" என வழிநூலாசிரியர் ஓதியது முற்றுருவகம். ஐம்புல வேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்தெனை எனவே, ஐம்புலவேடரின் வளர்ந்தயர்தலும் அநுவாதமுகத்தான் கண்டோட பெற்றாம்.

இதனுள், தவத்தினி லுணர்த்த என்பது ஓரதிகரணம்; தம்முதல் குருவுமாயுணர்த்த என்பது ஓரதிகரணம்; ஐம்புல

[1]இந்நூல் சூ. கக. [2]சீவகசிந்தாமணி, பதிகம்—கசு.
[3]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உருந.

வேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்து என்பது ஓரதிகரணம் ; விட்டன்னியமின்மையி னரன்கழல் சேலும் என்பது ஓரதிகரணம்; ஆக நான்கதிகரணத்தது இச்சூத்திர மென்றுணர்க.

முதலதிகரணம்

அவற்றுள், ஈண்டைக்குச் சிறந்த சாதனம் இதுவென்பதூஉம், அதுவருவாயும் உணர்த்துதற் கெழுந்தது முதலதிகரணம்:—

ஈண்டு இவ்வான்மாக்களுக்கு முற்செய்தவத்தான் ஞானநிகழு மென்றது　　　எனவரும்.

இவ்வான்மாக்களுக்கு-சாதிக்கும் ஆற்றலாகிய அதிகாரமுள்ளனவென மேலைச்சூத்திரத்தாற் பெறப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்கு. ஞானம் - சாதனமாகியஞானம் என்க.

ஆளுடையபிள்ளையார் முதலியநாயன்மார்க்குத் தவமின்றியும் ஞானம் நிகழ்ந்ததாலோ வென்னும் ஆசங்கையை நீக்குதற்கும், படிமுறையானன்றி இவ்வொரு பிறவியிற் செய்த தவந்தானே அமையாதென்பது உணர்த்துதற்கும் முற்செய் தவம் எனவிசேடித்தார்.

ஈண்டு ஞானமென்றது, குரவனுணர்த்தியவாறு சிவஞானங் கண்ணாகக் கொண்டறிவதாகிய அறிவினை.

நிகழ்தல்- ஐயந்திரிபின்றி விளங்குதல்.

அற்றேல், [1]“மும்மைநற் பதிக டம்மின் முளைத்தவர் முடிந்தோர் மூவாச் - செம்மலர்க் கழல்கண் டோர்கள் சிவத்தினைச் சேர்வர்” எனவும், [2]“செறிந்தடிகாணச் சீவன் முத்தராய்த் திரியலாமே” எனவும், [3]“சிவார்ச்சனமார்ச் சனமாகிற் - பவமகலும் பரபோகம் பெறலாகும்” எனவும், [4]“ஆதார யோக நிராதார யோகமென - மீதானத் தெய்தும்

---

[1]கோயிற்புராணம், இரணியவண்மச்சருக்கம்—கூஎ.

[2]ஷை சருக்கம்—கூஅ. [3]ஷை புராணம்,வியாக்கிரபாதச்சருக்கம்—ஜ.

[4]திருக்களிற்றுப்படியார்—உஉ.

விதியிரண்டே" எனவும், மீண்டும் இவ்வாறோதுதலின், வீடுபேற்றிற்குக் காரணம் இத்தன்மையவாகிய தவங்களு ளொன்றே யமையும், அன்றி ஞானங் காரணமெனினும் இவற்றோ டொப்பதொரு காரணமே யென அமையும்; அவ் வாறன்றிச் சிறந்த சாதனமென்றற்குப் பிரமாணமென்னை யெனவும், [1]"பொருவினிருவாண......மறுவகையு மொருவி நிலை வரிதாம் பரபதத்து ளுயிர்விரவப் பயிற்றும்" என இவ் வாறு சிவாகமங்களினுந் தீக்கையே வீடுபேற்றிற்குச் சிறந்த காரணமென் றோதுதலின், அதுவே அமையும், எனைச் சரியை கிரியா யோக ஞானங்களெல்லாந் தீக்கைக் கங்கமாக விதிக்கப் பட்டனவெனக் கோடல் பொருத்தமுடைத்து; அதனை யொழித்து ஞானமேவீடுபேற்றிற்குச் சிறந்தகாரண மென் றற்குப் பிரமாணமென்னை யெனவும் ஆசங்கை நிகழ்வுழி அதனைநீக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தற் கெழுந்த ஏது:—

மேற் சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்துழி நன்னெறி யாகிய ஞானத்தைக் காட்டியல்லது மோக்ஷத்தைக் கொடா வாகலான்

எனவரும்.

தவமெனப்பட்டன இவை யென்பார், சரியை கிரியா யோகங்களை *என விதந்துரைத்தார்.* கிரியாயோகங்கள் *என் னும் உம்மைத்தொகை வடநூன்முடிபு.* சரியை *என்பது தொகைநிலைச்சொல். கிரியாயோகமிரண்டற்குந் தீக்கை ஒன்றென்பது தோன்ற அவ்விரண்டினையுந் தொகுத்தோதிச் சரியையை வேறு வைத்தார். மேற்கோளில்* முற்செய்தவத் தான் *என்றதற்கேற்ப ஈண்டும்* மேற் சரியை கிரியா யோகங் களைச் செய்துழி *என்றார். மேலாகிய உண்மைச் சரியை கிரியாயோகங்களை யென்றுரைப்பினு மமையும்.* கொடா *என் னும் பயனிலைக்குஎழுவாய்* அவை *என்றெடுத்துக்கொள்க. காட்டிக்கொடுக்கும் எனற்பாலதனை இரண்டெதிர்மறையாற் கூறினார், ஞானத்தினையின்றி யமையாமை உணர்த்துதற்கு.* சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்துழி *என்றது உபலக்கண மாகலின், தீக்கை செய்துழி அதுவும் ஞானத்தைக் காட்டி*

[1]*சிவப்பிரகாசம்*—9.

யல்லது மோட்சத்தைக்கொடா எனவும் உரைத்துக் கொள்க. அவையெல்லாம் ஞானத்தைக் காட்டியல்லது மோட்சத்தைக் கொடாமையை வலியுறுத்துவார், நன்னெறியாகிய என ஞானத்தை விசேடித்தார். நன்மையெனப்படுவன எல்லாவற்றுள்ளுஞ் சிறந்த நன்மையெனப்படுவது வீடுபேறென்ப. அதனைத் தலைப்படுதற்கு ஏதுவாய்ச் சிறந்த நெறியாகலின், ஞானம் நன்னெறி எனப்பட்டது.

விழுச்சுடர்ச் செம்பொன் மேருமால்வரையைத் தலைப்பட லுறுவாராய்த் தென்றிசைக்கணின்றும் வழிவிளைய்க் கொண்டு சென்று நாவலந்தீவிற் பாரத வருடத்தினை எய்தி, ஆண்டு நின்று நெறி வினவினார்க்கு அஃதறிந்துள்ளார் ஆண்டுக்காட்டிய நெறியே அதற்குச் சென்னெறியாயினும் அந்நெறி இமயத்தை இடையிட்டுக் கிம்புருட வருடத்திற் செலுத்தும் ; ஆண்டு நின்றுஞ் செல்லும் நெறி ஏமகூடத்தை இடையிட்டு அரிவருடத்திற் கொண்டு செலுத்தும் ; ஆண்டு நின்றுஞ் செல்லும் நெறி நிடதத்தை இடையிட்டு இளாவிருத வருடத்திற் கொண்டுசெலுத்தும் ; ஆண்டுநின்றுஞ் செல்லும்நெறி இடையீடின்றி மேருமால்வரைக்கே கொண்டு செலுத்தும். இவ்வாறு நாற்றிசையுள் யாண்டுநின் றெய்தினும் நாவலந்தீவினைத் தலைப்பட்டு இளாவிருத வருடத்திற் கொண்டு செலுத்தும் ; ஆண்டு நின்றுஞ் செல்லும் நெறி இடையீடின்றி மேருமால் வரைக்கேகொண்டு செலுத்தும். இவ்வாறு நாற்றிசையுள் யாண்டு நின்றெய்தினும் நாவலந் தீவினைத் தலைப்பட்டு இளா விருத கண்டத்தினைத் தலைப்பட்டன்றி மேருமால்வரையை எய்தல் கூடாதென்பதூஉம், கூடாதாயினும் அவையெல்லாம் இளாவிருதகண்டத்திற் செலுத்து முகத்தான் மேருமால்வரைக்கு வழியேயாமென்பதூஉம் எல்லார்க்கு மொப்பமுடிந்தது. அதுபோல, வீடுபேற்றைக் காதலித்து அவ்வச்சமயந்தோறு முளவாகிய [1]"பந்தமும் பிரிவுந் தெரிபொருட் பனுவற் படிவழி சென்று சென் றேறிச்" சைவத்தி னெய்தப்பெற்றோர், ஆசிரியன் காட்டுஞ் சைவாகமநெறியிற் சமய தீக்கையுற்றுச் சரியை

---

[1]கருவூர்த் தேவர் திருவிசைப்பா, திருவிடைமருதூர்—கூ.

நெறியைத் தலைப்பட்டு, அதுமுற்றியபின்னர் விசேட தீக்கை யுற்றுக் கிரியைநெறியைத் தலைப்பட்டு, அது முற்றிய பின்னர் யோகநூல் கேட்டு யோகநெறியைத் தலைப்பட்டு, இம் மூன்றும் முறையான் முற்றியபின்னர் நிருவாணதீக்கை பெற்று ஞானநெறியைத் தலைப்பட்டு வீடுபேறடைவர். இவ் வாறன்றி வீடுபேறடைதல் கூடாதென்பதூஉம், கூடாதாயி னும் அவையெல்லாம் ஞானத்திற்கு நிமித்தமா முகத்தான் ஏதுவாதல்பற்றி அவையவையே வீடுபேறடைவிக்குமென்ப தூஉஞ் சாலுமென்றுணர்த்துவார், நெறி என்று உருவகஞ் செய்தார். இக்கருத்தேபற்றிப், [1]"புறச்சமய நெறிநின்று மகச் சமயம் புக்கும் புகன்மிருதி வழியுழன்றும் புகலுமாச் சிரம - வறத்துறைக ளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்து மருங் கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள் படித்துஞ் - சிறப்புடைய புராணங்க ளுணர்ந்தும் வேத சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந் துஞ் சென்றாற் சைவத் - திறத்தடைவ ரிதிற்சரியை கிரியா யோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்" எனவும், [2]"சன்மார்க்கஞ் சகமார்க்கஞ் சற்புத்திர மார்க்கம்... ...ஞானம்" எனவும் ஓதினார் வழிநூலாசிரியரும். நன்னெறி சன்மார்க்கம் என்பன ஒருபொருட்கிளவி.

[1]"சென்றாற் சைவத் - திறத்தடைவ ரிதிற்சரியை கிரியா யோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்" எனவும், [3]"படிவழி சென்றுசென் றேறி" எனவும் ஓதியத னானே முதல்வன் வியாபகமாய்நின்றவாறே விளக்கினும் ஆன்மாக்களினறிவு தூலவறிவாகலின் அவ்வாறு விளங்க மாட்டாது தத்தமக்கேற்ற சோபானமுறையே சிறிதுசிறி தாக ஏகதேசமாய் விளங்கிவிளங்கி மேம்பட்டுவந்தே வியாபக மாய் விளங்குவதோ ரியல்பிற்றென்பதூஉம், அத்தன்மை நோக்கி அதற்கேற்பச் சோபான முறையாய்த்தானே முதல் வனது சிற்சத்தியும் முற்பக்கத்திற் றிங்கள்போலத் திரோ தானசத்திரூபமாய் நின்றறிவிக்குமென்பதூஉம், எனவே, ஆன்மாக்களினறிவு அங்ஙனம் விளங்காதவழி நிகழும் அறி

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உகூஙு. [2]ஷை—உஎ0.
[3]கருவூர்த்தேவர் திருவிசைப்பா, திருவிடைமருதூர்—ரு.

யாமையாகிய மலமும் அதற்கேற்ற பலபல சத்திகளுடைத்தாய் அம்முறையே சிறிது சிறிதாக முற்பக்கத்திருள்போலக் கீழ்ப்பட்டுத் தேய்ந்துதேய்ந்து முடிவின்கட் பற்றறக் கழியுமென்பதூஉம், அது தேயத்தேய அதற்கேற்பத் திரோதான சத்தியும் அம்முறையே சிறிதுசிறிதாகத் தன்றன்மை நீங்கிச் சிற்சத்திரூபமாய்ப் பதிந்துபதிந்து முடிவின்கண் அதிதீவிர சத்தியாய்ப் பதியுமென்பதூஉம், அது பதியப்பதிய அம்முறையே விடயவெறுப்புண்டா மென்பதூஉம், அஃதுண்டாக வுண்டாக அம்முறையே வீட்டின்கண் விருப்பம் நிகழுமென்பதூஉம், அது நிகழநிகழ அதற்கேற்ப ஆண்டாண்டுப் பலவேறுவகைப்பட உபதேசங்கள் சோபானமுறையான் மேற்பட்டுளவா மென்பதூஉம், அதற்கேற்ப ஆன்மாவின்கண் அநுபவஞானங்களும் அவ்வாறே மேற்படுமென்பதூஉங் கண்டுகொள்க.

இனித், தீக்கையும் ஞானத்திற்கு அங்கமாய்நின்றே வீட்டினைக் கொடுக்குமென்பதூஉம் பாயிரத்திறுதியிற் காட்டினும் ; கடைப்பிடித்துக்கொள்க.

அற்றேல், காரணமுள்வழிக் காரியநிகழ்ச்சிக் கிடையீடின்மையின், முற்செய்த சரியை கிரியா யோகங்கள் ஞானத்தைக்காட்டும் நிமித்தமென்பார்க்கு அவை செய்துகொண்டபொழுதே இடையீடின்றி ஞானம் நிகழ்தல் வேண்டும் ; அவ்வாறன்றி மற்றொரு பிறவியின் ஞானம் நிகழுமாறென்னையென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி ஏதுவை வலியுறுத்துதற் கெழுந்த உதாரணம் :—

தவஞ்செய்தா ரென்றுந் தவலோகஞ் சார்ந்து
பவஞ்செய்து பற்றறுப்பா ராகத்—தவஞ்செய்த
நற்சார்பில் வந்துதித்து ஞானத்தை நண்ணுதலைக்
கற்றூர்சூழ் சொல்லுமாங் கண்டு எனவரும்.

சரியை கிரியா யோகங்களாகிய தவத்தினைச்செய்தவர் ஒருதலையாக அவ்வத் தவப்பயன்களை எய்துதற்குரிய உலகத்தினை எய்தி ஆண்டு அவற்றை நுகர்ந்து வைகி மீள நிலத்

தின் வந்து பிறத்தலைச் செய்தே எஞ்சிய வினைப்பயன்களை நுகர்ந்து விடயப் பற்றறுத்தற்பொருட்டு அவ்வாறு தவஞ் செய்து தோன்றிய நல்வினைத்தின் வந்து பிறந்து அவற்றான் விடயப்பற்றறுத்து ஞானத்தினைத் தலைப்படுவரென்பதனை வீட்டுநூலையுணர்ந்தாரது சூழ்ச்சி அந்நூலின் கருத்துணர்ந்து சொல்லும் என்க.

நற்சாரில் வந்துதித்து ஞானத்தை நண்ணுதல் தவ முதிர்ச்சி யுடையார்க்கன்றிக் கூடாதென்பார், தவஞ்செய் தார் என்றும், தவமாக, பிறிதொன்றாக இவ்வுலகத்து உடம் பொடுநின் றீட்டிய வினைகள் அவ்வுலகத்திற் செலுத்தித் தத் தம் பயன் நுகர்விக்கப்படுதலை ஒருஞான்றும் பிறழமாட்டா ரென்பார், என்றுந் தவலோகஞ் சார்ந்து என்றும், அத்தவஞ் செய்துழியும் ஞானம் நிகழ்ந்தாலன்றி ஏகதேசப்பற்றறுதல் கூடாமையின் அதுபற்றி அவ்வுடம்பு இறக்கு ஞான்று மனம் ஒருவிடயத்திற் சென்று பற்றியதாயின் அதனை அநுபவித் தற்குத் துணையாகி எஞ்சிநின்ற உடல்வினையோடும் ஆண்டுப் பிறந்து அநுபவித்தன்றி அவ்விடயப்பற்றறுதல் கூடாதென் பார், பவஞ் செய்து பற்றறுப்பாராக என்றும், தவஞ்செய்தார் மனம் நல்விடயங்களினன்றிப் பற்றுதலின்மையின் அவற்றை அநுபவித்தற் குரித்தாய்ச் சிறந்தபிறவி எய்துவரென்பார், தவஞ்செய்த நற்சாரில் வந்துதித்து என்றும், தவமுதிர்ச்சி யுடையார்க்கெழுந்த நுகர்ச்சி மெலிதாய்க் கழிந்தொழிவ தன்றி ஏனோர்க்குப்போல முறுகுதலின்மையின் இடையீ டின்றி ஞானம் நிகழுமென்பார், ஞானத்தை நண்ணுதலை என்றும், இவையெல்லாம் வேதாகமநூற் றுணிபென்பார், கற்றோர் சூழ் கண்டு சொல்லுமாம் என்றுங் கூறினார்.

ஆக என்னுஞ் செயவெனெச்சம் " உண்ணவந்தான் " என்புழிப்போலத் தற்பொருட்டாய் நின்றது. கற்றோரது சொல்லுதற்றொழிலைச் சூழ்ச்சிமேலேற்றிக் கூறினார். கற்றோர் தமதுசூழ்ச்சியான் உணர்ந்து சொல்லுவரென்பது. ஆம் - அசை.

தவஞ்செய்தா ரேன்றுந் தவலோகஞ் சார்ந்து எனப் பொதுப்படக் கூறினாராயினும், சரியைக்குச் சாலோகமுந்

கிரியைக்குச் சாமீபமும் யோகத்திற்குச் சாரூபமுமாமென்பது, [1]"சன்மார்க்க முத்திகள் சாலோக்கிய சாமீப்பிய சாரூப்பிய சாயுச்சிய மென்றுசதுர் விதமாம்" எனவும், [2]"உண்மைச் - சரியைகிரி யாயோகத் தன்மையோர்க்குச் சாலோக சாமீப சாரூபங்கண் - மருவியிடும்" எனவும், வழிநூலாசிரியரும் புடைநூலாசிரியரும் விரித்தோதிய வாற்றானறிக.

அற்றேல், [3]"பால்போ - லொருதன்மைத் தாகு மறவினை யாபோ - லுருவு பலகொள வீங்கு" என்பவாகலின், நல்வினையெனப்பட்டனவெல்லாம் புண்ணியங்களா மன்றே: அவற்றுள் ஏனையவற்றை யொழித்துச் சரியைகிரியா யோகங் கண்மாத்திரையே ஈண்டுத் தவமென விதந்தெடுத்துக் கொண்டோதியது என்னையோவென்னும் ஆசங்கையைநீக்கி ஏதுவை வலியுறுத்துதற் கெழுந்த உதாரணம்:—

பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பானை யொக்கும்
இசைத்து வருவினையி லின்ப—மிசைத்த
இருவினை யொப்பி லிறப்பி றவத்தான்
மருவுவன் ஞானத்தை வந்து　　　　எனவரும்.

நல்வினை செய்யத் தொடங்கி அறநூலை ஆராய்வாரது உணர்விற்கு விடயமாய் வரும்பொழுதே தம்மாற் றலைப்படுங் காமியப்பயன்களைக் கூறிக் கொண்டே வருவனவாகிய புண்ணியங்களா னுளவாய இன்பம் பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பானுக்கு அவ்வுண்டியான் வரும் இன்பத்தை யொக்குமாகலான், ஒருவனுக்குப் பந்தமுறுத்துதற்கட் பொன்விலங்கும் இருப்புவிலங்கும்போலத் தம்முட் சமமாகச் சொல்லப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களிரண்டுந் தம்மைப்போற் கெடுதலில்லாத சரியை கிரியா யோகங்களானே துலையொப்ப நேராயின், அத்தவங்களின் பயனாகிய பதமுத்திகளை அநுபவித்து வைகு மாண்டேதானே ஞானநெறியைத் தலைப்படுவன். அவை அங்ஙனம் நேராகாவிடின் மீள நிலத்தின்கண் வந்து

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உஎ௦.　　[2]சிவப்பிரகாசம்—10.
[3]நாலடியார், மெய்ம்மை—அ.

பிறந்து வினையொப்பு நிகழ்ந்து குரவன் றிருவருள் பெற்று ஞானத்தைத் தலைப்படுவன் என்க.

பொருளுக்கோதிய பயனை உவமையினுங் கூட்டி உரைக்க.

அறநூலிற் கூறப்படும் நல்வினையின் பயனெல்லாம் அழி வெய்துவன என்பதற்கு அவ்வறநூலே சான்றென்பார், இசைத்துவருவினை என்றார். எனவே, வேள்விமுதலியன வற்றை விதித்த அறநூலே, அவற்றிற்குப் பயன் காமிய மென்பதூஉ முடன் கூறுதலின், காமியப்பொருளெல்லாம் அழிவெய்துமென்பது எல்லார்க்கு மொப்பமுடிந்தமையான் அவ்வழிவெய்துவனவற்றைப் பயப்பனவாகிய புண்ணியங் கள் அழிவின்றி நிலைபேறுடைத்தாகிய ஞானத்தைப்பயக்க மாட்டா வென்றவாறாயிற்று.

இசைத்து வருதல் - "ஆடி வருதல்" "பாடி வருதல்" போல உடனிகழ்ச்சிவினை; நூலின்வினை வினைமேலேற்றப் பட்டது.

சரியை கிரியாயோகங்களான் வரும் பயன் இவைபோல் அழிவெய்துவதன்றென வேற்றுமை கூறுவார், இறப்பிறவம் என்றார். இசைத்து வருவினையி வின்பம் நிலைபெறாமை, பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பார்க்கு அவ்வுண்டியான் வரும் இன்பத்தை ஒக்குமெனவே, இறப்பிறவத்தான் வரும் இன் பம் நிலைபேறுடைமை, பசித்துண்டு பின்னர்ப் பசியாதாரா கிய கடவுளர்க்கு அவ்வமிழ்தவுண்டியான்வரும் இன்பத்தை யொக்குமென்பதூஉமாயிற்று. சரியை முதலியவற்றிற்குச் சிறந்த பயன் ஞானமேயாகலாற் சாலோகமுதலிய பதமுத்தி கள் அவாந்தரப்பயனென் றுணர்ந்துகொள்க.

பின்னும் என்ற உம்மை இறந்ததுதழீஇயது. ஒப்பில் என்பது செயின் என்னும் வினையெச்சம். தவத்தான் என்பத னைத் தவத்து ஆன் எனப்பிரித்து, தவத்து என்பதற்கு ஏதுப் பொருட்கண் வரும் இன்னுருபு விரித்துரைக்க. ஆன் - அவ் விடம்; [1]"ஆன்வந் தியையும் வினைநிலை யானும்" என்றார்

[1]தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், வினையியல்—ரு௫.

தொல்காப்பியனாரும். ஒப்பில் என்றதனால் ஒவ்வாவிடில் என்பது வருவித்துரைக்கப்பட்டது. ஆம் - அசை. தவத்தான் எனக் கூட்டி எழுவாயாக வைத்துரைப்பாரும், ஆனுருபேற்ற சொல்லாக வைத்துரைப்பாருமுளர்.

ஈண்டுக் கூறப்பட்ட இருவேறு புண்ணியங்களுள் இசைந்துவரு வினைகளெல்லாம் பசுக்களை நோக்கிச் செய்யப் படுதலிற் பசுபுண்ணிய மெனவும், இறப்பிறவங்களெல்லாஞ் சிவனையே நோக்கிச் செய்யப்படுதலிற் சிவபுண்ணியம் எனவும் பெயர்பெறும்.

அற்றேல், [1]"யாதொரு தெய்வங் கொண்டீ ரத்தெய்வ மாகி யாங்கே - மாதொரு பாக னார்தாம் வருவர்" என்பவாக லிற், பசுக்களை நோக்கிச் செய்தலும் சிவபிரானே என்று கோடலிற் பசுபுண்ணியமுஞ் சிவபுண்ணியமாகுமாலோ வெனின்,—அறியாது கூறினாய்; ஈண்டுப் பசுபுண்ணியஞ் சிவ புண்ணியமெனப் பகுத்தது செய்வாரது கருத்துவேறுபாடு பற்றியே யன்றி ஏன்றுகோடல்பற்றியன்று; செய்வாரது கருத்துவேறுபா டுணர்ந்து அவற்றிற் கிசையவே முதல்வன் பயன் கொடுப்ப னாகலானென்பது. அற்றாகலினன்றே, மக வெனப் பல்லுயிரனைத்தையு மொக்கப் பார்க்கும் மெய்ஞ் ஞானிகள் பசுக்கண்மேல் வைத்த கருணையான் அவற்றின்கட் செய்தனவுஞ் சிவபுண்ணியமே யாயினவாறு. அற்றாயினும், தண்ணீர்ப்பந்தர் முதலிய உலகவினைபோலன்றி வேள்வி முத லிய வைதிகவினை சிவனை நோக்கி அவிப்பாகங் கொடுத்தலும் வழிபடுதலுமுடைமையின், அவை சிவபுண்ணியமுமா மென் றற்கு இழுக்கென்னை யெனின்,—அற்றன்று; ஆண்டுச் சிவ பிரானுக்கு அவிப்பாகங் கொடுத்தலும் வழிபடுதலும் பசுக்க ளாகிய ஏனைக் கடவுளரோ டொப்பவைத்துச் செய்தலேயன் றிப் பொதுநீக்கிப் பசுபதியென்னுங் கருத்தாற் செய்தலின் மையின், அவையெல்லாங் கருத்துவகையாற் பசுபுண்ணியமே யாம். ஆண்டுச் சிவபுண்ணியமும் அபுத்திபூர்வமாய் நிகழ்த லின், அது புத்திபூர்வமாய் இனிச்செய்யக்கடவனவாகிய சிவ

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—ககடு.

புண்ணியங்களுக் கேதுவாதன் மாத்திரையாற் பயன்படுத லுடைத்தென்க. அவ்வேள்வி முதலியனவுஞ் சிவபிரானை நோக்கிப் பொதுநீக்கிச் செய்யின், அஃது எனையபோலப் பசுபுண்ணியமாதலின்றி முன்னர்க் கூறப்படும் பொதுச் சிவ புண்ணியமாமெனக் கொள்க. இஃதுலகவினைக்கண்ணு மொக்கும். [1]"வேம்பினொடு தீங்கரும்பு விரவியெனைத் தீர்த்தீர்" என்றோதியதூஉம் இவ்வியல்பு நோக்கி யென்க.

இனிச், சிவபுண்ணியம் அபுத்திபூர்வம் புத்திபூர்வ மென்று இருவகைப்படும். அவற்றுள், அபுத்திபூர்வம் வேள்வி முதலியவற்றுட்போலப் பொதுநீக்கி யறியுமாறின் றிச் சிவபிரானை நோக்கிச் செய்வதூஉம், அந்நோக்கமுமின்றி மாவலி முன்னைப் பிறப்பிற் செய்ததுபோலச் செய்தவினை யாதானு மோராற்றாற் சிவபிரானுக்குரிய பணியாய் முடிவ தூஉமென இருவகைப்படும்.

இனிப், பொதுநீக்கிச் செய்யப்படுவதாகிய சிவபுண்ணிய மும் பொது, சிறப்பு என்று இருவகைத்து. அவற்றுட் பொதுவாவது சிவபுண்ணியத்திற்கு அங்கமாகிய சிவதீக்கை யின்றி அவ்வாறு செய்வது. சிறப்பாவது சிவபுண்ணியத் திற்கு அங்கமாகிய சிவதீக்கையுடையராய் அவ்வாறு செய் வது. இவ்விரண்டும் பத்திகாரணமாக உண்மையாற் செய்வ தூஉம், புகழ் முதலிய உலகப்பயனை நோக்கிச் செய்வதூஉ மென வெவ்வேறிருவகைப்படும். அச்சிறப்புச் சிவபுண்ணிய மிரண்டுஞ் சரியையுங் கிரியையும் யோகமும் அவற்றான் நிக ழும் ஞானமுமென ஒரோவொன்று நந்நான்காய் அந்நான்கி னுள்ளுஞ் சரியையிற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், கிரியையிற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், யோகத்திற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், ஞானத்திற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானமென ஒரோவொன்று நந்நான்காய் முப்பத் திரண்டு வகைப்பட்டு விரியான் இன்னும் பலதிறப் படுமென் றுணர்க.

---

[1]சுந்தரர்—7. 46.:2.

சரியையிற் சரியை முதலியன

அவற்றுள், திருக்கோயில் அலகிடல், மெழுகல், முதலியன சரியையிற் சரியை. ஐயைந்து மூர்த்திகள் விநாயகக்கடவுள் முதலிய ஆவரணமூர்த்திகளில் ஒரு மூர்த்தியைப் பூசித்தல் சரியையிற் கிரியை. நெஞ்சின்கண் உருத்திரக்கடவுளைத் தியானஞ்செய்தல் சரியையில் யோகம். அத்தியான பாவனையின் உறைப்பான் ஓரநுபவ வுணர்வு நிகழ்தல் சரியையில் ஞானம்.

கிரியையிற் சரியை முதலியன

சிவபூசைக்கு வேண்டப்படும் உபகரணங்களெல்லாஞ் செய்துகோடல் கிரியையிற் சரியை. சிவாகமத்தில் விதித்தவாறே ஐவகைச்சுத்தி முன்னுகச் சிவலிங்க வடிவிற் செய்யும் பூசனை கிரியையிற் கிரியை. அகத்தே பூசை ஓமந் தியானம் மூன்றற்கும் மூவிடம் வகுத்துக்கொண்டு செய்யப்படும் அந்தரியாகங் கிரியையில் யோகம். அவ்வந்தரியாக உறைப்பின்கண் நிகழும் ஓரநுபவவுணர்வு கிரியையில் ஞானம்.

யோகத்திற் சரியை முதலியன

இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணுயாமம் என்னும் நான்கும் யோகத்திற் சரியை. பிரத்தியாகாரமுந் தாரணையும் யோகத்திற் கிரியை, தியானம் யோகத்தில் யோகம், சமாதி யோகத்தில் ஞானம். இந்த யோகஞ் சகளஞ் சகளநிட்களங்களைப்பற்றி நின்று செய்யுஞ் சாலம்பயோகமும், நிட்களத்தைப்பற்றி நின்று செய்யும் நிராலம்பயோகமுமென் றிருவகைப்படும். இயமம் முதலிய அட்டாங்கங்களின் இயல்பெல்லாம் ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்; சிவாகமங்களுட் காண்க.

ஞானத்திற் சரியை முதலியன

இனிக், கேட்டன் முதலிய நான்கனுள், கேட்டல் ஞானத்திற் சரியை. சிந்தித்தல் ஞானத்திற் கிரியை. தெளி

தல் ஞானத்தில் யோகம். நிட்டை கூடல் ஞானத்தில் ஞானமென்றுணர்ந்து கொள்க.

இவற்றுள், உபாயச்சரியையிற்சரியைமுதல் உபாய ஞானத்தில் ஞானமீறாகிய பதினாறுவகையினின்றும் பலவேறு வகைப்பட்டு விரியுஞ் சிவபுண்ணியங்களுக்கெல்லாம் பயன், அவ்வவற்றிற் கேற்பக் காலாக்கினியுருத்திரர் முதல் குணதத்துவமத்தகத்திற் சீகண்ட புவனத்தின் கீழுள்ள உருத்திரரீறான அவ்வப் புவனபதிகளுலகத்திற் சாலோகமுதலியவற்றைப் பெறுதலாம். உண்மைச்சரியையிற் சரியை முதல் உண்மையோகத்தின் ஞானமீறாகிய பன்னிருவகையினின்றும் பலவேறுவகைப்பட்டு விரியுஞ் சிவபுண்ணியங்களுக்கெல்லாம் பயன், அவ்வவற்றிற் கேற்பச் சீகண்ட புவன முதற் சுத்த வித்தைக்குக் கீழுள்ள அவ்வப்புவனபதிகளுடைய சிவலோகத்துச் சாலோக முதலிய பதமுத்திகளைப் பெறுதலாம். உண்மைஞானத்திற் சரியை முதலிய மூவகையினின்றும் பலவேறுவகைப்பட்டு விரியுஞ் சிவபுண்ணியங்கட்கெல்லாம் பயன், அவ்வவற்றிற் கேற்பச் சுத்தவித்தை முதலிய அதிகாரதத்துவம் போகதத்துவங்களில் வைகும் மந்திரர் மந்திரமகேசர் முதலியோர் புவனத்துச் சாலோக முதலிய அபரமுத்தியைப் பெறுதலாம். இனிப் பலவேறுவகைப்பட்டு விரியும் ஞானத்தின் ஞானங்களுள் முடிவாகிய ஞானத்திற்குப் பரமுத்தியே பயன். ஏனையவற்றிற்கு இலயதத்துவத்திற் பலவேறுவகைப்பட்ட அபரமுத்தி பயனெனக் கொள்க.

உண்மைச்சரியை முதலியவற்றிற்குச் சுத்தவித்தை முதலிய தத்துவத்துச் சாலோக முதலியவற்றிற் சேறல் பயனென்றுரைப்பாருமுளர். சிவதத்துவ புவனங்கள் ஆணவமல நீங்கி வாசனைமாத்திரமுடையவரான் எய்தப்படும் அபரமுத்தித்தானமன்றி ஏனையோரெய்தும் பதமுத்தித்தான மன்றென்பது சிவாகமங்களுக்கெல்லா மொப்பமுடிந்ததாகலின், ஞானத்திற் றலைப்பட்டன்றி மலநீங்குதல் கூடாமையானும், [1]"ஈசனியோ கக்கிரியா சரியையினி னின்றோ-ருனமிலா முத்தி

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உஎஎ.

பதம் பெற்றுலக மெல்லா மொடுங்கும்போ தரன்முனிலா தொழியினுற் பவித்து - ஞானநெறி யடைந்தடைவர் சிவனை" எனப் பதமுத்திகளைப் பெற்றோர்க்கு மீட்சி கூறுதலிற் சுத்த வித்தை முதலிய தத்துவபுவனங்களின் எய்தியோர்க்குஆண்டு நின்றவாறே பரமுத்தியைத் தலைப்படுதலன்றி ஒருவாற்றானும் மீட்சியில்லை யென்பது சிவாகமநூற்றுணிபாகலானுஞ் சிவாகமங்களோடு முரணி அவ்வாறு கூறுதல்பொருந்தாமை யறிக. சரியை முதலியவற்றில் நின்றோர்க்குப் பயன் சுத்ததத்துவபுவனத்துச் சுத்தசாலோக முதலாயினவெனச் சில விடங்களிற் கூறியது ஞானத்திற் சரியை முதலியவற்றில் நின்றோர்க்கென்னுங் கருத்தேயாமென் றொழிக.

சரியை

சரியை முதலியவற்றின் இயல்பு என்னையெனிற் கூறுதும்;—அகண்டாகாரநித்த வியாபக சச்சிதாநந்தப் பிழம்பாகிய சிவபிரான், உயிர்கள் சோபானமுறையானுணர்ந்து உய்தற்பொருட்டுத் தூலமாகவுஞ் சூக்குமமாகவும் அதிசூக்குமமாகவும் மூவடிவங்கொண்டருளி அவ்வடிவங்களின் வழிபடும் முறைமையும் வேதாகமங்களில் அவனால் வகுத்தருளிச் செய்யப்பட்டனவாகலான் அம்மூவகை வடிவின்வைத்துப் பக்குவமுறைமையான் மேம்பட்டு நிகழும் நுண்ணுணர்வின்மையிற் சகளமாகிய தூலவடிவமாத்திரத்தைப் பொருளென்றுணர்ந்து காயத்தொழின் மாத்திரையான் ஆகமத்தின் விதித்தவாறு வழிபடுவது சரியை.

கிரியை

அஃது அடிப்பட்டுவரவர நிகழும் பக்குவவிசேடத்தான் நுண்ணுணர்வுடையராய்ச், சகளநிட்களமாகிய சூக்குமவடிவமேபொருள், சகளவடிவம் அதனை வழிபடுதற்கிடமாகிய திருமேனியென்று இவ்வாறுணர்ந்து புறத்தொழிலானும் அகத்தொழிலானும் விதித்தவாறே வழிபடுவது கிரியை.

யோகம்

அஃது அடிப்பட்டுவரவர நிகழும் பக்குவவிசேடத்தான் அதிநுட்பவுணர்வுடையராய், நிட்களமாகிய அதிசூக்கும வடிவமே பொருள், சகளமுஞ் சகளநிட்களமும் அதனை வழிபடுதற்கிடமாகிய திருமேனியென்று இவ்வாறுணர்ந்து அகத்தொழின் மாத்திரையான் ஆண்டைக்கு விதித்தவாறே வழிபடுவது யோகம்.

ஞானம்

மூன்றும் இவ்வாறு முறையே அடிப்பட்டுவரவர நிகழும் பக்குவமுதிர்ச்சியானே உள்ளவாறுணர்வு விளங்கி, அகண்டாகார நித்தவியாபக சச்சிதாநந்தப்பிழம்பே சொரூபம், ஏனைச்சகள முதலிய மூன்றுந் தூலாருந்ததிநியாயமாக அதனை உணர்தற்பொருட்டும் வழிபடுதற்பொருட்டுங் கொண்ட திருமேனியென் றிவ்வாறுணர்ந்து, காயத்தொழின் மனத்தொழிலிரண்டனையுங் கைவிட்டுக், கேட்டன் முதலிய அறிவுத்தொழின்மாத்திரையான் வழிபடுவது ஞானம்.

ஆகலான், அறிதலொப்புமையாற் சரியை முதலிய நான்கும் ஞானமேயாமெனவும், ஆயினும், [1]"அரும்பு மலர் காய் கனி" யாதல்போலச் சோபானமுறையாகிய தம்முள் வேறுபாட்டான் முறையே ஒன்றற்கொன்று அதிகமாய் நான்காமெண்ணுமுறைமைக்கணின்ற ஞானமே முடிவாகிய ஞானமாமெனவும், எனவே, இந்நான்கினும் அறிவு நுணுகிவரவர அறியாமையாகிய மலமும் அம்முறையே தேய்ந்துதேய்ந்து வருதலின், இவற்றின் பயனாகிய சாலோக முதலிய நான்கும் முத்தியேயாமெனவும், ஆயினும் அம்மலநீக்கமும் அவ்வாறு நிகழுஞ் சோபானமுறையானே அவை ஒன்றற்கொன்று ஏற்றமாய் அவற்றுள் நான்காமெண்ணுமுறைமைக்கணின்ற சாயுச்சிய மொன்றே முடிவாகிய முத்தியாமெனவும் உணர்ந்துகொள்க.

---

[1] தாயுமானார், பராபரக்கண்ணி—கடுஎ.

சாலோகம்

சாலோக முதலிய நான்கனுள் அவ்வச்சரியைக் கேற்ப அவ்வப் புவனபதியுலகங்களினெய்தி, ஒருவர்மனையிற் பணி செய்யும் அகத்தொண்டர்க் குளதாகிய உரிமைபோல, அவ்வ வுலகத்துள் யாண்டுந் தடையின்றி இயங்கி அவ்வப்போகங் களை நுகர்ந்து வாழ்வது சாலோகம்.

சாமீபம்

அவ்வளவினன்றி, மைந்தர்க்குளதாகிய உரிமைபோல அவ்வப்புவன பதிகளுக்கு அணுக்கராய் வைகி அவ்வப் போகவிசேடங்களை நுகர்ந்து வாழ்வது சாமீபம்.

சாரூபம்

அவ்வளவினன்றித், தோழர்க்குரிய உரிமைபோல அவ்வப் புவனபதிகளோ டொத்த வடிவமும், ஒத்த அணிக லனும், ஒத்த போகநுகர்ச்சியும் பெற்று வாழ்வது சாரூபம்.

இம்மூன்றும் உரிமை விசேடம்பற்றி முறையே தொண் டர் முதலியோரியல்பை ஒத்தலின், இவற்றை அடைதற்கு நெறியாகிய சரியை முதலிய மூன்றுந் தாதமார்க்கம், புத்திர மார்க்கம், சகமார்க்கமெனப் பெயர்பெற்றன வென்பது.

சாயுச்சியம்

இனிச், சரியையின்ஞானமுதல் யோகத்தின் ஞானமீறா கிய ஞானவிசேடங்கட்குப் பயனெனப்படுஞ் சாயுச்சியமா வது, ஒத்தவடிவினராய் வாழ்தன்மாத்திரையேயன்றி அவ் வப்புவனபதிகளான் அதிட்டிக்கப்பட்டு அவ்வவதிகாரங் களை அவ்வவர்போலவே செய்துகொண்டு வாழ்வதென் றுணர்க.

அற்றேல், இவ்வாறன்றிப் புவனபதிகளுடைய சாயுச் சியமாதலாவது அவ்வப்புவனபதிகளான் அதிட்டிக்கப்படுத லின்றியே அவரோடொப்ப அதிகாரஞ் செய்யும் ஆற்ற

யோகம்

அஃது அடிப்பட்டுவரவர நிகழும் பக்குவவிசேடத்தான் அதிநுட்பவுணர்வுடையராய், நிட்களமாகிய அதிசூக்கும வடிவமே பொருள், சகளமுஞ் சகளநிட்களமும் அதனை வழிபடுதற்கிடமாகிய திருமேனியென்று இவ்வாறுணர்ந்து அகத்தொழின் மாத்திரையான் ஆண்டைக்கு விதித்தவாறே வழிபடுவது யோகம்.

ஞானம்

மூன்றும் இவ்வாறு முறையே அடிப்பட்டுவரவர நிகழும் பக்குவமுதிர்ச்சியானே உள்ளவாறுணர்வு விளங்கி, அகண்டாகார நித்தவியாபக சச்சிதாநந்தப்பிழம்பே சொரூபம், ஏனைச்சகள முதலிய மூன்றுந் தாலருந்ததிநியாயமாக அதனை உணர்தற்பொருட்டும் வழிபடுதற்பொருட்டுங் கொண்ட திருமேனியென் றிவ்வாறுணர்ந்து, காயத்தொழின் மனத்தொழிலிரண்டனையுங் கைவிட்டுக், கேட்டன் முதலிய அறிவுத்தொழின்மாத்திரையான் வழிபடுவது ஞானம்.

ஆகலான், அறிதலொப்புமையாற் சரியை முதலிய நான்கும் ஞானமேயாமெனவும், ஆயினும், [1]"அரும்பு மலர் காய் கனி" யாதல்போலச் சோபானமுறையாகிய தம்முள் வேறுபாட்டான் முறையே ஒன்றற்கொன்று அதிகமாய் நான்காமெண்ணுமுறைமைக்கணின்ற ஞானமே முடிவாகிய ஞானமாமெனவும், எனவே, இந்நான்கினும் அறிவு நுணுகிவரவர அறியாமையாகிய மலமும் அம்முறையே தேய்ந்துதேய்ந்து வருதலின், இவற்றின் பயனாகிய சாலோக முதலிய நான்கும் முத்தியேயா மெனவும், ஆயினும் அம்மலநீக்கமும் அவ்வாறு நிகழுஞ் சோபானமுறையானே அவை ஒன்றற்கொன்று ஏற்றமாய் அவற்றுள் நான்கா மெண்ணுமுறைமைக்கணின்ற சாயுச்சிய மொன்றே முடிவாகிய முத்தியா மெனவும் உணர்ந்து கொள்க.

---

[1] தாயுமானார், பராபரக்கண்ணி—கஙஎ.

சாலோகம்

சாலோக முதலிய நான்கனுள் அவ்வச்சரியைக் கேற்ப அவ்வப் புவனபதியுலகங்களினெய்தி, ஒருவர்மனையிற் பணி செய்யும் அகத்தொண்டர்க் குளதாகிய உரிமைபோல, அவ்வவுலகத்துள் யாண்டுந் தடையின்றி இயங்கி அவ்வப்போகங்களை நுகர்ந்து வாழ்வது சாலோகம்.

சாமீபம்

அவ்வளவினன்றி, மைந்தர்க்குளதாகிய உரிமைபோல அவ்வப்புவன பதிகளுக்கு அணுக்கராய் வைகி அவ்வப் போகவிசேடங்களை நுகர்ந்து வாழ்வது சாமீபம்.

சாரூபம்

அவ்வளவினன்றித், தோழர்க்குரிய உரிமைபோல அவ்வப் புவனபதிகளோ டொத்த வடிவமும், ஒத்த அணிகலனும், ஒத்த போகநுகர்ச்சியும் பெற்று வாழ்வது சாரூபம்.

இம்மூன்றும் உரிமை விசேடம்பற்றி முறையே தொண்டர் முதலியோரியல்பை ஒத்தலின், இவற்றை அடைதற்கு நெறியாகிய சரியை முதலிய மூன்றுந் தாதமார்க்கம், புத்திர மார்க்கம், சகமார்க்கமெனப் பெயர்பெற்றன வென்பது.

சாயுச்சியம்

இனிச், சரியையின்ஞானமுதல் யோகத்தின் ஞானமீறாகிய ஞானவிசேடங்கட்குப் பயனெனப்படுஞ் சாயுச்சியமாவது, ஒத்தவடிவினராய் வாழ்தன்மாத்திரையேயன்றி அவ்வப்புவனபதிகளான் அதிட்டிக்கப்பட்டு அவ்வவதிகாரங்களை அவ்வவர்போலவே செய்துகொண்டு வாழ்வதென்றுணர்க.

அற்றேல், இவ்வாறன்றிப் புவனபதிகளுடைய சாயுச்சியமாதலாவது அவ்வப்புவனபதிகளான் அதிட்டிக்கப்படுதலின்றியே அவரோடொப்ப அதிகாரஞ் செய்யும் ஆற்ற

லுடைமை யென்றாற்படு மிழுக்கென்னையெனின்,—நன்று சொன்னாய்! அவ்வச் சாயுச்சியத்தினின்றோர் அவ்வப் புவன பதிகளான் அதிட்டிக்கப்படுதலின்றியே அவரோடொப்ப அதிகாரஞ் செய்யும் ஆற்றலுடையராயவழி, வறிதே யிருப் பரோ? அதிகாரஞ் செய்துகொண்டிருப்பரோ? எனக்கடாயி னார்க்கு வறிதேயிருப்பரென விடுப்பின், அவ்வாற்றலாற் போந்த பயனென்னை? அல்லதூஉம், வீடுபயக்கும் மெய்யு ணர்வு நிகழுங்காறும் மேன்மேல் அவாச்சேற லொருதலை யாகலின், ஆற்றல் பெற்றுழி வறிதேயிருத்தல் கூடாது. இனி அதிகாரஞ் செய்துகொண்டிருப்பரென விடுப்பின், அவ் வப்புவனபதிக ளதிகாரத்தை மாற்றி முழுவதுந் தாமே அதி காரஞ் செய்வரோ? அவருமதிகாரஞ் செய்யத் தாமுமதிகா ரஞ் செய்வரோ? அவரதிகாரத்தை மாற்றித் தாமே அதிகா ரஞ் செலுத்துவரெனின், அவ்வப் புவனபதிகளாதலே சாயுச் சிய மெனப்பட்டு வழுவாம்; அன்றியும், பிரளயாகலர் விஞ் ஞானகலரிற் புண்ணியப்பே றுடையார்க்கன்றிச் சகலரிற் புண்ணியப்பே றுடையார்க்குப் புவனபதிகளாதல் கூடாது. அவ்வாறின்றி அவருமதிகாரஞ் செலுத்தத் தாமு மதிகாரஞ் செலுத்துவரெனின், ஒரு கம்பத்தில் இரண்டானைபோலவும், ஒரு நகரியில் இருவேந்தர் போலவும் மாறுதலேயன்றி அவ் வதிகாரம் இனிது செல்லாது; அல்லதூஉம், தமக்குப் பாதி யதிகாரமாய் முடியும், அப்புவனபதிகட்குப் பாதியதிகாரங் குறையும் என்று இவ்வாறெல்லாம் எள்ளலாய் முடியுமாக லின், அவ்வப்புவனபதிகளோடொத்த ஆற்றலுடைமை அவ் வச்சாயுச்சியமென்றல் போலியென் றொழிக.

இனி, முடிவாகிய ஞானத்திற்குப் பயனெனப்படுஞ் சாயுச்சியத்தி னியல்பு முன்னர்க் காட்டுதும். சரியை முதலிய வற்றிற்குச் சாலோக முதலியன அவாந்தரப் பயனெனவும், ஞானமொன்றே உண்மைப் பயன் எனவுங் கொள்க.

சத்திநிபாதம்

இனித், தவம் இவ்வாறு சரியை முதல் நால்வகைப் பட்டு அவற்றுள்ளும் பலவேறுவகைப்பட்டு நிகழ்தற்கேற்

பப், பக்குவமாதற்பொருட்டு மலத்திற்கு அநுகூலமாய் நின்று நடாத்திய திரோதானசத்தி மலம் பரிபாக மெய்திய வழி அக்கருணைமறமாகிய செய்கை மாறிக் கருணையெனப் படும் முன்னைப் பராசத்திரூபமேயாய் ஆன்மாக்கண்மாட்டுப் பதிதலாகிய சத்திநிபாதமுஞ், சோபானமுறையான் மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிரதரமென நால்வகைப்பட்டு, அவற் றுள்ளும் பலவேறுவகைப்பட்டு நிகழுமெனக் கொள்க. எனவே, சத்திநிபாதத்திற்குக் காரணம் மலபரிபாக மென்ப தூஉம், அதுவும் அவ்வாறு பலவேறுவகைப்பட்டு நிகழு மென்பதூஉம் பெறப்பட்டன.

சத்திநிபாதமென்னுஞ் சொல்லியல்பு சத்தியினது வீழ்ச்சி என்றவாறு. நி என்பது ஏற்றமாக என்னும் பொருள் குறித்து நின்றதோ ரிடைச்சொல். ஓரவைக்களத் தின் நடுவே ஒருகல் வந்து வீழ்ந்தால் அவ்வீழ்ச்சி அவ் வவைக்களத்துள்ளாரை ஆண்டுநின்று மகல்விக்கும். அது போலச் சத்திநிபாதம் நிகழ்ந்தமாத்திரையே அஃது அவ் வான்மாவை மனைவி மக்கண் முதலிய உலகத் தழுனியின் அச்சநிகழ்ந்து அவ்வுலகவாழ்க்கையினின்று வெரீஇப்போந்து உண்மைக்குரவனை நாடிச் செல்லுமாறு செய்வித்தலின், அவ் வொப்புமை தோன்றச் சத்திநிகழ்ச்சியென்னாது சத்தி வீழ்ச்சி யென்றோதப்பட்டது.

மலபரிபாகம்

மலபரிபாகமாவது, மலந் தனதுசத்தி தேய்தற்குரிய துணைக்காரணங்க ளெல்லாவற்றோடுங் கூடுதலேயாம்.

இருவினையொப்பு

இனி, இறப்பிறவத்தான் நிகழும் இருவினையொப்பா வது யாதெனிற் கூறுதும்:—சஞ்சிதமாய் ஈட்டப்பட்டுக் கிடந்த இருவினைகளும் பக்குவமுறையானே பயனாய் வரும் வழி, நல்வினையுண் மிக்கதாகிய பரிமேதவேள்விப் புண்ணிய மும், தீவினையுண் மிக்கதாகிய பிரமக்கொலைப் பாவமும்

ஒருங்கேபக்குவமெய்திப் பயன்படுதற்கண் ஒத்தனவாயின், அவை தம்முள் ஒன்றையொன்றடிக்கப்பட்டுச் சுந்தோபசுந்த நியாயமாய்க் கெட்டொழியுமாகலின், அவை அவ்வாறு தம்மு ளொத்தலே இருவினையொப்பென்பர் ஒரு சாரார். சஞ்சித மாய்க்கிடந்த புண்ணியங்களும் பாவங்களும் மிகுதி குறை வின்றித் தம்முளொத்தல் இருவினையொப்பென்பர் ஒருசாரார். மிக்க வினை இரண்டுந் தம்முளொத்துக் கெட்டனவாயினும் அவையொழித் தொழிந்த புண்ணியபாவங்கள் தத்தம் பயனைத் தருதற் கிடையீடின்மையானும்; இருவினைகண் முழு துந் தம்முளொக்குமாறில்லை, ஒக்குமெனினும் அதுபற்றி ஆணவமலம் நீங்குமாறின்மையான் விஞ்ஞானகலராவாரன்றி முத்திபெய்துதல் கூடாமையானும்; இவ்வாறு பௌட் கரத்துளெடுத்தோதி அவ்விரண்டனையும் மறுத்தலானும் ஈண்டோதிய இருவினையொப்புக்கு அவை பொருளல்ல வென்றொழிக.

இனி, இவ்விரண்டும் இவ்வாறாக; வேறு பொருள்படு தற் கேலாமையானும், சிவப்பிரகாசத்தில் [1]"எதிர் வினையு முடி வினையுதவு பயனு னேராக" என ஏனைவினைகள்போல ஆகாமியவினையும் முடிவினையும் ஒத்தல்வேண்டுமென்றோது தலின், அஃதொத்தல் பிறிதோராற்றாற் பெறப்படாமையா னும், மலபரிபாகக்குறி சத்திநிபாதக்குறி சிவபுண்ணியக் குறிக ளெல்லாம் ஆன்மவறிவின்கண் விளங்குமாறுபோல இருவினையொப்புக்குறியுந் தன்னறிவின்கண் விளங்குமாறில் லையாயின் அது முத்திக்கேதுவாதல் கூடாமையானும், ஒன் றில் விருப்பும் ஒன்றில் வெறுப்புமாதலின்றிப் புண்ணிய பாவமிரண்டினும், அவற்றின் பயன்களினும் ஒப்ப உவர்ப்பு நிகழ்ந்து விடுவோனதறிவின்கண் அவ்விருவினையும் அவ்வா றொப்ப நிகழ்தலே ஈண்டு இருவினையொப் பென்றதற்குப் பொருளென நுண்ணுணர்வாற் கண்டுகொள்க.

[2]"எதிர்வினை........நேராக" எனப் புடைநூல் செய்த ஆசிரியர், இஃதறியாது வேறுவேறுரைப்பாரை நோக்கி

---

[1]சிவப்பிரகாசம்—48. [2]ஷை—48.

யன்றே, [1]"அருவினை தூக்க உருவினை நில்லா - வொருவினை புரிகா விருவினை யாகா - வொப்புறு மாறு செப்புக" எனச் சங்கற்பநிராகரணத் தோதியதூஉமென்க. [2]"இனையபல பிறவி களின்" என்னுஞ் செய்யுளில் "எதிர்வினையும்" என்பதற்கு வேறுமுடிபாக வைத்துத் தமக்கு வேண்டியவாறே உரைப் பாருமுளர். அதுபொருந்தாமை சொற்கிடக்கைமுறை நோக்கி உணர்க. ஆண்டு இருபயனும் என்ற உம்மை ஏனையிரண்டும்மை களோடொப்ப எண்ணும்மையாதலே பொருத்தமுடைத் தாகலின், அதனை வேறுபிரித்து முற்றும்மையாகக் கொண் டுரைத்தலும் பொருந்தாமை யறிக. இன்னும், அவர் [3]"உம் மும் தாகு மிடனுமா ருண்டே" என்னுஞ் சூத்திரவிதிபற்றி [4]"நீர்க்கோழி கூப்பெயர்க் குந்து" என்றாற்போல "நுகரும்" என்னும் பெயரெச்சத்தை "நுகருந்து" என வைத்தோதிய ஆசிரியர்கருத்துணராது "நுகர்" என்பதனை முதனிலைப் பெயராக்கிக் கண்ணுருபு விரித்திடர்ப்பட்டுரைப்பர். "ஒரு காலத்து" எனவும், "முந்து" எனவும் ஓதிய சொற்குறிப்பும் அறிந்திலர்போலும். அன்றியும், அவ்வாறுரைப்பார்க்கு, "அந்தமுறவந்தவினையும்" எனவே அமையுமாகலின் "ஒரு காலத்தருந்த முந்துநுக ருந்துபயன்" என்ற சொன்முழு வதும் வெற்றெனத்தொடுத்தலாய் முடியுமாகலானும் அவ் வுரை போலியென்றொழிக.

இனி, இருவினைகள் பசுநல்வினை தீவினை யென்றுஞ் சிவநல்வினை தீவினை என்றும் இருவேறுவகைப்படும். எனவே இருவினையொப்பும் அவ்வாறு பசுநல்வினை தீவினைகள் தம்மு ளொத்தலாகிய இருவினையொப்பென்றும், சிவநல்வினை தீவினைகள் தம்முளொத்தலாகிய இருவினையொப்பென்றும் இருவேறுவகைப்படுமென்பதூஉம் பெற்றாம். சிவநல்வினை தீவினைகள் தம்முளொத்தலாவது, சிவநல்வினையுந் தீவினை போலத் தமதுமுதலுபகாரத்தை மறந்து பிறவிக்கேதுவாய்ப்

---

[1]சங்கற்பநிராகரணம், சைவவாதி நிராகரணம், அடி. உஉ, உரு. உச. [2]சிவப்பிரகாசம்—48.

[3]தொல்காப்பியம், சொல், இடையியல்—சச.

[4]புறநானூறு—ருகரு.

பசுபோதம் முனைத்துச் செய்யப்படுவ தொன்றெனத் தெளிந்து உவர்த்துவிடுவோனது அறிவின்கண் அவ்வாற்று ணுப்ப நிகழ்தல். இவ்விருவகை யிருவினையொப்புள், முன்னை யது பக்குவத்தானிகழும் பசுபுண்ணியத்தினும் நிகழ்வன வாயுளவென மேற்கூறப்பட்ட அபுத்திபூர்வம் புத்திபூர்வ மென்னும் பொதுச்சிவபுண்ணியத்தான் உண்டாவதாய், மல பரி பாகத்தைத் தோற்றுவிக்கு முகத்தானே மந்ததரமெனப் படும் முதற்சத்திநிபாதத்தில் நிகழும். பின்னையது பலதிறப் படுவனவாகிய நால்வகைச் சத்திநிபாதத்தான் அவ்வாறே நால்வகைப்பட்ட முறையான் நிகழ்ந்து முடிவின்கண் ஞானத் திற்கேதுவாமென் றுணர்க.

இனி,ஞானத்திற்குக்காரணஞ் சரியை முதலியனவென்ப தூஉம், சரியை முதலியவற்றிற்குக் காரணம் மந்ததர முதலிய சத்திநிபாதமென்பதூஉம் யாண்டும் இனிது விளங்கக்கிடந் தன. இவையெல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரண மெனப்பட்ட பக்குவமாவது தமக்குரிய சோபானமுறையானன்றி அறிய மாட்டாததோ ரியல்புடைய ஆன்மாக்களுக்கு அம்முறையான் நிகழும் அறியவல்லுதலேயா மென்பது மேல் ஆண்டாண்டுக் கூறியவாறுபற்றி உணர்ந்துகொள்க. அவ்வல்லுதற்குக் கார ணங் கேவலக்கிடையினும் நீங்காது உடனாய் நின்று நோக்கி வரும் முதல்வனது கருணைநோக்கத்தின் அடிப்பாடென அறிக.

இரண்டாமதிகரணம்

மேலையதிகரணத்தின் உயிர்க்கு வீடுபயக்கும் நல்லறிவு தவத்தினாலேயே வருமெனச் சாதித்தவழி, அற்றேல், மேற் சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்துழிப் பிறிதுகாரணம் வேண்டாது அவைதாமே ஞானத்தைக் காட்டும்போலு மென்னும் ஆசங்கையை நீக்குதற் கெழுந்தது இரண்டா மதிகரணம் :—

இனி இவ்வான்மாக்களுக்குத் தமதுமுதற்னே குருவுமா யுணர்த்துமென்றது எனவரும்.

இது, மேலையதிகாரணத்தோதிய சரியை முதலியவற்றான் நிகழும் ஞானங் குரவனையின்றியமையாதவாறும், அக்குரவன தியல்பும் உணர்த்துகின்றது.

இனி என்பது சரியைமுதலிய மூன்றுஞ் செய்து முற்றியபின் என்றவாறு. இவ்வான்மாக்களுக்கு என்பது இம்முற்றுப்பேறுடைய ஆன்மாக்களுக்கு என்றவாறு.

தமக்கு முதலாய் இதுகாறும் உண்ணின்றுணர்த்தி வந்த பரம்பொருட்கன்றி ஏனையோர்க்கு அவ்வியல்பறிந்து உணர்த்துதல் கூடாதென்பார், தமதுமுதறானே என்றார். ஏனையோரிற் பிரித்தமையின், ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது. இக்கருத்தேபற்றி, [1]"அகத்துறுநோய்க் குள்ளினரன்றியதனைச் - சகத்தவருங் காண்பரோ தான்" என்றார் புடைநூலாசிரியரும். இனித், தானே என்பதனைத் [2]"தானே தருபவன்" என்புழிப்போலக் கொண்டு உரைத்தலுமொன்று. இதனானே கருணைமிகுதி கூறியவாறாயிற்று. உம்மைக்குப் பொருள் மேலுரைத்தாம். ஈண்டுக் குரு என்றது மானுடவடிவினை.

அற்றேல், [3]"மாயா வுருவினன் மாயா வுருவினை யேயான்" ஏய்வனுயின் எம்மனோரி லொருவனாய் முடியும்; அல்லதூஉம் ஆகமங்களில் ஆசான்மூர்த்தியாகிய ஆதாரத்தை அதிட்டித்து நின்றுணர்த்துவன் முதல்வனென வேற்றுமைப்படுத்தோதுதலின், ஈண்டிவ்வாறு கூறுதல் அவற்றோடு முரணுமாலென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தற் கெழுந்தது:—

அவன் அந்நியமின்றிச் சைதன்னிய சொரூபியாய் நிற்றலான்　　　　எனவரும்.

அம்முதல்வன் வேற்றுமையின்றி உடலின்கண் உயிர்போல்வதோர் கலப்பினால் ஆன்மாவே திருமேனியாகவுடை

---

[1] திருவருட்பயன்—42.

[2] கோயிற்புராணம், பதஞ்சலிச்சருக்கம்—ருஅ.

[3] சங்கற்பநிராகரணம், சைவவாதி நிராகரணம், அடி—உசு.

யனாய் நிற்றலான் இனி இவ்வான்மாக்களுக்குத் தமதுமுத ருனே குருவுமா யுணர்த்தும் என மேற்கொண்ட தென்ற வாறு.

முதல்வன் கலப்பினால் அவையேயாதல் பொதுவதி காரத்துட் பெறப்பட்டமையின், ஈண்டு அதனை ஏதுவாக வைத்து மேற்கோளைச் சாதித்தார். ஈண்டுச் சைதன்னியம் ஆன்மாவென்பது [1]"அறிவொளிபோல்" என்றற்றொடக்கத் துப்போல ஏற்புழிக்கோடலாற் பெறப்படும். இவ்வாறன்றி அறிவுசொரூபியாய் எனப் பொதுப்படவுரைப்பின் அவ் வேது ஆன்மாக்கண் மாட்டுஞ் சேறலின், ஈண்டெடுத்துக் கொண்ட மேற்கோளைச் சாதிக்கமாட்டாது அனைகாந்திகமாய் முடிவதூஉமன்றி மேற்கூறிய ஆசங்கைக்கு விடையாகாமையு முணர்க.

அற்றேல், இது விடையாமாறு யாங்ஙனமெனிற் கூறு தும்:—சில ஆகமங்களிற் குருமூர்த்தியாதாரத்தை அதிட் டித்துநின் றுணர்த்துமென்றது பொருட்டன்மையாற் றனே யாமென மேலோதிய வியைபுபற்றி; ஈண்டுத்தம்முதலே குருவுமா யுணர்த்துமென்றது கலப்பினால் அவையேயா மென்றோதிய வியைபுபற்றி யாகலின், இரண்டுந் தம்முண் முரணுமா றின்மையானும், [2]"மாயைமா மாயை மாயா வருமிரு வினையின் வாய்மை யாயவா றுயிரின் மேவு மரு ளினி லொளியாய் நிற்கும்" என்பவாகலின், முதல்வனுக்குத் திருமேனியாகிய சைதன்னியம் முதல்வனைச் சார்ந்து அவ் வண்ணமாயவழி அவ்வுடம்பும் அவ்வாறருண்மயமேயாகலின் இழுக்கின்மையான் அவ்வுடலிடங் கோடல் பொருத்தமுடை மையானுந் தமது முதறுனே குருவுமா யுணர்த்தும் என மேற் கொண்டது சாலுமென விடுத்தவா றென்றறிக. [2]"மாயைமா மாயை" என்னுஞ் செய்யுள் வேறுபொருள்படுதற் கேலாமை மேல் இருவினை யதிகரணத்தின் விரித்துரைத்தாம்; கடைப் பிடிக்க.

அற்றேல், சில ஆன்மாக்களுக்குக் குருவடிவங்கொண் டுணர்த்துதலின்றியும் ஞானம் நிகழ்த லுண்மையின், ஈண்டுக்

[1]சிவப்பிரகாசம்—7. [2]சிவப்பிரகாசம்—70.

குருவடிவங்கொண்டுணர்த்திய பின்னன்றி ஞானம் நிகழா தென வரைந்தோதியது யாண்டுஞ் செல்லாதாமெனனும் ஆசங்கையை நீக்கி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம்:—

மெய்ஞ்ஞானந் தானே விளையும்விஞ் ஞானகலர்க்
கஞ்ஞான வச்சகலர்க் கக்குருவாய்—மெய்ஞ்ஞானம்
பின்னுணர்த்து மன்றிப் பிரளயா கலருக்கு
முன்னுணர்த்துந் தான்குருவாய் முன் எனவரும்.

விஞ்ஞானகலர்க்குத் தானே மெய்ஞ்ஞானம் விளையும் அன்றிப் பிரளயாகலருக்குத் தான் குருவாய் முன் உணர்த்தும் அஞ்ஞான அச்சகலர்க்கு அக் குருவாய்ப் பின் மெய்ஞ்ஞானம் உணர்த்தும் என மாறுக.

எளிதின் அடப்படுதனோக்கி "அரிசி தானே யட்டது" என்றாற்போல எளிதின் விளைவிக்கப்படுத னோக்கி மெய்ஞ் ஞானந் தானேவிளையும் என்றார். "அரசனெடுத்த ஆலயம்" என்புழிப்போல விவ்விகுதி குன்றி நின்ற தென்றனு மொன்று. இவ்வாறுரையாது வியஞ்சகமின்றித் தானே விளையுமென்றுரைப்பிற் சிவாகமமெல்லாவற்றோடும் முரணு மென்றொழிக. தானே விளைதலாவது வேறிடத்தினில் லாது தன்மையி னின்றே விளைப்ப விளைதல் [1]"உண்ணின் றறுத்தருளி" என்றார் புடைநூலாசிரியரும்.

பிரளயாகலருக்குத் தான் குருவாய் நின்று முன்னுணர்த் துதலாவது விஞ்ஞானகலர்க்கு உண்ணின்றுணர்த்தியவாறு போலன்றி நாற்றோளும் முக்கண்ணுங் கறைமிடறும் முத லிய உறுப்பிற்றாய் முத்தொழில் நடாத்திநின்ற தனதியற் கைவடிவே குருவடிவாகக் காட்டி முன்னின்று உபதேசமுகத் தான் உணர்த்துதல்.

சகலர்க் கக்குருவாய்ப் பின்னுணர்த்துத லாவது அவர் வடிவுபோலுங் குருவடிவாகிய மானுடப்போர்வையின் மறைந்துநின்று உபதேசமுகத்தான் உணர்த்துதல்.

---

[1]போற்றிப்பஃறொடை—௯0.

மெய்ஞ்ஞானம் - வீடு பயக்குமுணர்வு. ஈண்டு அஞ்ஞானம் என்றது அவிச்சையை; சகலர்க்கே விசேடணமாயோதுதலானென்பது. அச்சகலர் - மேற்கூறிய சரியை கிரியா யோகங்கள்செய்து முற்றிய சகலர். அக்குரு - மேற்கோளிற் கூறிப்போந்த குருவென்க. எனவே, ஈண்டுச் சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்தோர்க்குத் தம்முதல் குருவுமாயுணர்த்துமெனச் சகலர் வர்க்கமே எடுத்துக்கொண்டோதியதாகலின், அஃது ஏனைப் பிரளயாகலர் விஞ்ஞானகலர் வர்க்கத்துச் செல்லாமைபற்றி இழுக்கில்லையென விடுத்தவாறுணர்க. செய்யுளிறுதியின் முன் என்றது முன்னாகிய முதல்வனென எழுவாயாய் நின்று, உணர்த்தும் என்னும் பயனிலைகள் கொண்டது.

இம்மூவருட் சகலர்க் குணர்த்துங்கால் இயற்கைவடிவை யொழித்துப் பிறிதொரு மாறுடவடிவ மாதாரமாக நின் றுணர்த்துதலின், அது சாதாரமென்றும், ஏனையிரண்டும் அன்னவல்லவாகலான் நிராதாரமென்றுங் கூறப்பட்டன.

அற்றேல், மூவகை யான்மாக்களுக்கும் ஓரியல்பாய் நின்றுணர்த்தல் அமையும்; அவ்வாறன்றி விஞ்ஞானகலர்க்குத் தன்மையினும், பிரளயாகலர்க்கு முன்னிலையினும், சகலர்க்குப் பின்னிலையாகிய படர்க்கையினும் நின்று இவ்வா றுணர்த்துதல் எற்றுக்கென்னும் ஆசங்கையை ஆன்மாக்களது சிறப்பியல்பும் அவற்றிற்குத் தம்முள் வேறுபாடும் உணர்த்துமுகத்தான் நீக்கி, அவ்வேறுபாட்டிற்கேற்ப வெவ் வேறாய் நின்றுணர்த்துதலே அமைவுடைத்தென அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம்:—

அறிவிக்க வன்றி யறியா வுளங்கள்
செறியுமா முன்பின் குறைகள்—நெறியிற்
குறையுடைய சோற்கோள்ளார் கோள்பவத்தின் வீடேன்
குறைவில்சகன் சூழ்கோள் பவர்க்கு எனவரும்.

ஆன்மாக்கள் அதுவதுவாய்ச் செறிந்தறிவனவன்றி முதல்வன்போலச் செறியாது நின்றறிவனவல்லவாகலான்,

அம்முதல்வன் வியஞ்சகமாய் நின்று படிவழிபோல வைத்து முறையான் விளக்கினலன்றி அவற்றதறிவு விளங்காதென்பது பெறப்படும். அவ்வறிவுகள் அவ்வாறு படிவழிமுறைபோல விளங்குதலும் ஒருதன்மையானன்றிக் கல்விக்குறைவுடைய கணக்காய்வார்போல முன்னும் பின்னுமாய் விளங்குந் தார தம்மியமுடையனவாம். ஆகவே, அவ்வறிவுகள் விரியாற் பல வேறுபாடுகளுடையவாயினும் அவ்வாறுணர்தற் கேற்ப நிகழும் பந்தவேறுபாடுபற்றி விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் என வகையான் முத்திறப்படுமென்பதூஉம் பெறப்பட்டது. அவ்வான்மாக்களுட் பலவாற்றானுங் கேட்டுச் சிந்தித்தன்றித் தெளியப்படாத குறைபாடுடைய நூல்வேண்டாத நுண்ணுணர்வுடையார்க்கு முதல்வனுற் கொள்ளப்படும் உண்மை மாத்திரையானே முத்திகூடுமென்றறிவாயாக. நூல் வேண்டுந் தூலவறிவுடைய சகலர்க்கு ஞானத்தாற் குறைபாடில்லாத சகத்தின்கணுளனாகிய குரவனால் முத்தி கூடுமென்றறிவாயாக என்க.

உளங்கள் செறியுமாம் ஆகலான் நெறியின் அறிவிக்க வன்றி யறியா எனக் கொண்டு கூட்டி உரைக்க. அறிவித்தற்கு எழுவாய் மேலை வெண்பாவினின்றும் வருவிக்கப்பட்டது. அன்றி அறியா என எதிர்மறையாற் கூறினர், இன்றியமையாமை யுணர்த்துதற்கு. நெறியின் இன் - உவமவுருபு. முன் பின்னாக என ஆக்கச்சொல் வருவித்துரைக்க. குறைவுடையார்களைக் குறைகள் என உபசரித்தார். போல என்பது சொல்லெச்சம். சோல்லுஞ் சூழும் ஆகுபெயர். கோள்ளார்க்கு என நான்கனுருபு [1]"ஐந்தவித்தானாற்றல்" என்புழிப்போல விகாரத்தாற்றொக்கது. பவம், சம்பவம், உண்மை என்பன ஒருபொருட்கிளவி. ஈண்டு உண்மை என்றது நிராதாரத்தை. ஈண்டுச் சகம் என்றது நிலவுலகத்தை. சகனால் என்க. வீடென் என்பதனை ஈரிடத்துங் கூட்டுக. நூல் குறைவுடையதாயினும் அதனைக் கேட்பித்துச் சிந்திப்பித்துத் தெளிவிக்குங் குரவனதறிவாற்றலிற் குறைபாடின்மையிற் றெளிந்து வீடெய்தல் கூடுமென்பார், குறைவில் சகன் என விசேடித்

[1] திருக்குறள்—25.

தார். குறைவில்சகன் என்புழிச் சீர்சிதையாமை [1]"முற்செய் வினை மாயை" என்பதற்கு உரைத்தவாறுபற்றி உணர்ந்து கொள்க. கோள்ளார் கோள்பவர் என ஆடூஉ வறிசொல்லாற் கூறியது வடமொழிமதம்பற்றி.

ஆன்மா அதுவதுவாய்ச் செறியுமாறும், அதனானே அறி விக்கும் வியஞ்சகத்தையின்றி அமையாதவாறும், வியஞ்சகத் தான் அறிவு விளங்கும்வழியும் ஒருங்கே முழுவதும் விளங் காது படிவழியேற்றம்போல அடிப்பட்டு வரவர மெல்ல மெல்ல விளங்குமாறும், அவ்வாறு விளங்கும் அறிவுகளும் ஒன்றுபோலன்றிக் கணக்காய்வார் அறிவின் மந்த தீவிரங்கள் போல முன்னாகவும் பின்னாகவும் விளங்குமாறும், அதற்கேற்ப மலசத்திகளும் பலவாமாறும் ஆண்டாண்டு விரித்துரைத் தாம்; கடைப்பிடித்துக் கொள்க.

இதனாற் போந்தது, தத்தமக்கேற்ற சோபானமுறை யான் அறிவு விளங்குதலுடைய மூவகை ஆன்மாக்கண்மாட் டும் விரவி நிற்கும் மூலமலமாகிய அறியாமைப்பொருள் ஒன்றேயாயினும் அவ்வான்மாக்களது பக்குவாபக்குவ தார தம்மியங்கட் கேற்பப் பலவேறுவகைப்படப் பிணிக்கும் மல சத்திகள் சூக்கும தூல தூல தர வேறுபாட்டாற் பலவேறு வகைய வாகலின், அவற்றின் விஞ்ஞானகலர்க்குப் பிணிப்பா கிய மலசத்தி சூக்குமம், பிரளயாகலர்க்குப் பிணிப்பாகிய மல சத்தி தூலம், சகலர்க்குப் பிணிப்பாகிய மலசத்தி தூலதர மாம்; அற்றாகலினன்றே, விஞ்ஞானகலர்க்கு மாயை கன் மங்களுளவாகவும் அவர் அவற்றாற்பிணிப்புண்டு மயங்குத லின்றி மலமாத்திரையாற் பிணிப்புண்டதூஉம், பிரளயாக லர்க்கு மாயை யுளதாகவும் அவரதனிற் பிணிப்புண்டு மயங் குதலின்றி ஏனை இருமலத்தானும் பிணிப்புண்டதூஉம், சக லர் அவ்வாறின்றி மூவகையானும் பிணிப்புண்டதூஉம், ஆக லான் அம் மூவகை மலசத்தியுட் சூக்குமமலசத்தி உண்ணின் றுணர்த்தியவாறே எளிதினீங்குதல் கூடுமாகலானும், தூல மலசத்தி எதிர்நின்று உபதேச முகத்தாற் றெரித்துணர்த்திய வழியன்றி நீங்குதல் கூடாமையானும், தூலதரமலசத்தி உப

[1]இந்நூல் பக்கம்—கசரு.

தேசமுகத்தானும் நூன்முகத்தானும் அநுபவமுகத்தானும் பலவேறுவகைப்பட வலியுறுத்தி உணர்த்தியவழியன்றி நீங்குதல் கூடாமையானும், அவ்வேறுபாட்டிற்கேற்பத் தம்முள் இருவேறுவகைப்படும் நிராதாரமாயுஞ் சாதாரமாயும் நின்றன்றி உணர்த்துவானல்லன் முதல்வனென மேலைவெண்பாவிற் கூறிய பொருளை வலியுறுத்தியவாறு மென்க.

அவ்வாறுணர்த்தும்வழிச், சூக்குமமலமுடைய விஞ்ஞானகலர்க்குந் தூலமலமுடைய பிரளயாகலர்க்கும் மலபரிபாகத்திற்கேற்ப நாலாஞ் சத்திநிபாதந் தீவிரமாயுந் தீவிரதரமாயும் நிகழுமாகலின், அவ்விருவகைச் சத்திநிபாதம்பற்றியுணர்த்தித், தீவிரத்தானுணர்த்தப்பட்டார்க்கு அபரமுத்தியுந் தீவிரதரத்தா னுணர்த்தப்பட்டார்க்குப் பரமுத்தியும் பயக்குமெனவும், தூலதர மலமுடைய சகலர்க்கு அம்மலபரிபாகத்திற்கேற்ப மந்ததர முதலிய நால்வகைத்தால் நிகழுமாகலின், அந்நால்வேறுவகைச் சத்திநிபாதம் பற்றியுணர்த்தி மந்ததரத்தாற் சாதகநிலையும், மந்தத்தாற் சீவன்முத்திநிலையும், தீவிரத்தால் அபரமுத்திநிலையும், தீவிரதரத்தாற் பரமுத்திநிலையும் பயக்குமென்றறிக. ஈண்டுச் செய்யப்படுந் தீக்கையினியல்பெல்லாம் மேற் பாயிரத்துள் விரித்துரைத்தாம்; கடைப்பிடிக்க.

இவ்வெண்பாவிற்கு இவ்வாறன்றி ஆன்மாக்கள் அறிவித்தாலன்றி அறியாவாகலான் அவற்றிற் கறிவிக்கவே முந்துநூல்க ளேனைய வெல்லாம் அவ்வச்சமயநெறியின் முன்னொடுபின் னிணங்காது மாறுபடுங் குறைகள் செறிவனவாமாகலின் அக்குறைபாடுடைய நூல்களைக் கொள்ளாது குறைபாடில்லாத முதல்வனது சித்தாந்த நூல்களைக் கொள்பவர்க்குக் கொண்ட பிறவியிற்றானே வீடுபேறாமென்று உரைப்பாருமுளர்.

அற்றேல், நூல்கொள்பவராகியசகலர்க்கு அந்நூலானே அறிதலமையுமாகலாற் குரவன் மிகையாமா லென்னும் ஆசங்கையை நீக்குமுகத்தால் தமது முதற்றானே குருவாமாற்றை உவமையின்மேல் வைத்துத் தெளிவித்து வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம்:—

இல்லா முலைப்பாலுங் கண்ணீரு மேந்திழைபால்
நல்லா யுளவாமா னீர்நிழல்போ—லில்லா
அருவாகி நின்றானை யாரறிவார் தானே
உருவாகித் தோன்றானே லுற்று எனவரும்.

தவத்தான் நன்மையுடைய மாணாக்கனே! ஏந்திய இழை களையுடையாட்குக் குழவிமாட் டுளதாகிய அருவாகிய அன் பினை வெளிப்படுத்தற்கு அவ்வன்பின் வடிவாகிய முலைப் பாலுங் கண்ணீருங் குழவியைக் காணுமுன் அவண்மாட் டில்லாவாய்ப் பின்னுளவாம். அதுபோல, நீரின்கண் நிழல் போல் ஆன்மாவின்மாட்டுப் பொருந்தி வெளிப்படுதலில்லாத அருவமாய் நின்ற முதல்வனை யார்தாம் அறிவார்? அம் முதல்வன்றானே குருவடிவாய்த் தோன்றிநின்று உணர்த் தானாயின் என்க. ஒருவரு மறிவாரில்லையென்பதாம்.

ஆகவே, அருவாய் நின்ற முதல்வனை அறிவித்தற்கு நூன்மாத்திரையான் அமையாமையின், அம்முதல்வனே குருவாய்த் தோன்றி உணர்த்தல் வேண்டுமென விடுத்தவா றாயிற்று.

எதிர்மறையாற் கூறினார் இன்றியமையாமை உணர்த்து தற்கு. பொருள்வினையை உவமையினுங் கூட்டி உரைக்க.

முலைப்பாலுங் கண்ணீரும் அன்பை விளக்குமென்பது, [1]"சுரந்த திருமுலைக்கே துய்யசிவ ஞானஞ் - சுரந்துண்டார் பிள்ளையெனச் சொல்லச்—சுரந்த - தனமுடையா டென் பாண்டி மாதேவி தாழ்ந்த - மனமுடையா ளன்பிருந்த வாறு" என்பதனானும், [2]"அன்பிற்கு முண்டோ வடைக்குந்தா ழார் வலர் - புன்கணீர் பூச றரும்" என்பதனானு மறிக. அவ் விரண்டும் அன்பின்வடிவே பிறவல்ல என்பது அன்பை வெளிப்படுத்தற்குரிய காரணமுள்வழி வெளிப்பட்டு, அஃதில்வழி வெளிப்படாத ஒற்றுமைநோக்கிக்கண்டுகொள்க. இவ்வொற்றுமை உணர்த்துவார், இல்லாவா யுளவாம் என்

[1] திருக்களிற்றுப்படியார்—ருச.
[2] திருக்குறள்—71.

ருர். இல்லா என்பது வினையெச்சக் குறிப்புமுற்று. ஆல்-அசை.

இவ்வுவமையானே முதல்வன் குருவாதல் கூடுமாறு யாங்ஙனமென்னும் ஆசங்கையும் நீக்கப்பட்டது. இஃதெடுத்துக்காட்டுவமை.

நீர் அகத்தியங்கு முயிர்கட்கு இடங்கொடுத்தலுண்மையான் நீரின்கண் வெளியுண்டென்பதூஉம், உண்டாகவே, ஆண்டு நீருக்கு நிழலுண்டென்பதூஉம் பெறப்பட்டன. அந்நிழல் வேறுநில்லாது நீரின்கண் விரவிநிற்றலின், நீர் போலப் புலப்படாதாயிற்று. அதுபோலச் சிவசைதன்னியமும் யானெனும் உணர்விற்கு விடயமாய்ப் புலப்படும் ஆன்மசைதன்னியத்தோடு விரவிப் புலப்படாது நிற்பதொன்றென்பார், நீர்நிழல்போல் உற்று இல்லா அருவாகி நின்றானை என்றார். அருவப்பொருள்போற் புலப்படாத இயல்பு பற்றி முதல்வனை அரு வென்றல் சாலுமென்பார், இல்லா வருவாகி என்றார். நீர்நிழல் தோன்றாமைமாத்திரைக்கு ஒரு புடையுவமையாகலாற் றோன்றுதற்குவமை வேறு கூறினார்.

மூன்றுமதிகரணம்

இரண்டாமதிகரணத்தில் உயிர்க்கு முதல்வனே சற்குருவாய் வந்து உணர்த்துவனெனச் சாதித்தவழி, அற்றேல் இதுகாறும் பசுகரணமாய் விடயங்களை உணர்த்தி நின்றன ஐம்பொறிமுதலிய கருவிகளா மன்றே! அவை பாகம் வந்துழிச் சிவகரணமாய் நின்று உண்மைஞானத்தினை உணர்த்துதற் கமையுமாகலின், தம்முதல் குருவுமா யுணர்த்துதல் மிகையாமாலென்னும் ஆசங்கையை நீக்குதற் கெழுந்தது மூன்றுமதிகரணம்:—

இனி இவ்வான்மாக்கள் ஐயுணர்வுகளான் மயங்கித் தம்மையுணரா வேன்றது எனவரும்.

இனி என்றது இவ்வியைபுணர்த்துதற் பொருட்டு. இவ்வான்மாக்கள் தம்முதல் குருவுமாயுணர்த்த உணரு

மியல்புடைய ஆன்மாக்கள். ஐவகையுணர்விற் கேதுவாகிய பொறிகளை ஐயுணர்வு என்றுபசரித்தார். ஐம்பொறி என்றது உபலக்கணம். மயங்கி யுணரா என்றது "ஓதி யுணர்ந்தான்" என்பதுபோலக் காரணகாரியப்பொருட்டாய் நின்றது.

அற்றேல், சகசமலத்தால் உணர்வின்றி நின்ற ஆன்மாக்கள் கருவிகளான் அறிவுவிளங்கி அறியுமென்பது மேற்பொதுவதிகாரத்துட் கூறிப்போந்தமையின், ஈண்டு ஐயுணர்வுகளால் ஆன்மாக்கள் மயங்குமென்றன் முரணுமாலென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தற்கெழுந்த ஏது:—

அவைதாம் பளிங்கி லிட்ட வன்னம்போற் காட்டிற்றைக் காட்டி நிற்றலான் எனவரும்.

பளிக்குக் கல்லிற் சேர்த்திய பலவேறுவகைப்பட்ட நிறங்கள் அப்பளிங்கினொளி தோன்றுதவாறு அடக்கித் தம்மால் அதன்கண் விளக்கப்பட்ட தத்தமியல்பினையே விளக்கி நிற்குமாறுபோல, அவ்விந்திரியங்கடாம் ஆன்ம சொரூபம் விளங்காதவாறு அடக்கி அவ்வான்மாவின்மாட்டுத் தம்மால் விளக்கப்பட்ட தத்தம் விடயமாத்திரையே விளக்கி நிற்பன வாகலான் இனி இவ் வான்மாக்கள் ஐயுணர்வுகளான் மயங்கித் தம்மை யுணரா என மேற்கொண்டதென்றவாறு.

விடயங்களுள்ளும் அவ்வவ் விடயமாத்திரையே அவ்வவிந்திரியங் காட்ட வல்லுமென்பார், காட்டிற்றை என ஒன்றறிசொல்லாற் கூறினர்; கூறவே, ஒன்றறிந்த தொன்றறியாதாகிப் பளிங்கிலிட்ட வன்னம்போல் ஆன்மாவினியல்பை மயக்கி விடயக்காட்சிக்கே ஏதுவாகிய கருவியான் ஆன்மாவினியல்பு விளங்குமாறில்லையென அவற்ற தியல்பைத் தெரித்துக்காட்டி ஆன்மசொரூபத்தை உணர்த்துதற்குக் குரவன் ஒருதலையான் வேண்டுமென மேலை யதிகரணத்தை வலியுறுத்தவாறு. இங்ஙனம் உரையாதார்க்கு இனி என்பதனானுணர்த்தப்படும் மேலையதிகரணத்தோ டுளதாகிய இயைபு கூடாமை அறிக.

அற்றேல், குருவாகிவந்து உணர்த்தியவழியுங் காட்டிற்றையே காட்டிநிற்கு மிந்திரியங்க ளுள்வழித் தன்னியல்பு விளங்காது, அவை நீங்கியவழிக் கேவலமாய் முடியுமாகலின், அறியுமாறு யாங்ஙனமென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி ஏதுவை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம்:—

பன்னிறங் காட்டும் படிகம்போ லிந்திரியந்
தன்னிறமே காட்டுந் தகைநினைந்து—பன்னிறத்துப்
பொய்ப்புலனை வேறுணர்ந்து பொய்பொய்யா மெய்கண்டான்
மெய்ப்பொருட்குத் தைவமாம் வேறு எனவரும்.

தன்னைச் சார்ந்த பலவேறுவகைப்பட்ட வன்னங்களையே தன்மாட்டுக்காட்டு மியல்புடைய படிகம்போல ஆன்மாத் தன்னைச் சார்ந்த இந்திரியங்களி னியல்பையே தன்மாட்டு விளக்குவதாகிய தனது சார்ந்ததன்வண்ணமாந் தன்மையை முன்னர்ச் சிந்தித் துணர்ந்துகொண்டு, பின்னர்ப் பலவேறுவகைப்பட்ட இயல்புடைய பொதுவியல்பைச் செய்யும் இந்திரியங்களைத் தனக்கு வேறாகக் கண்டு, அவற்றானாகிய பொதுவியல்பு பொதுவியல்பேயா யொழியுமாறு தனது சிறப்பியல்பை உணர்ந்தானாயின் அவன் பரம்பொருளாகிய சிவத்துக்கடிமையாய் அப்பரம்பொருளி னியல்பு தன்மாட்டுவிளங்கச் செய்வன். அப்பொழுது முன் விளங்கிய பொதுவியல்பு தனக்கு வேறாயொழியு மென்க.

ஆம் என்பதனைப் பின்னுங் கூட்டுக. ஈண்டுப் பொய் மெய் எனப்பட்டன அப்பொருளவாதல் [1]மேலே காட்டினும்; கடைப்பிடிக்க. ஆக என்பது கடைக் குறைந்தது. பொய் பொய்யாக என்பது "நிலம் வலிதாயிற்று" என்பதுபோலக் கொள்க.

இதனாற்போந்தது கருவிகள் செயற்படாது தன்னி னீங்கியவழியே கேவலமாம்; அவ்வாறின்றி அவை தத்தந் தொழிற்பாட்டின் மடங்காது நிற்புழி அவற்ற தியல்பைக் குருவாய்வந் துணர்த்த உணர்ந்து தான் அவற்றைவிட்டு நீங்

---

[1] இந்நூல், பக்கம்—௪௪௭.

கியவழிச் சுத்தமாதல் கூடுமாகலான் அவை காட்டிற்றைக் காட்டி நிற்றல்பற்றி ஆண்டுத் தன்னியல்பு விளங்குதற்கு இழுக்கில்லை என வலியுறுத்தவாறு மென்பது.

நான்காமதிகரணம்

மூன்று மதிகரணத்தில் உயிர் பஞ்சேந்திரியங்களிற் பற்றுகையாற் றன்னை யறியமாட்டாதெனக் கருவிகளி னியல்பு கூறி, அதனானே குருவாய்வந்து உணர்த்துதல் ஒருதலையான் வேண்டுமென இரண்டாமதிகரணத்திற் போந்த பொருளை வலியுறுத்தியவழி, அற்றேல், குருவாய்வந் துணர்த்தினும் இனையவையொழிய அறிகுவ தெவ்வாறு? அறியினும் விட்டுச் செல்லுமாறுதான் எவ்வாறு? என்னும் ஆசங்கையை நீக்குதற் கெழுந்தது நாலா மதிகரணம் :—

இனி இவ்வான்மாத் தன்னை இந்திரியத்தின் வேறுவான் காணவே தமது முதல் சீபாதத்தை யணையு மென்றது

எனவரும்.

ஐயுணர்வுகளான் மயங்கித் தம்மை யுணரா எனப்பட்ட ஆன்மாச் சித்தாய் வியாபகமாகிய தன்னியல்பைச் சடமாய் ஏகதேசமாகிய இந்திரியத்தின் வேறாக வுணரும் வியாபக வுணர்விற்கு இந்திரியத்தா னாகக்கடவதொன் றின்மையிற் சற்குரவனால் அவ்வாறுணரவே பிறிதுகாரணம் வேண்டாது தனக்காதாரமாகிய முதல்வனது திருவடியினைத் தலைப்படு மென்பதாம்.

தமது முதல் என்பது வேறு முடிபாகலின், வழாநிலை யாதல் அறிக.

அற்றேல், அவ்வாறுணர்தல் கூடுமாயினுஞ் சேறற்குரிய முயற்சியின்றி அறிந்தமாத்திரையே செல்லுமாறு யாங்ஙன மென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தற் கெழுந்த ஏது :—

ஊசல் கயிறற்ருற் ருய்தரையேயாந் துணையான்

எனவரும்.

ஒருவன் ஏறியிருந் தாடாநின்ற ஊசல் கயிறற்றதாயின் அவனுக்கு உற்றுழியுதவுந் தாய்போல் ஆண்டுத் தாரகமாவது நிலனே யன்றிப் பிறிதில்லை யென்னும் ஒப்புமையால் இனி இவ்வான்மாத் தன்னை இந்திரியத்தின் வேருவான் காணவே தமதுமுதல் சீபாதத்தை யணையும் எனமேற்கொண்டதென்ற வாறு.

இதனுற் போந்தது கருவிகள் ஆன்மாக்களான் அறியப் படாது நீங்கியவழி மலந் தாரகமாம். அறியப்பட்டு நீங்கிய வழிச் சிவமே தாரகமாம். ஆகலின், ஆண்டுச் செய்யக் கடவ தோர் முயற்சி வேறில்லை யென்பதாம்.

அற்றேல், கருவிகளி னீங்கி மலந் தாரகமாய்க் கேவலப் பட்ட வுயிர், மீளவுங் கருவிகளைக் கூடிச் சகலப்படுமாறு போலக் கருவிகளி னீங்கிச் சிவந் தாரகமாய்ச் சுத்தப்பட்டஉயிரும் மீண்டுங் கருவிகளைக் கூடும்போலு மென்னும் ஆசங்கையை உவமைமுகத்தா னீக்கி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம்:—

சிறைசெய்ய நின்ற செழும்புனலி னுள்ளஞ்
சிறைசெய் புலனுணர்விற் றீர்ந்து—சிறைவிட்
டலைகடலிற் சென்றடங்கு மாறுபோன் மீளா
துலைவிலரன் பாதத்தை யுற்று　　　எனவரும்.

சிறை செய்ய நின்ற செழும்புனலின் உள்ளஞ் சிறை விட்டு அலைகடலிற் சென்று அடங்கும் ஆறுபோல் சிறை செய் புலனுணர்விற் றீர்ந்து உலைவில் அரன் பாதத்தை யுற்றுமீளாது என மாறுக.

ஒருவன் அணையை உயர்த்துக் கட்டித் தடைசெய்ய ஆண்டுத் தடையுண்டு தேங்கி நின்ற நீர்போலக் கருவிகளாகிய பாசஞானந் தனது வியாபகத்தைத் தடுப்ப அதன் கண்ணே ஏகதேசமாய்த் தடையுண்டு நின்ற ஆன்மா அவ் வணைமுறிந்து தடை விட்டொழிந்தவழி இடையீடின்றிக்

கடலிற் சென்றடங்கி அந்நீரேயாய்ப் பின்பு மீளுதல் செய்யாத ஆற்றுநீர்போலக், கருவிகளாகிய பாசஞானத்தடையினின்றும் நீங்கியவழிச் சிவபிரானது திருவடியைப் பொருந்தி அத்திருவடிநிறைவேயாய் அடங்கிப் பின்பு மீளுதல் செய்யாது நிலைபெறு மென்க.

புனலின் இன் - உவமவுருபு. தேக்கத்தின்மிகுதி உணர்த்துவார், சேழும் புனல் என்றார். மலசத்திக்குக் கேடின்மையிற் கேவலப்பட்ட உயிர் கருவிகளின் மீளுதல் கூடும், சிவசத்திக் கவ்வாறு கேடின்மையிற் சுத்தப்பட்ட உயிர் அதுபோன் மீளுதற்கோ ரியைபில்லை யென்பார், உலைவிலரன் என விசேடித்தார். அடங்கும் என்னும் உவமவினையைப் பொருளினும், மீளாது என்னும் பொருள்வினையை உவமையினுங் கூட்டி உரைக்க.

அற்றேல், [1]"மருவுபசு கரணங்கள் சிவகரண மாகத் - துன்னியசாக் கிரமதனிற் றுரியா தீதந் தோன்றமுயல்" எனவும், [2]"மாயைமா மாயை மாயா வருமிரு வினையின் வாய்மை-யாயவா றுயிரின் மேவு மருளெனி லொளியாய் நிற்கும்" எனவும் இவ்வாறோதுதலின், ஆண்டுப் பசுகரணம்போலப் பாசஞானமுஞ் சிவஞானமேயாமென்பது பெறப்படுதலின், [3]"ஆற்று லலைகடற்கே பாய்ந்தநீ ரந்நீர்மை - மாற்றியவ் வாற்றுன் மறித்தாற்போல்" உலைவிலரன் பாதத்தை யுற்ற வுயிர் புலன்வழிமீளினும் அதனாற் போந்த இழுக்கென்னை யென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம் :—

எவ்வுருவுந் தானேன்னி லெய்துவா ரில்லைதாள்
இவ்வுருவின் வேறே லிறையல்ல—னெவ்வுருவுங்
கண்போ லவயவங்கள் காணுவக் கண்ணில்லார்
கண்பேறே காணக் கழல் எனவரும்.

இனி, ஈண்டுக் கூறுவது பதிப்பொருட்கே யன்றிப் பசுபாசங்களுக்கு ஒரு தன்மையில்லை யெனக்கொண்டு இவ்வா

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௨௮௬. [2]சிவப்பிரகாசம்—70.
[3]திருக்களிற்றுப்படியார்—௧௧.

ருதலிற் பசுஞான பாசஞானங்களுஞ் சிவஞானமேயா மென்பதோ? அன்றிப் பசுபாசங்களுக்குப் பதிப்பொருளையன்றித் தமக்கென ஒவ்வொருதன்மை யுளவெனக்கொண்டு இவ்வாறுயினும் [1]"உப்பளத் தடுத்த புற்பலா லங்கள்" அவ்வுப்பேயாமாறுபோலப் பசுஞான பாசஞானங்களிற் சிவஞானஞ் சங்கிரமமாய்ப் பற்றுதலான் அவையுஞ் சிவஞானமேயா மென்பதோ? சொல்வாயாக. பசுபாசங்களி னுளவாகிய தன்மைகளெல்லாம் பதிப்பொருளின் தன்மையே பிறிதில்லையெனிற் பசுவுக் கொருதன்மை யில்வழிப் பசுக்கள் பாசத்தைவிட்டுப் பதியினை யடையுமாறில்லையாய்ப், [2]"பாசத்தைப் பசுக்கள் விட்டுப் பதியினை யடைய முத்தி" என்னும் வேதாகம வசனங்களோடு முரணும். இனிப் பதிப்பொருளையின்றி அமையுந்தன்மை அவற்றிற்கு வேறுளவெனக் கொள்ளின் அப்பொழுது பசுபாசங்களின் தன்மைகட்குச் சிவனு லாகப்படுவதொன் றின்மையிற் சிவனுக்கு இறைமை யின்றாய் முடியும்; ஆகலின், அவ்விரண்டுங் கூடா. வேறென்னையோ விடுக்குமாறெனின், ஆன்மாவையின்றி யமையாவாய் ஆன்மாவால் அதிட்டிக்கப்படும் ஐவகையுறுப்புக்களுள்ளும் மெய் வாய் மூக்குச் செவி என்னும் நான்குறுப்புக்களுந் தம்மாட்டுவந்த விடயங்களை இயைந்தறியுந் தன்மையனவன்றிக் கண்ணுறுப்புப்போலச் சேய்மைக்கண் ணுளதாகிய விடயத்தையும் வியாபித்தறியுந் தன்மையுடையனவல்ல. கண்ணுறுப்பு அவ்வாறின்றிச் சேய்மைக்கண்ணும் ஒளியாற் சென்று இயைந்தறியுந் தன்மைத்து. அற்றேல், ஒளிமழுங்கிய கண்ணுக்கு ஏனையுறுப்புக்களோடொப்பத் தன்கண் வந்த விடயத்தைமாத்திரமே காண்பதன்றிச் சேய்மைக்கண்ணும் வியாபித்துக் காணுமாறில்லையாலெனின், மாசுமிகுதியாற் கண்ணொளியிழந்தார் கண் பெற்றவிடத்து அவ்வியல்பிற்றாகிய கண்ணினது வெற்றிப்பாட்டைக் காண்பாயாக என்க. எனவே, அதுபோல முதல்வனையின்றி யமையாவாய் முதல்வனால் அதிட்டிக்கப்

[1] சங்கற்ப நிராகரணம், சங்கிராந்தவாதி நிராகரணம்—உஎ.

[2] சிவஞானசித்தி, பரபக்கம்—உகூ.

படும் பசுபாசஞானங்களுட் பாசஞானம் ஏகதேசமாய்விளங்கு மியல்பிற்றன்றிப் பசுஞானம்போல வியாபகமாய் விளங்கு மியல்பிற்றன்று. பசுஞானம் அவ்வாறின்றி வியாபகமாய் விளங்குமியல்பிற்று. அற்றேல், பசுஞானம் பாசஞானம் போல் ஏகதேசமாயன்றி விளங்கக் கண்டிலமாலெனின், பசுத் துவத்தால் அவ்வான்ம ஞானத்தை யிழந்தார் பசுத்துவம் நீங்கி ஆன்மஞானத்தைப் பெற்றவழி வியாபகமாய் நிகழும் அதனது வெற்றிப்பாட்டை அறிவாயாக எனப் பொருளினும் உரைத்துக்கொள்ளப்படும்.

இஃது ஒட்டென்னும் அலங்காரம்.

இஃதென் சொல்லியவாறோ வெனின், ஆன்மாப் பசுத் துவம் நீங்கிச் சிவத்துவம் பெற்றவழிப் பசுகரணமுஞ் சிவ கரணமாயவாற்றான் அவ்வழிப் பசுஞானத்தோ டொப்பப் பாசஞானமும் உப்பளத்தடுத்த பொருள்போலச் சிவஞான மேயா மென்பது சிவாகமநூற் றுணிபாகலின், அவ்வைம் பொறியின் மீளினும் இழுக்கின்மையின் மீளாதென மேலை வெண்பாவிற் கூறியது எற்றுக்கென்னுஞ் சங்கிராந்தவாத சைவரை மறுத்து, முதல்வனே பசுபாசமென்று அபேதங் கூறுதலும் முதல்வன் வேறு பசுபாசம் வேறெனப் பேதங் கூறுதலும் ஏலாமையின், முதல்வனுக்கும் பசுபாசங் கட்குஞ் சரீர சரீரிபாவத்தான் அபேதங் கூறுதல்வேண் டும்; வேண்டவே, சரீரசரீரிபாவத்தின் ஆன்மா ஐம் பொறிகளோடு அபேதமாய் நிற்பினும் அவை தத்தந் தன்மையிற் றிரியாவாய் விடயங்களை நின்றியைந் தறித லும் சென்றியைந் தறிதலுமாகிய இருவேறியல்புடைமை யாகிய பேதம், கண் ஒளிமழுங்கியவழிக் காணப்படாதாயி னும் ஒளிபெற்றவழிக் காணப்படுதலின், அவ்வாறே பசுஞான பாசஞானங்களிற் சிவஞானம் அபேதமாய் விளங்கினும் அவை தத்தமியல்பிற் றிரியாவாய்ப் பாசஞானத்திற்கு ஏக தேச விளக்கமும் பசுஞானத்திற்கு வியாபக விளக்கமுமாகிய பேதமுடைமை பசுத்துவம் நீங்காத பெத்தநிலைக்கண் அறி யப்படாதாயினும் பசுத்துவம் நீங்கிய முத்தி நிலைக்கண் அறி யப்படு மாகலின், அவ்வியல்பிற்றாகிய ஆன்மஞானம் அவ்

வியல்பினவாகிய ஐயுணர்வுகளை மீளப் பற்றுமாறில்லை யென மேலைவெண்பாவின் பொருளை வலியுறுத்தவாறு மென்க. இவ்வாறுரையாதார்க்குச் சொற்கிடக்கைமுறை ஏலாமையும், மேலைவெண்பாவினோடியையின்மையும் உணர்க. [1]"எங்குந்தானென்னின் மெய்த வேண்டா" என்னும் வழிநூலும் இவ்வாறே பொருள் படுமாறுணர்ந்து உரைத்துக்கொள்க. ஏனை நான்கிந்திரியமும் அவ்வவிடங்களி னின்றாங்குநின் றியைந் தன்றி அறியமாட்டாமையும், கண்ணிந்திரியம் அவ்வாறன்றிச் சேய்மைக்கண்ணுஞ் சென்றியைந்தறியும் வெற்றிப்பாடுந் தத்துவங்களி னியல்புரைப்புழிக் காட்டினும்; கடைப்பிடித்துக் கொள்க.

உரு என்றவற்றுள் முன்னைய இரண்டும் பொருட்டன்மையை உணர்த்தின. பின்னையது உறுப்பின்மேற்று. உறுப் பாதாரமாக நிற்றலானும் உறுப்புப் போறலானும் இந்திரியங்களை உறுப்பு எனவும், கழலணிதற் கேதுவாகிய வெற்றிப் பாட்டைக் கழல் எனவும் உபசரித்தார். கழல் - காலணிமணி வடம். சுட்டுச் சிறப்பின்கண் வந்தது. காண் - முன்னிலை யேவல். பேறே என்னும் ஏகாரம் ஏழனுருபின் பொருளுணர நின்றது. ஒற்றிரட்டியாமை இலேசாற் கொள்க.

அற்றேல், [2]"நெடுந்தகை நீயென்னை யாட்கொள்ள யானைம் புலன்கள்கொண்டு - விடுந்தகை யேனை விடுதி கண்டாய்" எனப் பிறாண்டும் இவ்வாறோதுபவாகலின் ஒழிவிலரன் பாதத்தை யுற்றோர் மீளுதலு முண்மையின், மீளாதென்பது அமையாதா லென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி அதனை வலி யுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம்:

ஐம்பொறியி னல்லையெனு மந்த தரசிவனை
ஐம்பொறியை விட்டங் கணைசகல—னைம்பொறியின்
நீங்கானீர்ப் பாசிபோ னீங்குமல கன்மம்வரின்
நீங்கானை நீங்கு நினைந்து எனவரும்.

---

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உகo.

[2]திருவாசகம், நீத்தல்விண்ணப்பம்—கஉ.

நீ, நின்னால் அதிட்டிக்கப்பட்ட வழியும் ஏகதேசவறி வைச் செய்வனவாகிய ஐம்பொறிகள்போ லல்லை, அவற்றின் மேம்பட்டு வியாபகமாய் அறியும் வெற்றிப்பாடுடையை என மேலைவெண்பாவால் உணர்த்தப்படுந் தீவிரதரத்திற் றீவிர தரமான சத்திநிபாத முடையோனே! அவ்வியல்பினவாகிய ஐம்பொறிகளைக் கைவிட்டே சிவன் திருவடியை எய்தி முன் அவ்வைம் பொறியி னின்றாங்கு அதுவாய் உறைத்து நிற்பா யாக. அவ்வா றணைந்து நின்றாயாயிற் சகலனை ஐம்பொறி விட்டு நீங்காதவாறுபோல அச்சிவன் உன்னை விட்டுநீங்கான். கல்லெறிவழி நீங்கி அல் லுழிப் பரக்கும் நீரின்கட் பாசிபோல, நீ அவ்வாறுறைத்து நிற்புழி நீங்குவனவாகிய மல கன்ம மாயைகள் உலகப் பயிற்சிவயத்தான் ஒரோவழி அந்நிலை நெகிழ்ந்தமைபற்றி வந்து கூடுமாயின் நின் நிலை குலைந்தவழி யும் நின்னை விட்டுநீங்காத அம்முதல்வனை உணருமாறு முன் னர்க் கூறப்படும் உபாயத்தினின்று சாதித்து அவற்றை நீக் கிக்கொள்க வென்க.

ஐம்போறியி னல்லையெனு மந்தர என மேலைவெண் பாவிற் போந்தபொருளை அநுவதித்து, விட்டன்றிச் சேறல் கூடாதென்பார், விட்டு அணை என்றும், சிவனை ஐம்பொறியின் விட்டவழி மீளாமையை வலியுறுத்துவார், சகல னைம்போறியி னீங்கான் என்றும், ஒரோவழி மீட்சி யுளதாயின் அதற்குக் காரணம் இஃதென உவமைமுகத்தா னுணர்த்துவார், நீர்ப் பாசி போல் என்றும், ஐம்பொறியின் மீளுமாயின் அவற் றிற்கு மூலமாகிய மல கன்ம, மாயைகளும் அது பற்றாகவந்து தலைப்படுமென்பார், மலகன்மம்வரின் என்றும், அம்மீட் சியை நீக்குதற்கு உபாயங் கூறுவார், நீங்கானை நினைந்துநீங்கு என்றுங் கூறினார்.

இன் இரண்டும் உவமவுருபுகள், அந்தம் என்றது நான் காஞ் சத்திநிபாதத்தை. அதுவும் நால்வகைப்படு மாகலின், அவற்றுள்ளும் மேம்பட்ட சத்திநிபாத முடையாய் என்பார், அந்தர என்றார். சகலனை என்னும் இரண்டனுருபு விகாரத் தாற் றொக்கது. மல கன்மம் எனவே இனம்பற்றி மாயையுங் கொள்ளப்படும். நீங்கானைநீங்கு நினைந்து எனவே வருகின்ற

பாதத்திற்குத் தோற்றுவாய் செய்ததூஉ மாயிற்று; [1]"மங்கல மென்ப மனை மாட்சி மற்றத - னன்கல னன்மக்கட் பேறு" என்புழிப் போல.

இம்மூன்று பாட்டும் முறையே திருவடிஞானத்தைப் பெற்ற உயிர் மீளப் பாசஞானத்திற் சேற லில்லை யெனவும், பாசஞானத்தின் மீளுதல் இழுக்கெனவும், ஒரோவழிப்பயிற்சி வயத்தான் மீளுமாயின் மீளாது செய்து கொள்ளற் பாற் றெனவுங் கூறித் தாய்தரையேயாம் என்னும் பிரிநிலையேகாரப் பொருளை வலியுறுத்தி ஒருபொருண்மேல் வந்தவாறு காண்க.

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்

ஊனக்கண் பாச முணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி
உராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாச மொருவத்
தண்ணிழலாம் பதிவிதி யெண்ணுமஞ் செழுத்தே

எ - து. சூ - ம். எ - னின். ஆன்மசுத்தி பண்ணுமா றுணர்த்துத னுதலிற்று.

மேற் பொதுவதிகாரத்துட் கூறிப்போந்த முப்பொருள் களுள் விள்ளற்பாலதனை விண்டு அதனான் வருந் துன்பத்தி னீங்குதலும், கொள்ளற்பாலதனைக் கொண்டு அதனான் வரும் இன்பத்தைப் பெறுதலு மாகிய வீடுபேறடைதற் குரிய இயல்பு தனக்குண்டென ஏழாஞ்சூத்திரத்தாற் பெறு விக்கப்பட்ட ஆன்மாவுக்கு அவ்வீடுபேற்றைப் பயப்பித்தற் கட் சிறந்த சாதனமாவது விள்ளற்பாலதாகியபகைப்பொருள் இது கொள்ளற்பாலதாகிய நட்புப்பொருள் இது எனக் குரு முகத்தான் விவேகித்தறியும் ஞானம் ஒன்றேயாம் எனவும், அவ்வறிவு பாசப்பற் றற்றாலன்றி நிகழாமையிற் பாசஞானத்

---

[1] திருக்குறள்—60.

தாலெய்தற்பால தன்றெனவும் மேலைச் சூத்திரத்தான் உணர்த்தியவழி, அற்றேல், பாசஞானம் ஏகதேசவுணர்வாகலின் அதனால் வியாபகப்பொருளை அறியும் விவேகஞானம் நிகழாதாயினும், பசுஞானம் வியாபகவுணர்வாகலின் அதுவே அதற்கமையுமென்னும் ஆசங்கையை நீக்குவதாகிய ஆன்மசுத்தி செய்யுமாறு உணர்த்துமுகத்தானே அச்சாதகத்தை நிகழ்விப்பது இது என்பதூஉம், அதனைப்பெறுமாறும் அது நிலைபெறுமாறுமாகிய சாதிக்குமுபாயம் இது என்பதூஉம், வகுத்துணர்த்துதல் சாதனவோத்தின் மூன்றும் பாதமாகிய இவ்வொன்பதாஞ் சூத்திரத்தின் கருத்தென்க.

மேலைச் சூத்திரத் திறுதியதிகரணத்தாற் பாசஞானப் பற்றற்றாலன்றி அறியக்கூடா தென்றவழி, அற்றேல், பசு ஞானத்தா லறிதல் கூடும்போலும் என்னும் ஆசங்கையை ஈண்டு நீக்குதலின், அவ்வாசங்கைபற்றிய வியைபானே அதிகரண வியைபும், மேல் ஆன்மதரிசனமாமா றுணர்த்தி ஈண்டு ஆன்மசுத்தியாமா றுணர்த்துதல் முறைமையாகலின், அம்முறைமைபற்றிய வியைபானே பாதவியைபும், மேற் சாதனமாவது இதுவென் றுணர்த்திய வழி,அதனைச்சாதிக்குமா றியாங்ஙனமென்று அவாய்நிற்றலின், அவ்வவாய் நிலை பற்றிய வியைபானே ஓத்தியைபும் பெறப்பட்டன.

அற்றேல், பசுத்துவ முடையனுயவழியே ஆன்மாப் பசுவென நிற்பதாகலின் பாசப்பற்றறுதி கூறவே பசுப்பற் றறுதியும் பெறப்படுதலின், ஆசங்கை நிகழாதாலெனின், அவ்வியல்பு முன்னர்க் கூறப்படுதல் நோக்கி நிகழுமென்ப துணர்ந்துகொள்க.

அஃதங்ஙனமாக ; சிவப்பிரகாசத்தில் [1]"தான்பணியை நீத்தலே" ஆன்மசுத்தி என்றோதுதலின், அத்தன்மைத் தாகிய ஆன்மசுத்தி வருகின்ற சூத்திரத்தின் "இறைபணி நிற்க" என்பதனாற் பெறப்படுவதெனவே கொள்ளற்பால தாகலானும், அழுக்கு நீங்குதலே அறுவைக்குச் சுத்தியா மாறுபோலப் பாசக்ஷயம் பண்ணுதலே ஆன்மாவுக்குச் சுத்தி

[1]சிவப்பிரகாசம்—71.

யாமாகலானும், அதனை ஆன்மசுத்தி பண்ணுமா றுணர்த்திற்றெனல் வேண்டும்; அவ்வா றுரையாது பதியைநாடி எனவும், தண்ணிழலாம்பதி எனவுஞ் சிவதரிசனம் பண்ணுமாறே உணர்த்துதற் கெழுந்த இச்சூத்திரத்தை ஆன்மசுத்திபண்ணுமாறுணர்த்திற்று என்றல் மலைவாம்பிறவெனின்,—ஆகாது; சிவதரிசனம் பண்ணுமா றுணர்த்திற்றென்பது சூத்திரத்தானினிது விளங்குதலின், அதனை எடுத்துரையாது சிவதரிசனத்தின் நிகழ்வது ஆன்மசுத்தியென்னும் உடனிகழ்ச்சியுணர்த்துதற்கும், தம்முள் வேறுபாடு சிறுபான்மை யுடையனவாகிய இவ்விருசூத்திரமும் ஒருபொருண்மேலன வென்பது உணர்ந்து கோடற்கும் அவ்வா றுரைத்தாராகலின்.

அஃதங்ஙனமாக; ஆன்மாத் தன்னை இந்திரியத்தின் வேறுவான் காணவே தமது முதல் சீபாதத்தை அணையும் என்றமையின், தமதுமுதல் சீபாதத்தை அணைதற்கு ஆன்மதரிசனமே யமையும்; ஆன்மசுத்தி வேண்டுவ தெற்றுக் கெனின்,—அஃதொக்கும்; திரியக்காண்டலும், இரட்டுறக் காண்டலும், தெளியக்காண்டலுமெனக் காட்சி மூவகைப் படும். இம்மூன்றும் அதிபரிபக்குவமுடையார்க்குக் கேட்டமாத்திரையே ஒருங்கு நிகழும்; ஏனையோர்க்குச் சோபான முறையாற் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் என்னும் இம் மூன்றும் முறையே நிகழ்வனவாகலின் ஆன்மதரிசனத்தைப் பயக்குஞ் சிவரூபத்தின்பின் ஆன்மசுத்தியைப் பயக்குஞ் சிவதரிசனம் ஒருதலையான் வேண்டப்படுமென்று உணர்ந்துகொள்க. இதனானே உருவதரிசனசுத்திகட்குத் தம்முள் வேறுபாடுங் காண்க. [1]"நேசமுடன் றிருவடிக்கீழ் நீங்காதே தூங்கு நினைவுடையோர் நின்றிடுவர் நிலையதுவே யாகி - யாசையொடு மங்குமிங்கு மாகியல மருவோ ரரும்பாச மறுக் கும்வகை யருளின்வழி யுரைப்பாம்" என வழிநூலாசிரியர் கூறியதும் இக்கருத்தேபற்றி யென்க. இம்மூவகைக் காட்சியுமே உருவம், தரிசனம், சுத்தி எனப்படும் என்பது.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு :—பசுஞானத்தானும் பாசஞானத்தானும் அறியப்படாத முதல்வனை அம்

---

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௨௧௧.

முதல்வனது ஞானக்கண்ணுனே தன்னறிவின் கண்ணே ஆராய்ந்தறிக. அப்பதிஞானத்தைப் பெறுமாறு யாங்ஙன மெனின், நில முதல் நாதமீறுகிய பாசக்கூட்டம் நின்றுழி நில்லாது பரந்து திரிதற்கண் அதிவேகமுடைய பேய்த்தேரி னியல்பிற்றுய்க் கழிவ தென்றறிந்து நீங்கவே அப்பதி ஞானம் பிறவித்துயராகிய வெப்பத்துக்குக் குளிர்ந்த நிழ லாய் வெளிப்பட்டு விளங்கும். அங்ஙனம் விளங்கிய ஞானத் தான் ஞேயத்தைக் கண்டகாட்சி சலியாமைப்பொருட்டு அப் பொருள்பயக்குந் திருவஞ்செழுத்து அவ்விதிப்படி அறிந்து கணிக்கப்படும் என்றவாறு.

நாடி என்பது [1]" நன்றுமனதுநீ நாடாய் கூறி " என் புழிப்போல இகரவீற்று முன்னிலை ஏவல். நாடி எண்ணும் எனக்கூட்டி வினையெச்ச முடிபாகவைத் துரைப்பினும் அமை யும். சிந்தையின்கண் என்னும் ஏழனுருபு தொக்கது. உரா முதனிலைத் தொழிற்பெயர். கண்ணுருபு விரித்துரைக்க. "பற வாக்குளவி" "பாயாவேங்கை" என்றுற்போல ஒருவரான் ஊரப்படாத வேகத்தையுடைய தேரெனச் செயப்படு பொருட்கண் வந்த பெயரெச்சமறையாகவைத் துரைப்பினும் அமையும். இப்பொருட்குத் " திருத்தார் நன்றென்றேன் றியேன்" என்புழித் தியேன் என்பதுபோல உரா என்பது குறுக்கல் விகாரம். பின்வந்த பதி ஆகுபெயர்.

ஞானக்கண்ணினிற் சிந்தை நாடி எனவே ஏனை ஞானங் களா னறியவாராமை பெறப்படுமாயினும் இனிது விளங்கு தற்பொருட்டு அதனை அநுவாதமுகத்தான் ஓதினுர்.

உணராபதியை என்பதனை வேறுதொடராக வைத்து முற்றுப்பொருள்பட வோதுவாருமுளர். அஃது ஆசிரியர் கருத்தாயின் அதனை வேறோரதிகரணமாக வைத்துரைப்பர். அவ்வாறுரையாமையானும், ஞானக்கண்ணினிஞடி எனவே, ஏனை ஞானங்களான் நாடப்படாமை தானே பெறப்படுதலின் அதனை விதிமுகத்தான் ஓதவேண்டாமையானும், வட மொழிச் சூத்திரத்திற்கும், [2]" பாசஞானத் தாலும் பசு

---

[1] அகநானூறு—உகஅ. [2] சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உகூஉ.

ஞானத் தாலும் பார்ப்பரிய பரம்பரனை" என்னும் வழிநூற்கும் ஏலாமையானும் அது பாடமன்மை யறிக.

இதனுள், ஊனக்கண் பாசமுணராப் பதியை ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி என்பது ஓரதிகரணம்; உராத் துனைத் தேர்த்தெனப் பாச மொருவத் தண்ணிழலாம்பதி என்பது ஓரதிகரணம்; விதியெண்ணு மஞ்செழுத்தே என்பது ஓரதிகரணம்; ஆக மூன்றதிகரணத்தது இச்சூத்திரமென் றுணர்க.

முதலதிகரணம்

அவற்றுள், முதலதிகரணம் பாசஞானத்தா லறியப் படாதெென மேற்கூறிப்போந்த முதல்வனைப் பசுஞானத்தால் அறிதல் கூடுமென்னுஞ் சிவசமவாத சைவரை மறுத்தற் கெழுந்தது :—

ஈண்டு அம்முதலை ஞானக்கண்ணினாலே காண்க வேன்றது எனவரும்.

அம்முதலை-ஊனக்கண் பாசங்களா னுணரப்படாதெனப் பட்ட முதலை. ஊனக்கண் பாசங்களை எடுத்தோதி விலக்கினமையின் ஈண்டு ஞானக்கண் என்றது சிவஞானத்தை எனக் கொள்க. ஏனைஞானங்களிற் பிரித்தமையின் ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது.

அற்றேல், பாசஞான பசுஞானங்களான் அறியப்படாத பரம்பொருள் சிவஞானத்தான் அறியப்படு மென்றதற்குப் பிரமாணம் என்னையென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தற்கெழுந்த ஏது :—

அவன் வாக்கு மனாதீத கோசரமாய் நிற்றலான் எனவரும்.

இதன்பொருள் [1]சத்ததிகாரத்திற் காட்டினும்.

---

[1]இந்நூல் பக்கம்—௪Oரு.

வாக்குமனாதீத கோசரமாய் நிற்றல் ஆண்டுப் பெறப்பட்டமையின், அதனை ஈண்டு ஏதுவாகவைத்து மேற்கோளைச் சாதித்தார். வாக்குமனாதீதமாயுங் கோசரமாதல் பிறிதொன்றாற் பெறப்படாமையிற் சிவஞானத்தானே அறியப்படும் என்பது தானே போதருமென அருத்தாபத்தியளவை காட்டியவாறு.

அற்றேல், வாக்குமனாதீதப் பொருள் கோசரமாதல் பிறிதொன்றாற் பெறப்படாதென்ற தென்னை? பசுத்துவமுள்வழிச் செயற்கையான் ஏகதேசத்தின் விளங்கும் பசுஞானம் அப்பசுத்துவம் நீங்கியவழிச் சிவஞானத்தோ டொப்ப எங்கும் வியாபகமாய் விளங்குமென்பது சிவாகமநூற் றுணிபாகலின், அவ்வழிச் சுட்டிறந்தறிவதாகிய பசுஞானத்திற்குக் கோசரமாதல் பெறப்படுமாலெனனும் ஆசங்கையை நீக்கி ஏதுவை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம் :—

நாடியோ வென்போ நரம்புசீக் கோழையோ
தேடி யெனையறியேன் றேர்ந்தவகை—நாடியரன்
தன்னாலே தன்னையுங் கண்டு தமைக்காணார்
என்னா மேனவறிவா ரின்று எனவரும்.

[1]நாடிமுதலியவற்றுள் யான் யார்? என்னைத் தேடியும் அறிகின்றிலேன் என்று இவ்வாறு தேர்கின்ற தேர்ச்சிக் கூறுபாட்டை இங்ஙனம் ஒன்றிற் றெளிவு பிறவாது மயங்கி நின்று சூழுஞ் சூழ்ச்சிக் குறைவுபாட்டான் நமக்கெய்தியதென்றாராய்ந்து பார்த்து, அங்ஙனம் பார்த்தவழி, [2]"உன்னறிவை நீயே யுணர்வையே யாமாகி - லிங்கெடு நாட் பாசத் திசையாயே—யுன்னறிவை - நீங்கா வறிவாகி நீரு மிரதமும்போ - லாங்கா ணரனு ரருள்" என்பவாகலின் அத்தன்மைத்தாகிய சிவஞானத்தைப் பெறுமையால் எய்தியதென அறிந்து குருவருளான் உணரப்படுஞ் சிவஞானத்தானே சிவனை அறிந்தவர் அச்சிவனில் வியாப்பியமாய் நின்று

---

[1] திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை—௧௩ பார்க்க.

[2] துகளறுபோதம்—௩௯.

அங்ஙனம் அறியும் பொருளாகிய தம்மையும் அறிவர்; அப்படி அறியாதார் மற்றெவ்வியல்பினரென்று தம்மை அறியவல்லுவர் இம் முத்திகாலத்து? என்க.

நாடி என்றது இடை பிங்கலை சுழுமுனை முதலிய தசவகை நாடியை. நரம்பு எனவே அடங்குமேனுந் தலைமைபற்றி வேறு கூறினர். சீ - புண்ணீர். கோழை - ஐ. ஓகாரம்-தெரிநிலை. நாடியோ வென்போ நரம்புசீக் கோழையோ என்றது உபலக்கண மாகலின், ஏனைத் தத்துவ தாத்துவிகங்களையும் அவ்வாறு தெரிதல் கொள்ளப்படும். என்று என்பது சொல்லெச்சம். ஒற்றுமைபற்றி அரனது ஞானத்தை அரன் என்று உபசரித்தார். உம்மை எதிரது தழீஇயது. எவன் என்னும் வினவினைக் குறிப்புப்பெயர் ஈண்டு ஆகுபெயராய் என் என மரீஇயிற்று. ஆம் - அசை.

இது, தம்மை அறியுமாறு கூறுமுகத்தானே தலைவனையறிந்தபின் அறியப்படுவதாகிய தம்மறிவுகொண்டு தலைவனை அறியுமாறு யாங்ஙனமெனச் சிவசமவாதசைவரை மறுத்துச் சிவஞானத்தானன்றி அறியப்படாமையை வலியுறுத்தவாறு.

அற்றேல், நாடி எலும்பு நரம்புமுதலிய தத்துவ தாத்துவிகங்களை அறிதற்குச் சிவஞானத்தை யின்றி அமையுமான்மாச் சிவனை யறிதற்கண்ணும் அவ்வாறமையு மென்றற் கிழுக்கென்னை? எதிர்முகத் தொருபொருளைக் கண்ட கண்ணே மறித்து நோக்கியவழிப் பிறபக்கத்துப் பொருளையுங் காண்டற்கமையுமால் என்னும் ஆசங்கையை நீக்கி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம்:—

காட்டிய கண்ணே தனைக்காணு கண்ணுக்குக்
காட்டாய வுள்ளத்தைக் கண்காணு—காட்டிய
உள்ளந் தனைக்காணு வுள்ளத்தின் கண்ணுய
கள்வன்று னுள்ளத்திற் காண்   எனவரும்.

எதிர்முகத்துப் பொருள்போல வெரிந்புறத்துப் பொருளும் புறத்துத் தோன்றும் விடயமேயாகலிற் கண் அவ்விரண்டனையும் ஒப்பக் காண்டல் அமையும். காண்கின்ற தன்னைக்

காணமாட்டாது. தனக்குக் காட்டாய் உண்ணின்று செலுத்தும் உயிரையுங் காணமாட்டாது. அதுபோலத் தனக்கு வேறாகிய நாடி எலும்பு முதலிய தத்துவ தாத்துவிகங்களைத் தற்போதத்தால் அறிகின்ற உயிருந் தன்னை அறியமாட்டாது. தன்னைச் செலுத்தும் முதல்வனையும் அறியமாட்டாது தானே. அங்ஙனமாயினுங் கண்போல் உயிர் சடமன்மையிற் கண்ணிடத்து உயிர் நிற்குமாறுபோலன்றி உயிர்க்கு அதனறிவாகி உடனின்ற கள்வன் அம்முதல்வனாகலான், அவனை உன்னறிவின்கட் காண்பாயாக என்க.

காட்டிய என்பது தன்வினைப் பொருள்பட நின்றது; [1]"வாணிக மொன்றுந் தேற்றாய்" [2]"தேற்றா வொழுக்கம்" [3]"தேற்றாதார் மாட்டு" என்புழிப்போல. ஏகாரம் அசைநிலை. காணாது என்னுந் துவ்வீறு தொக்கு நின்றது, [4]"முறைகாக்கு முட்டாச்செயின்" என்புழிப்போல. ஒருமைப்பன்மை மயக்க மென்பாருமுளர். கண்ணாய - அறிவாய என்க. உடனின்றும் பசுஞான பாசஞானங்களா னறியப்படாமை பற்றிக் கள்வன் என்றார்; [5]"கண்ணாகிக் கரணங்கள் காணா மனிற்பன்" என்றார் வழிநூலாசிரியரும். தான் அம்முதல்வன். காட்டாய வுள்ளத்தைக் கண் காணா என உவமைக்கோதிய வாறு பொருளினும் வருவித்துரைத்துக்கொள்க. இஃது எடுத்துக்காட்டுவமை.

இரண்டாமதிகரணம்

மேலை யதிகரணத்தில் இந்திரியத்தின் வேறாவான் காணப்பட்ட தன்னறிவின் கண்ணே சிவஞானத்தாற் சிவனைக் காண்டலொன்றே சிவப்பேற்றிற்குச் சிறந்த சாதனம் என்றுணர்த்தியவழி, அற்றேல், சிவஞானத்தைக் காணுமாறு யாங்ஙனமென்னும் அவாய்நிலையை நீக்குதற்பொருட்டு மேலதற்குப் புறனடையாக எழுந்தது இரண்டாமதிகரணம்:—

[1]சீவகசிந்தாமணி, காந்தருவதத்தையார் இலம்பகம்—உஎஅ.
[2]நாலடியார், பொறையுடைமை—ரு. [3]திருக்குறள்—1054.
[4]திருக்குறள்—547. [5]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உ௯௬.

இனி அசத்தாயுள்ள வன்னபேதங்களை அசத்தென்று காண உளதாய் நிற்பது ஞானசோரூபமென் றுணரற் பாற்று எனவரும்.

படிகசொரூபத்தைக் காட்டாது மறைத்து நின்றவேற்று நிறங்களை இவை நிலையுதலிலவாகிய வேற்றுநிறங்களெனக் கண்டு நீத்தவழி நிலையுதலுடைத்தாய் விளங்கி நிற்கும் படிக சொரூபம்போல, நிலையுதலுடைய ஞானத்தினுடைய சொரூபத்தைக் காட்டாது மறைத்து நிற்கும் நிலையுதலிலவாயுள்ள பிரபஞ்சத்தை இவை நிலையுதலுடையவல்ல என்று விவேகித்தறியின் அவ்வழி நிராலம்பமாய் விளங்கித் தோன்றுவது அச்சிவஞானத்தின் சொரூபமென்று அறியும் பான்மைத்து என்றவாறு.

வன்னபேதங்கள் *சித்திரம் எனப் பொருள் கொண்ட வழி, நிலையுதலுடைய பித்தியின் சொரூபத்தைக் காட்டாது மறைத்துநிற்கும் நிலையுதலிலவாயுள்ள சித்திரங்களை இவை நிலையுதலுடையவல்ல என்று கண்டவழி ஒருதன்மையாய் விளங்கித் தோன்றும் பித்திபோல என்று உரைத்துக் கொள்க.*

ஆசிரியர் சொற்பல்காமைப்பொருட்டு இவ்வாறு ஏகதேசவுருவகமாக வைத்து உடம்பொடுபுணர்த் தோதிய ஏதுவை ஏனை யதிகரணங்களுட்போல மேற்கோளின் வேறுவைத்துக் காட்டுமாறு:—

இனி அசத்தாயுள்ள பிரபஞ்சத்தை அசத்தென்றுகாண உளதாய் நிற்பது ஞானசோரூப மென்றது, வேற்றியல்பாகிய வன்னபேதங்களை வேற்றியல்பென்று கண்டு கழிப்பின் உளதாய் நிற்பது படிகசோரூபமாந் துணையான் எனவரும்.

வன்னபேதஞ் சித்திரபேத மெனப் பொருள் கொள்ளின் வேற்றியல்பாகிய சித்திரங்களை வேற்றியல்பென்று கண்டு கழிப்பின் உளதாய் நிற்பது பித்தியின் சொரூபமாந் துணையான் என்பதாம்.

ஈண்டுப் பாசம் என்றது காரியப்பிரபஞ்சத்தை யென்பார், அசத்தாயுள்ள என்றும், ஏதுப்பொருளை உடம்பொடு புணர்த்துக் காட்டுவார், பிரபஞ்சத்தை என்னுது வன்ன பேதங்களை என்றும், வியாபகப் பொருளுக்கு ஒருவுதலாவது காட்சிவிசேடமேயா மென்பார், அசத்தென் றொழிய என்னுது அசத்தேன்று காண என்றும், தண்ணிழலாய்நிற்றல் புதிதன்றென்பார், உளதாய் நிற்பது என்றும், ஈண்டுப் பதி என்றது பதிஞானத்தை என்பார், ஞானசொரூபம் என்றும், இஃது அநுபவத்தி னன்றிச் சொல்லளவையின் அறிய வாரா தென்பார், உணரற்பாற்று என்றும் உரைத்தார். அசத்தினியல்பு இதுவென்பது [1]அசத்ததிகாரத்திற் காட்டப் பட்டது; கடைப்பிடிக்க.

அசத்தெனப்பட்ட காரியரூபப் பிரபஞ்சத்தை அசத்தென்று காண்டலாவது ஆசிரியன் அறிவுறுத்த உபதேசப் பொருளி னுறைத்துநின்று [2]"அட்ட குணமெட்டுச் சித்தி கோகனதன் முதல்வாழ்வு குலவுபத மெல்லாம் - வெறுத்து நெறி யறுவகையு மேலொடுகீ ழடங்கக்" காரண ரூபத்தின் இல்லாமையான் வெறும்பொய்யென நினைந்திருத்தல்.

அற்றேல், அதனை அவ்வாறு கண்டவழித் தோன்றுவது இன்னதென்றறிய வாராத சூனியமே யன்றிப் பிறிதில்லையாலோ வென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம் :—

நிர்க்குணனாய் நின்மலனாய் நித்தியா நந்தனாய்த்
தற்பரமாய் நின்ற தனிமுதல்வ—னற்புதம்போ
லானா வறிவா யளவிறந்து தோன்றானே
வானே முதல்களையின் வந்து எனவரும்.

அசத்தெனப்பட்ட மூவகைப் பிரபஞ்சத்துள், அசுத்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் முக்குணமயமாகலிற் சத்துவகுண விருத்தியாகிய பிரகாசரூபஞ் சாந்தரூபஞ் சுகரூபமாகத்தான், இராசதகுண விருத்தியாகிய பிரவிருத்தி ரூபங் கோரரூபங்

[1] இந்நூல் பக்கம்—௩௬௬. [2] சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உ௬எ.

துக்கரூபமாகத்தான், தமோகுணவிருத்தியாகிய நியமன ரூபம் மூடரூபம் மோகரூப மாகத்தான் அளவிட்டறியப் படும்; முதல்வன் இம்முக் குணங்களுங் கடந்தவனாகலான் இவற்றுளொன்றாக அறியப்படானென்பார், நிர்க்குணனாய் என்றும்; மிச்சிரப்பிரபஞ்சம் முக்குணங்களைக் கடந்து நிர்க் குணமாய் உள்ளதொன்றாயினும் மலகன்மங்களோடு விரவி நிற்றலின் மல காரியமாகிய மோக முதலிய எழுவகை யுருவ மாகத்தான், கன்ம காரியமாகிய சுகரூபந் துக்கரூபமாகத்தான் அளவிட்டறியப்படும்; முதல்வன் மலகன்மங்களையுங் கடந்து நிற்றலான் அவற்றுள்ளும் ஓரியல்பு பற்றி அறியப்படான் என்பார், நின்மலனாய் என்றும்; சுத்தப்பிரபஞ்சம் மல கன் மங்களையுங் கடந்து நின்மலமாயுள்ளதொன் றாயினுங் காரியப் பட்டு அநித்தமா மியல்புடைமையிற் சாதிசயாநந்தரூபமாய் அளவிட்டறியப்படும்; முதல்வன் காரியப்பாட்டினது உப சாரத்தையுங் கடந்தவனாகலான் அவ்வாறும் அறியப்படான் என்பார், நித்தியாநந்தனாய் என்றும்; ஆன்மாவும் இம் மூவகைப் பிரபஞ்சத்துட்பட்டுச் சகுணனாயுஞ் சமலனாயுஞ் சாதிசயாநந்தனாயும் பொதுவியல்புபற்றி அறியப்படும்; முதல்வன் அவ்வாறும் அறியப்படான் என்பார், தற்பரமாய் நின்ற என்றும்; அங்ஙனம் நின்றநிலை ஒன்றோடு உவமித்தறி யப்படாமை பற்றித், தனி முதல்வன் என்றும்; இத்தன் மையனாகிய முதல்வன் நில முதல் நாதமீறாகிய பிரபஞ்சங்களை அசத்தென்று களைந்தவழிப் பயின்றறியாமையின், இன்ன தென் றறியவாராத சூனியம்போலச் சுட்டறிவி னளவினைக் கடந்து தோன்றிப் பின்னர்ச் சுட்டிறந்தறியு மறிவின்கண்ணே [1]"சோதிக்குட் சோதியாய்" வெளிப்பட்டுத் தானே விளங்கித் தோன்றுவன் என்பார், வானே முதல் களையின் அற்புதம் போல் அளவிறந்து ஆனா அறிவாய் வந்து தோன்றானே என் றுங் கூறினார்.

எண்டுக் குணம் என்றது முக்குணங்களை. அவ்வாறின்றி நிர்க்குணன் என்பது ஒருகுணமு மில்லான் என்றுரைப்பின் அது தன்வயத்தனாதல் முதலிய எண்குணங்களை இயல்பாக

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உகO.

வுடைய முதல்வனுக் கேலாமையின், மாயாவாதி முதலியோர் கூற்றாய் முடியுமென் றொழிக.

தற்பரன் - தனக்குப்பரன் என நான்கனுருபு விரித் துரைக்க. தன் என்றது ஆன்மாவை. அற்புதம் என்பது ஈண் டுச் சூனியத்தின்மேற்று. ஆனு அறிவு - தன்னறிவின்கண் நீங்காது நிலைபெறு மறிவு, ஓகாரம் எதிர்மறை.

வானே முதல் என்றதனானே தோற்றமுறைபற்றி வானுக்குக் கீழுள்ள பூதங்களும், ஒடுக்கமுறைபற்றி வானுக்கு மேலுள்ள தத்துவங்களும் உடன் கொள்ளப்படும்.

ஏகாரம் அசைநிலை. முதல் - ஆகுபெயர். நிர்க்குணனாய் நின்மலனாய் நித்தியாநந்தனாய்த் தற்பரமாய் என்புழி ஆக்கச் சொல் உண்மை குறித்து நின்றது வடமொழிமதம். ஆனு வறிவாய் என்புழி ஆக்கம் முன்னர்ச் சூனியம்போற் றோன்று வோன் பின் ஆனு வறிவாய்த் தோன்றுவான் என வேறு பாடு குறித்து நின்றது. குணகுணிகட்கு வேற்றுமையின்மை யின், முதல்வனது ஞானத்தை முதல்வன் என்று உப சரித்தார்.

அற்றேல், வானேமுதல் களைந்தவழி அங்ஙனந் தோன் றும் பொருளும் வேறொன்றெனக் கோடும் ; ஞானசொரூபமே அது என்றற்குப் பிரமாணமென்னை யென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதா ரணம் :—

சுட்டி யுணர்வதனைச் சுட்டி யசத்தென்னச்
சட்ட வினியுளது சத்தேகாண்—சுட்டி
உணர்ந்தநீ சத்தல்லை யுண்மையைத் தைவம்
புணர்ந்ததனாற் போய்விட்டுப் போம். எனவரும்.

ஏகதேசவுணர்வாற் சுட்டியுணரப்படும் நில முதற் சிவ மீறாகிய பிரபஞ்சத்தை அசத்ததிகரணத்திற் கூறிய வியல்பு பற்றி ஒரோவொன்றாகச் சுட்டி அசத்தென்று கண்டு கழித் துக்கொண்டு சென்றவழி, முடிவின்கட் கோசரமாவது வேறின்மையிற் பாரிசேடவளவையான் அது சத்தேயா

மென்று செம்மையே அறிவாயாக. அற்றேல், அசத்தின் வேறாய் அங்ஙனங் கோசரமாவது சத்தேயாமென்ற தொக்கும்; அது முதல்வனன்று; உயிரேயா மென்றற்படும் இழுக்கென்னை யெனின், நிலைபேறின்றி ஒரோவொன்றாகச் சுட்டி யறிந்து வந்த நீ என்றும் ஒருதன்மைத்தாய் நிலை பெற்று நிகழும் அறிவாகிய சத்தாவாயல்லை; அசத்தை அசத்தென்று கண்டு நீக்கியவழி உளதாகிய சத்தினை நீ அடிமையாகச் சென்று தலைப்பட்டதினாற் சுட்டியறிவதாகிய ஏகதேச வறிவைச் செய்யும் பொதுவியல்பு நின்னை விட்டு நீங்கும், ஆகலின் அசத்துமல்லை என்க.

ஆகலின் அசத்து மல்லை என்பது குறிப்பெச்சம். எனவே, [1]"அசத்தைச்-சத்துட னின்று நீக்குந் தன்மையாற் சதசத்தா"வை என்பதாம்.

[2]"மயக்கம துற்று மருந்திற் றெளிந்தும்" என்ற வெண் பாவாற் பெறப்பட்டதனையே ஈண்டுக் கடைப்பிடித்தற் பொருட்டுச் சுட்டி உணர்ந்த நீ சத்தல்லை உண்மையைத் தைவம் புணர்ந்ததனாற் போய் விட்டுப்போ மாகலின் அசத்து மல்லை என வேறோ ராற்றானுந் தெளிவித்தாராகலின், இது கூறியது கூறலன்மையுணர்க. சட்ட என்பது செப்பப் பொருட்டாயதோர் அகரவீற் றிடைச்சொல். அது "சட்டம்" என இழிவழக்கில் மகரவீறாய் மரீஇயிற்று. அசத்தைப் பிரித்தமையின் ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது. தேவன துடைமை தைவம் என்பது வடமொழி. வாதனையு மின்றிப் பற்றறக்கழியு மென்பார், விடும் என்னாது விட்டுப்போம் என்றார்.

இனி, அசத்தை அசத்தென்று கண்டு நீங்குமாறும் நீங்கியவழி உண்மையைத் தைவம் புணருமாறும், புணர்ந்த வழிப் பொய் விட்டுப்போமாறுந் தெரித்துணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம்:—

கண்டதை யன்றன் றெனவிட்டுக் கண்டசத்தாய்
அண்டனை யான்மாவி லாய்ந்துணரப்—பண்டணைந்த

---

[1]சிவப்பிரகாசம்—57. [2]இந்நூல் சூ. எ. அதி. ந. உதாரணம் உ.

ஊனத்தைத் தான்விடுமோ றுத்தமனி ஞெண்கருட
சானத்திற் றீர்விடம்போற் றுன் எனவரும்.

சுட்டுணர்விற்கு விடயமாகிய பிரபஞ்சத்தை இது சத்தன்று இது சத்தன்று என ஒரோவொன்றாகச் சுட்டி அசத்தாகக் கண்டு விட்டுநீங்கி அங்ஙனம் அறிந்து நீங்கிய தன்னறிவின்கண்ணே சுட்டுணர்விற்கு விடயமாகாத முதல்வனை ஆராய்ந்து, அச் சிவஞானத்தானே ஆசாரியன் "சிவோயம்" எனத் தன்னுள்ளே பாவித்துச், "சிவத்துவமசி" என்றறிவுறுக்குஞ் சித்தாந்தமகாவாக்கியப் பொருளை நாடோறும் பயின்று "சிவோகம்" எனப்பாவிப்பானாயின், அந்தப் பாவகத்தின் விளங்கும் முதல்வனால் அநாதியே கூடிய பொதுவியல்பையும், அதற்கேதுவாகிய மல மாயா கன்மங்களையுந் தான்விட்டு நீங்குமாறு, ஒள்ளிய கருடதியானத்தில் விளங்குங் கருடனால் அப்பாவகன் விடத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளுமாறுபோலா மென்க.

ஆக என்பது ஆய் எனத் திரிந்து நின்றது. தான் - முன்னையது எழுவாய்; பின்னையது அசை. உத்தமனது ஞானத்தை உத்தமன் என்று உபசரித்தார். சானம் பாகதச் சிதைவு. இதனானே வருகின்ற அதிகரணத்துக்குத் தோற்றுவாய் செய்ததூஉ மாயிற்று.

ஈண்டுக் கருடபாவனை யென்றது யாதெனிற்கூறுதும்:— ஆதிபௌதிக கருடன் ஆதிதைவிக கருடன் ஆத்தியான்மிக கருடன் எனக் கருடன் மூன்றுவகைப்படும். இவ்வாறு பொருடோறுங் கண்டுகொள்க. அவற்றுள், உலகத்திற் காணப்படுங் கருடன் ஆதிபௌதிக கருடன். அதற்கு அதிதெய்வமாய் மாந்திரிகன் உள்ளத்தில் அதுபோல வைத்துத் தியானஞ் செய்து கணிக்கப்படும் மந்திரம் ஆதிதைவிக கருடன். அம்மந்திரத்தி னிடமாக நின்று மாந்திரிகனுக்குப் பயன் கொடுப்பதாகிய சிவசத்தி ஆத்தியான்மிக கருடனெனப்படும். அவற்றுள், ஈண்டுக் கருடனென்றது கருடனுக்கதிதெய்வமாய் மாந்திரிக னுளத்திற் காணப்படும் மந்திரரூபமாகிய ஆதிதைவிக கருடனை. அதனைப் பாவித்தலாவது

நாடோறும் பயின்று வந்த பயிற்சிவிசேடத்தால் அம்மந்திர ரூபமே தானாக அநந்நியபாவனை செய்து தன்னறிவு அதன் வசமாம்படி உறைத்து நிற்றல். அங்ஙனம் நின்று அம்மந் திரக்கண்கொண்டு பார்ப்பவே அஃது அவ் விடவேகத்தை மாற்றுதல் ஒருதலையாகலின், அப்பாவனை ஈண்டைக்கு உவ மையாயிற்று. இதனானே கருட பாவனை சத்தியமா மென்ப தூஉம், அதனை அசத்திய மென்பார் மதம் போலி யென்ப தூஉந் தெற்றெனவுணர்க. புள்ளு விலங்கு மரம் முதலிய சராசரங்களுக் கெல்லாம் அதிதெய்வ மந்திரம் உள வென்ப தூஉம், படிகம்போல அதுவதுவா மியல்புடைய ஆன்மா அவற்றுள் எவ்வெம் மந்திரங்களைக் கணிப்பினும் அவ்வம் மந்திர சொரூபி யாவா னென்பதூஉஞ் சர்வஞானோத்தா முதலியவற்றுட் காண்க.

மூன்றாமதிகரணம்

மேலை இரண்டதிகரணங்களானுந் தன்னை இந்திரியத் தின் வேறாவான் கண்ட ஆன்மா, அக்காட்சி நிலைபெறுமாறு அசத்தாயுள்ள பாசத்தை அசத்தென்று கண்டு ஒருவுக; ஒருவியவழி உளதாய் நிற்கும் ஞானக் கண்ணினால் ஒருவிய தன்னறிவின்கண்ணே தனக்கு ஞேயமாகிய முதல்வனை நாடுக; இவ்விரண்டும் அக்காட்சியை நிலைபெறுத்தி அரன் கழல் சேறலாகிய சிவாநந்தபோகப் பயனைப் பயப்பித்தற்கு முறையே சாதனமாம் என்று உணர்த்தியவழி, அற்றேல், அப்பயனைப் பயப்பித்தற்குரிய இவ்விரண்டினையுஞ் சாதித் தோர்க்கு இனிச் சாதிக்கக்கடவதொன் றில்லைபோலுமென மாணாக்கனுக்கு நிகழும் ஆசங்கையை நீக்குதற்கெழுந்தது மூன்றா மதிகரணம் :—

இனி இவ்விடத்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி யுச் சரிக்க வேன்றது எனவரும்.

இனி என்பது இயைபுணர்த்தற் பொருட்டென மேலே யுரைத்தாம்; கடைப்பிடிக்க. இவ்விடத்து என்பது ஆன்மாப்

பாசமொருவி ஞானக்கண்ணினால் ஞேயமாகிய முதல்வனைக் கண்டவிடத்து என்றவாறு. ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தை என்பது முத்திபஞ்சாக்கரத்தை என்றவாறு. விதிப்படி உச்சரிக்க என்பது ஆன்மாப் பாசமொருவி ஞானக்கண்ணினிற் பதியைச் சிந்தை நாடுக என ஈண்டு விதித்த விதியின்படியே ஓதுக என்றவாறு. பஞ்சாக்கரத்தாற் சாதிக்கப்படும் பொருளும் அதுவேயாகலான் வேறு வகுத்துக் கூறாது விதிப்படி என மாட்டெறிந்தார். இங்ஙனம் ஆசிரியர் மாட்டெறிந்ததூஉ முணராதார் சாதித்துநிற்குமுறை வேறே ஓதுமுறை வேறேயெனச் சித்தாந்த வழக்கொடு முரணிக் கூறுவர். நிற்குமுறையும் ஓதுமுறையுந் தம்முள் இயைபில்வழி அஃது அதற்குச் சாதனமாமாறு யாண்டையதென்றொழிக. இன்னும் இதனியல்பனைத்தும் உண்மைவிளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், கொடிப்பாட்டு, நெஞ்சுவிடுதூது முதலியவற்றில் விரித்தோதுதலின், அவையெல்லாம் ஆண்டுக் காண்க. ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும். மானதம் மந்தம் உரை என உச்சரிக்குமாறு மூவகைப்படும். அவற்றுட் சுத்த மானத மெனப்படும் அறிவாற் கணித்தலே ஈண்டு உச்சரித்தலென்பார், சூத்திரத்துள் உச்சரிக்க என்னாது எண்ணுக என்றார். வடமொழிச் சூத்திரத்துத் "தியானிக்க" என்றதுமது.

அற்றேல், மேலையதிகரணங்களில் ஓதியவாற்றாற் பாசமொருவி ஞானம் பிரகாசித்து ஞேயத்தைக் கண்டுழி, அவ்வளவி னமையாது திருவஞ்செழுத்தானும் அதனைச் சாதிக்க என்றல் மிகையுமாய்ச் சித்தசாதனமுமாமால் என்னும் ஆசங்கையை நீக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தற்கெழுந்த ஏது:—

இவ்வான்மாக்களுக்கு ஞானம் பிரகாசித்தும் அஞ்ஞானத்தை வேம்பு தின்ற புழுப்போல நோக்கிற்றை நோக்கி நிற்குமாகலின் அது நீக்குதற்கெனக் கோள்க எனவரும்.

வேம்பு தின்ற புழு அதனை நீத்துக் கரும்பினிற் றலைப்பட்டு அதன் சுவை தெரிந்துழியும் பயிற்சிவயத்தான் முன்னர்த் தான் நோக்கிய வேம்பின் சுவையை நோக்கி நிற்குமாறுபோல, மேலையதிகரணங்களிற் கூறிப்போந்த சாதகங்

களைச் செய்து முற்றிய ஆன்மாக்களுக்கு அச்சாதகங்களான் ஞானம் விளங்கி ஞேயங் காட்சிப்பட்ட விடத்தும் பயிற்சி வயத்தான் முன்னர்த் தான் நோக்கிய பாசத்தை நோக்கி நிற்குமாகலின், அந்நோக்கமாகிய வாசனையை நீக்குதற்குரிய சாதக மதுவாகலான் இனி இவ்விடத்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி யுச்சரிக்க என்று மேற்கொண்டதெனக் கொள்க என்றவாறு.

எனவே இரண்டும் ஒருதன்மையவாயினும் மேலே விதிக்கப்பட்ட சாதகருக்குப் பயன் ஞானம் பிரகாசித்து நிலை கூடுதலும், ஈண்டு விதிக்கப்படுஞ் சாதகத்திற்குப் பயன் அது கூடியவழியுந் தாக்குவதாகிய வாசனையை நீங்குதலுமாகிய பயன் வேறுபாடுண்மையின், ஒருதலையாற் சாதிக்கக்கடவதாகிய திருவஞ்செழுத் தோதுதல் மிகையாகலுஞ் சித்தசாதனமாகலும் யாண்டையதென மாணாக்கனுக்கு ஆசங்கையை நீக்கியவாறாயிற்று. ஆகவே, அந்நிலை கூடப்பெற்றவர்க்கன்றி ஏனையோர்க்கு இஃது ஏலாதென்பது கண்டு கொள்க. ஈண்டு நோக்கு என்றது மனவெழுச்சி விசேடத்தை; [1]"வானோக்கி வாழு முலகெல்லாம்" என்புழிப்போல.

அற்றேல், இச்சாதகம் வாசனையை நீக்குமாறு யாங்ஙனமென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி ஏதுவை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம் :—

அஞ்செழுத்தா லுள்ள மரனுடைமை கண்டரனை
அஞ்செழுத்தா லர்ச்சித் திதயத்தி—லஞ்செழுத்தாற்
குண்டலியிற் செய்தோமங் கோதண்டஞ் சானிக்கில்
அண்டனுஞ் சேடனு மங்கு எனவரும்.

ஆன்மாச் சிவனுக்கு அடிமையாதலை அஞ்செழுத்தை உச்சரிக்கும் முறைமையில் வைத்துக் கண்டு, தன்னுடம்பினகத்தே இதயம் நாபி புருவநடு என்னும் மூன்றனையும் முறையே பூசைத்தானம் ஓமத்தானந் தியானத்தானமாகக் கருதிக்கொண்டு புறம்பே ஞானபூசை செய்யும் முறைப்படி

[1] திருக்குறள்—542.

இதயகமலத்திற் சிவனை அவ்வஞ்செழுத்தா னமைந்த திரு மேனியில் கொல்லாமை ஐம்பொறியடக்கல் பொறுமை இரக்கம் அறிவு மெய் தவம் அன்பு என்னும் அட்டபுட்பங் கொண்டு அவ்வஞ்செழுத்தாற் பூசைசெய்து, குண்டலித்தான மாகிய நாபியில் ஞானவனலை எழுப்பி அதன்கண் அத்திருவைந்தெழுத்தானே விந்துத்தானத் தமிழ்தமாகிய நெய்யைச் சுழுமுனைநாடி இடைநாடி ஆகிய சுருக்குச் சுருவங்களால் ஓமஞ் செய்து, விந்துத் தானமாகிய புருவநடுவில் சிகார யகார வகாரங்கள் முறையே தற்பதப் பொருளுந் துவம்பதப் பொருளும் அசிபதப் பொருளுமாம் முறைமையின் அவ்வஞ்செழுத்தாற் சிவோகம் பாவனை செய்யின் அப்பொழுதே அங்ஙனம் விளங்கித் தோன்றும் முதல்வனுக்குச் சேட சேடிய பாவத்தால் ஆகற்பாலதாகிய அடிமையா மென்க.

ஓமித்தலுந் தியானித்தலும் பூசைக்கு அங்கம்; பூசை அங்கியெனஅறிக.

கோதண்டஞ் சானிக்கில் என்புழிக் கண்ணுருபும், அண்டனும் என்புழிக் குவ்வுருபும் விரித்துரைக்க.

ஆளாம் முறைமை வருகின்ற சூத்திரத்திற் பெறப்படும். சுட்டறி விறந்து ஞானத்தான் ஞேயத்தைக் கண்டு எங்குந் தானாக நிட்டை கூடிய வழியுந் தொன்றுதொட்டு வரும் ஏகதேசப் பழக்கம் பற்றிப் புறத்தே விடயத்திற் சென்று பற்றுவதாகிய தன்னறிவை அங்ஙனஞ் செல்லாது மடக்கி, அகத்தே ஒருகுறியின்கண் நிறுத்தி, நிட்டைகூடி நிற்கும் முறைமையை அஞ்செழுத் தோது முறைமையில் வைத்துக் கண்டு சிந்திக்கச் சிந்திக்கச் சிவதரிசனத்தை விளக்கி வாதனைவயத்தாற் புறத்திற் சென்று பற்றும் ஏக தேசவறிவைப் பற்றறத் துடைத்துப் பூரணநிலையிற்கொண்டு செல்லுமாகலான் அது வாசனை நீக்குதற்குரிய சிறந்த சாதன மாத லறிக.

அங்ஙனம் அஞ்செழுத் தோதுமுறையான் ஒருகுறியின் வைத்தன்றி முதல்வனைக் காண்டல் செல்லாதவாறும், அவ்வாறு கண்டவழி முதல்வன் தன்மாட்டு விளங்கித் தோன்று மாறும், தோன்றியவழித் தான் அம்முதல்வனுக்கு அடிமை

யாமாறும் உவமையில்வைத் துணர்த்தி அதனை வலியுறுத்து தற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம் :—

இந்துவிற் பானுவில் ராகுவைக் கண்டாங்குச்
சிந்தையிற் காணிற் சிவன்கண்ணு—முந்தவே
காட்டாக்கிற் றேன்றிக் கனல்சே ரிரும்பென்ன
ஆட்டாளு மோதஞ் செழுத்து   எனவரும்.

அந்தரத் தியங்கும் நவக்கோள்களுள், ஏனைக்கோள்கள் போலக் காணப்படாத இராகு கேதுக்களை உபராகத்திற் சந்திராதித்தரிடத்திற் காணுமாறு போலப், பதிபசுபாசங்களுள் யான் இதனை அறிந்தேன் அறிகின்றிலேன் என்னும் உணர்விற்கு விடயமாகக் காணப்படும் பசுபாசங்களோ டொப்ப வேறுகாணப்படாத பதிப் பொருளாகிய முதல்வனைத் தன் இதயத்தின்கண் அஞ்செழுத்தோது முறையாற் காணுமாயின், கோலை நட்டுக் கயிற்றினுற் சுற்றிக் கடையவே காட்டத்தி னின்றுந் தோன்றும் அங்கிபோல் அம்முதல்வன் ஆண்டுத் தோன்றி அறிவுக் கறிவாய் விளங்கி நிற்கும். அப்பொழுது தானுங் கனலைச் சேர்ந்த இரும்பு போலத் தன் சுதந்திரத்தை விட்டு அம்முதல்வனுக்கு அடிமையா மாகலான் அவ்வஞ்செழுத்தை ஒருதலையா னோதுக என்க.

கேது சாயாக்கிரக மாகலின் வேறு கூறாது இராகுவை என்றொழிந்தார். கண் - அறிவு. தோன்றி ஆம் எனக் கூட்டுக. உந்துதல் ஈண்டுக் கடைதன் மேற்று. காட்டாக்கினியின் என்பது காட்டாக்கின் என விகாரமாயிற்று. இன் - உவம வுருபு. தான் - எழுவாய். ஈண்டும் ஓதஞ்செழுத்து என்றது வலியுறுத்துதற் பொருட்டு.

அற்றேல், தத்துவம் முப்பத்தாறுக்கும் அப்பாற்பட்ட முதல்வனை இதயத்துட் கண்டு பூசிக்குமாறு யாங்ஙன மென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி, [1]"அண்டபிண்ட மவைசம மாகலால்" அண்டத்தில் உள்ளன வெல்லாம் பிண்டத்துள்ளுஞ் சூக்குமரூபமாய் உண்மையின், அண்டவடிவாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் இதயத்திற் கமலரூபமாய் விளங்கு

[1]கோயிற்புராணம், பதஞ்சலிச்சருக்கம்—௭௦.

மாகலின், முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கும் மேற்பட்டு அங்ஙனம் வியாபகமாய் வயங்கும் முதல்வனை அவ்விதய கமலத்தின்மேலாகக் கண்டு பூசித்தல் அமைவுடைத் தெனத் தெளிவித்தற் பொருட்டு அவ்விதயகமலத்தினியல்புணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம் :—

மண்முத லளமலர் வித்தை கலாரூபம்
எண்ணிய வீசர் சதாசிவமு—நண்ணிற்
கலையுருவா நாதமாஞ் சத்தியதன் கண்ணும்
நிலையதிலா மச்சிவன்றா ணோர் எனவரும்.

இதயகமலத்தின் இயல்பை உற்றறியப் புகின் நில முதலிய இருபத்து நான்கு தத்துவமும் நாபியினின்றுந் தோன்றும் எண்விர லளவைத்தாகிய நாளவடிவும், வித்தியாதத்துவமேழுஞ் சுத்தவித்தையுமாகிய எட்டும் எட்டிதழ் வடிவும், அவற்றின்மேற் கருதப்பட்ட ஈசுர தத்துவமுஞ் சதாசிவ தத்துவமும் அறுபத்துநான்கு கேசரவடிவும், சத்தி தத்துவம் அக்கேசரங்களுக்கு உள்ளாகிய பொகுட்டுவடிவும், சிவதத்துவம் அப்பொகுட்டினுட் காணப்படும் ஐம்பத்தொரு பீசவடிவு மாகலான், அம்முப்பத்தாறு தத்துவமும் ஆசனமாகக் கொண்டு அவற்றின்மேல் நிற்கும் முதல்வன் றிருவடிகள் அவ்விதயகமலத்தின்மேல் நிற்கும். அதனை அறிந்து பஞ்சாக்கரத்தாற் பூசை செய்வாயாக என்க.

வித்தை என்பதனை இரட்டுற மொழிந்துகொண்டு, வித்தியா தத்துவ மெனப்படுங் கலாதியுஞ் சுத்தவித்தையும் என்றுரைத்துக் கொள்க. [1]“மூட்டு மோகினி சுத்தவித்தை” என்னுஞ் சிவஞானசித்தியில் “மோகினி” என்றதூஉம் ஆகுபெயரான் அதன் காரியமாகிய கலாதிகளின் மேற்று.

இனி, இவ்வாறன்றி நில முதலிய முப்பத்தொரு தத்துவமெனப்படும் எட்டுக் கொத்தும் எண்விர லளவடிவம், அவற்றிற்கு மேலாகிய அசுத்த மாயா தத்துவம் நாளத்துக்கும் மலருக்கும் நடுக் கண்டமாகிய கிரந்திவடிவம், அதற்கு

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௩௦௦.

மேற் சுத்தவித்தையில் வாமை முதலிய எட்டும் எட்டிதழ் வடிவமாம் என்றுரைப்பாரும்; அசுத்த மாயை கிரந்தியின் அதச் சதனம், சுத்தவித்தை ஊர்த்துவச்சதனம் என வைத்து, அதற்குமேல் ஈசுரதத்துவத்தில் அனந்தன் முதலிய எட்டுமே எட்டிதழ் வடிவம், சதாசிவதத்துவமொன்று மாத்திரமே கேசர வடிவம் எனக் கொண்டு அதற்கியையக் கொண்டுகூட்டி உரைப்பாரும்; கலாரூபம் என்றது நிவிர்த்தி முதலிய கலைகளை எனவும், அஃது யாண்டுங் கூட்டி உரைக்கப் படும் எனவுங்கொண்டு, அவ்வாறு கோடலான் மண்ணும் மண்ணை முதலாக வுடைய வேனை இருபத்துமூன்று தத்துவமு மாகிய கலாரூபமாவன நிவிர்த்தியும் பிரதிட்டையுமே ஆகலான் அவையிரண்டும் முறையே நாளமும் மலருமாம், வித்தியா தத்துவமாகிய கலாரூபமாவது வித்தியாகலை சுத்த வித்தையோடு கூட்டி எண்ணப்பட்ட ஈசர் சதாசிவமாகிய சாந்திகலையாகலான் அவை இரண்டும் முறையே கலையெனப் படுங் கேசரமுங் கலைக்குள்ளுருவெனப்படும் பொருட்டுமாம், நாதமுஞ் சத்தியுமாகிய கலாரூபமாவது சாந்தியதீதகலையாக லான் அது பொருட்டின்கண்ணுகிய பீசமாம் என்று இவ்வாறு உரைப்பாருமுளர். இவையெல்லாம் அவ்வவாகம பேதம்பற்றிக் கொள்ளப்படும்.

கலை அறுபத்துநான்காகலான் அஃது அறுபத்துநான்காகிய கேசரங்களுக்குத் தொகைபற்றிக் கூறப்படும் ஆகுபெயராயிற்று. ஈசர் என்றது ஆகுபெயராய் அவரான் அதிட்டிக்கப் படுந் தத்துவத்தை உணர்த்திற்று. கலையுரு - கலைக்குள் உரு என உள்ளுருபு விரித்துரைக்க; கலைக்குள் உரு - கேசரங் களுக்கு நடுவாய் விளங்கும் பொருட்டென்பது. கலையுருவாஞ் சத்தி நாத மதன் கண்ணும் என மாறி உரைக்க. ஆம் என்பதனை நாளம் மலர் கலாரூபம் என்பனவற்றோடுங் கூட்டி யுரைக்க.

இது நாளமுதலாக மேனோக்கித் தோன்றும் உலகத்திற் கமலம் போலாது கண்முதலாகக் கீழ்நோக்கித் தோன்றுந் திவ்விய கமலமென்க.

ப ய னி ய ல்

பத்தாஞ் சூத்திரம்

அவனே தானே யாகிய அந்நெறி
ஏக ஞகி யிறைபணி நிற்க
மலமாயை தன்னெடு வல்வினை யின்றே.

எ - து. சூ - ம். எ - னின். பாசக்ஷயம் பண்ணுமா றுணர்த்துத னுதலிற்று.

மேலை ஒத்துள் மூன்று பாதத்தானும் முறையே சாதிக்கும் பொருளினியல்பும், சாதித்துப் பெறப்படும் பொருளினியல்பும், சாதிக்குமாறும் உணர்த்தி, ஈண்டு அச்சாதகத் தானுகிய பயனியல்பு வகுத்துக் கூறுவான் எடுத்துக்கொண்டமையின், இவ்வோத்துப் பயனியல் என்னும் பெயர்த்து.

பாசவீடுஞ் சிவப்பேறுமெனப் பயன் இருவகைப்படுமாகலான், அவ்விரண்டனுட் பாசவீடாகிய பயனைப் பெறுமாறுணர்த்து முகத்தானே ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி உச்சரிக்கும்வழிச் செய்யற்பாலது இதுவென அஞ்செழுத் ததிகாரணத்தின் ஒழிபாய்வைத்துணர்த்துதல் பயனோத்தின் முதற் பாதமாகிய இப்பத்தாஞ் சூத்திரத்தின் கருத்தென்க.

மேற் சாதக முணர்த்தியவழிச் சாதகத்தாற் பெறப்படும் பயன்யாதோவெனப் பயனை அவாய் நிற்றலின், அவ்வவாய் நிலைபற்றிய வியைபானே ஓத்தியையும், ஆன்மசத்தி கூறிப் பின் ஆன்மலாபங் கூறுதல் முறைமையாகலின், அம்முறைமை பற்றிய வியைபானே பாத வியையும், விதிப்படி பஞ்சாக்கரத்தை உச்சரித்தால் வாசனுமலம் போம் என்றவழி, அங்ஙனம் உச்சரிக்குங்கால் நிற்கு நிலையும் இவ்வாறாகற்பாற்றென்பது கூறுக்கால் உச்சரித்தார்க் கெல்லாம் வாதனுமலம்

போதல்வேண்டு மென்னும் ஆசங்கை நிகழ்தலின், அவ்வாசங்கைபற்றிய வினையபானே அதிகரணவினையும் பெறப்பட்டன.

அற்றேல், [1]"விட் - டன்னிய மின்மையி னரன்கழல் செலும்" எனப்பயனும் ஆண்டே கூறிப் போந்தமையின், ஈண்டு அதனை அவாவுமாறு யாங்ஙனமெனின்,—பயனை அறிவித்தா லன்றிச் சாதகஞ் செய்தற்கண் மனவெழுச்சி செல்லா தென்பது பற்றி ஆண்டுப் பொதுவகையாற் கூறிப் போந்ததனை ஈண்டுக் கிளந்தெடுத் தோதாக்கால் விடுமாறு யாங்ஙனம்? செல்லுமாறு யாங்ஙனம்? என்று அவாய் நிற்றல் ஒருதலை யென விடுக்க. ஏனையவும் உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு:—ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடப்பட்ட அம்முதல்வன் பொருட்டன்மையால் வேறேயாயினும் வேறுகாணப்படாது யானேகண்டேன் என்னும்படி உயிர்தானேயாய்நின்ற அப்பெத்தநிலைபோல ஈண்டுத் தானென வேறுகாணப்படாது அம்முதல்வனேயாம் படி ஒற்றுமைப்பட்டு அவ்விறைபணியின் வழுவாது நிற்பின் உராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாசமொருவியவழியும் வாசனையால் வந்து தாக்கும் மலம் மாயை என்னும் இரண்டனுடனே வலிய கன்மமலமும் இல்லையாய்ப் பற்றறக் கழியும் என்றவாறு.

ஏகாரம்-தேற்றம். நெறி-உவமவுருபு. வினையை வேறு பிரித்தமையின், இன்றே என ஒன்றறிசொல்லாற் கூறினார்.

ஈண்டு ஏகனாகி ஒற்றுமைப்படுதலாவது, குடமுடைந்தவழிக் குடாகாயமும் மகாகாயமும் ஒன்றுதல் போல ஒற்றுமைப்படுதலோ? அன்றி இப்பியை வெள்ளி யென்பது போலத் திரிவுகாட்சியான் ஒற்றுமைப்படுதலோ? அன்றி மண்ணே குடம் என்பதுபோல ஒன்று திரிந்தொன்றாய் ஒற்றுமைப்படுதலோ? அன்றி வெள்ளையுந் தாமரையும் போலக் குணகுணித் தன்மையான் ஒற்றுமைப்படுதலோ? அன்றித் தீயும் இரும்பும் போல ஒன்றிஞென்று விரவுதலான் ஒற்

[1] இந்நூல் சூ. அ.

றுமைப்படுதலோ? அன்றிப் பாலும் நீரும்போலப் பிரிக்கப் படாத சையோகத்தான் ஒற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிக் கருடனும் மாந்திரிகனும் போலப் பாவனை மாத்திரத்தான் ஒற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிக் காய்ச்சிய இரும்பின் நீர்போல ஒன்றியொன்று இலயமாய் ஒற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிப் பேயும் பேய்பிடியுண்டவனும் போல ஆவேசத்தான் ஒற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிக் காட்டத்தின் எரிபோல விளங்காமையான் ஒற்றுமைப்படுதலோ? அன்றி ஞாயிற்றினொளியின் விளக்கொளி போலச் சத்தி கெட்டு நிற்றலான் ஒற்றுமைப்படுதலோ? அன்றித் தலைவனுந் தலைவியும் போல இன்பநுகர்ச்சிமாத்திரையான் ஒற்றுமைப்படுதலோ? அன்றி நட்டோர் இருவர் போல நட்பின் மிகுதியான் ஒற்றுமைப்படுதலோ? அன்றி ஆவும் ஆமாவும் போல ஒப்புமைமாத்திரையான் ஒற்றுமைப்படுதலோ? என அவ்வச் சமயவாதிகள் மதம்பற்றி நிகழும் இன்னோரன்ன ஆசங்கைகளையெல்லாம் நீக்குதற்பொருட்டு, அவனே தானே யாகிய வந்நெறி என உவமை எடுத்துக் காட்டி ஓதினார்.

அற்றேல், ஈண்டுச் சம்பந்த மென்னை யெனின், அது வருகின்ற சூத்திரத்தில் உவமைமுகத்தான் ஓதுகின்றாராகலின், ஆண்டுக் காட்டுதும்.

இதனுள், அவனே தானே யாகிய வந்நெறி யேகனாகி என்பது ஓரதிகரணம்; இறைபணி நிற்க மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே என்பது ஓரதிகரணம்; ஆக இரண்டதிகரணத்தது இச்சூத்திரமென் றறிக.

முதலதிகரணம்

அவற்றுள் முதலதிகரணம், மேலைச்சூத்திரத்தில் வாசனாமலம் நீங்கி ஆன்மசுத்தி யாதற்பொருட்டு ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தைப், பாச மொருவிப் பதியை ஞானக்கண்ணினிற் சிந்தை நாடுக எனச் சிவதரிசனம் பண்ணுமாறோதிய விதிப்படியே மகாவாக்கியப் பொருள் பயப்ப உச்சரிக்க என்று உணர்த்திய

வழி, வாசனுமலம் நீங்குதற்கு அவ்வாறு உச்சரித்தன்மாத்திரையே அமையும் போலுமென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி மேற்செய்யுமாறு இது என்பதாய சித்தாந்தம் உணர்த்துதற்கெழுந்தது :—

ஈண்டுப் பரமேசுரன் இவ்வான்மாவாய்நின்ற முறைமையான் அவனிடத் தேகனுகி நிற்க வென்றது   *எனவரும்.*

ஏகனுகி நிற்றலாவது [1]*"திரண்டாம் பயனெனுந் திருவருடெளியிற் - சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்று - மென்றிறை யியற்கை யியம்புத றகும்" எனச் சங்கற்பநிராகரணத்துப் பரமசித்தாந்தமாக முடிவின்கண் ஓதியவாறே திருவைந்தெழுத்தின் உய்த்துணர்ந்து நிற்றல் என்றுணர்க.*

அற்றேல், வாசனுமலம்நீங்கி ஆன்மசுத்தி பண்ணுதற்கு ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தை அவ்விதிப்படி உச்சரித்தலே அமையும்; அதன்மேலும் ஏகனுகிநிற்றல் எற்றுக்கென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தற்கெழுந்த ஏது :—

அவ்வாறு நிற்கவே யானெனதென்னுஞ் செருக்கற்று அவனது சீபாதத்தை யணையு மாகலான்   *எனவரும்.*

ஏகனுய் அப்படி நின்றாலே யன்றி யானெனப்படும் ஞாதாவும், எனதெனப்படும் ஞானமும், அதற்கு விடயமாய் எனதெனப்படும் ஞேயமும் எனப் பகுத்துக் காணும் மயக்கவுணர்விற்கு ஏதுவாகிய மலவாசனை நீங்காது; அது நீங்கினாலன்றி முதல்வனது திருவடியாகிய சிவாநந்தத்தை அநுபவித்தல் கூடாது. ஆகலான், அம்மலவாசனை நீங்கிச் சிவாநந்தத்தை அநுபவித்தற்கு அதுவே சாதனமென்பது பெறப்படுதலான், ஈண்டுப் பரமேசுரன் இவ்வான்மாவாய் நின்ற முறைமையான் அவனிடத் தேகனுகி நிற்க *என மேற்கொண்டது என்றவாறு.*

செருக்கு - *ஆகுபெயர்.*

---

[1]*சங்கற்பநிராகரணம், சைவவாதி சங்கற்ப நிராகரணம்—கூக - கூரு..*

அற்றேல், ஞாதிரு ஞானம் ஞேயம் எனப் பகுத்துக் காணுங் காட்சி மயக்கவுணர்வாமாறு யாங்ஙனமெனின்னும் ஆசங்கையை நீக்கி ஏதுவை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம் :—

நானவனேன் றெண்ணினர்க்கு நாடுமுள முண்டாதல்
தானெனவோன் றின்றியே தானதுவாய்—நானெனவோன்
றில்லென்று தானே யெனுமவரைத் தன்னடிவைத்
தில்லென்று தானு மிறை எனவரும்.

யானென்றும் அவனென்றும் பகுத்தறிந்து நிற்பார்க்கும் யானேயென நிற்பார்க்குப்போல நாடுகின்ற ஆன்ம போதம் முனைத்துத் தோன்றும் ஆதலால் அது தோன்றும் வழித் தானென்று ஒருமுதல் காணப்படுமாறின்றித் தான் அவ்வுயிரேயாய்க் காணப்பட்டும், யானென்று ஒருமுதல் காணப்படுமாறில்லை யென்றறிந்து தானே முழுவதுமெனக் காண்பவரை அவ்வாறே வேறு காணப்படுமா றில்லையென்று தனது திருவடிவியாபகத்துள் அடங்கிநிற்கச் செய்து தானே முழுவதுமாய்க் காணப்பட்டும் நிற்பன் இறைவன் என்க.

ஆய் ஆம் எனக் கூட்டுக. ஆய் ஆம் என்புழிச் செய்தெனெச்சங் காலமுணர்த்தி நில்லாது, “மற்று-நள்ளார்க்கு நஞ்சொத்து நட்டார்க் கமிழ் தொக்குமிவன்” என்புழிப்போலத் தன்வினைமுத லாதன்மாத்திரையே உணர்த்தி நின்றது.

தூலவொளியாகிய கண்ணொளியுஞ் சூக்கும வொளியாகிய விளக்கொளியும் அத்துவிதமாய்க் கலந்து நிற்கும் நிலை பிரித்தறிய வாராமையின், கண்ணொளியாய்க் காணுங்காற் காணுந்தன்மையே முனைத்துத் தோன்றுமாகலின், அவ்வழி விளக்கொளி இருந்து மில்லை; விளக்கொளியாய்க் காணுங் காற் காட்டுந் தன்மையே முனைத்துத் தோன்றுமாகலின், அவ்வழிக் கண்ணொளி இருந்து மில்லை. கண்ணொளியும் விளக்கொளியுமெனப் பகுத்துக் காணப் புகினுங் காணுந் தன்மையே முற்பட்டுத் தோன்றுதலின், விளக்கொளி திரிவுபுலனுகக் காட்சிப்படுவ தல்லது தெளிவுபுலனுகக் காட்சிப்பட்டு

நிற்பதில்லை. அதுபோலத் தூலவறிவாகிய உயிருஞ் சூக்கும வறிவாகிய சிவமும் அத்துவிதமாய்க் கலந்துநிற்கும் நிலையும் பிரித்தறிய வாராமையின், உயிராய்க் காணுங்காற் சிவமில்லை. சிவமாய்க் காணுங்கால் உயிரில்லை. இரண்டுமாய்க் காணப்புகி னுந் தற்போதம் முற்பட்டு நிற்றலின், அவ்வழியுஞ் சிவம் ஐயக்காட்சிக்குப் புலனாய்நிற்ப தல்லது தெளிவுகாட்சிக்குப் புலனாய் நிற்குமாறில்லை. ஆகலான், ஞானவனேன் றெண்ணி னர்க்கு ஞாடுமுள முண்டாத - முனேனவோன் றின்றியே தானதுவாய் என்றார்.

உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. இக்கருத்தே பற்றிக், [1]"காண்பானுங் காட்டுவதுங் காண்பதுவு நீத்துண்மை-காண் பார்க ணன்முத்தி காணார்கள்" என்றோதிய புடைநூலாசிரி யர் மீளக், [1]"காண்பானுங் - காட்டுவதுங் காண்பதுவுந் தண் கடந்தைச் சம்பந்தன் - வாட்டுநெறி வாரா தவர்" எனவும், [2]"கண்ணொளி விளக்கின் சோதி கலந்திடுங் கருத்தொன் றன்றே" எனவுங் கூறினார் என்பது.

அற்றேல், இக்காட்சி இரண்டனுள் யாது திரிவு காட்சி, யாது தெளிவு காட்சியெனின், கூறுதும் :—கண்ணொளி யானது எவ்வெவ்வொளியோடுகூடினும் அவ்வவ் வொளிவடி வாய்க் காணப்படு மியல்பிற்றன்றி ஒருபெற்றியாய்க் காணப் படு மியல்பிற் றன்மையின், அவ்வவ் வொளிகள் கண்ணொளி யோடு கூடிய வழியும் ஒருபெற்றியனவே யெனப்படு மியல் பினவாகலின், அவ்வியல்பறியாது அங்ஙனம் அவ்வவ்வொளி வடிவாய்க் காணப்படு மியல்பிற்றன்றி ஒருபெற்றியாய் விளங் காத கண்ணொளியைத் தனித்துக் காண்டல் திரிவுகாட்சி யெனவும், ஒருபெற்றியனவாய் விளங்குவனவாகிய அவ் வொளிகளைத் தனித்துக்காண்டல் தெளிவுகாட்சியவேயா மெனவும் நுண்ணுணர்வானோக்கி உணர்ந்துகொள்க.

அற்றேல், காட்டுமொளியின் வேறாய்க் கண்ணுக்கு ஓரொளிக்குணம் உண்டென்றற்கு ஏது வென்னை ? உண்டெ னின் மின்மினித்துணையாயினுந் தானே விளங்குமாதல் வேண்டுமாலெனின்,-ஆகாயத்தின்கண்ணதாகிய சத்தகுணம்

[1]வினாவெண்பா—கக.　　　[2]சிவப்பிரகாசம்—58.

முரசு குணிற் கைபோக முதலிய வியஞ்சகங்களான் விளக்கப் பட்டுழி விளங்குதலே யன்றித் தினைத்துணையானுந் தானே விளங்குமா றின்றென்பது பற்றி, வியஞ்சகத்தான் விளங்கி எதிரொலிவடிவாய்த் தோன்றும் அவ்வோசையை ஆகாயத் தின்குண மன்றென்பார் யாருமில்லை. அது போலக், கண்ணின்கண்ணதாகிய ஒளியும் வியஞ்சக முள்வழி விளங்கி அல்லுழி விளங்காமைமாத்திரையே பிறிதில்லை யாகலான் அதனைக் கண்ணின்குண மன்றென்றல் அறிவிலார் கூற்றேயாமெனவும், அக்கண்ணொளி தன்னை விளக்குதற்குரிய வியஞ்சகப் பொருள் ஏகதேசமாயின் ஏகதேசத்து விளங்கியும், அது வியாபகப்பொருளாயின் வியாபகமாய் விளங்கியும்நிற்குமியல்பிற்றெனவு முணர்க.

அற்றேல், அஃதங்ஙனமாக; [1]"கண்ணொளி விளக்கின் சோதி கலந்திடும்" என்றற்குப் பிரமாண மென்னை? ஒரு விடயத்தின்மேல் வீழ்ந்த பல கண்ணொளிகட்குத் தம்முளிமையில்லாதவாறுபோல ஒருவயிற்பட்ட கண்ணொளி விளக்கொளிகட்குத் தம்முளிமையில்லை யென்றலே பொருத்தமுடைத்தாலெனின்,—அறியாது கூறினாய்; ஒருவிடயத்தின் மேல் வீழ்ந்த கண்ணொளிகள் தம்முள் ஒன்றனையொன்று காணுமாறில்லை; ஒன்றுக்கொன்று காட்டுமாறுமில்லை; ஆகலான் அவை தம்முட்கலத்தற்கு ஓரிமையின்றென்ப தொக்கும்; அவ்வாறன்றிக் கண் விளக்கினைக் காண்டலும் விளக்குக் கண்ணுக்குக் காட்டுதலுமாகிய இயைபுண்மையின், இவ்வியைபு தம்முட் பெறப்படாத கண்ணொளிமுதலாயின ஈண்டைக்கு உவமையாதல் செல்லாமையானும், இந்திரியங்கள் தத்தம் விடயங்களோடு இயைந்தன்றிச் சந்நிதிமாத்திரையான் அவற்றை அறிதல் செல்லாதென்பதே ஆகமங்கட்கெல்லாந் துணிபாகலானும், அத்தன்மையவாகிய கண்ணொளி விளக்கொளிகட்குத் தம்முட் கலப்பில்லை யென்றல் சிவாகமவழக்கோடும் உலகவழக்கோடும் முரணுவார் கூற்றேயாமென உணர்க. இங்ஙனம் உவமைக்கு ஓதியன வெல்லாம் பொருட்கண்ணுமாமாறு உணர்ந்து உரைத்துக்கொள்க.

---

[1]சிவப்பிரகாசம்—58.

அற்றேல், இவை அனைத்தும் ஒக்கும் ; ஈண்டு எடுத்துக் காட்டிய கண்கள் ஒன்றனையொன்று காணுமா றின்மையின், அதுபோல ஆன்மாக்களும் பிற ஆன்மாக்களை அறியுமா றில்லை போலுமெனின், அறியாது கூறினாய் ; கண்கள் தம்முள் ஒன்றனையொன்று காண்டலில்லை என்றது விளக்கினையும் விடயத்தினையுங் காணுமாறுபோலத் தனித்த முதலாய் வேறு காணுமா றில்லை என்ற துணையே யன்றிப் பிறிதின்மையின், கண் விளக்கொளியைக் காணுங்கால் அதுவே தானாக நின்று தன்னையும் அவ்விளக்கொளிவண்ணமாய்க் காண்டலுண்டென்பது கண்கூடாக அறியக்கிடத்தலின், ஏனைக்கண்களையும் அவ்வாறு காண்டல் அமையுமாகலான், அதுபோல ஆன்மாவும் பிறவுயிர்களைத் தனித்த முதலாய்ப் பிரித்தறியுமா றில்லையாயினுஞ் சிவத்தைத் தரிசிக்கும்வழித் தான் அதுவாய் நின்று தன்னை அறியுமாறுபோலப் பிறவுயிர்களையும் அச்சிவத்தின் வண்ணமாய்க் கண்டறிதல் அமைவுடைத்தாகலானென்பது. அற்றாகலினன்றே, [1]"தன்னாலே தனையறிந்தாற்றன்னையுந் தானே காணுந் தானது வாகி நின்றே" எனவும், [2]"அந்நிலை கரண மாகா வகையதி லறிவ டங்கி - மன்னிட வியாபி யாய வான்பயன் றோன்றும்" எனவும், புடைநூலாசிரியர் ஓதியவாறும், [3]"என்னையுங் கண்டேன் பிறரையுங் கண்டேன் - நின்னிலை யனைத்தையுங் கண்டே னென்னே - நின்னைக் காணா மாந்தர் - தன்னையுங் காணாத் தன்மை யோரே" என மும்மணிக்கோவையி னோதியவாறும், பிறாண்டும் இவ்வாறே ஓதியவாறுமென்க.

இரண்டாமதிகரணம்

முதலதிகரணத்தின், மேலைச் சூத்திரத்தோதிய ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தை அவ்விதிப்படி உச்சரிக்கின்றுழி அதன்கண் விளங்கும் ஞாதிரு ஞான ஞேயப்பகுப் பிறந்துநின்று உச்சரித்தாலன்றி மலவாசனை அறாமையால் அஃது அறும்வண்

[1]சிவப்பிரகாசம்—72. [2]ஷை—78.

[3]பதினொராந்திருமுறை, திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை-கரு.

ணம் முதல்வனிடத்து ஏகனுகி நிற்றல் வேண்டுமென மல வாசனை யறுதற்கு உபாயங் கூறியவழி, அற்றேல், ஆன்மா அவ்வாறு நிற்புழி அதன் குணமாகிய அறிவிச்சைசெயல்கள் கெட்டொழியுமோ? கெடாதுநிற்குமோ? என்றூர்க்குக் கெட் டொழியுமெனிற் குணகுணிகட்கு வேற்றுமை யின்மையாற் குணங் கெடவே குணியுங் கெடுமெனப்பட்டு முப்பொரு ளும் நித்தமென்னுஞ் சித்தாந்தத்தோடு முரணி அவசித் தாந்தமாம்; கெடாது நிற்குமாயின், ஏகனுதல் செல்லாதா லென்னும் ஆசங்கையை நீக்கு முகத்தானே ஏனை மாயா கன்ம வாசனை அறுதற்கு உபாயங் கூறுதற்கெழுந்தது இரண் டாமதிகரணம் :—

இனி இறைபணி வழுவாது நிற்க வென்றது எனவரும்.

நிற்றலாவது, சலியாதுநிலைபெறுத லென்பார், வழுவாது நிற்க என்றூர். ஈண்டு இறைபணி என்றது யாதெனின், அஃது ஆசிரியர் தாமே முன்னர்த் தெரித்துரைக்கின்றமை யின், இனிது விளங்கும்.

அற்றேல், அவ்விறைபணி வழுவாது நிற்பின் ஆன்மாச் சுதந்திர னல்லனுய்ப் பரதந்திரனெனப்பட்டு முத்தியும் பெத்தமெனப்பட்டு வழுவாம்; "பரதந் திரியங் கரைகழி பந் தம்" எனச் சிவாகமங்களி ேனுதலா னென்னும் ஆசங் கையை நீக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தற்கெழுந்த ஏது :—

அவனருளா லல்ல தோன்றையுஞ் செய்யானுகவே
அஞ்ஞானகன்மம் பிரவேசியா வாகலான் எனவரும்.

கண்ணொளிக்குக் காட்சி விளக்கொளியை யின்றி யமை யாமையிற் காண்பன வெல்லாம் அதன் செயலே யெனக் கண்டு தானென வேறு முனைக்குமாறின்றி அவ்விளக்கொளி யின் அடங்கி நிற்பின், ஏனை விடயமொன்றுங் கண்ணுக் குத் தாக்குமா றில்லை; அதுபோலத் தன்னுடைய இச்சா ஞானக்கிரியைகளின் றொழிற்பாட்டுக்கு முதல்வனது இச்சா ஞானக்கிரியைகளே யின்றி யமையாத ஆன்மாவும் அவ்வியைபு பற்றி நிகழ்வனவெல்லாம் முதல்வனது இச்சாஞானக்

கிரியைகளது நிகழ்ச்சியே யெனக்கண்டு அம்முதல்வன் வியா பகத்துக்குள்ளாக அடங்கி நிற்பிற் பிரபஞ்சஞ் சிறிதுந் தாக்குமாறில்லை. அஃதின்றாகவே அதுகாரணமாக மேலைக்கு வினை ஏறுமாறு மில்லை. அல்லுழி யெல்லாம் பிரபஞ்சந் தாக்கா தொழியாது. அஃதொழியாதவழி, அது காரணமாகவரும் விருப்பு வெறுப்பு ஏறாதொழியாது; அஃதேறுமாயிற் பிறவிக்கு வித்தாய் மீளப் பெத்தநிலையிற் செலுத்திவிடும். ஆகலான், அங்ஙன மாகாதவாறு மாயை கன்மங்களின் வாசனை அறுதற்கு உபாயம் இதுவே யாகலான் இறைபணி நிற்றல் ஒருதலையான் வேண்டு மென்பார், அவனருளா லல்ல தோன்றையுஞ் செய்யாதாகவே அஞ்ஞானகன்மம் பிரவேசியா வாகலான் இனி இறைபணி வழுவாது நிற்க என மேற் கொண்டது என்றார்.

எனவே, [1]"பரதந் திரியங் கரைகழி பந்தம்" எனச் சிவாகமங்களில் ஆண்டாண் டோதியது இவ்விறைபணி நிற்றலை யன்று; மற்றுச் சிவாநந்தத்தை அநுபவித்தற்கட் செல்லு மியல்பிற்றாகிய தன்னிச்சைவழி விடாது மலத்தினால் ஐந் தொழிலில் அகப்படுத்துச் சுழல்விக்குங் காரணமூர்த்திவழி நிற்றலையேயா மெனக் கொள்க. சிவாநந்தத்தை அநுபவித் தற்கு ஏதுவாய இறைபணி நிற்கை, தன்னிச்சைவழி நிற்றலேயா மாகலின், அஃது அதனை நோக்கச் சுதந்திரமேயா மென்பது.

மலவாசனை யறுதல் மேலையதிகரணத்தாற் போந்தமையின், ஈண்டு அஞ்ஞானம் என்றது மாயையின் காரியமாகிய மயக்க வாசனையையேயா மெனவும், சஞ்சிதந் தீக்கையானும் பிராரத்தம் அனுபவத்தானும் அறுதலின், ஈண்டுக் கன்மம் என்றது ஆகாமியவாசனையையேயா மெனவுங் கொள்க.

அஞ்ஞான கன்மம்-உம்மைத்தொகை.

அற்றேல், அவனருளா லல்ல தொன்றையுஞ் செய்யாதவழி அஞ்ஞானகன்மம் பிரவேசியாதவாறு யாங்ஙனம்? [2]"பிறசெயா தநுப விப்ப தின்மையிற்" பிராரத்தம் அநுபவிக்கும்

[1]ஞானாமிர்தம்—கஉ. கO. [2]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—கOக.

வழி ஆகாமிய மேறுதல் ஒருதலையாமாலென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி ஏதுவை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம் :—

நாமல்ல விந்திரிய நம்வழியி னல்லவழி
நாமல்ல நாமு மரனுடைமை—யாமெனில்
எத்தநுவி னின்று மிறைபணியார்க் கில்லைவினை
முற்செய்வினை யுந்தருவான் முன் எனவரும்.

செவி வாய் முதலிய இந்திரியங்கள் முதல்வனது உடைமையாகிய மாயேய மெனப்படுவன வன்றி ஆன்மாவாகிய யாமெனப்படுவன வல்ல ; அவை தொழிற்படுதலும் முதல்வன்வயத்தா னன்றி நம்வயத்தா னல்ல ; அவ்விந்திரியங்கள் சத்தாதி வாக்காதிகளை விடயித்தற்கு வழியாகிய தநுகரணபுவனபோகங்களும் அம்மாயேயமாவன வன்றி யாமாவன வல்ல ; அவை சேட்டித்தலும் முதல்வன்வயத்தா னன்றி நம்வயத்தா னல்ல ; அவற்றோடு கூடி நின்று வினைகளை ஈட்டி நுகர்ந்து வருகின்ற யாமும் ஞானக்கிரியைகளை முதல்வன் விளக்கியவழி விளங்கியும் அல்லுழி விளங்காதும் இவ்வாறு முதல்வனை யின்றி யமையுமா றின்மையான், அம்முதல்வனது உடைமையாவே மல்லது சுதந்திரராவே மல்லேம் என்று இங்ஙனம் பசுபாசங்களினியல்புகளை உள்ளவாறுணர்ந்து செய்வன வெல்லாம் அவன் அருளின்வழி நின்று செய்யுஞ் செயலாய்க் கண்டுகொண் டிருப்பராயின், அவ்விறைபணியாகிய அடிமைத்திற முடையார் எவ்வுடம்பி னின்று எவ்வினைகளைச் செய்யினும் அவை அவர்க்குப் பந்தமாதலில்லை. அவ்வாகாமிய வினையை அவிநாபாவமாய் உடன்கொண்டு வருவதாகிய பிராரத்தவினையுந் தன்னைக் கூட்டுவிக்கும் முதல்வன் சந்நிதியில் உடலூழா யொழிவதன்றி ஏனையோர்க்குப்போல அவர்க்காத லில்லையாகலா னென்க.

நம்வழியி னல்ல என்பதனை மேலுங் கூட்டுக. தருவான் முன்னும் எனக் கூறிக்கொள்க. ஆம் என்பது சொல்லெச்சம். சஞ்சிதவினை ஆசாரியன் தீக்கை செய்த மாத்திரையே எரிசேர்ந்த வித்துப்போலக் கெட்டொழிதலின்,

ஈண்டு முற்செய்வினை என்றது பிராரத்தவினையை எனக் கொள்க. தருதல் - இடவழுவமைதி.

அற்றேல், இறைபணியார்க்குள தாகிய வினை அவரைச் சாருமா றின்றி உடனூழா யொழியுமாறும், ஏனையோர்க்குள தாகிய வினை உயிரூழாய் வந்து வருத்துமாறும் இங்ஙனஞ் செய்யும் இறைவன் நடுவுநிலைமையின்றிக் கோட்டமுடைய னெனப்படுமா லென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி அதனை வலி யுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம்:—

சார்ந்தாரைக் காத்த றலைவர் கடனாதல்
சார்ந்தாரைக் காத்துஞ் சலமிலனாய்ச்—சார்ந்தடியார்
தாந்தாஞ்ச் செய்துபிறர் தங்கள்வினை தான்கோடுத்தல்
ஆய்ந்தார்முன் செய்வினையு மாங்கு எனவரும்.

தம்பால் அடைக்கலமெனச் சார்ந்தாரைக் காப்பது உத் தமராயினார்க்குக் கடமை யாகலான், முதல்வன் தன்னைச் சார்ந்தவரையே பாதுகாப்போனாகியும் அதுபற்றிக் கோட்ட முடைய னல்லனாய்த் தன்னைச் சார்ந்து தன்னடிப்பணியின் நிற்கவல்ல அடியார் தானேயாய் நிற்குமாறு நிறுவி, அவர்க்கு வரும் ஆகாமியவினையைக் கெடுத்து, அது செய்ய வல்லாத பிறர்க்கு வரும் ஆகாமியவினையை அவர்க்குக் கொடுப்ப னாக லான் அவ்விரு திறத்தோர்க்கும் உணவாகி நுணுகி வந்து பொருந்தும் பிராரத்த வினையும் அவ்வாறே செய்வோர் செய் திக்குத் தக்க பயனாய் இருவேறுவகைப்படச் செய்வ னென்க.

சாராதாரை ஒழித்துச் சார்ந்தவரையே பாதுகாப்பது நடுவுநிலை யன்றென்பாரை நோக்கி அவ்வாறு கொள்ளினும் அஃது ஆண்டைக்குத் தலைமைக் குணமாவதன்றி இழுக்கன் மையான் அமையு மென்பார், சார்ந்தாரைக் காத்த றலைவர் கடன் எனப் பழமொழி எடுத்துக் காட்டி, உண்மையான் நோக்க வல்லார்க்கு அது நடுவுநிலைமையே, கோட்ட மன் றென அறிவுறுத்துவார், சார்ந்தடியார் தாந்தாஞ்ச் செய்து பிறர்தங்கள் வினை தான் கோடுத்தல் என வேறுபடுத்துக் காட்டினார். சார்ந்தடியார் தாந் தாஞ்ச் செய்து பிறர் தங்கள்

வினை தான் கொடுத்தல் உண்டென்பதூஉம், அது நடுவுநிலைமையே கோட்டமன் றென்பதூஉம் ஏனைச் சமயத்தார்க்கும் உடம்பாடாகலின், அஃது ஈண்டைக் குவமையாயிற்று.

உம்மை சிறப்பின்கண் வந்தது. சார்ந்த என்னும் பெயரெச்சம் ஈறுதிரிந்தது. தான்-முதல்வன். ஆதல் கோடுத்தல் என்புழி ஆனுருபு விகாரத்தாற் றொக்கது. ஆய் என்னும் வினையெச்சங் கோடுத்தல் என்னுந் தொழிற் பெயரோடு முடிந்தது. ஆய்ந்து-நுணுகி. [1]"ஓய்த லாய்த னிழத்தல் சாஅ யாவயி னான்கு முள்ளத நுணுக்கம்" என்றார் தொல்காப்பியனாரும். ஆர் - வினைத்தொகை. பிராரத்தவினை சூக்கும வினையாகலின் அது கூடும் முறைமை அறிதல் அரிதென்பார், ஆய்ந்தார்முன் செய்வினையும் என்றார். உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. ஆங்கு - அதுபோல என்க.

இதனானே மேலை வெண்பாவின் முற்செய் வினையுந் தருவான் என்றது பற்றிய ஆசங்கையை நீக்கியவாறு.

அற்றேல், இறைபணியி னிற்கும் ஞானிகட்கும் பிராரத்தவினை தாக்க லுண்டெனச் சிவாகமங்களின் ஆண்டாண்டோதுதலின், அவற்றொடு முரணி அஃது அவர்க்குத் தாக்காதென்றல் அமையாமையின், அது தாக்கும்வழி ஆகாமிய வினையும் ஏறுதொழிதல் யாங்ஙனமென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம் :—

இங்குளி வாங்குங் கலம்போல ஞானிபான்
முன்செய் வினைமாயை மூண்டிடினும்—பின்செய்வினை
மாயையுட னில்லாது மற்றவன்றான் மெய்ப்பொருளே
ஆயவத னுலுணரு மச்சு எனவரும்.

தன்பால்வைத்து எடுக்கப்பட்டொழிந்த காயத்தினின்றும் அதன் வாசத்தை வாங்கிக்கொள்ளும் பாத்திரத்தில் அவ்வாசம் மங்கிப்போய் மெலிதாய்க் கந்திக்குமாறுபோல நானவனென் றெண்ணிச் சிவோகம்பாவனை செய்தறியும்

[1] தொல்காப்பியம், சொல், உரியியல்—கச.

ஞானிக்கு நாடுமுளமுண்டாதலுமுண்மையின், அதுபற்றி அவன்மாட்டுப் பிராரத்தவினையும், அதற் கிடனாகிய உடம்பு முதலிய மாயேயமும் வாசனை மாத்திரையாய் மெலிதாய் வந்து தாக்குமாயினும் அவ்வழி ஏறுவதாகிய ஆகாமியவினை மேலைக்கு வித்தாய் நிலைபெற்று முறுகுத லின்றித் தனக்குப் பற்றுக்கோடாகிய மாயேயத்தினோடுங் கெட்டொழியும். அந்த ஞானி பின்னர்ப் பசுத்துணர்வு பிறந்து ஏகனாகி இறைபணி நின்று சத்தாயுள்ள சிவமேயாகிய வாற்றால், ஒரோவழி அவ் வாதனைபற்றிப் பிறழினும் பிறழவொட்டாத அவ்வச்சினையே உணர்ந்து நிற்ப னாகலா னென்க.

எனவே, ஒளி இருளைத் துரக்குமாறுபோல அவ்வுணர்வு அவ்வாகாமியத்தைத் துரக்குமென்பதாம். உளி - ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபு; [1]"மரபுளிவழா" என்புழிப்போல. முற் றுகரங் கெடுதல் இலேசாற் கொள்க. உம்மை சிறப்பின்கண் வந்தது. மற்று - வினைமாற்று. அவன் - மேற்கூறிப் போந்த ஞானி. தான் என்பது அநுவாத முணர நின்றது. பிறழ விடாமைபற்றி மெய்ப்பொருளை அச்சாக உருவகஞ் செய் தார். இஃது இனவெதுகைத் தொடை.

இதனாற் கூறிப் போந்தது சிவாகமங்களில் ஆண்டாண்டு ஞானிகட்குப் பிராரத்தவினை தாக்குமென்றது இங்குளி வாங் குங் கலத்தைப் போல வாதனை மாத்திரையாய் மெலிதாய் வந்து தாக்குமென்னுந் துணையே யாகலின், அவ்வாறு வரும் பிராரத்த வாதனை நுகர்ச்சியின் ஏறும் ஆகாமியவினை அவ் வுணர்வின் முன்னர்க் கெட்டொழிவதன்றிப் பிராரத்த நுகர்ச்சியினேறும் ஆகாமியம் போலப் பிறவிக்கு வித்தாய் நிலைபெறுமாறில்லையென ஆசங்கையை நீக்கிய வாறுமென்க.

அற்றேல், வாதனைபற்றிப் பெயர்ந்துழியும் நிலையிற் றிரியவொட்டாத அவ்வச்சினையே உணர்ந்து நிற்குமாறு யாங் ஙனமென்னும் ஆசங்கையை உவமைமுகத்தா னீக்கி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம் :—

[1] திருமுருகாற்றுப்படை, திருச்சீரலைவாய், அடி—கஅ.

நண்ணனல் வேவாத நற்றவர் தம்மினும்
பண்ணமர மாச்செலுத்தும் பாகரினு—மெண்ணி
அரனடி யோர்பவ ரைம்புலனிற் சென்றும்
அவர்திற னீங்கா ரதற்கு எனவரும்.

நண்ணல் வேவாமைக் கேதுவாகிய அங்கித்தம்பனை வல்லார் அவ்வனலிற் குளிப்பினுந் தந்திறலி னீங்காதவாறு போலவும், பண்ணமர மாச்செலுத்துதற்குரிய பாகுநூல் கற்றுவல்லார் அப்பாய்மாவின் வேகத்துட் படினுந் தந்திறலி னீங்காதவாறு போலவும், ஐம்புலன்கள் தமக்கு வியாப்பியமாய் அடங்கத் தாம் அவற்றை வியாபித்து மேற்பட்டு நிற்கும் முறைமையை ஆராய்ந்து தாம் அரனடியாகிய அச்சினை இறைபணியினின் றுணர வல்லோர் அவ்வைம்புலனிற் சென்றும் அதனானே தந்திறல் நீங்குத லிலரென்க.

நள்ளனல் நண்ணனல் என மரீஇயிற்று; [1]"நீணுல கெலாம்" என்புழிப்போல. நண்ணனல் [2]"கீழ்நீர்" போல முன்பின்னாகத் தொக்க ஆறும் வேற்றுமைத்தொகை. தம்மால் நண்ணப்படும் அனல் என்றுரைப்பினும் அமையும். பண் - பண்ணப்படுங் கதிகள். செலுத்துதல் - ஊர்தல். இன்- உவம வுருபு. உம்மை எண்ணும்மை. சென்றும் உம்மை சிறப்பு. ஐம்புலன் - உபலக்கணம். திறல் - வெற்றிப்பாடு. அதற்கு என்பது உருபு மயக்கம்.

அற்றேல், அசத்தோடு சார்ந்தவழியுஞ் சத்தோடு சார்ந்த வழியும் அதுவதுவேயாய்ச் சதசத்தா மியல்புடைய ஆன்மாக்கள் ஐம்புலனாகிய அசத்தைச் சார்ந்தும் அவர் திறல் நீங்காமை யாங்ஙனமென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம் :—

சதசத்தா மெய்கண்டான் சத்தருளிற் காணின்
இதமித்தல் பாசத்தி லின்றிக்—கதமிக்
கெரிகதிரின் முன்னிருள்போ லேலா வசத்தின்
அருகணையார் சத்தணைவா ராங்கு எனவரும்.

---

[1]அப்பர்—5. 2. 4. [2]திருக்குறள்—929.

சத்தோடு கூடியவழிச் சத்தாயும் அசத்தோடு கூடியவழி அசத்தாயும் இவ்வாறு சதசத்தா மியல்புடைய தன்னுண்மை உணர்ந்தோன் சத்தாகிய முதல்வன் றிருவருளா னல்ல தொன்றையுங் காணாய் அவ்வருளின்வழி நின்று காணு மாயின் அவ்வழிப் பாசமாகிய அசத்தின் இதஞ்செய்தலின் மையாற் சத்தாகிய அம்முதல்வனைத் தலைப்படுவோர், சிறந்த மிக் கெரியாநின்ற ஒளியின் முன் அந்தகாரம் போல, அச் சத்தினெதிர் தனது சத்தியை ஏற்கமாட்டாத அசத்தாகிய பாசத்தின்மாட்டு எய்துவாரல்லர் என்க.

வேறுமுடிபாகலின், ஒருமைப் பன்மை மயக்கமன்மை யுணர்க. அருளின் என்னும் ஐந்தாமுருபு ஏதுப் பொருட்கண் வந்தது. இதமித்தல்என்பது பெயரடியிற்பிறந்த வினைப்பெயர். இதஞ்செய்தல் - பற்றுச் செய்தல். இன்றி - இன்மையா னென்க. இன்மைக்கு ஏதுக் கூறுவார் கதமிக் கேரிகதிரின் முன்னிருள்போ லேலா வசத்து என்றார். அசத்தைச் சார்ந்து அசத்தாய் நிற்றல் இயற்கையன்றென்பது, [1]"ஒன்று மிகினு மொளிகவரா தேனுள்ள - மென்று மகலா திருள்" எனப் புடைநூலாசிரியர் ஓதியவாற்றானு மறிக. ஆங்கேலா அசத்து எனக் கூட்டுக. ஒப்புமை பற்றிக், கதமிக் கேரிகதிர் என்றார். ஒப்புமை யாதல் [2]"எல்லை யில்லவ னெரிதுள்ளி னூலென வெகுண்டான்" என்பதனானும் அறிக.

இவ்வைந்து வெண்பாவானும் முறையே இறைபணியி னிற்பார்க்குப் பிராரத்தவினை முதல்வன் சந்நிதியில் உட லூழாய் ஒழிவதாகலின் மேலைக்கு வினை யேறுமா றில்லை யென்றும், அது செய்வோர்செய்திப்பயன் விளையுமாற்றாற் பெறப்படுமென்றும், செய்வோர்செய்திப்பய னன்றியும் விளை வது வாதனைமாத்திரையே யாகலான் அதுபற்றிவரும் வினை ஞானத்தா னழிவெய்துமென்றும், அந்த ஞானம் வாதனை பற்றிச் சலிக்குமா றில்லை யென்றும், அது சலியாமைக் கேது இதுவென்றும் எடுத்துக் காட்டி அஞ்ஞான கன்மம் பிர வேசியாமையை வலியுறுத்தவாறு காண்க.

---

[1] திருவருட்பயன்—29. [2] பெரியபுராணம்—527.

ஏகனாகி நிற்றலான் மலவாதனை இன்றாகலும் இறைபணி நிற்றலான் மாயா கன்மங்களின் வாதனை இன்றாகலும் பெறப் பட்டமையின், மலமாயை தன்னோடு வல்வினை யின்றே என்பதனை வேறோரதிகரணமாக வைத்து ஓதல் வேண்டா வாயிற்று. அற்றாயினும் அவை இலவாதற்கணுளதாகிய ஐயப்பாடு முதலாயின இறுதிச் சூத்திரத்தின் "மும்மலங் கழீஇ" என்னும் அதிகரணத்துட் பெறப்படும்.

பதினோராஞ் சூத்திரம்

காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற்
காணவுள் ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்
அயரா வன்பி னரன்கழல் சேலுமே.

எ - து. சூ - ம். எ - னின். பரமேசுரனது சீபாதங்களை யணையுமா றுணர்த்துத னுதலிற்று.

ஆன்மலாபம், மேலைச்சூத்திரத்தின் இறைபணி வழு வாது நிற்க என்ற வழிச், [1]"சிவன்முதலே யன்றி முதலில்லை யென்றுஞ் - சிவனுடைய தென்னறிவ தென்றுஞ்—சிவன வன - தென்செயல தாகின்ற தென்று மிவையிற்றைத் - தன் செயலாக் கொள்ளாது" அவ்வாறு நிற்கும் ஆன்மாவினு டைய அறிவிச்சைசெயல்கள் அவ்விடத் தொன்றனை விட யிக்குமா றில்வழிப் புத்தர் கூறும் ஆலய விஞ்ஞானம் போலச் சூனியமாய் முடியுமாலென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி அவற்றிற்கு விடயம் இது வென்ப துணர்த்து முகத்தானே ஆன்மலாப மிரண்டனுள் முடிவாய் எஞ்சி நின்ற சிவப்பேறு கூடுமாறுணர்த்தி, அதற்கு ஏதுக் கூறு முகத்தானே ஏகனாகி அவ்வாறு நிற்புழிப் பெறப்படுஞ் சம்பந்தம் இது வென்பது காட்டி, மேற் கூறிப்போந்த பாசநீக்கத்துட் பெறப்படாது எஞ்சி நின்ற பிராரத்த வாசனையி னொழிபுங் கைமுதிகநியாயத்

[1] திருக்களிற்றுப்படியார்—சுச.

தான் உணர்த்துதல் பயனேத்தின் இரண்டாம் பாதமாகிய பதினோராஞ் சூத்திரத்தின் கருத்தென்க.

ஆசங்கை பற்றிய வியைபானே அதிகரணவியைபும், ஆன்மலாப மெனப்படும் பயனிரண்டனுள் பாசநீக்க முணர்த்திய பின்னர்ச் சிவப்பே றுணர்த்துதல் முறைமை யாகலின் அம்முறைமை பற்றிய வியைபானே ஓத்தியைபும், 'ஏகனுகி யிறைபணி நிற்க' என்றவழி அவ்வாறு நிற்பித்தற்குரிய சம்பந்தமென்னை யெனவும், 'மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே' என்புழி வினை என்றது ஏற்புழிக் கோடலான் ஆகாமியவினையாகவே ஏனைப்பிராரத்தவாசனை கழியுமாறு யாங்ஙன மெனவும் அவாய் நிற்றலின், அவ்வவாய்நிலைபற்றிய வியைபானே பாதவியைபும் பெறப்பட்டன.

அற்றேல், ஏகனுகி இறைபணி நின்றார்க்கு இனிச் செய்யக்கடவதொன்றின்மையானும், இருணீக்கமும் ஒளிவிளக்கமும் உடனிகழ்ச்சியாமாறு போலப் பசுத்துவ நீக்கமுஞ் சிவத்துவ விளக்கமும் இடையீடின்றி உடனிகழ்வனவாமாகலின் வேறோத வேண்டாமையானும், வடமொழிச் சிவஞானபோதத்துட் சுவாநுபூதியாகிய சிவப்பேற்றைப் பத்தாஞ் சூத்திரத்துட் பாச நீக்கத்தோடு ஒருங்குவைத் தோதுதலானும், அதனை ஈண்டு வேறுவைத் தோதுதல் அமையுமாறென்னை யெனின்,—அறியாது கூறினாய்; ஏகனுகி யிறைபணி நிற்பது துரியநிலை யெனப்படும் அருணிலையேயாகலின் ஆண்டு மலநீங்கியதுணையானே சுகப்பிரபை மாத்திரையே விளங்குவ தன்றி அதீதநிலைக்கண்ணதாகிய சிவத்துவ விளக்க மெனப்படும் பரமசுகந்தோன்றுமையின், அது விளங்குதற்கு அவனருளா லல்ல தொன்றையுஞ் செய்யாமை மாத்திரையான் அமையாமையின், வேறும் ஆண்டுச் செய்யக்கடவ துண்டென்பது தானே போதருதலானும், இருணீக்கத்தில் ஒளிவிளக்கம்போலப் பசுத்துவ நீக்கத்தில் அருள் விளக்க மாத்திரை உடனிகழ்வதன்றி ஆநந்தவிளக்கம் உடனிகழாமையானும், அருள்விளக்கத்திற்கும் ஆநந்தவிளக்கத்திற்குந் தம்முள் வேறுபாடு முன்னர்க் காட்டப்படுமாகலானும், வடமொழிப் பத்தாஞ் சூத்திரத்திற் பாசக்ஷயம் பண்

ணுமா றுணர்த்தியவழிப் பாசநீக்க மாத்திரையே முத்தி யென்னுஞ் சமயத்தாரை மறுத்தற் பொருட்டுப் "பாசநீக்கம் பெற்றோன் சுவாநுபூதி யுடையனுவன்" எனப் பதினோராஞ் சூத்திரஞ் செய்தற்குத் தோற்றுவாயாந் துணையே செய்து கொண்டு, சுவாநுபூதி நிகழ்ச்சிக்கண் ஓதற்பாலன வெல்லாம் பதினோராஞ் சூத்திரத்தே கூறிப் போந்தமையின், ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தி லெடுத்துக்கொண்ட ஆன்மசுத்தி பண்ணுமாறு பத்தாஞ் சூத்திரத்திற் சென்றியைந்து முடிவு பெற்றாற்போலப் பத்தாஞ்சூத்திரத்தி லெடுத்துக்கொண்ட சுவாநுபூதிநிலை பதினோராஞ் சூத்திரத்திற் சென்றியைந்து முற்றுப் பெறுதலென்பதின் மலையாமைப் பொருட்டு ஆசிரியர், "சுவாநுபூதிமானுவன்" என்பதனையும் அரன் கழல் செலும் எனப் பதினோராஞ் சூத்திரத்திற்றனே ஒருங்கு வைத்தோதினு ராகலின் அது மாறன்மையானும், அவ்வாறன்றி மொழிபெயர்த்தல் யாப்பான் நூல்செய் துரைப்பான் புகுந்த ஆசிரியர் வேறுபடச் செய்துரையார் ஆகலானு மென்பது.

இஃதறியாதார் பத்தாஞ் சூத்திரம் பாசக்ஷயம் பண்ணுமா றுணர்த்திற்று எனவும், பதினோராஞ் சூத்திரம் பரமேசுரனது ஸ்ரீ பாதங்களை யணையுமா றுணர்த்திற்று எனவும் ஆசிரியர் தாமே கிளந்தெடுத்துரைத்த கருத்துரையும் நோக்காது, பத்தாஞ்சூத்திரத்தானே அதீதநிலையுங் கூறியொழிந்தாரெனக்கொண்டு பதினோராஞ் சூத்திரம் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்போலச் சீவன் முத்திநிலையின் நிகழும் அணைந்தோர் தன்மையே கூறிற்றுமெனத் தமக்கு வேண்டியவாறே யுரைப்ப. அது போலியென்றொழிக. வடமொழிப் பத்தாஞ் சூத்திரத்துச் சுவாநுபூதிமா னுவன் என்பதனைப் பதினோராஞ் சூத்திரத்துப் பத்திசெய்க என்றதன் பின்னுகக் கொண்டு கூட்டிவைத் துரைப்பதே அதன் கருத்தென்பது தெற்றென வுணர்ந்துகொள்க; அஃது ஆண்டுக் கூறியவாறுணர்ந்து பத்தி செய்தவழி யன்றிப் பெறப்படாமையின். அஃதாமாறு முன்னர்க் காட்டுதும்.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப் பொழிப்பு:—காட்டக் காண்பதாகிய கண்ணுக்கு உருவத்தைக் காணுமாறு பிரிப்

பின்றி உடங்கியைந்து நின்று அதற்கு அதனைக் காட்டித் தான் காண்கின்ற ஆன்மாவைப்போல, அறிவிக்க அறிவதாகிய அவ்வான்மா விடயத்தை அறியுமாறு, முதல்வன் பிரிப்பின்றி உடங்கியைந்து நின்று அதற்கு அதனை அறிவித்துத் தான் அறிந்து வருதலான், இவ்வாறு அத்துவிதமாய் நின்று உதவி செய்துவரும் பெருங்கருணையை மறவாது கடைப்பிடித்துச் செய்யும் அன்பானே அம்முதல்வன் றிருவடியாகிய சிவாநந்தாநுபூதியைத் தலைப்படும் என்றவாறு.

காணும் என்னும் உவமையடையைப் பொருளினும், கண்டு என்னும் பொருள் வினையை உவமையினுங் கூட்டிக், காண என்பதனை ஈரிடத்துங் கூட்டிக், கண்டு காட்டல் என்பதனை [1]"வேர்த்து வெகுளார் விழுமியோர்" என்புழிப் போலக் காட்டிக் காண்டல் என மாறிவைத்து உரைத்துக் கொள்க. அயராமைக்குச் செயப்படுபொருள் அதனை என்று எடுத்துக் கொண்டு உரைக்க. அயரா வன்பு-அயராமையானாகிய அன்பு என "ஆறுசென்ற வெயர்"போல நின்றது. இக்கருத்தே பற்றி, [2]"இத்தை - யாயுமறி வுடையனு யன்பு செய்ய" என்றார் வழிநூலாசிரியரும். உள்ளத்தை என்பது உருபு மயக்கம்.

அறிவிச்சை செயல்களின் நிகழ்ச்சியாகிய அயராமையும் அன்பும் அரன்கழல்சேறலும் முறையே காரண காரியங்களாய் அவ்வொரு பொருண்மேல் ஒருங்கு நிகழு மென்பார், அயரா வன்பி னரன் கழல் செலுமே என்றார்.

இஃதென் சொல்லியவாறோ வெனின், ஆன்மாவையின்றி யமையாத கண் ஒருருவத்தைக் காணுங்கால், ஆன்மபோதங் கண்ணொளி யெனத் தானென வேற்றுமையின்றி உடனாய் விரவிநின்று கண்ணுக்குக் காட்டிய உருவத்தைக் கண் கண்டதென்றும், கண்ணை அதிட்டித்து நின்ற ஆன்மாக் கண்டதென்றும் பிரித்தறியப்படுமா றின்றி இருவகைக் காட்சியும் ஒன்றனையொன்று விடாமல் அத்துவிதமாய் ஒருங்கே நிகழும் முறைமைபோல, முதல்வனை யின்றி யமை

---

[1]நாலடியார், சினமின்மை—௪. [2]சிவஞானசித்தி,சுபக்கம்—௩௧0.

யாத ஆன்மா ஒரு விடயத்தை யறியுங்கால், அம்முதல்வனது சிற்சத்தி, ஆன்மசிற்சத்தியெனத் தானென வேறின்றி உடனாய் விரவி நிற்ப, முதல்வனும் ஆன்மாவில் அவ்வாறு விரவி நின்றறிவித்த விடயத்தை ஆன்மா அறிந்ததென்றும் ஆன்மாவை அதிட்டித்துநின்றதா னறிந்தானென்றும் பிரித்தறியப்படுமா றின்றி, இருவகை யறிவும் ஒன்றனை யொன்று விடாமல் அத்துவிதமாய் ஒருங்கே விடயித்துச் செல்லுமாறு செய்துவரும் இவ்வுபகாரம் பெத்தம் முத்தியிரண்டினும் ஒரு பெற்றித்தா யுண்மையின், ஏனையவற்றையெல்லாங் கைவிட்டு முதல்வனிடத்து ஏகனாகி அவனருளா லல்லது ஒன்றையுஞ் செய்யானாய் நின்ற ஆன்மா, முதல்வன் அவ்வாறு அத்துவிதமாய் உடனின்று கருணையான் உபகரித்துவரும் உரிமையை நோக்குந்தோறும் அப்பொருளின்கட் செல்லும் இச்சை அடங்காது மீதூர்தலின், அவ்விச்சையே தானாக விளங்கித் தோன்றும் பேராநந்தத்தை அநுபவிக்கப் பெறுமென மேற் கூறிய ஆசங்கையை நீக்கி, அறிவிச்சைசெயல்கள் மூன்றும் இம்முறைமையான் அம்முதல்வனை ஒருங்கே விடயித்து நிற்குமாறு விளக்கி, அதீதநிலையினியல்பு கூறியவாறுமென்க. இக்கருத்தே பற்றி, [1]"அறிவொளிபோற் பிறிவருமத் துவிதம்" என்றார் புடை நூலாசிரியரும். [2]"அங்கியு மொன்றிற் றங்கினின் றல்லது தன்றொழில் நடத்தாது" ஆகலின், அதுபோல முதல்வனும், செய்யுந்தொழில் அனைத்தும் ஆன்மாவினிடத்துத் தங்கி நின்றே செய்வனென்பது உணர்ந்துகொள்க.

இதனுள், காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போல் எனவே அவ்விரண்டற்கு முளதாகிய சம்பந்தம் அத்துவிதமென்பது பெறப்படுதலின், அதுவே 'அவனே தானே யாகிய வந்நெறி ஏகனாகி' நிற்றற்கண்ணுளதாகிய சம்பந்தமென்பதூஉம், காட்டிக் காணும் எனவே கைமுதிக நியாயத்தான் முதல்வனையே விடயிக்கும் ஞானிக ளுடம்பி னிகழும் பிராரத்தம் முழுவதும் அவர்களிடமாய்நின்று முதல்வனே

[1]சிவப்பிரகாசம்—7.

[2]சங்கற்பநிராகரணம், சிவசமவாதி சங்கற்ப நிராகரணம்—சரு.

என்றுகொள்வனாகலின், அவருக்கு அவ்வாதனை தாக்குமாறு இல்லையென்பதூஉம் பெறப்பட்டமையின், அவாய்நிலையை நிரப்பியவாறு மறிக. அத்துவித மாதல் இவ்வியல்பிற்றென்பது பொதுவதிகாரத் திறுதியில் விளங்கக் காட்டினும்; கடைப்பிடித்துக்கொள்க.

இவ்வாறன்றிக், காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம் போற் காண வுள்ளத்தைக் கண்டு காட்டல் என்பதற்குக் காட்டிவரு முபகார முணர்த்துதலே கருத்தென் றுரைப்பாருமுளர்; அது, [3]'விளம்பிய வுள்ளத்து' என்னுஞ் சூத்திரத்துத் திரோதானசத்திய திலக்கணங் கூறு முகத்தாற் கூறிப் போந்தமையின், அதுவே ஈண்டுக் கூறிற்றெனிற் கூறியதுகூறலாய் முடியுமாகலானும், கண்ணழித் துரைப்புழி 'அவனும் அவற்றது விடயத்தை யுணரும்' எனக் காணு முபகார மாத்திரையே எடுத்துக்கொண் டுரைத்த ஆசிரியர்க்கு அது கருத்தன் றென்பது தெற்றென விளங்குதலானும், காணு முபகாரங் காட்டு முபகாரத்தின் பின்னர்த்தாய் நிகழுமென்பது உணர்ந்துகோடற்பொருட்டு அதுவும் உடன் கூறப்பட்டதன்றி அதனான் ஈண்டைக்காவதோர் பயன் வேறின்மையானும் அவர் உரைப்பன வெல்லாம் போலி யென் றொழிக. அற்றேல், வடமொழிப் பதிஞேராஞ் சூத்திரத்திற் "காட்டுவான்" என்பது மாத்திரையே யன்றிக் "காண்பான்" என்பதும் உடன் கூறிற்றில்லையாலெனின்,— அறியாது கூறினாய்; ஆண்டுக் "காட்டுவானும்" என்ற உம்மை "காண்பானும்" என எதிரதுதழீஇ நிற்றலிற் கூறாமை யாண்டைய தென்க. அவ்வும்மைக்கு அப்பொருள் காண மாட்டாதார் பாடம் வேறாகக் கொண்டோதுப.

இதனுள், காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற் காண வுள்ளத்தைக் காட்டிக் காண்டல் என்பது ஓரதிகரணம்; அதனை அயரா வன்பி னரன் கழல் செலுமே என்பது ஓரதிகரணம்; ஆக இரண்டதிகரணத்தது இச்சூத்திரமென் றுணர்க.

---

[3] இந்நூல் சூ. ரு.

முதலதிகரணம்

அவற்றுள், ஈசுரவவிகாரவாதி முதலியோரை மறுத்து ஆன்மா ஒன்றனை விடயிக்குங்கால் முதல்வன் செய்யும் உபகாரங் கூறு முகத்தானே அத்துவிதநிலை உணர்த்துதற் கெழுந்தது முதலதிகரணம் —

ஈண்டு அவனும் அவற்றது விடயத்தை யுணரு மென்றது எனவரும்.

அவன் - முதல்வன். அவற்றது - ஆன்மாக்களது. ஆறுவது அறிதற் கிழமைக்கண் வந்தது [1]"அன்னபிறவும்" என்றதனாற் கொள்க. உம்மை ஆன்மா வுணர்தலே யன்றி முதல்வனும் அதனை யுணருமென இறந்தது தழீஇயிற்று. விடயம் பெத்தத்திற் பிரபஞ்சமும், முத்தியிற் சிவமுமாம். ஆகவே, முதல்வன் தன்னை யறிதலும் ஆன்மாவின் பொருட்டு ஆன்மாவிற் றங்கிநின் றறியு மென்பதாயிற்று.

அற்றேல், கண் சடமாகலானும், காண்டற்பயன் ஆன்மாவுக்கே யாகலானுங் கண் காண்புழி ஆன்மாவும் உடனின்று காண்டல் பெறுதும்; கண்போல் ஆன்மாச் சடமன்மையானும், அறிதற்பயன் ஆன்மாவுக்கே யன்றி முதல்வனுக் கின்மையானும், முதல்வனும் அவற்றது விடயத்தை உடனின்றறியு மென்றற்குப் பிராமண மின்று லென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தற்கெழுந்த வேது :—

இவ்வான்மாக்கள் அவனையின்றி யமைந் தோன்றையும் விடயியா வாகலான் எனவரும்.

கண்ணொளிக்கு விளக்கொளி தன்னோடுங் கலந்து தன்னொடு கூட உருவத்தினுங் கலந்தாலன்றி அவ்வுருவத்தைக் காணும் முறைமை யின்மையின், அதுபோல அறிவித்தாலன்றி அறியுமியல் பில்லாத ஆன்மாக்களும் முதல்வனதுணர்வு தம்மொடு விரவி நின்று தம்மொடு கூடச் சென்று

[1] தொல்காப்பியம், சொல். வேற்றுமையியல்—கக.

விடயத்தும் விரவி நின்றால் அறிவு விளங்கி அவ்விடயத்தை அறியு மியல்பினவன்றித் தனித்தமையவும்மாட்டா; தனித் தொன்றை விடயிக்கவும்மாட்டா. ஆகலான், அறிவு விளங்கு தன் மாத்திரைக்கே யன்றி விடயத்திற் சென்று பற்றுதற் கண்ணும் முதல்வன் உடனிற்றல் பெறப்படுதலான் ஈண்டு அவனும் அவற்றது விடயத்தை யுணரும் என மேற்கொண்டது என்றவாறு.

அமைந்து விடயியா என்பது "உரத்துத்தரியாது" என்றாற்போல வேறு வினையாய் நின்றமையின், இன்றி என்பது ஈரிடத்துங் கூட்டி யுரைக்கப்பட்டது. அவனையின்றி யமையாமையிற் காட்டு முபகாரம் விளங்கினாற்போல அவனையின்றி ஒன்றையும் விடயித்த லின்மையாற் காணுமுபகாரமினிது விளங்குமென்பார், அவனையின்றி யமைந் தொன்றையும் விடயியா என்றார். உம்மை முற்றும்மை. விடயியா என்றது பெயரடியிற் பிறந்த எதிர்மறைவினை. இவ்வேதுப் பொருளையே எடுத்துக்கொண்டு வழிநூலாசிரியர்:—

[1]"எவ்விடத்து மிறையடியை யின்றியமைந் தொன்றை யறிந்தியற்றி யிடாவுயிர்க ளீசன் றானுஞ் - செவ்வி தினி துளம்புகுந்து செய்திடுயலா முணர்ந்து சேட்டிப்பித் தெங்கு மாய்ச் செறிந்து நிற்ப - னிவ்வுயிர்க டோற்றும்போ தவனையின்றித் தோற்றா விவற்றினுக்கம் முதலெழுத்துக் கெல்லா மாய் நிற்கு - மவ்வுயிர்போ னின்றிடுவ னுதலானு மரனடியை யகன்றுநிற்ப தெங்கே யாமே" என விரித்தோதியவாறு பற்றி யுணர்ந்துகொள்க.

இதனுள், எவ்விடத்தும் என்றது பெத்தம் முத்தி இரண்டினும் என்றவாறு. அரனடியை யகன்று நிற்பது என்றது அரனடியை விட்டுத் தனித்து நின்றறிவது எங்கே! ஓரிடத்து மில்லை என்றவாறு. இறையடியையின்றி அறிந் தொன்றை இயற்றியிடா வுயிர்கள் எனவும், ஈசன்றானெங்கு மாய்ச் செறிந்து நிற்ப னெனவுங் கூறியது விடயத்தின்கட் படும் நிகழ்ச்சிக்கு எனவும், இவ்வுயிர்கள் தோற்றும்போ

---

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—ருகக.

தவனையின்றித் தோற்ற எனவும், அவ்வுயிர்போ னின்றிடுவன் எனவுங் கூறியது ஆன்மாவின்கட் படும் நிகழ்ச்சிக்கு எனவுங் கொள்க. அவ்வாறு கொள்ளாக்கால் இருகாற் கூறுதல் புனருத்தியாய் முடியு மென்றொழிக. விளக்கொளி கலத்தல் ஈரிடத்தும் வேண்டப்படு மென்பது, [1]"விளக்கொளி கலந்தவற்றை" எனவும், [1]"விளக்கின்சோதி கலந்திடும்" எனவும் புடைநூலாசிரியர் வகுத்தோதியவாற்றனும் அறிக.

அற்றேல், அஃதங்ஙனமாக; பரமுத்தியில் ஆன்மாவுக்கு விடயமாவதொன்றின்மையின், எவ்விடத்தும் அவற்றது விடயத்தை முதல்வ னுணருமென்றல் செல்லாதாலெனின்,- அறியாது கூறினாய்; [2]"சுத்தவநு போகத்தைத் துய்த்தலானும்" எனவும், [3]"ஒன்றிநின் றுணரு முண்மை" எனவும், பிறாண்டும் இவ்வாறே யோதுதலின் ஆன்மாப் பரமுத்தியிற் சிவாநந்தாநுபூதியை விடயித்த லுண்மையான், அதுவும் முதல்வனையின்றி யமையாமையின், முதல்வனும் அவ்வநுபூதியை அவ்வான்மாவிற் றங்கிநின் றுணர்த லுண்மையின். இக்கருத்தேபற்றி யன்றே சில ஆகமங்களில் முதல்வனுந் தன் ஆநந்தத்தைத் தானநுபவிப்ப னென்று ஓதியதூஉ மென்க. ஆண்டு அநுபவிப்பன் என்பதற்குத் தாற்பரியம் அறிவன் என்பதேயாம்.

அக்கருத்தறியாத சிவாத்துவிதசைவர் முதலியோர் முதல்வனுந் தன்னாநந்தத்தை அநுபவிப்ப னெனக் கூறுப. அழுந்தி யறிதலே அநுபவித்தல் என்னுஞ் சொற்குப் பொருளாகலின், அவ்வியல்பு ஆன்மாவுக்கே யன்றி முதல்வனுக்கில்லை யென மேற் காட்டிப் போந்தமையானும், ஆநந்தரூபமே முதல்வனாகலிற் றனே தன்னைப் புதிதாக அநுபவித்தல் வேண்டாமையானும், முதல்வன் செய்யுஞ் செயலெல்லாந் தன்பொருட்டன்றி ஆன்மாவின் பொருட்டேயா மென்பது மேற் கூறிப்போந்தமையானும் அவர்மதம் போலியென்றொழிக.

---

[1]சிவப்பிரகாசம்—58. [2]உண்மைவிளக்கம்—ருo.
[3]சிவப்பிரகாசம்—87.

அற்றேல், முதல்வன் காட்டுதன் மாத்திரையா னமையு மாயினன்றே [1]" காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே" என்ற வாறே விகாரமெய்தாமை பெறுதும், அவ்வளவினன்றி ஆன் மாக்களுடனின்று அவற்றேடொப்பக் காண்டலுஞ் செய்யு மாயின், ஆன்மாக்கள் போலக் கட்டுற்று விகாரியாவான் சேறல் ஒருதலையாமா லென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி ஏதுவை வலியுறுத்துதற்கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம்:—

ஐந்தையு மோக்க வுணரா தவற்றுணர்வ
தைந்தும்போ னின்றுணரு மாகலா—னைந்தினையும்
ஒன்றேன்றுப் பார்த்துணர்வ துள்ளமே யெவ்வுலகும்
ஒன்றேன்றுப் பார்க்கு முணர்ந்து எனவரும்.

ஆன்மாச் [2]"சுவையொளி யூறேசை நாற்றம்" என்னும் ஐவகை விடயங்களை யுணரும் உணர்ச்சிக்கண்ணே தன் னியல்பு இது என வேறு காணப்படுமாறின்றி அவ்வவ்விட யங்களேபோல அதுவதுவாய்ச் செறிந்துநின் றறியும் இயல் பிற் றகலான், அவ்வைந்து மொருங்கே அறியமாட்டாது ஒரோவொன்முக அறிந்து அநுபவிப்பது ஆன்மாவேயாம். அது போலச் சதசத்தாய்ப் பல தன்மைப்படும் இயல்பின்றி என்றும் ஒருபெற்றித்தாகிய பரம்பொருள் எல்லாவான்மாக்க ளுடைய விடயங்களையும் ஏகமாய் ஒருங்கே பொதுவகையான் அறிந்து அவ்வான்மாக்களுட னின்று சிறப்புவகையான் அறியும்; ஆகலான் உடனின்றறிதலே பற்றி ஆன்மாப் போலப் பரம்பொருள் விகாரியாவான் சேறலின்றென்பது.

ஆகலான் உடனின்றறிதலேபற்றி ஆன்மாப் போலப் பரம்பொருள் விகாரியாவான் சேற லின்றென்பது குறிப் பெச்சம்.

இது சொற்பொருட்பின்வருநிலை. உணராது உணர்வது என இயையும். அவற்றுணர்வது எனச் [3]"சாரியை யுள்வழித் தன்னுருபு நிலையாது" வந்தது இலேசாற்கொள்க. உணர்வது

[1] இந்நூல் சூ. ரு. [2] திருக்குறள்—27.

[3] தொல்காப்பியம், எழுத். தொகைமரபு—கரு.

என்றது தொழிற்பெயர்மாத்திரையாய் நின்றது ; [1]"உறங்கு வதுபோலும்" என்றாற்போல. "வினைசெய்யிடத்தில் வரும் ஏழாவது விரித்துரைக்க.

அற்றேல், ஈண்டுக் கூறிய முறைமைபற்றி ஆன்மாக் களுக்கு விடயமாவ தொன்றனையே முதல்வன் சவிகற்பமாய் உணர்வனன்றி ஏனையவற்றை அவ்வாறுணர்வா னல்ல னெனின், மேல் இறைபணி யதிகாரணத்தில், [2]"முற்செய் வினையுந் தருவான் முன்" என்றது சாலாதாய் முடியும் ; அன் றிச் சீவன்முத்தருக்குப் பிராரத்தவினை தாக்காது உடலூழா யொழியுமெனவும், ஒரோவழித் தாக்கினும் வாதனையாய் நொய்தின்வந்து தாக்குதன்மாத்திரையேயா மெனவுங் கூறுத லின், அது தருவான் முன்னுதற்கோ ரியைபில்லையா லென் னும் ஆசங்கையை நீக்கி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம் :—

ஏகமாய் நின்றே யிணையடிக ளொன்றுணரப்
போகமாய்த் தான்விளைந்த போற்பின்—னேகமாய்
உள்ளத்தின் கண்ணானு னுள்குவா ருள்கிற்றை
உள்ளத்தாற் காணானே வுற்று. எனவரும்.

முதல்வன் றிருவடிகளில் நானென ஒன்றில்லென்று தானேயென ஏகமாகி நின்றுகொண்டே பிராரத்தவினைக் கீடாக வரும் விடயத்தை உணர்வாராயின் அதுதான் அச் சீவன்முத்தர்க்கு வினைப்பயனாத லின்றிச் சிவபோகமாய் விளைகின்ற பொலிவானே அவ்வாறு உணர்வாரா லுணரப் படும் விடயத்தை அவ்வுணர்வினிடத்தாற் பொருந்தி அறிந்து தனக்காக்கிக் கொள்ளான் கொல்லோ? பெத்தம் முத்தி இரண்டினும் அத்துவிதமாய் அவ்வறிவின்கண் நீங்காது உட னின்று உணர்த்தியும் உணர்ந்தும் வரும் அம்முதல்வன் என்க.

ஏகமாய் உள்ளத்தின் கண்ணானன் உள்குவாருள்கிற்றை உள்ளத்தான் உற்றுக் காணானே என்க. இசையெச்சத்தால்

[1]திருக்குறள்—339. [2]இந்நூல் சூ. கo. அதி. உ. உதாரணம். க.

அவ்வாறுரைக்கப்பட்டது. நில்லாதுணர்தலைப் பிரித்தமையின், ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது. இணையடிகள் என்புழிக் கண்ணுருபு தொக்கது; [1]"ஐயுங் கண்ணு மல்லாப் பொருள்வயின் - மெய்யுருபு தொகாஅ விறுதி யான" என்பவாகலின். உணர என்னுஞ் செயவெனெச்சம் "மழைபெய்யக் குளநிறையும்" என்புழிப்போலக் காரணப்பொருட்டாய் நின்றது. தெளிவுபற்றி விளைந்த என இறந்தகாலத்தாற் கூறினார். விளைந்த பொற்பினான் என்றமையிற் போகஞ் சிவபோகமாதல் பெற்றாம். [2]"செயற்கைப் பொருளை யாக்கமொடு கூறல்" [3]"ஆக்கந் தானே காரண முதற்றே" என்பவாகலின், ஆக்கமுங் காரணமு மடுத்து வந்தன. ஆறுமை - நீங்காமை. ஓகாரம் - எதிர்மறை.

இஃது இவ்வதிகாரணப் பொருள்பற்றி [4]"முற்செய்வினையுந்தருவான் முன்" என மேற்கூறிப் போந்ததன்கண் ஆசங்கை நிகழாமைப் பொருட்டு அதனை வலியுறுத்துதற் கெழுந்த தென்பது.

இணையடிகளில் ஏகமாய் நின்று [5]"கண்டதோர் பொருளையந்தக் கருத்தினாற் காண்" பார்க்கு அது சிவபோகமாய் விளையுமென்பது [6]"பெற்றசிற் றின்பமே பேரின்பமாய்" எனவும், [7]"உடம்புடைய யோகிகடா முற்றசிற்றின்ப - மடங்கத்தம் பேரின்பத்தாக்கில்" எனவும், [8]"காணுங் கரணங்களெல்லாம்பே ரின்பமெனப் - பேணு மடியார்" எனவும் பிறாண்டும் இவ்வாறே ஓதியவாற்றா னுணர்க.

இனி, இவ்வெண்பாவிற்கு ஒன்றெனப்படும் ஆன்மா ஏகமாய் நின்று இணையடிகளை உணரவே போகமாய் விளைந்த பொற்பை யுடையான் அதுவேயுமன்றி ஆன்மாவுக்குக் கண்ணெனப்படும் அறிவுமாயினான் ஆகலான் அம்முதல்வன் உள்

---

[1]தொல்காப்பியம், சொல். வேற்றுமை மயங்கியல்—உஉ.

[2]ஷெ, கிளவியாக்கம்—உ0. [3]ஷெ—உக.

[4]இந்நூல் சூ. க0. அதி. உ. உதாரணம். க.

[5]சிவப்பிரகாசம்—96. [6]திருவுந்தியார்—ருரு.

[7]திருக்களிற்றுப்படியார்—எசு.

[8]திருவாசகம், பண்டாயநான்மறை—சு.

குவா ருள்கிற்றை யுள்ளத்தாற் காணுமே என்றுரைப்பாரு முளர். அஃது அதிகரணத் தெடுத்துக்கொண்ட பொருளோ டியையாது வேற்றெனத் தொடுத்தலாய் முடியுமென்பது உணர்ந்து கொள்க.

இவ்வதிகரணத்தாற் போந்த பொருள், [1]"அவையே தானேயாய்" என முதல்வன் தூல வைந்தொழில் செய்யுமா றுணர்த்துமுகத்தானும், [2]"தாந்த முணர்வின் றமியருள்" என அதிசூக்கும வைந்தொழில் செய்யுமா றுணர்த்து முகத்தா னும் பொதுவகையாற் பெறப்பட்ட அத்துவித நிலையை அவ் வதிசூக்கும வைந்தொழிற்கட்படும் விசேடத்தின்மேலிட் டுச் சிறப்பு வகையாற் பெறுவிக்குமுகத்தானே பெத்தம் முத்தி இரண்டினும் ஆன்மாக்களுக்கு வரும் பயனை முதல் வனே உடனாய் நின்று ஏன்று கொண்டு அவரவர் செய்யுஞ் செய்திக்குத்தக்க பயன் விளைத்து நிற்பனென்பது விளக்கிய வாறுமென்க. இஃது ஆசிரியர் தாமே வருகின்ற அதிகரணத் தில் விளக்குகின்றவாறு பற்றியும் உணர்ந்துகொள்க.

பெத்தர்க்கு வரும் பயனும் உடனாய் நின்று ஏன்று கொள்ளும் முதல்வனெனவே, உடல்பொருளாவி முழுவதும் அவனுடைமை யெனக்கொண்டு தானுஞ்செய் தொழித்துப் [3]"பரமே பார்த்திருப்ப" ரன்றிப் [3]"பதார்த்தங்கள் பாரா" ராகிய சீவன்முத்தருடம்பு கொண்ட வினைப்பயன் ஒருவாற் றானும் அவர்க்குத் தமதாதல் செல்லாமையின், எவ்வாற்றா னும் முதல்வனதேயா மென்பது கூறாமே விளங்குமென மேற் பெறப்படாது எஞ்சிநின்ற பிராரத்தவினைத்தொடர்பு அவர்க்கின்றுமாறு கைமுதிகநியாயத்தால் விளக்கியதூஉ மாயிற்று. பெத்தர்க்கு வரும் வினைப்பயனும் முதல்வனே உடனாய் நின்று ஏன்றுகொள்வனாகலானன்றே, [4]"யாதொரு தெய்வங் கொண்டீ ரத்தெய்வ மாகி யாங்கே - மாதொரு பாக னார்தாம் வருவர்" எனவும் [5]"அங்குநாஞ் செய்யுஞ் செய்திக் காணைவைப் பால ளிப்பன்" எனவும் [6]"அறிவா யறிகின்றான்

---

[1]இந்நூல் சூ. உ. [2]ஷை சூ. ரு.
[3]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௩ கக. [4]ஷை—ககரு. [5]ஷை—ககசு.
[6]பதினொராந் திருமுறை, அற்புதத் திருவந்தாதி—உ0.

ருனே" எனவும் இவ்வாறே கூறியதூஉம், உலகத்து ஒளான் றனை ஈவாரும் ஏற்பாருஞ் சிவார்ப்பணமெனக் கருதாதவழிக் குற்றமென்று ஆகமங்கள் கூறியதூஉ மென்க.

இரண்டாமதிகரணம்

முதலதிகரணத்தின் ஏனைச் சமயத்தாரை யெல்லாம் மறுத்துச் சித்தாந்த முத்தியை நிலைபெறுத்துஞ் சுத்தாத்து வித நிலையை உணர்த்தியவழி, அதனை லதனைப் பெறுமாறு யாங்ஙன மென்னும் அவாய்நிலையை நிரப்பி, ஆன்மலாப மிரண்டனுள் எஞ்சிநின்ற சிவப்பேறு கூடுமாறு உணர்த்து தற் கெழுந்தது இரண்டாமதிகரணம் :—

இனிப் பத்தியினுன் மறவா தேத்த அவனது சீபாதத்தை யணையு மென்றது எனவரும்.

இதன்பொருள் சூத்திரத்தி னுரைத்தவாறுபற்றிக் கண்டுகொள்க.

அறிவிச்சை செயல்கள் மூன்றும் ஒருங்கே உடனாய் நிகழுமியல்பின்கண் எவ்வா றுரைப்பினும் அமையுமாயினும், முதற்க ணிகழும் முறைமையே ஈண்டு எடுத்துக்கோடலின், அதற்கேற்பச் சூத்திரத்து ளுரைத்தவாறே ஈண்டும் மற வாது பத்தியிஞ லேத்த என்றுரைத்தலே கருத்தாகக் கொள்க. ஏத்துதல் - ஈண்டு அருள்வழிநிற்றன் மேற்று. அன்பு பத்தி காதல் என்பன இச்சை மீதூர்தற்பொருள வாக லின், அது பரமுத்தியினும் உண்டென்ப துணராதார் பத்தி யாவது சீவன்முத்திநிலைக்கே செய்யப்படுமொரு சாதகம் போலுமெனமயங்கிக்கொண்டு தமக்கு வேண்டியவாறே உரைப்பர். பரமுத்தி நிலைக்கண் இச்சை நிகழாதவழிச் சிவ போக மநுபவமாதல் செல்லாமையானும், சீவன்முத்தி நிலைக்கே கூறுவதொன்றாயிற் [1]"செம்மலர் நோன்றாள்" என் னுஞ் சூத்திரத் தொருங்குவைத் தோதவே அமையுமாகலிற்

---

[1] இந்நூல் சூ. கஉ.

சூத்திரம் வேறு செய்யவேண்டாமையின், அஃது ஆசிரியர் கருத்தன்மையானும் அது பொருந்தாமை அறிக.

அற்றேல், ஒருபொருளை அறிந்தமாத்திரையே அதன்கண் இச்சை நிகழுமாறுபோல இச்சை நிகழ்ந்தமாத்திரையே அதனைப் பெறுதலுங் கூடுமென்பது உலகத்தின்மையால் ஈண்டுப் பத்திமாத்திரையாற் சீபாதத்தை அணையப்பெறுமாறு யாங்ஙனமென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தற்குக் கண்டு காட்டலின் என மேலையதிகரணத்திற் கூறிப்போந்ததன் தாற்பரியம் விளக்குவா னெழுந்த தேது:—

அவன் அங்கியமின்றிச் செய்வோர் செய்திப்பயன் விளைத்து நிற்றலான் எனவரும்.

அம்முதல்வன் உலகத்தார் போலன்றிப் பெத்தம் முத்தி இரண்டினும் அத்துவிதமாய் உடனின்றுகொண்டு யார் யார் யாது செய்கின்றாரென்று அறிந்து அவரவர்க்கு அவ்வச் செய்திக்குத் தக்க பயனை அவ்வப்பொழுதே விளைவிப்பனாகலான் இனிப் பத்தியினான் மறவாதேத்த அவனது சீபாதத்தை யணையும் என மேற்கொண்டது என்றவாறு.

அற்றேல், முதல்வன் பெத்தம் முத்தி இரண்டினுந் திரிபின்றி ஒருபெற்றித்தாகிய அத்துவிதமாய் நின்று உபகரிப்பனாயின் யாதானு மொருவாற்றாற் பசு பாசம் போலப் பெத்த நிலையினும் முதல்வன் புலனாதல் வேண்டுமாலென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி ஏதுவை வலியுறுத்து முகத்தானே அயராமை எனப்படும் அறிவு விளங்கும்முறைமை உணர்த்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம் :—

அருக்கனேர் நிற்பினு மல்லிருளே காணார்க்
கிருட்கண்ணே பாசத்தார்க் கீச—னருட்கண்ணாற்
பாசத்தை நீக்கும் பகலலர்த்துந் தாமரைபோல்
நேசத்திற் றன்னுணர்ந்தார் நேர் எனவரும்.

படலவிசேடத்தான் ஒளிமழுங்கிய கண்ணிடத்தும் அது நீங்கி ஒளி விளங்கிய கண்ணிடத்தும் வேற்றுமையின்றி

ஆதித்தன் சமமாய் நின்றாலும் அவ்வாதித்தன் ஒளிமழுங்கிக் காட்சியில்லாத கண்ணுக்கு மாலையிருட்டாய்த் தோன்றுவனன்றி ஒளி விளங்கிய கண்ணுக்குத் தோன்றுமாறுபோல விளங்கித் தோன்றான்; அதுபோல, முதல்வன் பெத்தர் மாட்டும் முத்தர் மாட்டும் அத்துவிதமாய் ஒப்ப நின்றாலும் பாசத்தானாகிய ஏகதேசவறிவுடைய பெத்தர்க்குப் பாச ஞானமேயாய்த் தோன்றுவன். அப்பாசப் பிணிப்புக்கு ஏதுவாகிய அபக்குவம் நீங்கித் தனது திருவருட்பார்வையாற் பத்திசெய்து தன்னை அறிதற்குரிய பக்குவ முடையராயினார்க்குப் பாசத்தானாகிய அவ்வேகதேசவறிவை மாற்றிப் பூரணவறிவு விரியச்செய்து அவரெதிரே விளங்கித் தோன்றுவன்; தனது கிரணந் தீண்டிப் பக்குவ மெய்திய தாமரைமலருக்கு முன்னுளதாகிய கூம்புதலை மாற்றி ஆயிர மிதழும் அலரச் செய்யும் ஆயிரங் கதிர்ப் பரிதிபோல என்க.

பொருள்வினையை உவமையினும் உவமவினையைப் பொருளினுங் கூட்டி உரைக்க. ஏகாரம் பிரிநிலை. தேற்றமெனினு மமையும். அல்லுங் காணாரும் பாசமும் பகலும் ஆகுபெயர். தன்னுணர்ந்தார் எனக் காரணத்தைக் காரிய மாக உபசரித்தார். தோன்றுவன் என்பது சொல்லெச்சம்.

இதனானே முதல்வன் பெத்தம் முத்தி இரண்டினும் ஒப்ப நிற்பினும் ஒப்பவிளங்காமை உவமைமேல்வைத் துணர்த்து முகத்தானே ஆன்மாவுக்கு முத்திநிலையின் அறிவு நிகழுமாறும், அது முதல்வன தறிவாகிய அருட்கண்ணையின்றி யமையாமையுங் கூறப்பட்டன.

இனி, இவ்வாறு பக்குவப்படுத்திப் பாசத்தை நீக்கி அறிவை அலர்த்துவதாகிய அருட்கண் புதுவதாய் ஒருகாலத்தின் நிகழ்ந்தொழிவ தன்றென அதனது உபகார முணர்த்து முகத்தானே அன்பு எனப்படும் இச்சை விளங்கும் முறைமை கூறுதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம் :—

மன்னு மிருளை மதிதுரந்த வாறன்பின்
மன்னு மரனே மலந்துரந்து—தன்னின்

வலித்திரும்பைக் காந்தம் வசஞ்செய்வான் செய்தல்
சலிப்பில் விகாரியலன் றான் எனவரும்.

கண்ணின்கண் நிலைபெற்றுளதாகிய இருளைப் பிறைமதி உடனாய் நின்று முறைமுறையா னுந்தித் தள்ளியவாறு போல, ஆன்மாவைத் தனது திருவடிக்கட் சேர்த்துக்கோடற்குளதாகிய இச்சைமிகுதியான் அவ்வான்மாவின்கண் அநாதிமுதல் அத்துவிதமாய் நிலைபெறும் முதல்வன்றானே அவ்வான்மாவின்கண் நிலைபெற்ற ஆணவமலத்தை உந்தித் தள்ளிக், காந்தக்கல் இரும்பைத் தன்கண் ஈர்த்துக்கொண்டு தன்வசமாய்ப் பற்றச்செய்தல்போலத் தனது திருவடிக்கட் சேர்த்துத் தன் வசமாய்ப் பற்றிக்கொண்டு நிற்கும்படி பண்ணுதல் அவனுக்கு ஒருஞான்றுஞ் சலித்தொழித லில்லை. அவ்வாறு சலியாது செய்யுமாயினும் அதனால் விகாரியாவா னல்லன்; எல்லாத் தொழிலுந் தனது சந்நிதிக்கட் சத்திசங்கற்ப மாத்திரையாய்ப் பரமின்றி விளையாட்டுப் போலச் செய்யும் அம்முதல்வன் என்க.

மதி என்றது ஈண்டுப் பூர்வபக்கத்துச் சந்திரனை. [1]"அந்த வருணனைக்கிங் காதார மாயல்லி-விந்து வெனவெறித்திட்டு" என்பது மது. ஏகாரம் மலத்தைத் துரத்துதற்குக் காரணம் அவ்வன்பெனப்படும் இச்சையேயன்றிப் பிறிதில்லை யென்ப துணர்த்தி நிற்றலிற் பிரிநிலை. வான் பான் பாக்கு என்பன தொழிற்பெயர் விகுதியுமா மென்பது [2]"கரப்பாக் கறிந்து" என்பதனா னுணர்க. உவம வுருபு விரித்துரைக்க. செய்வானது சலிப்பின்மை செய்கைமே லேற்றப்பட்டது. சலிப்பில் என்பது பற்றி அங்ஙனம் நிகழ்வதாகிய ஆசங்கையை நீக்குதற்கு விகாரியலன் என்பதும் உடனோதினார். தான் என்னு மெழுவாய் இசையெச்சமாகலின், அவ்வாறுரைக்கப்பட்டது. வசமாதல் - பற்றிவிடாமை.

இதனானே முத்திநிலையின் ஆன்மாவினது அன்பு நிகழுமாறும், அது முதல்வனது அன்பை யின்றி யமையாமையுங் கூறப்பட்டன.

---

[1] துகளறுபோதம்—36. [2] திருக்குறள்—1127.

இனி, அவ்வாறு வசமாதற்கட் படும் ஆசங்கையை நீக்கு முகத்தானே சேறல் எனப்படும் ஆன்மாவினது கிரியை நிகழும் முறைமை யுணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம்:—

நசித்தோன்றி னுள்ள நசித்தலா லொன்று
நசித்திலதே லொன்றுவ தில்லை—நசித்துமலம்
அப்பணைந்த வுப்பி னுளமணைந்து சேடமாங்
கப்பின்று மீசன் கழல்　　　　　　　　எனவரும்.

மேலை வெண்பாக்க ளிரண்டினுங் கூறியவாறே பூரண வறிவு விளங்கி ஆன்மா முதல்வன் வசமாய் ஒன்றுபட்டுக் கூடுங்காற் பண்டை ஏகதேச வறிவு கெட்டுக் கூடுமோ? கெடாது கூடுமோ? எனக் கடாயினார்க்குக் கெட்டுக் கூடுமெனின், குணங்கெடவே குணியுங் கெடுதலாற் கூடமாட்டாது. கெடாது கூடுமெனின், ஏகதேசவறிவு கெடாதவழி வியாபகப் பொருள் விளங்குதலின்மையாற் கூடுமாறில்லை. மற்றெங்ஙனங் கூடுமாறெனின், ஏகதேசவறிவைச் செய்யும் ஆணவங் கன்மம் மாயை என்னும் மலங்கண்மாத்திரையே கெட்டொழிய ஆன்மாத் தண்ணீரைச் சேர்ந்த உப்புப் போல முதல்வன் திருவடியைத் தலைப்பட்டு முதல்வனுக்குச் சேடமாம்; முதல்வன் றிருவடி அவ்வான்மாவை விட்டுக் கவர்த்தலின்றி இயைந்து நிற்கு மாகலானென்க.

ஒன்றுது என்னுந் துவ்விகுதி விகாரத்தாற் றொக்கது. நசித்தணைந்து என்பது காரண காரியப் பொருட்டாய் பிறவினை கோடலிற் செயவெனெச்சத் திரிபாதலறிக. [1]"சிற்றறிவு முற்சினைதயிற் சேர்வாரின் றுஞ்சிறிது - மற்றதனி னிற்கின றுண் மன்னுதாம்" எனப் புடைநூலாசிரியர் வினையது மது.

தன்கண்ணதாகிய கடினகுணம் நீங்கி அப்பினைச் சேர்ந் தொன்றுகிய உப்பு, ஆன்மா மலம் நசித்து முதல்வனைச் சேர்ந்து ஒன்றுபடுதன்மாத்திரைக்கு உவமையாயிற்று.

---

[1] வினுவெண்பா—கூ.

யாதொன்று யாதொன்றன் பொருட்டேயாய்த் தனக்கெனச் சுதந்திரமின்றி நிற்கும் அஃது அதற்குச் சேடமெனப்படு மாகலின், அவனருளாலல்ல தொன்றையுஞ் செய்யானுய்க் கப்பின்றி யியைந்துநிற்கு மீசன்கழலையே அறிந்து இச்சித் தநுபவித்தலாகிய முதல்வனது வழிபாட்டின் பொருட்டு உரிமையெய்திய ஆன்மா முதல்வனுக்குச் சேடமாகியவாறுணர்க. [1]"அவையுடைமை யாளாநா மங்கு" என ஓதுதலின் ஏனைப்பசுபாசங்களும் முதல்வனுக்குச் சேடமேயா மாயினும் அவை பொது வியல்பு பற்றிய சேடமாவதல்லது சிறப்பியல்புபற்றிய சேடமாகாமையின், இதனை வேறெடுத் தோதினார்.

இதனானே முத்திநிலையின் ஆன்மாவினது கிரியை நிகழுமாறும், அது முதல்வனது கிரியையை யின்றி யமையாமையுங் கூறப்பட்டன.

நித்தமாகிய மலத்திற்கு நாசமாமாறும், அது நசித்தவழி ஏகதேசமாய் விளங்கிய அறிவே பூரணமாய் விளங்கி வியாபகத்தைத் தலைப்படுமாறும் உவமையின்மேல்வைத்து இனிது விளக்கி மேலதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம்:—

பொன்வாண்முன் கொண்மூவிற் புக்கொடுங்கிப் போயகலத்
தன்வாளே யெங்குமாந் தன்மைபோன்—முன்வாண்
மலத்தின் மறைந்துள்ள மற்றுலகை யுண்ணும்
மலத்திரித்துச் செல்லும் வரத்து   எனவரும்.

ஆதித்தன் முன்பு முகிற்படலத்துண் மறைந்து தனது ஒளி சங்கோசமாய்ச் சிறிதே விளங்கிப் பின்பு அம் முகிற் படலத்தை வாயுத் துரப்ப அதனான் அது சத்தி மடங்கி விட்டுநீங்கியவழி அவ்வொளி தானே எங்கணும் விகாசமுமாய் விளங்கும் முறைமைபோல ஆன்மாவும் முன்பு மலத்தின் மறைப்புண்டு தன்னறிவு ஏகதேசமாய்ச் சிறிதே விளங்கிப் பிரபஞ்ச விடயத்தை அறிந்து அதில் அழுந்தும். பின்பு

---

[1] இந்நூல் சூ. உ அதி. ச. உதாரணம். க.

முதல்வன் றிருவருள் அம்மலசத்தியைக் கெடுத் தடக்கிய வழி அவ்வறிவே பூரணமாய் விளங்கிக் கப்பின்றி அம்முதல்வன் றிருவடியைத் தலைப்பட்டு அந்த ஞேயத்தில் அழுந்துமென்க.

ஒடுங்கி எனவும் எங்குமாம் எனவும் உவமைக்கோதிய வினையைப் பொருளினுங் கூட்டி உரைத்துக் கொள்க.

இது விளங்குதன்மாத்திரைக்கு ஏகதேச வுவமை என்பார், உலகையுண்ணும் வரத்துச் செல்லும் என வேற்றுமையும் உடன் கூறினர்.

ஏகாரந் தேற்றம். முன் வாள் என்புழி வாள் - ஆகு பெயர். இரித்து என்பது செயவெனெச்சத்திரிபு. இரண்டனுருபு விகாரத்தாற் றொக்கது.

மலம் நசித்தலாவது தனது மறைத்தற் சத்தி மடங்கிக் கீழ்ப்படுதன் மாத்திரையே பிறிதன்றென்பதூஉம் உவமையாற் பெறுதும்.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்

செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா
அம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ
மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமும்
ஆலயந் தானு மரனெனத் தொழுமே.

எது - து. சூ - ம். எ - னின். அசிந்திதனுய் நின்ற பதியைச் சிந்திதனுகக் கண்டு வழிபடுமா றுணர்த்துத னுதலிற்று.

மேற் கூறிப்போந்தவாறே 'அயரா வன்பி னரன் கழ' லணைந்த முத்தர்க்குச் சீவன்முத்திநிலைக்கண் அவ்வறிவிச்சை செயல்கள் ஒரோவழிப் புறத்துச் சேறலு முண்மையின் அவை செல்லுமிடம் இவை யென்பது உணர்த்து முகத்தானே வாக்குமனுதீதமாய் அயராவன்பின் அணைந்து வழிபடநின்ற முதல்வனை வாக்குமனக் கோசரமாம்படி தெளியக்

கண்டு வழிபடும் முறைமையை உணர்த்துதல் பயனோத்தின் மூன்றாம்பாதமாகிய இப் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்தின் கருத்தென்க.

'அயரா வன்பி னரன் கழல்' சென்றார்க்குச் சீவன் முத்திநிலைக்கண் அவ்வறிவிச்சைசெயல்கள் மூன்றும் புறத்தே எவ்வாறு வியாபரிக்குமென்னும் அவாய்நிலையை நிரப்புதலின் அவ்வவாய்நிலைபற்றிய வியைபானே அதிகரணவியையும், முத்திநிலையைத் தலைப்பட்ட மெய்ஞ்ஞானிகட்கு ஈண்டுச் செய்யக்கடவதொன் றில்லை யெனச் சமயிகள் கூறும் ஆசங்கையை விதிமுகத்தா னுரைத்து மறுத்தலின், அவ்வாசங்கை பற்றிய வியைபானே பாதவியையும், மேல் முத்திநிலையி னியல்பு கூறி ஈண்டுச் சீவன்முத்தி நிலைக்கட்படும் விசேடங் கூறுதல் முறைமையாகலின், அம்முறைமைபற்றிய வியை பானே ஒத்தியையும் பெறப்பட்டன.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப் பொழிப்பு :—அயரா வன்பி னரன்கழ லணைந்த சீவன்முத்தன், செங்கமலமலர்போல விரிந்துவிளங்கிய முதல்வனது சீபாதத்தை அணைதற்கு உடம் படாது அயர்த்தலைச்செய்விக்கும் அவ்வியல்பினை யுடைய மும் மல வழுக்கை ஞான நீராற் கழுவித், தன்னைப்போல் அயரா வன்பின் அரன்கழ லடைந்த மெய்ஞ்ஞானிகளோடு கலந்து கூடி, அவ்வாறு கழுவப்பட்டு மலமயக்கு நீங்க அன்பரொடு மரீஇ அன்பு மிக்குடைய அவரது திருவேடத்தையுஞ் சிவா லயத்தையும் முதல்வனெனவேகண்டு வழிபட்டு வாழ்வான் என்றவாறு.

சீவன்முத்தன் என்றது ஏற்புழிக்கோடலாற் பெறுதும்.

நோன்றாள் - வினைத்தொகை. நோன்றல் - பொறுத்தல். [1]"எடுத்துச்சுமப்பானை" என்றார் புடைநூலாசிரியரும். கழீஇ என்பது குறிப்புருவகம். மாலற நேய மலிந்தவர் என்பது அம்மலங் கழீஇ யன்பரோடு மரீஇயினார் எனப் பொருடந்து சுட்டுப்பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது.

நேயமலிதல் கூறவே வழிபாடும் பெறப்படும்.

தான் - அசை.

---

[1] திருவருட்பயன்—65.

அம்மலங்கழீஇ என்றதனாற் சீவன்முத்தர்க்குப் புறத்தே அறிவு வியாபரிக்கு மிடமும், அன்பரோடு மரீஇ என்றதனால் இச்சைவியாபரிக்குமிடமும், தொழும் என்றதனாற் செயல் வியாபரிக்கு மிடமும் பெறப்பட்டமையான் அவாய்நிலை நிரப்பியவாறு கண்டுகொள்க. இம் மூன்றும் பிரிப்பின்றி உடனிகழ்ச்சியாய் ஓரிடத் தொருங்கு நிகழ்வனவாகலின் விடய வேற்றுமை யின்மையு முணர்க. தொழும் என்பது செலும் என்பதுபோலப் படர்க்கைவினை முற்றாகலின், இஃது அணைந் தோரது தன்மை யென்பது பெற்றாம். அற்றாகலினன்றே இதனைச் சாதகவோத்துள் வையாது ஈண்டு வைத்தாரென்பது.

செல்வப் பெருக்க முடையார்க்கு உணவாகிய ஆன்பால் உடம்பு நோயின்றி வளரச் செய்யும் மருந்துமாமாறு போல, இவ்வழிபாடு மலவாசனை சிறிதுந் தாக்காது சிவாநந்தம் மேன் மேல் வளரச்செய்யுஞ் சாதகமாதலு முண்மையான் அது பற்றி ஆசிரியர் விரித்துரைத்தலுஞ் செய்தாரென்க.

இதனுள், செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா வம் மலங்கழீஇ என்பது ஓரதிகரணம்; அன்பரோடு மரீஇ என்பது ஓரதிகரணம்; மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமு மாலயந் தானுமரனெனத் தொழுமே என்பது ஓரதிகரணம்; ஆக மூன்றதிகரணத்தது இச்சூத்திரமென் றுணர்க.

முதலதிகரணம்

அவற்றுள், சீவன்முத்தர்க்கு ஒருதலையான் முன்னர்ச் செய்யக்கடவது இது வென்பது உணர்த்து முகத்தானே அவரது அறிவு புறம்பே வியாபரித்தலு முண்மையின், அது வியாபரிக்குங்கால் எங்ஙனம் வியாபரிக்கு மென்னும் அவாய் நிலையை நிரப்புதற் கெழுந்தது முதலதிகரணம்:—

ஈண்டு ஆணவ மாயை கான்மிய மென்னு மலங்களைக் களைக வென்றது   எனவரும்.

கன்மம் அதன் மூலத்தை நோக்கிக் கான்மியம் எனவும் பெயர் பெறும். காமியம் எனப் பாடமோதி, [1]"இனிச்செய் கன்ம மூலமல ஞானத்தா விடிப்பன்" என வழிநூலாசிரியர் ஓதுதலின், ஈண்டு மலமாயைகளோடு வைத்துக்களைய நின்றது ஆகாமியவினை மாத்திரையே யாகலான் அதுவே ஈண்டு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட தாகலின் காமியம் என்பது தலைக் குறை என்றுரைப்பாரு முளர்.

அற்றேல், ஏகனாகியிறைபணி நின்று உண்மை ஞானத்தைத் தலைப்பட்டார்க்கு மலமாயைதன்னொடு வல்வினையுமின்றாய்க் கழிந்தொழிதலின், அவற்றான் மீளச் செய்யக் கடவதொன் றின்மையான் ஈண்டு அவற்றைக் களைதல் எற்றுக் கென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி மேற்கோளைச் சாதிக்குமாறு சூத்திரத்தில் உடம்பொடு புணர்த்தோதியதனைத் தெரித்துணர்த்தி வலியுறுத்துதற் கெழுந்த ஏது :—

அவைதாம் ஞானத்தை யுணர்த்தாது அஞ்ஞானத்தை யுணர்த்து மாகலான் எனவரும்.

அம்மூன்று மலங்களும் உண்மைஞானத்தைத் தலைப்பட்டார் மாட்டும் யாதானுமொரு நெறியான் நுழைந்து அம்மெய்யுணர்வைக் கீழ்ப்படுத்துப் பிறவிக்கு வித்தாகிய அப்பண்டை விபரீத வுணர்வை மேற்படுத்துவனவாமாகலான் அஃது அவர்க் காகாமையின், ஈண்டு ஆணவ மாயை கான்மியமென்னு மலங்களைக் களைக என மேற்கொண்டது என்றவாறு.

உணர்த்துதல் - உணர்விற்கேதுவாதல். [2]"அந்நியமானவையுணர்த்தி யநநியமாய் நிறைந்த வறிவறியா மையினுனும்" என்புழியு மது. ஈண்டு அஞ்ஞானம் என்றது விபரீத வுணர்வை.

இனி, அவை அஞ்ஞானத்திற் கேதுவாய்வந்து நுழையுமாறும், அஃது அவர்க் காகாமையுந் தெரித்துணர்த்தி ஏதுவை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம் :—

---

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௨௬௨. [2]சிவப்பிரகாசம்—36.

புண்ணிய பாவம் பொருந்துமிக் கான்மியமும்
மண்முதன் மாயைகாண் மாயையுங்—கண்ணிய
அஞ்ஞானங் காட்டுமிவ் வாணவமு மிம்மூன்றும்
மெய்ஞ்ஞானிக் காகா விடு எனவரும்.

புண்ணிய பாவங்களைப் பயக்கும் விருப்பு வெறுப்புக்களாய்ப் பொருந்துகின்ற இக்கன்ம மலமும், மண் முதல் மாயாதத்துவ மீருய்க் காணப்படுகின்ற இம்மாயா மலமும், சுட்டி யறிவதாகிய விபரீத வுணர்வைப் பயக்கும் இவ்வாணவ மலமும் என்னும் மும்மலங்களும் மெய்ஞ்ஞானியாகிய உனக்காகா வாகலான் இவற்றை விடுத்தொழிக என்க.

எல்லா மலங்களும் பற்றறத்துடைத்து மற்றுண்மை ஞானத்தைத் தலைப்பட்டார்க்கு உடம்புள்ளளவும் பிராரத்த வினை அவ்வுடம்பை யொட்டி நிற்றலான் அஃது அவர்க்கு ஓரோவழி வாதனைவயத்தால் இங்குளி வாங்குங் கலம்போல வந்து தாக்குங்காற் [1]"பிற்செயா தநுபவிப்பது" இன்ருகலின், அது சார்பாக விருப்பு வெறுப்புக்களுளவாம்; அவை உளவாகவே [2]"பரமே பார்த்திருப்பார்"க்கு நில முதன் மாயா தத்துவ மீருகிய ஏகதேசப் பொருள் காட்சிப்படும். அவை காட்சிப்படவே, அவற்றைச் சுட்டி யறிவதாகிய விபரீத வுணர்வு மேற்பட்டு மெய்யுணர்வைக் கீழ்ப்படுத்துப் பிறவிக்கு வித்தாம். இவ்வாறு இம்மூன்றும் அறிவற்றம் பார்த்து இம் முறையானே வந்து தலைப்படும் என்பார், கன்மம் மாயை ஆணவம் என்று இம்முறையே வைத்து, அவை காட்சிப் புலனுமாறு காட்டுவார் அவ்வக்காரிய நிகழ்ச்சிகளை எடுத்தோதிச் சுட்டிக் கூறினர்.

ஆணவ கன்மங்களைச் சுட்டிக் கூறுதலின், மாயையினும் அவ்வாறு சுட்டு வருவித்துரைத்துக் கொள்க. புண்ணிய பாவம் - ஆகுபெயர். மாயை - முன்னையது தத்துவம். ஈரிடத்தும் ஆக்கச் சொல் வருவித்துரைக்க. காண் மாயை - செயப்படு பொருளொடு முடிந்த வினைத்தொகை. காட்டுதல்- உபசாரம்.

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௩0௧. [2]ஷை—௩௧௧.

இவை சிவபோகப் பெருவாழ்வை இழப்பிப்பன வாக லான் மெய்ஞ்ஞானிக் காகா என்றார். மேன்மேன் முறுகு வனவாகிய இவற்றைத் தோன்றும் பொழுதே துடையாக் கால், [1]"களைகுநர் - கைகொல்லுங் காழ்த்த விடத்து" என் னும் முறைமைத்தாய் முடியுமென்பது பற்றி விடு என ஈண் டும் வலியுறுத்தப்பட்டது.

விடுதல் - அவை அம்முறையான் நிகழ்ந்தவழி இவ்வஞ் ஞானம் ஏகதேசக் காட்சியா யுயதெனவும், இவ் வேகதேசக் காட்சி விருப்பு வெறுப்புக்களது தோற்றத்தா யுயதெனவும், அத்தோற்றமும் பிராரத்தவினை நுகர்ச்சிக்கட் சென்ற தற் போதத்தா யுயதெனவும் அறிந்து, அங்ஙனஞ் செல்வதாகிய தற்போதம் முளையாதவாறு பரிகரித்துச் சிவஞானத்து ளடங்கிச் [2]"சிவாநுபவஞ் சுவாநுபூதிகமாம்" படி ஞான நிலையில் உறைத்து நிற்றல். [3]"ஐங்குணர்வி னுள்ளடங்கி யுள்ளத்து ளின்பொடுங்கத்-தூங்குவர்மற் றேதுண்டு சொல்" என்றது மது.

அஃதங்ஙனமாக; ஏதுவின்கண் மும்மலங்களும் அஞ் ஞானத்தை யுணர்த்துமெனக் கூறி, ஈண்டு ஆணவமாத்தி ரையே அஞ்ஞானங் காட்டு மென்றல் மலைவாமா லெனின்,— அற்றன்று; அஞ்ஞானங் காட்டுதல் மாயை கன்மங்கட்கு ஆணவமலச் சார்வானாகிய செயற்கை, ஆணவமலத்திற்கஃது இயற்கை என்னும் பொதுச்சிறப்பாமா றுணர்த்துதற்கு ஆண்டுப் பொதுவகையாற் கூறிப்போந்ததனை ஈண்டுச் சிறந் தெடுத் தோதினா ராகலான் என்பது.

இரண்டாமதிகரணம்

முதலதிகரணத்திற் கூறியவாறு மும்மலங்களையுங் களைந் தார்க்கு அதனை நிலைபெறுத்துவதாய் அதன்பின்னர்ச் செய் யக்கடவது இதுவென்ப துணர்த்து முகத்தானே அவர

---

[1]திருக்குறள்—879. [2]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—உஅசு.
[3]திருவருட்பயன்—91.

திச்சை வியாபரிக்குங்கால் யாங்ஙனம் வியாபரிக்கு மென்னும் அவாய்நிலையை நிரப்புதற்கெழுந்தது இரண்டா மதிகரணம்:-

இனிச் சிவபத்தர்களோ டிணங்குக வென்றது　எனவரும்.

சிவபத்தராவார் "பத்தியினுன் மறவா தேத்தி" முதல்வனது சீபாதத்தை அணைந்தோர். இணங்குதல்-நட்புச் செய்தல். சிவபத்தர்களோ டிணங்குக எனவே, ஏனையோர் களோ டிணங்கற்க என்பதூஉம் பெறப்பட்டது.

அற்றேல், உறவும் பகையு மொழித்து [1]"மகவெனப்-பல்லுயி ரனைத்தையும் ஒக்கப் பார்க்குஞ் - செல்வக் கடவுட் டொண்டர்"க்கு இவ்வாறு சிலர்மாட்டு விருப்புஞ் சிலர்மாட்டு வெறுப்புஞ் செய்துகொண்டு பகுத்துநிற்றல் சால்பின்று லென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தற் கெழுந்த தேது:—

அல்லாதார் அஞ்ஞானத்தை யுணர்த்துவ ராகலான்
　　　　　　　　　　　　எனவரும்.

அல்லாதார் அஞ்ஞானத்தை யுணர்த்துமாறு:—[2]"தெய்வ மென்பதோர் சித்தமுண் டாகி - முனிவி லாததோர் பொரு ளது கருதலு - மாறு கோடி மாயா சத்திகள் - வேறு வேறு தம் மாயைக டொடங்கின - வாத்த மானு ரயலவர் கூடி-நாத் திகம் பேசி நாத்தழும் பேறினர் - சுற்ற மென்னுந் தொல் பசுக் குழாங்கள் - பற்றி யழைத்துப் பதறினர் பெருகவும் - விரத மேபர மாகவே தியருஞ் - சரத மாகவே சாத்திரங் காட்டினர் - சமய வாதிக டத்த மதங்களே - யமைவ தாக வரற்றி மலைந்தனர்" என்றற் றொடக்கத்தா னறிக. மும் மலங்கள் அஞ்ஞானத்தை யுணர்த்துதல் இலக்கு வாய்த்துழி ஏதுவாதன் மாத்திரையே யாம். இவ்வாறன்றி, வாயாதவழி யும் வாய்க்குமாறு செய்துகொண்டு பலவகை உபாயங்களா னுந் தம்மோடொப்ப விபரீதவுணர்விற் செலுத்தியே விடுவ ராகலான், சிவபத்தி யில்லாதார் அம்மலங்களினுங் கொடிய

[1]கக-ம் திருமுறை, திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை—7. 53.
[2]திருவாசகம், போற்றித்திருவகவல், அடி சஉ முதல் ருஉ வரை.

ராகலின், அவரை அவற்றினும் அஞ்சி விட்டொழிதலே அறிவுடைமைக்குச் சால்பென்பதாம்.

மகவெனப் பல்லுயி ரனைத்தையும் ஒக்கப் பார்த்தலாவது அவைபடுந் துன்பங் கண்டுழி அதற்குப் பரிதன் மாத்திரையேயாம். [1]"நான்பெற்ற வின்பம் பெறுகவிவ் வையகம்" என்றதும் இக்கருத்தே நோக்கியென்க.

அற்றேல், சிவபத்தி இல்லாதாரோ டிணங்காமை மாத்திரையே அமையும்; சிவபத்தர்களோ டிணங்குதல் எற்றுக்கென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டும் உதாரணம் :—

மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின் வீழ்க்குஞ்
சிறப்பிலார் தந்திறத்துச் சேர்வை—யறப்பித்துப்
பத்த ரினத்தாய்ப் பரனுணர்வி னாலுணரும்
மெய்த்தவரை மேவா வினை எனவரும்.

மும்மலங்களும் நீங்கி முதல்வன் அத்துவிதமாய் நின்று காட்டியுங் கண்டும் உபகரித்துவரும் பெருங்கருணையை மறவாது கடைப்பிடிக்கும் ஞானக்கண்ணுடைய மெய்த்தவராயினார் அதனை மறக்குமாறு செய்து ஞானக்கண்ணை இழப்பித்துத் தீநெறிக்கட் கொண்டு சென்று மலங்களாகிய பிறவிக் குழியில் வீழ்வித்துத் துயருறுத்தும் அன்பில்லார் கூற்றிலே தொன்றுதொட்டுப் பயின்று வந்த சேர்ச்சி அறும்படி, அம் மறவியை மாற்றி ஞானக்கண்ணை விளக்கிப் பிறவிக் குழியினின்றும் எடுத்து நன்னெறிக்கட் செலுத்தி வாழ்விக்குஞ் சிவபத்தர் கூற்றிலே பேரன்புடையராய் அவ்வன்பு சார்பாக விளங்குவதாகிய சிவஞானக்கண்ணால் அந்நிலை கடைப்பிடித்து உணரப்பெற்றவரை எல்லா அநர்த்தங்கட்கும் மூலமாய் வரும் பிராரத்தவினை வாதியா என்க.

மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின் வீழ்க்குஞ் சிறப்பிலார் என மேற்சொல்லிய பொருளையே அநுவதித்து விரித்தோதி

[1] திருமந்திரம்—85.

ளுர், அதன் எதிர்மறைமுகத்தாற் சிவபத்தரது பெருந் தகைமை உணர்ந்துகோடற் பயனேக்கி.

மலங்களின் வீழ்க்கும் என்பது குறிப்புருவகம். மலம் ஆகுபெயர். எல்லாவற்றினும் அன்பு சிறந்தமையின், அது சிறப்பு எனப்பட்டது. சேர்வை - சேர்ச்சி. பத்தரினத்துப் பித்தாய் என மாறுக. பித்துப் போறலிற் பித்து என்றார். அஃது அதனை யுடையார்மே னின்றது. ஏனைத் தவங்களெல்லாம் மெய்யாதலின்றி மல நடையாய்ப் போதலிற் பரனுணர் விளு லுணருந் தவமொன்றே மெய்த்தவம் எனப்பட்டது. விளை - பால்பகா அஃறிணைப்பெயர்.

சிவபத்தர்மாட் டன்புசெய்து அவரது மனஞ் சொற் செய்கைவழி நிற்பார்க்கு உலகியலுணர்வு மாறிச் சிவாநுபூதி யுணர்வே மேம்பட்டு நிகழும்; அஃது அங்ஙனம் நிகழவே, உடம்புள்ளளவும் நிற்பனவாய பிராரத்தவினைகள் அவர்க்கு நுகர்ச்சியாதல் செல்லாமையின், அவரை வாதிக்கமாட்டா; அவை வாதியா தொழியவே, சிறப்பிலார் தந்திறத்துச் சேர்வை பற்றறக் கழியும் என்பார், அறப் பித்துப் பத்தரினத் தாய்ப் பரனுணர்விளு லுணரு மெய்த்தவரை மேவா வினை என்றார். எனவே, வீட்டுணர்வை நிலைபெறுத்துஞ் சிவபத்தர்களோ டிணங்கிளு லன்றித் தொன்றுதொட்டுப் பயின்று வந்த சிறப்பிலார திணக்கம் அறுதாகலான் அஃதொருதலையான் வேண்டுமென வலியுறுத்தவாறாயிற்று.

மூன்றமதிகரணம்

இரண்டாமதிகரணத்திற் கூறியவாறு சிவஞானிகளோ டிணங்கிளுர்க்கு அதன் பின்னர்ச் செய்யக்கடவது இது வென்ப துணர்த்து முகத்தானே அவரது கிரியை வியாபரிக் குங்கால் யாங்ஙனம் வியாபரிக்குமென்னும் அவாய்நிலையை நிரப்புதற் கெழுந்தது மூன்றமதிகரணம் :—

இனிப் பத்தரது திருவேடத்தையுஞ் சிவாலயத்தையும் பரமேசுரனெனக் கண்டு வழிபடுக வேன்றது எனவரும்.

காண்டல் - ஐயுறவின்றித் தெளிதல்.

திருவேடத்தி னியல்பு, [1]"தூயவெண் ணீறு துதைந்த பொன் மேனியுந் தாழ்வடமு - நாயகன் சேவடி தைவரு சிந்தையு நைந்துருகிப் - பாய்வது போலன்பு நீர்பொழி கண்ணும் பதிகச் செஞ்சொன் - மேயசெவ் வாயு முடையார் புகுந்தனர் வீதியுள்ளே," [2]"சிந்தை யிடையறு வன்புந் திருமேனி தன்னி லசைவுங் - கந்தை மிகையாங் கருத்துங் கையுழ வாரப் படையும் - வந்திழி கண்ணீர் மழையும் வடிவிற் பொலிதிரு நீறும்-அந்த மிலாத்திரு வேடத் தரசு மெதிர்வந் தணைய," [2]"கண்ட கவுணியக் கன்றுங் கருத்திற் பரவுமெய்க் காதற் - றொண்டர் திருவேட நேரே தோன்றிய தென்று தொழுதே" என்பவற்றானறிக. இத் திருவேடங் காமக் கிழத்தியர் வடிவிற் காணப்படும் ஆடை சாந்து அணிகலன் முதலாயின காமுகரை வசீகரித்து இன்பஞ் செய்யுமாறு போல, மெய்யுணர் வுடையாரைக் காட்சிமாத்திரையானே வசீகரித்து இன்பஞ் செய்தல் பற்றித் திருவேடத்தையுஞ் சிவாலயத்தையும் என்று உபசரித்தார். அது, [3]"சேலுங் கயலுந் திளைக்குங்கண் ணாரிளங் கொங்கையிற் செங்குங்கு மம் - போலும் பொடியணி மார்பிலங் குமென்று புண்ணியர் போற்றிசைப்ப" என்பதனானும் அறிக.

அற்றேல், மெய்யுணர் வுடையார்க்குப் பகுப்பின்றி எங்கணும் பரமேசுரனெனக் காண்டலே பொருத்த முடைமையானும், நின்றதிருத்தாண்டக முதலியவற்றுள் அவ்வாறோதுதலானும், திருவுருத்திரத்துட் பகுப்பின்றி உயிர்ப் பொரு ளுயிரில்பொருள்களை யெல்லாந் தனித்தனி எடுத்தோதி வழிபாடு கூறுதலானும், ஈண்டு இவ்விடங்களின் மாத்திரையே பரமேசுரனெனக் கண்டு வழிபடுக எனப் பிரித்துக் கூறியது பொருந்தாதா லென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தற் கெழுந்த ஏது :—

அவன்மற் றிவ்விடங்களிற் பிரகாசமாய்நின்றே அல்லாதவிடத் தப்பிரகாசமாய் நிற்றலான் எனவரும்.

---

[1]பெரியபுராணம்—1410. [2]ஷ—2173, 2174.
[3]சேந்தனார் திருப்பல்லாண்டு—அ.

அம் முதல்வன் எங்கணும் வியாபகமாய் நிற்பினும் இவ்விரண்டிடத்து மாத்திரையே தயிரினெய்போல விளங்கி நிலைபெற்று அல்லுழிப் பாலினெய்போல வெளிப்படாது நிற்றலான், இனிப் பத்தரது திருவேடத்தையுஞ் சிவாலயத்தையும் பரமேசுரனெனக் கண்டு வழிபடுக என மேற்கொண்டது என்றவாறு.

மற்று அப்பிரகாசமாய் நிற்றல் என இயையும்.

அற்றேல், அஃது யாங்ஙனமென்னு மாசங்கையை நீக்கிப் பிரகாசமாய் நிற்குமாறும் அல்லாதாரிடத்து அப்பிரகாசமாய் நிற்குமாறுந் தெரித்துணர்த்தி ஏதுவை வலியுறுத்துதற்கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம் :—

> தன்னுணர வேண்டித் தனதுருவைத் தான்கொடுத்துத்
> தன்னுணரத் தன்னு ளிருத்தலாற்—றன்னுணரு
> நேசத்தர் தம்பா னிகழுந் ததிநெய்போற்
> பாசத்தார்க் கின்றும் பதி　　　　　எனவரும்.

வாக்கு மனாதீதமாய் நின்ற பரம்பொருள் உலகத்தார் தன்னை அறியும்படி கருணைசெய்து தனது வேடமாகிய திருநீறு கண்டிகை முதலிய தனது வடிவத்தைத் தன்னன்பர்க்குக் கொடுத்து அவர்களிடமாக நின்று அங்கங்கே அறிவு விளக்குதலானும், அவர் தம்மைச் சோகம்பாவனையான் உணரச் செய்தலானும், அவரை ஒரு குறியின்க ணிறுத்தித் தனது வியாபகத்துக் குள்ளாக இருத்துதலானும், குறியிறந்து நின்று தன்னை உள்ளவா றுணரும் அன்பாளராகிய அவர்மாட்டுத் தயிரின்கண்ணதாகிய நெய்போல விளங்கித் தோன்றும் ; பாசக்கட்டுடையார்க்கு இவ்வியல் பில்லாமையான் அவர் மாட்டுப் பாலின்கண்ணதாகிய நெய்போல விளங்காது நிற்கும் என்க.

இன்மை - விளங்காமைப் பொருட்டு. பாசத்தார்க்கு என்பது உருபு மயக்கம். கொடுத்துச் செய்து இருத்தலால் நிகழும் என இயையும். செய்து என்பது சொல்லெச்சம். இருத்தல் - அல்லீற்றுப் பிறவினைத் தொழிற்பெயர். தன்

னுணரும் நேசத்தார் எனப் பெயரடையானும் ஒரோதுக் கூறப் பட்டது. தன்னை என்னும் இரண்டனுருபு விகாரத்தாற் றொக்கது.

அற்றேல், இவ்வியல்புக ளுடைய சங்கம வேடத்தி னிடத்து எஞ்ஞான்றும் முதல்வன் பிரகாசமாய் நிற்பனென் பது பெறப்படும். இவ்வியல்புகளில்லாத தாவரத்தினிடத்து மந்திர சாந்நித்திய மில்வழிப் பிரகாசமாய் நிற்றல் பெறப் படாதா லென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி அதனை வலியுறுத்து தற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம்:—

கண்டதொரு மந்திரத்தாற் காட்டத்தி லங்கிவே
றுண்டல்போ னின்றங் குளதாமாற்—கண்டவுருத்
தானதுவா யன்றுனன் றனதுவாய்த் தோன்றுனே
தானதுவாய்க் காணுந் தவர்க்கு எனவரும்.

விறகிற்றீ, கடைந்துழி வேறாய் விளங்கும்; அல்லுழி விளங்குவதன்று. அதுபோல, உயிர்கட்குப் புத்தி முத்தி அளித்தற் பொருட்டுக் காணப்பட்ட தாவரத்தின் அருவுரு வின்கட் கலப்பினால் அதுவே தானாய் அதுவன்றி வேறு பொருளுமா மியல்புடைய முதல்வன், அதுவே தானாய்க் காணார்க்குத் தம்மால் அறியப்பட்டதொரு மந்திர சாந்நித்திய மில்வழி ஆண்டுவிளங்காது நின்று அம்மந்திரசாந்நித்தியத் தால் விளங்கித் தோன்றும் பொருளாம். அவ்வாறன்றி அதுவே தானாய்க் காணப்பெறும் உண்மைத் தவமுடை யார்க்கு எப்போதும் அப்படியே விளங்கித் தோன்றுன் கொல்லோ? என்க.

காணுதார்க்கு என்பது சொல்லெச்சம். கடைந்துழி அல் லுழி என்பன ஆற்றலாற் பெற்றும். உவமைக் கோதிய வினை யைப் பொருட்கண் எதிர் நிரனிறையாக வைத்துக் கண்டு கொள்க. ஈண்டு உண்மை - விளங்குதன் மேற்று. மந்திரத்தா னுளதாம் என இயையும். ஆல் - அசை. ஆனுன் என்பது பெயர். ஓகாரம் - எதிர் மறை. தானதுவா யன்றுனன் என் னும் பெயரடையான் அவரவர் பாவனைக் கேற்ப விளங்கு

தற்கு ஏதுக் கூறப்பட்டது. தானதுவா யன்றுதல் சங்கட வேடத்தினுமொக்கு மேனுந் தாவரவுருவின்கணிகழும் ஆசங்கையை இதனு னன்றி நீக்க லாகாமையின், ஈண்டுக் கூறினுர். இஃது ஈரிடத்து மொக்குமென்பது வருகின்ற அதிகாணத்திற் பெறப்படும்.

நான்காமதிகரணம்

மேலை அதிகாணம் மூன்றுனுஞ் சீவன்முத்தர்க்குரிய ஆசார முணர்த்தியவழி, அற்றேல், இவை சீவன்முத்தர்க்குத் தாமே யுளவாவனவாகிய இலக்கண மாகலின், அநுவாத முகத்தா னேதற்பாலன வாகிய இவற்றைக், களைக, இணங்குக, வழிபடுகே என்று இங்ஙனம் விதிமுகத்தா னேதிய தெற்றுக் கென்னும் ஆசங்கையை நீக்குதற்கு அவற்ற தொழிபா யெழுந்தது நாலாமதிகரணம்:—

இனி இவ்விடங்களின் வழிபடுகே வென்றது எனவரும்.

இவ்விடங்களாவன:—பத்தாது திருவேடமுஞ் சிவாலயமும் என மேற்கூறிப் போந்தன. வழிபடுகே என்னும் இசையெச்சத்தால் அநுவாதமாய்க் கூற வமையுமென்பாரை மறுத்து விதித்தலை வலியுறுத்தவாறு. வழிபடுகே என்பது உபலக்கணமாகலின், களைதல் இணங்குதல்கட்கும் இஃதொக்கும்.

அற்றேல், எய்தியதனை விதித்தல் பயனுடைத்தன்று லென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தற் கெழுந்த ஏது:—

நரம்பு நாடி முதலானவற்றைத் தானதுவாய் வரும் புருடன் அவையாகாவாறு அப்புருடனு மாகலான் எனவரும்.

நரம்பு நாடி இறைச்சி என்பு முதலிய தாதுக்களின்கண் வேற்றுமையின்றி அதுவது தானுய் வருகின்ற உயிர், [1]'நாடியோ வென்போ நரம்புசீக் கோழையோ' என்று இவ்

---

[1] இந்நூல் சூ. க. அதி. க. உதாரணம். க.

வாறு [1]'பைமறியாப்' பார்ப்பார்க்கு நரம்பு நாடி முதலியவை யாகாது அவற்றின் வேறுமாயினாற்போல, உயிர்க் குயிராகிய அம் முதல்வனுஞ் சடசித்துக்க ளெல்லாவற்றினும் அதுவது தானாயும் அல்லனாயும் நிற்ப னாகலான், அதுவதுதானாய் நிற்றலைக் காணுங் காட்சி பற்றி எய்திய வழிபாடு அல்லனாய் நிற்றலைக் காணுங்கா லெய்தாமையின், அவ்வழியும் எய்துவிக்க வேண்டுதலான் இனி இவ்விடங்களின் வழிபடுக என விதித்தோதிய தென்றவாறு.

எனவே, எய்தாததனை எய்துவிப்பதூஉம், எய்திய திகந்துபடாமைக் காப்பதூஉம், எய்தியதனை ஒருமருங்கு மறுப்பதூஉமாகிய விதி மூன்றனுள் இஃது எய்திய திகந்து படாமைக் காத்த தென்றவாறாயிற்று. இது விளங்குதற் பொருட்டன்றே ஆசிரியர் இவ்விடங்களின் வழிபடுக என ஈண்டு இடமாகவைத் தோதியதூஉ மென்க. அவை யாகாவா றப்புருடனுமாம் எனவே, அவ்விடத் தெய்துவித்தல் ஒரு தலையான் வேண்டு மென்பது தாற்பரியமாயிற்று. சூத்திரத்தில் தொழுமே என்னும் ஏகாரமும் இப்பொருள் குறித்து நின்ற தேற்றம். வாறு - உவமவுருபு. முதலானவற்றை என்பது உருபு மயக்கம்.

அற்றேல், முதல்வனுக்கு இவ்வியல்பு எல்லாப் பொருட் கண்ணு முண்மையின், யாங்கணும் வழிபாடு விதித்தலே பொருத்த முடைத்தென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம் :—

அதுவிது வென்ற ததுவல்லான் கண்டார்க்
கதுவிது வென்றதையு மல்லான்—போதுவதனில்
அத்துவித மாத லகண்டமுந் தைவமே
அத்துவிதி யன்பிற் றொழு எனவரும்.

முதல்வன் சடசித்துக்கண் மாட்டு நிற்கும் நிலைமை அறியப் பெற்றார்க்குக் கண் அருக்கன் போல அது இது எனப் பக்கிசைத் தோதப் படுவதாய பேதநிலைமையனு மல்ல

[1]நாலடியார், தூயதன்மை—உ.

ளாய், உடல் உயிர்போல அதுவே என்றோதப் படுவதாய அபேத நிலைமையனு மல்லனாய்க், குண குணி போல அது வாகிய இது என்று பக்கிசையாமல் ஓதப்படுவதாய பேதா பேதநிலைமையனு மல்லனாய் அம்மூன்றற்கும் பொதுமையான் அறிவொளிபோ லத்துவிதமாய் நிற்கு மாற்றாற் சடசித்துக் கண் முழுவதும் அத்தேவனது வடிவேயா மாயினும், அவற் றுள், அன்பு விளையுமிடத்தில் வழிபடுவாயாக; அவ்வத்து வித சித்தாந்தத்தைப் பெற்றுடையோய்! என்க.

அதுவிது என்பது முன்னையது உம்மைத்தொகை. பின்னை யது இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. அல்லான் என்ப தனை மேலுங் கூட்டி என்றது என்பதனை அது என்பத னோடுங் கூட்டி உரைக்க. அல்லான் என்பது வினையெச்சக் குறிப்புமுற்று. என்றதை என்பது "ஐயீற்றுடைக் குற்று கரம்." உம்மை இறந்ததுதழீஇயிற்று. போதுவது என்புழி அது-பகுதிப் பொருள்விகுதி. ஆதல்-ஆயவாற்று னென்க. தைவம் என்பது தேவனதுடைமை என்னும் பொருட்டாய வடமொழிப் பெயர்ப்பகுபதம். ஆயினும் என்பது சொல் லெச்சம். அத்துவிதி-அண்மைவிளி. அன்பு என்றது ஆகு பெயர். ஏழாவது விரித்துரைக்க.

[1]"திருக்கோயி லுள்ளிருக்குந் திருமேனி" யினன்றி "எங்கு - முருக்காண வொண்ணாத பான்முலைப்பால் விம்மி யொழுகுவதுபோல் வெளிப்பட்டருளுவ" தாகி அடிப்பட்டு வரும் அன்பு விளையாமையின், ஆண்டுச் செய்யும் வழிபாடே அத்துவிதஞானத்தை நிலைபெறுத்துதற் பயத்த தென்பார், அத்துவித மாத லகண்டமுந் தைவமே என்று அநுவதித்து, அத்துவிதி யன்பிற் றொழு என்றார். அத்துவிதி என்பது பய னுணர நின்ற குறிப்புப் பெயர். இதனானே விதிக்குப் பயன் கூறியதூஉமாயிற்று. இனி,அது இது என்பன அருவுருவாகிய திருமேனி எனக் கொண்டு அதற்கியைய உரைப்பாரு முளர். அவர் அன்பின் என்றதனை ஏதுப் பொருட்கண்வரும் ஐந்த னுருபேற்ற இயற்பெயராக வைத்து உரைப்ப.

---

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—ருஉரு.

அற்றேல், இவ் வத்துவித ஞானம் அசத்தாயுள்ள வன்ன பேதங்களை அசத்தென்றுகண் டொருவுதலான் உளதாம் பயனுகலின், அதன்பொருட்டு வழிபாடு வேறு விதித்தல் மிகையாமாலென்னும் ஆசங்கையை நீக்கி அதனை வலியுறுத்து தற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம் :—

விளையா லசத்து விளைதலான் ஞானம்
வினைதீரி னன்றி விளையா—வினைதீர
ஞானத்தை நாடித் தொழவே யதுநிகழும்
ஆனத்தா லன்பிற் றெழு எனவரும்.

உடம்பின்கண்ணதாகிய பிராரத்த வாசனை உயிர்க்குத் தாக்குவதா யுள்ளவளவும் அதனானே வரும் விருப்பு வெறுப் புக்களும், அவை பற்றிக் காட்சிப்படும் மண் முதன் மாயை களும், அவை பற்றி நிகழும் விபரீத வுணர்வுமாகிய அசத்துக் கள் ஒருவியவழியும் வந்துகூடி மேற்படுவன வாகலான், இவற் றிற் கெல்லாம் மூலமாகிய பிராரத்தவினைவாதனை பற்றறக் கழிந்தா லன்றி அத்துவித ஞானம் மேம்பட்டு நிகழாதாக லின், அது பற்றறக் கழிதற்பொருட்டு அம்மெய்யுணர்வுடை யாரை நாடி வழிபடவே அவ்வினைத் தீர்வு நிகழ்ந்து அவ் வுணர்வு மேம்படும். ஆகலான் அன்பானே அவரை வழிபடு வாயாக என்க.

அசத்தாயுள்ள வன்னபேதங்களை அசத்தென்று கண்ட வழி உளதாய்நிற்கும் ஞானசொரூபம் நிலைபெறுதல் அவ்வ சத்தினது விளைவுக்கு வேராய வினைத்தீர்வின்கண்ண தாக லான், ஆண்டுளதாய் நின்ற மெய்யுணர்வை அவ்வினைவேரறு த்து நிலைபெறுத்துதற்பொருட்டு அங்ஙனம் அதனை நிலை பெறுத்தினோர்மாட்டுச் செய்யும் வழிபாடு ஒருதலையான் வேண் டப்படும் என்றவாறாயிற்று.

அற்றேல், அவ்வாதனை நீங்கி மெய்யுணர்வு நிலைபெறு தலும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி யுச்சரிக்கவே உளதா மென்பது அஞ்செழுத் ததிகாரணத்தில் ஓதியவாற்றானும்,

[1]"பந்தமா னவைய றுத்துப் பொளதிக முழலு மெல்லைச்-சந்தியா தொழியா திங்குத் தன்மைபோல் வினையுஞ் சாரு - மந்த மாதிகளில் லாத வஞ்செழுத் தருளி னலே - வந்தவா றுரை செய் வாரை வாதியா பேதி யாவே" எனப் புடைநூலாசிரியர் கூறியவாற்றானும் பெறப்படுதலின், அதற்கு அதுவே அமையுமா லெனின்,—அஃதொக்கும்; அவ்வுச்சரிப்பும் வழிபடுதலை யின்றி யமையா தென்பது விதிப்படி உச்சரிக்க என்ற துணையா னொழியா தென்பது, [2]"அஞ்செழுத்தா லுள்ள மரனுடைமை கண்டரனை - யஞ்செழுத்தா லர்ச்சித்து" என ஆசிரியர்தாமே அகத்து வழிபாடு கூறியவாற்றாற் பெறப்படுதலின், வழிபாடும் அதற்கு ஒருதலையான் வேண்டப்படும் என விடுக்க.

அற்றேல், அஞ்செழுத் ததிகாரணத்தையும் இதனைச் சாரவைத்து ஈண்டோதுதலே பொருத்த முடைத்தெனின்,- அஃதொக்கும்; சிவப்பிரகாசந் திருவருட்பயன் முதலியவற்றினும் அஞ்செழுத்தருணிலையை இன்புறுநிலைக்குப் பின்னாக அணைந்தோர்தன்மையைச் சாரவைத்துக் கூறியவாற்றானும் அதுவே பொருத்த முடைத்தாயினும், அஞ்செழுத் தோதும் முறைமை சொற்பல்காது விதிப்படி என மாட்டெறிந்துணர்த்தற் பொருட்டு ஆண்டே வைத்தோதிய தன்றிப் பிறிதில்லை யென்றொழிக.

இது சொற்பொருட்பின்வருநிலை. விளையாது என்னுந் துவ்விகுதி விகாரத்தாற் றொக்கது; "உண்ணுகழியும்" என்புழிப் போல. பின்வந்த ஞானம் ஆகுபெயர். ஆனதனு லென்பது ஆனத்தால் என மரீஇயிற்று; [3]"பெற்றத்தாற் பெற்ற பயன்" என்புழிப் போல.

அற்றேல், பயன்பற்றி விதிக்கப்படும் வழிபாடு, வேள்வி முதலியன போலப் பயன் வேண்டாமையா னுக, பின்னர்ச் செய்து பெறுதுமென்றாக, ஒரோவழி ஒழியவும்படுங் கொல்லோ என்னும் ஆசங்கையை நீக்கிச், செய்யா வழிப்படுங்

---

[1]சிவப்பிரகாசம்—90. [2]இந்நூல் சூ. க. அதி. ௩. உதாரணம். க.
[3]திருக்குறள்—524.

குற்றமும், செய்தல் கடமையாமாறும் உணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டும் உதாரணம் :—

தன்னை யறிவித்துத் தான்றனுச் செய்தானைப்
பின்னை மறத்தல் பிழையலது—முன்னவனே
தானேதா னுச்செய்துந் தைவமென்றுந் தைவமே
மானே தொழுகை வலி எனவரும்.

தன்னுண்மை யறியமாட்டாது குருடாய்க் கிடந்த உயிர்க்குப் பலவாற்றானும் அதனைத் தெரித்துணர்த்தி எத்தனையு மெளிய அவ்வுயிரை எத்தனையுமரிய தானும் வண்ணஞ் செய்தளித்த பெரியதோ ருதவியை அதன் பின்னர் மறக்குமாயின், அஃதிதற்குமுன் அறியாமையான் மறந்த குற்றம் போலத் தீர்திறனுடையதொரு குற்றமன் றாகலானும், முதல்வன் அங்ஙனந் தான்றனேயாகச் செய்தாலும் இதுகாறுந் தனக்குச் சுதந்திரமின்றி முதல்வனது உபகாரத்தை யின்றியமையாதாய் அடிமையாகிய உயிர் எக்காலத்தும் அவ்வாறடிமையேயா மாகலானுந் தான்றனுச் செய்தளித்த அப்பெரியோனை வழிபடுதலே அவ்வுயிர்க்கு வலியாவ தென்க.

தமதுமுதறனே குருவாகலின், தான்றனுச் செய்தானை என்றும், முன்னைமறந்த குற்றம் அறியாதுநிகழ்ந்த தாகலிற் கழுவப்படும், இஃது அதுபோற் கழுவப்படுவதன்றென்பார், பின்னை மறத்தல் பிழையலது என்றுங் கூறினார். பின்னை மறத்தல் என்பதனால் முன்னை மறத்தல் பெறப்பட்டது. [1]"எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை - செய்ந் நன்றி கொன்ற மகற்கு" என்னுங் கருத்து நோக்கிக் கூறிய தூஉமாம். அலதும் எனப் பாடமோதி இது பிழையாத லன்றியும் என்றுரைப்பாரு முளர்.

ஏகாரம் முன்னையது அசைநிலை ; பின்னையன தேற்றம். செய்தாலென்பது செய்து எனத் திரிந்தது. உம்மை சிறப்பின்கண் வந்தது.

தான்றனுச் செய்தல் - எதனை யெதனைப் பற்றினும் அதுவதுவாமுயிர் தன்னை அறிந்தவழி எண்குணங்களா

[1] திருக்குறள்—110.

னிறைந்த தன் வண்ணமாகச் செய்தல். அங்ஙனஞ் செய்த வழியும் [1]"உயிர்தானுஞ் சிவாநுபவ மொன்றினுக்கே யுரித்" தென்பார், தைவ மென்றுந் தைவமே என்றார். தைவம் என்னுஞ் சொல்லியல்பு [2]மேலேயுரைத்தாம்.

மானே என்னும் இரண்டனுருபு விகாரத்தாற் றொக்கது; மான் என்பது வடசொற்றிரிபு. சுட்டு வருவிக்க. வலிதருவதனை வலி என்று உபசரித்தார்.

இவ்வுதாரணங்கள் மூன்றனும் வழிபாட்டிற்கு இடத்து நிகழ் பொருண் மாத்திரையே யன்றி இடவிசேடமும் பெறல் வேண்டுமென அதனை வலியுறுத்து முகத்தான் முறையே சிவலிங்கத்தையுஞ் சிவபத்தர் திருவேடத்தையுஞ், சிவதேசிகனையும் அறிந்து வழிபடுமாறு கூறப்பட்டது.

இங்ஙனஞ் சிவாகமத்துள்ள ஞானபாதப் பொருளெல்லாவற்றையும் பொது உண்மை என்று இருவகைப் படுத்துப், பிரமாணவியல் இலக்கணவியல் சாதனவியல் பயனியல் என நான்கியலாக வைத்துப் போதிப்பதாகிய இச்சிவ ஞானபோத நூலைக் கோடற்குரிய அதிகாரிகளாவார் இவரென்பது உணர்த்துதற் கெழுந்தது வருஞ்செய்யுளென்பது:-

சிவமென்னு மந்ததர சிந்தைநேர் நோக்கப்
பவமின்றுங் கண்வா சகத்திற்—சிவமுண்டாம்
ஒன்று மிரண்டு மலத்தார்க்கிங் கோண்குருவால்
இன்றிந்நூன் மும்மை மலர்க்கு எனவரும்.

தான்றனுச் செய்த வாற்றாற் சீவனென்னும் பெயரினீங்கிச் சிவம் என்று ஓதப்படும் வேதாந்தத் தெளிவாகிய சித்தாந்தத்தையுடைய மாணவகனே, ஒன்று மிரண்டுமாய மலங்களையுடைய விஞ்ஞானகலர்க்கும் பிரளயாகலர்க்கும் முறையே அறிவின்கணின்று அருட்பார்வையா னேக்குதலானும், தேவகுருவாய் முன்னின்று செய்யுந் திருநோக்கம் பரிசம் வாக்கு எனப்படுந் தீக்கையானும் பிறவிக் கேதுவாய பசுத்துவம் நீங்கிச் சிவத்துவம் விளங்கு மாகலான், அவரின்

[1]சிவஞானசித்தி, சுபக்கம்—௩௧௧. [2]இந்நூல் பக்கம்—ருசுக.

வேருகிய மும்மலமுடையார்க்கே உரித்து இவ்வுலகத்து அநுபவமுடைய தேசிகராற் போதிக்கப்படும் இச் சிவஞான போத நூல் என்க.

அந்தம் வேதாந்தம்; அந்ததராஞ் சித்தாந்தம்; ஆகலின், அதனைப் பெற்றோரது பெருமை கூறுவார், சிவமென்னும் அந்ததர என்றார். என்னும் என்புழிப் படுசொற் றொக்கது. சிந்தை - அறிவு. கண்ணுருபு விரித்துரைக்க. நேர்நோக்குதல்- முன்னை மருட்பார்வையை மாற்றி அருட்பார்வையா னோக்குதல். நோக்க - நோக்குதலானென்க. கண் வாசகங்களைக் கூறவே இனம்பற்றிப் பரிசமும் உடன் கொள்ளப்படும். பவம் - ஆகுபெயர். இந்நூல் அநுபவமுடைய தேசிகனலன்றி விளங்கா தென்பார், ஒண் குருவால் என்றார். போதிக்கப்படும் என்பது அவாய்நிலையான் வந்தது. இன்றிந்நூல் என்பது இந்நூ லென்னும் பொருட்டு. இக்காலத்துரைக்கப்பட்ட நூலெனினு மமையும்; அது, 'தானுரைத்தான்........இன்று' என வருகின்ற வெண்பாவிற் கூறியவாற்றானு மறிக. மும்மை என்றது ஈண்டு எண்ணின்கணின்றது; [1] "தெரிமாண் டமிழ் மும்மைத் தென்னம் பொருப்பன்" என்புழிப்போல.

சிறப்புப் பாயிரம்

*எந்தை சனற்குமர னேத்தித் தொழவியல்பாய்
நந்தி யுரைத்தருளு ஞானநூல்—சிந்தைசெய்து
தானுரைத்தான் மெய்கண்டான் றாரணியோர் தாமுணர
ஏதுதிருட் டாந்தத்தா லின்று.

சிவஞானபோதத்திற்கு மாதவச்சிவஞானயோகிக ளருளிச்செய்த
சிவஞானபாடியம் முற்றுப்பெற்றது.

---

[1] பரிபாடல்.   * இது பிற்காலத்தான்றோராற் செய்யப்பட்டது.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி

